

Giới thiệu Cú Thê Đi Nhân Vật Phản Diện

Truyện online hay Cú Thê Đi Nhân Vật Phản Diện nói rằng cũng đều đột ngột bị biến thành BOSS phản diện—— người ta là xuyên không qua, còn cô là phản xuyên.

Thủ hạ của người ta sẽ nói: "Xin hãy hủy diệt thê giới đi, đại nhân!"

Mà thủ hạ của cô lại nói: "Mỗi ngày hãy làm một việc thiện đi, đại nhân!"

Mạc Vong: "... Cậu chần chẫn không làm sai chức trách ư? !" Nhân vật phản diện đi làm chuyện tốt?!

Thủ hạ A: "Tam quan [1] của ngài đã trở nên vắn vẹo, xin hãy cho phép tôi tiến hành sửa chữa."

Thủ hạ BCDE...

Cứ như vậy, hành trình Mạc Vong "bị bắt làm truyện tốt" bắt đầu, vấn đề là ——

Mỗ thanh mai trúc mã nhảy ra: "Khốn nạn, còn không mau buông bà cụ kia ra, hãy xem kiếm dũng giả của tôi!"

Mạc Vong: "... Tôi chỉ là muốn đỡ bà ấy qua đường mà thôi! Hơn nữa chúng ta biết nhau mười lăm năm, cậu biến thành anh hùng hồi nào vậy!"

Nội dung chính: xuyên qua thời không đến dị giới. Mong các bạn sẽ ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Cú Thê Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tôi Không Thê Nào Là Nhân Vật Phản Diện

9 giờ sáng.

Trên con phố bắt đầu náo nhiệt, đột nhiên vang lên một tiếng hô to: "Chó vàng, nhà bánh bao thịt ra cho tao!"

Mọi người nghe được nhưng không thấy lạ gì mà nhìn về nơi phát ra âm thanh, quả nhiên, một thiếu nữ mặc áo ngủ đang "độ sức" với một con chó to, sau khi lần lượt sử dụng các chiêu đề tiện như "song long quán đỉnh" "hầu tử thâm đào" [1], cô rút cuộc đoạt lại bánh bao còn bốc hơi nóng trong miệng "kẻ địch" về với gương mặt đầy vết chân chó.

Chỉ thấy cô vui rạo rức chạy tới trước mặt bé trai đang khóc nhè: "Nhìn xem, chị lấy lại bánh bao cho em rồi!"

Tiếng khóc của tiểu chính thái [2] ngừng trong chớp mắt, lại thấy bánh bao trong tay chị gái này đã bị chó cắn một miếng to, nhất thời càng khóc thương tâm hơn.

Mạc Vong: ". . . . ." Được rồi, bị chó cắn thì không ăn được nữa, sao cô lại quên chứ? Đành phải lấy tiền trong túi, mua hai cái bánh bao nhét vào tay đứa nhỏ, "Không sao không sao, đừng khóc, cho em."

Bé trai khịt khịt mũi, sau khi nhận lấy cắn một miếng, nín khóc mỉm cười.

"Cám ơn chị."

"Không có gì."

"Về sau không bao giờ em bảo chị là người xấu nữa."

". . . . ." Mạc Vong sững sốt một lát, lập tức nổi giận, "Tiểu tử thôi, trả lại bánh bao đây!"

Đáng tiếc tiểu quỷ này lại thật thông minh, đã chạy nhanh như chớp.

Đuổi theo vài bước, Mạc Vong đứng ở bên đường, roi lệ đầy mặt, được rồi, bây giờ cô trong mắt những người khác, chính là một kẻ ngốc tiêu chuẩn, hết thấy đều bởi vì . . .

"Bốp bốp bốp!"

Tiếng vỗ tay vang lên sau lưng cô, không cần quay đầu lại, cô cũng biết người tới là ai.

"Bệ hạ, hôm nay thân thủ của ngài lại tiến bộ hơn hôm qua."

". . . ." Đánh nhau với chó có tiến bộ? Cô thật sự không muốn được khích lệ như vậy, được chứ? Hơn nữa. . . Mạc Vong quay đầu lại, tức giận lườm đối phương, "Không phải đã nói rồi sao? Đừng dùng loại xưng hô ngớ ngẩn tới cực điểm này gọi tôi trước công chúng!" Càng nói giọng càng nhỏ, không hề nghi ngờ, đối phương tạo cho cô áp lực rất lớn.

Thanh niên bị cô lườm có gương mặt tuấn mỹ, cho dù gió lạnh thổi trên đường, tóc ngắn màu đen sát tai của hắn vẫn không rối, giống như tính cách của chủ nhân nó, cho nên, vật của ai thì cũng giống như người đó sao?

Đương nhiên, điều này không đủ để cô thấy áp lực đến thế.

Nguyên nhân khiến Mạc Vong hơi sợ đối phương, thứ nhất là do chiều cao.

Từ lần gặp đầu tiên, trong lòng cô đã băn khoăn, người này rốt cuộc ăn gì vậy? Tất nhiên, thanh niên vốn không phải người khổng lồ, chỉ là chiều cao hơn 1m8 đối lập với 1m5, với thiếu nữ đang dậy thì thì đã cao hơn cả một cái đầu. Nhất là đôi chân dài của đối phương, khiến Mạc Vong vô cùng hâm mộ ghen tị. . . Không, là hận mới đúng.

Thứ hai là. . .

Trong mắt người thường, thanh niên không khác gì người da vàng bình thường, tóc đen mắt đen. Nhưng trong mắt cô gái, hắn có tóc màu bạc và đôi mắt màu xanh nhạt, làn da cũng là màu trắng tiêu chuẩn, nhưng không giống như nhiều người phương tây khác —— nhìn kỹ sẽ phát hiện trong màu trắng xen lẫn vài tia máu đỏ, mặt hắn như được điêu khắc từ băng, hoàn toàn không thấy màu sắc nào khác.

Mạc Vong không biết bề ngoài như vậy có lực hấp dẫn bao nhiêu với những người phụ nữ trưởng thành, nhưng cô vô cùng chắc chắn —— đây là một khuôn mặt bất cứ lúc nào cũng có thể dọa khóc người già và trẻ nhỏ!

Cho nên cô sợ hãi là có lý do thỏa đáng!

"Bệ hạ là cách gọi kính trọng đối với ngài, đại biểu lòng trung thành và ngưỡng mộ của thần dân, mà không phải như lời ngài nói. . ."

"Đù! Tôi sai rồi, tôi sai rồi còn không được sao?" Mạc Vong xoa trán, mặt than thì thôi, vấn đề là người này luôn nói nhảm khi giáo dục cô, nói nhảm thì thôi, người này lại nhắc tới những nội dung vừa khó hiểu vừa không thú vị, đúng là đòi mạng!

"Bệ hạ, có lẽ là bắt đầu của sự sa đọa. Đòi trước. . ."

"Ngừng!" Mạc Vong quyết đoán chuyển đề tài, "Esther, vừa rồi làm chuyện tốt chiếm được bao nhiêu ma lực?"

Thanh niên hơi ngần ra, lập tức cẩn thận lấy một quả cầu thủy tinh từ trong ngực, xem xét một lát rồi nói: "Khoảng 10 điểm, hơn nữa với thành quả của mấy hôm trước, bệ hạ tổng cộng tích lũy 50 điểm ma lực."

Đúng vậy, cô ra sức làm chuyện tốt để tích lũy cái gọi là "ma lực".

Sự việc còn phải bắt đầu nói từ mấy ngày trước.

Khi nghỉ tết âm lịch và quốc khánh, trong lúc chán đến chết cô tình cờ tìm được một hòm giữ đồ ở nhà, chợt nổi hứng mở ra, ai biết khi chạm vào quả cầu thủy tinh, lại vô cùng không khoa học triệu hồi được người đàn ông tự xưng là "Esther" này.

Sau một đợt sáng chói mắt, người này quỳ một gối trước mặt cô, nói: "Ma vương bệ hạ tôn kính, nô bộc trung thành của ngài tuân theo triệu hồi mà đến."

Mà câu trả lời lúc đó của cô là: ". . . Biến, biến thái! ! !"

Chuyện này không thể trách cô được, ai bảo người này không mặc quần áo, tuy rằng sau đó giải thích là do dòng chảy thời không rối loạn, nhưng cũng đủ để lại bóng mờ tâm lý khắc sâu cho Mạc Vong, cho nên cô luôn nhìn đối phương không vừa mắt —— đây cũng là bình thường. Cô lớn như vậy, vẫn là lần đầu nhìn thấy thân thể dơ bẩn của đàn ông trưởng thành, bị bắt buộc kéo vào thế giới của người lớn. . . Thật là hâm hại người!

Hơn nữa, ma vương bệ hạ?

Loại danh hiệu ngu ngốc gắn liền với bị đẩy bị đánh bị giết ai mà muốn chứ!

Nhưng mà ——

"Mỗi ngày làm một việc thiện đi, ma vương bệ hạ."

". . . Hả?" Còn nhớ rõ lúc đó kinh ngạc quá mức, cô hỏi như vậy, "Anh chắc chắn mình không nói sai chức trách? Chẳng lẽ không phải là chinh phục thế giới hoặc hủy diệt thế giới sao? !"

Nghe xong lời này, mặt than của đối phương dường như hơi run rẩy: "... Tam quan của ngài đã trở nên vụn vỡ, xin hãy cho phép tôi tiến hành sửa chữa."

Rồi sau đó cô cứ nghe nói nhảm suốt ba giờ QAQ [3]

Hiện tại nghĩ lại cũng muốn nhờ ra một búng máu!

"Bệ hạ, căn cứ vào ma lực ngài đang tích lũy, đã có thể dùng một ma pháp sơ cấp rồi."

"Hả?" Mạc Vong nhanh chóng ném sự bí thông ra sau đầu, hơi ngạc nhiên hỏi, "Tôi cũng có thể dùng ma pháp ư?" Cầu lửa? Hay là lôi điện? Hay là... Tóm lại, dù là cái nào cũng đều thật oai!

"Không, là ma pháp kiểm giữ đặc biệt của ma vương." Trái ngược với Mạc Vong, Esther đã sớm quen với ma pháp rất điềm tĩnh giải thích, "Ngài có thể lựa chọn gia tăng thể chất, tốc độ hoặc lực lượng."

"Cứ như vậy?"

"Bệ hạ, xin đừng coi thường nói."

"... Gia tăng thể chất có lợi ích gì?"

"Có thể để ngài không bị giết một cách dễ dàng, ví dụ như người thường bị trúng một đao ở chỗ yếu hại là chết, ngài thì phải mất trăm đao."

"....." Đùng như vậy...

"Mà nhanh nhẹn, có thể khiến địch nhân không thể công kích được ngài, hiệu suất làm bài tập của ngài cũng có thể đề cao nhanh chóng, rồi sao đó dành càng nhiều thời gian để làm việc tốt."

"....." Thật không muốn.

"Về phần lực lượng, có thể gia tăng lực công kích. Ví dụ như nếu lại gặp con chó kia, ngài sẽ không cần tự mình vật lộn, chỉ cần vác cột điện ven đường sau đó..."

"... Đủ!" Mạc Vong tưởng tượng cảnh mình bê một ngọn núi đánh nhau với kẻ địch, không nhận được muốn roi lệ đầy mặt, không đẹp trai một chút nào được chứ?!

"Nhưng điện hạ, lần đầu tiên thêm vào, tôi đề nghị ngài chọn lực lượng."

"Hả?" Tuy rằng không thích đối phương, nhưng Mạc Vong hiểu rõ, đối phương sẽ không bắn tên không đích, liền hỏi, "Có gì cần chú ý sao?"

"Tầng đối diện có người đang vác bình ga, ngài thêm vào lực lượng rồi có thể đi giúp."

"....."

Sáng tinh mơ mặc áo ngủ chạy ra cướp bánh bao với chó, gia tăng lực lượng biến thành thiếu nữ cơ bắp giúp người khác vác bình ga, thật sự là đủ!

Hoàn toàn không muốn làm loại ma vương rơm này!!

-----

[1] Song long quán đỉnh: trèo lên đầu giật tóc, hầu tử trâu đào: đánh lên bộ phận sinh dục của đàn ông.

[2] Các bé trai vô cùng đáng yêu.

[3] QAQ: mặt khóc.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Tôi Không Thể Đi Đón Hấn

Edit: Mèo Mạnh Mẽ

Cuối cùng, Mạc Vong vẫn nghe theo đề xuất của Esther, lựa chọn gia tăng sức mạnh, rốt cuộc là tăng được bao nhiêu sức lực thì cô cũng không rõ lắm, nhưng một tay nhấc một bình Gas lên lầu sáu là không hề áp lực —— rốt cuộc từ nay về sau mama đã không cần phải lo lắng về khí đốt trong nhà nữa!

"Vong Vong, con còn đáng tin cậy hơn tên tiểu tử thôi nhà đi."

"A ha ha ha, đâu có." Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng thân thể lại hết sức thành thật... Không, là cười cực kỳ đắc ý.

Người phụ nữ trung niên gọi Mạc Vong như gọi cún nhỏ này họ Trương tên Á, là bạn của mẹ cô, cho nên quan hệ đặc biệt tốt. Từ nhỏ Mạc Vong đã bị cha mẹ bận rộn công việc ném ở đây, bởi vậy cô kỳ thực đã đối đãi với dì Trương và chú Thạch như cha mẹ thứ hai.

Mà tiểu tử thôi trong miệng dì Trương, là chỉ đứa con trai độc nhất của họ —— Thạch Vĩnh Triết.

Do duyên cớ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, Mạc Vong và hắn hoàn toàn xứng đáng với danh xưng thanh mai trúc mã. Nhưng khiến cô hơi phiền muộn là, rõ ràng mới trước đây quan hệ giữa bọn họ cũng không tệ lắm, lại không biết từ khi nào thì trở thành nhìn nhau không vừa mắt, hơn nữa đặc biệt dễ xảy ra đầu khẩu. Nhưng mà cũng thường thôi, nói theo chị họ Thang thì —— đàn ông trước hai mươi lăm tuổi đều ngu ngốc, hoàn toàn không thể dùng lý trí để phỏng đoán!

"Lại đây, ném thử sườn kho tàu đi làm cho con nê."

"Ừm!" Nuốt một miếng đầy dầu mỡ xuống, "Ngon ghê!" Đúng vậy, Mạc Vong thích ăn thịt, nhưng không sao, cô đang trong thời kỳ trở mã, gần đây lại làm việc nặng mỗi ngày, ăn nhiều một chút chắc cũng không béo đâu.

"Thích là tốt rồi." Dì Trương cười rộ lên mắt mày cong cong, "Đúng rồi, sao không thấy anh họ của con tới?"

"... À, anh ấy tạm thời có việc bận." Đúng vậy, cô đặt cho Esther thân phận đối ngoại là anh họ, cũng may y có thể dùng ma pháp để che giấu bề ngoài thật sự của chính mình, nếu không thì cô quả thực không biết nên giải thích như thế nào về việc tại sao anh họ của mình lại là người ngoại quốc, còn thêm màu tóc phản khoa học như vậy.

"Vậy sao? Nó đúng là bận rộn thật."

"... Ha ha." Đúng vậy, bận đi khắp thế giới lùng sục chuyện tốt cho cô làm đó mà!

"Đúng rồi, quên mất, hôm nay Triết Triết trở về, nó nói hành lý của nó nhiều, buổi chiều con có thể đi đón nó giúp đi được không?".

"... Hả?"

"Không được sao?" Đòi mất lấp lánh tấn công!

"Không thành vấn đề!" Mạc Vong hoàn toàn phản ứng theo bản năng, lệ rơi đầy mắt, rõ ràng là người đến tuổi trung niên rồi, mà kỹ năng tỏ vẻ đáng yêu còn thuần thực hơn cô, dì Trương quả là người không thể nhìn về bề ngoài mà!

Nhưng mà, nếu có thể, thì cô thật sự không muốn đi đón tên kia đâu, cãi nhau ở ven đường gì gì đó thì thật là mất mặt T_T...

Mang theo loại tâm tình rối rắm, Mạc Vong rửa chén xong thì trở về nhà, vừa mới mở cửa, đã được tặng cho một câu khích lệ.

"Bệ hạ, ngài làm rất tốt."

"Gì?"

"Hỗ trợ rửa chén làm giá trị ma lực tăng thêm 5 điểm, hẳn là đón người sẽ càng lấy được nhiều hơn".

Mạc Vong đang chuẩn bị gạt đầu, đột nhiên cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm "... Tôi nói, không phải là anh luôn rình coi đấy chứ?".

"Không."

Cô gái mới nhẹ nhàng thở ra, đã nghe đối phương nói tiếp ——

"Tôi chỉ núp trong bóng tối để bảo vệ cho sự an toàn của ngài mà thôi."

"... Như vậy có gì khác nhau sao?!" Chỉ là cách nói dễ nghe hơn chút thôi phải không? Bản chất có thay đổi gì đâu!

"Thế thì, bệ hạ, thỉnh thoảng thêm áo, buổi chiều hình như có gió lớn." Esther mặt không biến sắc mà thay đổi đề tài, kỹ năng làm mặt than này của hắn cũng đã luyện đến mức, "Làm việc tốt đương nhiên quan trọng, nhưng thân thể của ngài mới là số một".

"..." Xem ra chị họ Thang nói sai rồi, chị họ Hạ nói mới đúng —— đàn ông ngoài hai mươi lăm tuổi cũng ngu ngốc, mà lại còn ngu ngốc hơn nữa! Ô? Mà tên này bao nhiêu tuổi rồi? Hình như đã quên hỏi. Quên đi, dù sao cũng không phải chuyện gì đặc biệt nghiêm trọng.

Nhưng, cho dù vậy...

"Tôi đi ngủ một lát đã, đến giờ thì gọi tôi."

"Tuân lệnh."

Cô cũng không thể không phối hợp với hắn đi làm việc tốt được.

Bởi vì ——

"Con bé thật sự chỉ có thể sống không quá mười tám tuổi sao?"

"... Ừ, bác sĩ nói nội tạng đã có chiều hướng suy kiệt rồi."

"Làm sao có thể... Rõ ràng mới trước đây còn rất khỏe mạnh, đây rốt cuộc là bệnh gì chứ?"

"... Bọn họ nói kiểm tra không rõ."

Mạc Vong lắc lắc đầu, quẳng hết những lời đã áp lên cửa phòng ba mẹ nghe lên được ra sau ót, khi ấy hắn là lúc vừa lên Trung học nhỉ? Trong dịp mừng năm mới, cô vô ý bị cảm cúm, thật lâu không khỏi, sau khi đi bệnh viện kiểm tra không lâu, một ngày nọ cô nhạy cảm phát hiện cha mẹ ra ngoài trở về với sắc mặt rất khó coi, rồi sau đó liền nghe được đoạn đối thoại kia.

Kể từ khi ấy, bọn họ càng ngày càng ít trở về, trái lại phí sinh hoạt cấp hàng tháng và thực phẩm bổ dưỡng thì gửi về càng nhiều, tựa như muốn bồi thường. Nhưng thật ra, so với những thứ đó...

Mạc Vong lắc lắc đầu, bay qua ôm cổ con thỏ bông tai dài trên giường —— không được oán trách, như vậy là không đúng. Dù sao thì cũng vì thân thể của cô nên cha mẹ mới liều mạng làm việc ở bên ngoài, nhất định là rất vất vả đúng không? Mà việc cô nên làm là bồi dưỡng cho thân thể khỏe mạnh.

Đúng vậy, cũng vì điều này nên cô mới quyết định trở thành Ma vương.

Bởi ngày ấy Esther nói với cô như thế này ——

"Ma lực là nền tảng cho sự sống còn của mỗi ma vương, chỉ cần còn sống, thì mỗi ngày ma vương đều phải tiêu hao một giá trị ma lực tương ứng".

Cô tò mò hỏi: "Vậy nếu không còn ma lực thì sao?"

"Một khi ma lực trở về số không, thì ma vương sẽ... bệ hạ, thuộc hạ tuyệt đối sẽ không để loại chuyện này xảy ra." Tuy rằng vẻ mặt không hề dao động, nhưng giọng điệu của thanh niên cũng đủ để chứng minh quyết tâm của hắn.

"..."

Hình như là muốn an ủi cô, Esther nhanh chóng nói tiếp: "Nhưng mặt khác, chỉ cần còn có ma lực, ma vương sẽ tuyệt đối không chết đi, dù cho có bị trọng thương chí mạng cũng có thể phục hồi như cũ."

"... Thật vậy chăng?"

"Thật."

Sự thật chứng minh, Esther không có nói dối, bởi vì từ sau khi trở thành ma vương, thân thể của cô rõ ràng đã tốt hơn trước rất nhiều, trước kia chỉ cần vận động hơi mạnh chút đã cảm thấy khó chịu, mấy ngày nay vật lộn với chó, khiêng bình gas lên lầu đều không hề hấn gì.

Cho nên cô quyết định hai việc:

Thứ nhất, chờ qua ngày lễ quốc khánh, cũng chính là ngày mai, cô sẽ nhờ dì Trương dẫn cô đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe một lần.

Thứ hai, cố gắng hết sức có thể để tích trữ một lượng giá trị ma lực đủ nhiều, để đảm bảo mình vẫn có được thân thể khỏe mạnh.

Cho nên, dù có phải đi đón tên khốn nào, cô cũng hoàn toàn có thể chịu đựng được!

Tuy rằng trước đó đã làm tốt công tác tư tưởng, nhưng chuyện tới trước mắt, Mạc Vong vẫn cảm thấy thực rồi rắm. Thực không muốn nhìn thấy... bàn mặt thối của tên Thạch Vĩnh Triết kia, không, chỉ nhìn mặt thì còn có thể chịu được, tức nhất là cái lưỡi của hắn kia, thật giống như từng được ngâm trong thuốc độc vậy!

Thế nhưng, chuyện đã đồng ý với dì Trương thì không thể không làm, hơn nữa, cô cũng không muốn phải nghe Esther nói nhảm.

Mạc Vong thở dài, nắm thật chặt chiếc áo khoác tay dài mỏng manh trên người —— tuy rằng thời tiết buổi chiều vẫn còn rất ấm áp, nhưng gió lớn đã bắt đầu nổi lên đúng như lời Esther nói —— bắt đầu đạp xe một cách cam chịu.

Đạp ước chừng mười phút thì đến bến xe phụ cận.

Bởi vì là ngày nghỉ cuối cùng của lễ quốc khánh, nên có rất nhiều người từ nơi khác gấp gáp trở về, cô đứng ở một chỗ hơi xa, cũng không xuống xe, cứ ngồi như thế mà nhìn ngó xung quanh. Ngay vào lúc tìm kiếm tên thanh mai trúc mã bịp bợm kia, Mạc Vong đột nhiên nghĩ, có khi nào bây giờ Esther cũng đang trốn ở xó xỉnh nào đó rình coi mình hay không?

Ý nghĩ đó vừa xuất hiện đã không thể vãn hồi, cô kim lòng không đậu, ngó trái ngó phải để tìm kiếm.

"Ngu ngốc, nhìn cái gì vậy?"

"..." Khóe miệng Mạc Vong giật giật, nghiêm mặt quay đầu, "Ai ngu ngốc chứ!" Quả nhiên, tên ngu ngốc chân chính chẳng biết đã chạy đến cạnh cô từ khi nào.

Rõ ràng là bằng tuổi, chàng trai lại cao hơn cô gái gần một cái đầu, đây cũng là nguyên nhân khiến người sau khó chịu.

Cũng giống như Mạc Vong, trên người chàng trai kia có một loại tinh thần mạnh mẽ phần chấn đặc trưng của lứa tuổi, do gen di truyền tốt, nên mặt mũi không tệ —— mái tóc mềm mại màu râm nắng giống dì Trương, còn cặp mắt đen láy kia là truyền từ chú Thạch, nó hết như vẽ rỗng điểm mắt, khiến cả người hẳn thoát nhìn rất thông thái. Nếu kiên quyết tìm khuyết điểm, thì đại khái là bên mũi hẳn có mấy chấm tàn nhan nhỏ, lúc Mạc Vong bị chọc tức thì không ít lần lấy chuyện này ra kích thích hẳn, nhưng những cô gái xung quanh thì lại nói ——

"Thoạt nhìn thực đáng yêu!"

"Ừ, đúng vậy."

Thật sự là hoàn toàn không thể lý giải mất thẩm mỹ của mấy cô!

Rõ ràng người này cực kỳ đáng ghét —— có lẽ là diện mạo được di truyền quá tốt, khiến tính cách của hẳn chẳng những không thừa hưởng được nửa phần ưu điểm của dì Trương và chú Thạch, mà còn có thể nói là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược.

"Ai trả lời thì chính là người đó."

Xem đi!

"Thạch - Vĩnh - Triết!" Mạc Vong nghiêng răng gọi.

"Không cần phải lớn tiếng như vậy, tôi nghe được." Chàng trai bên cạnh vừa thờ ơ đáp, vừa quăng toàn bộ số hành lý lên toa sau của chiếc xe ba bánh, rồi sau đó mới nói "Sao cậu lại chạy tới đây?"

Mạc Vong trừng hẳn: "Cậu hẳn là rất vui mừng nhỉ?" Nếu cô không đến thì một mình hẳn khiêng nổi số bao lớn này sao?

Thiếu niên quay sang hừ khê một tiếng: "Ai thèm vui mừng vì loại chuyện này chứ."

"..."

"Hơn nữa", Thạch Vĩnh Triết nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, hất hất cằm, "Sao lại chạy cái xe này tới? Mất mặt muốn chết."

"... Sợ mất mặt thì cậu tự khiêng về đi!" Nếu không phải dì Trương nói tên khốn này có nhiều hành lý, thì sao cô phải mượn xe ba bánh của Vương Đại Gia - bảo vệ chung cư! Hẳn nghĩ là lỗi của ai chứ!

"Được rồi, gấp sau."

Nói dứt lời, người nọ lại thật sự phát tay bỏ đi, đi rồi còn ngoảnh lại ra về giận dữ, nói: "Trên đường nhớ đừng có tìm tôi chào hỏi đó."

Mạc Vong nổi giận, cô đạp xe đuổi theo, hung hăng vuron chân đạp vào mông người nọ một cái, nhìn hẳn biểu diễn thành công tư thế "cầu ăn phân", ngoảnh đầu làm một cái mặt quỷ: "Gấp sau!" rồi đạp xe bỏ chạy!

"... Mạc Vong! Cô đứng lại cho tôi!"

"Cái gì? Gió lớn quá, tôi nghe không rõ ~ "

"..."

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tôi Không Thể Bị Đẩy Ngã

Có lẽ là vì thể chất trở nên tốt hơn, Mạc Vong đạp xe về nhà nhanh như chớp, trả lại cho Vương Đại Gia rồi nói cảm ơn, sau đó một mình khiêng toàn bộ hành lý lên tầng.

"Đã trở về?"

"Vâng!"

". . . Vong Vong, sao con lại khiêng một mình, Triết Triết đâu?"

Mạc Vong đảo mắt, không cần suy xét liền vu hãm: "Cậu ấy nói không muốn đi cùng con, sợ dọa người."

"Cái gì?" Di Trương quả nhiên nổi giận, "Đội đi dạy dỗ nó!"

Vì thế, đồng chí Thạch Vịnh Triết không được chào đón bằng cái ôm yêu thương của mẹ, mà là cái véo tai đau đớn —— "Mẹ à, đừng nhéo tai!"

"Nói, còn dám bắt nạt người khác hay không? !"

". . . . ." Người bị bắt nạt rõ ràng là hấn được chứ? Mấy ngày nay rốt cuộc mẹ ăn cái gì mà khỏe như vậy, hại hấn đến bây giờ vẫn còn đau.

Đối mặt với ánh mắt oán niệm của người nào đó, Mạc Vong vênh vào làm mặt quỷ, nhưng khi Di Trương quay đầu lại, cô giống như sử dụng tuyệt kỹ "biến sắc mặt" đổi lại biểu cảm, vô cùng ngoan ngoãn nói: "Di Trương, hai người tán gẫu, con về trước đây."

"Ừm, buổi tối nhớ đến ăn cơm, đi làm thịt nướng cho con."

"Vâng ~"

"Cẩn thận béo chết đấy!"

"Tiểu tử thôi còn dám nói người ta?"

"Đau đau đau. . ."

Tai nghe tiếng kêu của người nào đó, tâm tình Mạc Vong vô cùng tốt, ca hát suốt trên đường về nhà.

"Bệ hạ, ngài vất vả rồi."

"Cũng tạm." Mạc Vong gật đầu rồi hỏi, "Đúng rồi, lần này tôi đi đón người được bao nhiêu ma lực?"

"20 điểm."

"Không ít." Đánh nhau với chó một lần rồi bỏ tiền mua bánh bao mới được 10 điểm, không ngờ tên Thạch Vịnh Triết lại đáng giá như vậy.

Ngay sau đó Esther nói: "Nhưng mà, bởi vì ngài ám toán người sau lưng, bị trừ mất 10 điểm, lại bởi vì vu hãm, bị trừ tiếp 10 điểm."

Mạc Vong ngây người: "Cho, cho nên? Anh muốn nói rằng tôi làm không công sao?"

"Đúng là như vậy."

". . . . ." Xin đừng nói lời tàn nhẫn với gương mặt lạnh tanh như vậy? Tim của cô đã tan nát rồi! Quả nhiên dính vào tên khốn kia thì không có chuyện tốt.

—— A a a! Thạch Vịnh Triết, tôi hận cậu!

Đội đã. . .

"Ý của anh là, làm ma vương, không những phải làm chuyện tốt, hơn nữa không thể làm chuyện xấu? Nếu làm sẽ bị trừ giá trị ma lực?"

"Đúng vậy." Esther nhìn Mạc Vong với ánh mắt "Đây không phải điều hiển nhiên à?" rồi mới giải thích, "Dù sao ma vương là người vĩ đại vì hạnh phúc của mọi người mà tồn tại."

". . . . ." Không, nhất định có chỗ nào không đúng.

Cho nên nói, rốt cuộc là cái nhìn của ai có vấn đề?

Sau đó Mạc Vong mới biết được một chuyện còn đau khổ hơn, giá trị ma lực trực tiếp ảnh hưởng tới cấp bậc ma vương, đơn giản mà nói, khi cô có 50

điểm ma lực thì đạt được thêm vào lực lượng, nhưng nếu ma lực giảm xuống, hần sẽ mất đi phần lực lượng kia.

Đương nhiên, không thể thông qua phương thức này để ăn gian chọn lại ma pháp, cho dù về sau ma lực hơn 50, thứ cô thêm vào vẫn là lực lượng.

Mạc Vong có phần nổi giận cúi đầu xuống, vốn đang cho rằng bây giờ cô rút cuộc có thể ức hiếp tên kia, kết quả là cái gì cũng không thể làm! Thật mất mát. . .

"Bệ hạ?" Esther hỏi, "Xem ra ngài lại nghi ngờ về chức trách của ma vương, cần tôi tiến hành sửa chữa tam quan của ngài không?"

". . . Không, hoàn toàn không cần!"

Quên đi, cô gái rộng lượng như cô, không cần phải so đo với tên gốc Thạch Vịnh Triết, tạm thời tha cho hần đi!

Nghĩ như vậy, lúc ăn cơm tối hôm nay, biểu hiện của cô vô cùng dịu dàng, đối mặt với mắt sắc đối phương liên tục ném tới, Mạc Vong vô cùng lạnh nhạt áp dụng thái độ không thèm nhìn, ngay cả khi hần độc miệng cũng mỉm cười đáp lại, thành công thu hoạch một đồng "phiếu bé ngoan" mà dì Trương bán sỉ đưa tặng, nhưng sau khi làm vậy, tên Thạch Vịnh Triết dường như càng tức giận, hơn nữa... mấy cục sừng trên đầu cũng nhiều hơn.

Vì sao không cãi nhau lại càng dễ hại người chứ?

—— Cảm thấy đã mở ra cánh cửa đến thế giới mới.

—— Nhưng hình như cũng thật thú vị.

Vì thế, đêm nay tâm tình của Mạc Vong rất tốt, nói ngắn lại, quan hệ của cô và Thạch Vịnh Triết có thể dùng một câu nói để hình dung —— nhìn thấy cậu không vui, tôi liền vui về!

Tâm tình tốt như vậy luôn luôn kéo dài đến 10 giờ tối.

Cho đến lúc này mới nhớ ra ngày mai còn phải tới trường, Mạc Vong vội vàng tắt TV và đèn trong phòng khách, ngáp một cái đi vào phòng ngủ, bỗng phát hiện cửa ban công vẫn mở, cô liền đi qua đóng.

Một bóng người vụt qua.

Cô không thét chói tai, dù sao không cần đoán cũng biết người tới là ai.

Do kiến trúc của chung cư, ban công nhà cô và nhà họ Thạch chỉ cách nhau một bức tường, hơn nữa cô và Thạch Vịnh Triết đều ở phòng có ban công, mà cha mẹ cô lại thường không ở nhà, cho nên từ khi Mạc Vong còn nhỏ, hai nhà đã phá bức tường kia đi.

Lúc ban đầu còn rất vui vẻ.

Khi đó, quan hệ giữa cô và tên Thạch Vịnh Triết vẫn chưa biến thành trứng thối rất tốt, hần luôn thích chạy tới chơi cùng cô.

Nhưng từ khi quan hệ không tốt như vậy nữa, đã lâu hần không tới, hôm nay rút cuộc là sao chứ? Đợi chút, chẳng lẽ đặc biệt tới để trả đũa?

Mạc Vong bỗng khần trương, nhìn trái phải rồi dứt khoát cảm thỏ tai dài trên giường, đứng với tư thế hai tay ôm tấm chăn: "Cậu tới đây làm gì?"

". . . . ." Đối phương không đáp lại, chỉ đứng bước, đứng ở một bên giường im lặng không nói.

"Đừng có làm bộ! Nói mau, có âm mưu gì?"

". . . . ."

"Thạch Vịnh Triết?"

". . . . ."

". . . . ." Không phải là bị dì Trương đánh đến mức lú lẫn chứ?

Mạc Vong do dự một lát, dè dặt đi tới cạnh đối phương, vốn tưởng rằng đó là một cái bẫy, kết quả đi tới trước mặt mà hần vẫn không ra tay, cô thờ phào nhẹ nhõm, ném con thỏ lên giường, ngồi xuống, vươn chân đá người nào đó: "Làm sao vậy? Tức giận thật sao?"

Dường như bị động tác của cô quấy rầy, ánh mắt thiếu niên chợt rơi xuống đôi chân trần của cô.

Mạc Vong đột nhiên cảm thấy không khí hơi xấu hổ, ho nhẹ, yên lặng rút chân về: "Không có việc gì thì tôi ngủ đây."

Đầu của thiếu niên theo động tác của cô mà hơi cúi xuống, sau đó từ chân, cẳng chân, đùi, bụng.. nhìn lên mặt của cô —— cứ như vậy cho đến lúc ngẩng đầu lên. Khi tầm nhìn giao nhau, Mạc Vong phát hiện, đôi mắt đen luôn tỏa sáng lờ lờ của đối phương hơi đỏ lên, bị đau mắt sao? Không, không có khả năng, chẳng lẽ là... khóc?

"Cậu. . ."

Động tác đột ngột của thiếu niên ngắt lời cô.

Một giây sau, Mạc Vong kinh ngạc phát hiện, cô bị hất đè trên giường.

Làm, làm cái gì chứ?

Cô giật mình, đang định nói gì đó, một đôi tay ấm nóng bỗng bóp chặt cổ cô.

"Ó." Mạc Vong còn đang ngu ngơ, cũng chỉ cảm thấy dần dần không thở nổi, vội vàng vươn tay kéo đôi tay đoạt mệnh không khác gì kim sắt của thiếu niên ra! Cố gắng một lát, không khí tươi mới rót cuộc lại tràn vào trong phổi, cô há mồm thở hắt hắt, lúc này mới phát hiện —— con người của Thạch Vĩnh Triết đồ lữ.

Quý, quý ám?

Kết luận này có vẻ không thể tin, nhưng chỉ có vậy mới giải thích được hành động của hắn.

Tuy quan hệ của bọn họ không tốt, nhưng Mạc Vong tin tưởng vững chắc, bình thường Thạch Vĩnh Triết tuyệt đối sẽ không làm chuyện này.

"Thạch Vĩnh Triết! Cậu tinh táo lại cho tôi!"

Những lời này vừa dứt, thiếu niên chợt ngừng lại, ngay sau đó lại phản ứng —— tay bóp càng chặt hơn!

Mạc Vong: ". . . . ." # thù hận bao sâu # QAA

"Bệ hạ?" Nhưng vào lúc này, Esther gõ cửa phòng.

"Es. . .!" Tên khốn, bóp chặt khiến cô không nói ra lời.

"Xin thứ cho tôi thất lễ!" Ngoài cửa truyền đến tiếng nói, thuộc hạ trung thành của ma vương bệ hạ phá cửa mà vào, khi nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, hắn... lễ phép cúi người thi lễ: "Thật có lỗi, quý rầy rồi." Nói xong lại đứng im tại chỗ, "Bệ hạ, ngài không cần để ý đến tôi, trước khi chưa phân thắng bại, xin tập trung tinh thần."

". . . Đây!" Người này thật sự hiểu rõ tình huống ở đây sao? Cô rút cuộc muốn phân thắng bại làm gì! Mạc Vong tức giận vươn chân đá, thiếu niên vốn đang đè trên người cô cứ vậy mà bị đá bay.

Ngay sau đó, thanh niên vô cùng có tính cổ vũ vỗ tay "bóp bóp bóp": "Bệ hạ, đúng là một màn đấu vật đặc sắc."

Mạc Vong: ". . . . ." Cho nên nói, rút cuộc hắn cho rằng cô đang làm gì? !

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tôi Không Thể Nào Bị Đánh Bại

Ngay khi Mạc Vong bị lời nói của đối phương làm cho trợn mắt há mồm, người này thể nhưng lại nói tiếp, biểu cảm còn vô cùng nghiêm túc.

"Bệ hạ, thứ tôi nói thẳng, tuy rằng ngài giành được thắng lợi, nhưng kỹ xảo đấu vật còn phải rèn luyện." Thanh niên quỳ một gối xuống, tay nắm chặt dãn trước ngực, cúi đầu thật thấp, "Xin cho phép tôi tiến hành chỉ đạo."

". . . . ." Mạc Vong xoa trán, không được, sóng điện não của cô và người này quả nhiên không thể kết nối.

"Đau quá. . . . ."

Nhưng vào lúc này, thiếu niên bị cô đập bắn vào tường lại ngã xuống đất giống như vỏ chuối dường như đã khôi phục lại lý trí, hắn một tay đỡ gáy, khẽ nhủ thầm: "Tôi làm sao vậy. . ." Khi ngẩng đầu lo lắng nhìn thấy cô gái, "Cậu làm gì tôi?"

"Hả?" Mạc Vong bị tên này làm tức điên, "Chính cậu chạy vào phòng tôi còn hỏi tôi làm cái gì?"

"Tôi. . . tự đến?" Sắc mặt Thạch Vĩnh Triết càng biến đổi.

"Nói nhảm!" Mạc Vong nhảy lên giường, hai tay ôm ngực, quyết tâm dùng khí thể ma vương để áp đảo kẻ phạm nhân đáng xấu hổ này, "Hơn nửa đêm lên kút chạy tới, không phải cậu xem mấy bộ phim linh tính chứ?" Nghe nói xem nhiều phim ma sẽ bị mộng du, chẳng lẽ hắn cũng vậy? Hành vi này của hắn gọi là gì? Ừm, đúng rồi, hình như là, "Đám tập kích ban đêm! Kinh bị cậu!" Ban đêm tới tập kích, dùng từ này không sai!

". . . ." Mặt thiếu niên bỗng đỏ bừng, hắn vô cùng muốn phản bác, nhưng dường như không có lý do gì, chỉ có thể lắp bắp, "Ai, ai ban đêm tập kích cậu chứ?"

Mạc Vong thấy vậy càng vui vẻ, thậm chí còn hơi cảm động, bao nhiêu năm chưa thấy, hiếm khi tên rảnh thối Thạch Vĩnh Triết này ghen hòng nhìn trần trối, không nên dễ dàng buông tha hắn. Vì thế cô không ngừng cố gắng: "Còn nói không? Vừa tới đã đè tôi trên giường, sau đó dùng tay. . ."

"Đề. . ."

Không biết thiếu niên nghĩ tới cái gì, hai má ngày càng hồng, sau đó một tay che mặt, chạy mất như bị ma đuổi.

"Này! Cậu. . ." Mạc Vong nhảy xuống giường rồi lại nhảy lên vài cái, cuối cùng vẫn không đuổi theo, sau đó chỉ nghe thấy một trận vang "bịch bịch", không hề nghi ngờ, đối phương ngã mạnh vài cái trên sân thượng, cô bật cười, cảm thấy thật sung sướng, cười xong lại nghi hoặc, "Cậu ta làm sao vậy?" Phản ứng sau khi làm việc sai không phải là xin lỗi sao? Hắn lại chạy trốn, mặt còn đỏ như vậy.

Esther luôn lẳng lặng xem vẫn duy trì tư thế quỳ xuống đất, lúc này mới nhẹ nhàng đứng lên, lạnh nhạt đáp lại: "Có lẽ là thấy xấu hổ." Trên ý nghĩa nào đó, người đàn ông như hắn ở ngay trong phòng mà đối phương lại không chú ý tới, hoàn toàn có thể hiểu được thiếu niên rốt cuộc "xấu hổ" tới mức nào.

"Xấu hổ?" Mạc Vong không hiểu nguyên do.

"Đúng vậy, thân là một người đàn ông mà lại bại bởi bệ hạ." Thanh niên vuốt cằm, rất khẳng định nói, "Nói vậy trong lòng anh ta đang bị giày vò."

". . . Phải không?" Cảm thấy có chỗ nào không đúng. . .

"Sau này anh ta còn có thể khiêu chiến với ngài, bệ hạ, vì vinh dự và thắng lợi, xin cho phép tôi. . ."

"Đừng nói nữa!" Mạc Vong vội vàng ngắt lời người này, "Mai tôi còn phải đi học, buồn ngủ rồi!"

". . . Vâng."

Mất thấy đối phương xoay người rời khỏi phòng, Mạc Vong thờ phào nhẹ nhõm, sau đó lại muốn thở dài, vì sao những người đàn ông xung quanh cô đều ngu ngốc? Chẳng lẽ do chỉ số thông minh của cô quá cao nên làm nổi bật sự ngu ngốc của bọn hắn?

Ai nha ai nha, một cô gái quá thông minh cũng là bị kịch!

Có lẽ do trước khi ngủ quá "mệt nhọc", một đêm này cô gái ngủ rất ngon, sáng sớm hôm sau khi chuông báo thức vang lần đầu tiên liền tỉnh lại, ngòai dậy ngáp một cái, cô mới phát hiện đêm này mình không mơ gì cả.

Rửa mặt xong, cô trực tiếp chạy tới nhà dì Trương.

"Chào buổi sáng, dì Trương." Dường như ngày quốc khánh chú Thạch cũng phải tăng ca, cho đến hôm nay còn chưa về nhà.

"Chào buổi sáng." Dì Trương kỳ quái nhìn Mạc Vong, "Sao hôm nay Vong Vong dậy sớm vậy?"

"Ha ha, có lẽ do tôi qua ngủ khá sớm."

"Phải không? Vậy cho con phần ăn sáng đầu tiên của Triết Triết."

"Tách ——" Sau một tiếng vang nhỏ, trứng ốp lếp trắng noãn lại vàng óng ánh được đặt trên bàn, phía trên là một vòng xúc xích được cắt theo hình bạch tuộc với kích cỡ như ngón tay cái, hai bên là một chút mì sợi. Bà chủ nhà với động tác thành thạo lập tức cầm sốt cà chua trên bàn, vẽ ra ba đường cong trên trứng ốp lếp, một hình mặt trẻ con được tạo ra, bà vừa lòng gật đầu: "Hoàn thành!"

Đây là điểm Mạc Vong rất khâm phục ở dì Trương, rời giường làm bữa sáng không phải là một việc to lớn, bày bữa sáng như vậy cũng không ăn ngon hơn xếp thành đồng, do do do do nhưng có một điều cô rất rõ ràng, chính là buổi sáng mỗi ngày, mọi người đều tươi cười ra khỏi nhà.

"Lại nói tiếp," Giọng nói nghi hoặc của dì Trương truyền tới từ phòng bếp, "Bình thường giờ này tiểu tử thối kia đã dậy, hôm nay rốt cuộc là sao, chẳng lẽ thân thể không thoải mái?"

Trương bối đã nói như vậy, cô có thể yên tâm ngồi sao?

Mạc Vong thở dài, tuy rằng cô khẳng định kẻ tập kích cô ban đêm hoàn toàn không có khả năng bị ốm, nhưng mà ——

"Đề con đi nhìn xem."

"Ừm, vậy nhờ con."

"Vâng ~"

Đi tới trước cửa phòng Thạch Vịnh Triết, Mạc Vong bỗng đổi sắc mặt, đảo con mắt cá chết gõ cửa: "Thạch Vịnh Triết?"

Đáp lại cô là sự im lặng.

"Thạch Vịnh Triết!"

Vẫn không ai trả lời.

". . . . ." Cô gái mở cửa bước vào.

Lại nói tiếp, hình như đã lâu cô chưa tới căn phòng này, nhưng bố cục bên trong dường như không thay đổi quá nhiều, thiết bị tập luyện được đặt ở góc tường, cửa tủ quần áo luôn mở ra một nửa, bàn học đầy sách quân sự và các loại mô hình máy bay, cùng với gối đệm chăn và drap giường màu xanh lá —— cho nên nói, người này rốt cuộc yêu thứ này đến mức nào?

Mạc Vong đi đến cạnh giường, vươn tay đẩy đẩy đồng chăn: "Này, rời giường rồi! Cậu muốn tới muộn. . ." Hả? Cô kéo mạnh chăn, "Trống không?"

Người kia đâu?

Cô gái tìm trong phòng một lát, ánh mắt dừng ở phía ban công, cô vội đi qua, sau khi thấy bóng dáng quen thuộc, thở phào nhẹ nhõm: "Cậu. . ." Đợi chút, hần làm gì vậy?

Chỉ thấy thiếu niên quỳ gối nhìn về phía mặt trời mới mọc, hai tay đặt giao nhau trước ngực, đôi mắt khép chặt, cúi đầu, mấp máy môi, dường như đang cầu nguyện.

Mạc Vong: ". . . . ." Này này, cô quen biết người này mười mấy năm, chưa từng nghe nói hần còn có tín ngưỡng.

Cô không hề khách khí đá vào lưng người nào đó: "Đến giờ ăn sáng rồi!"

Lại bị tránh khỏi.

Thiếu niên xoay người với một tư thế vô cùng không duyên dáng, lẩn một vòng tại chỗ, dễ dàng tiến tới góc tường, cười lạnh một tiếng: "Tối hôm qua còn chưa tính, hôm nay ta đã hấp thu đủ lực lượng từ ánh nắng đây chính nghĩa này, đồ ma vương chỉ có thể càn rỡ trong đêm đen, đừng giả đại nhân ta tuyệt đối sẽ không thua ngươi!"

". . . Gì?" Đợi chút, vừa rồi có phải hần gọi cô là "ma vương" mà không phải "Mạc Vong"? Còn tự xưng dũng giả? Đây rốt cuộc là. . .

Không đợi cô nghĩ ra nguyên nhân, chỉ thấy thiếu niên không biết từ nơi nào lấy ra cái giá áo, giơ cao hô to: "Xem kiếm vô địch của dũng giả ta! ! !"

". . . Đợi đã!"

"Bốp!"

Một tiếng giòn vang vang lên.

Mạc Vong nhìn chăm chú vào giá áo bị kẹt giữa hai tay mình, thở phào nhẹ nhõm, lập tức nổi giận: "Sáng tinh mơ cậu lại nổi điên gì chứ? !"

"Làm sao có thể. . ." Thạch Vịnh Triết như bị đá kích mạnh, hần nói tay, che ngực, lao đảo lui về sau, "Kiếm thuật ta tốn mười năm rèn luyện, sao có thể bị ngươi phá giải dễ dàng như vậy, không. . . không. . . không! ! !"

". . . . ." Mạc Vong không thể nhịn được cầm giá áo nện vào đầu người nào đó, "Cậu có chừng mực cho tôi, đồ khốn!"

"! ! !" Thiếu niên bị đá kích thảm hại ngã xuống đất không dậy nổi.

". . . . ." Hông bét, quên không kiểm chế sức lực rồi.

Mạc Vong kinh hãi vội vàng chạy tới: "Cậu, cậu còn ổn chứ? Thạch Vịnh Triết? A Triết? !" Vì rất khẩn trương mà nói ra xưng hô đã không dùng nhiều năm

Trong chốc lát, thiếu niên mở to mắt.

Cô gái giật nảy mình, sau đó nhẹ nhàng thở ra, dè dặt hỏi, "A Triết, cậu không sao chứ?"

". . . . ." Thạch Vịnh Triết kỳ quái nhìn cô một cái, sau đó vươn tay xoa xoa gáy mình, kêu ra tiếng, "Sao cái gáy lại đau vậy. . . Đã xảy ra chuyện gì?"

"....."

—— Đại ca, những lời này hẳn là tôi nói mới đúng? !

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Hẳn Không Thể Nào Là Dũng Giả

Nhưng vào lúc này, ngoài cửa lại truyền đến tiếng kêu của di Trương.

"Vong Vong, tên tiểu tử thối kia lại ngủ nướng nữa hả? Đánh cho nó tỉnh đi!"

"..." Mạc Vong ghen hòng không nói được gì, thật ra thì tiểu tử thối không có ngủ nướng, đáng tiếc vẫn bị cô đánh.

Thạch Vĩnh Triết suýt nữa thì học máu, đây là mẹ ruột của hẳn đó sao? Rốt cuộc hẳn cũng không nhìn được mà đáp lại một câu: "Mẹ, con là do mẹ nạp tiền điện thoại được tặng kèm sao?"

Mạc Vong cười “phốc” một tiếng, nhận được một ánh mắt xem thường của anh chàng trúc mã như thường lệ, đương nhiên cô cũng không cam lòng yếu thế, trừng mắt lại, sau đó chỉ nghe di Trương đáp lời cực kỳ sắc bén: “Không, lúc mua khoai tây tiện thể được tặng thôi”.

"Ha ha ha ha ha ha..." Mạc Vong rốt cục cũng nhìn không được mà cười ra tiếng, "Thạch Vĩnh Triết, cậu là hành tây sao?"

"Câm miệng đi ngu ngốc!"

"Tên khốn, không được vò đầu tôi!"

Sau một lúc âm ỉ, chàng trai và cô gái đồng thời bước ra, chỉ khác là người trước thì lập tức đi rửa mặt, người còn lại thì bắt đầu thưởng thức bữa sáng thơm ngào ngạt. Thừa dịp Thạch Vĩnh Triết không có ở đây, Mạc Vong nói chuyện mình muốn đi bệnh viện kiểm tra thân thể, sau đó nhìn thấy di Trương hơi ngớ ra một chút, một giây sau liền cười đồng ý, giờ mới hiểu “tình huống thân thể” của cô cũng không phải là chuyện bí mật vậy.

Ít nhất thì di Trương cũng đã rõ.

"Vong Vong..."

"Sao ạ?"

"Con..."

"Mẹ, bữa sáng của con đâu?" Thạch Vĩnh Triết rất không đúng lúc mà ngắt ngang cuộc trò chuyện.

"Ăn ăn ăn, con chỉ biết có ăn thôi!"

"..." Hẳn đã trêu chọc ai chứ?

Sau khi ăn xong, Mạc Vong vọt nhanh về nhà, chuẩn bị đến trường, chẳng ngờ lại thấy Esther đứng đợi ở cửa với vẻ mặt nghiêm túc.

"Có chuyện gì xảy ra vậy?"

"Bệ hạ, ngài muốn đến trường học cùng vị thiếu niên kia sao?"

"Đúng vậy, sao thế?" Tuy rằng cô thực sự không muốn, nhưng chú Thạch và di Trương cứ khẳng khẳng hai người phải cùng đi mới an toàn, hơn nữa bọn họ vốn học cùng lớp, chuyện này đã sớm thành thói quen.

"Vậy thì" thanh niên đột nhiên quỳ một chân, hành lễ khẩn cầu, "Xin cho phép Esther tôi theo hầu hạ bên người ngài."

"... Hả?" Mạc Vong ngây người, một lát sau, cô nuốt nước miếng, "Ý của anh không phải là —— muốn theo tôi đi học đó chứ?"

"Đúng là như thế, xin..."

Cô lập tức ngắt lời hẳn: "Không được!" Ở nhà như vậy thì thôi đi, cô không muốn ở trường cũng bị người ta xem là con ngốc đâu, "Tuyệt đối không được!" Giống như sợ chưa đủ lực uy hiếp, cô bồi thêm một câu.

"..." Esther âm thầm giằng xé, mệnh lệnh của ma vương hẳn phải tuyệt đối phục tùng, nhưng mà... Hắn cúi đầu thật thấp, "Bệ hạ, xin ngài ít nhất cũng cho phép tôi ngầm bảo vệ ngài an toàn."

"Có cần thiết phải làm đến mức này hay không?" Mạc Vong rất nghi hoặc, cô chỉ đi học thôi, cũng không phải ra chiến trường đánh giặc, hưởng hò, "Tôi cũng đâu có đi một mình." Tuy tên Thạch Vĩnh Triết kia không đáng tin, nhưng cũng sẽ không trơ mắt nhìn cô gặp chuyện không may.

"Chính vì thế mới nguy hiểm."

"... Hả?"

Ngay sau đó, thanh niên dùng khuôn mặt tuấn mỹ không chút biểu cảm nói ra lời khiến Mạc Vong kinh ngạc không thôi: "Bệ hạ, chẳng lẽ ngài cho rằng sự việc đêm qua chỉ là ngẫu nhiên?"

"Không phải sao?"

"Đúng vậy." Esther gật đầu, "Nếu vừa rồi tôi không nhìn lầm, vị thiếu niên kia hẳn đã bị linh hồn dừng giả nhập vào người."

"Cái gì?" Mạc Vong không còn gì để nói, cứ thật, ma vương xuất hiện còn chưa tính, bây giờ dừng giả cũng nhảy ra? Nói vậy là tên của cô với Thạch Vĩnh Triết đặt không tốt rồi hả?

#Cha mẹ không có trách nhiệm vô cùng tai hại# hàng loạt!

Rồi sau đó, theo như Esther giải thích thì sự tình đại khái là như vậy:

Dừng giả là thiên địch của ma vương, bất kể là thể giới nào cũng đều phải tồn tại, mà ý nghĩa tồn tại của hắn... Đúng vậy, chính là chuyên môn đi chọc tức ma vương. Phương thức sinh ra là bị "linh hồn dừng giả" nhầm trúng, tiêu chuẩn tuyển chọn không rõ ràng, nam nữ già trẻ thậm chí các loại thú vật đều có khả năng trở thành dừng giả. Mà một khi bị ám vào người, "Dừng giả" sẽ tự động có được một bộ "dừng giả kiếm pháp" nghe nói là rất lợi hại, d-đ-l-q-đ lấy việc đập đổ ma vương làm mục tiêu, từ đó về sau bắt đầu kiếp sống khiêu chiến vô tận.

Sau khi nghe xong, quả thực Mạc Vong sợ ngây người, nói vậy, cô với tên Thạch Vĩnh Triết kia là thiên địch sao?

Không... Không phải đâu...

"Hình như tên kia không biết mình đã trở thành dừng giả!"

"Bởi vì hắn còn đang trong thời kỳ dung hợp."

"... Không có cách giải quyết sao?"

Kết quả lại làm cho cô gái thất vọng, Esther nhẹ nhàng lắc đầu: "Cho dù ngài có giết chết thể xác kia, hồn dừng giả cũng sẽ chọn dừng giả mới."

"..." Chuyện giết người gì gì đấy làm được mới lạ đó?

"Hơn nữa căn cứ vào giá trị ma lực của bệ hạ ngài, nếu tùy tiện giết người sẽ bị khấu trừ thành số âm."

Mạc Vong học máu: "Chẳng lẽ tôi chỉ có thể bị hắn đánh?"

"Không, cũng không phải như thế." Esther giải thích nói, "Nếu ngài chỉ phản kháng thì không sao. Đương nhiên, ngoại trừ giết người, giết người dưới bất kỳ tình huống nào thì ngài cũng đều bị khấu trừ giá trị ma lực, dù sao ma vương cũng là do thiện ý của mọi người kết hợp mà thành".

"..." Có cảm giác tam quan vừa bị giáng cho một cú nặng nề. Mạc Vong buồn bực vỗ vỗ mặt, "Tôi cảm thấy thật không công bằng".

"?"

"Anh xem, tôi phải liều mạng tích lũy giá trị ma lực mới có thể sử dụng ma pháp, mà dừng giả chỉ cần bị chiếm thân là cái gì cũng có." Nếu là người khác trở thành dừng giả thì cũng chẳng sao, vấn đề ở đây chính là Thạch Vĩnh Triết, thật sự làm cho người ta cực kỳ rối rắm!

Kết quả thanh niên lại lắc lắc đầu: "Không, đều không phải như thế."

"Hử?"

"Để sử dụng kiếm pháp, dừng giả cũng cần phải tích lũy giá trị ma lực."

"Thật, thật vậy sao?"

"Đúng vậy."

Mạc Vong đang muốn hỏi tiếp, đã thấy thiếu niên nọ ra khỏi cửa, nhìn cô còn đang mặc áo ngủ bằng ánh mắt rất không kiên nhẫn, nhú mồm nói: "Còn

chưa xong nữa hả?"

"A, Xong ngay!" Thiếu chút nữa quên, đến trường mới là chuyện chính.

Cô vội vã muốn lao vào nhà thay quần áo, chợt thấy thanh niên kia không biết từ đâu mà dâng quần áo của cô lên, vẻ mặt nghiêm túc như cầm quốc bảo.

"Mời dùng."

"Cảm... Ế!" Mạc Vong đoạt lấy quần áo trong tay hắn, "Có thể dùng tùy tiện dùng tới quần áo của tôi được không vậy?"

"Đây là chức trách của thuộc hạ."

"... Cho dù có động vào, anh không thể kẹp nội y vào trong áo ngoài sao?" Lại còn ngênh ngang đặt ở trên cùng nữa, hắn muốn làm cái gì vậy chứ? Hơn nữa Thạch Vĩnh Triết còn đang đứng ngay cửa kiaaaaaa!

"Sắp xếp quần áo theo đúng trình tự có thể tiết kiệm thời gian của ngài một cách hữu hiệu".

"..." Cô hoàn toàn không thiếu chút thời gian này có được hay không? Mạc Vong sắp học máu đến nơi, nhìn sang thiếu niên ngoài cửa, lòng tràn đầy kỳ vọng hỏi: "Cậu không nhìn thấy gì cả, đúng không?"

Lại bị kịch nhận được câu trả lời ác liệt: "Cậu thì có gì đẹp mặt!"

"..." QAQ chắc chắn là thấy rồi chứ gì? Hắn biểu hiện như vậy thì tuyệt đối đã thấy!

Cô gái đang vô cùng rối rắm nên nào đâu chú ý, thiếu niên mạnh mẽ quay đầu, lỗ tai đỏ rực hết cả, cô chỉ lo trách móc Esther: "Lần sau không được làm loại chuyện này nữa! Biết không? Tuyệt đối không được, đây là mệnh lệnh!"

"... Vâng".

"..." Người này rốt cuộc có chỗ nào không tình nguyện vậy chứ? Thấy thế nào thì người nên buồn bực cũng là cô đây có được hay không?

--Sulli & Mèo Mạnh Mẽ--

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tôi Không Thể Gian Lận

Nhanh chóng mặc vào đồng phục, Mạc Vong tiện tay buộc tóc đuôi ngựa rồi vội vàng nhấc cặp sách chạy ra ngoài, cùng đi đến trường với thiếu niên đã đợi lâu đến mức chịu không nổi.

"Chạy nhanh chút! Nếu không không đuổi kịp xe!"

"Cậu cho là lỗi của ai vậy?"

"Tôi cũng không cố ý!"

Hai người vừa chạy còn vừa không quên công kích lẫn nhau, khá may mắn, trước khi tắt thở, rốt cuộc thành công đuổi kịp xe công cộng mà hai người thường đi. Mới vừa lên xe, cô gái quen miệng hô: "Chào buổi sáng."

Thiếu niên cũng như vậy.

"Chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng, hai đứa."

.....

Người trong xe lần lượt đáp lại.

Chú lái xe khoảng 40 tuổi cười tủm tỉm nói: "Hôm nay các cháu thiếu chút nữa thì đến trễ rồi."

"Ha ha. . ."

"Chú vốn định chờ thêm 10 giây."

". . . . ." 10 giây cũng không làm được cái gì, dù vậy, cô vẫn cười đáp lại, "Cám ơn chú, nhưng để lại cơ hội này cho lần sau đi."

Sau khi quẹt thẻ học sinh ngoan, hai người một trước một sau tới chỗ ngồi cố định —— ghế hai người hàng thứ ba, Mạc Vong hơi say xe ngồi gần cửa sổ, Thạch Vĩnh Triết thì ngồi cạnh lối đi. Đây không thể nghi ngờ là một vị trí vô cùng tốt, cho dù trên xe đã ngồi đầy người, nó vẫn còn trống. Không phải là do chú lái xe cố giữ lại —— bởi vì dù hán nói cũng không có ai nghe, mà là mọi người ước định mà thành.

"Cô gái nhỏ, muốn ăn khoai lang sấy không?" Bà lão ngồi hàng trước bỗng quay đầu lại, cười cầm một bịch xốp nhỏ, "Bà tự làm, thử một miếng xem."

"Vâng, cháu cám ơn." Mạc Vong sững sốt, không cự tuyệt ý tốt của đối phương, thật tự nhiên cầm lấy một miếng nhét vào miệng.

"Thế nào?"

"Rất ngọt, ăn ngon!"

"Ha ha, vậy thì mau cầm lấy."

"Ồi, như vậy sao được ạ?"

"Không có gì không có gì, vốn là làm cho các cháu ăn."

Mạc Vong quay đầu lại, quả nhiên không ít người đều đang ăn, vì thế cười nhận lấy: "Cám ơn bà!"

Thạch Vĩnh Triết nhìn thiếu nữ chỉ vì một chút việc nhỏ mà vui vẻ ra mặt, rõ ràng ngay cả họ tên của đối phương cũng không biết, lại không hề phòng bị nhận đồ ăn người khác cho, thật không rõ là đơn thuần hay là ngu ngốc.

Nhưng ——

"Thạch Vĩnh Triết, cậu cũng ném thử, ăn rất ngon!"

Thiếu niên nhìn cô gái, vươn tay lấy một miếng từ trong tay cô nhét vào miệng.

Cô nói đúng, thật sự rất ngọt.

Ban đầu trong xe cũng không thân thiện như bây giờ, nói đúng ra, từ khi lên cấp ba bọn họ mới bắt đầu đi xe này, cũng không biết cô nổi cơn điên gì, từ ngày đầu tiên ngồi xe, chuyện thứ nhất khi lên xe chính là lớn tiếng chào hỏi người bên trong.

Ngay từ đầu đương nhiên không có ai quan tâm, hán cũng cảm thấy thật xấu hổ, cô lại nói năng hùng hồn, nói rằng có một bài báo nói làm như vậy có lợi cho việc tạo hoàn cảnh hài hòa trên xe công cộng, rõ ràng mỗi ngày ngồi trên chuyến xe này không đến 20 phút, có hài hòa hay không cũng không sao cả.

Sau này vào một ngày nào đó, có người bắt đầu đáp lại cô, dần dần, liền trở thành như bây giờ.

Hiện tại nghĩ lại, từ lúc ấy đến bây giờ cũng chưa đến một tháng, không khí trên xe lại thật sự thay đổi, mà chẳng biết từ lúc nào, mỗi lần bọn họ lên xe, hai chỗ ngồi này đều trống không, thỉnh thoảng không kịp, tài xế và người trên xe đều sẽ chờ một lát. Có đôi khi hán cũng cảm thấy không thể tin được, bởi vì sự thay đổi này lại bắt đầu từ một câu "Chào buổi sáng".

Nhưng cô khẳng định sẽ không nghĩ nhiều như vậy?

Bởi vì tên này là một kẻ ngu ngốc.

10 phút trôi qua nhanh chóng, nói câu "Tạm biệt mọi người" xong, thiếu nữ giành nhảy xuống xe trước, hít một hơi thật sâu: "Vẫn là mặt đất tốt hơn. . ."
Cho dù ngồi xe bao nhiêu lần cũng vẫn cảm thấy hơi choáng váng.

"Cậu đúng là tự làm tự chịu." Thạch Vĩnh Triết tức giận nói tiếp.

"Hừ!"

"Chẳng lẽ không đúng sao?"

". . . . ." Được rồi, trên ý nghĩa nào đó đúng là vậy, nhưng dù thế cô cũng không hối hận, "Đi rồi!" Bền xe cách cửa trường học một chút khoảng cách, edit Mèo Mạnh Mẽ cô cũng không muốn vì tán gẫu mà đến trễ.

Thiếu niên đi sau lưng cô, im lặng một lát, đột nhiên lên tiếng hỏi: "Người hôm nay ở nhà cậu. . ."

"Hả?" Mạc Vong quay đầu lại theo bản năng, nghiêm túc nghe hắn nói.

Đáng tiếc vào lúc này ——

"Tiểu Vong!"

"Bên này!"

"A Triết!"

Nghe tiếng gọi, hai người nhìn nhau, lập tức không hẹn mà cùng đi về phía bạn nhỏ của từng người, tuy rằng giới hạn giữa nam sinh và nữ sinh ở trường học này không rõ ràng, nhưng tình huống tụ cùng một chỗ cũng không nhiều.

"Ôi, Tiểu Vong, vài ngày không thấy, sao cậu lại gầy đi?" Nữ sinh tóc ngắn nói chuyện tên là Tô Đồ Đồ, là người bạn nhỏ số một của Mạc Vong.

"A ha ha, phải không?" Đây tất nhiên là kết quả của việc kiêng bình gas!

"Cậu cảm thấy sao? Tiểu Lâu?"

"Có lẽ?" Nữ sinh đeo mắt kính dày như đáy bình có mái tóc dài đẹp để tới thắt lưng, đuôi tóc xoắn tự nhiên, cô nghiêng đầu, nói ra một câu lập lòe nước đôi.

". . . Quên đi, hỏi cậu cũng như không." Tô Đồ Đồ chống nạnh, ép hỏi cô gái bên cạnh, "Mau thành thật khai báo, rốt cuộc cậu giảm cân thế nào? ♥edit Sulli♥ Nếu không, ha ha ha ha. . . Cậu biết rồi đó!"

Mạc Vong đương nhiên sẽ không nói thật, đành phải nói: "Cũng không cố giảm, chỉ là không cẩn thận bị cảm, sau đó liền gầy."

"Hả? Bây giờ đã khỏi chưa?"

"Ừ ừ, hoàn toàn không có việc gì rồi."

Vừa dứt lời, Mạc Vong đột nhiên phát hiện tóc mình bị vén lên, ngay sau đó, có một thứ ấm áp khẽ sát trán cô. Một lát sau, người bạn nhỏ thứ hai là Lâm Lâu lùi về sau, sờ sờ cái trán vừa chạm vào trán đối phương: "Không nóng."

". . . . ." Tô Đồ Đồ xoa trán, "Tớ nói này, cậu ấy bị cảm, không phải sốt, cậu làm vậy cũng vô ích."

Lâm Lâu gật đầu, một lát sau, ngậy người: ". . . Là vậy sao?"

". . . . ." X2 Người bạn nhỏ của chúng ta có thể không ngạc nhiên vậy sao?

Mấy người cứ vừa tán gẫu vừa đi tới phòng học ở tầng một, Tô Đồ Đồ và Lâm Lâu ngồi cùng bàn, hai người ngồi trước Mạc Vong, mà ngồi cùng bàn với Mạc Vong là. . .

"Nhường chỗ." Thạch Vĩnh Triết vừa nói vừa nhét cặp quai chéo vào ngăn bàn.

"Cậu cũng không biết phải vào sớm một chút sao?" Hai tay ôm bàn, Mạc Vong lùi lại, giống như quả cầu chò đối phương lăn tới.

Thiếu niên ngồi vào một bên rất không khách khí đáp lại: "Nếu không phải cậu tăng cân, tôi còn cần phải nhường sao?"

". . . Đồ Đồ rõ ràng nói tôi gầy đi!"

"200 và 199 có gì khác sao?"

"Này!"

Nếu hỏi Mạc Vong trên đời này cái gì là nghiệt duyên.

Đây có lẽ là từ nhà trẻ đến trung học đều cùng bàn với người nào đó.

Cố tình tất cả mọi người còn cho rằng cô và tên này thân nhau, đây mới là chỗ bị kịch nhất.

"Tớ nói hai người các cậu này," Tô Đồ Đồ quay đầu cười nói, "Mỗi ngày đều dính vào nhau không thấy chán sao? Sao còn nói nhiều như vậy?"

"Ai mỗi ngày dính sát vào người này chứ!" X2

". . . Mỗi lần đều như vậy. Quên đi, Tiểu Vong, cho tớ mượn bài tập của cậu, có đề tớ không tìm được đáp án."

". . . Bài tập?" Mạc Vong ngậy người.

"Đúng vậy." Tô Đồ Đồ gật đầu, một giây sau, cô phản ứng lại, dè dặt hỏi, "Cậu sẽ không. . . quên mang đến chứ?"

". . . Không." Mạc Vong lắc đầu, khi đối phương thờ phào nhẹ nhõm, cô run rẩy nói, "Tớ quên làm hết rồi." Mấy ngày nay toàn bộ lỗi suy nghĩ đều bị việc làm chuyện tốt chiếm lĩnh, thế cho nên hoàn toàn không nhớ còn có bài tập.

Thật sự là —— chết chắc rồi!

". . . . ." X3

Ngay cả người ngốc nghếch như Lâm Lâu cũng sợ ngây người.

Một lát sau, Tô Đồ Đồ giờ ngón cái với Mạc Vong: "Cậu giỏi!"

". . . Tớ không cố ý!"

Tô Đồ Đồ châm chọc: "Ai tin chứ?" Làm học sinh quên làm bài tập thật bình thường, nhưng chưa từng nghe nói quên toàn bộ.

"Tớ tin."

Mạc Vong nháy mắt bị cảm động, hai mắt phấp phồng nhìn Lâm Lâu, rồi sau đó chỉ thấy đối phương nghiêng đầu, bổ sung thêm: "Nhưng giáo viên sẽ không tin."

". . . . ." Thần bổ đao!

Ma vương bệ hạ cứ vậy mà bị KO rồi!

"A a a a, nên làm gì bây giờ?"

"Vậy thì đừng lãng phí thời gian nữa!" Thạch Vịnh Triết rốt cuộc không thể nhịn được nói, hần biết mà, người này sao không lén lút chạy tới nhìn bài tập để ở phòng khách của hần giống trước kia, thì ra là quên có chuyện này. Hần lấy sách bài tập từ trong cặp, ném đến bàn của cô, "Hiện tại còn 15 phút trước khi vào giờ học, chép bài của tiết một trước đi."

"Tớ cũng giúp!" Tô Đồ Đồ nhắc tay, "Dù sao mới khai giảng một tháng, giáo viên khẳng định còn chưa nhớ rõ chữ của chúng ta."

"Tớ cũng vậy." Lâm Lâu nói.

"Này!" Thạch Vịnh Triết quay đầu, hỏi các nam sinh ngồi sau, "Các cậu ai có vở mới? Cho tôi vài quyển."

"Nơi này có!"

"Tôi cũng có!"

Một hồi bị kịch tiêu tán, nhưng. . .

Khi quay đầu, Mạc Vong nhìn thấy Esther đang đứng ở bãi đất trống cách đó không xa, nhìn mình lắc đầu, cho dù không nhìn thấy khẩu hình của đối phương, nghe không được tiếng nói của đối phương, cô cũng có thể đầy đủ cảm nhận được lời nói lúc này ——

"Bệ hạ, chép bài tập sẽ bị trừ ma lực nha."

". . . . ." TAT

Cho nên nói, chức nghiệp ma vương rốt cuộc hãm hại người đến mức nào!

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Tôi Không Thể Bị Phạt Đứng

"Tiểu Vong?" Thấy Mạc Vong hồi lâu không nhúc nhích, Tô Đồ Đồ lo lắng hỏi.

"Thật xin lỗi!" Mạc Vong lộ roi đầy mặt đứng lên, "Tớ tớ tớ tớ đi tự thú với giáo viên đây!" Nói xong, cô làm việc nghĩa không chùn bước chạy "cách cách" ra phòng học.

". . . . ." X n lần.

Đây xem như "Thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người xông tới" sao?

Một lát sau, Tô Đồ Đồ nhìn về phía Thạch Vĩnh Triết: "Tiểu Vong làm sao vậy? Hôm nay rất kỳ lạ."

"Tôi làm sao biết được!" Thiếu niên cau mày ném quyển vở mới trong tay đi, một lát sau, cũng đứng lên đi ra khỏi phòng học.

"A Triết, sắp vào học rồi, cậu đi đâu vậy?" Đằng sau có nam sinh hô to một câu.

Thạch Vĩnh Triết không quay đầu lại, giơ tay lên: "Toilet!"

Mà lúc này, Mạc Vong đã trải qua một phen tự hỏi bị thương, rốt cuộc khó khăn ra quyết định —— thống khổ đi tới cửa văn phòng giáo viên. Máy giáo viên chờ vào giờ học đang tán gẫu, cho nên không thấy cô ngay. Đấu tranh một lát, cô gái vẫn kiên trì hô lên: "Bảo cáo!"

Vài giáo viên đồng thời quay đầu.

Trong thời gian ngắn bị rửa tội trước nhiều ánh mắt như vậy, cô gái cảm thấy chân mình mềm nhũn, lại nghĩ đến lời muốn nói tiếp theo, rất muốn chạy trốn chết.

"Là Mạc Vong à, có chuyện gì sao?" Cô giáo chủ nhiệm Tôn cười hỏi —— cô có ấn tượng rất tốt với đứa bé ngoan ngoan kia.

"Em . ."

Tôn Hân Như hòa ái vẫy tay: "Tiến vào rồi nói sau."

". . . Vâng." Mạc Vong lễ phép gật đầu, bước nhỏ tới trước mặt chủ nhiệm lớp, không dám động dậy nữa. Thực ra bình thường cũng không sợ giáo viên như vậy, chỉ là . . . Ai bảo cô phạm sai lầm nên chột dạ chứ?

"Có chuyện gì sao?" Tôn Hân Như nhìn chăm chú vào biểu cảm của Mạc Vong, thử hỏi, "Bị bắt nạt sao?"

"Không, không phải." Nếu bị bắt nạt cũng sẽ không thể tìm giáo viên, làm vậy sẽ bị bạn học khác khinh thường.

"Vậy là làm sao?"

"Em . . ." Khẳng định không trốn thoát, hơn nữa cũng đã tới đây rồi. . . Mạc Vong nhắm mắt khoanh tay, lớn tiếng hô to, "Xin lỗi cô giáo em quên làm bài tập rồi! Cô hãy phạt em đi! ! !"

Tôn Hân Như: ". . . . ."

Mạc Vong cúi đầu, nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói tiếp: "Chép phạt phạt quét rác đánh lòng bàn tay đều không sao cả, cô ơi em thật sự biết sai rồi, về sau em không dám nữa."

". . . . ." Chủ nhiệm lớp thật không biết nói gì, điều cần nói đều bị đứa nhỏ này nói ra, cô còn nói gì nữa?

Nhưng mà. . .

Cô giáo Tôn bỗng nhớ ra, nghĩ đến lời mà mẹ của Thạch Vĩnh Triết lên nói với cô, thân thể của đứa nhỏ này hình như không tốt? Lại nhìn về mặt tái nhợt, một thân mồ hôi lạnh (vì bị dọa!) của Mạc Vong, ngày nghĩ chỉ sợ là có việc ngoài ý muốn, cô bé lại ngượng ngừng không nói. Hơn nữa trước đây đừng nói là không làm bài tập, ngay cả nộp bài Mạc Vong cũng chưa từng quên, xem ra là do bị bệnh.

Cô lại ngẩng đầu nhìn các giáo viên khác, phát hiện ánh mắt của mọi người đều giống nhau —— cũng đúng, mọi người đều được mẹ Thạch dặn trước, ấn tượng với đứa nhỏ này cũng không kém. Lại nói, lớp 10 mới khai giảng một tháng, rốt cuộc có ngoan hay không hiện tại cũng nhìn không ra, tạm thường tha cho cô bé một lần cũng không phải chuyện gì lớn.

"Vậy. . ."

Ngay khi Tôn Hân Như vừa lên tiếng chuẩn bị nói, một tiếng nói từ cửa truyền đến —— "Bảo cáo!"

Mọi người lại nhìn về phía cửa.

Mạc Vong ngây người, Thạch Vĩnh Triết? Hân tới làm gì? Xem trò vui sao? Quả nhiên là trứng thối!

"Tiến vào." Tôn Hân Như nhìn Mạc Vong, lại nhìn thiếu niên đi tới, "Có chuyện gì sao?"

"Em tới nhận sai."

Cô giáo Tôn nghi hoặc: ". . . . ." Bình thường phạm sai lầm cũng không dám thừa nhận, sao hôm nay mọi người đều tới nhận lỗi? Hôm nay rốt cuộc là ngày bao nhiêu? Tuy rằng trong lòng khó hiểu, cô vẫn lạnh nhạt hỏi, "Em sai chỗ nào?"

"Em làm mất vở bài tập của Mạc Vong."

Các giáo viên: ". . . . ." Đây lại là tình huống gì?

Mạc Vong: ". . . . ." Trợn mắt há mồm, "Chuyện, chuyện khi nào chứ?"

"Tôi hôm qua sau khi cậu ngủ."

". . . Thạch Vĩnh Triết, đồ khôn!" Thân ở văn phòng, chỉ số thông minh của Mạc Vong vì bị ảnh hưởng bởi buff "-5" mà giảm về 0, vì thế nghe lời như vậy cũng hoàn toàn quên suy xét logic, bắt đầu mắng người theo bản năng.

Thực ra, cũng không thể trách cô, ai bảo bình thường Thạch Vĩnh Triết luôn đối nghịch với cô chứ.

Thạch Vĩnh Triết ". . . . ." Ngu ngốc! Nhưng mà. . . Quên đi, vốn đang lo lắng người này không biết diễn trò, hiện tại xem ra coi là thật, bởi vì diễn xuất tự nhiên hoàn toàn không có áp lực.

"Sao cậu lại làm vậy?"

"Bởi vì nhìn cậu không vừa mắt."

"Thạch • Vĩnh • Triết!"

"Cái gì?"

"Cậu cậu cậu. . . Tức chết tôi rồi!" Mạc Vong không thể nhịn được nhào lên, nhảy người bóp cổ tên này, "Tôi đánh chết cậu!"

Tôn Hân Như: ==+

##¥%. . . . . &*(

"Cậu còn dám trốn!"

"Không né sẽ bị cậu đánh chết, được chứ? Hai ngày này cậu ăn cái gì mà khỏe vậy!"

Tôn Hân Như: = Ⅲ =

#¥%. . . . . &*(#¥%¥%. . . . .

"Tôi cần chết cậu!"

". . . Cậu là chó sao? Buông ra!"

Tôn Hân Như: "Tất cả im miệng cho tôi! ! !"

". . . . ." X2

Hai người bị quát bảo dừng lại nhìn nhau, rốt cuộc nhớ tới tình huống lúc này, ♥Sulli♥ dđl□qd♥ Mạc Vong chết đứng —— bình thường quen cãi lộn với Thạch Vĩnh Triết, kết quả kích động liên quên đây là văn phòng TAT.

—— Cô giáo, em thật sự biết sai rồi!

Thiếu niên ngoan ngoãn đứng im, cách quần áo xoa xoa cánh tay, phát ra một tiếng kêu nhỏ —— vóc người bé nhỏ mà răng thật sắc.

"Các em đi ra ngoài phòng học đứng một buổi sáng cho tôi! ! !"

". . . Vâng" TAT

". . . . ." Chắc.

Vì thế, thiếu niên thiếu nữ lĩnh mệnh đi phạt đứng sóng vai ra ngoài văn phòng.

Tôn Hân Như nhìn chăm chú vào bóng lưng hai người, vừa bực mình vừa buồn cười: "Hai đứa đang làm gì chứ?"

Một giáo viên khoảng 40 tuổi ở bên cạnh cười an ủi: "Trẻ con thôi, đều như vậy."

"Lại đánh lộn ngay trong văn phòng, rõ là. . ."

"Đây không phải là đánh, là cãi nhau." Giáo viên lớn tuổi nhìn là hiểu rõ, "Hai đứa nhỏ này cảm tình thật tốt." Rốt cuộc "bài tập" là sao, làm giáo viên nhiều năm như vậy bọn họ có thể không hiểu ư? Hơn nữa, "Nghe mẹ Thạch Vĩnh Triết nói bọn chúng cùng lớn lên từ nhỏ, có lẽ đã quen rồi."

Cô giáo Tôn nghĩ nghĩ, gật đầu một cái: "Cũng đúng."

Nếu đánh nhau thực sự, cô cũng sẽ không chỉ làm vậy, khẳng định phải nói chuyện riêng với hai đứa trước, không chừng còn phải gọi cha mẹ đến. Cho dù phạt cũng sẽ không phạt cùng nhau, để tránh một lời không hợp lại đánh nhau ngoài phòng học, quấy nhiễu trật tự của lớp.

Mà lúc này, nhân vật trung tâm mà các giáo viên đàm luận chạy tới hành lang, cô gái đột nhiên dừng bước, thở nhẹ một tiếng: "Haiz!"

Thiếu niên quay đầu nhìn cô: "Sao vậy?"

"Không đúng, vở bài tập tôi không làm còn ở trong cặp, tôi qua sao cậu lại vớt được chứ?"

". . . . ." Phản ứng của cô rốt cuộc trì hoãn tới mức nào.

Thiếu niên không biết nói gì, khóe mắt giật giật, xoay người đi.

"Này! Chờ một chút, cậu mau nói rõ!" Đuổi theo, tóm lấy.

"Á. . ."

"Cậu làm sao vậy?"

"Cậu - nói - xem?"

". . . Ha ha ha ha." Cô không biết gì cả.

"Đừng giả ngu!"

Sau khi Thạch Vĩnh Triết và Mạc Vong trở lại phòng học, được đối đãi nhiệt tình như anh hùng —— mọi người đều biết, tin tức trong trường học truyền nhanh nhất, mà các học sinh ngoại trừ học tập cũng không có việc gì lại là bộ phận chính buồn chuyện, cho nên hai người còn chưa ra khỏi văn phòng đã nổi tiếng khắp trường.

Thân là "đồng bọn" của "anh hùng", tất nhiên cũng được thơm lây.

"Ai ~ Nghe nói các cậu đánh nhau trong văn phòng?"

"Thật - dừng cảm!"

"Anh Triết, em quyết định sùng bái anh!"

"Mạc Vong, nhìn không ra, lá gan cậu lại lớn như vậy, rõ ràng trông rất ngoan ngoãn mà."

Thạch Vĩnh Triết: "Câm miệng!"

Mạc Vong: ". . . . ." TAT trừ giả trị ma lực, tuyệt đối trừ giả trị ma lực, bởi vì cô ra tay trước với Thạch Vĩnh Triết, cho nên nói, rốt cuộc sao cô lại tới văn phòng chứ?

Quả nhiên tên Thạch Vĩnh Triết là tai họa, siêu tai họa!

Đang rối rắm, thiếu niên cầm sách tiết một và bút từ trên bàn của hai người, đưa một phần cho cô: "Đi thôi."

". . . Hừ! ! !" Mạc Vong đoạt lấy thứ trong tay hắn, quay đầu bước ra ngoài —— mới không cần để ý hắn!

". . . . ."

Thời tiết hiếm khi tốt như vậy, thiếu niên thiếu nữ phạt đứng cùng nhau đi!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tôi Không Có Khả Năng Thâm Mến Anh Ta

Sau khi ra ngoài, Mạc Vong chọn đứng ở chỗ cửa sổ cách bảng đen gần nhất, vậy thì đợi khi vào học nếu may mắn còn có thể nghe giảng được, về phần ghi chép thì chỉ có thể mượn các bạn nhỏ sau khi tan học. Vừa mới đứng vững, cô phát hiện tên Thạch Vĩnh Triết lại đứng bên cạnh mình, cô phồng má, khẽ hừ một tiếng, xoay người chạy từ bên cửa sổ này tới bên kia.

Thiếu niên bị ghét bỏ: ". . . ." Tuy rằng trong lòng rất buồn bực, nhưng ai sẽ mặt dày cùng đi qua chứ!

Vì thế hán cũng hừ một tiếng, quay đầu không quan tâm đến cô gái nữa.

Nhưng vào lúc này, tiếng chuông thứ nhất thông báo vào tiết vang lên.

Các học sinh trong phòng học dần yên tĩnh, dựa theo thời khóa biểu lấy ra sách giáo khoa và vở ghi chép, Thạch Vĩnh Triết đặt sách vào kệ cửa sổ, dựa lưng vào cửa sổ ngáp một cái, ánh mắt bất giác rơi xuống cô gái đứng một bên, ngay sau đó nhú mày lại, quả nhiên, cô lại bắt đầu. . .

Mạc Vong hoàn toàn không phát hiện mình bị quan sát, ngừng thở, một tay che ngực.

—— Thời, thời gian đã tới rồi sao?

Một hai phút sau, cô dè dặt ngẩng đầu.

—— Đến rồi!

Mặt cô gái dần dần đỏ bừng, cảm quyền sách che mặt, dè dặt nhìn lên thiếu niên có dáng người cao ngất đang chậm rãi đến gần cách đó không xa, rõ ràng cũng là đồng phục tây trang, nhưng hán mặc vào lại vô cùng đẹp mắt, nhất là cổ áo sơ mi trắng nõn và cúc áo được cài chặt ở cổ tay, mỗi lần nhìn đến đều làm người ta cảm thấy trong lòng ngứa ngáy.

Mạc Vong không nhớ từ đâu nghe được một câu nói —— Có lẽ từng cô gái ở trong trường học, sâu trong trí nhớ là một thiếu niên mặc áo sơ mi trắng mà cô khó có thể quên, có lẽ hán thật sự tồn tại, có lẽ chỉ là hư ảo. Thiếu niên này hán là có sợi tóc đen nhỏ vun, dung mạo đẹp đẽ, làn da trắng nõn và ngón tay thon dài, mà thu hút nhất, là khi hán lơ đãng ngẩng đầu, lộ ra chiếc cổ duyên dáng như thiên nga. . .

Cô cảm thấy lời này thật chuẩn xác, nhưng mà, bình thường ngồi trong phòng học nhìn lên còn được, đột nhiên tiếp xúc gần gũi như vậy rõ là. . . Hôn nữa, vẫn là dưới tình huống bị phạt đứng!

Mạc Vong rơi lệ đầy mặt, cô có thể tạm thời về lớp rồi lại ra đứng sau không?

Trong lúc rối rắm, thiếu niên lại đi tới trước mặt cô, mà khi đối phương đứng cách ba mét cô đã xấu hổ cúi đầu, thoát nhìn giống như hận không thể chui đầu vào tổ kiến dưới đất.

Có lẽ bởi vì khoảng cách quá gần, lúc hán lướt qua, Mạc Vong cảm thấy mình ngửi thấy mùi thơm ngát nhàn nhạt từ quần áo đối phương, thời gian ngắn ngủi một giây như bị kéo dài vô cùng tận, mà bất giác, quyền sách yêu quý bị cô cầm đến mức biến hình.

Cho đến khi hán đi qua. . .

Mạc Vong há mồm thờ gáp, mới ý thức rằng mình đã lâu không hô hấp, may mà không tắc thở chết, nếu không cô có thể trở thành "Ma vương bệ hạ có kiểu chết bi thảm nhất" rồi.

"Thạch sư đệ, sao cậu lại ở đây?"

A a a? Tên Thạch Vĩnh Triết kia biết sư huynh ư? Sao hán chưa từng nói với cô chứ? !

"Có liên quan tới anh sao?"

". . . ." Nói chuyện cũng không lễ phép, Mạc Vong phồng má, tạm thời quên thẹn thùng, quay đầu nhìn về phía hai người.

Không thể không nói, trường học của Mạc Vong và Thạch Vĩnh Triết có một điều rất được học sinh hoan nghênh, đương nhiên, chẳng phải cái gọi là chất lượng dạy học, mà là. . . đồng phục rất đẹp mắt.

Đồng phục nữ sinh chính là áo sơ mi trắng và váy ô vuông màu đỏ tím mà Mạc Vong đang mặc, lại phối hợp với caravat cùng màu váy, giày thì có thể tự do lựa chọn, chỉ cần đừng quá khoa trương là được. Áo sơ mi có ngắn tay và dài tay, lúc này đã có học sinh sợ lạnh mặc thêm áo vest màu đen ở bên ngoài, thời tiết lạnh hơn thì còn phối hợp áo len và áo khoác, nhưng dù mặc thế nào, tóm lại nhìn rất có tinh thần cũng rất đáng yêu.

Mà quần áo nam sinh thì đơn điệu hơn của nữ sinh, mùa này toàn bộ là âu phục đen, áo sơ mi trắng cùng caravat giống như nữ sinh, nếu lạnh hơn thì có kiểu phối hợp khác, nhưng điểm không giống với nữ sinh là áo vest của nam sinh màu đen nhánh, mà áo vest nữ sinh thì có đường màu trắng ở dưới, thoát nhìn càng hoạt bát xinh xắn hơn.

Mạc Vong nhớ rằng, Mạc sư huynh luôn mặc âu phục chỉnh tề, không như Thạch Vĩnh Triết —— người này quả thực giống mặt trời nhỏ, mùa đông

hoàn toàn không sợ lạnh, bây giờ mặc áo sơ mi cũng phải vén tay áo lên, cúc áo ở cổ cũng bị cởi ra, caravat cũng hơi kéo xuống.

Lúc này hần lười biếng dựa vào cửa sổ, có vẻ đối lập rõ ràng với Mục sư huynh đang đứng thẳng.

"Thật có lỗi, hình như là không liên quan gì nhiều." Mục Tử Du tốt tính cười cười, lập tức nói, "Nhưng mà, cần tôi xin giáo viên giúp cậu không? Ở bên ngoài đứng không thể nghe được bài."

"! ! !" Há? Như vậy cũng được à?

"Không cần."

". . . . ." Nếu không phải đứng xa, Mạc Vong thật muốn đá tên này một cái, sư huynh khó được có ý tốt, đừng có lãng phí chứ!

"Vậy thì . . ."

"Sư huynh, anh nhân nhả như vậy thật sự không có vấn đề gì sao?" Thạch Vĩnh Triết lên tiếng lần nữa trước khi đối phương nói hết, hần vươn tay chỉ vào không trung, "Phòng học của anh ở tầng ba, mà cách giờ lên lớp chỉ còn 5 phút, không," Hần nhìn đồng hồ, "4 phút 30 giây mới đúng. Trước khi xen vào việc của người khác, xử lý tốt việc của mình, được chứ?"

"Cậu nói có lý." Mục Tử Du vẫn tươi cười, gật đầu, "Vậy thì, Thạch sư đệ, lần sau gặp."

Nói xong, hần thoang dong xoay người rời đi, tuy rằng tiếp nhận ý kiến của thiếu niên, nhưng lại không có vẻ vội vàng gì.

Thạch Vĩnh Triết nhìn bóng lưng của hần, chắc nhe, cho nên nói, kẻ vừa nhìn là thấy rồi trả này, rốt cuộc có chỗ nào tốt? Mấy nữ sinh đều bị mê chết đi sống lại, thật sự là ngu xuẩn không chịu nổi!

"Sao cậu có thể không lễ phép với sư huynh như vậy!"

". . . . ." Thạch Vĩnh Triết bắt mắt quay đầu nhìn cô gái, "Không phải cậu không muốn đứng cạnh tôi sao?" Lại chạy tới làm gì, hay là, "Vì tên kia mà chỉ trích tôi? Hần ta tốt như vậy sao?"

". . . Nói, nói cái gì chứ!" Mặt cô gái bỗng đỏ bừng, cô lắp bắp nói, "Tôi tôi tôi chỉ là thấy cậu nói chuyện như vậy với sư huynh thì không tốt lắm."

"Dừng, âm ỉ chết được."

"Này!"

Thiếu niên quay đầu, dứt khoát không quan tâm đến kẻ làm cho người ta sốt ruột bên cạnh nữa.

Nhưng vào lúc này, giáo viên tiết một đã tới, Mạc Vong vội vàng đứng thẳng, nhìn trộm thấy tên Thạch Vĩnh Triết chẳng biết từ khi nào đã rút đi về lười nhác, đứng ở nơi đó giống như "bình lính canh gác gương mẫu". Khi đi qua giáo viên nhìn hai người một cái, có chút trêu ghẹo cười cười rồi mới đi vào phòng học.

Mạc Vong: ". . . . ." QAQ Quả nhiên giáo viên còn nhớ rõ việc mất mặt vừa rồi. Xin quên đi! Nghĩ đi nghĩ lại, cô không khỏi buồn bực, vì thế quay đầu hung tợn lườm kẻ khởi xướng hết thảy, lại phát hiện tên này đã dựa vào cửa sổ, tay đang lật sách.

Thật là đáng giận, nhưng mà, rốt cuộc sao hần lại . . .

Cô gái nhìn giáo viên bắt đầu giảng bài trong phòng học, lại nhìn xung quanh, ho nhẹ: "Này. . . Thạch Vĩnh Triết. . ."

"Cái gì?" Tuy rằng luôn tranh cãi, nhưng hai người đều có một điểm giống nhau, chính là —— tức giận cũng nhanh mà tiêu tan cũng nhanh, chưa bao giờ chiến tranh lạnh quá lâu.

"Cậu. . . và sư huynh quen biết à?"

Thạch Vĩnh Triết nắm chặt sách, lại như không hề để ý đáp lại: "Có liên quan tới cậu sao?"

". . . Tôi, tôi chỉ tò mò mà thôi."

"Có biết hay không cũng không liên quan." Thiếu niên hừ nhẹ, "Dù sao hần ta biết tôi chứ không phải cậu."

". . . . ."

"Cho dù cậu lại hỏi nhiều nữa cũng vô dụng, nữ sinh giống cậu trong trường còn nhiều, tôi cam đoan ngay cả tên cậu hần ta cũng không biết." Cho nên nói, cái tên cả ngày giả mù sa mưa, cười tìm tìm rốt cuộc có chỗ nào tốt mà cứ phải chấp nhứt chứ?

". . . Tôi cũng không muốn cho anh ấy biết tên của mình."

Thiếu niên quay đầu, quả nhiên nhìn cô gái cúi đầu xuống và chán nản quay mặt đi, nhưng . . cho dù như vậy, chỉ có chuyện này hấn tuyệt - đối - không - thỏa - hiệp.

Im lặng một lát, hấn vươn tay đến trước mặt cô gái.

"5 xâu, nhiều nữa thì không được."

"10 xâu!"

"Ít nhất 6 xâu."

"Ít nhất cũng phải 9 xâu."

"7 xâu."

"Thành giao."

Thạch Vĩnh Triết nhìn vẻ mặt vui vẻ trở lại chỉ vì một chút đồ ăn vặt của cô gái, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, nhưng miệng vẫn không tha người: "Cậu tham ăn vậy sao?"

"Không phục hả? Hơn nữa xâu thịt dê cũng không phải chỉ có tôi ăn!" Rõ ràng các học sinh đều rất thích, hơn nữa cô lại đang trong tuổi thích ăn thứ này!

". . . . ." Lúc này, thiếu niên đột nhiên nhớ tới việc lúc trước muốn hỏi lại bị đánh gãy, "Đúng rồi."

"Hả?"

"Người đàn ông sáng nay ở nhà cậu. . ."

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tôi Không Thể Bị Mang Đi

"Người đàn ông ở nhà cậu sáng nay thật sự là anh họ cậu sao?"

Lúc sáng Thạch Vĩnh Triết nhìn đến đối phương thì liền cảm thấy kỳ quái —— bình thường anh họ phải đối xử nhún nhường với em họ như vậy sao? Làm ra loại hành vi dị hợm kia mà còn điềm nhiên như không. Hấn vốn định lúc đi trên đường sẽ hỏi, kết quả lại vì người nào đó chậm tay chậm chân mà trễ nải thời gian, trên xe lại đông như vậy nên đương nhiên không thể hỏi, thật vất vả mới xuống xe được, kết quả... lại đụng phải nhóm bạn, đến tận giờ mới hỏi ra miệng được.

"... Es, Esther hả? Trong lòng Mạc Vong dâng lên cảm giác chột dạ mãnh liệt, cũng may lúc này cô không nhìn về phía Thạch Vĩnh Triết, nếu không thì phỏng chừng đã bị lộ, "Anh ấy, anh ấy thật sự là anh họ của tôi, không phải tôi cũng đã nói với đi Trương rồi sao?"

"Bình thường anh họ xưng ‘thuộc hạ’ với em họ sao?"

Mạc Vong: "... Esther ngu ngốc kia! Có điều cái tên Thạch Vĩnh Triết này đúng thật là không dễ gạt mà, cô chỉ có thể tiếp tục nói dối, "Kỳ thực anh ấy có chút vấn đề về thần kinh, không chỉ tự xưng thuộc hạ, còn gọi tôi là bề hạ nữa cơ!"

"... Cậu chắc chắn là vấn đề thần kinh chứ không phải biến thái ư?"

"Ha ha ha..." Cô gái cười gượng hai tiếng, "Kỳ thực anh ấy là một người không tệ ."

"Đợi chút, sao trước kia tôi lại chưa bao giờ nghe nói cậu có anh họ?"

"Tự dung tôi đi nói chuyện đó làm gì? Mà rốt cuộc là cậu nghi ngờ cái gì vậy chứ, nếu không phải anh họ tôi tôi có thể cho phép ở trong nhà tôi sao?"

Thiếu niên híp mắt "Thật chứ?" Quả nhiên, vẫn rất đáng nghi.

"Đương nhiên là thật!"

"Vậy thì nhìn vào mắt của tôi mà nói chuyện."

"..." Mạc Vong hít sâu một hơi, thầm mặc niệm mấy lần trong lòng: "Esther là anh họ mình anh họ mình anh họ mình" rồi sau đó quay đầu nhìn sang Thạch

Vĩnh Triết, la lớn, "Anh ấy thật sự là anh họ của tôi!!!"

"..."

Mạc Vong nở nụ cười đắc ý, hừ hừ, bây giờ cậu không còn gì để nói rồi chứ?

Ai biết, thiếu niên lại che mặt một phen: "Ngu ngốc..."

"Hả?"

Lập tức, Mạc Vong nghe thấy tiếng gầm gừ của giáo viên từ trong phòng truyền đến: "Hai em, chép bài tập quên làm mười lần cho tôi."

Thạch Vĩnh Triết: "... Hẳn không có quên làm bài tập có được hay không?"

Mạc Vong: "... ToT hoàn toàn quên bản thân đang bị phạt đứng.

Quả nhiên, ở cùng một chỗ với Thạch Vĩnh Triết luôn luôn xui xẻo như vậy, mệt mỏi quá, không thể nào ưa được mà...

Bị giáo viên mắng xong, cả hai đều ngoan ngoan hơn nhiều, cũng vì vậy mà Thạch Vĩnh Triết không tranh chấp vấn đề “anh họ” với cô nữa, điều này làm cho thiếu nữ thờ phào nhẹ nhõm, cô có cảm giác nếu còn tiếp tục bản nữa thì tám phần sẽ bị lôi đuôi.

Cứ như vậy cho đến trưa không xảy ra chuyện gì nữa, mãi tới khi tiếng chuông tan học buổi sáng vang lên vào cuối tiết thứ tư, hai người cùng thờ phào nhẹ nhõm, bị phạt đứng tuy rằng không tốn sức, nhưng khi đi học thì mệt mỏi, đến lúc tan học thì ánh mắt và tiếng cười của các bạn học khác thật sự làm cho người ta chịu không nổi, cứ như bọn họ là loài động vật quý hiếm nào không bằng.

"Đi, ăn cơm trưa đi."

Thạch Vĩnh Triết chớp lấy quyển sách trên tay cô gái, trực tiếp nhét thẳng vào trong qua đường cửa sổ, rồi sau đó liền xoay người đi về phía căn tin.

"Đợi tôi với nào!" Mạc Vong nghiêng ngả lão đảo theo sát sau lưng hắn.

Tuy rằng quãng đường mười phút đi xe cũng không tính là xa, nhưng giờ nghỉ trưa của trường học cũng không được lâu lắm, cho nên hai người đều quyết định ăn cơm trưa ở căn tin.

Lúc đến nơi, đã có không ít người đang xếp hàng, đương nhiên, học sinh không thể tự giác như thế, có người còn nói “cậu xô đẩy tôi chen lấn mới đúng là căn tin”, nhưng nghe nói kẻ từ năm trước có một vị sư huynh vì thế mà bị bóng nặng, trường học đến nay đều phái người chuyên trách tới giám sát, vậy nên trật tự cũng xem như gọn gàng ngay ngắn.

Mới vừa gia nhập vào hàng ngũ, bà vai Mạc Vong đã bị người ta vỗ.

"Hey!"

"Đồ Đồ, Tiểu Lâu, các cậu cũng đến à?"

"Đương nhiên ~" Tô Đồ Đồ nở nụ cười sáng lạn, "Cho dù trời giáng dao găm cũng thể ngăn cản tình yêu của tớ đối với căn tin."

"..." Không cần phải nói đến độ đáng sợ như vậy chứ?

"Giáng tiền là được." Lâm Lâu phán một câu lạnh lẽo.

Đám người: "..."

Trong tầm mắt im lặng của đám người, người vừa bắt đầu trở thành dừng giả nhìn về phía họ với vẻ mặt mơ hồ, nghiêng đầu hỏi: "Sao thế?"

"..." Em gái cậu, còn có thể ngốc hơn nữa không!

Rất nhanh, đã sắp đến phiên mấy người Mạc Vong, Thạch Vĩnh Triết dùng ưu thế cao lớn để báo tên từng món ăn hôm nay, không quay đầu lại mà hỏi luôn: “Hôm nay ăn gì?”.

"Ừm, tôi muốn..."

Đúng vậy, cơm của Mạc Vong là do Thạch Vĩnh Triết lấy giúp, đương nhiên, không phải cô tự nguyện, chẳng qua... Không biết có phải do vận khí có vấn đề hay không, từ nhỏ đến lớn cô vẫn không thể giữ hơn năm đồng trên người, thường xuyên vui mừng phấn chấn chạy ra cửa, lẻ rơi đầy mặt lét về nhà, cho nên từ nhỏ người ở hai nhà đều đã dưỡng thành thói quen, mỗi lần đều đưa tiền cho Thạch Vĩnh Triết, lại để hắn nắm tay cô đi mua quà vật.

Mặc dù sau này hai người trở mặt, nhưng việc này vẫn không thay đổi —— đương nhiên, tay nhỏ thì không cho hắn nắm nữa!

Lên đến ngôi trường này, Mạc Vong nghĩ bụng vận khí của mình sẽ phát sinh chuyển biến, đáng tiếc, cũng chỉ là “nghĩ” mà thôi, trong vòng ba ngày sau

khai giảng đã làm rớt hai phiếu com, cô lại phải bắt đầu đi bước trên con đường theo đuổi người nào đó.

Ngay vào lúc nhóm người vừa mới đặt com lên bàn dài, đang chuẩn bị ngồi xuống, Mạc Vong đột nhiên cảm thấy căn tin có chút yên ắng, cô không biết có chuyện gì nên nhìn trái nhìn phải, nhưng vào lúc này, cô nghe thấy Tô Đồ Đồ bên cạnh khẽ kêu: "Tiểu Vong, nhìn người đó kia!"

"Hà?"

"Người đang ở cửa vào kia, thật chín chắn thật đẹp trai! Cậu nói xem có phải vậy không Tiểu Lâu?"

"Thật cao..."

"..." Có dự cảm không tốt... Mạc Vong quay đầu nhìn, nháy mắt lệ rơi đầy mặt, vì sao Esther lại tới đây vậy? Không phải hán nói sẽ “âm thầm” bảo vệ sao!

Giây tiếp theo, tầm mắt hai người chạm nhau.

Ánh mắt thanh niên sáng lên, mặc dù bước đi vẫn tao nhã như trước, nhưng lại nhanh hơn nhiều.

"..." Dừng, Dừng à nha... Dừng có lại đây...

Mạc Vong lắc đầu nhẹ, nhưng hình như đối phương nhìn không hiểu ám chỉ cũng như sự khẩn cầu trong ánh mắt của cô, không chút do dự bước đến trước mặt cô, khom người cúi chào: “Xin thứ cho tôi thất lễ”.

"..." Lần này hán thật sự nghe lời không gọi là “bệ hạ”, nhưng cô đây không cảm thấy an ủi chút nào có được hay không?!

Bỗng nhiên.

Esther nắm chặt cổ tay cô, kiên quyết kéo nhẹ, rồi sau đó cúi người xuống...

"Ê? Ê ê ê? Chờ, chờ chút!" Đây, đây là tình huống gì chứ? Ôm công.. công.. công.. công chúa? Dừng có đột ngột làm vậy mà, ề!

Thiếu nữ ngờ ngạc không biết trời trăng mây nước gì cứ thế bị thanh niên ôm vào ngực trong tầm mắt kinh ngạc của những người khác, rất nhanh đã chạy biến khỏi căn tin.

Chuyện này xảy ra một cách đột ngột như vậy, nên đến tận khi bóng dáng hai người biến mất ở cửa, người đầu tiên trong nhóm bạn của Mạc Vong mới kịp phản ứng, nhìn sang người còn lại mà kêu lên sợ hãi: "Cái, cái tình huống gì đây?"

Lâm Lâu đẩy đẩy mắt kính: "Hà?"

"... Thôi quên đi, hỏi cậu cũng như không." Tô Đồ Đồ lập tức quay đầu nhìn về phía thiếu niên đứng trước bàn, "Thạch Vịnh Triết, chuyện này là sao vậy?"

"..."

"Thạch Vịnh Triết?"

"Dừng hỏi tôi." Thiếu niên nói như nặng ra từ kẽ răng, "Tôi • cũng • không • biết • đâu." Ở chung mười mấy năm mà hoàn toàn không biết cô có loại anh họ kỳ quái này! Không biết anh họ cô sẽ ở trước mặt người khác mà làm ra chuyện dễ gây chú ý như vậy! Lại càng không biết người kia lại ngu ngốc không hề phản kháng để cho một người đàn ông “không thân thuộc” ôm đi mất!!!

—— Oái, oán niệm thật mạnh à...

Tô Đồ Đồ run lấy bầy, ho nhẹ ra tiếng: "Ăn com đi, thật là đói a ha ha ha..."

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Tôi Không Thể Quá Anh Minh

Cứ như thế sau một lúc lâu, vẻ mặt đại ra của Mạc Vong mới có phản ứng lại, vội vàng giơ chân đá thanh niên đang ôm mình bước đi như bay: “Anh làm cái gì vậy? Thả tôi ra mau!”.

Lúc này Esther cũng dừng bước vì hiển nhiên đã đến nơi, hấn khom người đặt cô gái xuống như đặt trên bảo, sau đó lập tức quỳ một gối xuống gửi lời xin lỗi: “Thất lễ, bệ hạ”.

"... Anh đã biết nói thất lễ vậy tại sao anh còn làm như vậy?". Mạc Vong quả thực muốn khóc luôn nè có thấy không? Người này lại dám ngang nhiên giờ trò ôm công chúa ở nơi căn tin ồn ào đông người, cứu mạng! Cô đã dự cảm được bị kịch rồi đây! Sau khi trở lại nhất định sẽ bị xúm lại dòm ngó!

A... Mệt mỏi quá... Không muốn đi học nữa rồi... QAQ

"Bởi vì tình thế quá cấp bách."

"... Hả?"

"Bệ hạ, thứ cho tôi nói thẳng." Esther vừa nói, vừa cẩn thận lấy quả cầu thủy tinh từ trong lòng ra, "Giá trị ma lực của ngài đã sắp tuột xuống dưới 50 điểm."

"... Sao lại thế này?" Tình huống gì vậy chứ? Mạc Vong chấn động, "Tôi chỉ không cẩn thận đánh Thạch Vĩnh Triết thôi mà, làm sao có thể..."

"Không chỉ có như thế, " Tiếng nói bình tĩnh của Esther lúc này vào tai cô gái quả thực giống như chuông tang, “Ngài còn nói dối, còn tranh cãi âm ỉ trong giờ học, còn...”.

"Đủ rồi!" Mạc Vong bị ai che mặt, "Anh nghĩ rằng tôi nói dối với tranh cãi âm ỉ là vì ai chứ!" Đều là vì người trước mắt nè có được không? Lần trước nói với di Trương cũng đã bị khấu trừ giá trị ma lực rồi, hôm nay lại...

"Xin hãy trừng phạt tôi đi, bệ hạ."

"Gi chứ?"

“Nếu có thể giảm bớt lửa giận trong lòng ngài mà nói”, không biết Esther lấy đâu ra một cây dao găm, tay miết lưỡi dao, dăng cán chuôi lên trước mặt cô gái, “Bất kể là trừng phạt nặng nề thế nào tôi cũng đều sẵn lòng thừa nhận”.

"Đừng quậy nữa! Ai lại dùng dao găm đâm người chứ?"

"Thật có lỗi, là tôi không lo lắng chu toàn." Esther nói vậy rồi, lại không biết lấy đâu ra một cây roi xước mang rô, hai tay cung kính dâng lên cho cô gái, "Như vậy, xin hãy dùng cái này..."

"Rốt cuộc anh mang theo mấy thứ kì quái gì đó!" Mạc Vong tỏ vẻ may là trong tay tôi không có đĩa ăn, nếu không đã úp lên bán mặt anh rồi, "Đừng ép tôi làm loại chuyện không nằm trong phạm vi khả năng này, mà chẳng phải tôi còn bị khấu trừ giá trị ma lực nữa sao?"

"Sẽ không." Không biết thanh niên đã làm ra tư thế tay đặt trước ngực tự bao giờ, khẩn thiết cúi đầu: “Bởi vì thuộc hạ hoàn toàn tự nguyện”.

"... Anh đủ chưa." Mạc Vong quả thực muốn học máu, "Anh đặc biệt mang tôi ra đây chỉ vì loại chuyện này đó hả?" Làm sao bây giờ? Bây giờ đột nhiên thật sự muốn đâm người, mẹ ơi con thực sự có lỗi với mẹ, đã để tam quan bại hoại rồi TAT

"Không, không phải vậy."

"Chứ sao?"

"Vi để đảm bảo cho ma vương ngài có thể tiếp tục sử dụng ma pháp sơ cấp chống lại dùng giả, tôi đã đi tìm việc tốt có thể làm ở trong trường."

"Ặc? Ở đây hả?"

"Đúng vậy."

Mạc Vong nhìn trái nhìn phải, đây là một rừng cây nhỏ ở góc tây bắc của trường học, cách một đoạn lại có một băng ghế dài cho người ta ngồi nghỉ, tuy rằng nghe nói mục đích ban đầu của nơi này là để cho người ta yên tĩnh đọc sách ngắm cảnh, nhưng nghe nam sinh trong lớp nói từ tám năm trước nơi này đã trở thành “thánh địa hẹn ước” trong cảm nhận của học sinh, ngay cả ban giám hiệu và giáo viên cũng đều hiểu rõ trong lòng, cho nên thường xuyên có bảo vệ đi ngang qua —— tuy nhiên chỉ cần không “quá đáng” thì cũng sẽ không bị quản.

Bởi vì hiệu trưởng đương nhiệm vẫn lấy “tiến bộ” để nhân danh, châm ngôn của ông luôn là: "Loại chuyện này đâu có phòng thể nào cũng không thể ngăn chặn được, bởi vì đây là giai đoạn mà đời người tất phải trải qua. Hơn nữa trong lòng người trẻ tuổi luôn có loại tâm lý phản nghịch, càng không cho làm thì lại càng muốn làm, càng chia rẽ thì bọn họ lại càng muốn dính vào nhau, nói không chừng cuối cùng lại tạo nên hậu quả nghiêm trọng, vậy nên, ngăn chặn không bằng khai thông."

Cho nên, trường học thường xuyên tổ chức cho học sinh xem một số phim nhựa “mối tình đầu nhìn thì đẹp, nhưng tuyệt đối chết sớm”, gia tăng bóng ma trong lòng người ta.

Không bàn đến việc có hiệu quả hay không, đầu sao đối với học sinh mà nói, cho dù đứng ở hành lang nói chuyện phím, cũng thoải mái hơn ngồi trong

lớp học, cho nên mọi người đều rất vừa lòng.

"Ở đâu vậy?" Mạc Vong tìm tới tìm lui, thật sự không thấy có ai cần giúp đỡ, dù sao chắc mọi người cũng đã đi ăn cơm hết rồi, đột nhiên nghe được một tiếng ——

"Meo meo~~~~ "

Âm thanh dường như đến từ đỉnh đầu?

Cô gái nghe tiếng ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy một nhánh cây rậm rạp tươi tốt, há? Đó là...

Chỉ thấy một thứ lông xù màu trắng, bầu chặt nhánh cây không nhúc nhích, gió nhẹ phát qua, đám lông tơ màu trắng cũng rung động theo, thoạt nhìn vừa đáng thương lại vừa đáng yêu.

"Mèo?"

Phái nữ vốn giàu lòng yêu thương với các loài động vật nhỏ, huống chi Mạc Vong đang ở tuổi này, cô không cần suy nghĩ đã phát ra tiếng “meo meo” gọi mèo. Quả bóng trắng vốn đang nằm úp sấp trên nhánh cây lại run rẩy, đôi mắt một vàng xanh kỳ lạ đáng thương hể hể nhìn cô gái dưới tàng cây, rồi lập tức phát ra tiếng kêu vô cùng non nớt: “meo meo~~~~”.

"Thật đáng yêu." Mạc Vong không thể kiềm chế được mà che ngực, thứ đáng yêu bức này thì lực sáng thương phải x100, chẳng lẽ —— "Việc tốt tôi phải làm là bắt nó xuống sao?" Vì cứu vớt động vật đáng yêu, Mạc Vong quyết định tự mình lên cây —— theo quan sát của cô, cây này không khó leo, mà nhánh cây vắt ngang kia cũng đủ to, hẳn là có thể chịu được thể trọng của cô.

Cô gái thuộc "phái hành động", một khi hạ quyết tâm thì sẽ làm ngay.

Chỉ thấy cô nhanh nhẹn cởi bỏ cúc áo cổ tay, lại xắn tay áo lên, ôm lấy thân cây thô to, bắt đầu leo, đại khái là vì đã chùng mấy năm không làm việc này, hành động có chút không quen, nhưng cô rất nhanh đã tìm lại được cảm giác, "học học học học" leo rất hăng say.

Rồi sau đó cô nghe thấy người nào đó nói: "Bệ hạ, thứ cho tôi thất lễ, bây giờ không phải là lúc nô đùa."

"... Há?" Mạc Vong ngây người, “Việc, việc tốt không phải là mang mèo xuống dưới sao?”.

Tuy rằng vẻ mặt vẫn như cũ không thay đổi, nhưng trong mắt thanh niên tựa hồ có chút bất đắc dĩ: "Mèo đương nhiên sẽ trèo cây."

"..." Ồ ha, bằng không sao nó lên được? Là cô ngu xuẩn ghê hồn rồi! TAT

"Là thuộc hạ không lo lắng chu toàn, làm hại ngài thất vọng như thế." Không biết Esther móc đâu ra cây chổi lông gà, "Xin ngài..."

"Anh cảm miệng cho tôi!" Thật là, người này có khuynh hướng thích bị ngược sao? Hơn nữa, rốt cuộc là anh ta làm làm thế nào mang được cái mớ lông tung đó trên người? Thật sự là hoàn • toàn • không • trong • sáng! Hơn nữa, "Việc tốt không phải cái này, vậy là gì?"

Dứt lời, chỉ thấy Esther không biết lại lấy đâu ra một cái giỏ trúc trống không, một đôi găng tay, một cây kẹp chuyên dụng cho công nhân nhặt rác, sau đó dâng ba thứ đó cho cô.

Trong lòng Mạc Vong dâng lên chút dự cảm không tốt: "Đợi chút, việc tốt anh nói, sẽ không phải là... để tôi nhặt rác ở trong này chứ?"

"Bệ hạ anh minh."

"..." Không, cô một chút cũng không muốn anh minh có được không?! Hơn nữa, "Loại việc này ăn cơm trưa xong làm cũng được mà? Tại sao phải đến vào lúc này chứ!" Lại còn ôm • cô • ra nữa!

"Bởi vì qua mười phút nữa, sẽ có lao công đến dọn dẹp." Esther khẽ thở dài, "Buổi sáng bệ hạ lại không có thời gian..."

Đúng vậy đúng vậy, bởi vì lúc đó cô bị • phạt • đứng rồi!

Thật có lỗi mà!

Cuối cùng, vì giá trị mà lực đáng thương kia, Mạc Vong vẫn phải nhận mệnh lưng đeo giỏ trúc, tay đeo găng cầm cây kẹp rác, lẹ loi đầy mặt khom lưng nhặt rác trong rừng cây, vừa mới đi được vài bước, cô đã nghe thấy tiếng mèo kêu, lúc quay đầu lại, chỉ thấy thứ màu trắng kia nhảy xuống khỏi nhánh cây với động tác tao nhã, quay đầu liếc cô một cái, rồi sau đó bước đi không thèm ngoảnh lại.

Mạc Vong: "... "Này xem như cô bị mèo khinh bỉ sao?

"Bệ hạ?" Thanh niên hạ quyết tâm bảo vệ ma vương bệ hạ nghiêm chỉnh nhặt rác, nhạy cảm phát hiện cô gái đứng đại ra, nhẹ giọng dò hỏi.

"Nó, nó cứ như thế mà xuống?"

"Đúng vậy." Thanh niên giật mình sững sốt trong giây lát, lập tức thấu hiểu giải thích, "Nói đúng ra, nếu không phải có bệ hả ở đây, chỉ sợ nó đã xuống từ lâu."

"... Hả?"

"Bởi vì mèo là loài động vật sợ người lạ, rất nhiều người nhìn thấy nó trên cây, tưởng nó không dám xuống, nhưng kỳ thật..."

"... Kỳ thật trong lòng nó nghĩ là —— Con người môi cá nhám kia mau tránh ra, bôn đại gia mới xuống được" Mạc Vong học máu, nói vậy, người vương bạn là cô sao? Thật sự là phá hoại tam quan mà!

"Không sai, đúng như lời ngài nói."

"..." Làm ơn đừng có bỏ đao thêm nữa TAT

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tôi Không Thể Không Ăn Trưa

Lúc này, mấy người trong căn tin tiếp tục ăn cơm, có lẽ là do có chuyện trong lòng, có một số người ăn không ngon miệng —— ngậm trong miệng quả thực không giống đồ ăn mà là giấy trắng được chứ? Không, ngay cả giấy trắng ăn còn ngon hơn!

Tô Đồ Đồ gấp vài miếng, thở dài: "Cho nên nói, anh họ của Mạc Vong muốn dẫn cậu ấy đi làm cái gì chứ?" Cái gọi là nội dung quan trọng, cô đã "ép hỏi" được từ chỗ Thạch Vịnh Triết, "A! Chẳng lẽ là đi ăn một bữa ngon?" Cô che mặt, "Thật hâm mộ! Anh họ vừa nhìn đã biết là thổ hào, thổ hào thổ hào kết bạn với tôi đi!" [1]

"Tuổi của hai người chênh lệch quá."

Tô Đồ Đồ thiếu chút nữa thì gục trên bàn: ". . . Tiểu Lâu, cậu có thể đừng bỏ đao không?"

"Hả?" Nghiêng đầu, mặt không hiểu.

". . . Quên đi, nhưng ít nhất tớ là bạn học của em họ thổ hào!" Tô Đồ Đồ lấy lại tinh thần, nắm tay, "Cho nên nói, tớ chỉ cần ôm đùi Mạc Vong là được!" Mặt cười quái dị, "Lại nói tiếp, lần trước thay quần áo tớ sờ rồi, rất mịn màng." Nói xong, tay trái cô bóp bóp không khí hai lần.

"Khụ khụ khụ khụ khụ. . . . ."

"Cậu không sao chứ?"

Thạch Vịnh Triết quay đầu che miệng lại, cúi đầu ho khan liên tục, nghe được một câu như vậy, trong lòng nhất thời càng u buồn —— nói thừa, làm sao có thể không có chuyện gì! Nhưng mà người này là nữ sinh sao? Sàm sỡ người cùng giới còn đặc ý như vậy thật sự không thành vấn đề ư?

"Này này, Thạch Vịnh Triết?"

"Tôi ăn xong rồi." Thạch Vịnh Triết đứng lên, đẩy hộp thức ăn trước mặt ra, "Các cậu ăn từ từ."

". . . Hả?"

Cô gái nhìn chăm chú vào bóng lưng của thiếu niên, bất đắc dĩ chống má: "Tiểu Lâu, phản ứng của cậu ta là sao chứ? Tức giận à?"

"Có lẽ?"

"A! Hay là cậu ta định lên ôm đùi Tiểu Vong để đi ăn một bữa? Đáng giận, tên dê tiện kia!"

". . . . ."

Đáng tiếc, giấc mộng là nhục cảm, hiện thực là cốt cảm. [2]

Mạc Vong được "ăn một bữa ngon" theo lời Tô Đồ Đồ, giờ phút này còn đang đau khổ cay đắng hót rác.

!! Tôi là người hót rác nghiệp dư. . .

Người khác ăn cơm tôi chạy khắp nơi. . .

Vừa đi vừa nhìn. . .

Đồ bỏ đi ở đây thực sự không ít. . .

Nhặt rồi nhặt, giai điệu quen thuộc này vang lên trong đầu cô gái, thế cho nên cô thậm chí còn kìm lòng không đậu hát vang, nhưng mà, vừa ca hát vừa hát rác, hình như cũng thoải mái hơn một chút. Có điều, những người đó khi hẹn hò không thể làm chút việc đứng đắn sao? Ngoại trừ ăn uống cũng không có sáng ý nào ư? Ví dụ như. . . Hừm, khi hẹn hò nên làm gì nhỉ?

Nghĩ đi nghĩ lại, cô vô ý ngẩng đầu lên, phát hiện Esther luôn đi theo cô không biết lấy ra một quyển sổ từ khi nào, "xoạt xoạt xoạt" nhanh chóng viết gì đó, cô không khỏi tò mò: "Anh đang làm cái gì?"

"Ghi lại lời ca êm tai của bệ hạ." Esther đưa sổ đến trước mặt cô gái.

". . . . ." "Này này, không chỉ có ca từ, hình như còn có nhạc phổ, như vậy thật sự không thành vấn đề sao?"

"Thật là một bài ca cảm động lòng người, bệ hạ, không bằng lấy nó làm quốc ca, được chứ?" Khi nói lời này, biểu cảm của thanh niên càng nghiêm túc, ngay cả từng sợi tóc cũng ra sức tản ra về "Tôi rất nghiêm túc".

"Quốc, quốc ca?" Tùy tiện như vậy không sao chứ? Hơn nữa ca khúc này cũng không phải nguyên tác, sao chép đáng xấu hổ! Đạo nhạc có tội!

"Đúng vậy." Esther gật đầu, "Tùng ma vương bệ hạ đều có thể tự do lựa chọn quốc kỳ, quốc ca và hình dáng tòa thành. . ."

"Ngừng! Không cần nói rõ nữa!" Còn tiếp tục như vậy, ấn tượng về một ma vương đẹp trai oai hùng bá đạo của cô sẽ hoàn toàn tan biến. Tưởng tượng đến cảnh giờ lên cờ hàng tam giác, sau đó tất cả ma tộc cùng vây quanh ma vương hát "Tôi là người hát rác nghiệp dư. . .", cô sắp chảy nước mắt bi thương rồi!

"Vâng."

Mất thấy Esther nghe lời im lặng, Mạc Vong thở phào: "Phải nhanh hơn mới được!" Làm xong trong vòng 10 phút, sau đó trở về ăn trưa cùng các bạn nhỏ.

"Đúng vậy." Thanh niên đồng ý gật đầu, "Sau 15 phút nữa, sẽ có một chiếc xe vận tải tới cửa sau căn tin, đến lúc đó bệ hạ có thể đỡ hàng giúp; nghe nói những chiếc bàn bị vứt đi cũng sẽ được vận chuyển trong buổi trưa hôm nay. . ."

". . . . ." Mạc Vong roi lệ đầy mặt, cho nên nói, người này rốt cuộc nỗ lực tìm việc tốt như thế nào? A a a! ! Cô nhin, nhin nữa, cuối cùng không thể nhin được hồi ra, "Bữa trưa của tôi làm sao bây giờ?"

"Đương nhiên đã chuẩn bị đầy đủ hết rồi."

Cô gái nghe xong, bỗng thấy trong tay Esther xuất hiện một bịch xốp, cô: ". . . . ." Im lặng một lát mới bắt đầu hỏi, "Lúc này lại là cái gì?" Đừng nói là lang nha bổng, không chừng cô sẽ thật sự động thủ!

"Để tiết kiệm thời gian, tôi mua rất nhiều bánh mì cùng loại." Thanh niên vừa nói vừa mở gói to, "Xin hỏi bệ hạ muốn dùng loại nào trước?"

". . . Vậy thì sâu lông đi!" Cái gọi là sâu lông thực ra là một loại bánh mì dài và hẹp, hình dáng rất đáng yêu, nhân bánh cũng có nhiều, Mạc Vong rất thích ăn nó.

"Vâng." Thanh niên làm tròn bốn phận xé một khối bánh mì nhỏ, cúi người cẩn thận đưa tới bên miệng cô gái, "Bệ hạ."

". . . Anh làm cái gì?"

Thanh niên nhú màu, dường như có hơi buồn rầu, nhưng rất nhanh lại lộ ra vẻ bùng tỉnh, chỉ thấy hần há miệng, phát ra một tiếng rất buồn cười: "A ——" vừa làm hần vừa thâm hải lòng, dựa theo cách mà máy móc gọi là "TV" bày ra hôm qua, đút ăn hần là như thế này.

". . . . ." Không thể không nói, Mạc Vong thật sự rất muốn cười, bởi vì biểu cảm hiện tại của Esther siêu ngu ngốc, ai bảo hần là mặt than chứ! Nhưng mà, cô vẫn kiên quyết quay đầu, tiếp tục hát rác: "Quên đi, tôi ăn sau vậy."

Cô không phải là trẻ con, bị đút ăn thì thật xấu hổ, cho dù không ai nhìn thấy, cô cũng không làm nổi.

". . . Tôi hiểu." Yên lặng cắt bánh mì, hai tay ôm lấy bịch xốp.

". . . . ." Cho nên nói, rốt cuộc hần thấy mất mát gì chứ.

Trải qua một buổi trưa "phấn đấu", Mạc Vong rốt cuộc thành công kéo giá trị ma lực ra khỏi giới hạn nguy hiểm, khi biết được tin tức này, cô thở phào nhẹ nhõm, lập tức cảm thấy chân tay không còn là của mình, đây là ở tình huống có gia tăng lực lượng, nếu không. . . Cô sẽ bị giãy vò thật thảm QQQ.

"Sắp đến giờ, bệ hạ, ngài nên trở về lớp học."

". . . Không về được không?" Khăng định sẽ bị vậy xem . .

"Trốn học bữa bãi, sẽ bị trừ. . ."

"Tôi đã biết!"

Vào lúc này, Mạc Vong cảm thấy dường như mình đã hiểu rõ —— vì sao mỗi một ma vương đều muốn trả thù xã hội.

Đây không phải là lỗi của bọn họ, mà là lỗi của thế giới gây phiền lòng này!

Cũng không biết có phải ảo giác hay không, trên đường về lớp học, Mạc Vong cảm thấy có người đang nhìn cô, tuy rằng đã cứng rắn "ra lệnh" thanh niên đừng đi theo, nhưng . . Có lẽ bởi vì trong lòng có "quý", cô cảm thấy những người khác đều đang nói về chuyện giữa trưa.

Cô gái chưa từng gặp phải tình huống như vậy vô cùng xấu hổ lúng túng, loại cảm xúc này làm hai tay cô nắm chặt, cúi đầu đi nhanh, đến cuối cùng, quả thực là như đang chạy.

"A!"

Kết quả, con thỏ nhỏ "chột dạ" liền va vào cây. . . Không, là va vào người khác.

Suýt nữa ngã xuống làm cô không quan tâm gì cả, cúi đầu xin lỗi liên tục: "Thực xin lỗi, tôi không cố ý, thật sự vô cùng xin lỗi vô cùng xin lỗi." QAQ Nếu biết sớm đã không vội vàng rồi, như vậy càng xấu hổ hơn, xin hãy cứu vớt. . .

Rồi sau đó, cô nghe thấy đôi phương thờ dài.

"Không có chuyện mà cậu chạy gì chứ? Chân ngắn như vậy, chạy trông xấu chết được."

Nói chuyện cay nghiệt như vậy chỉ có thể là ——

"Thạch Vĩnh Triết?"

Mạc Vong ngẩng đầu, quả nhiên, người đứng trước mặt cô, không là thiếu niên này còn có thể là ai?

[1] Phú hào có thổ địa = chỉ người có tiền, câu "thổ hào, chúng ta làm bằng hữu" đi bắt đầu thịnh hành từ năm 2013.

[2] Giấc mộng thì tốt đẹp còn hiện thực thì trái ngược.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Tôi Không Thể Bị Phỏng

Vừa thấy là người quen, Mạc Vong liền yên tâm, bộ dạng thỏ trắng mềm nhũn mới vừa rồi cũng liền biến mất.

"Cậu ở trong này làm cái gì vậy chứ?"

Thạch Vĩnh Triết không chút khách khí hỏi lại: "Lời này phải là tôi hỏi cậu mới đúng? Cả buổi trưa chạy đi đâu?"

"..." Không nhắc tới còn tốt, nhắc tới cô đây liền muốn khóc có biết không? Cả buổi trưa đều đi lao động chứ đi đâu ... TAT

Có lẽ là thấy biểu cảm của thiếu nữ quá mức bi thống, thiếu niên lặng lẽ nuốt sự tò mò trong lòng xuống, khẽ hừ một tiếng: "Nè..."

"Hử?"

Mạc Vong ngơ ngác nhìn đôi phương chuyển qua túi giấy màu vàng, bên trong tỏa ra mùi hương quen thuộc, cô nuốt một ngụm nước bọt theo bản năng: "Thịt, thịt dê xiên que?" Rồi sau đó kinh ngạc, "Cậu mua cho tôi?" Không phải là có âm mưu gì đó chứ? Thật đáng nghi!

"Biểu hiện của cậu vậy là sao? Nếu không phải buổi sáng đã hứa thì ai thèm mua cho cậu ăn." Vừa thấy vẻ mặt của cô, thiếu niên lập tức xù lông, túi giấy trong tay hần run lên, "Không cần thì thôi!"

A! Đúng rồi, buổi sáng hần đồng ý rồi mà.

"Cần! Đương nhiên cần rồi!" Mạc Vong một phen đoạt lấy túi giấy, phát hiện bên trong vẫn còn nóng, cô hạnh phúc cầm một que, không chút nghĩ ngợi nhét ngay vào miệng, rồi sau đó liền bị thống, "Nóng... Nóng..." QAQ biết ngay người này không có hảo tâm mà, còn ở chỗ này chờ cô nữa!

"... Cậu cẩn thận một chút!" Cũng may Thạch Vĩnh Triết đã chuẩn bị đầy đủ hết, hần lập tức vặn mở chai nước, đưa tới trước mặt cô gái, đáng tiếc cô gái đang bận một tay cầm túi giấy một tay cầm xiên thịt, hần bắt đắc dĩ phải bước tới, tay trái nâng gáy cô, tay phải cầm bình nước nhắm ngay miệng cô, trực tiếp rót xuống.

Một lát sau, rốt cuộc ma vương bị thống cũng thoát khỏi mối nguy lớn, trí thông minh số lòng hình như cũng đã quay về, rốt cuộc cũng nhớ ra có thể nhét xiên thịt vào lại túi giấy: "Ồ... Thiếu chút nữa chết mất..." nếu trên mộ mà ghi chữ "Chết vì thịt dê xiên que" gì đó, tuyệt đối không được! Nhớ tới điều này khiến cô le lưỡi ra theo bản năng, tay phải giờ ra không khách khí quạt quạt.

Giấy tiếp theo ——

"Bịch!"

Có thứ gì đó rơi xuống mặt đất.

Cô gái chỉ cảm thấy mu bàn chân hơi lạnh, sau đó phát hiện tên Thạch Vĩnh Triết khốn kiếp kia đã quẳng chai nước xuống đất, tuy rằng không trực tiếp đập vào chân cô, nhưng cũng nhanh chóng làm ướt giày thể thao của cô.

"Thạch • vĩnh • triết! Cậu • làm • cái • quái • gì • vậy? !"

Mạc Vong không chút khách khí hét to phẫn nộ, đối phương lại không đáp trả cô như bình thường.

—— Ủa? Hần bị làm sao vậy?

Cô tò mò dời ánh mắt từ chân sang mặt thiếu niên, chỉ thấy hần một tay bịt mặt, cả người như nghệt ra không nhúc nhích, thoạt nhìn rất kỳ quái.

"Ê! Thạch Vĩnh Triết?" Đợi chút! Mặt của hần cũng đỏ quá... Không phải là phát bệnh chứ?

Mạc Vong bày ra tư thế phòng bị, tuy nhiên túi giấy lắc lư trong tay lại khiến động tác của cô trông có chút buồn cười.

Kế tiếp, đối phương quả nhiên có động tác —— nghiêng ngả lao đảo xoay người bỏ chạy, giữa đường thiếu chút nữa đã ngã lăn xuống đất.

"..." Ta nói, rốt cuộc là hần làm sao vậy chứ? Quả nhiên, quả nhiên nam giới tuổi này đều ngu ngốc, hoàn toàn không thể lý giải!

Quên đi, vẫn là mau ăn cho xong rồi về lớp học vậy!

Hạ quyết tâm, cô gái xử lý sạch sẽ thịt dê xiên que trong tay —— lần này cô không có lặp lại bị kịch khi nãy, sau đó nhặt chai lên, ném vào thùng rác cùng với túi giấy, lại rửa tay xong mới về lớp. Cũng may mùa này không lạnh lắm, dù giày có ẩm ướt một chút vẫn có thể miễn cưỡng mang được.

Bởi vì thời gian vừa vặn trùng hợp, gần như cô vừa mới bước chân vào lớp thì giáo viên đã tới sau lưng rồi, hoàn toàn không cho đám trứng thối kia có cơ hội ồn ào.

Cô có vẻ vô cùng mừng rỡ vì việc này.

Nhưng nếu Mạc Vong vẫn có chút nghi hoặc, thì chính là Thạch Vĩnh Triết ngồi gần cửa sổ vẫn luôn dùng tay chống đầu, làm như nghiêm chỉnh nghe bài nhưng mặt lại nghiêng về phí tường, như vậy thực sự có nghe bài được sao? Hơn nữa chắc cũng không chép bài được. Tám phần là len lén ngủ gật đi? Hừ hừ, nếu học xong hần mượn vở cô, phải làm khó làm dễ người này một chút mới được.

Mang tâm tình như vậy, tiết học này cô gái chép bài một cách đặc biệt nghiêm túc.

Đáng tiếc, thời gian tốt đẹp cuối cùng cũng kết thúc, dù có không nở không muốn, tiếng chuông tan học vẫn vang lên...

QAQ cô ơi... Đừng đi... Đừng đi mà...

Có lẽ là ánh mắt chân thành tha thiết của cô gái cảm động cả trời xanh, cô Lưu dạy vật lý trước khi rời đi còn liên tục nhìn cô mấy lần, nhưng dẫu vậy, cô ấy vẫn đi rồi...

"Tiểu Vong!!!"

"..." Nhìn đi! Chỉ trong nháy mắt, ánh mắt của mọi người đã tập trung lên người cô, bạn tốt Tô Đồ Đồ không chút khách khí xoay người lại, chụp mạnh hai tay cô đặt trên bàn, hô to ra tiếng, "Em họ thổ hào, chúng ta làm bằng hữu đi!"

"... Hà?"

"Đừng che giấu nữa." Tô Đồ Đồ liên tục gật đầu, "Tôi vừa thấy anh họ của cậu đã biết là nhà giàu đẹp trai, nói mau, giữa trưa nắng anh ấy dắt cậu đi ăn đồ ngon gì rồi!"

"Hả? Đó là anh họ của cậu sao Mạc Vong?"

"Trông rất đẹp trai..."

"Đúng vậy, còn rất cao nữa ~ "

"Tôi còn tưởng là bạn trai cậu chứ, ha ha..."

"Sao có thể? Cậu xem cái mặt ngơ ngếch của cậu ấy kia, có thể tìm... Ui! Sao lại đánh người ta chứ?"

"Sao cậu lại có thể nói ra lời nói chân thật làm tổn thương người ta vậy chứ?"

"... Mạc Vong, thực xin lỗi!"

Mạc Vong: "... Nói cũng nói rồi xin lỗi có tác dụng gì nữa? Hơn nữa, cái gì mà "lời nói chân thật", cô đây cứ bày ra khuôn mặt không thể tìm bạn trai đó, thì sao? Thì sao? Thì sao? Không được sao? Mà không, dù sao thì cô cũng còn có Mục sư huynh! Tuy rằng hắn hoàn toàn không biết tên của cô... Sao tự nhiên nghĩ như vậy rồi muốn khóc quá vậy nè QAQ

Có điều, cũng may là Tô Đồ Đồ lớn tiếng, nhất thời cả lớp đều biết người hôm nay xuất hiện ở căn tin là anh họ của cô, thiếu nữ đang chuẩn bị khen tặng bạn tốt vài lời, ai ngờ đối phương đã ngay lập tức đâm thủng sọt ——

"Đứng rồi, tiểu Vong, sao anh ấy lại ôm cậu đi vậy?"

Ánh mắt trái phải lại rơi “lả tả” lên người Mạc Vong.

"..." Chuyện này làm sao cô trả lời được đây!

"Đương nhiên là do chân cậu ấy ngắn, đối phương ngại cậu ấy đi chậm!"

"Ai..." Mạc Vong theo bản năng cãi lại, chợt đối diện với ánh mắt của Thạch Vĩnh Triết, cô vỗ vỗ mặt, yên lặng nuốt tiếng nói vào trong, chân ngắn thì chân ngắn đi, dù sao cũng tốt hơn cô không thể giải thích được.

"Ha ha ha, nói vậy cũng đúng, đúng là ngắn."

"... Ê! Tôi còn đang trong giai đoạn trưởng thành nha!" Vóc dáng bây giờ là bình thường thôi có được không?

Tô Đồ Đồ bày ra vẻ mặt bưng bình đại ngộ: "Vậy nên cần ăn đại tiệc để bồi bổ hả?"

Mạc Vong không biết phải nói gì, ta nói, cô nàng có thể chuyển chủ đề lại một cách thành thạo như vậy sao? Thật sự là kỹ xảo tán chuyện thần thông, bá phúc!

"Em họ thổ hào."

"... Tiểu Lâu, sao ngay cả cậu cũng nói thế?"

"Có thể nói với thầy giáo, cho tôi khỏi đến sân thể dục được không?"

"Việc này sao có thể không đến chứ!"

Đúng vậy, kết thúc tiết học là đến lớp thể dục mà học sinh yêu thích nhất —— bởi vậy Mạc Vong mới mang giày chơi bóng màu trắng đi học. Mà em gái Lâm Lâu thì ghét vận động và mọi thứ liên quan đến vận động, đáng tiếc thân thể rất khỏe mạnh, hoàn toàn không có lý do để được miễn học thể dục, mỗi lần cả lớp hưng phấn, thì cô nàng đều suy sụp vô cùng.

"Nói mới nhớ, cũng nên đến sân thể dục thôi".

"A, đúng vậy!"

"Đi mau, đi mau!"

Việc không cần ngồi ngốc trong phòng học nữa chỉ trong nháy mắt đã đốt lên cảm xúc hưng phấn mãnh liệt trong lòng học sinh, mọi người cười đùa chen lấn nhau ra ngoài, rất nhanh đã tập hợp trên sân thể dục cao su của trường học, cùng đợi thầy giáo đến.

Nhưng mà, người bọn họ chờ được lại là ——

"Tiểu Vong, đó không phải là của cậu..."

"Anh họ thổ hào sao?"

"..." Mặc Vong lại héo khô trong gió, cái gì, cái gì nữa đây!!!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Hắc Không Thể Là Giáo Viên

Có thể hiểu được loại tâm tình này sao?

Giống như tự đổ sơn vào người trước mặt gấu bắc cực, sau đó nó liền biến thành gấu ngựa. . . Ý nghĩ của Mặc Vong giờ phút này đại khái là như vậy.

Cho nên nói, vì sao Esther lại trở thành thầy thể dục của bọn họ chứ!

"Này, sao lại thế?" Thạch Vĩnh Triết đứng bên cạnh cô nhỏ giọng hỏi.

Mặc Vong không biết làm sao quay đầu trả lời: "Tôi tôi tôi tôi tôi cũng không biết!" Thân ái, hoàn toàn không nghe nói qua chuyện này được chứ?

Khi nói, Esther còn đứng cách đó không xa bỗng đi tới trước mặt mọi người. Khác với lần gặp mặt lúc trước, hắc mặc một bộ đồ thể thao màu đen không biết lấy từ chỗ nào. Nhưng mà, Mặc Vong cảm thấy. . . Có thể mặc quần áo thể thao mà không khác gì mặc âu phục, người này đúng là một nhân tài.

Thanh niên tóc bạc mắt xanh trong mắt cô gái, ở trong mắt người khác tuy rằng gương mặt hơi giống người phương tây, nhưng có tóc đen, mắt đen và da vàng giống như mọi người. Tuy diện mạo anh tuấn hơn người, nhưng không hề có biểu cảm gì, bị đôi mắt sâu thẳm kia nhìn chăm chú, các thiếu nữ trẻ tuổi thậm chí sẽ có loại ảo giác —— người đứng trước mặt không phải người mà là máy móc.

Cho nên nói, giống như lúc trước Mặc Vong sợ hãi Esther, trên người hắc thật sự tồn tại hơi thở "người lạ chớ lại gần", không, có lẽ còn có càng nhiều khí chất mà cô không thể lý giải, chỉ là loại khí chất này ở trước mặt "ma vương bệ hạ", luôn nhanh chóng tiêu tán vô hình, cho nên thái độ đối đãi của cô với thanh niên bất giác đã trở nên vô cùng tự nhiên.

Mà các bạn nhỏ khác, dường như không may mắn như vậy —— bọn họ đều sợ ngậy người, cho nên bất giác đều im lặng, một đám nghiêm chỉnh đứng tại chỗ, nhưng so với nói là binh lính chờ điểm danh, chẳng bằng nói là một con lợn nhỏ chờ bị làm thịt.

Nhưng vào lúc này, tiếng chuông lên lớp rớt cuộc vang lên.

"Tôi là giáo viên thể dục của các em." Thanh niên lên tiếng, giọng nói vô cùng hợp với bề ngoài của hắc, tản ra sự lạnh lẽo nồng đậm một cách tự nhiên, nhưng mọi người ở đây (cho dù người nhìn thấy hắc lần đầu tiên) đều cảm thấy tiếng nói này vô cùng hợp với hắc, giống như trời sinh vốn là như thế.

"Các em có thể gọi tôi là thầy Ngải."

Nghe đến đó, Mặc Vong cảm thấy phải giơ ngón tay cái trước sự uyên thâm của tiếng Trung, may mà có họ "Ngải", thật sự là quá tốt TAT. (Esther dịch sang tiếng Trung là Ngải Tư Đặc)

Nhưng nói đi thì nói lại, nếu tên người này là "Kenneth" (Khẳng Ni Tư), chẳng lẽ phải tự giới thiệu họ là "Khẳng" (đồng ý) sao? Cảm giác bị đùa giỡn đập vào mặt. . .

"Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ huấn luyện các em. Để các em trở thành. . ." Esther ngừng một chút, nói tiếp, "Đủ tư cách. . ." Lại ngừng, "Học sinh."

Mặc Vong rơi lệ đầy mặt, cô nghĩ mình đã thành công diễn nốt câu nói kia, có lẽ là "Để cho các em trở thành thuộc hạ đủ tư cách của ma vương bệ hạ"? Đừng đùa! Mọi người rõ ràng là bạn học được chứ? Hơn nữa, đừng bồi dưỡng tay sai của ma tộc trong xã hội bình thường, đây không phải là làm chuyện xấu sao?

"Hiện tại đứng nghiêm cho tôi."

Mọi người vội vàng xếp hàng.

Rồi sau đó, chỉ thấy khí áp trên người Esther càng thấp.

"Đây là thứ mà các em gọi là 'đứng thành hàng' sao? Lung tung lộn xộn, không có kết cấu."

Mọi người: ". . . . ." TAT Thầy giáo, lần nào chúng em cũng đứng như vậy mà.

"Hiện tại tất cả nghe theo sự chỉ huy của tôi! Ba người đứng đầu, bước ra khỏi hàng; thứ hai. . ."

Dưới sự áp chế mạnh mẽ của thanh niên, các học sinh nghiêm túc xếp hàng theo thứ tự, ngay cả những kẻ hay gây sự cũng không nói nửa lời, nhưng. . . vấn đề là. . .

Mạc Vong roi lệ đầy mặt nhắc tay: "Thầy, thầy Ngải, vì sao không có vị trí của em?" Đúng vậy, hiện tại đội ngũ ở sân thể dục là thể này, bên trái một đám, bên phải một người —— cô chính là đứa bé xui xẻo ở bên phải.

Esther quay đầu, bởi vì trong lòng nhớ kỹ lời cô gái nói lúc trước —— "Nghe rõ đây, ở trước mặt những người khác tuyệt đối không được hành động kỳ quái, đây là mệnh lệnh!", hần không hành lễ, nhưng ngữ điệu vẫn cung kính: "Loại huấn luyện mệt nhọc này, không phù hợp với người tôn quý như ngài."

Mạc Vong: ". . . . ." QAQ Xin đừng kéo thù hận cho tôi!

Các bạn nhỏ: ". . . . ." TAT Vậy thì phù hợp với chúng tôi sao! Cho dù là họ hàng cũng đừng thiên vị như vậy, kháng nghị! Kháng nghị! Kháng. . . Thầy ơi chúng em sai rồi! ! Xin đừng nhìn em. . .

"Tôi tôi tôi có thể!" Để tránh trở thành kẻ thù chung của mọi người, Mạc Vong vỗ ngực nói, "Em khỏe lắm, để em tham gia đi, thầy Ngải! Khụ khụ khụ. . . " Vô mạnh quá không cần thận bị sặc QAQ.

"Nhưng. . ."

"Xin thầy đó!"

Esther thở dài: "Tôi hiểu. Vậy thì. . ."

Cuối cùng, Mạc Vong được đứng giữa đội ngũ, dường như làm vậy có thể khiến đối phương yên tâm, cô thực sự không có sức châm chọc, thể giới hòa bình như vậy, nữ sinh bình thường (?) như cô, có thể gặp nguy hiểm gì chứ!

"Tất cả chạy bộ 800m."

". . . . ."

"Hả?" Rốt cuộc có người lên tiếng.

Tiếng nói vừa vang lên, giống như mở đầu, các học sinh liên tiếp nói, dù sao không phải có thứ gọi là. . . Đúng rồi, pháp không trách trúng. [1]

"Thầy ơi, sẽ chết mất."

"Đúng vậy, trước đây chúng em chỉ chạy 400m."

"Đúng vậy, thầy Ngải, thầy mới tới sao?"

"900m."

". . . . ."

"Thầy. . ."

"1000m."

". . . . ."

"Nếu vẫn không di chuyển thì cứ chạy cho đến hết giờ đi."

". . . . ." QAQ

Mọi người roi lệ đầy mặt chạy đi, Mạc Vong xen lẫn trong đó, thậm chí cảm giác được cái gọi là "kẻ địch chung", a a a ánh mắt mọi người dường như nóng bỏng như vậy, cô chịu không nổi!

"Mạc Vong." Có người nhỏ giọng gọi.

"Hả?"

"Cậu không thể xin anh họ tha cho bọn mình sao?"

"Đúng vậy, đúng vậy. . ."

Những người khác đồng thời nói.

"Được rồi, các cậu không thấy ngay cả kẻ ngu ngốc này cũng không được buông tha sao?" Thạch Vịnh Triết cười lạnh một tiếng, nói.

Mạc Vong phản bác theo quán tính: ". . . Ai là kẻ ngu ngốc chứ!"

"Rõ ràng có thể đứng nghỉ lại còn muốn chịu tội cùng mọi người, không phải ngu ngốc thì là gì?"

"Cậu. . ." Ôi, đợi đã, hắn vừa nói lời này xong, ánh mắt của những người khác tốt hơn rất nhiều, ảo giác ư? Người này chẳng lẽ có ý tốt nên. . .

"Đừng ngây người nữa, ngu ngốc!" Thiếu niên tóm lấy tóc đuôi ngựa của cô gái. . . Ừm, sờ rất thích.

". . . Buông ra!" Quả nhiên, người này chính là tên khốn! Cũng không phải người tốt gì!

"Nhưng mà, 1000m thật sự không thành vấn đề sao?" Tô Đồ Đồ đi sau Mạc Vong roi lệ đầy mặt, "Hôm nay tớ còn có thể còn sống về nhà sao. . ."

Lâm Lâu đẩy mắt kính, rất lạnh nhạt đáp lại: "Theo lý luận, cậu sẽ không chết, cùng lắm mệt đến lè lưỡi thôi."

"Tiểu Lâu, cậu. . ."

Lâm Lâu nhìn về phía Mạc Vong: "Em họ của thổ hào, thật sự không thể giúp tớ miễn học thể dục sao?"

". . . Việc này sao có thể làm được chứ!" Dù có thể cũng không thể nói "có thể", tuyệt đối sẽ bị những người khác phiến chết !

Lúc này, có nam sinh lên tiếng.

"Nhưng mà, vừa rồi là kẻ ngốc nào nói hả? Làm hại 800 biến thành 1000."

Người nói chuyện đúng là đứa nhỏ xui xẻo nói Mạc Vong có khuôn mặt "không có bạn trai", hắn tên là Trương Xã, không xấu tính nhưng bởi vì hơi ngốc lại mồm miệng bộc tuệch đắc tội người khác nên từ nhỏ đã có biệt danh "lưỡi dài".

"Không phải là cậu sao?"

". . . A! Đây, sao đánh tôi chứ!"

"Đừng nháo, sắp chạy đến chỗ thầy Ngải rồi!"

". . . . ."

Mọi người quyết đoán im lặng, chạy bộ chạy bộ.

Không thể không nói, tiềm năng của con người quả là vĩ đại, cuối cùng gần như tất cả mọi người trong lớp đều chạy hết 1000m, tuy rằng ai ai cũng thở hổn hển như trâu già, đáng tiếc, Esther cũng không vì vậy mà tha cho bọn họ, sau đó còn như vậy lại như vậy như vậy. . .

Vì thế, sau khi tiết học này kết thúc, thanh niên đạt được một danh hiệu quang vinh —— giáo viên ác ma!

Trên phương diện nào đó, Mạc Vong cảm thấy bọn họ nói đúng rồi.

Tiếp theo, bởi vì có sự đối lập, các học sinh đều nghe giảng vô cùng nghiêm túc.

Học sinh: không bao giờ muốn học thể dục nữa, các giáo viên khác đều là người tốt, ít nhất chưa từng giày vò chúng ta đến chết. . . TAT

Giáo viên: các học sinh lại nghiêm túc như vậy, rất cảm động, rất cảm động, mình lại giảng kỹ hơn một chút. . . QAA

Cho nên, đây xem như tất cả đều vui vẻ sao?

[1] Khi hành vi có tính quần thể, cho dù trái pháp luật thì pháp luật cũng khó xử lý.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Hắn Không Thể Nào Làm Chuyện Xấu

Buổi chiều sau khi tan học, do trường học không có giờ tự học buổi tối, thiếu niên và thiếu nữ cùng bước trên đường về nhà. Không thể không nói, việc này thật sự làm cho cô nàng thở ra nhẹ nhõm, nhờ phúc của Esther, cả ngày nay cô ở trường thật sự là quá phong • phú • nhiều • màu —— hoàn toàn không muốn hồi tưởng lại có được hay không?

Bất luận ra sao, hôm nay trở về nhất định phải nói chuyện rõ ràng với đối phương mới được.

Thật ra lúc về hai người không chọn phương tiện giao thông công cộng, mà lựa chọn đường bộ, nói theo lời di Trương thì chính là —— học sinh suốt ngày ngồi trong phòng học, mỗi ngày thật sự quá ít rèn luyện, đi bộ thích hợp thì có giúp cơ thể khỏe mạnh.

Đương nhiên, buổi sáng bọn họ cũng không chọn đường bộ, bởi vì quá dài mà lại tốn thời gian. Lúc này, đường nhỏ bởi vì quy hoạch mà chỉ cho phép xe con đi qua, chỉ cần đi bốn mươi phút là có thể về tới nhà. Hai bên đường trồng đầy cây ngô đồng, mới trước đó không lâu lá cây vẫn còn xanh um, vừa qua tháng mười đã trở thành xanh vàng đan xen, tuy nhiên cảnh sắc vẫn không hề ảnh hưởng, ngược lại tạo ra sự yên tĩnh khác thường.

"A, cầu lông nhỏ!" Cô gái ngẩng đầu lên, kinh hô ra tiếng.

Thiếu niên lười biếng ngẩng đầu trông thấy, vừa mở miệng đã thành công đá kích người nào đó: "Đó thực chất là quả ngô đồng."

"Tôi tôi tôi tôi đương nhiên biết!"

"Vậy sao? Nếu vậy chắc cậu cũng phải biết biệt danh của nó nhỉ?" Khi nói chuyện, khóe miệng thiếu niên gợi lên chút ý cười, nhưng vào lúc cô gái quay sang nhìn mình thì liền thu lại.

"Biệt danh?"

"Đúng vậy, biệt danh."

Mạc Vong: "... Biệt danh rốt cuộc là gì chứ! Thạch Vịnh Triết khốn kiếp này, chắc chắn là có ý rồi!

"Sao, không biết hả?" Thạch Vịnh Triết quay đầu, nhìn cô bằng loại ánh mắt "bớt nói xạo đi, tôi nhìn thấu cậu rồi".

Ánh mắt này thành công làm Mạc Vong căm tức, không phải chỉ là biệt danh thôi sao? Có gì mà khó! Nhìn quả kia, lông xù, đại khái là kêu... Đúng rồi!

"Cầu, cầu lông ngô đồng!"

"..." Thạch Vịnh Triết đỡ trán, "Tôi cảm thấy thực bị ai thay cho sức tưởng tượng căn cốt của cậu."

"... Ê!" Mạc Vong thực bất mãn, "Cậu có bản lĩnh thì nói nghe xem!"

"Được thôi." Thiếu niên nhún vai, "Loại ngô đồng này còn gọi là cây huyền linh. Nhìn kia, quả rũ xuống kia chẳng phải rất giống lục lạc sao?"

"Thật sự rất..." Không, tuy rằng đúng là rất giống, nhưng nếu thừa nhận vào lúc này thì nhất định sẽ thua. Mạc Vong hạ quyết tâm không để cho tên nhóc này được đắc ý, vì thế khẽ hừ một tiếng, "Không lo học hành cho đằng hoàng, mà chuyên môn đi học mấy thứ này, cậu không biết xấu hổ hả?!"

"Chuyện này thật đúng là có lỗi."

"Cậu biết thì tốt rồi!"

"Nhưng ít nhất thì tôi cũng không có quên • làm • bài • tập."

"..." Khốn kiếp! Không được lời chuyện cũ ra đây!

Mạc Vong không chút nghĩ ngợi giơ chân lên định đá người nào đó, nhưng rồi lại dừng động tác ở thời khắc chỉ mảnh treo chuông, không phải cô mềm lòng, mà là chủ động đánh người sẽ bị khấu trừ giá trị ma lực. Tính toán lại, quên đi, cô cứ khoan hồng độ lượng tha cho hắn một lần đi! Vì thế cô không chút khách khí, "hừ" với ng nào đó một tiếng, xoay người bỏ chạy, bỏ lại một mình hắn đứng tại đó.

Thạch Vịnh Triết: "... Người này vậy mà không động thủ, đầu óc hồng rồi sao

Mạc Vong: "... Chạy chạy chạy... Chạy chạy chạy...

Thạch Vịnh Triết: "... Ngu ngốc, cậu đi làm đường rồi!" Đã là lần thứ mấy rồi chứ...

Mạc Vong: "... QAA Đây chỉ là sơ xuất, sơ xuất thôi!

Nhưng rất dễ nhận thấy, hai người đều đã quen với "sai lầm" như vậy, dù sao thì từ nhỏ đến lớn cũng đã trải qua không biết bao nhiêu lần. Một lát sau, hai người lại sống vai đi trên đường như trước, bởi vì gần đây không hề thiếu khu dân cư, bây giờ lại là thời điểm tan học, đi chưa được bao xa, họ đã gặp một đám học sinh tiểu học đang xếp hàng qua đường.

Mạc Vong bỗng dừng bước: "Thật hoài niệm, dường như không lâu trước đây chúng ta cũng như vậy".

"..."

"Này, sao cậu không nói gì đi?"

"..."

"Thạch Vĩnh Triết?"

"..."

Cứ luôn bị đối phương lơ đi như vậy, việc này khiến Mạc Vong có chút tức giận, cô vỗ vỗ mặt, xoay qua nhìn thiếu niên: “Cậu lại...” Đang nói thì im bật, bởi vì, cô rõ ràng nhìn thấy, thiếu niên đang nhìn chăm chú vào đám học sinh Tiểu học, trên mặt treo một nụ cười cô cũng kỳ quái.

"... Thạch Vĩnh Triết?"

Có vẻ như rốt cuộc cũng nghe được tiếng kêu to của cô, thiếu niên chậm rãi xoay qua, đôi mắt đen nhánh bỗng dưng tràn ra ánh sáng đỏ: "Ma vương, lần trước để người chạy thoát là sai lầm của ta, lần này sẽ không dễ dàng như vậy đâu."

"..." Đây là... Lại phát tác nữa hả? Không, không thể nào, vào lúc này?

Mạc Vong xiết chặt quai balô, liên tục lùi mấy bước theo bản năng.

"Rõ ràng thoát nhìn chỉ là một ma vương yếu ớt, nhưng kiếm pháp bình thường lại không thể đánh ngã người được, thiếu niên cười nhếch mép, “Đành phải sử dụng tuyệt kỹ phong ấn!!!”

"Tuyệt kỹ ... phong ấn?"

"Đúng vậy." Thiếu niên che mặt một phen, cười lạnh ra tiếng “ha ha ha ha”, thân hình không ngừng rung rung theo tiếng cười: “Ma vương, hôm nay chính là ngày chết của người!”.

"..." Phải, phải làm sao đây?

"Nhưng mà, trước đó ta phải tích lũy nhiều giá trị ma lực đã”.

"Giá trị ma lực?" Lúc này Mạc Vong mới nhớ ra, Esther đã từng nói, để sử dụng kiếm pháp, dùng giả cần phải tích lũy giá trị ma lực, nếu vậy, phương pháp để hấn lấy được giá trị ma lực là gì chứ?

Còn đang nghi hoặc, cô bỗng nhìn thấy thiếu niên quay đầu nhắm về phía đám học sinh Tiểu học kia, rất nhanh đã chen vào giữa hàng ngũ.

"..." hấn muốn làm gì vậy chứ?

Một lát sau, thiếu niên dừng động tác, hấn quỳ một gối trên mặt đất, một tay chống trán, một tay giơ cao, trong tay nắm đầy – kẹo que!

"Ô oa! Đưa kẹo que cho em!"

"Trả kẹo que cho em... Mẹ..."

"Ô ô ô ô... Cướp kẹo..."

Mạc Vong: "..." Không, không thể nào? Chẳng lẽ là cô xuất hiện ảo giác?

Nhưng vào lúc này, thiếu niên lại hành động, chỉ thấy hấn nhét toàn bộ kẹo que vào miệng, sau đó nhai "rộp rộp rộp", còn vừa ăn vừa cười ha ha: "Sức mạnh! Ta có thể cảm giác được, sức mạnh tuôn trào!" Hấn lập tức quay đầu, hung hăng trừng về phía Mạc Vong, "Ma vương, chịu chết đi!"

Nói xong, hấn tiện tay nhặt một nhánh ngô đồng, hùng hổ nhào về phía thiếu nữ.

"Xem kiểm sét đánh vũ trụ vô địch siêu cấp của ta!!!"

"A!"

Mạc Vong bị dọa đến nỗi nhắm chặt hai mắt, hai tay vươn ra theo bản năng.

"Bốp!!!"

Âm thanh giòn tan giống hệt buổi sáng vang lên.

Phát hiện ra bản thân hình như không sao, cũng không bị thương, trong lòng bàn tay còn có cảm giác quen thuộc, thật cẩn thận mở hai mắt. Quả nhiên,

nhánh cây kia cũng như giả áo buổi sáng, bị cô nắm chặt giữa hai lòng bàn tay.

"Sao, sao có thể..." Thiếu niên cũng bày ra vẻ mặt y như ban sáng, vừa nhìn chăm chú vào hai tay mình, vừa liên tục lui về phía sau: "Ngay cả chiều này cũng không dùng được! Ma vương, người quả nhiên là cực kỳ tà ác... Sức mạnh, ta cần nhiều sức mạnh hơn!" hắn vừa nói, vừa xoay người trở lại, xem ra là lại chuẩn bị nhắm vào đám học sinh Tiểu học.

"... Cậu có thôi đi không!" Mạc Vong đã hoàn toàn bị kích động, nâng tay lên không chút do dự, trực tiếp dùng nhánh cây trong tay quét thiếu niên ngã xuống đất..

"A!" "dừng giả đại nhân" ngã xuống đất, vẫn kiên cường giãy giụa, nói năng đứt quãng, "Ta... sẽ không... buông tha cho... chính nghĩa..." rồi sao đó trợn mắt, tắt thở... À không, là tạm thời hôn mê.

"..." Nếu chính nghĩa chính là cái kiểu giỡn chơi này, vẫn nên từ bỏ thì hơn nhỉ?

Nhưng vào lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai cô gái.

"Bệ hạ."

"Esther?" Cô gái quay đầu lại, phát hiện quả nhiên là người này, "Sao anh lại ở đây?"

Thanh niên hơi khom người: "Tôi luôn luôn ở phía sau ngài."

"... Ha ha ha, vậy hả?" Thiếu chút nữa quên, người này là cuồng theo dõi.

"Nếu như không ngại, thỉnh dùng."

"Đây là cái gì?" Cô gái nhận lấy túi nhựa trong tay thanh niên, mở ra thì thấy, "Kẹo que?"

"Đúng vậy, đi chia cho mấy đứa nhỏ được không?"

"A, nói cũng đúng". Còn khóc như vậy nữa, chắc sẽ kéo người lớn tới đây.

Mạc Vong vội vàng chạy tới, vừa phát kẹo vừa an ủi đám nhóc, đợi cho sự tình rút cuộc cũng chấm dứt, cô yên lặng lau mồ hôi trên trán, "Một chết tôi rồi...".

"Vất vả rồi."

"Không... nhưng, không ngờ phương thức dùng giả dùng để đạt được giá trị ma lực lại là..." còn quái gở hơn cô, đột nhiên cảm thấy tâm lý hơi có chút cân bằng!

Thanh niên gật đầu nhẹ: "Đúng vậy, nếu nói ma vương thông qua việc tốt để tích lũy giá trị ma lực, thì dùng giả vừa vặn là ngược lại."

"Nhưng mà động một tí là giờ thứ này thứ nọ đánh người, cũng quá nguy hiểm rồi không phải sao?" Hôm nay là do vận khí của cô tốt, nếu lỡ không tốt thì sao? Sẽ không thật sự bị đánh chết chứ? Vậy cũng thật quá oan uổng rồi.

"Thỉnh không cần vì thế mà lo lắng."

"Hả?" Tuy rằng Esther ở ngay bên cạnh mà lại không tiến tới hỗ trợ đủ để nói sự việc không có tính nguy hiểm, nhưng cô gái vẫn rất tò mò nguyên nhân.

"Bởi vì mỗi vị dùng giả đều sẽ bị ma vương dùng tay không một trăm phần trăm tiếp đao sắc."

"..."

Này! Cái quy tắc hại người này là do tên khốn kiếp nào nghĩ ra vậy chứ!

Tóm lại, dùng giả như vậy, giá trị để tồn tại là cái quái gì vậy chứ!!!

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Tôi Không Có Khả Năng Lại Triệu Hồi

Một ngày này, Thạch Vĩnh Triết bị Mạc Vong công về nhà.

Tuy rằng cô vốn định để Esther giúp, nhưng theo như lời của đối phương —— "Đây là chuyện tốt", hơn nữa cảnh ngộ của thiếu niên lại thật thảm thiết, cô gái cũng bất chấp khó khăn, dù sao không phải là vác bình gas!

Trong quá trình, cô không khỏi cảm khái thêm vào lực lượng thật tốt, bằng không sao có thể làm được chuyện này? Vấn đề duy nhất chính là, thiếu niên cao hơn cô gái không ít, cánh tay của cô lại không đủ dài, cho nên khi công, luôn cảm thấy rất không thoải mái, sau này cô dứt khoát treo túi sách của hai người lên người hân, sau đó cúi người, ôm công chúa tiêu chuẩn, như vậy thì tiện hơn!

Vì thế, mọi người trên đường đi đều thấy được một màn kinh dị —— thiếu nữ ôm ấp thiếu niên hôn mê đi rêu rao khắp nơi, mà bên cạnh bọn họ còn có một thanh niên mặt lạnh rất cao, ánh mắt lạnh lùng, đảo qua người nào thì người đó không dám nhìn lần hai.

Nhưng tục ngữ nói "Phòng miệng dân còn hơn phòng lỗ", cho nên, qua chuyện này, Mạc Vong và trúc mã nhà mình tìm được cảm giác tồn tại dồi dào từ người qua đường.

"Đúng rồi, Esther." Đi tới đi lui, cô gái đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Thanh niên quay đầu, chuyên chú nhìn vào thiếu nữ thấp hơn mình rất nhiều: "Bệ hạ?"

"Sao anh lại trở thành giáo viên thể dục chứ?" Vốn đã nên hỏi từ lâu, kết quả lại quên mất.

"Xin tha thứ vì tôi tự tiện chủ trương." Khi nói thanh niên định quỳ xuống, nhưng nhớ tới lời cô nói rằng đừng làm việc này trước công chúng, hân do dự một lát, đến cùng vẫn cúi người hành lễ, mới nói, "Đây là bởi vì. . ."

Nói ngắn gọn, bởi vì có giáo viên thể dục gặp sự cố đột nhiên mà nhập viện, trường học quyết định tạm thời thông báo tuyển một giáo viên lâm thời trong mấy tháng, kết quả người nhận lời mời lại không tới, mà Esther mặc âu phục đi lang thang trong trường lại bị coi là người kia, liền bắt buộc đi phải làm vậy rồi.

Mạc Vong nghe vậy, đưa ra nghi vấn: "Đội chút, dù là như vậy, đến cùng là hai người, tên lẫn ảnh chụp cũng không giống nhau được."

"Đúng vậy, cho nên thuộc hạ dùng chút ma pháp."

". . . ." Cái gọi là ma pháp đúng là tiện lợi. Vì sao ma vương là cô có thể thêm vào nhưng lại khổ sở như vậy? Đúng là không công bằng, cầu trao đổi!

"Tôi biết hành vi này cũng không đúng đắn, thậm chí có khả năng làm bẩn danh tiếng của ngài. Bệ hạ, xin hãy trừng phạt tôi."

"Không được lấy vật phẩm kỳ quá gì ra ở trên đường!" Cô vô cùng hoài nghi chỉ cần cho hân cơ hội, tên này thật sự có thể lấy ra lang nha bổng. "Hơn nữa, anh làm như vậy cũng vì bảo vệ tôi. Cho nên lần này không tính, nhưng lần sau không thể như vậy nữa, biết không? Hôm nay thật sự làm tôi sợ muốn chết."

"Vâng. Bệ hạ, sự khoan dung của ngài có thể so với trăng sáng, có thể được soi sáng, thuộc hạ thật sự vinh hạnh vô cùng."

". . . ." Tuy rằng nghe không hiểu lắm, nhưng hân là đang khen cô?

Sau đó không lâu, hai người đi tới gần khu chung cư.

"Ừm. . ." Bởi vì Mạc Vong ra tay không nặng, Thạch Vĩnh Triết cũng không hôn mê quá lâu, sau khi phát ra một tiếng, hân chậm rãi mở hai mắt, sừng sốt trong 10 giây, mới lý giải đầy đủ hiện tại là tình huống gì, "Cậu cậu cậu. . . Tôi tôi tôi. . ."

"A, cậu tỉnh?" Mạc Vong dừng bước lại, nghiêng đầu hỏi.

"Tỉnh, tỉnh, tỉnh huống gì. . ."

Thật hiển nhiên, người bạn nhỏ của thiếu nữ đang sợ ngây người.

Cô gái không rõ chân tướng hỏi lại: "Tình huống gì chứ? À, không phải cậu ngất đi sao? Sau đó tôi liền ôm cậu về." Đương nhiên, lời như "Cậu bị tôi đánh ngất" cô rất sáng suốt nuốt vào trong bụng, chỉ là không nói mà thôi, không tính là nói dối.

"Dọc theo đường đi cậu đều như vậy?"

"Đúng vậy, nếu không còn có ai." Nói tới đây, cô hừ nhẹ một tiếng, "Nếu không phải sợ di Trương lo lắng, ai quan tâm cậu chứ!"

Nếu là bình thường, thiếu niên đã sớm cãi lại, nhưng lúc này hân hoàn toàn không có tâm tình, chỉ là ngã khỏi lòng cô, người lão đảo lặn dưới đất vài vòng, thiếu chút nữa thì lau sạch đất rồi.

"Này, cậu không sao chứ?" Mạc Vong căn cứ nguyên tắc "Làm chuyện tốt", nói, "Muốn tôi ôm cậu lên tầng sao?"

Thiếu niên chật vật đứng lên, hơi đỏ mặt xoay người vội vàng rời đi: "Ai, ai cần cậu làm chuyện đó chứ!"

". . . ." Cô gái ít khi lĩnh ngộ được tâm tình chân thật sau lời nói của thiếu niên —— hẳn đang ngượng ngùng sao? Thật hiếm thấy, kẻ da dầy này còn có thể như vậy, đợi chút, có phải cô quên gì hay không? Mạc Vong đứng suy xét một lát, bỗng nhớ ra đuổi theo, "Cặp! Trả lại cặp cho tôi!" Cô không muốn bị phạt vì bài tập đầu QAQ.

Do di chứng của chuyện này, ba ngày kế tiếp Thạch Vĩ Triết đều không thể cư xử như thường với cô gái, đương nhiên, đây cũng là chuyện rất bình thường —— đối với thiếu niên đang trong thời thanh xuân mà nói, bị cô gái mình luôn luôn thích ôm công chúa về nhà. . . Thật sự là rất ngược hán rồi! Ngay cả tưởng tượng thôi cũng đã phun ra máu.

Mà trong lúc này, hẳn lại không ít lần biến thân thành "dũng giả" khiêu chiến "ma vương", đương nhiên, kết quả luôn lấy thất bại chấm dứt —— có một lần hẳn thậm chí chạy tới lúc nửa đêm, rốt cuộc bị cô gái đang ngủ tay không tiếp đao sắc, tên này cuối cùng rơi lệ mà đi. . .

Mà trong lúc đó Mạc Vong phát hiện một chuyện thú vị —— dường như sau mỗi lần bị cô đánh, Thạch Vĩ Triết có thể bảo trì một khoảng thời gian thanh tỉnh, ra tay càng nặng, thời gian lại càng dài. . . Cho nên, về sau cô phải thường xuyên đánh hắn? Mặc dù, tuy rằng sẽ có được cuộc sống mà mình tha thiết ước mơ, nhưng cảm thấy có chỗ nào không quá đúng.

Trong thời gian này, di Trương còn đưa Mạc Vong tới bệnh viện mình làm việc để kiểm tra thân thể kỹ càng một lần.

Thời gian cứ như vậy trôi qua tới buổi chiều ngày thứ tư, khi Mạc Vong tan học về nhà, Esther nói cho cô một tin tức.

"Bệ hạ, giá trị ma lực đã tích lũy tới số lượng mong muốn."

"Hả?" Mạc Vong vừa nghe liền kích động, "Nói vậy, tôi lại có thể được ma pháp mới rồi?" Ôi, lần này chọn cái gì mới tốt?

". . . Không, không phải như vậy." Đáng tiếc, thanh niên lại bác bỏ lời của cô.

"Hả? Đó là. . ."

Thanh niên dè dặt lấy ra cầu thủy tinh từ trong lòng, sau khi quỳ một gối, hay tay bưng tới trước mặt cô gái: "Ngài có thể dùng nó để triệu hồi ra một vị nô bộc trung thành khác."

"Ngoại trừ anh còn có những người khác? ? ?"

"Đương nhiên." Esther khẳng định gật đầu, "Nói đúng ra, tất cả ma tộc đều lấy ngài làm chủ, chẳng qua, ma lực của chúng tôi khá mạnh, cho nên may mắn được chọn để phụng dưỡng bệ hạ."

". . . ." Một Esther đã đủ phiền toái, vẫn còn phải đến một người nữa? Hoàn toàn không muốn được chứ? ! Vì thế, Mạc Vong không hề nghĩ ngợi từ chối, "Vậy thì thôi đi, tôi cảm thấy có anh là đủ rồi."

"Bệ hạ. . ." Sau khi nghe được lời của cô, thanh niên không biết hiểu được gì từ đó, trong đôi mắt vốn lạnh nhạt lại hiện lên vẻ kích động, hắn lập tức cúi thấp đầu xuống, ngữ điệu cung kính mà kiên định nói, "Vạn phần cảm tạ sự tín nhiệm của ngài."

Mạc Vong xấu hổ gãi gãi gò má: "Đừng như vậy, thực ra có rất nhiều việc cũng mệt cho anh." Nếu không phải hắn đột nhiên xuất hiện, sức khỏe của cô cũng không tốt hơn được.

Thanh niên ngẩng đầu, con ngươi màu xanh giống như đá quý nhìn chăm chú vào thiếu nữ: "Khi được tuyển chọn làm người hầu của ngài, tôi từng thề với ma thần đại nhân —— nguyện dùng cả thân và tâm phụng dưỡng chủ nhân của tôi, cho ngài sử dụng, cho đến khi chảy khô một giọt máu cuối cùng vì ngài. Cho đến hôm nay, ý nghĩ đó cũng chưa từng thay đổi, cho nên ngài không cần cảm tạ tôi."

". . . ." Một giọt máu cuối cùng gì chứ, không chỉ không cảm động mà ngược lại còn thấy sợ.

"Nhưng mà, tôi đề nghị ngài vẫn nên triệu hồi cho thỏa đáng."

"Vì sao?" Từ trước đến nay thanh niên sẽ không làm việc vô ích, cho nên Mạc Vong không thể không nghe nguyên nhân của hắn.

"Khi ma lực của dũng giả tăng lên, hẳn có khả năng triệu hồi thánh thú để phụ trợ chiến đấu, một mình tôi chỉ sợ không thể bảo vệ chu toàn."

"Thánh, thánh thú?" Cái tên vừa nghe đã thấy vô cùng đáng sợ này là sao? Đừng, đừng nháo chứ, chẳng lẽ từ nay về sau Thạch Vĩ Triết muốn chuyển chức làm thuần thú sư sao?"

"Cho nên, bệ hạ, xin ngài cần nghĩ kỹ hơn."

". . . . ."

Cô thật sự có thể suy xét sao TAT.

"Tôi hiểu được. . . Nhưng mà, cái gọi là triệu hồi nên làm thế nào? Dùng máu ư?"

"Không cần phiền toái như vậy, dùng một phần thân thể ngài là được."

". . . . ." Càng phiền toái hơn, được chứ? ? ? ?

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Hấn Không Thể Nào Là Biến Thái

Cô biết mà, cái gọi là “Ma vương” đâu có dễ làm như vậy, nhìn đi, không phải lại có vấn đề nữa rồi sao?

Không ngờ lại phải dùng một phần thân thể... Thế nên bây giờ Mạc Vong gặp phải một vấn đề siêu cấp nghiêm túc ---- là muốn mạng nhỏ hay là muốn một thân thể đầy đủ.. muốn cả hai được không? QAQ

“Bệ hạ?” có lẽ là biểu cảm rối rắm trên mặt cô gái quá rõ ràng, Esther nghi hoặc hỏi.

"Esther..."

"?"

"Không cắt tay được không? Tôi muốn giữ nó lại để làm bài tập, chân cũng không được, tôi còn muốn đến trường. Bằng không... Thận thì sao? Tôi xem tin tức trên tivi nói có người lấy nó đổi di động và máy tính, cắt đi chắc không sao đâu...” TAT tốt xấu gì cũng có hai cái, nên chắc không thành vấn đề đâu nhỉ? Lại nói nếu sau này lựa chọn gia tăng thể chất, có thể cắt một quả thận thì lại mọc dài ra một cái không? Không được, nghĩ đến đã cảm thấy đáng sợ rồi.

"Bệ hạ..." khuôn mặt từ trước tới nay không thay đổi của thanh niên hơi run rẩy, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại như thường, “Ngài không cần phải như thế, tóc và móng tay cũng là một bộ phận của thân thể”.

"A... Thì ra là thế!" Mạc Vong bày ra vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ, sau đó lập tức phát giác bản thân đã làm chuyện ngu xuẩn gì trước mặt thanh niên, cô vội vàng ho nhẹ, “Nếu vậy, chúng ta bắt đầu đi”.

"Tôi đã rõ. Bệ hạ, đầu tiên mời ngài lựa chọn địa điểm triệu hồi."

"Ừm, phòng chứa đồ được không?? Lần trước anh cũng xuất hiện ở chỗ đó."

"Vâng."

Hai người cùng nhau đến phòng chứa đồ, thanh niên dùng phấn trắng mang về từ trường học vẽ ra hình vẽ hoa lệ, một trận đồ Ma pháp dày đặc đường cong, cô gái ngồi bên cạnh tò mò nhìn xem, tuy rằng hoàn toàn nhìn không hiểu, nhưng đối phương chỉ tùy tay đã có thể vẽ ra một hình vẽ xinh đẹp như vậy thật sự là làm cho kẻ thân là củi mục trong việc vẽ vời như cô rất bội phục.

"Đúng rồi, Esther."

Thanh niên ngừng động tác trong tay, quay đầu đáp: "Bệ hạ?"

"Không cần ngừng, anh cứ tiếp tục. Đúng rồi, Nói chuyện với tôi quấy rầy anh hả? Nếu vậy thì..."

Thanh niên lắc lắc đầu, còn thật thà nói: "Không, bất cứ lúc nào chỗ nào, ngài vĩnh viễn cũng sẽ không quấy rầy đến tôi."

"... Ha ha ha." Là bất cứ lúc nào chỗ nào thì miệng cũng đầy lời ngon tiếng ngọt chứ nhỉ? Nếu người này chuyển chức vụ sang tình thánh chắc sẽ phải là siêu cấp lợi hại. Tuy rằng nhìn hấn dường như không phải cố ý, đều nói lời thật lòng. Không, có lẽ đây mới chính là chỗ đáng sợ không chừng. Tóm lại, loại sinh vật nam giới này thật đúng là đáng sợ, đương nhiên, trừ loại ngốc nghếch Thạch Vĩnh Triết ra!

“Thật ra, trận đồ Ma pháp thế này, từ nhỏ tôi đã tiến hành luyện tập mỗi ngày, cho dù nhắm mắt lại cũng có thể vẽ ra”. Như để thiếu nữ nhẹ lòng, thanh niên đã nói vậy ngay sau đó.

"Thật là lợi hại." Trong mắt Mạc Vong đầy vẻ tán thưởng, gật gật đầu, "Nhưng dù sao cũng là triệu hồi, vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn, lúc vẽ đến chỗ đặc biệt quan trọng thì đừng để ý đến tôi”.

"Vâng."

"Đúng rồi, lúc tôi triệu hồi anh ra, cũng đâu có vẽ Trận đồ Ma pháp, sao lần này lại phải vẽ vậy?”.

“Bởi vì thật trùng hợp, lúc ấy tôi đang mượn Ma thần đại nhân giúp tìm kiếm tung tích của bệ hạ, rồi sau đó được ngài triệu hồi đến đây. Mặc dù trước khi đi tôi đã để lại dấu hiệu, nhưng mấy ngày nay vẫn không có những người khác đến, chỉ sợ...”

“Chỉ sợ?”

“Đại khái là vị đại nhân kia đưa tôi xuyên qua thời không quá tiêu hao lực lượng, cho nên những người khác không thể dùng lại phương pháp này để đến bên cạnh ngài”.

"Vây sao? Khoan đã, cái gọi là Ma thần không phải chỉ là tín ngưỡng, mà thật sự tồn tại ư?"

"Đúng vậy."

"Ồi chào? Thế à..." Nhưng Ma giới mà, có chuyện tình kỳ quái gì thì hình như cũng không kỳ quái, ha ha ha thật là phức tạp mà, ngay vào lúc cô gái hé miệng định hỏi thêm nhiều tin tức về “Ma thần”, thì thanh niên cũng vừa về xong nét phấn cuối cùng.

"Bệ hạ, đã hoàn thành."

Mạc Vong không thể không dời lực chú ý sang mặt hắn: "Rồi sao nữa?"

"Chỉ cần thả vật này vào đó sau đó đọc chú văn là được rồi." Esther vừa nói vừa lấy đầu ra một lọ thủy tinh.

Cô gái tò mò nhìn ngó, không ngờ lại phát hiện bên trong chứa mấy miếng móng tay, có chút dự cảm bất hảo nhất thời dâng lên trong lòng cô: “Khoan, đợi chút, Esther, móng tay kia là...?”

"Đúng vậy, là của bệ hạ ngài."

"..." Vấn đề không phải là cái này có được hay không? Mà là, "Làm thế nào anh lấy được?"

"Là như vậy." Esther rất là bình tĩnh đáp lời, "Mấy hôm trước lúc bệ hạ nghỉ ngơi, chân không cẩn thận vuron ra khỏi chăn, vì phòng ngừa ngài sinh bệnh, tôi liền..."

"Lọc ra những chỗ trọng điểm thôi, nói trọng điểm!"

"Vâng." Thanh niên gật gật đầu, thật sự nhảy tới trọng điểm, "Để phòng ngừa móng tay quá dài đâm phải da thịt mềm mại của ngài, tôi liền cắt chúng nó xuống."

"..." Thế này cũng quá trọng điểm rồi! Không, không, vấn đề là, “Anh lại đi thừa dịp tôi ngủ cắt móng tay giúp tôi? ? ?”

"Bệ hạ, không cần để ý, đây là việc thuộc bổn phận của tôi."

"..." Chẳng lẽ cô còn phải khích lệ hắn sao? Mẹ ơi cứu mạng! Ở đây có biến thái!!! QAQ

"Bệ hạ?"

"Sau này không được làm như vậy nữa! ! !"

"..."

"Nghe rõ không, tuyệt đối không thể! Nếu không tôi... Tôi tôi tôi tôi liền không để ý tới anh ba ngày!"

"... Tôi hiểu rồi."

"..." tóm lại, hắn có gì mà mất mát vậy chứ? !

Đột nhiên Mạc Vong tràn ngập cảm giác bất an đối với “thù hạ mới”, tên Esther nhìn như bình thường đã không bình thường như vậy, thì kế tiếp... Thật sự không có vấn đề chứ?

Bây giờ hối hận có còn kịp hay không?

Không... hình như không còn kịp nữa rồi.

Bởi vì thanh niên đã mở lọ thủy tinh, cẩn thận đổ một miếng móng tay vào lòng bàn tay, rồi thả vào giữa trận đồ ma pháp, sau đó hắn đứng lên, vừa cẩn thận cất lọ đi vừa niệm chú văn thần bí mà cô gái nghe không hiểu.

Tuy rằng đã trải qua một lần như thế, nhưng sao Mạc Vong lại cảm thấy cảnh tượng trước mắt thật siêu cấp khó tin. Có thể tưởng tượng không? Gần như đồng thời với khi thanh niên mở miệng, trận đồ Ma pháp dùng phấn trắng vẽ lên liền phát ra ánh sáng xanh, theo lời nói không ngừng chảy ra từ giữa đôi môi hoàn mỹ của hắn, hào quang càng ngày càng sáng, sau lại, cả căn phòng như chìm vào đáy biển màu xanh.

Cô gái khiếp sợ nhìn trân trân một màn trước mắt, trong khoảng thời gian ngắn đã quên tất cả suy nghĩ, đến tận khi thanh niên gọi cô ——

"Bệ hạ."

"A? Cái gì, cái gì?"

"Xin ngài hãy thuật lại lời tôi nói."

"A, a, được."

May mắn là Esther cũng không phải muốn cô học chú văn gì, mà chỉ là một câu tiếng phổ thông tiêu chuẩn, vì thế Mạc Vong thành thành thật thật thuật lại

"Lấy tên Ma vương, nô bộc trung thành của ta, phụng lệnh này hiện thân ở thế giới này." Tuy rằng lời kịch thật ngu ngốc, nhưng nói sao nhỉ? Có thể tự mình tham dự loại chuyện kỳ tích này, cô gái vẫn rất vui vẻ.

Hon nữa trận đồ Ma pháp còn rất ra sức đáp lại lời cô, ánh sáng chói lọi càng thêm nở rộ.

Ngay sau đó, một con lốc hình xoắn ốc bỗng nhiên xuất hiện ở giữa trận đồ, trong khoảnh khắc đã thổi quét khắp phòng.

"Bệ hạ, xin chú ý." Không biết tự khi nào mà Esther đã xuất hiện bên cạnh cô gái đang liên tục lui về phía sau, dùng hai tay ôm lấy cô bảo vệ vững vàng.

Con gió rất nhanh đã dừng lại.

Trong đôi mắt trùng trùng to của Mạc Vong, phản chiếu ánh ngược của một người trước đó chưa từng tồn tại.

Thanh niên có mái tóc dài màu tím nhạt quỳ một gối xuống đất, giọng điệu tao nhã đáp: “Ma vương bệ hạ tôn kính, nô bộc trung thành của ngài cẩn tuân triệu hồi mà đến”.

Khi nói chuyện, hắn chậm rãi ngược đầu lên, hé ra gương mặt anh tuấn đến kinh người. Mà dễ thấy nhất trên gương mặt ấy là đôi mắt cùng màu với mái tóc, giống như hoa violet nở rộ vào tháng năm, sáng bóng động lòng người

Cho dù đã gặp qua Esther, Mạc Vong vẫn bị chấn động bởi diện mạo của thanh niên trước mắt, không thể nói hắn đẹp trai hơn Esther, chỉ có thể nói vẻ đẹp của hai người tựa hồ không quá giống nhau. Đối với cô gái không từng nghiên cứu thì không thể nói ra nguyên do, nhưng cũng hiểu rõ được một chút ---- dường như genes Ma tộc đặc biệt tốt, hai người đều là mỹ nam... thật sự dễ làm cho người ta tự ti mà!

Dường như chú ý đến vẻ mặt của cô gái, ý cười bên khóe môi của thanh niên càng đậm

Mãi đến khi ——

"Người thứ hai được triệu hồi đến là người à Grays."

"... Es • ther!" sau khi nghe nói như thế, gương mặt anh tuấn của thanh niên liền trở nên vặn vẹo trong nháy mắt.

Mạc Vong: "... Người này là truyền nhân của “lật mặt” sao? Vẻ mặt thật đáng sợ! QAQ

(*)Lật mặt: Một bộ phim hành động kể về cuộc truy đuổi của nhân viên FBI với kẻ giết người khủng bố suốt tám năm

"Kẻ thù lâu năm của ta, hãy phân thắng bại với ta!!!" Thanh niên tên Grays vừa nói, vừa nhảy lên, Esther vẫn bình tĩnh bất phong bất động: “Grays, xin đừng thất lễ trước mặt bệ hạ”.

“Cô bé Ma vương đã không thể kiềm chế, hoàn toàn đắm chìm trong dung mạo xinh đẹp của ta, không có gì phải lo lắng. Nhưng người, Esther, nếu bây giờ người quỳ rạp trên mặt đất gọi ta là ‘Grays đại nhân’, ta có thể cân nhắc xuống tay nhẹ một chút. Sao nào? Ta cho người thời gian ba giây để cân nhắc”.

"Ta cự tuyệt."

"Cái gì?"

"Ta không có hứng thú với cuộc chiến đấu đã biết trước kết quả."

"Esther! Người đây là xem thường ta sao?"

"Không"

"Chứ là gì?"

"Không phải ta coi thường người, chỉ là không có cách nào đánh giá cao giá trị sức mạnh của người, không hơn."

"Như vậy thì có gì khác nhau? ? ?"

"Đương nhiên..."

Mạc Vong: "... Yên lặng nhấc tay, "Tôi nói này..."

Hai người đều nhìn về phía cô.

Dưới ánh nhìn chăm chú, cô gái đột nhiên cảm thấy áp lực thật lớn, nhưng cô vẫn kiên cường nói cho hết lời----

"Trước khi tìm Esther đánh nhau, anh có thể mặc quần áo cho xong được không?"

Mông vẫn đề trần mà ở đó nhảy nhảy cái gì... Mẹ ơi mắt cô muốn hồng rớt rồi! Vì sao bên cạnh cô đều là biến thái vậy chứ! Vì sao??? QAQ

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hắc Không Có Khả Năng Đánh Nhau

Bởi vì lời nói của Mạc Vong, cuộc tỷ thí này chưa sinh ra đã bị bóp chết.

Hơn nửa giờ sau, thanh niên kiên trì gội đầu tắm rửa vừa mặc xong quần áo quỳ một gối xuống trước mặt cô gái, ngữ điệu cung kính nói: "Ma vương bệ hạ, xin tha thứ cho sự thất lễ lúc trước của tôi."

"Không, không có việc gì." Dù sao đây không phải lần đầu tiên cô thấy đàn ông không mặc quần áo. QAQ Mẹ ơi, con gái mẹ đã bị làm bản rồi. . .

"Xin cho phép tại hạ tự giới thiệu, tên của tôi là Grays • Coletasman • Y Sở Nhĩ Đạt • Garifu • Isolde • Garson • Bernardine • Buck (ở giữa bỏ bớt ba bốn trăm chữ) • Brendel, là người thừa kế đời thứ 19 của gia tộc Brendel. Lấy tên của ma thần đại nhân thể, từ nay về sau, nhất định đọc hết toàn lực hầu hạ bệ hạ, luôn luôn không rời."

* Cái tên khó đổi sang tiếng Anh quá nên chỗ nào không đổi được thì mình ghi Hán Việt.

". . . . ." Tên người này cũng dài thái quá rồi. Mạc Vong im lặng học máu, "Về, về sau tôi gọi anh là Grays được chứ?" Nếu mỗi lần gọi hắc đều phải thuật lại đoạn thoại này. . . Hoàn toàn không có cách câu thông được chứ? Hơn nữa nếu có việc gấp gọi hắc, chờ nói xong tên chi sợ hết thấy đều chậm.

"Đương nhiên không có vấn đề gì."

"Vậy là tốt rồi." Đây xem như là tin tức tốt nhất nghe được trong đêm nay."

"Bệ hạ, nếu nói. . ."

"Hả? Cái gì?"

"Ngài thấy đáng vẻ hiện tại của tôi có tao nhã hay không?" Thanh niên đứng lên, kéo kéo áo sơ mi, lại xách xách quần, hơi rộng một chút.

"Ừm, đúng là hơi rộng." Mạc Vong gật đầu, "Bởi vì không biết sẽ triệu hồi ra ai, cho nên trong nhà không chuẩn bị quần áo phù hợp, chỉ có thể phiền anh tạm chấp nhận, không sao chứ?" Nhưng mà, người này vừa nhìn đã biết là một cậu ấm, thật sự không thành vấn đề sao?"

"Đương nhiên." Thanh niên đặt tay lên chỗ trái tim, mỉm cười đáp lại, "Chi cần là bệ hạ ngài cho, dù là cái gì tôi cũng vui vẻ nhận lấy."

"Vậy thì tốt quá rồi." Mạc Vong thở phào nhẹ nhõm, "Nhưng quần áo của Esther anh mặc thật không hợp, bây giờ tôi đưa anh đi ra ngoài mua vài thứ." Tuy thân cao không sai biệt lắm, nhưng Grays rõ ràng gầy hơn Esther.

". . . Esther?" Khuôn mặt tươi cười tao nhã của Grays bỗng hiện lên vẻ mặt như sấm sét vang dội.

". . . . ." Sao, sao vậy? Lại đột nhiên biến sắc mặt, thật đáng sợ! QAQ

"Bệ hạ, ý của ngài sẽ không là. . ." Một tay xoa trán, thanh niên tựa hồ bị đá kích vô cùng, "Tôi đang mặc quần áo của tên kia?"

". . . Đúng là như vậy, nhưng không phải anh nói không thành vấn đề ư?"

Thanh niên gật đầu: "Tôi đã nói 'không thành vấn đề' . . ."

"Vậy thì . . ."

"Mới là lạ! ! !" Hô to một tiếng, hần đột nhiên vươn tay nhanh chóng lột quần áo của mình.

"Dừng tay!" Mạc Vong che mắt, người này cuồng lộ thể hay sao!

"Bệ hạ, có chuyện gì?" Esther vừa rồi không biết đi đâu kịp thời chạy tới, thấy tình huống trước mắt, lập tức quát, "Dừng tay, Grays, đừng có hành vi dè tiện làm bẩn mắt của bệ hạ."

"Câm miệng! Esther, đây tuyệt đối là chủ ý của người đứng không?" Grays cởi áo sơ mi ném xuống đất, "Kẻ dè tiện nhà người, lại dùng phương thức này để vũ nhục ta. Sự sỉ nhục này, phải dùng máu tươi của người để rửa sạch!"

"Máu tươi của ta?"

"Đúng vậy! Esther Kroos Dell, đến phân thắng bại đi!" Khi nói, lòng bàn tay của thanh niên không biết đã hội tụ hào quang màu tím từ lúc nào.

"Grays, quên lời thề của người rồi sao?" Trái với sự "nhiệt huyết" của đối phương, ngôn ngữ của Esther giống như một chậu nước đá, "ào ào" đổ xuống đầu Grays, "Trừ phi bệ hạ cho phép, giữa người thủ hộ không được phát sinh tư đấu, người quá vô lễ rồi."

". . . . ."

"Hon nữa, quần áo kia tuy rằng đúng là thuộc sở hữu của ta, nhưng ta chưa từng mặc."

". . . . ."

"Đối với vật phẩm trân quý bệ hạ ban tặng, người là đối đãi như vậy ư? Grays, người thật sự có tư cách trở thành người thủ hộ sao? Hiện tại ta vô cùng hoài nghi điểm này." Esther cúi người, nhặt lên áo sơ mi và khuy áo rơi trên đất, gấp lại cẩn thận rồi quỳ một gối xuống trước mặt cô gái, "Bệ hạ, xin cho phép ta tự mình dạy dỗ kẻ vô lễ này."

Cô gái trợn mắt há mồm nhìn hai người giao chiến mà ngẩn người, lúc này lập tức giảng hòa: "Đây cũng không phải chuyện lớn gì, hay là quên đi?" Mẹ ơi, cô hoàn toàn không muốn xem đánh nhau được chứ? QAQ

Esther lắc đầu, khẳng định nói: "Không, bệ hạ, điều này liên quan đến ý nghĩa tồn tại của Grays, là vấn đề vô cùng nghiêm trọng."

"Đánh thì đánh, ai sợ ai chứ? !" Grays cười lạnh, "Nói trước, ai thua liền mất đi tư cách người thủ hộ, từ đây phải rời xa bệ hạ!"

"Ta cự tuyệt."

Grays cười đắc ý: "Sao vậy, sợ rồi ư?"

"Không." Esther lắc đầu, bình tĩnh đáp lại, "Chỉ cần có thể canh giữ bên người ma vương bệ hạ, ta liền không ngại chuyện gì. Nhưng, có được tư cách hay không thì chỉ có bệ hạ mới quyết định được, ta không có tư cách xen vào."

". . . Bớt dong dài!"

Vì thế, hai người đàn ông bắt tay (lầm rồi) tới phòng chứa đồ đánh nhau.

Mạc Vong khóc không ra nước mắt nhìn chăm chú vào bóng lưng hai người, hi vọng bọn họ đừng đánh nhau quá kịch liệt, tuy kinh tế tương đối dư dả, nhưng cô cũng không có nhiều tiền đến mức có thể gọi người tới sửa phòng ở bất cứ lúc nào.

". . . Quên đi, mình nên đi ra ngoài mua quần áo thì hơn." Hi vọng lúc trở về ngôi nhà này còn tồn tại.

Cái này gọi là gì? Một bộ quần áo gây ra thảm án?

Nhưng mà. . . Mua quần áo phải mang theo không ít tiền, nếu như rơi tiền thì sao? Dựa theo rp [1] của cô, xảy ra chuyện này đúng là bình thường, nhưng lại không thể nhờ Thạch Vĩnh Triết giúp, một "anh họ" đã đủ khiến hần hoài nghi, lại thêm một người khẳng định sẽ truy cứu đến cùng. Dù sao "em họ giúp anh họ mua bộ quần áo" cũng thật quý dị.

[1] Nhân phẩm

A? Đó là cái gì?

Lúc này cô gái mới chú ý tới, cạnh cửa đặt một gói to, cô tò mò đi qua mở, phát hiện bên trong là vài bộ quần áo mới mua, ngay cả áo ngủ cũng có. Cho nên nói, vừa rồi Esther rời đi để làm việc này sao?

Tên kia thật đúng là. . .

So sánh mà nói, Grays liền. . .

Mạc Vong lắc đầu, thấy thời gian còn sớm, cắt đi nhãn mác của quần áo, tới phòng tắm giặt sạch một lần sau đó bỏ vào máy giặt cho khô. Trong đó áo ngủ lựa chọn sấy khô, mà các quần áo khác phơi ra ngoài ban công.

Nhắc tới cũng khéo, khi cô lấy áo ngủ đã sấy khô hơn nửa cũng tản ra mùi xà bông nhàn nhạt từ trong máy giặt, cửa phòng chứa đồ cũng mở ra. Thiếu nữ quay đầu lại, chỉ thấy một thân hình cao ngất chậm rãi đi ra.

Đợi chút, một người?

Mạc Vong chần chừ ôm áo ngủ đi tới, nhẹ giọng hỏi: "Tên kia đâu?"

Esther chỉ vào phòng chứa đồ, lập tức cũng nhỏ giọng đáp lại: "Bệ hạ, Grays đang chờ đợi quyết định của ngài."

"Hả?"

"Xin đừng băn khoăn quá nhiều, trực tiếp nói ra đáp án của ngài với hắn là được."

". . . Tôi đã biết."

Cô gái ôm chặt quần áo trong lòng, do dự một lát mới dè dặt đi vào trong phòng chứa đồ, bên trong bụi bậm như cô nghĩ, may mà đồ dùng cũng không bị hư hao gì. Thanh niên đang quỳ giữa phòng, hai tay của hắn chống ở phía trước, đầu cúi xuống, tóc dài màu tím xinh đẹp buông xuống đất. Không biết có phải áo giáp hay không, Mạc Vong cảm thấy sợi tóc của hắn cũng cảm ứng được tâm tình của chủ nhân nó, có phần ảm đạm.

—— Nói sao đây?

—— Thoạt nhìn giống như con chó đánh mất cục xương, có chút đáng thương.

"Grays?" Cô cúi xuống nhỏ giọng gọi.

". . . . ."

"Grays Brendel?"

"Grays • Rhys • Coletaffa • Garver. . ." Ùm, kể tiếp là gì nhỉ? QAQ Không được, hoàn toàn không nhớ rõ!

Thanh niên không ngẩng đầu, tay vừa vẽ vòng tròn vừa đáp: "Không phải là Coletaffa, là Coletasman, không phải Garver là Garifu, hơn nữa, giữa hai tên còn có Y Sở Nhĩ Đạt."

"Thật, thật xin lỗi." Mạc Vong áy náy nói nhỏ, "Nhưng, nhưng anh đúng là lợi hại, tên dài như vậy còn có thể nhớ rõ."

"Bởi vì tất cả đều là tên tổ tiên tôi."

"Hả?"

"Đây là truyền thống của gia tộc Brendel—— người thừa kế mới của mỗi đời nhất định phải kế thừa toàn bộ tên gia chủ."

"Ý của anh là. . ." Mạc Vong dường như hiểu ra cái gì, "Grays mới là tên chân chính của anh, Brendel là họ anh, mà một đồng lớn ở giữa. . . đều là tên của tổ tiên anh?"

"Vâng."

"Thì ra là thế." Nhưng khi đi học người này nộp bài tập thể nào? Đi thi thể nào? Ít nhất phải mất mấy chục phút để viết tên. Ôi, sao đột nhiên cảm thấy thật ưu thương? Cô vội vã chuyển đề tài, ho nhẹ một tiếng, cầm áo ngủ đưa cho thanh niên, "Nếu không để ý. . ."

". . . Đây là?" Tay đang vẽ vòng vòng dừng lại.

"Là. . ." Mạc Vong muốn nói là quần áo Esther mua về, nhưng vừa nhớ tới người này xù lông hai lần đều vì người ta, cho nên sáng suốt không tiếp tục đề tài này, "Là áo ngủ, đã giặt hơn nửa đã sấy khô. Đúng rồi, là vừa mua về, rất sạch sẽ, cũng rất vừa người. . . Có lẽ thế."

". . . Là cho tôi sao?"

"Ừm." Cô gái gật đầu.

"Bệ hạ. . ."

"Cái gì?"

Nhào tới, ôm đùi!

"Bệ hạ, sự khoan dung của ngài có thể so với nhật nguyệt! !!"

". . . ." Mạc Vong nghẹn lời không nói gì, cúi đầu nhìn chăm chú vào một thanh niên nào đó đang rơi hàng lệ như sợi mì, rốt cuộc hẳn đang cảm động vì cái gì?

"Tôi, tôi, Grays nên báo đáp ân tình này của ngài thế nào, không chỉ không thủ tiêu tư cách người thủ hộ của tôi, lại còn cho tôi . . ."

". . . Không, không cần." Buông tay là được rồi!

"Không! Làm ơn để tôi báo đáp ngài! Nếu không tôi . . ."

". . . Tôi đã biết, vậy thì dọn sạch căn phòng này đi!" Nói tóm lại, buông tay ra!

"Tôi hiểu rồi!"

Mạc Vong thờ phào nhẹ nhõm, lúc này rốt cuộc có thể buông tay chứ?

Rồi sau đó chỉ thấy người này kéo ống quần của cô, lau nước mắt nước mũi, nghẹn ngào nói: "Bệ hạ ngài. . . Tôi thật sự vạn phần cảm kích. . ."

". . . ." Thật sự là đủ. Mạc Vong im lặng nhìn trời, cuối cùng cô đã hiểu, tao nhã chỉ là ảo giác, người này hoàn toàn là cậu ấm bị chiều hư còn chưa lớn lên mà thôi.

Cánh cửa vốn đang mở của phòng chứa đồ không biết lúc nào thì bị đóng lại.

Mà thanh niên luôn đứng im bên ngoài, lúc này đang bước chân rồi đi, đi được vài bước, hẳn bỗng dừng lại, im lặng quay đầu, cũng không biết nhìn thấy hay nghĩ tới cái gì, khóe miệng nhếch lên tạo thành một độ cong thật nhỏ.

Nếu lúc này Mạc Vong nhìn thấy đối phương, sẽ kinh ngạc phát hiện —— trên mặt Esther là một nụ cười dịu dàng hiếm thấy.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Hẳn Không Thể Không Hẹn Hò

Vào lúc Grays thu dọn phòng, Mạc Vong lập tức thay bộ quần áo dính đầy nước mắt nước mũi ra, nhân tiện tắm rửa gội đầu cho thông khoái.

Tuy rằng nhiệt độ không khí cũng không tính là thấp, nhưng vì an toàn nên cô gái vẫn quyết định dùng máy sấy. Chờ cô sấy tóc xong đến phòng tắm, thì kinh ngạc nhìn thấy Esther đang giặt quần áo ở bên trong.

Dù là lúc giặt quần áo, thanh niên vẫn hé ra khuôn mặt nghiêm trang, thoạt nhìn cứ như đang làm mấy chuyện nghiêm trọng như gỡ mìn, nhưng hiển nhiên cô gái đã quen với màn này, cũng không cảm thấy có chỗ nào kỳ quái. Cô chỉ ngẫm cảm khái, mặc dù lúc mới tới Esther không hay làm mấy việc này, nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, hẳn đã đảm nhiệm quần áo của hai người (đương nhiên, có chút quần áo Mạc Vong kiên quyết kháng nghị, vẫn do chính cô giặt). Nghe nói gần đây người này còn học đi Trương nấu cơm, nói theo một ý nghĩa nào đó thì đây thật sự là một người tài ba.

Nhưng mà ——

"Sao anh lại giặt vào giờ này?"

"Quần áo dính bẩn thế này giặt sạch đúng lúc thì tốt hơn."

"..." Mạc Vong yên lặng hồi tưởng về chuyện thanh niên ôm đùi mình gào khóc trước đó, đỏ mồ hôi gáy, "Cũng, cũng đúng". Đợi chút, sao hẳn lại biết? Được rồi, tám phần là lại trốn ở góc nào đó nhìn lên.

Cô đều đã quen rồi.

Mặc dù cảm thấy có thói quen với việc này dường như không tốt lắm.

"Đề tôi giặt cùng." Mạc Vong yên lặng lôi một số nội y và tất chân trong sọt nhỏ ở góc phòng tắm, bỏ vào thau nhỏ, ngồi với tư thế lưng tựa lưng với Esther, cũng bắt đầu giặt.

"Bệ hạ, thật sự là nên để tôi..."

"Tuyệt • đôi • không • được!"

"... Vâng."

"..." Thật là, đừng có mắt mát vì loại chuyện này chứ, dù đưa lưng về phía sau vẫn hoàn toàn cảm nhận được tâm trạng mắt mát kia có được không? Lại nói tiếp, "Esther".

"Bệ hạ?"

"Sao quan hệ giữa anh và Grays lại kém như vậy?" Dường như sau khi hỏi ra những lời này, cô gái mới ý thức được chuyện mình làm không ổn, vội vàng hối lỗi, nói: "A. Thực xin lỗi, đây không phải là chuyện nên nói với tôi".

"Không cần để ý, bệ hạ, cho dù ở Ma giới thì chuyện này cũng không phải là bí mật gì". Esther vừa dùng lực vừa phải vò quần áo trong tay, vừa thuật lại một cách rõ ràng: "Tôi và hần là bạn học".

"Ừa? Ma tộc cũng phải đi học sao?"

"Đương nhiên."

Tuy rằng không nhìn thấy, nhưng Mạc Vong vẫn lơ mơ cảm giác được dường như thanh niên gật đầu, sau đó nói: "Cũng giống như thế giới này của bệ hạ, phần lớn là sáu tuổi đến mười tám tuổi đều ở trường học nhận giáo dục".

"Vậy à." Nghe qua thực tiên tiến nhỉ.

"Bệ hạ nghĩ như thế nào?"

"Tôi?" Mạc Vong suy nghĩ, có chút ngượng ngùng đáp lời, "Tỷ như ra ngoài săn thú, sau đó trở về chia con mồi cho nhau, sau đó mọi người lại vây quanh lửa trại nướng thịt, nhảy điệu nhảy vảy cỏ các loại... ấy". Có phải có chỗ nào không đúng lắm hay không?

(*)Điệu nhảy vảy cỏ: Điệu Hula của người Hawaii

"Thì ra là thế". Hình như thanh niên không cảm thấy có gì không thích hợp, chỉ đề nghị vô cùng chân thành: "Nghe qua rất không tệ, hay là bệ hãy trực tiếp ban mệnh lệnh đi? Hủy bỏ chế độ trường học, sửa lại mọi người cùng nhau săn thú, chia con mồi, nướng thịt và cùng nhảy múa".

"... Ấy ấy, chắc tôi sẽ bị mắng chết mất."

"Xin đừng lo, thuộc hạ sẽ không để cho bất luận kẻ nào nghi ngờ quyết định của bệ hạ".

"..." Tóm lại hần muốn làm gì vậy? Mạc Vong quả thực muốn học máu, cô không nghĩ muốn thừa nhận nhân dân... Không, là làm khổ công dân Ma giới mới đúng. Hôn nữa, "Tôi chỉ hay nói đùa thôi, đừng tưởng thật mà!... Hơi lạc đề rồi, anh và hần là bạn học mấy năm".

"Vẫn luôn."

"Hả? Từ sáu tuổi tới mười tám tuổi ư?"

"Đúng vậy."

"... Thật là có duyên." Mạc Vong càng cảm thấy kỳ quái, "Một khi đã như vậy, quan hệ hai người phải rất tốt mới đúng, sao lại biến thành như vậy?" Không, nếu nói là hai bên... Cô cảm thấy hình như là Grays đơn phương giận dữ.

"Bởi vì tên này quá đê tiện !!!"

Đúng vậy, thủ hạ thứ hai đã gia nhập vào cuộc nói chuyện của hai người.

"Đê tiện?" Mạc Vong sùng sốt, sao lại nói thế? Nói chung vẫn cảm thấy Esther không phải là loại người này.

"Đúng vậy!" thanh niên mới dọn dẹp sạch sẽ gian phòng trông có chút chật vật, không chỉ có quần áo trên người đều dính bụi đất mà ngay cả khuôn mặt anh tuấn kia cũng không may mắn tránh khỏi —— lại cực kỳ trùng hợp trái dính phải cũng dính, phối hợp với bộ dạng rổng to của hần, quả thực y hệt như con hổ vãi tức giận. Nhưng hình như hần hoàn toàn không chú ý tới điều này, vẫn cứ trừng mắt nhìn Esther, "Từ nhỏ đến lớn, cái gì người cũng thích tranh đoạt với ta!"

(*)Hổ vãi: Một thứ đồ chơi thủ công dành cho trẻ em thời cổ đại.

"Người suy nghĩ quá nhiều."

"Mới không có! Mặc kệ là thi cái gì người cũng muốn lớn hơn ta một điểm! Dù cho ta có được điểm tối đa cũng vậy thôi!!!"

"Điểm không phải do ta tự cho."

"Đó là tại người đề tiện, lúc đáp đề bày ra động tác võ thuật đẹp mắt, lừa gạt điểm trong tay giáo viên".

"..."

"Thế nào? Không còn gì để nói chứ gì!"

"Đợi chút..." Mạc Vong cảm thấy hình như mình đã hiểu được điều gì đó, "Nói vậy quan hệ giữa hai người vào lúc đó là..." Quay người lại chỉ vào Esther "Đệ nhất danh hòa..." lại chỉ vào Grays "Vạn năm lão nhị".

"Bệ hạ..."

"... Đừng nói tôi như vậy!" QAQ Grays rơi lệ mà đi.

Mạc Vong sợ ngây người: "... Có phải tôi đã làm sai rồi không?" Có phải nên đi xin lỗi không?

Esther nhẹ giọng nói: "Không sao đâu, Grays cũng không phải người lòng dạ hẹp hòi như vậy."

"Thật vậy chăng?"

"Vâng." Thanh niên gật gật đầu, "Trong trường học cũng thường xuyên có người gọi hần như vậy."

"Vậy, vậy sao?" cô gái dường như thấy yên tâm hơn một chút, "Vậy hần làm thế nào?"

"Mặc kệ."

"..." Thật tốt quá, không ngờ Grays lại chín chắn như vậy.

"Sau đó mời đối phương lên đài chiến đấu, đánh gần chết để trút giận."

"... Này!" Đừng có giỡn! Như vậy cũng gọi là không hẹp hòi hả? Như vậy cũng gọi là "không sao" hả? ? ?

Ngày vào lúc Mạc Vong đang lo lắng gần chết, thanh niên lại mở miệng nói: "Nhưng nếu là bệ hạ, thì nhất định sẽ không sao."

"A?"

"Bởi vì tâm nguyện từ nhỏ của Grays là —— trở thành người thủ hộ của Ma vương bệ hạ, quyển sách thích đọc nhất cũng là《Truyện ký các thế hệ Ma Vương》. Mà sở dĩ hần chán ghét tôi, nguyên nhân quan trọng nhất chính là —— tôi đánh bại hần, đoạt được vinh dự ‘người thủ hộ’ thứ nhất."

"... Tôi cảm thấy hình như anh không hề muốn bị hần chán ghét, thì vì sao còn phải làm như vậy?" Nếu Grays muốn như vậy, tặng cho hần chẳng phải là được rồi sao? Tuy rằng ở cùng đối phương chưa lâu, nhưng Mạc Vong cảm thấy, hần cũng không phải người để ý hư danh.

"Bởi vì như nhau".

"Cái gì?" Cô gái nghiêng đầu theo bản năng.

Vào lúc này, thanh niên cũng quay đầu lại.

Ánh mắt hai người đối diện nhau trong nháy mắt.

Sau đó, Mạc Vong nghe thấy đối phương nói ——

"Tôi cũng như hần, phát ra sự ngưỡng mộ đối với ngài từ tận đáy linh hồn."

"..."

Dưới tình huống bình thường, nghe hần nói thế hần là phải thịnh thùng hoặc là cảm động chứ? Nhưng mà, Mạc Vong lại thốt ra là: "Không".

"?"

"Tôi cảm thấy... Các người ngưỡng mộ không phải tôi, mà là Ma vương." Mong trở thành người thủ hộ Ma vương bệ hạ là thế, tranh đoạt vị thứ người thủ hộ cũng thế. Cho dù đã ở cùng thanh niên một đoạn thời gian, nhưng bây giờ có khi được gọi là "Bệ hạ" vẫn còn cảm thấy lạ lẫm, thầm nghĩ "cô thật sự là Ma Vương, không nhầm sao?", đáng tiếc là cô cũng không biết được đáp án chân thật.

Nhưng, ít nhất cũng có một số điều cô xác định—— thì phải là, dù là Esther hay là Grays, bọn họ cung kính thuận theo đều không phải vì bản thân cô, mà là chiếc mũ tùy thời đều có thể rơi xuống mà cô đội trên đỉnh đầu.

"Bệ hạ..."

"Thật có lỗi, " Mạc Vong khoát tay áo, "Tôi chỉ nói vậy mà thôi, cũng không có ý trách cứ gì anh." Cho nên không cần bày ra ánh mắt áy náy thương tâm và không biết làm sao mà, khiến cô có phản chột dạ -- Tuy rằng cô cũng không nghĩ là mình nói sai.

"Tôi..."

"Được rồi, dừng đề tài này ở đây đi!" cô gái vắt quần áo trong tay, bưng thau đứng lên, “Anh cũng được, Grays cũng được, đều không có chút sai lầm nào, không, phải nói là vừa vặn ngược lại, tôi vô cùng cảm ơn các người đã xuất hiện”. Nếu không trở thành Ma Vương, thân thể cô cũng không trở nên khỏe mạnh như bây giờ, nói như vậy là không hề khách khí, sự tồn tại của bọn họ đã cứu vớt sinh mệnh của cô”.

Cho nên, cô thật sự vô cùng cảm kích bọn họ.

"... Bệ hạ..."

Cuộc nói chuyện này đã về nên một dấu chấm hết cho đêm nay .

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Hắn Không Có Khả Năng Sẽ Thẹn Thùng

Mặt trời ngày hôm sau mọc như bình thường, cô gái cũng mặc áo ngủ đi đến nhà trúc mã xin cơm như bình thường, rồi sau đó hai người lại vai kề vai cùng ra ngoài như bình thường.

"Hơ ~" Suốt đường đi thiếu niên đều ngáp, cho tới khi lên xe buýt cũng như vậy.

Mạc Vong rút cuộc nhịn không được hỏi: "Tối hôm qua trộm trâu sao?" [1] Buồn ngủ đến mức này.

"Cậu nghĩ rằng tôi là cậu sao?" Thạch Vĩnh Triết tức giận đáp lại rồi nói tiếp, "Chỉ là, dường như mơ một giấc mơ kỳ quái."

"Mơ? Thế nào?" Thiếu nữ tò mò hỏi.

"Không nhớ rõ nữa." Nhưng hình như có động vật nào đó nói chuyện với hắn.

". . . Bây!"

"Tôi ngủ một lát, đến thì gọi tôi." Thiếu niên nói xong, nghiêng đầu liền ngủ trên ghế.

". . . . ." Người này là heo sao? Như vậy cũng có thể ngủ?

Mạc Vong phồng má, quyết định giờ trò xấu. . . Chỉ chọc má hắn sẽ không bị trừ ma lực chứ? Thế nhưng vào lúc này, tài xế bởi vì trên đường có sự cố ngoài ý muốn mà phanh gấp, tất cả mọi người trên xe đều bị ngã người theo quán tính, cô gái bỗng cảm thấy đầu vai hơi nặng.

Cô: ". . . . ." Thật sự là không tìm chết sẽ không phải chết, nếu không phải vì chọc má người nào đó mà nghiêng người, đầu vai cũng sẽ không thể vừa khéo tiếp được cái đầu trượt xuống của thiếu niên.

Thật nặng. . .

Đầu người này tuyệt đối chiếm một nửa trọng lượng của thân thể!

Thiếu nữ vươn tay muốn đẩy người nào đó ra, ánh mắt lại vô tình nhìn lướt qua đôi mắt xanh xao của người này, tay cô ngừng lại, cuối cùng vẫn rút về —— quên đi, coi như sáng tinh mơ làm chuyện tốt.

Thiếu niên không hề biết mộng đẹp suýt bị đánh gãy vẫn ngủ say, chỉ mơ hồ cảm thấy được gối đầu trở nên mềm hơn, nhưng cũng rất thoải mái, dường như còn có mùi thơm. Vì thế, người tạm thời mất đi năng lực suy xét liền thỏa mãn cọ cọ.

". . . ." Cô gái không có lời nào để nói trước hành động này, hẳn là chó sao? Nhưng mà, tóc đúng là mềm như lông chó, cọ ở cổ thật mềm, hơi ngứa nhưng cũng không đâm vào.

Khoảng 10 phút sau, thiếu niên rút cuộc bị bắt chia tay mộng đẹp bởi một tiếng kêu.

"Thạch Vĩnh Triết!"

"Mau tỉnh lại!"

"Tỉnh mau! Sắp đến trường!"

"Àm ỉ chết được. . ." Hắn hơi bất mãn mở to mắt, lập tức cảm thấy góc nhìn có hơi kỳ quái, thiếu niên nghiêng đầu nhìn theo bản năng, rồi sau đó kinh ngạc phát hiện mặt cô gái cách mặt mình chỉ một khoảng nhỏ.

Hắn. . . Rút cuộc là vào thời điểm nào?

Lấy tư thế hiện tại, có thể nhìn rõ làn da trắng sứ của cô, ngửi được mùi nhàn nhạt từ tóc cô, thậm chí. . . Khi cô quay đầu, giống như chỉ cần không cẩn thận, cánh môi hồng sẽ chạm vào mặt của hắn.

Mặt giống như bị ảnh hưởng bởi độ ẩm nơi đầu vai của cô gái, sau đó không ngừng nóng lên. . . Đúng vậy, dây thần kinh của người này bị đốt cháy rồi.

Mạc Vong hoàn toàn không ý thức được nguy cơ thiếu niên gặp phải lúc này, vươn tay phải đẩy đầu hắn ra: "Đừng có gây người, xuống xe mau!"

"Ủm. . ." Thạch Vĩnh Triết gật đầu theo bản năng.

". . . Đứng lên đi!" Đừng gật đầu không thôi, Mạc Vong xoa trán, tên này ngủ đến ngốc rồi sao?

"Ủm. . ." Đứng lên.

"Đi đi!"

"Ừ. . ." Đi.

". . . Đồ ngốc, cậu đi nhầm hướng rồi!" Bác lái xe không phải đã bật loa phát thanh sao? "Xin quý khách xuống xe bằng cửa sau" đó!

". . . ." Quay đầu, tiếp tục đi.

Còn chưa đi được vài bước, chỉ nghe thấy ——

"Uỳnh!"

Đúng vậy, tên này đâm đầu vào cột rồi.

Mạc Vong: ". . . ." Thật kém cỏi, tên này ngủ choáng váng rồi sao?

Trong tiếng cười của người trên xe, cô cảm thấy mặt mặt nắm lấy tay người nào đó, trực tiếp kéo hắn xuống xe.

Bị gió trên đường thổi khê, đầu Thạch Vĩnh Triết rút cuộc thành công hạ nhiệt, mà trí tuệ ở ạt tuôn ra cũng đã trở về. Hắn lại hoàn toàn không thấy dễ chịu hơn bao nhiêu, không ngờ có hành động buồn cười như vậy trước mặt cô, rõ là. . .

"Ôi, cậu thẹn thùng sao?" Cô gái cười trên nỗi đau của người khác, "Mặt thật đỏ ~" Vươn tay chọc vào má người nào đó.

"Nói bậy! Ai, ai thẹn thùng chứ!" Thiếu niên quay đầu tránh tay cô gái, tay phải kéo lại cổ áo, "Chỉ là nhiệt độ trên xe quá cao mà thôi!" Khi nói chuyện mắt cũng liếc sang chỗ khác.

". . . Cao chỗ nào chứ."

"Chỗ nào cũng cao!"

"Thật sự như vậy sao?" Ai tin chứ.

"Dong dài!"

"Không thừa nhận thì thôi." Mạc Vong cảm thấy nhàm chán, vừa nói vừa dẫn trước đi tới phía trường học, đáng tiếc nói xấu người khác sau lưng sẽ bị trừ ma lực, nếu không thật muốn chia sẻ "Sự kiện đáng xấu hổ của Thạch Vĩnh Triết" một lần.

". . . ." Thiếu niên nhìn chăm chú vào bóng lưng của cô gái, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đồng thời lại có chút mất mát.

—— Rõ ràng cùng ở trong tình huống này, nhưng người sẽ khẩn trương như vậy chỉ có hần.

—— Không, có lẽ ngay từ đầu cô cũng không rõ vì sao hần sẽ như vậy.

Không thể không nói, thậm chí một em gái ngu ngốc ngay từ đầu đã không hiểu, thật sự là một chuyện vừa u buồn vừa đau khổ.

Giống như chiếc răng sâu mọc trong miệng, ngày thường yên lặng ẩn núp, có khi thậm chí làm người ta quên đi sự tồn tại của nó, lại đột nhiên nhảy ra lúc lơ đãng, ra sức gặm vò để tìm cảm giác tồn tại, làm cho người ta chưa xót đau đớn vô cùng lại hoàn toàn không có cách trị tận gốc —— dù sao không phải ai cũng có thể hạ quyết tâm đi nhổ răng được.

Trên đoạn đường kẻ tiếp, thiếu niên lẫn thiếu nữ đều im lặng hiem thấy.

Nguyên nhân của Thạch Vĩnh Triết thì khỏi cần nói, còn Mạc Vong lại đang cho rằng tên kia vì sự việc xấu hổ ở trên xe mà canh cánh trong lòng, hơn nữa sáng nay tâm tình tốt, cô sẽ không bỏ đao.

Khi sắp đến cổng trường, hai người tách riêng gặp những bạn nhỏ của mình, vì thế đi riêng như bình thường.

Hết thấy có vẻ là một buổi sáng vô cùng bình thường.

Nhưng mà, việc ngoài ý muốn cuối cùng đã xảy ra.

Ban đầu là một tiếng hét kinh hãi của Trương Xã: "A Triết, cậu làm sao vậy?"

Ngay sau đó nữ sinh bên này cũng chú ý tới.

Tô Đồ Đồ quay đầu trước tiên: "Tiểu Vong, tên Thạch Vĩnh Triết có vẻ hơi kỳ quái."

Lâm Lâu cũng gật đầu: "Hình như là vậy."

"Hả?" Mạc Vong quay đầu, bỗng đối diện với ánh mắt của thiếu niên.

Đúng vậy, Thạch Vĩnh Triết đang nhìn cô không chớp mắt, thấy cô quay lại nhìn, hần chậm rãi nhếch miệng, lộ ra một nụ cười rất tuần tú nhưng ở trong mắt những người quen hần thì lại vô cùng quỷ dị.

"Ồi! Cười như vậy là sao chứ?" Tô Đồ Đồ xoa tay, "Tớ cũng phải nổi da gà rồi!"

Lâm Lâu lạnh nhạt nói: "Đây là mị hoặc cuồng vọng trong truyền thuyết sao?"

". . . Kết luận kỳ quái!" Tô Đồ Đồ quay đầu nhìn Mạc Vong, "Thạch Vĩnh Triết nhà cậu biến thành tổng giám đốc từ lúc nào vậy?"

". . . ." Không phải tổng giám đốc, là đừng giả!

Mạc Vong quả thực muốn khóc, tên này vì sao lại phát bệnh đúng lúc nào? Coi như cô cầu xin, nhần nại một chút, đến lớp học được không? Ngoài cổng trường nhiều người lắm. Cô hoàn toàn không muốn chơi trò "Tay không tiếp đao sắc" với tên kia trước công chúng được chứ? Quá đáng sợ rồi!!

Đáng tiếc, đừng giả đại nhân sao có thể thông cảm cho nỗi khổ của ma vương bệ hạ chứ?

Chỉ thấy hần đẩy mọi người bên cạnh ra, vô cùng lạnh lùng chỉ vào cô gái: "Ma vương, lần này ta nhất định phải khiến ngươi. . ."

"Câm miệng!" Mạc Vong quát to.

"Ha ha ha ha, ngươi cho là như vậy có thể dọa được ta sao? Thật sự quá ngây thơ rồi!"

". . . ." Không • ổn • rồi!!

Dưới nguy cơ như vậy, đầu của Mạc Vong rốt cuộc cũng chấp mạch, bây giờ cô chỉ nghĩ phải giải quyết hết thấy trước khi thiếu niên nói ra càng nhiều lời đáng sợ hơn, làm ra càng nhiều việc đáng sợ hơn —— nghĩ vậy, cô nhanh chóng chạy về phía thiếu niên.

"Tới đúng lúc!" Thạch Vĩnh Triết đứng ở tư thế phòng ngự, "Nhìn ta. . . Ừm! Ừm ừm ừm ừm ừm ừm ừm ừm. . ." Đúng vậy, miệng hần bị cô gái bịt kín.

Sau đó?

Không có sau đó nữa.

Bởi vì đừng giả đại nhân cứ như vậy bị ma vương bệ hạ che miệng khiêng trên vai chạy đi.

Thấp nển.

[1] Hôm nay tinh thần của bạn không tốt, bạn của bạn nói tối qua bạn ngủ không ngon, sẽ nói "Tối qua bạn trộm trâu à?"

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hấn Không Thể Triệu Hồi

Không thể không nói, Mạc Vong với truc mã và nhóm bạn nhỏ của cô đã thật sự khiến cuộc sống nhàm chán nơi trường học có thêm không ít lạc thú.

Nhìn xem, tất cả mọi người đều sợ đến ngây người rồi.

Một lúc lâu sau, Tô Đồ Đồ mới dụi dụi mắt: "Tớ... Tớ không có nhìn lầm chứ?".

"Không có."

"A ha ha ha, Tiểu Lâu, nhất định là tớ nhìn lầm rồi". Cô gái tóc ngắn lẹ roi đây mặt, "Làm sao tôi có thể nhìn thấy Tiểu Vong khiêng Thạch Vĩnh Triết đi chứ". Vậy cũng quá phản khoa học rồi! # Đồng bọn của tôi không thể là một cô gái cường tráng #

Nữ sinh tóc dài chằm vai đeo kính mắt vô cùng bình tĩnh bỏ đao: "Cậu không nhìn lầm."

"Van cầu cậu nói cho tớ biết tớ nhìn nhầm rồi!"

"Tớ nhìn nhầm rồi."

"..."

"Đùa đấy." Le lưỡi.

"... Đây!" Đừng có hài hước và thời điểm này được không? Không chỉ không cười nổi mà còn lạnh chết người đấy!

Cùng lúc đó, nam sinh bên kia cũng bắt đầu nghị luận chuyện này...

"Đó thật sự là Mạc Vong sao?"

"Chẳng lẽ là bị xuyên không?"

"Loại chuyện phản khoa học này làm sao có thể xảy ra!"

"Cũng đúng, ha ha ha."

"Xem ra về sau không thể tùy tiện đắc tội Mạc Vong."

" +1 "

" +2 "

" +10086 "

"... Cậu cộng một hơi cao như vậy tôi biết làm sao bây giờ!"

"Này này, các cậu đừng có vắn vẹo nữa, điều nên chú ý bây giờ chẳng phải là Triết ca bị khiêng đi rồi cuộc sẽ gặp phải thảm kịch gì sao?"

"Ai đề ý!" xN lần.

"... Vậy mà nói là bạn tốt à?"

"Xưa nay chưa từng nói có được không?" Lại xN lần.

"Nói cũng đúng ha!"

Vì thế, nhóm người này bắt đầu kích động thảo luận nên làm thế nào để tuyên truyền thay hai người kia, về phần Thạch Vĩnh Triết? Hấn đều đã ở cạnh em gái cường tráng nhiều năm như vậy mà vẫn còn sống, nhất định là không thành vấn đề... Có lẽ vậy!

Mà không chỉ có những người trước cửa trường học mới thấy một màn như vậy, tỷ như ——

"Tử Du, nhìn cái gì thế?"

"Không" thiếu niên yên lặng đứng bên cửa sổ xoay người lại, rõ ràng chính là Mục Tử Du, hần mỉm cười đáp lời: "Không nhìn gì cả".

"Hửm? Bộ dạng thật đáng nghi." Người tới hình như rất quen thuộc với thiếu niên, bước tới choàng tay lên bả vai hắn, cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, đương nhiên là không nhìn được gì, "Đừng có nhỏ mọn như vậy, có việc gì vui nói ra cho tôi vui ké với nào".

"Ha ha."

"... Tên keo kiệt."

Mục Tử Du trực tiếp không nhìn đến đối phương đang oán giận, ngược lại hỏi: "Kết quả điều tra thế nào?"

"Tên tiểu sư đệ họ Thạch kia hả?" Nhắc tới việc này, người tới lại lên tinh thần, cười đến thích thú, "Kết quả vô cùng thú vị đấy nhé~".

"Hửm?"

"Muốn biết hả? Nếu muốn biết thì năn nỉ tôi đi."

"Không cần."

"..."

"Về mặt của cậu đã cho tôi biết đại khái kết quả rồi."

"Cậu cái tên này..." Người tới thở dài, "Vẫn khiến người ghét như vậy, trách không được trừ tôi cũng chưa có ai nguyện ý làm bạn với cậu". Nói đoạn, hần lấy một chiếc USB từ trong lòng ném đến tay thiếu niên, "Cầm lấy".

Mục Tử Du đón lấy USB, gật gật đầu, ý bảo mình đã biết.

Người tới càng thêm buồn bực: "Ngay cả một câu ‘cảm ơn’ cũng không cho tôi sao?"

Thiếu niên nghiêng đầu, cười đến cực kỳ vô tội: "Đối với bạn của mình thì cần phải nói ‘cảm ơn’ sao?"

"... Tôi quyết định! Tình bạn của chúng ta chấm dứt từ đây !!!"

"Nếu vậy, xin cứ tùy ý." Mục Tử Du nở nụ cười tươi, xoay người rời đi.

"... Ê! Ít nhất cậu cũng phải giữ tôi lại chứ! Này!!!"

Dường như trong trường Trung học, tình bạn nơi nơi đều đi đến hồi kết để làm ví dụ chứng minh, mà trong rừng cây nhỏ, cũng giống như thế.

Mạc Vong không hề thờ gáp, khiêng thiếu niên đi một đường vào đó, trực tiếp quăng hần qua một bên: "Tôi nói cậu...".

"Ma Vương khốn kiếp, ngươi muốn làm gì? Lại dám mang ta đến nơi hẻo lánh này...". "Dừng giả đại nhân" ngồi dưới đất, hai tay giao nhau bảo vệ ngực, cảnh giác nhìn cô gái, "Ta cảnh cáo ngươi, cho dù ngươi có chiếm được thân thể của ta, thì cũng tuyệt đối không chiếm được trái tim của ta!".

"..." Mạc Vong thiếu chút nữa đã phun ra một búng máu, người này đang làm màu ư! Cô muốn thân thể hần làm cái gì? Hàm ăn ssao??? Phi, cô mới không ăn thịt người đâu.

"Bệ hạ?"

Mạc Vong quay đầu: "Esther?" Sao hần lại có thể xuất hiện ở trong này, lại còn là bộ dáng quỷ một gối. Cô gái đang chuẩn bị mở miệng hỏi thì ánh mắt đã rơi xuống vật trong tay thanh niên, đó là... Cá khô? Hần cảm thấy đó làm gì? Chẳng lẽ là trốn ở đây ăn vụng? Không phù hợp với hình tượng của hần chút nào!

"Bệ hạ, bây giờ không phải ngài nên ở trong lớp sao?"

Mạc Vong há mồm, không biết nên trả lời thế nào mới tốt, cô lại không giống Thạch Vĩnh Triết mất trí nhớ ngắn hạn, cho nên nhớ rất rõ ràng mình mới vừa làm ra việc dọa người gì. QAQ một mối không thương nỗi mà... Vì thế cô hỏi ngược lại: "Còn anh Esther, sao anh lại ở đây?"

"Tôi..."

Thanh niên còn chưa nói xong, hai người đã đồng thời nghe thấy một tiếng ——

"Meo meo~~ "

Thì ra là một quả cầu lông nhưng màu trắng đang ngồi xồm bên chân thanh niên, cọ qua cọ lại.

Đây là... Con mèo gặp vào ngày đó.

Rồi sau đó cô gái nhìn thấy thanh niên thật tự nhiên lấy một con cá khô trong gói, đặt bên chân quả cầu nhỏ đang lắc lắc

"Meo meo~~~~" Chú mèo nhỏ lại vui vẻ kêu một tiếng, đầu tiên là vờn chiếc lưỡi mềm mại liếm liếm ngón tay thanh niên, rồi sau đó mới bắt đầu ăn ngon lành.

"... Trong khoảng thời gian này anh luôn tới đây cho nó ăn hả?" Thoạt nhìn quan hệ có vẻ tốt lắm.

"Đúng vậy, bệ hạ." Thanh niên gật gù đầu, lắc lắc cá khô trong tay. "Hình như nó rất thích ăn thứ này".

"Bởi vì là mèo mà."

"Bệ hạ anh minh."

"... Không, tôi cảm thấy cái đó và anh minh không có quan hệ gì cả". Hà? Cô gái nghiêng nghiêng đầu, có phải cô đã vô ý quên mất cái gì không nhỉ?".

"Hừ hừ hừ hừ..."

"..." Được rồi, cô đã biết mình quên cái gì rồi.

Mạc Vong bắt đầu đi xoay lại, chỉ thấy dừng giả động kinh không biết đã đứng lên từ lúc nào, một tay bụm mặt cười to: "Ma Vương à, sơ suất của người tất nhiên sẽ khiến cho người gặp phải tai họa ngập đầu!!". Nói tới đây, một tay hất lại chỉ vào cô gái, "Mấy lần trước đó là do ta sơ suất, nhưng hôm nay, ha ha ha, ha ha ha, hừ hừ hừ... khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ!".

Mạc Vong: "...Người này thể mà cười đến sặc, xét theo một khía cạnh nào đó thì cũng thật sự là lợi hại rồi.

"Đừng... Khụ... Vô nghĩa... Khụ khụ... Đừng nói nhiều!" Rốt cuộc thiếu niên cũng bình khí, chỉ thấy ngón tay chỉ cô gái đã rút về tự bao giờ, hớp vớ tay kia dè trước ngực, ngay sau đó, miệng hất lăm nhăm chú văn thần bí mà cô nghe không rõ.

"Hắn là muốn làm gì vậy?"

"Bệ hạ, cẩn thận!" Esther đứng lên, che chở cô gái ở phía sau, "Hắn đang triệu hồi thánh thú."

"... Hà?"

Tất cả đều giống như chứng minh lời thanh niên đã nói.

Theo động tác của thiếu niên, dưới hai chân hắn bỗng nhiên xuất hiện một pháp trận do ánh sáng đỏ tạo thành, nó thành hình chỉ trong chớp mắt, "Thạch Vịnh Triết" dùng chú văn, hô lớn tiếng ——

"Lấy tên Dừng giả, đồng bọn trung thành nhất của ta, nhận khăn cầu của ta hiện thân tại thế giới này đi!!".

Trong chớp mắt, ánh sáng đỏ sáng đến mức lóa mắt.

Cho dù bị thanh niên chắn ở phía sau, Mạc Vong vẫn phản xạ tự nhiên nhắm mắt lại, cũng may chỉ một lát sau, hào quang đã biến mất.

Cùng lúc đó, một quả cầu sáng đỏ rực lớn chừng ngón cái từ giữa pháp trận lao ra như bay.

"Ha ha ha ha, rốt cuộc cũng đến rồi sao? Đồng bọn của ta!" Dừng giả đắc ý ngửa mặt lên trời cười to, "Ma Vương, người đại gian đại ác, lần này ta nhất định phải trảm ngươi dưới kiếm! Xem ta....".

"Quả nhiên là thánh thú chi hồn! Bệ hạ, xin lui về phía sau, để tôi đến..."

"Esther?"

Trong lúc chỉ mình treo chuông ——

"Meo meo~~~~ "

Một bóng dáng màu trắng chợt nhảy ra.

"Ngòàm!"

"..." x3

Esther: "Thánh thú chỉ hồn thể mà lại..."

Mạc Vong: "Bị một con mèo ăn luôn..."

Dũng giả: "... Đồng bọn của ta! Đồng bọn người sao rồi?! Đồng bọn a a a a! Người chết thật thảm!!!" TAT

Vì thế, hôm nay dũng giả đại nhân, vẫn như trước, dòng lệ bi thương chảy dài thành sông.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Cô Không Thể Xui Xẻo Như Vậy

"Đồng bọn. . . Đồng bọn của ta. . ." Dũng giả quỳ dưới đất khóc lóc nức nở, "Đồng bọn của ta a a a. . ." Tiếng kêu này đúng là khiến người nghe thấy thương tâm người nhìn thấy rơi lệ.

Mạc Vong: ". . . . ." Bỗng cảm thấy chột dạ là sao chứ? Là lỗi của cô ư? Tất cả đều là cô sai sao? Cô không thể không cầu cứu nhìn về phía thanh niên bên cạnh, nhỏ giọng hỏi, "Esther, làm, làm thế nào mới tốt?"

Tiếng khóc của dũng giả nhỏ đi.

Kết quả là Esther lại lắc đầu, cũng nhỏ giọng đáp lại: "Tình huống này, cũng là lần đầu tiên tôi chứng kiến."

". . . . ."

"Đồng bọn của ta a a a a a ! ! " Giọng lại to hơn.

". . . Tôi đã biết! Đã biết!" Cô gái lấy cá khô trong tay thanh niên, ngồi xổm xuống quơ quơ trước mặt con mèo, "Thứ kia không thể ăn, tới đây, nhỏ ra, tao cho mày cái này!" Làm vậy thật sự có tác dụng sao? Nó có nghe hiểu không?

Con mèo trắng nằm dưới đất liếm móng khinh bỉ nhìn cô một cái, lên tiếng: "Người cho rằng ta là đồ ngốc sao?"

". . . . ." Nó đúng là nghe hiểu được, đợi đã! Đợi đợi đợi đợi! Vừa rồi có phải xảy ra sự việc vô cùng không bình thường gì không? ! Hiện thực không phù hợp khoa học khiến cô gái khiếp sợ tới mức nói lắp, "Mèo mèo mèo mèo mà lại nói chuyện? ? ?"

Bị dọa không chỉ riêng Mạc Vong, một giây sau, dũng giả lại nhào lên ôm đùi cô gái: "Vì sao mèo có thể nói chứ, đáng sợ quá, quái vật!" QAQ

"Tiểu tử, người muốn chết sao?" Mèo trắng khó chịu vuron móng vuốt sắc bén về phía thiếu niên.

"Cứu mạng!" "Thạch Vĩnh Triết" vừa hô vừa đẩy cô gái lên trước, "Không phải người là ma vương sao? Mau tiêu diệt nó đi! Mau ra đại chiêu!"

Mạc Vong: ". . . . ." Người này thật là kém cỏi hết sức rồi! Hắn đúng là dũng giả sao? Có dũng giả nào bị mèo dọa, còn tránh ở đằng sau ma vương không?

"Xem ra là vì nuốt vào hồn thánh thú." Esther rút cuộc cho ra kết luận.

"Cho nên?"

"Cho nên con mèo bình thường hóa thành sinh vật ma pháp biết nói chuyện."

". . . . ." Việc này dù nói thế nào cũng quá. . . khó có thể tiếp nhận. Ông nội Darwin sẽ khóc được chứ?

"Cái gì vậy, thì ra là sinh vật ma pháp, trách không được có thể nói." Dũng giả đứng lên, "Vào ——" một cái cách xa cô, rồi sau đó hai tay ôm ngực hừ lạnh, "Ma vương, đây lại là quý khách của người sao? Đáng tiếc vẫn không thể đã bại ta, ha ha ha ha ha ha!"

". . . . ." Cô không hề làm gì được chứ? ! Hơn nữa vì sao vừa nghe là "sinh vật ma pháp" liền không sợ gì nữa? Vì sao dễ dàng tiếp nhận sự thật như vậy? Không khoa học một chút nào cả. Không đúng. . . Dường như chuyện xảy ra bây giờ hoàn toàn không đáng gì đến đến khoa học.

"Nhưng, đã là sinh vật ma pháp, như vậy. . . Khế ước hẳn là cũng rồi đi rồi." Dũng giả vừa nói, vừa giơ lên tay phải, theo chú văn hắn đọc ra, trên mu bàn tay dần hiện ra một ma pháp trận màu đỏ, rất giống ma pháp trận ở dưới đất lúc nãy.

"Đồng bọn trung thành nhất của ta, đáp lại lời gọi của ta đi!"

Khi lời của thiếu niên vừa vang lên, mèo trắng cũng phát ra tiếng gào bén nhọn ——

"Meo! ! !"

Ngay sau đó, giống như kỳ tích —— cô gái kinh ngạc nhìn thấy, trên trán của con mèo lông trắng không có màu sắc nào khác lại xuất hiện một ánh đỏ, điểm sáng dần dần lớn hơn, cho đến khi to như ngón cái mới dần nhạt xuống, cuối cùng đọng lại thành một viên đá quý màu đỏ, khảm ở trên trán mèo trắng —— giống như một giọt máu tươi rơi xuống mảnh đất bao la đầy tuyết, tươi đẹp ướt át.

"Đây là. . ."

"Đồng bọn của ta, đến đây đi, chiến đấu cùng ta!"

"Bệ hạ, xin lui ra sau."

Tuy rằng trung gian tăng tăng khúc chiết, nhưng hết thảy lại trở về tình hình lúc trước.

"Meo!" Mèo trắng đập mạnh chân sau, nhảy lên, bay thẳng đến. . . bỏ nhào tới chỗ "Thạch Vĩnh Triết", "Xem ma pháp gãi gãi của ta! ! !"

"Cẩn. . . A?" Cô gái đáng thương mới hô một nửa "cẩn thận", thừa lại đã bị kinh ngạc thay thế, tình, tình huống gì?

"Đồng bọn! A! Đau! Đồng bọn vì sao nguoi lại. . . Oa!" Dừng giả đại nhân đáng thương bị "người bạn nhỏ" của mình cào đến mức nhảy cẫng lên.

"Câm miệng." Cào đủ, mèo trắng mượn lực từ người thiếu niên, linh hoạt xoay tròn 720 độ trên không rồi vờng vàng hạ xuống, ánh mắt bề ngễ nhìn về phía đối phương. "Nguoi bảo ta đánh ai ta liền đánh nguoi đó, vậy thì thật mất mặt."

Dừng giả với khuôn mặt đầy vết cào trợn mắt há mồm: ". . . Đồng bọn, điều này không giống như lời đã nói!"

"Hơn nữa," Mèo trắng ngồi bên chân Esther, vô cùng ngoan ngoãn cọ cọ, ngẩng đầu mắt lấp lánh, "Thực ra ta muốn ký khế ước với hân."

Mạc Vong: ". . . . ." Đây là làm phản trong truyền thuyết sao?

". . . Ma vương, lại là nguoi!" Dừng giả trực tiếp khóc ra máu, hai mắt phun lửa nhìn cô gái, "Đầu tiên là cướp đi đồng bọn của ta, tiếp theo lại sai sử thuộc hạ sắc dụ đồng bọn mới của ta, lần này ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho nguoi!"

". . . Nguoi đã từng tha thứ cho ta sao?"

". . . Dong, dong dài!" "Thạch Vĩnh Triết" then quá thành giận, trực tiếp rút thắt lưng vọt tới phía cô gái, "Xem kiểm sét đánh vô địch siêu cấp của ta đây! ! !"

"Bốp!"

Không hề nghi ngờ, cô gái lại tay không tiếp đao sắc một lần nữa.

"Không! ! ! ! ! ! !"

"Vì sao? ? ? ? ? ? ?"

"Đủ rồi!" Trước khi thiếu niên lại tiến lên, Mạc Vong thuận thực ra tay đánh ngất hân. Một tay ôm thân thể yếu đuối của Thạch Vĩnh Triết vào trong lòng, cô thờ phào nhẹ nhõm, cảm thấy hơi mệt lại có chút thoải mái, "Cuối cùng cũng kết thúc."

"Bệ hạ."

"Cái gì?"

"Nếu tôi không nghe nhầm," Thanh niên hơi cúi nguoi, nói, "Vừa rồi vang lên tiếng chuông thứ hai trước khi vào tiết." Người thường ở trong rừng cây nhỏ xa xôi không thể nghe được tiếng chuông của trường học, nhưng đây không phải là việc gì khó đối với Esther.

"A a a! Sắp muộn rồi! Hồngбет!"

Mạc Vong không hề suy nghĩ ôm lấy thiếu niên chạy vội về trường, đáng tiếc không may mắn lắm, ở cự ly cách giáo viên vài mét, cô nhìn thấy rõ —— giáo viên đã đi vào.

May mà chưa vào học.

"Đình đình đình ——"

Khi tiếng chuông vang lên, cô gái rút cuộc cũng thờ hỏn hên đứng ở cửa, hô to: "Bảo, báo cáo!"

"Xin. . . ! ! ! " Mắt kính của giáo viên ngữ văn từ trên mũi trượt xuống.

Mà tất cả các học sinh trong lớp học cũng sợ ngây người.

Bởi vì bọn họ thấy rõ được tình huống như vậy —— cô gái đứng ở cửa thờ hỗn hển, quần áo nhàu nhĩ, mà trong lòng cô là một thiếu niên đang mê man, hần cũng quần áo không chỉnh tề, thậm chí càng chật vật hơn, tất cả mọi người có thể thấy rõ trên mặt và trên cánh tay đã xấn tay áo lên của hần có không ít vết cào.

Giáo viên: ". . . . ." Tình, tình huống gì? Là hần suy nghĩ nhiều quá sao?

Các bạn nhỏ: ". . . . ." Cảm thấy tình hình có chỗ nào không hài hòa, ảo giác ư?

Tình huống như vậy giằng co một lát, giáo viên với tố chất tâm lý tốt hơn rốt cuộc có phản ứng: "Đây là có chuyện gì?"

Mạc Vong: ". . . . ." Được rồi, cô cuối cùng cũng ý thức được đáng về hiện tại của mình có chỗ nào không đúng, cô kinh hãi, tay liền buông lỏng, Thạch Vĩnh Triết đáng thương ngã xuống, lăn vài vòng dưới đất, trực tiếp lăn đến chân giáo viên.

Giáo viên nhìn thiếu niên hôn mê bất tỉnh, quần hơi tụt xuống ở dưới đất, lại nhìn thất lung trong tay cô gái: "= Ⅲ =!"

Các bạn nhỏ: "= Ⅲ =!"

Mạc Vong: "TAT"

Cứu mạng! Cô thật sự không cô ý a a ! ! !

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tôi Không Thể Là Sắc Lang

Giữa trưa, ở căn tin.

Một nữ sinh bụng khay ăn ngồi xuống, hỏi đồng bọn nhỏ đối diện: “Này, cậu nghe nói chưa?”.

“Cái gì cái gì?” Đồng bọn nhỏ rất rõ, loại ngữ điệu mở màn này thường cho thấy một sự kiện ----- có bất quái.

Nữ sinh nhìn trái nhìn phải, một tay che miệng, nói: “Là chuyện tình sân trường biến thái kia đó hả”.

"... Biến thái?!"

"Suyt!"

"A, thực xin lỗi." Mắt đồng bọn nhỏ cũng ngó trái ngó phải, “Là sao?”.

“Ừa? Cậu không biết sao? Nghe nói trong đám học sinh năm nhất năm nay có một vị sắc ma biến thái trà trộn vào”.

"Ô? Thật nguy hiểm!" Che miệng

Nữ sinh cười khoát tay áo: “Không cần lo lắng, nghe nói sắc ma kia là nữ, chỉ xuống tay với nam giới”.

"... Thế à?" Sao lại cảm thấy càng nguy hiểm hơn thế này? Thật sự không sao ư?

“Đúng vậy, nghe nói ngay tại sáng nay, đói khát tới cực điểm, cô ta đã tùy tiện bắt bạn học nam chạy mất”.

“!!! Cái gì? Còn có loại chuyện này nữa hả? Sau đó thì vị bạn học nam kia ra sao?”.

“Cực kỳ thâm, chờ đến lúc những người khác phát hiện ra hần, đã hôn mê bất tỉnh, cả người đều là vết thương, à, còn bị còi quăn...”.

“Ôi trời? Lẽ nào lại thế?”.

“Tay bị dây lưng trói chặt, miệng cũng bị bịt kín, sau đó...”.

Ngay vào lúc nữ sinh muốn tiến thêm một bước miêu tả, một tiếng cười đã vang lên ngắt ngang lời cô. Hai người bị quấy rầy khó chịu nhìn sang bàn bên cạnh, chỉ thấy một vị nữ sinh tóc ngắn vỗ bàn cười đến ngửa tới ngửa lui, cười đã rồi, rút cuộc hình như cô nàng cũng chú ý tới hai vị nữ sinh cạnh đó, vừa xua tay vừa nói: “Thật có lỗi, các người cứ tiếp tục nói, không cần phải để ý đến em!”.

"..." x2 bầu không khí đã không còn nữa, nói cái lông!

"Lời tôi nói có gì buồn cười?".

“Không, chị suy nghĩ nhiều quá”. Đối mặt với câu hỏi của đối phương, nữ sinh tóc ngắn chỉ cầm lấy cái thìa trên bàn ăn, xúc một cọng rau xanh, “Em chỉ vui sướng vì thức ăn chay biến thành thịt mà thôi!”.

"... Hả?"

"Có thể phát hiện sâu trong rau xanh, thuyết minh cũng thật mới mẻ đấy!"

"..." x2.

"Cẩn thận ngẫm lại, mỗi một thứ hoa quả bị nó bò qua, hẳn là hoàn toàn tự nhiên không bị ô nhiễm nhỉ, hai chị có cảm thấy vậy không?".

"..." Lại x2.

Hai vị nữ sinh nhìn bàn ăn toàn thức ăn chay của mình, trong nháy mắt cảm thấy không còn khẩu vị, liếc nhìn nhau, sau đó cùng đứng lên, xoay người đi ra cửa căn tin.

Nhìn chăm chú vào bóng dáng hai người, nữ sinh tóc ngắn chau mày, nhét thìa rau vào miệng: “Đã thu phục!”.

“Vô dụng”. Nữ sinh tóc dài ngồi đối diện đẩy kính mắt, bình tĩnh nói, “Sau khi ra khỏi đây họ vẫn sẽ nói”.

“Nhưng mặc kệ là ai, đều đừng nghĩ nói bậy về Tiểu Vong trước mặt tôi!” Tô Đồ Đồ nhét một miếng cơm lớn, hàm hừ nói, “Sức tương tượng của mấy người đó cũng thật là lớn mạnh à, Tiểu Vong hoàn toàn không phải là người như vậy được không?”.

“Thật mừng là cậu ấy không có tới căn tin”. Lâm Lâu nghiêng đầu nhìn đám người đang thì thầm nói nhỏ ở khắp nơi, tuy rằng không nghe được họ đang nói cái gì, nhưng không thể nghi ngờ là chuyện buổi sáng đã biến thành tin tức lớn”.

“Đúng vậy”.

Như vậy, nhân vật chính của bát quái hiện giờ đang ở nơi đâu?

Cô đang canh giường.

Sự tình phải nói từ ban đầu

Sáng sớm, vào lúc Mạc Vong thiếu chút nữa đã bị tình huống ㊦ đột phát kia khiến cho phát khóc, Esther đứng lúc đứng ra giải vây, hần giải thích với giáo viên ngữ văn ---- thiếu niên là do giải cứu cô khỏi sự bao vây tấn công của bầy mèo, sức lực cạn kiệt đến té xỉu. .

Còn đây lưng?

Đương nhiên là do tự hần rút ra làm vũ khí.

Dưới tình huống bình thường thì cách nói này rất khó làm cho người ta tin phục, nhưng mà -----

Thứ nhất, người nói lời này là Esther, người bình thường chỉ cần nhìn đến khuôn mặt lạnh như băng của hần, cũng sẽ không bao giờ hoài nghi hần nói dối.

Thứ hai, trên người thiếu niên vẫn còn vết cào hằn đỏ, chỉ cần nhìn kỹ, sẽ thấy rõ ràng là dấu vết do mèo để lại.

Thứ ba. . .

"Meo meo!"

"Meo meo!!!"

"Meo meo!!!!"

...

Cảm tạ mèo trắng làm phản không biết đã tìm đâu ra mấy chục người bạn và dất tới.

Esther đưa mắt ra hiệu một cái, chúng nó liền phối hợp ăn ý ngồi xổm trước cửa, đều vươn móng vuốt sáng lờ lờ về phía giáo viên đáng thương.

“...” Sau khi giáo viên ngữ văn tiếp thu giả thiết khó có thể tưởng tượng nổi kia, không chỉ không có cảm giác nghi ngờ, mà ngược lại còn sâu sắc cảm thấy: không bao giờ có ý nghĩ muốn nuôi mèo nữa, không, ngay cả gặp cũng không được nghĩ! Ông liền lập tức đặc biệt phê chuẩn cho Mạc Vong nhanh chóng đưa thiếu niên “mất sức ngắt xiu” đến phòng y tế. Tuy rằng mặt ngoài chuyện này đã bùng phát trôi qua, nhưng đáng tiếc là, lúc cô gái chạy một đường như điên về lớp học đã bị không ít người nhìn thấy, trong đó còn có một số người buổi sáng đã có mặt tại cổng trường, đối chiếu hai lần, liền sinh ra lời đồn đãi hại người kia.

Truyện được edit bởi sulli và mèo mạnh mẽ .

Bạn cùng lớp đương nhiên có giúp cô tẩy oan, nhưng thực đáng tiếc, so với chân tướng thì có đôi khi mọi người càng có nguyên nhân để tin tưởng lời nói dối hơn.

Mà không biết vận khí của Mạc Vong là quá tốt hay quá kém, cả buổi sáng đều canh giường ở phòng y tế nên không biết còn có sự việc như vậy. Về phần vì sao phải ngồi lâu như vậy... Là vì tình huống của Thạch Vĩnh Triết hình như có chỗ kỳ quái, bình thường sau khi bị đánh ngất, chỉ chốc lát sau sẽ tỉnh lại, nhưng hôm nay đến giữa trưa rồi mà hân vẫn chưa tỉnh. Căn cứ theo phỏng đoán của Esther, chỉ sợ là “quá trình dung hợp đã sắp đến giai đoạn cuối cùng”.

Nhưng mà, thật sự là không có vấn đề gì sao.

Phòng y tế chiếm một vị trí không nhỏ được phân ra bởi một tấm màn vải, bên trái là tủ thuốc, bàn công tác và đồ vật, bên phải đặt bốn chiếc giường, mỗi giường lại dùng rèm vải phân riêng, hình thành một số “phòng bệnh nhỏ” tương đối khép kín. Bởi vì y sĩ đã đi ăn cơm trưa, trong phòng chỉ còn lại hai người ---- thiếu niên nằm trên chiếc giường trong cùng, thiếu nữ lẳng lặng ngồi trên băng ghế cạnh giường.

Mạc Vong cúi đầu nhìn thiếu niên, mái tóc mềm mại hơi rậm nắng của hân rơi trên gòis trắng, gương mặt được nữ sinh khác khen ngợi vì “đẹp trai” có chút tái nhợt, cũng không biết có phải do ảo giác hay không, mấy nốt tàn nhang lấm tấm bên mũi thời kỳ trưởng thành kia dường như phai nhạt đi không ít —— thật đáng tiếc, về sau không thể lấy chuyện này ra giễu cợt hân nữa rồi sao? Đại khái là đang nằm mơ gì đó, đôi mày của hân thường xuyên nhăn lại, thoạt nhìn có chút đáng thương, hoàn toàn tương phản với sự kiêu ngạo thường ngày.

Nói như thế nào nhỉ? Ngủ và thức ---- hoàn toàn giống như hai người. Nhưng mà, người sau tuy rằng có hơi đáng giận, có hơi đáng ghét, có hơi kích động người, quả nhiên ... Vẫn hy vọng thấy đáng ghét hơn.

“Bệ hạ” Một giọng nói trầm thấp vang lên sau lưng cô gái.

“Esther”, sao anh lại tới đây?” Mạc Vong quay đầu lại, cũng nhỏ giọng hỏi.

"Tôi mang cơm trưa cho ngài."

"... Đến giữa trưa rồi sao?" Ngồi ngời, hoàn toàn không có khái niệm với thời gian được không?

"Đúng vậy." Thanh niên gật gật đầu rồi quỳ một gối, nâng lồng cơm giữ nhiệt chừng năm tầng lên trước mặt cô gái, “Mời dùng”.

“...” Người này lấy đâu ra thế? Quên đi, dù cho hân có lấy gì từ trên người ra cũng không kỳ quái. Vì thế Mạc Vong bình tĩnh đón lấy, “Cảm ơn”.

Lời cô gái nói rõ ràng là rất bình thường, nhưng thanh niên lại cúi đầu, nghiêm trang đáp lời: “Ngài không cần phải nói lời cảm ơn đối với tôi, bệ hạ, đây là chức trách của thuộc hạ”.

Mỗi lúc nói đến đề tài này đều khó có thể kéo dài tiếp, Mạc Vong thở dài, hỏi: “... khụ, bên trong có cái gì vậy?”. Cô vừa nói vừa đứng dậy, đặt lồng cơm lên tủ đứng cạnh đó rồi mở ra, dưới cùng là một tầng cơm tẻ, bốn tầng còn lại là ba món ăn một món canh vẫn còn tỏa khói nóng —— màu sắc hấp dẫn, mùi thơm mê người, phối hợp chạy mặn cũng vô cùng hợp lý. Cô gái hưởng thụ hít vào một hơi, sau đó nheo mắt lại. “Vừa nghe mùi thơm đã biết ngon rồi”.

"Bệ hạ vừa lòng là tốt rồi."

Về mặt thanh niên nhẹ nhõm hơn, Mạc Vong thấy thế, liền hỏi theo bản năng: “Esther, đây không phải là anh làm đó chứ?”.

"Vâng ạ." Thế mà Esther lại thật sự gật đầu, “Mượn dụng cụ của căn tin, còn... tóm lại, ngài có thể có thể thích thì thật tốt quá”. Tuy rằng đã lên luyện tập không ít lần, cũng đã được cô Thạch cách vạch tán thưởng, nhưng không có gì so được với việc cô gái chính miệng khen ngợi.

"..." Người này cũng quá lợi hại rồi!

"Bệ hạ?"

Mạc Vong buông lồng cơm trong tay, nhìn chăm chú vào thanh niên vẫn đang duy trì tư thế quỳ xuống đất: “Esther, thật sự cảm ơn anh”. Việc khác cũng tốt, việc này cũng tốt. Rõ ràng cô không bỏ ra gì cả, nhưng lại thu hoạch được hồi báo lớn như vậy, chỉ nói “cảm ơn” có lẽ không được ích lợi gì, nhưng trừ việc đó ra, cô cũng không biết phải làm gì mới đủ để báo đáp lại thiện ý ôn nhu và âm áp này.

“Bệ hạ...” Ánh mắt thanh niên dâng lên chút gọn sóng, dường như cảm nhận được điều gì đó, hân đột nhiên vươn tay phải đặt lên ngực, “Thứ cho tôi mạo muội, có thể làm chậm trễ một ít thời gian của ngài được không?”.

“A, đương nhiên không thành vấn đề, có việc gì gấp sao?”.

“Không, chỉ là... Muốn mời ngài nghe đáp án của Esther • Kroos Dell tôi một chút”.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Hắc Không Thể Không Ăn Cơm

"Đáp án. . . của anh?"

Mạc Vong sững sốt, cô đã từng hỏi hắc gì sao? Nhưng nhìn ánh mắt và biểu cảm vô cùng nghiêm túc của thanh niên, hoàn toàn không có chút gì là đùa cợt. Tuy vậy nói đi thì nói lại, bảo hắc đùa thì còn khó hơn.

"Đúng vậy."

". . . ." Cho nên rốt cuộc là gì chứ? Không, mặc kệ, dù sao nghe một chút cũng không phải chuyện khó xử gì. Vì thế cô gái gật đầu, "Tôi hiểu, anh nói đi, tôi nghe."

Thanh niên cúi đầu hành lễ một lần nữa: "Cảm tạ ngài đã khoan dung." Hắc lấy tư thế quỳ xuống đất ngẩng đầu lên nhìn cô gái đứng ở bên cạnh, thông thả mà kiên định nói, "Đúng như lời của ngài, điều mà tôi khát khao có lẽ thật sự chỉ là 'ma vương bệ hạ'."

". . . Vậy à." Cô gái rút cuộc hiểu rõ "đáp án" theo như lời thanh niên là gì, khiến hắc phải rối rắm lâu như vậy sao? Cảm thấy hơi xấu hổ.

Ngay khi cô định lên tiếng xin lỗi, thanh niên nói tiếp: "Nhớ được khi còn rất nhỏ, tôi đã từng hỏi người khác 'ma vương bệ hạ là người thế nào' vô số lần, mà tất cả mọi người đều trả lời tôi như vậy —— đại nhân là đối tượng mà chúng ta phải kính đáng thể xác, tinh thần và linh hồn nguyện trung thành, nhưng không phải ai cũng có tư cách hưởng thụ phần vinh quang này, chỉ có người ưu tú nhất mới có tư cách đứng bên ngài. Cho nên, tôi luôn coi đây là mục tiêu mà nỗ lực. Bây giờ nghĩ lại, thật sự thấy xấu hổ."

". . . Xấu hổ?"

"Đúng vậy." Esther gật đầu, "Bởi vì dù đạt được vinh dự là 'người thủ hộ đầu tiên', tôi vẫn không rõ ràng, ma vương bệ hạ rốt cuộc là người thế nào. Mà ý nghĩ 'đứng ở vị trí gần bệ hạ nhất' có lẽ chỉ là chấp niệm, mà không phải sự trung thành chân chính. Là bệ hạ nhắc nhở tôi điểm này."

"Không, tôi cũng không nghĩ. . ." Cô gái xua xua tay, không biết nên nói gì mới tốt.

"Bệ hạ, cho đến khi nhìn thấy ngài. . ."

". . . Nhìn thấy tôi?" Hiện tại nhớ lại, cũng không thể xem như một cuộc gặp vui vẻ, gần như đã dọa cô chết khiếp.

"Từ khi nhìn thấy bệ hạ, tôi khẳng định một điều." Đôi mắt xanh nhạt nhìn chăm chú vào cô gái dần trở nên sâu thẳm, dường như có gì đó ngưng tụ, "Ma vương bệ hạ mà tôi muốn phụng dưỡng, chính là ngài, cũng chỉ là ngài, mà sẽ không phải là một người nào khác."

". . . . ."

"Không phải vì ngài là bệ hạ của tôi, mà là —— bệ hạ của tôi là ngài."

"Esther. . ."

"Tôi, Esther Kroos Dell lấy tên của ma thần đại nhân, xin thề cả đời này tận tâm tận lực chỉ vì ngài."

Thiếu nữ vì lời nói hùng hồn của thanh niên mà cảm động, cô muốn đánh gãy lời của đối phương: "Chờ một chút, tôi nói. . ." Dễ dàng thề thốt như vậy thật sự không có vấn đề sao? Nếu cô thật sự không phải là. . . Vậy thì. . .

"Bệ hạ, xin đừng lo lắng." Giống như nghe được suy nghĩ trong lòng Mạc Vong, Esther chân thành nói, "Bởi vì theo tôi, trên đời này sẽ không có một ai có tư cách như ngài, phù hợp trở thành ma vương bệ hạ hơn."

Lập tức, cô gái kinh ngạc thấy, thanh niên từ trước tới nay không có biểu cảm gì bỗng mỉm cười, giống như ánh mặt trời cắt qua tầng mây chiếu vào núi băng, tuy chỉ lướt qua trong giây lát, lại chiếu xạ ra ánh sáng động lòng người hơn bất kỳ thời khắc nào.

Cô há to mồm, cảm thấy hiện tại phải nói gì đó, lại không biết nên nói gì.

Nhưng vào lúc này ——

Thanh niên như nghe được âm thanh gì, hơi nghiêng đầu.

"Làm sao vậy?"

"Hình như chỗ Grays có một ít vấn đề nhỏ."

"Grays?" Tên kia cũng tới ư?

"Đúng vậy, bệ hạ, có cần tôi đi xem hay không?"

"Nhanh đi, đừng để anh ta gây ra phiền toái gì." Esther thì còn không cần lo lắng nhiều lắm, Grays. . . Cô rất muốn khóc được chứ?

"Vâng."

Chỉ trong nháy mắt, thanh niên liền biến mất trước mặt cô gái. Mạc Vong thở dài, thầm cầu nguyện không có chuyện gì, nếu không cô không có cách nào nhìn thẳng quãng đời học sinh của mình.

"Quên đi, ăn cơm trước vậy." Cho dù thế nào cũng là tấm lòng của Esther, không thể lãng phí được.

Nghĩ như vậy, cô bung lên hộp cơm còn bốc hơi nóng, chưa ăn được một miếng, đột nhiên nghe thấy thiếu niên vốn nằm yên tĩnh trên giường kêu lên, cô vội vã đặt hộp cơm xuống, xoay người nhào tới giường: "Cậu tỉnh sao?"

". . . . ." Thiếu niên chậm rãi mở mắt ra.

Mạc Vong dè dặt hỏi: "Thạch Vĩnh Triết?"

Ánh mắt Thạch Vĩnh Triết dần tỉnh táo hơn, hần nói: "Cậu. . ."

"Cái gì? Muốn cái gì sao? Hay là có chỗ nào không thoải mái." Cô hỏi liên tiếp.

"Cậu đề chết tôi rồi!"

Cô gái tức giận đứng thẳng lên: ". . . Tạm biệt!" Không làm bạn với hần nữa, hừ! ! !

Thiếu niên bị khai trừ tư cách "người bạn nhỏ" xoay người ngồi dậy: "Tôi nói. . ."

". . . . ." Không đề ý đến hần.

"Cậu thật sự là ma vương sao?"

". . . . ." Mạc Vong ngạc nhiên nhìn đối phương, lập tức phản ứng kịp, đây là cái gọi là "dung hợp" ư? Xem ra, khác với việc luôn quên đi lúc trước, lần này Thạch Vĩnh Triết chân chính có trí nhớ của "dùng giả".

"Xem ra là thật." Đến cùng là thanh mai trúc mã nhiều năm, Thạch Vĩnh Triết dễ dàng đọc được đáp án từ mắt cô gái, hần chắc nịch, vò vò đầu khiến tóc càng rối hơn, "Ma vương và dùng giả? Chuyện này cũng quá vô lý." Cho nên, hần thật sự từng làm mấy việc xấu hổ kia sao? Vẫn là trước mặt cô. . .

"Tôi đương nhiên biết vô lý, nhưng. . ." Nó thật sự đã xảy ra.

"Vậy người cậu gọi là 'anh họ' cũng không phải người thường gì?"

". . . Ừm." Mạc Vong gật đầu, đang định nói gì đó, bỗng nghe được tiếng "ùng ục" vang lên.

Tiếng này là?

Cô bắt gặp nhìn về phía bụng Thạch Vĩnh Triết.

"Cậu nhìn tôi gì chứ? !"

". . . . ." Đây là "thẹn quá thành giận" trong truyền thuyết?

Nhưng nghĩ đến việc thiếu niên còn nằm trên giường bệnh, cô vô cùng sốt ruột quyết định hôm nay sẽ không bỏ dao, chỉ xoay người chỉ vào đồ ăn trên tủ: "Muốn ăn cùng không?"

Thạch Vĩnh Triết hừ nhẹ, quay đầu: "Ai muốn ăn cùng cậu chứ!"

Mạc Vong biết lắng nghe gật gật đầu: "Vậy thì thôi."

". . . . ." Này! Đồ ngốc này nghe không hiểu hán đang nói dối à? ! Nhưng chuyện cho tới bây giờ, ai còn có thể không biết xấu hổ nói mình muốn ăn chứ!

Nghĩ vậy, thiếu niên tức giận nằm xuống, quay lưng về phía cô gái, nhắm mắt lại, lấy hành động như vậy để im lặng biểu đạt sự bất mãn và kháng nghị của mình!

Cô gái cảm thấy hơi buồn cười, nhưng đến cùng vẫn dừng lại. Cô cầm lấy mấy hộp thức ăn trên bàn, đặt hai thứ đồ ăn chay vào cùng một chỗ, may mà đồ ăn không đựng quá đầy, cho nên cô dễ dàng làm được điều này. Lập tức đổ một nửa com vào hộp, lại đặt lên trên quấy.

Ngay sau đó, cô quạt quạt mạnh vào đồ ăn: "Ồi ôi, thơm quá ~"

". . . . ." Cái mũi của thiếu niên ngửi ngửi.

"Nhưng một mình tôi ăn không hết, làm thế nào bây giờ?"

". . . . ." Lỗi tại thiếu niên giật giật.

"Không có một ai tốt bụng giúp đỡ sao?"

". . . . ." Thiếu niên kéo chăn che kín đầu.

Mạc Vong xoa trán, người này rốt cuộc hẹp hòi tới mức nào? Cô dứt khoát cúi người vỗ chần: "Này! Ngồi dậy ăn com đi!"

Người trong chăn quay đi.

"Lại không ăn có tin tôi mở miệng cậu ra nhét vào không!" Nắm tay, "Cậu hán là nhớ được. Bây giờ tôi rất khỏe đó."

". . . . ." Thiếu niên xóc chăn lên ngồi dậy, "Kẻ ngốc bạo lực!"

"Này!" Quả nhiên nên đối chết hán thì hơn!

Đáng tiếc Thạch Vĩnh Triết đã cầm lấy một hộp com ở xa.

Mạc Vong tròn mắt nhìn tên này, nhân tiện châm chọc: "Cậu lấy nhầm rồi! Là cái kia mới đúng!" Cô chỉ về phía hộp com có khá nhiều thức ăn ở gần hán —— nam sinh trong tuổi dậy thì hán phải ăn nhiều hơn nữ sinh cùng tuổi.

"Àm ỉ chết được."

Tuy nói vậy, thiếu niên vẫn đổi lại, cũng không nhận thìa mà cô gái đưa qua: "Tôi muốn dùng đũa!"

"Mới không cho cậu đâu!" Mạc Vong cười hai tiếng khiến người ta tức giận, "Người như cậu chỉ nên dùng thìa thôi!" Nói xong, cô gấp lên một miếng súp lơ, chậm rì rì nhét vào miệng, "Có giỏi thì cậu cướp xem!"

Thạch Vĩnh Triết kinh ngạc nhìn chăm chú vào động tác của cô gái, theo hình ảnh giống như bị phóng to vô số lần, có thể nhìn rõ được hàm răng chính tề trắng sáng và đầu lưỡi nõn nà của cô gái, tình cảnh ngày đó khiến hán thường xuyên nhớ tới lại hiện lên, đồ ngốc này. . .

Mặt hán đỏ bừng, đoạt lấy thìa, cúi đầu bới mạnh com.

". . . Này! Đừng chỉ ăn không chứ! Cậu ngốc sao?" Hán có thể đừng ngốc như vậy không?

". . . . ." Đến cùng ai ngốc chứ? Cô không cảm thấy cái gì sao?

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tôi Không Thể Bị Bắt Nạt

Suy cho cùng thì cũng đã ở cùng một chỗ trong nhiều năm, hai người rất ăy im lặng ăn xong bữa com trưa, xử lý sạch sẽ thức ăn và nước canh.

Đến tận giờ, Mạc Vong mới phát giác, có lẽ là ban đầu Esther đưa tới phần dành cho hai người không chừng —— đầu ăn nói nghiêm túc, nhưng kỳ thực sự săn sóc của hán không thua bất kỳ một ai trên đời này.

Tuy tạm thời không có cách nào rửa sạch năm tầng lồng com, cô gái vẫn cẩn thận lắp ráp lại, nhưng lúc làm lại xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, cô không cẩn thận làm cho mấy giọt nước canh bắn tung tóe lên áo sơ mi của mình.

“Ồi!” cô kéo kéo áo, dầu mỡ dính trên áo rất nhanh đã muốn loang rộng ra.

“Ngu ngốc”. Thiếu niên vừa quở trách cô như thế, vừa lấy từ đâu đó một cái khăn tay, quăng vào lòng cô, “Còn thất thần làm gì? Nhanh đi toilet dùng xà phòng tẩy thử xem”.

"Hả? Ồ...!"

Mạc Vong gật gật đầu, thừa dịp nước canh còn chưa lan rộng, vội vàng cầm khăn tay chạy ra khỏi phòng y tế, thậm chí còn quên phản bác lại lời của đối phương, hiển nhiên cũng không chú ý đến, thật ra thiếu niên vẫn nhìn chăm chú vào bóng dáng của cô, đến tận khi nó biến mất ở cửa, vẫn như cũ không dời ánh mắt.

Do xử lý nhanh chóng, nên nước canh kia đều bị tẩy sạch, nhưng cũng chính vì vậy mà áo của cô cũng ướt một mảng, cô không thể không dùng khăn tay Thạch Vĩnh Triết đưa để chùi chùi lên áo, chùi một hồi lâu, rốt cuộc cũng không dễ bị nhìn thấy nữa, cô mới nhẹ nhàng thở ra, xoay người ra khỏi toilet lần hai —— phòng y tế ở lầu một, nhưng hình như toilet ở tầng đó có vấn đề, ở cửa chính còn đặt một bảng tu sửa.

Vì vậy mới bỏ gần tìm xa, Mạc Vong thật cẩn thận đi giữa hành lang không một bóng người, hai bên văn phòng khép kín, ánh sáng có hơi tối tăm, tất cả mọi thứ đều có vẻ thanh lãnh. Đột nhiên cô có chút hối hận hôm nay đã mang giày da, bởi vì nó giẫm trên mặt đất phát ra tiếng “cộc cộc cộc”, vang vọng sang hai bên, âm thanh này lại từ bốn phương tám hướng trùng trùng điệp điệp vọng lại, có hơi âm vang, khiến người ta cảm thấy chung quanh càng thêm trống vắng, cũng... khiến người ta hơi sợ hãi.

Trong vô thức, cô chạy vội trên đường.

Đến tận khi chạy hết hành lang, đứng ở đầu cầu thang, nhìn chăm chú vào ánh nắng sáng ngời phía dưới, cô gái mới thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy thân thể mới vừa rồi hơi lạnh đã ấm áp trở lại, đương nhiên, cũng có thể là do mới vừa vận động ---- bất kể như thế nào, cô đều kiên quyết cho rằng, xây toilet ở cuối hành lang thật sự là một hành vi siêu cấp hại người.

Mạc Vong với tâm tình tốt lên trong nháy mắt, cất tiếng hát nho nhỏ, bước xuống một bậc cầu thang, nhưng vào lúc này, cô đột nhiên cảm thấy bả vai nặng trĩu, khóe mắt nhìn thấy rõ ràng ----- ở đó bỗng nhiên có một bàn tay đặt lên.

“A!!!” Cô không thể ức chế thét ra tiếng chói tai, ngay sau đó lòng bàn chân trượt một cái, mắt thấy cả người sẽ ngã từ trên cầu thang xuống.

"Cẩn thận."

Nghìn cân treo sợi tóc.

Bàn tay vốn chỉ khoát lên đầu vai Mạc Vong, rất nhanh đã chuẩn xác tóm lấy cánh tay đang vô thức giơ về phía sau của cô.

Cô gái vừa được cứu thoát khỏi vận mệnh “lăn cầu thang” còn chưa kịp thở ta, đã cảm thấy một nguồn lực truyền đến từ bàn tay nắm chặt mình kia, kéo cô về phía sau.

Ngay sau đó, thân thể cô bị người nhẹ nhàng ôm trở về nền gạch phía trên cầu thang.

"Vị sư muội này, thực nguy hiểm mà."

"Sư, sư huynh, cảm cảm cảm ơn anh." Mạc Vong bị hoảng hồn vẫn còn chưa bình tĩnh, bối rối nói, nghe theo giọng nói và xưng hô của đối phương, kêu “sư huynh” hẳn là không sai nhỉ?

So với sự kích động của cô gái, giọng điệu của thiếu niên nghe qua lại vô cùng thông dong bình tĩnh, thậm chí còn kèm theo ý cười: “Là sư huynh, không phải là sư sư huynh, còn nữa, không cần phải khách khí, vốn là do anh dọa em ngã xuống”.

“...” Thì ra hẳn mới chân chính là đầu sỏ gây nên sao? Nhưng mà! Trước đó! Mạc Vong vỗ vỗ cánh tay sau lưng, “Sư huynh, có thể đặt em xuống trước được không?”.

"A, thật có lỗi, quên mất." Buông xuống.

Rốt cuộc hai chân mình cũng chạm đất, Mạc Vong cuối cùng cũng yên tâm, nhưng ngay sau đó đầu lại đầy vạch đen, cô chột chột cánh tay trên lưng: “Đàn anh... Có thể buông tay ra không?”.

"A, thật có lỗi, lại quên." Buông ra.

"..." Người này bị cái gì vậy? Xuất hiện kỳ kỳ quái quái giữa hành lang không một bóng người, sẽ, sẽ không phải là gặp phải quỷ chứ? Không, không, không, nói thế nào thì bây giờ cũng là ban ngày, quỷ không thể xuất hiện... nhỉ? Hơn nữa cơ thể đối phương cũng có nhiệt độ.

Tuy rằng trong đầu có muôn vàn ý nghĩ hỗn loạn, nhưng cô gái vẫn nhanh nhẹn sửa sang lại quần áo, xoay người đối diện với vị “sư huynh” đột nhiên xuất hiện kia, đến lúc này, cô mới phát hiện, gần cầu thang có một gian phòng để mở, nói vậy hẳn là hẳn bước ra từ đó?

Lúc này, Mạc Vong mới thấy rõ bộ dáng thiếu niên phía sau, thứ đầu tiên chú ý tới chính là ---- khác với nam sinh trong trường, đầu tóc của hắn có hơi dài, thậm chí ở sau đầu còn thắt một bím tóc ước chừng ba bốn li, có mấy sợi còn bị nhuộm highlight màu vàng.

—— Người này thật sự là học sinh sao? Nói thế nào cũng quá khoa trương rồi.

"Đang nhìn cái này à?" Thiếu niên kéo kéo mái tóc của mình.

"Không..." Mạc Vong vội vàng lắc đầu, nhìn chằm chằm người khác người vậy hình như không mấy lịch sự...

"Không sao đâu, mọi người thường chú ý đến việc này trước, anh đã quen rồi". Thiếu niên lơ đãng nhún vai, "Đây là người nhà bắt buộc giữ lại, nghe nói là lúc anh mới sinh ra, một đại sư tướng số vô cùng linh nghiệm đã nói 'Trước khi trưởng thành phải làm như vậy', nếu không sẽ chết yểu". Buông tay, "Tuy rằng anh không tin tưởng cách nói này lắm, nhưng người thế hệ trước luôn rất mê tín". Nói tới đây, hắn dựng thẳng một ngón tay lên môi, chớp chớp mắt, "Chuyện này anh chỉ nói với người quen thôi, bởi vì trước đó lỡ dọa em nên anh đặc biệt ưu đãi cho em đấy".

"..." Không, cô hoàn toàn không muốn nhận loại ưu đãi này có được không?

"À, về phần nhuộm tóc là do tự anh muốn làm, không thấy làm vậy thoát nhìn rất oai phong sao?".

"..." Đã từng gặp qua tóc trắng và tóc tím hoàn toàn phản khoa học rồi, thiết tình là một chút cũng không thấy đó!

Trên thực tế, không chỉ có tóc, mà quần áo của thiếu niên cũng có chút kỳ quái, rõ ràng cũng sợ nóng xắn tay áo sơ mi lên, nhưng lại buộc một chiếc áo khoác ba màu trắng vàng xanh ngang hông.

.

Thế nhưng, đầu là tóc hay là quần áo, đều hợp với thiếu niên một cách vô cùng quý dị, dù cho có ai lại soi mói cũng không tìm ra được nửa điểm không hài hòa, giống như trời sinh hắn là bộ dáng lưu manh này.

"A, quen giới thiệu". Thiếu niên lộ ra vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ. "Anh là Lục Minh Duệ".

Cô gái cúi đầu nhìn bàn tay vươn ra của đối phương, tay vốn thả bên người cũng hơi vươn ra: "Em là...".

"Mạc Vong." Lục Minh Duệ bắt lấy tay cô gái, lắc lên lắc xuống, "Là tên này phải không?".

"Anh..." Làm sao biết được?

Lục Minh Duệ thu tay lại, chớp chớp mắt, cười thần bí, nói: "Đó là một bí mật".

"..." Đúng là một người kỳ quái.

Đúng lúc này, Mạc Vong nghe thấy một đoạn giai điệu không biết tên vang lên đâu đó giữa hai người.

Lục Minh Duệ nhanh nhẹn lấy điện thoại ra khỏi túi, làm một động tác xin lỗi với Mạc Vong, rồi sau đó nghe máy.

"Ừ, là tôi..."

"Buổi sáng có chút việc, vừa khởi động máy."

Tuy rằng bị giật mình, nhưng đối phương đã đúng lúc cứu vãn lại sai lầm của mình, hơn nữa thân mình cô cũng không có tổn hại gì, cho nên cô gái không định truy cứu, mà nhân cơ hội này xuống cầu thang. Vì mới nhận được một "bài học", nên lần này cô đi rất cẩn thận.

"Sur muội!"

Mạc Vong theo bản năng quay đầu lại, nghi hoặc nhìn đối phương.

Thiếu niên một tay che di động, cười nói: "Chờ một chút, anh còn chưa nói xin lỗi với em mà!"

"... Lục sư huynh, thật sự không cần." Cô gái khoát khoát tay, xoay người tiếp tục đi xuống.

Lục Minh Duệ vừa tiếp điện thoại, vừa nhìn cô gái đang chậm rãi đi xuống, dưới ánh mặt trời, trong đôi mắt nâu hiện ra chút tia sáng lấp lánh --- không ngờ lại được gặp gỡ thanh mai của vị "Thạch sư đệ" kia ở chỗ này.

Nhưng vào lúc ấy người bên kia điện thoại còn nói ra một tin tức khiến cho hắn cảm thấy vô cùng hứng thú, nó trực tiếp dẫn đến hậu quả là ----

Lúc cô gái đi tới góc rẽ của cầu thang, thì đột nhiên nghe được một tiếng kêu to ở phía sau.

"Sur muội, đợi anh với!"

“...” Mạc Vong bắt đầu quay đầu lại, rồi sau đó kinh ngạc thấy, cái vị tự xưng là “Lục Minh Duệ” kia trực tiếp trượt từ trên cầu thang xuống dưới. Cũng may không có gì ngoài ý muốn, hần bình an rơi xuống đất, vỗ vỗ áo khoác sau người, dựng thẳng ngón cái, “Vững vàng rơi xuống đất, vô cùng chắc chắn!”

"..." Chỗ này chỗ buồn cười sao? Cô nên cười sao?

"Lại bị dọa rồi hả?" Hai tay thiếu niên tạo thành hình chữ thập, vẻ mặt chân thành cho thấy sự áy náy, “Sur muội, chuyện vừa rồi thật sự xin lỗi, anh chỉ thấy em ca hát, tâm trạng có vẻ tốt lắm, cho nên mới tâm huyết dâng trào muốn chào hỏi một chút, sau này tuyệt đối sẽ không làm như vậy nữa, xin tha thứ cho anh đi!”.

“Không... Không sao đâu”. Mạc Vong nghĩ nghĩ, lại nói thêm một câu, “Nhưng Lục sư huynh...”.

"Sao?"

“Nếu, nếu có thể, về sau vẫn đừng nên chào hỏi thì có vẻ tốt hơn”. Dù sao thì hần cũng không thể lần nào cũng may mắn giữ được người.

"Hiểu rồi!" Lục Minh Duệ trình trọng gật đầu, lại hỏi ngay, “Sur muội, có thể hỏi em một chuyện được không?”.

Mạc Vong sùng sốt: "Hả?" Nhưng rốt cuộc vẫn phải gật đầu đồng ý. “Được, được chứ”.

Không ngờ giây tiếp theo, cô lại bị ép vào góc tường

"..." Mạc Vong ngạc nhiên nhìn về phía thiếu niên, tình, tình huống gì đây?

"Sur muội?" Thiếu niên tiến thêm một bước áp sát vào, neho mắt lại tỉ mỉ đánh giá cô từ trên xuống dưới.

“Cái gì, cái gì?” Mạc Vong chậm rãi siết chặt nắm đấm, nhìn nhìn hai tay đối phương đang giữ chặt vai mình, quyết định ---- nếu người này dám làm chuyện gì thất lễ, sẽ trực tiếp nhắc lên quãng xuống cầu thang! Dù sao thì đây cũng tính là đối phương chủ động tấn công, sẽ không khấu trừ giá trị ma lực.

Nhìn chăm chú vào vẻ mặt biến đổi từ mờ mịt sang đề phòng chỉ trong nháy mắt của cô gái, Lục Minh Duệ cười tùm tùm hỏi: “Thật là em sao? Danh hiệu đệ nhất biến thái trong truyền thuyết” Đúng vậy, đây chính là tin tức mà hần mới vừa nhận được khi này. Hần vẫn rất tự tin với diện mạo của bản thân, đáng tiếc là tiếp cận gần đến vậy rồi mà đối phương vẫn không có phản ứng như trong truyền thuyết. Nói cô là “sắc ma nhìn thấy nam giới hơi đẹp một chút là không thể không chế xúc động”, chẳng bằng nói thấy thế nào cũng chỉ là con thỏ bình thường, còn là một con thỏ “nghĩ gì đều viết hết lên trên mặt”.

Thấy thế nào cũng không hợp với lời đồn đãi, như vậy, rốt cuộc là người nào mới là thật đây?

Hần cảm thấy rất thú vị.

"... Hả?" Đáng tiếc là, cô gái từ sáng đến trưa đều chờ ở phòng y tế nên nào có biết đến vụ bát quái loạn thất bát tao kia, cô chỉ mím môi phức tạp, “Lục sư huynh, tôi không hiểu anh đang nói cái gì, mời buông tay”. Nếu không cô đành phải tự mình động thủ!

"..." Không xong, hình như tức giận thật rồi, con thỏ nóng nảy cũng sẽ cắn người, vẫn nên nhanh nhanh xin lỗi rồi lui lại đi.

Thiếu niên nghĩ thế, bắt đầu buông tay.

"Bốp!"

Một bàn tay thành linh xuất hiện tóm lấy cổ tay Lục Minh Duệ. Ngay lập tức, giọng nói tràn đầy giận dữ của người tới đã vang lên bên tai hần -----

"Buông cô ấy ra!"

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Hần Không Thể Bị Đau Thắt Lưng

Do tư thế, Mạc Vong dựa lưng vào góc tường thấy được người tới trước, lại ngăn cản cả người. Bởi vì từ bé đến giờ, cô gần như chưa thấy vẻ mặt đáng sợ như thế của Thạch Vĩnh Triết, sợ hãi nói vậy chẳng phải vì biểu cảm của hần dữ tợn thế nào, mà ngược lại hoàn toàn, gương mặt thiếu niên lạnh

băng, thậm chí cho cô gái cảm giác "người này bị Esther nhập vào", chỉ là ý nghĩ này đã tiêu tán khi nhìn vào mắt hấn.

Không biết có phải ánh sáng tạo nên ảo giác hay không, đôi mắt đen có thần lúc này như đang dấy lên ngọn lửa dữ dội, thậm chí trong một giây nào đó, cô gái nhớ tới buổi đêm hấn từng tập kích mình, khi đó cặp mắt này cũng giống như hiện tại, phiếm ánh đỏ làm người ta sợ hãi.

Ngay sau đó, cô thấy thiếu niên bắt lấy cổ tay Lục Minh Duệ, sau khi nói "Buông cô ấy ra", chậm rãi siết chặt lòng bàn tay —— Mạc Vong cảm thấy lực lượng ấy hấn rất lớn, bởi vì cô có thể nghe thấy tiếng xương rắc rắc.

Nhưng hai đường sự dường như hoàn toàn không chú ý tới điểm này.

Ánh mắt đối diện.

Một người hãy còn tăng thêm sức lực, một người với vẻ tươi cười không thay đổi.

Trong tình thế vô cùng quỷ dị này, cô gái ngơ ngác nhìn về trúc mã "biến dạng lớn" của mình, bất giác ngáp ngừng nói: "A Triết. . ."

Lời nói đơn giản ấy như đánh vỡ bầu không khí nào đó.

Thạch Vĩnh Triết quay đầu nhìn cô, mà Lục Minh Duệ vô cùng kém cỏi há mồm kêu đau: "Thạch sư đệ, buông lỏng, buông lỏng, cậu nắm tay tôi đau quá!"

Người trước nghe vậy hừ lạnh, trực tiếp kéo người sau ra khỏi cô gái, ném sang một bên. Lục Minh Duệ nhìn như bị ném ra, lại không biết có chỗ nào không đúng, góc độ cánh tay xoay một cách quỷ dị, dễ dàng cầm cổ tay của Thạch Vĩnh Triết.

Sau đó hai người vứt bỏ cô gái, bắt đầu "Bóp bóp bóp" rồi.

Đương nhiên, cái gọi là "Bóp bóp bóp" này vẫn thật thuần khiết [1], đại khái chính là hai thiếu niên roi mò hỏi thanh xuân không ngừng dùng thân thể tiến hành sự trao đổi nồng cháy. . . Anh đẩy tôi một chút, tôi đẩy anh một chút. . . Nói chung rất thuần khiết!

[1] Cái không thuần khiết là chỉ xxx với nhau.

Mạc Vong: ". . . . ." Từ "phim kinh dị" sau một giây đã biến thành "vô hiệp". . . Cảm thấy có chỗ nào không đúng, ảo giác sao? Hơn nữa, tên Thạch Vĩnh Triết từ lúc nào thì biết "công phu" trong truyền thuyết? Sao cô không biết một chút nào?

Trên thực tế, gạt mình không chỉ có một người, mà là ba người.

Lục Minh Duệ: Xem ra tư liệu điều tra được cũng không đầy đủ, vị Thạch sư đệ khiến Tử Du vô cùng để ý không chỉ có. . . Hơn nữa thân thủ cũng không tồi? Không, hấn không chỉ là không sai mà thôi —— vừa rồi cho đến khi tay bị nắm lấy hấn cũng không nhận thấy đối phương đã đến. Nhưng không có gì kỳ quái cả, dù nói thế nào hấn vẫn là. . . Cho dù. . . Cũng là việc thật hiển nhiên.

Thạch Vĩnh Triết: . . . Thân thể tự di chuyển là có chuyện gì? Khi nào thì mình học được chiêu thức ấy? Đợi chút, hình như lúc trước nằm mơ. . .

Cho nên nói, trong ba người, chỉ có Thạch Vĩnh Triết thành công dung hợp với "hồn dừng giả" mới đoán được chân tướng của sự tình.

Tuy dừng giả xui xẻo này luôn bị ma vương "tay không tiếp đao sắc", nhưng chiêu thức chiến đấu và kinh nghiệm kế thừa từ "hồn dừng giả" cũng không tồi. Nếu không dùng kiếm, dừng giả đánh nhau với ma vương ít nhất có thể kiên trì một lát, gặp ma vương yếu kém còn trong giai đoạn đầu trưởng thành như Mạc Vong nói không chừng có thể thắng. Vấn đề là —— sử dụng kiếm pháp tiêu diệt ma vương là chấp niệm của từng dừng giả. Cho nên. . . Bọn họ nhất định gặp bị kích, thấp nên!

Khi hai người ngừng tay, thời gian chỉ mới trôi qua vài phút.

Nhận thấy rằng đã thăm dò được rồi, nếu kéo dài nữa sẽ bị đánh, Lục Minh Duệ dứt khoát rời khỏi cuộc chiến, cười hi hi nói: "Không ngờ Thạch sư đệ lại lợi hại như vậy, nhưng tôi còn có việc, lần sau có cơ hội lại so tài tiếp." Nói xong, trong lòng hạ quyết tâm —— người bận rộn như hấn không có cơ hội đâu! Sau đó vẫy vẫy tay với Mạc Vong, "Sư muội, việc vừa rồi thật sự là có lỗi, lần sau mời em đi ăn tạ tội."

". . . . ." Không, kẻ kỳ quái như vậy, không gặp mặt thì tốt hơn.

Nhìn chăm chú vào bóng lưng vui vẻ chạy đi của vị "sư huynh kỳ quái" kia, Mạc Vong thở phào nhẹ nhõm, cho nên nói, cô chỉ đi xử lý quần áo mà thôi, vì sao lại gây ra nhiều chuyện phiền toái như vậy? Nhưng mà. . .

Cô nhìn thiếu niên đứng trước, thái độ rất thành khẩn nói: "Thạch Vĩnh Triết, cảm ơn cậu." Tuy cho dù hấn không tới, cô cũng có thể đánh bay Lục Minh Duệ chỉ với một tay, nhưng, đã được giúp đỡ thì phải nghiêm túc cảm ơn.

Thạch Vĩnh Triết hoàn toàn không biết mình đã "cứu Lục Minh Duệ" trên phương diện nào đó, hấn chỉ xoay người lườm cô, hừ nhẹ một tiếng, giọng điệu rất kém rất không khách khí nói: "Cậu là đồ ngốc sao?"

". . . Hả?" Đây đây, vừa rồi còn cảm thấy người này còn hơi chừng chặc, bây giờ hấn lại như vậy rồi? Cảm động đâu rồi? Không còn sót lại một chút nào, được chứ? !

"Gặp người lạ nói chuyện làm gì?" Lúc trước ở phòng y tế đã nghĩ kẻ ngốc này sao lâu vậy mà không trở về, đang chuẩn bị đi ra nhìn xem, kết quả nghe thấy cô thét chói tai, dọa hấn thiếu chút nữa lăn xuống giường, một mạch chạy đến toilet tầng một, kết quả lại nhìn thấy cô bị một người đàn ông xa lạ áp ở góc tường, còn ngây ngốc như chờ bị sàm sỡ. . . Còn có thể càng ngu xuẩn càng không phòng bị nữa sao? !

Không hề nghi ngờ, thiếu niên chỉ nhớ lại tình hình vừa rồi liền giận vô cùng, răng ngứa ngáy, lòng bàn tay cũng ngứa, thậm chí muốn hủy đi ký túc xá khiến người ta tức giận này.

Nếu Mạc Vong biết lúc này thiếu niên đang nghĩ gì, tám phần sẽ nói hấn "nghĩ nhiều quá", nhưng vấn đề là cô không có thuật đọc tâm, cho nên chỉ có thể bất đắc dĩ —— cũng không phải cô chủ động đáp lời! Cho dù có sai, cũng không thể nói tất cả đều là cô sai.

Thiếu niên tiếp tục kể lể: "Hơn nữa không phải cậu nói mình rất khỏe sao? Vì sao không đánh hấn?" Rõ ràng lúc trước đánh hấn không hề nương tay chút nào.

". . . . ." Là chuẩn bị đánh, kết quả không phải hấn tới sao?

Thiếu niên lại kể lể: "Lại có lần sau tôi sẽ mặc kệ cậu!" Là tuyệt đối không cho chuyện này xảy ra lần nữa mới đúng.

". . . . ." Cô gái rút cuộc bị tên này lừa nhai đến nổi giận, "Ai muốn cậu quản tôi chứ!"

"Mẹ tôi!" Thiếu niên đứng lý hợp tình đáp.

Mạc Vong: ". . . . ." Hấn thật đúng là phụng chỉ làm việc.

Cảm thấy thua một phần, lại cho rằng không nên vừa qua sông liền phá cầu, cô gái đành phải hừ một tiếng, xoay người bước đi —— còn ở lại cô sợ mình sẽ bị trừ ma lực! Thật sự là, mỗi lần ở cùng người kia đều muốn đánh người! Đến cùng là lỗi của ai chứ?

"Chờ. . ." Thạch Vĩnh Triết định vươn tay bắt lấy thanh mai, rồi sau đó đột nhiên kêu thảm thiết, "A!"

". . . Cậu làm sao vậy?" Mạc Vong không hoài nghi chút mã nhà mình giả vờ, bởi vì tên này quá yêu mặt mũi, bình thường sẽ không bao giờ tỏ vẻ đáng thương.

Thiếu niên một tay chống tường, một tay xoa lưng, vẻ mặt đau đớn: "Lưng. . . của tôi. . ."

"Hả?"

"Hình như bị đau thắt lưng. . ."

Đây hoàn toàn là hiện tượng bình thường, sau khi dung hợp với "hồn dừng giả", tuy linh hồn của Thạch Vĩnh Triết được thêm vào bản năng chiến đấu, nhưng tổ chất thân thể vẫn không thay đổi gì, bỗng chốc làm ra những động tác cường độ cao này. . . May mà bình thường cũng coi như là thiếu niên chăm vận động, cho nên mới chỉ bị đau thắt lưng, nếu là kẻ suốt ngày ngồi nhà. . . Thấp nèn!

". . . Cậu là ông già hả? !" Mạc Vong buồn cười, vội vàng cố nén lại, nhìn đến mức đỏ cả mặt, đến cùng vẫn cười ra tiếng, "Phốc! Ha ha ha ha ha. . ." Cô đã nói, vừa rồi hành động của người này cũng không khoa học một chút nào.

"Không cho cười!" Thiếu niên thẹn quá thành giận.

"Ha ha ha. . ."

"Cậu cho rằng đây là lỗi của ai chứ? !"

"Ha ha ha. . . Khụ, tôi đã biết, đã biết!" Thiếu nữ ho nhẹ hai tiếng, cố gắng để mình không cười to như vậy, đi tới gần đỡ hấn, "Cô giáo ở phòng y tế hấn là đã trở lại, đi nhờ cô ấy nhìn xem."

"Á. . . Cậu nhẹ chút. . ." Thông thả di chuyển.

"Tôi đã nhẹ lắm rồi."

"A. . ."

". . . Thật sự là!" Mạc Vong bất đắc dĩ ôm thiếu niên với tư thế ôm công chúa —— vẫn là như vậy tương đối thoải mái!

Nhưng lúc này Thạch Vĩnh Triết không ở trạng thái hôn mê mờ đẫn hay tinh thần phân liệt, sao có thể chịu được hành động hờn thẹn này, vì thế liều chết kháng nghị: "Này! Mau buông tôi ra! Tôi. . . A!" Đau đớn ở lưng khiến hấn không thể nhảy xuống. QAA

"Như vậy khá mau!" Cô gái chạy nhanh khinh bỉ nhìn hấn, "Đừng có vịn vẹo, cẩn thận đứt cả eo đấy, ông Thạch!"

". . . . ."

Không đợi trực mã nói gì nữa, thanh mai đã nhanh như chớp ôm hân chạy về phòng y tế, giống như lời của người sau, cô giáo trường kỳ trấn thủ trong đó như boss lớn đã trở lại, hơn nữa lạnh nhạt nhìn chăm chú vào tư thế của hai người —— dù sao buổi sáng cũng như vậy một lần rồi.

"Lại sao nữa?"

Cô giáo ở phòng y tế khoảng 40 tuổi, bởi vì tướng mạo hơi dữ dằn nên bị mấy học sinh không phúc hậu đánh giá là "Không giống bác sĩ giống đồ tể", lúc ban đầu Mạc Vong cũng hơi sợ hãi đối phương, nhưng sau khi tiếp xúc vài lần thấy cô giáo này rất tốt tính, không đáng sợ như những người khác nói.

"Cô Từ, cậu ấy bị đau thắt lưng!"

Cô Từ thái độ hòa ái vẫy vẫy tay với cô gái không hề sợ mình: "Ôm cậu ấy lên giường đi, xoay người, vén quần áo lên."

Mạc Vong: "Vâng!"

Thạch Vĩnh Triết: ". . . . ." Yên lặng đỏ mặt.

Thiếu niên thời xanh xuân suy nghĩ nhiều lắm thương không dậy nổi

Thiếu niên một giây trước cũng bởi vì thanh mai dùng tay nhỏ mềm mại xoa eo nhỏ của mình mà hơi nhộn nhạo, một giây sau liền thấy cô Từ cười hề hề đi về phía mình, trái tim nhỏ nhất thời run lấy bầy, ý nghĩ trong đầu nháy mắt tiêu tán. Không thể không nói, uy danh của cô Từ truyền xa là do có nguyên nhân —— cô không cười đã đáng sợ, cười rồi càng đáng sợ hơn, hân cảm thấy hiện tại mình như heo con chờ bị làm thịt. . .

Cô giáo như không thấy được ánh mắt cảnh giác của thiếu niên, sau khi kiểm tra một lát, lạnh nhạt nói: "Không sao cả, chỉ hơi bị trật mà thôi."

Mạc Vong thở phào nhẹ nhõm: "Vậy thì quá tốt."

"Vẫn là trẻ con, sẽ nhanh chóng ổn thôi." Nói tới đây, cô Từ sâu xa nhìn thiếu niên, "Nhưng cho dù trẻ tuổi cũng phải chú ý tới thân thể, từ ngày mai đến đây vào buổi trưa hàng ngày." Ha ha ha, tên nhóc này dường như rất không muốn nhìn thấy cô, vậy thì đến thêm vài lần đi, dù sao xoa bóp nhiều cũng không có hại gì.

Cô giáo phúc hắc rất hẹp hòi

". . . . ." Không cần! Thạch Vĩnh Triết nuốt nước miếng, "Em cảm thấy. . ." Vẫn là đi tới bệnh viện mà mẹ làm thì tốt hơn!

"Đúng rồi, em cũng tới." Cô Từ quay đầu nhìn Mạc Vong, "Tôi dạy em cách làm, vậy thì vào chủ nhật nghỉ học em cũng có thể xoa giúp cậu ấy ở nhà."

"Em?" Mạc Vong ngẩn người, nhưng vừa nghĩ người này vì sao bị thương, vì thế giật đầu, "Được!" Xoa một cái mà thôi, cũng không chết ai.

"Em Thạch, em có lời gì muốn nói sao?"

". . . Không có!" Tay nhỏ bé. . . Mềm mại. . . Đấm lưng. . . Từ ngày mai ngày nào cũng tới!

Đáng tiếc là, năm phút sau, thiếu niên liền hối hận rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Tôi Không Thể Lại Ngủ

"Đau đau đau..."

"Cậu nhẹ chút..."

"A!"

"Ồi!"

"... Cậu đủ rồi đó!" Mạc Vong đầu đầy vạch đen buông tay ra, "Đừng kêu dọa người như vậy có được không?"

Thạch Vĩnh Triết nằm úp sấp trên giường cảm thấy mình rất vô tội: "Điều kiện tiên quyết là cậu nhẹ một chút!"

Mạc Vong cảm thấy mình còn vô tội hơn: "Động tác của tôi đã nhẹ lắm rồi!"

Cô Từ cười “ha ha”: “Không có việc gì, em học rất nhanh, thủ pháp không thành vấn đề, là không giữ tốt độ mạnh yếu mà thôi, luyện nhiều sẽ thành quen”.

Thạch Vĩnh Triết: “...” Còn phải làm bao nhiêu lần nữa chứ?! Cầu buông tha! Đáng tiếc hán lại là một thiếu niên đang trong thời kỳ trưởng thành siêu sĩ diện, tuyệt đối không thể kéo mặt mũi xuống mà nói lời này, vì thế hán quay đầu nhìn về phía cô gái, ý đồ lấy “ánh mắt ghét bỏ” khiến cô lùi bước.

Đáng tiếc, sóng điện não của cô gái và hán không khớp nhau, nhìn ánh mắt của hán thành mong đợi (...), nắm tay trịnh trọng nói: “Yên tâm đi, tôi sẽ tiếp tục cố gắng!” Nếu người này vì mình mà bị thương, thì cô nhất định phải nhận trách nhiệm tương ứng!

“...” Vẫn nên tha cho hán đi... Nếu để cô mở viện mát xa, phỏng chừng sẽ có 70% bệnh nhân cả nước về sau không thể đứng thẳng mà đi nữa.

Bởi vì sự cố “trẹo thất lưng” ngoài ý muốn, Thạch Vĩnh Triết và Mạc Vong hai người tự nhiên cũng không nghĩ đến chuyện học buổi chiều. Người trước là không thể chấp nhận được việc mình nằm sấp đi học, người sau thì vừa muốn “chịu trách nhiệm”, mặt khác là tạm thời không dám đối mặt với nhóm bạn nhỏ vì sự cố ngoài ý muốn buổi sáng.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, vận khí của Thạch Vĩnh Triết thật sự không tính là kém. Vì sau khi “khóa học mát xa” kết thúc, đã có học sinh lục tục kéo vào phòng y tế, chỉ thiếu chút nữa thôi, tiếng kêu thảm thiết “khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo” của hán đã để lại cho những người nọ một ấn tượng khó phai.

Cũng vì có những người khác trong phòng, thiếu niên và thiếu nữ không nói chuyện tùy ý như trước, chỉ chia nhau nằm úp sấp, ngồi xuống đọc tiểu thuyết cô Từ đưa, cho dù im lặng không tiếng động cũng sẽ không cảm thấy nhàm chán.

Chỉ là...

"A um——"

Đến hai giờ chiều, cô gái ngồi cạnh giường bắt đầu gáp liên tục. Không thể không nói, thể loại học sinh này dường như càng lớn tuổi lại càng đáng buồn, mới trước đây rõ ràng không muốn ngủ trưa lại bị người lớn bắt phải ngủ, bây giờ không ai ép buộc thì một ngày không ngủ đã không có tinh thần.

"Um..." Mạc Vong giờ cánh tay vốn đang lật sách lên, dụi dụi mắt, lại không nhận được che miệng, đánh một cái gáp thật to.

Thiếu niên đột nhiên mở miệng: "Ngu ngốc."

"Cái gì?" Mạc Vong đã buồn ngủ đến nỗi chẳng muốn so đo vấn đề xưng hô với tên kia nữa.

"Cậu có muốn ngủ một lát hay không?"

"Tôi cũng muốn lắm..." Không nhắc đến còn tốt, nhắc đến là cô gái lại muốn roi lệ đầy mặt, lúc sáng không buồn ngủ thì mấy giường bệnh khác không có một bóng người, bây giờ thì đều có người ngủ, khiến cho cô có muốn nghỉ ngơi cũng không có chỗ.

Thiếu niên nằm trên giường đọc sách ho nhẹ, lặng lẽ dịch vào trong: “Bằng không... Ở trong này...” Lúc nói chuyện, mặt hán có hơi đỏ.

"Hở?" Mạc Vong sùng sốt, tuy rằng mới trước đây còn thường xuyên ngủ cùng một chỗ, nhưng nói sao cũng đã lớn như vậy, còn như vậy thì không tốt lắm đâu?

"Không cần thì thôi!" Quay đầu cực nhanh.

"..." Mạc Vong nổi giận, người này cũng quá không có thành ý rồi? Mới nói đã muốn đổi ý? Đâu có dễ dàng như vậy! Cô đứng lên hừ khê một tiếng, “Cậu nhích qua một chút!” Dù sao cũng chỉ là ngủ trưa một lát, lại nói người này là Thạch Vĩnh Triết mà, thật ra cô không cần phải suy nghĩ quá nhiều.

“Àm ỉ, âm ỉ chết đi được, cậu nên giảm béo đi!” Miệng thì nói vậy, nhưng thiếu niên lại vô cùng tự giác dịch người vào trong, dành ra hơn một nửa vị trí.

"Cậu mới béo!" Không hề nghi ngờ, mặc kệ là nữ giới ở độ tuổi nào, bị nói “cần giảm béo” đều là chuyện không thể tha thứ.

Cô gái vỗ vỗ mặt, cời giày nhẹ tay nhẹ chân bò lên giường. Vì hình thể đủ nhỏ xinh, nằm ngửa xuống cũng chỉ chiếm hơn một nửa vị trí, cô nghiêng mặt qua kéo kéo gối đầu bị thiếu niên đặt dưới ngực: “Cậu dịch vào chút đi, ngộ nhờ ngã xuống lại phải phiền toái tôi mát xa thất lưng giúp cậu nữa!”

Thạch Vĩnh Triết vốn còn có chút tim đập rộn ràng khi nghe nửa câu đầu, nhưng sau khi nghe được nửa câu sau... Yên lặng xê dịch, nhân tiện nhét gối xuống dưới gáy cô, lại đắp chăn giúp cô.

Đại khái là vì thật sự quá buồn ngủ, không lâu sau, cô gái đã rơi vào mộng đẹp. Rốt cuộc thì thiếu niên cũng không cần phải ngấm trộm nữa, nhìn gương mặt an tâm ngủ không hề phòng bị của cô, hán không biết mình nên vui hơn một chút hay nên buồn rầu hơn một chút. Ở bên cạnh hán không hề xa cách như vậy đương nhiên khiến người ta vui mừng, nhưng đầu sao... cũng quá không đề phòng rồi phải không? Cho dù không bố trí phòng vệ là vì đủ thân cận, nhưng lại có phần thân thiết quá mức, thật giống như trong lòng cô, hán cũng không có bất kỳ khác biệt gì so với hán trước đây. Điều này đối với Thạch Vĩnh Triết mà nói, thật sự là một chuyện vô cùng hồng phúc.

Bất giác, động tác nằm ngửa của Mạc Vong biến thành nằm nghiêng, chân hơi cong, lùi vào trong chăn, hai tay vòng trước ngực, cả người cuộn tròn

thành một cục.

Thạch Vĩnh Triết hơi nhú mày, hẳn nhớ rõ ràng đã từng nhìn thấy ở đâu đó, tư thế ngủ giống thai nhi trong tử cung này do quá thiếu thốn cảm giác an toàn.

Mới trước đây rõ ràng không phải như thế...

Khi ấy, lúc ngủ cô luôn luôn giống hệt như bạch tuộc quấn lên người hắn, nếu không thì là lẫn loạn khắp giường nhanh như chớp. Trong lòng thiếu niên dâng lên chút sợ hãi, đến tốt cùng là bắt đầu từ khi nào, trên người cô đã xảy ra thay đổi mà hắn không hay biết? Hay là nói, quan hệ giữa bọn họ đã sớm bắt hòa rồi. Xem đi, ngay cả chuyện cô biến thành “Ma vương” cũng chưa bao giờ nói với hắn.

Nếu lúc này cô gái tỉnh giấc, hơn nữa có thể nghe được tiếng lòng của trúc mã mà nói, nhất định sẽ nói thật sự là hắn nghĩ quá nhiều. Cô không hề có ý muốn giấu diếm hắn trong đầu, hoặc là nói, trước khi nổi lên ý nghĩ này, Thạch Vĩnh Triết cũng đã bị linh hồn dùng giả ám vào người, rồi sau đó lâm vào tình hình bị kịch giống như cô, cho nên từ đầu đến cuối bọn họ đều cùng cảnh ngộ. Về phần tại sao không nói với hắn, chuyện đó còn phải hỏi sao? Cái loại chuyện tình vừa nhìn đã là lịch sử đen tối này ai nói ra miệng được! Hơn nữa cho dù có nói, dựa theo tính cách sĩ diện của thiếu niên, tám phần là không tin; dù có miễn cưỡng tin, cũng tuyệt đối sẽ giận dữ cô, cho nên ... Vẫn cứ chờ hắn tự mình phát hiện vậy.

Truyện được edit bởi Sulli và Mèo Mạnh Mẽ diễn đàn Lê Quý Đôn.

Đáng tiếc, cho dù thiếu niên có tỉnh, cũng không cách nào nhận được câu trả lời chính xác từ miệng cô gái đang ngủ say.

Hắn cứ tự mình phiền não như thế ——

Mới một giây trước còn cảm thấy quá mức gần gũi, một giây sau lại cảm thấy đã sớm rời xa, thiếu niên đọc không hiểu tâm tư của cô, cứ thế mà sa vào suy nghĩ rối rắm, tìm không ra đầu mối, lại càng khó để trốn thoát.

"Ưm..." Đột nhiên cô gái phát ra tiếng hừ nhẹ như thế, cũng không biết rốt cuộc đã mơ thấy gì, đôi mày bỗng nhiên nhíu lại.

Tiếng vang nhỏ nay cũng kéo thiếu niên trở về từ mạch suy nghĩ, hắn bắt lấy cánh tay vòng trước ngực của thanh mai theo bản năng, giống như trước đây vẫn thường làm. Sự ám áp truyền đến từ lòng bàn tay dường như tiếp cho cô gái sự an ủi, đôi mày của cô dần dần giãn ra, hô hấp cũng từ dồn dập trở về vững vàng.

Thạch Vĩnh Triết nhìn chăm chú vào cánh tay đã bị cô gái nắm chặt trong lòng bàn tay tự bao giờ, lòng giống như được rót nước đường nấu sôi, ngọt lịm, không ngừng nổi lên bong bóng nóng bỏng. Phiền não trước đó tan biến trong nháy mắt, mà ánh mắt, cũng tự nhiên dừng lại trên gương mặt nhỏ nhắn ửng hồng của cô.

Tình hình này cũng từng xảy ra một lần vào rất lâu trước kia.

Đó là một buổi sáng đầu tuần, hắn trực tiếp đi qua ban công thông nhau đến phòng cô gái, cô vẫn còn ngủ.

Bộ dáng rất giống hiện tại.

Đôi mắt nhắm chặt, nên càng có thể nhìn rõ hàng lông mi dày như chiếc quạt kia, hình thành sự đối lập rõ nét với da thịt trắng nõn. Do ngủ say đã lâu, đôi má ửng đỏ xinh đẹp như quả táo vừa chín tới. Đôi môi khẽ nhếch trong lúc hô hấp, cánh môi trơn bóng màu hồng nhạt, thoạt nhìn có loại xúc cảm mềm mại khác thường, khiến người ta kim lòng không dẫu muốn đích thân thử một lần.

Khi đó, tim hắn đập thật mạnh.

... Cũng giống như hiện tại.

Quá khứ và hiện tại.

Hồi ức và hiện thực.

Hai khoảng thời gian không gian như trùng khớp trong một giây này, mà cô gái là điều chân thật duy nhất trong mắt thiếu niên.

Giống như để khẳng định điều gì đó, bắt lấy chút gì đó, Thạch Vĩnh Triết trò tay nắm chặt tay Mạc Vong, áp sát mặt cô từng chút một.

Gần...

Gần hơn...

Đến tận khi có thể cảm giác được hơi thở của cô phả lên mặt mình.

Lòng bàn tay thiếu niên chẳng biết đã ướt đầm tự bao giờ, hô hấp cũng dần dần dồn dập, trừ tiếng tim đập bị phóng đại vô số lần bên tai, thì không còn nghe thấy gì nữa.

Chỉ thiếu chút nữa...

Nhưng vào lúc này ——

"Bệ hạ!!!"

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Tôi Không Thể Đồ Máu

"A a a!" Đúng vậy, Thạch Vĩnh Triết hôn trộm em gái bị bắt quả tang vì quá khẩn trương mà đầu đón ngã xuống giường, phần eo vốn đã bị thương lại trúng "một kích trí mệnh", cho nên mãi một lúc lâu hắn cũng không dậy nổi. Thống khổ trên thân thể vẫn là việc nhỏ, quan trọng hơn là. . . Tâm tình lúc này của hắn vô cùng phức tạp, loại tình huống này đã không chỉ là từ "buồn bực" có thể hình dung, quả thực là bị thống tràn đầy trời đất!

Mà dưới hai tiếng liên tiếp, cô gái rút cuộc mở mắt ra.

Sau đó ngậy ngấn cả người.

Đây là tình huống gì.

Esther vô cùng lo lắng quỳ gối bên giường, biểu cảm sốt ruột từ trước đến nay chưa từng có, giống như gặp đả kích lớn.

Mà Thạch Vĩnh Triết bị thương quỳ dưới đất, biểu cảm cũng là u ám từ trước đến nay chưa từng có, giống như cũng gặp đả kích lớn.

Cho nên nói. . . Trong thời gian cô ngủ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thạch Vĩnh Triết còn chưa tỉnh, sao ngay cả Esther cũng. . .

"Sao, sao lại thế này?" Mạc Vong quay đầu nhìn về phía trúc mã của mình, "Thạch Vĩnh Triết?"

". . . ." Thiếu niên che miệng lại, quay đầu —— Cứu mạng! Sau khi ma xui quỷ khiến làm ra chuyện này, hiện tại hoàn toàn không dám nhìn thẳng cô.

Mạc Vong bị không nhìn: ". . . ."Hắn lại có chuyện gì đây? Chẳng lẽ cô không cẩn thận đập hắn xuống rồi? Không, không thể nào? Cô ngủ rất ngoan mà! Cô gái không hiểu nhìn về phía thanh niên, "Esther?"

"Bệ hạ. . ."

Esther há to mồm, còn chưa nói gì, đột nhiên nghe thấy giường bệnh bên cạnh truyền đến một tiếng: "Bên trong yên tĩnh chút, có chuyện gì ra ngoài nói, mọi người còn đang nghỉ ngơi!"

"Thật, thật xin lỗi." Mạc Vong vội vàng nói.

Thanh niên đột nhiên cúi đầu hành lễ: "Vậy thì, xin thứ cho tôi thất lễ."

"Hả?"

Không đợi cô nói cái gì, thanh niên nhanh chóng ôm lấy cô, ngay sau đó trực tiếp nhảy xuống từ cửa sổ.

Lại, lại thế!

Cho dù ở trước công chúng đã làm vậy một lần, Mạc Vong vẫn thật sự không quen với loại đãi ngộ như vậy, không, có lẽ vĩnh viễn cũng không quen nổi. Đây là làm trò gì chứ?

"Đội đội đội chút!"

Cô gái vươn tay vỗ vỗ ngực thanh niên, vốn định bảo hắn dừng lại, không ngờ lại nhận được câu trả lời như vậy: "Bệ hạ, ngài phải trị liệu ngay lập tức."

". . . Hả?" Đổi lại là người khác, cô gái sẽ hoài nghi đối phương đang mắng mình, nhưng người này là Esther, hắn sẽ không bắn tên không đích, chẳng lẽ. . . Cô không tự giác đề lên trái tim, "Cơ thể của tôi. . . Xảy ra vấn đề gì sao?"

". . . Ngài không biết ư?" Esther không dừng bước, trên mặt lại hiện ra vẻ khiếp sợ.

"Tôi nên biết sao?" Lúc trước là sốt ruột, hiện tại là kinh ngạc, hôm nay là ngày mất Esther biến sắc sao? Nhưng mà, hiện tại không phải là lúc để chú ý chuyện này, Mạc Vong cũng rất kinh ngạc nói, "Nhưng tôi không cảm thấy có chỗ nào không thoải mái."

Về mặt của thanh niên càng thêm nặng nề, nhưng vào lúc này, hắn bỗng dừng xoay người rồi dừng lại. Mạc Vong mới phát hiện chẳng biết từ lúc nào, đối phương đã dẫn cô vào một phòng học bỏ không. Lập tức, Esther lấy một khăn vải màu trắng ra, trải nó lên bàn học đầy bụi vì đã lâu không ai tiến vào, sau khi dè dặt ôm cô ngồi lên, hắn quỳ một gối xuống, tay phải kề sát ngực, giọng điệu cung kính lại bức thiết: "Bệ hạ, xin cho phép tôi trị liệu cho ngài ngay lập tức."

"... Tôi đã biết." Trên thực tế, cho dù đến bây giờ, Mạc Vong cũng hoàn toàn không biết mình mắc bệnh gì, "Nhưng trước đó, anh có thể nói rõ với tôi không?" Chuyện ngay cả cô cũng không biết, vì sao hắn biết rõ ràng như vậy?

Như nghe được suy nghĩ trong lòng cô gái, thanh niên thấp giọng trả lời: "Bệ hạ, tôi nghĩ thấy mùi máu tươi trên người ngài."

"Cái gì?" Trong lòng Mạc Vong nổi lên dự cảm xấu, "Mùi máu tươi?"

"Đúng vậy." Esther gật đầu, trong mắt hiện lên vẻ thống khổ và áy náy khôn cùng, "Rõ ràng tôi luôn thủ hộ bên cạnh bệ hạ, lại vẫn để ngài bị thương, tôi..."

"Được rồi!" Mắt thấy nếu nói thêm nữa thì người này sẽ mở bụng, vì thế thiếu nữ quyết đoán chuyển đề tài, "Vậy bắt đầu trị liệu đi!"

"Vâng!"

Vừa dứt lời, thanh niên quyết đoán vươn tay, dè dặt tách ra hai chân cô gái.

Mạc Vong: "... ." Đợi chút, có phải có chỗ nào không quá đúng?

Lại cảm thấy vậy, xóc lên.

Mạc Vong: "... ." Đây là...

Lại...

"Anh dừng lại cho tôi!!!" Đá!

"Uỳnh!" một tiếng.

Mạc Vong đỏ mặt kẹp chặt hai chân, dè dặt vậy: "Anh muốn làm gì chứ?!" Đây không phải là trị liệu, là sàm sỡ được chứ? ?? Đợi đã, mùi máu tươi... Chẳng lẽ...

Nhưng thanh niên bị cô gái đá, đụng đổ một đồng bàn cũng là về mặt vô tội, hắn thậm chí chẳng màng đau đớn, chỉ vội đứng lên đi về phía cô gái: "Bệ hạ, xin đừng tùy hứng, nếu không kịp thời để miệng vết thương khép lại, sẽ..."

"Nhưng đây vốn không phải miệng vết thương!" Đúng vậy, lúc này thiếu nữ đã hoàn toàn hiểu ra bộ phận nào gọi là "miệng vết thương".

"? ? ?"

Mạc Vong quả thực ㄟ đến không biết nói gì cho phải, người này thấy thế nào cũng cả một đồng tuổi, chẳng lẽ không có chút kiến thức sinh lý nào ư? Cho dù là Thạch Vĩnh Triết cũng không thể không biết chút gì về thứ này!

"Bệ hạ?"

"Tóm, tóm lại..."

"?"

"Đây là bình thường..."

"? ?"

"Dì cả đó!" Nói tới đây, mặt cô gái quả thực sắp bốc khói rồi.

Esther sững sờ một lát, sau đó lộ ra ánh mắt bùng tình đại ngộ: "Nói như vậy..."

Cô gái thở phào nhẹ nhõm.

"Ngài bị thân nhân gây thương tích?"

"... Đây!"

"? ? ?"

Nhìn chăm chú vào thanh niên tuy gương mặt không có biểu cảm gì nhưng mỗi một sợi tóc đều phát ra sóng điện "Tôi thật sự không biết", Mạc Vong đau đớn che mặt: "Đừng là đủ!" Sau đó, cô lấy điện thoại từ trong túi ra, tìm kiếm một lát, đưa tới trước mặt hắn: "Tự xem!"

". . . Vâng."

Tuy rằng vẫn không hiểu nhưng thanh niên ít nhất cũng biết mình sai, lại cung kính quỳ xuống nhận di động, nghiêm túc chăm chú đọc. Cô gái thì thờ dài, nghiêng đầu nhìn về mặt của hắn. Đến 10 giây sau, mặt Esther hơi đỏ lên, thân thể cũng cứng ngắc, nếu không phải Mạc Vong nhìn chăm chăm hắn, như vậy rất khó phát hiện được.

Một lát sau, hắn xấu hổ ho nhẹ, hai tay gờ di động trả lại cho cô gái: "Bệ hạ, thật sự là vô cùng có lỗi. . . Xin trách phạt tôi đi!" Nói xong, hắn quỳ sấp xuống với tư thế hèn mọn.

". . . Quên đi." Mạc Vong ngồi trên bàn vỗ vỗ đầu vai thanh niên, ý bảo mình không tức giận. Bởi vì việc này mà trừng phạt người khác, dù thế nào cũng thật kỳ quái. Nhưng mà, Esther trông có vẻ rất đáng tin, thế nhưng không biết chuyện này ư? Đột nhiên cảm thấy hơi không đáng tin, nhưng đồng thời lại thấy có chút đáng yêu. . . Tâm tính phức tạp này là sao chứ?

"Không, đều là lỗi của tôi, không biết thế giới này khác ma giới, thiếu chút nữa mang đến phiền toái lớn cho bệ hạ. . ."

"Đề sau," Cô gái kịp thời hô dừng, biểu cảm kỳ lạ hỏi, "Ý của anh là, phái nữ ở ma giới không. . ."

"Khụ. . ." Thanh niên lại ho nhẹ, cuối cùng vẫn gật đầu, "Đúng vậy."

". . . ." Quả là một thế giới hạnh phúc!

"Bệ hạ."

"Cái gì?"

"Tư liệu ngài cho tôi nói. . ." Esther muốn nói lại thôi.

"Hả?"

"Ngài có mang theo vật cần thiết không?"

". . . ." Cô gái bỗng rơi lệ đầy mặt, mang thì có mang, nhưng cô để trong cặp, mà cặp còn ở trong phòng y tế, "Esther. . ."

"?"

"Có thể phiền anh đến phòng y tế lấy cặp của tôi không?"

"Tôi đã biết!" Thanh niên nói xong liền đứng dậy.

"A, còn có!" Mạc Vong bắt đầu chỉ vào chân mình, "Còn có giày, đừng quên mang tôi." Đúng vậy, cô trực tiếp bị Esther ôm ra khỏi giường, cho nên giày vẫn để tại chỗ.

"Vâng!"

Sau khi nói xong câu đó, thanh niên vốn làm việc với hiệu suất cao liền rời đi ngay lập tức. Theo một tiếng vang nhỏ của cửa bị đóng, Mạc Vong một mình ở lại phòng học. Cũng tới lúc này, cô mới có cơ hội vừa đứng đưa chân, vừa quan sát phòng học này.

Lịch sử của trường cô đã lâu đời, cũng bởi vậy, kiến trúc của trường học từng được xây dựng thêm và cải tạo vô số lần, mà tòa nhà dùng để chứa đồ này nghe nói là nơi học tập lúc trước. Như vậy xem ra, có phòng học trống cũng không phải chuyện gì kỳ lạ, nhưng bàn học ở đây có phong cách hoàn toàn khác bàn học mà bọn họ đang sử dụng.

Nhưng vào lúc này, Mạc Vong đột nhiên chú ý tới chữ viết trên bàn bên cạnh.

"Là chữ gì đây. . ." Lòng hiếu kỳ dấy lên.

Nhưng có câu nói thế nào nhỉ?

Đúng rồi, "Lòng hiếu kỳ hại chết mèo", những lời này vô cùng thích hợp với cô. Bởi vì để thấy rõ chữ viết trên bàn, cô di chuyển từ giữa bàn tới mép bàn, sau đó ——

"Phịch!"

Đúng vậy, cô trực tiếp ngã xuống.

"Khụ khụ khụ. . ."

Bụi bám bay lên, Mạc Vong vừa khua khua trước mặt, vừa ho khan.

Còn có câu nói thế nào nhỉ?

Đúng rồi, "Phúc đến thì ít, họa đến dồn dập", ngay khi cô gái với khuôn mặt đầy bụi quỳ dưới đất roi lệ đầy mặt, cửa đột nhiên bị mở ra.

"Ai ở bên trong?"

"! ! !"

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Tôi Sẽ Không Thể Nằm Mơ

Ước chừng là do "Có tật giật mình", trong khoảnh khắc cánh cửa bị mở ra, phản ứng đầu tiên của Mạc Vong chính là tìm chỗ trốn đi, đáng tiếc, chung quanh trừ bàn ghế ngà đồ thì chẳng còn gì khác, hơn nữa, thời gian cũng không còn kịp nữa rồi.

Thậm chí bò lên từ mặt đất cô cũng làm không được, chỉ có thể trơ mắt nhìn người tới đi vào phòng, rồi sau đó...

Mục, Mục sư huynh?

Hình ảnh thiếu niên chiếu trong đôi mắt trừng to của cô gái —— dù ở góc độ nào cũng là gương mặt đẹp trai khác thường, tuy xinh đẹp nhưng không có vẻ nữ tính, thân hình mảnh khảnh hơn Thạch Vịnh Triết, nhưng không yếu nhược, rất là cao lớn. Giờ phút này, một bàn tay hần vẫn đang duy trì động tác mở cửa, tay nắm bằng đồng đen kia càng làm nổi bật lên những ngón tay trắng nõn thon dài với khớp xương rõ ràng, quả thực tựa như hàng mỹ nghệ điêu khắc từ ngà voi.

Đại khái là vì trước kia đã từng có kinh nghiệm, cứ mỗi lần nhìn thấy thiếu niên này, trong lòng Mạc Vong lại dâng lên loại tâm lý nào đó như “tự biết xấu hổ”, giống như tới gần một chút sẽ bị hào quang của đối phương hòa tan, nên cho tới bây giờ cô đều nhìn từ xa xa, trong đầu hoàn toàn không có ý niệm linh tinh “muốn gần chút nữa”. Mà cô cũng thật không ngờ, mình lại có một ngày vô cùng chật vật xuất hiện trước mặt hần như bây giờ ---- không hề có hình tượng mà quỳ rạp trên mặt đất, bụi đất đầy đầu đầy cổ, ngay cả giày cũng không biết tung tích...

Không có lúc nào hy vọng có cái động trước mắt hơn lúc này.

Thật muốn cứ như vậy biến mất trước mặt hần, không, tốt nhất là biến mất vào một giây trước khi hần vào cửa!

Nhưng mà, nguyện vọng của cô gái nhất định sẽ không thành hiện thực.

Cơ hồ là trong nháy mắt cánh cửa mở ra, ánh mắt của Mục Tử Du liền rơi xuống người cô gái, không phải nhãn lực của người trước quá tốt, mà là người sau mặt xám mây tro thật sự quá thu hút ánh mắt. Không biết vì sao, cô gái này cho hần một loại cảm giác hơi hơi quen thuộc, tựa hồ đã từng gặp qua ở đâu đó, có điều hần cũng không mấy hứng thú với chuyện này. Nhưng, nếu đã đụng phải thì không thể không nói mấy câu.

"Vị sư muội này, bây giờ là giờ học, sao em lại ở chỗ này?". Tuy rằng lời nói suông khách sáo. Nhưng một khi đã phối hợp với nụ cười nhã nhặn và giọng nói dịu dàng trời sinh của thiếu niên, thì sẽ khiến người ta có thể cảm thụ ra hương vị quan tâm nồng đậm bên trong.

"A? Em... Em..." Nhưng thật đáng tiếc, đầu óc Mạc Vong còn trong giai đoạn tạm ngưng hoạt động nên vẫn trước sau như một không thể bắt lấy trọng điểm, cứ dồn toàn bộ lực chú ý của cô tới câu hỏi của đối phương. Cô thật sự có lòng muốn giải thích, lại không biết nên bắt đầu giải thích từ đâu, vì thế liền bất giác nói lắp: "Em là nói... Em..." Một hồi lâu, rốt cuộc cô cũng tìm lại được mạch suy nghĩ, nhẹ nhàng thở ra đang chuẩn bị nói mới phát hiện bản thân này giờ vẫn còn đang quỳ rạp trên mặt đất...

—— Đã sắp bị sự ngu xuẩn của mình làm cho phát khóc! QAQ

Nhưng Mục Tử Du vốn đã không muốn nghe, hoặc là nói, bản thân hần không có nửa phần hứng thú với điều này. Nói thì nói vậy, nhưng nụ cười của hần càng nhã nhặn thêm mấy phần: "Mặc kệ thế nào, sư muội, vẫn nên..." Tiếng nói của thiếu niên dừng lại, ánh mắt hần trong lúc vô ý đã rơi xuống chiếc khăn màu trắng, vì động tác ngồi xuống của cô gái, nên có thể nhìn thấy rất rõ ---- trên đó có dấu vết do máu tươi nhuộm ra.

—— Đó là...

Có lẽ là sự phát triển này rất ngoài dự kiến, nên đầu thiếu niên từ trước đến nay luôn trấn tĩnh tự nhiên, cũng không thể ngăn chút màu sắc khác thường hiện ra trên khuôn mặt. Sự thất lễ này lập tức bị cô gái vẫn nhìn hần chăm chú phát hiện, ánh mắt của cô cũng dừng trên chiếc khăn.

"!!!" Mạc Vong vội vàng kéo nó lên ôm vào lòng giấu kỹ, lập tức cảm thấy cả người không khỏe.

—— Vì sao trên này cũng dính vào! Lại, lại mất mặt như vậy trước mặt Mục sư huynh... Thật muốn chết mà... QAQ

Nhưng vào lúc ấy, Mục Tử Du rốt cuộc cũng nhận ra “bản thể” của cô gái, đúng vậy, gương mặt bị bụi đất che lấp này đúng là rất quen thuộc với hắn. Nếu nhớ không lầm, cô hẳn là thanh mai của vị “Thạch sư đệ” kia, quan hệ giữa hai người dường như không tệ, không chỉ thích bị phạt đứng cùng một chỗ, sáng nay còn cùng nhau làm diễn viên chính trong vở “hài kịch” chán ngắt.

Vốn nghe thấy có tiếng động ở phòng bên, cho nên mới qua đây kiểm tra, ai ngờ lại nhìn thấy một màn như vậy.

Nếu là thanh mai trúc mã, nói vậy Thạch Vĩnh Triết hẳn là rất để ý cô gái này nhỉ? Hắn nhất định sẽ không ngờ...

Thiếu nhìn chăm chăm vào cô gái đang lo lắng bất an, có lẽ vì “cảnh ngộ” trước đó, cả người cô là bụi đất, ngay cả giày cũng không biết đã quăng ở đâu. Lúc này hai tay đang ôm chặt chứng cứ “sỉ nhục” trong lòng, khóe mắt phỉếm nước mắt, thoát nhìn cực kì đáng thương.

Một cô gái bị cưỡng ép thất trinh sao? Nếu vị sư đệ kia nhìn thấy tình cảnh này, không biết sẽ có cảm tưởng như thế nào? Không, như vậy có hơi quá không thú vị rồi.

[Mèo: Nghĩ gì vậy cha nội, tới đây là ưa cha hết nỗi rồi đó >’<]

Từ lúc Mục Tử Du nhìn thấy chiếc khăn kia đến giờ, cũng chỉ mới mấy giây trôi qua, mà trên mặt hắn đã lại treo lên nụ cười ảm áp: “Sư muội”.

"A, há? Cái gì?" Mạc Vong vì “mất mặt” mà xấu hổ đến nỗi không muốn gặp người ngo ngoắc ngắc đầu, khuôn mặt xám tro lúng túng càng chứng thực suy đoán của thiếu niên.

"Gian phòng này tuy ít người đến, nhưng toilet lâu một vẫn là tốt nhất."

"Ặc..."

"Nếu có thể, " Mục Tử Du chậm rãi đến gần cô gái, dừng lại ở một khoảng cách thích hợp. Khom lưng đưa một chiếc khăn tay tới trước mặt cô, “Đi lau rửa một chút đi”.

“...” Mục sư huynh quả nhiên là người tốt! Có điều... Mạc Vong vốn định giơ tay ra nhận, kết quả lại phát hiện trong lòng bàn tay toàn là bụi, cô lưu luyến không rời nhìn khăn tay trắng tinh trước mắt, nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn lắc đầu, “Sư huynh, cảm ơn anh, nhưng không cần đâu...”.

"Hử?"

"Em.. Em quá ..." Lỡ dùng xong giặt không sạch thì sao bây giờ? TAT

"Không bẩn mà." Vươn tay...

Giây tiếp theo, Mạc Vong chỉ cảm thấy một xúc cảm ảm áp rơi xuống mặt mình, nó cọ xát một cách mềm nhẹ và cẩn thận, từng chút, từng chút... Cô ngo ngoắc ngắc đầu, đối diện với đôi mắt tràn đầy sự ảm áp như nắng sớm của thiếu niên, sừng sốt chừng mười giây, mới phát hiện ra, đối phương đang dùng khăn tay lau mặt cho cô.

Tình huống gì đây ???!

Bình thường dưới tình huống này hẳn là tìm phải đập thật nhanh mới đúng chứ? Nhưng không biết có phải dây mạch nào đó của não cô gái xảy ra vấn đề hay không, giờ phút này cô lại muốn đập não vào bàn, để xác định xem rốt cuộc là mơ hay là thật.

Một lát sau, thiếu niên dừng động tác, ngay sau đó, hắn nắm tay cô lên, đặt khăn vào đó, cười cong cong hai mắt: “Như vậy là sạch sẽ rồi”.

"..."

"Không chỉ không còn bẩn, mà còn thực đáng yêu đấy."

"..." Cô gái nuốt một ngụm nước bọt, "Mục, Mục sư huynh..."

"Sao?"

"Cái kia, có thể tránh ra một chút được không?"

Sự phát triển này đã khiến Mục Tử Du sừng sốt không thể nghi ngờ, nhưng tươi cười trên mặt hắn vẫn không mấy may biến mất, chỉ đứng thẳng người, nho nhã nhường chỗ, sau đó thấy... Cô gái ôm lấy cái bàn bên cạnh mà đập đầu vào đó.

"..." Tự, tự sát?

"Ồi, quả nhiên là đau. Cảm ơn anh, sư huynh". Mạc Vong xác định, đây quả nhiên là sự thật, mà Mục sư huynh cũng là một người tốt siêu cấp vô địch!

"Đừng... Khách khí." Khóe miệng thiếu niên dường như hơi run rẩy mấy cái.

—— kích thích quá lớn cho nên tinh thần sinh ra vấn đề ư?

Kỳ thật cách nói này cũng đúng, dưới tình huống bình thường thì Mạc Vong chỉ cần tự tát mình một cái là được rồi, đáng tiếc là lúc được “nam thần” của mình đối xử thân mật, chỉ số thông minh của cô điên cuồng rớt xuống mấy chục điểm, vì thế ... hơi bệnh!

Sau đó, Mục Từ Du tự thấy “đã đạt được mục đích” dùng giọng điệu dịu dàng để nói lời từ biệt với Mạc Vong, nhưng người sau lại không phối hợp theo cách thông thường. Đáng tiếc, hai người cũng không biết ---- sóng điện não giữa họ từ đầu tới cuối vẫn chưa từng khớp nhau.

Lại qua mấy phút, Esther trở lại.

Hắn không chỉ mang giày và cặp của Mạc Vong đến, mà thậm chí còn mang y phục hoàn toàn sạch sẽ cho cô, nói theo lời hắn thì chính là “cung cấp các loại vật phẩm mong muốn cho bề hạ là chức trách của thuộc hạ”. Lúc ấy cô đang vội vã sửa sang chính mình cho sạch sẽ nên không nghĩ nhiều, sau khi xong xuôi hết mới phát hiện, Esther cứ thế đứng chờ ở cửa toilet như tên biến thái.

Cũng đến tận giờ, cô gái mới ý thức được chỗ nào không đúng, vì sao Esther lại mang theo cả bộ quần áo của cô bên người chứ? Có nghĩ kiểu nào cũng rất không thích hợp!

Không chỉ có thế, hắn còn ----

“Xin ngài đừng lo, tôi đã mượn một bộ sách phù hợp từ thư viện đến đây”.

“...Hả?”

Thanh niên cảm quyền sách trong tay trịnh trọng thề: “Lần này là thuộc hạ không làm hết chức trách, nhưng từ nay về sau, chuyện như vậy sẽ tuyệt đối không phát sinh nữa”.

Mạc Vong yên lặng đưa mắt nhìn quyền sách trên tay hắn, phát hiện trên bìa đề mấy chữ to ---- sổ tay điều dưỡng thời gian hành kinh của nữ giới (kèm sách dạy nấu ăn).

Cô: "... " Má ơi cứu mạng! Ở đây có người biến thái!

Cứ như vậy, cô gái yếu ớt đỡ lấy tường, cảm thấy cả người khó khăn, nhưng người bên cạnh vẫn trịnh trọng bỏ đao: “Bề hạ, ngài đang có cảm giác vô lực mà trong sách nhắc tới sao? Vậy thì cần...”.

"Không, hoàn toàn không có!" Mạc Vong chậm rãi nuốt máu tươi sắp phun ra miệng xuống cổ, dứt khoát chuyển đề tài, “Lại nói tiếp, trước đó Grays đã xảy ra chuyện gì? Nghiêm trọng lắm sao?” Được sự ủy thác của cô, Esther, đã vội vã đến nỗi quên mất chuyện này!

Là một tên cấp dưới dù tư cách, lúc này Esther biểu hiện ra sự tu dưỡng nên có, chỉ thấy hắn hơi khom người, đáp rằng: “Chỉ là Grays tiến vào trường học gây ra chút náo động nhỏ, cũng không tính là nghiêm trọng”.

"Anh ta đến trường học làm cái gì?" Có chút dự cảm không tốt nổi lên trong lòng cô gái.

“Nói đúng ra, bây giờ hắn đã trở thành nhân viên của ngôi trường này”.

"..." Cô biết ngay mà! Cứ cho là có chấp niệm với Esther đi, nhưng ngay cả việc này cũng phải học theo sao? Mạc Vong cảm thấy bi ai, từ đây về sau, chỉ sợ cuộc sống trường học của mình sẽ càng thêm hỗn loạn.

"A, đúng rồi, công việc của anh ta là gì?"

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Tôi Không Thể Gọi Điện Thoại

Mạc Vong chỉ tùy tiện tìm một đề tài, nhưng một khi hỏi ra, cô bỗng phát hiện mình rất tò mò. Nếu nói Esther làm giáo viên thể dục còn tạm được, nhưng nghề nghiệp "Giáo sư" thấy không xứng với tên Grays kia chút nào.

Ai biết, thanh niên ngập ngừng một lát, đáp lại: "Bề hạ, chuyện này để Grays tự nói cho ngài được chứ?"

Cô gái bỗng hiểu ý của hắn, đúng vậy, nếu để tên kia biết Esther thoát đi cơ hội để hắn "khoe khoang", tám phần lại là một phen long trời lở đất. . . Cho nên nói, hắn đã lớn thế này rồi, còn ngây thơ như vậy thật sự không thành vấn đề ư?

Mà lúc này, cũng sắp đến giờ tan học, Mạc Vong vô cùng tự giác đến phòng y tế "đón" trực mã nhỏ, theo lời cô Từ nói, tuy bất hạnh ngã xuống đất, nhưng thương tích ở phần eo của thiếu niên vẫn chưa bởi vậy mà tăng lên. Cô gái cảm thấy như thế đã quá tốt, dù sao lúc ngủ mình đập hấn xuống, nếu có chuyện gì cô sẽ áy náy chết, chỉ là, dường như Thạch Vĩnh Triết vẫn rất tức giận, không chỉ hé ra cái mặt thối, ngay cả nhìn cũng không nhìn cô lấy một cái.

Mạc Vong tỏ vẻ mình thật bất đắc dĩ: "Không phải tôi đã xin lỗi cậu rồi sao?"

". . . . ."

"Cậu rút cuộc hẹp hòi đến mức nào?"

". . . . ."

"Thạch Vĩnh Triết!"

". . . Dong dài!" Thực ra chính Thạch Vĩnh Triết cũng rất rối rắm, cho dù qua một buổi trưa, hấn cũng không dám nhìn cô. Bởi vì, chỉ cần nhìn thấy cô, sẽ kim lòng không được nghĩ tới cảnh lúc trước, sau đó. . .

Thiếu niên bất giác kéo cổ áo, rõ ràng đã là mùa thu, sao thời tiết còn nóng như vậy.

Cô Từ cười tủm tỉm tiễn bọn họ: "Ngày mai nhớ tới xoa bóp."

Mạc Vong: "Vâng, không thành vấn đề!" Cô không như kẻ hẹp hòi này, cô rất hào phóng

Thạch Vĩnh Triết: ". . . . ." Xin buông tha!

Trên đường về nhà, vẫn là thiếu niên và thiếu nữ đồng hành, tuy thân phận của Esther đã sáng tỏ, nhưng hấn có vẻ quen với việc "Âm thầm bảo vệ bề hạ" hơn. Đối với việc này, Mạc Vong tuy đi, nhưng thấy giáo viên và học sinh đi cùng nhau vô cùng kỳ quái nên không kiên trì nữa.

Ngay khi hai người đi ra cổng trường

"Sur muội!"

". . . . ." Giọng nói quen thuộc này. . . Vẫn là làm bộ như không nghe thấy gì cả thì tốt hơn.

"Mạc sư muội!"

". . . . ." Đi mau. . .

"Vị sư muội thiếu chút nữa ngã xuống cầu thang!"

". . . . ." Mạc Vong bất đắc dĩ quay đầu, bởi vì nếu không làm vậy, ai biết đối phương sẽ nói ra những lời đáng sợ nào.

Đúng vậy, người gọi cô đúng là Lục Minh Duệ.

Tuy biết rõ như thế, khi thực sự nhìn thấy đối phương, cô gái vẫn giật mình. Nguyên nhân là vị Lục sư huynh kỳ quái kia khoát một tay lên vai Mạc sư huynh, cười hi hi vậy vậy tay còn lại với cô.

Thì ra. . . Bọn họ quen biết. . .

Hơn nữa quan hệ có vẻ không tệ.

Nhưng mà, Mạc sư huynh ở cùng loại người kỳ quái này không thành vấn đề gì sao? Cẩn thận bị truyền nhiễm đó!

Kỳ thực, kinh ngạc cũng không chỉ cô, từ lúc Lục Minh Duệ hô lên tiếng đầu tiên, Mạc Từ Du đã hơi kinh ngạc nhú mày: "Cậu tiếp xúc với cô ấy khi nào?" Từ liệu điều tra là đối phương đưa cho hấn, biết cũng không kỳ quái, chỉ là. . .

"Bí mật!" Lục Minh Duệ học dáng vẻ buổi sáng của bạn tốt, quơ quơ ngón tay, vô cùng thần bí nói.

". . . . ."

"Muốn biết cũng không phải không thể, lấy bí mật của cậu đổi với tôi được chứ?" Một tay khoát lên vai thiếu niên bên cạnh, Lục Minh Duệ cười vô cùng giáo hoạt, "Cam đoan giao dịch công bằng, già trẻ không gạt! Thế nào?" Vừa nói, hấn vừa vờn tay vậy vậy với cô gái.

"Tôi cự tuyệt."

"Ồi. Cậu cũng quá hẹp hòi. . ."

Lục Minh Duệ than thở, chỉ thấy người bên cạnh lại dạng chó hình người cười với em gái đối diện. Gần như đồng thời, cô gái đỏ mặt, mắt liếc trái phải, giống như muốn tìm một chỗ trốn đi.

". . . Này này, không phải chứ?" Lục Minh Duệ ôm ngực, đúng vậy, hẳn bị đá kích —— người này rốt cuộc có chỗ nào tốt? Sao em gái lại thích cái dạng này chứ?

"Ha." Mục Tử Du cười khê đáp lời của thiếu niên, đôi mắt lại lạnh như băng —— bởi vì tình cảnh như vậy hẳn đã thấy rất nhiều. Ánh mắt cũng thế, ngôn ngữ cũng thế, hành vi cũng thế. . . Rõ ràng vốn không hiểu rõ hẳn, lại có thể dễ dàng sinh ra hảo cảm không thực tế, nông cạn có lẽ không phải tội, nhưng lại khiến người chán ghét.

Tiếc là, hai người này đều hiểu lầm, lúc này Mạc Vong đang nghĩ: Làm sao bây giờ? Chỉ cần vừa thấy mặt sư huynh lại nhớ đến đi cả. . . Thực xin lỗi, sư huynh! Trong khoảng thời gian ngắn không dám nhìn anh nữa! TAT

Không, hiểu lầm có lẽ không chỉ hai người.

Mắt thấy thanh mai nhỏ bị nụ cười của một tên mặt trắng làm đỏ mặt, trúc mã nhỏ giận dữ công tâm, kéo cổ tay của cô gái, tha cô đi.

". . . Này, cậu làm cái gì?"

"Câm miệng!"

". . . Hung dữ cái gì."

"Hừ!"

"Chắc chắn, đúng là giống như con chó bảo vệ miếng ăn." Nhìn chăm chú vào một màn kia, Lục Minh Duệ phì cười, lấy khuỷu tay húc vào người bạn nhỏ, "Lại nói tiếp, vị Thạch sư đệ kia rốt cuộc đắc tội cậu lúc nào?" Dù sao cũng là bạn bè, chân tình hoặc giả ý hẳn hiểu rõ, không cần đoán cũng biết mục đích thật sự của người bên cạnh.

"Ai biết được?" Mục Tử Du không để ý đáp lại, trong lòng lại nghĩ xấu xa, nếu vị Thạch sư đệ biết việc xảy ra trên người cô gái hôm nay, còn có thể giống như hiện tại sao? Hay là. . .

"Nói thật sẽ chết à?"

"Ừm."

"Tôi nói cậu. . ."

Nhưng cho dù nói những chuyện đã xảy ra thế nào với đôi bạn tốt này, có lẽ là ban ngày đã dùng hết vận xui, tổ hai người thanh mai trúc mã vừa về nhà liền chiếm được một ngạc nhiên.

"Tan học rồi hả?" Người đàn ông trung niên cười, đứng lên từ ghế sofa, vẫy tay với hai người đứng ở cửa, "Còn thất thần làm gì? Mau vào."

Mạc Vong vui vẻ chạy qua: "Chú Thạch, chú về từ khi nào?"

Người đàn ông được gọi là "chú Thạch" xoa đầu cô gái: "Vừa mới tiến vào nhà." Đúng vậy, vị này chính là ba ba nhà họ Thạch vừa về nhà sau khi kết thúc công tác. Hỏi han ân cần cô gái một lát, hẳn mới nhìn thiếu niên đứng ở cửa, "Sao thế, không biết ba ba nữa rồi hả?"

"Chắc." Thạch Vĩnh Triết quay đầu hừ nhẹ, "Ba còn nhớ phải về nhà sao?"

"Tiểu tử thôi. . ." Tuy miệng nói như vậy, người đàn ông không hề tức giận, chỉ là đi lên trước ôm cổ thiếu niên, đề đầu xuống rồi xoa mạnh, "Nói! Lúc ba không ở đây có bắt nạt Mạc Vong hay không?"

Sau khi ra sức giãy giụa không có kết quả, thiếu niên nghẹn lời: ". . . Ba thật là ba ruột của con sao? !"

Không thể không nói, tuy là cha con, tuy diện mạo đều anh tuấn, nhưng diện mạo của Thạch Vĩnh Triết và chú Thạch không giống nhau lắm. Có câu nói "Con trai giống mẹ", đặt ở nhà họ Thạch vô cùng phù hợp. Nhưng đa số người chỉ cần nhìn một cái, sẽ hiểu rõ quan hệ giữa hai người.

Nguyên nhân là, tuy Thạch Vĩnh Triết giống mẹ hơn, lại kế thừa đôi mắt đen xinh đẹp có thần của cha.

Chú Thạch nghe vậy cũng không tức giận, chỉ cười to vài tiếng: "Ha ha ha, việc này phải hỏi mẹ con mới được." Lại xoa.

". . . . ."

Mạc Vong lẳng lặng nhìn chăm chú vào hai cha con đang đùa giỡn, bất giác hơi nắm chặt tay lại. Thực ra, cô luôn rất hâm mộ Thạch Vĩnh Triết, chẳng phải vì hẳn có diện mạo kế thừa ưu điểm của cha mẹ, cũng không phải vì đầu óc, lại càng không vì tể bào vận động của hẳn, mà là. . . Chú Thạch và đi Trương luôn ở bên cạnh hẳn, tuy ngẫu nhiên xa nhà, nhưng nhất định sẽ trở về.

Hơn nữa, lúc này cô cảm nhận được rõ ràng, ba người bọn họ là người nhà chân chính.

Mặc dù rời đi lâu, ngăn cách xa xôi, nhưng chỉ cần gặp lại là có thể thân mật đùa giỡn mà không kiêng nể gì như hiện tại.

Thật tốt. . .

Nhìn nhìn, cô gái đột nhiên thấy mũi hơi chua xót, nhưng vào lúc này, phía sau có người gọi cô: "Vong Vong."

Cô nhanh chóng khịt khịt mũi, cười quay đầu như bình thường: "Di Trương?"

"Đi lại." Người phụ nữ dù đã đến trung niên nhưng vẫn xinh đẹp tao nhã như trước vẫy tay với cô, trên mặt tràn đầy vẻ vui mừng.

"?"

Tuy có chút nghi hoặc, cô gái vẫn đi tới, ngay sau đó, cô cũng nhận được một sự ngạc nhiên.

". . . Di Trương, con về trước đây!"

"Đi đi đi đi."

Cứ như vậy, Mạc Vong ngay cả cặp sách cũng quên mang, trực tiếp chạy về nhà.

Thiếu niên đang ra sức chống lại sự "chà đạp" của cha trong phòng khách không tự giác ngừng lại, nhìn chăm chú vào bóng lưng của cô gái: "Cậu ấy sao thế?"

Di Trương đi tới véo tai hân: "Nói, hôm nay ở trường có bắt nạt Vong Vong không?"

Thạch Vĩnh Triết: ". . . Mẹ thật sự là mẹ ruột của con sao?"

"Cái này phải hỏi ba con!"

". . . . ." Đủ rồi! Còn dám không chịu trách nhiệm hơn sao?

Mà lúc này, cô gái ngồi xồm trên ghế sofa, tay nắm chặt điện thoại, trên mặt là nụ cười xán lạn không kìm nén nổi. Có lẽ bởi vì quá hưng phấn, cô ấn sai dây số hai ba lần, mới rút cuộc ấn đúng dây số tuy rất ít gọi nhưng cũng đã lưu vào trí nhớ.

"Tút. . ."

"Tút. . ."

Thời gian chờ đợi như thật dài lâu.

Thế cho nên cô gái xem giấy chuẩn đoán bệnh, lại lần lượt xem từng kết quả trên đó. Vừa vui mừng, lại không yên, giống như sợ hãi mình nhìn nhầm, thế cho nên vui mừng vô ích một hồi.

Không, sẽ không

Cô gái lắc đầu, rõ ràng Di Trương cũng đã xác nhận rồi. Cô thật sự đã khỏe mạnh trở lại, cũng sẽ không bao giờ thành liên lụy của ba mẹ nữa.

Sau đó, người nhà của cô cũng sẽ trở về, bọn họ sẽ sống như trước đây, nhất định là như vậy.

"Tiểu Vong?"

Điện thoại rốt cuộc kết nối, đối diện truyền đến một giọng nữ khàn khàn như vừa tỉnh ngủ.

". . . . ." Đây là thế nào? Rõ ràng lời muốn nói đều như muốn tràn từ ngực ra, nhưng khi nghe thấy giọng mẹ, Mạc Vong lại phát hiện mình ngay cả một câu cũng nói không được.

"Tiểu Vong?"

"Sao vậy? Là điện thoại của Mạc Vong?" Đối diện lại truyền đến giọng của ba ba.

"Không biết, gọi tới nhưng không ai nói chuyện, nhầm rồi sao?"

"Vậy tắt máy đi."

"Ừm."

Đừng! Như vậy không được! Đừng tắt máy!

Cô gái nôn nóng vội vàng, dưới loại tâm lý này, cô rút cuộc thành công phát ra tiếng: "Mẹ!"

". . . Tiểu Vong, là con sao?"

"Vâng, là con." Một khi nói ra câu đầu tiên, lời nói tiếp theo liền rành mạch hơn.

"Là không đủ tiền dùng ư?"

"Không, không phải, con. . ."

"Lại là việc hợp phụ huynh sao? Lúc trước mẹ đã nói với con rồi, công việc của mẹ và ba rất bận rộn, con nhờ chú Thạch và dì Trương gần nhà được không?"

". . . Vâng, mẹ, con. . ."

"Được rồi, ba mẹ còn có việc, tạm thời nói tới đây đi, nếu có chuyện con liền gọi điện cho ba mẹ."

". . . . ."

—— Hiện tại con có việc, nhưng mà, mẹ, vì sao mẹ không nghe con nói?

"Mẹ tắt máy trước. . . A, đúng rồi, Mạc Vong, có chuyện nói cho con, tết năm nay mẹ và ba có thể không trở về được."

". . . Tết cũng không thể về?" Mạc Vong sững sốt.

"Đúng vậy."

"Nhưng mà, lúc trước ba mẹ đã hứa. . ." Sinh nhật 16 tuổi, nhất định sẽ ở cùng cô. . .

"Được rồi, Tiểu Vong, đừng tùy hứng."

". . . . ."

"Ba ba rất bận rồi, mẹ dù có thai còn phải. . ." Giọng nói im bật.

"Có. . . Có thai?"

Ngay sau đó, đối diện đột nhiên truyền tới giọng nam.

"Tiểu Vong, con nghe ba ba nói, mẹ con có em bé, nhưng tuyệt đối không phải là ba mẹ không cần con, hiểu chưa? Ba mẹ chỉ là. . ."

"Con biết."

—— Ba mẹ chỉ muốn một đứa con khỏe mạnh. . .

"Mạc Vong. . ."

"Con đều biết."

—— Nhưng ba mẹ, con đã khỏe mạnh trở lại rồi.

". . . Thực ra," Cô gái ôm ngực, liên tục hít sâu, rốt cuộc để giọng nói run run của mình trở nên bình thường, "Ba mẹ, con luôn luôn muốn có em trai hoặc em gái, hiện tại đúng là quá tốt, con rất vui vẻ."

Giống như để chứng minh độ chân thật, cô cười hai tiếng.

Nước mắt lại rơi xuống.

—— Nhưng, vì sao ba mẹ không cần con?

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Tôi Không Thể Gọi Điện Thoại

Mạc Vong chỉ tùy tiện tìm một đề tài, nhưng một khi hỏi ra, cô bỗng phát hiện mình rất tò mò. Nếu nói Esther làm giáo viên thể dục còn tạm được, nhưng nghề nghiệp "Giáo sư" thấy không xứng với tên Grays kia chút nào.

Ai biết, thanh niên ngập ngừng một lát, đáp lại: "Bệ hạ, chuyện này để Grays tự nói cho ngài được chứ?"

Cô gái bỗng hiểu ý của hắn, đúng vậy, nếu để tên kia biết Esther đoạt đi cơ hội để hắn "khoe khoang", tám phần lại là một phen long trời lở đất. . . Cho nên nói, hắn đã lớn thế này rồi, còn ngây thơ như vậy thật sự không thành vấn đề ư?

Mà lúc này, cũng sắp đến giờ tan học, Mạc Vong vô cùng tự giác đến phòng y tế "đón" trúc mã nhỏ, theo lời cô Từ nói, tuy bất hạnh ngã xuống đất, nhưng thương tích ở phần eo của thiếu niên vẫn chưa bởi vậy mà tăng lên. Cô gái cảm thấy như thế đã quá tốt, dù sao lúc ngủ mình đạp hắn xuống, nếu có chuyện gì cô sẽ áy náy chết, chỉ là, dường như Thạch Vĩnh Triết vẫn rất tức giận, không chỉ hé ra cái mặt thối, ngay cả nhìn cũng không nhìn cô lấy một cái.

Mạc Vong tỏ vẻ mình thật bất đắc dĩ: "Không phải tôi đã xin lỗi cậu rồi sao?"

". . . . ."

"Cậu rốt cuộc hẹp hòi đến mức nào?"

". . . . ."

"Thạch Vĩnh Triết!"

". . . Dong dài!" Thực ra chính Thạch Vĩnh Triết cũng rất rối rắm, cho dù qua một buổi trưa, hắn cũng không dám nhìn cô. Bởi vì, chỉ cần nhìn thấy cô, sẽ kim lòng không được nghĩ tới cảnh lúc trước, sau đó. . .

Thiếu niên bất giác kéo cổ áo, rõ ràng đã là mùa thu, sao thời tiết còn nóng như vậy.

Cô Từ cười tủm tỉm tiến bọn họ: "Ngày mai nhớ tới xoa bóp."

Mạc Vong: "Vâng, không thành vấn đề!" Cô không như kẻ hẹp hòi này, cô rất hào phóng.

Thạch Vĩnh Triết: ". . . . ." Xin buông tha!

Trên đường về nhà, vẫn là thiếu niên và thiếu nữ đồng hành, tuy thân phận của Esther đã sáng tỏ, nhưng hắn có vẻ quen với việc "Âm thầm bảo vệ bệ hạ" hơn. Đối với việc này, Mạc Vong tuy [tối](#), nhưng thấy giáo viên và học sinh đi cùng nhau vô cùng kỳ quái nên không kiên trì nữa.

Ngay khi hai người đi ra cổng trường.

"Sur muội!"

". . . . ." Giọng nói quen thuộc này. . . Vẫn là làm bộ như không nghe thấy gì cả thì tốt hơn.

"Mạc sư muội!"

". . . . ." Đi mau. . .

"Vị sư muội thiếu chút nữa ngã xuống cầu thang!"

". . . . ." Mạc Vong bất đắc dĩ quay đầu, bởi vì nếu không làm vậy, ai biết đối phương sẽ nói ra những lời đáng sợ nào.

Đúng vậy, người gọi cô đúng là Lục Minh Duệ.

Tuy biết rõ như thế, khi thực sự nhìn thấy đối phương, cô gái vẫn giật mình. Nguyên nhân là vị Lục sư huynh kỳ quái kia khoát một tay lên vai Mục sư huynh, cười hi hi vầy vầy tay còn lại với cô.

Thì ra. . . Bọn họ quen biết. . .

Hơn nữa quan hệ có vẻ không tệ.

Nhưng mà, Mục sư huynh ở cùng loại người kỳ quái này không thành vấn đề gì sao? Cần thận bị truyền nhiễm đó!

Kỳ thực, kinh ngạc cũng không chỉ cô, từ lúc Lục Minh Duệ hô lên tiếng đầu tiên, Mục Tử Du đã hơi kinh ngạc nhú mày: "Cậu tiếp xúc với cô ấy khi nào?" Tư liệu điều tra là đối phương đưa cho hắn, biết cũng không kỳ quái, chỉ là. . .

"Bí mật!" Lục Minh Duệ học dáng vẻ buổi sáng của bạn tốt, quơ quơ ngón tay, vô cùng thần bí nói.

". . . . ."

"Muốn biết cũng không phải không thể, lấy bí mật của cậu đổi với tôi được chứ?" Một tay khoát lên vai thiếu niên bên cạnh, Lục Minh Duệ cười vô cùng giao hoạt, "Cam đoan giao dịch công bằng, già trẻ không gạt! Thế nào?" Vừa nói, hắn vừa vờn tay vẩy vẩy với cô gái.

"Tôi cự tuyệt."

"Ồi. Cậu cũng quá hẹp hòi. . ."

Lục Minh Duệ than thở, chỉ thấy người bên cạnh lại dạng chó hình người cười với em gái đối diện. Gần như đồng thời, cô gái đỏ mặt, mắt liếc trái phải, giống như muốn tìm một chỗ trốn đi.

". . . Đây đây, không phải chứ?" Lục Minh Duệ ôm ngực, đúng vậy, hắn bị đá kích —— người này rốt cuộc có chỗ nào tốt? Sao em gái lại thích cái dạng này chứ?

"Ha." Mục Tử Du cười khê đáp lời của thiếu niên, đôi mắt lại lạnh như băng —— bởi vì tình cảnh như vậy hắn đã thấy rất nhiều. Ánh mắt cũng thế, ngôn ngữ cũng thế, hành vi cũng thế. . . Rõ ràng vốn không hiểu rõ hắn, lại có thể dễ dàng sinh ra hảo cảm không thực tế, nông cạn có lẽ không phải tội, nhưng lại khiến người chán ghét.

Tiếc là, hai người này đều hiểu lầm, lúc này Mạc Vong đang nghĩ: Làm sao bây giờ? Chỉ cần vừa thấy mặt sư huynh lại nhớ đến đi cà. . . Thực xin lỗi, sư huynh! Trong khoảng thời gian ngắn không dám nhìn anh nữa! TAT

Không, hiểu lầm có lẽ không chỉ hai người.

Mắt thấy thanh mai nhỏ bị nụ cười của một tên mặt trắng làm đỏ mặt, truc mã nhỏ giận dữ công tâm, kéo cổ tay của cô gái, tha cô đi.

". . . Đây, cậu làm cái gì?"

"Câm miệng!"

". . . Hung dữ cái gì."

"Hừ!"

"Chắc chắn, đúng là giống như con chó bảo vệ miếng ăn." Nhìn chăm chú vào một màn kia, Lục Minh Duệ phì cười, lấy khuỷu tay huyích vào người bạn nhỏ, "Lại nói tiếp, vị Thạch sư đệ kia rốt cuộc đắc tội cậu lúc nào?" Dù sao cũng là bạn bè, chân tình hoặc giả ý hắn hiểu rõ, không cần đoán cũng biết mục đích thật sự của người bên cạnh.

"Ai biết được?" Mục Tử Du không để ý đáp lại, trong lòng lại nghĩ xấu xa, nếu vị Thạch sư đệ biết việc xảy ra trên người cô gái hôm nay, còn có thể giống như hiện tại sao? Hay là. . .

"Nói thật sẽ chết à?"

"Ừm."

"Tôi nói cậu. . ."

Nhưng cho dù nói những chuyện đã xảy ra thế nào với đôi bạn tốt này, có lẽ là ban ngày đã dùng hết vận xui, tổ hai người thanh mai trúc mã vừa về nhà liền chiếm được một ngạc nhiên.

"Tan học rồi hả?" Người đàn ông trung niên cười, đứng lên từ ghế sofa, vẫy tay với hai người đứng ở cửa, "Còn thất thần làm gì? Mau vào."

Mạc Vong vui vẻ chạy qua: "Chú Thạch, chú về từ khi nào?"

Người đàn ông được gọi là "chú Thạch" xoa đầu cô gái: "Vừa mới tiến vào nhà." Đúng vậy, vị này chính là ba ba nhà họ Thạch vừa về nhà sau khi kết thúc công tác. Hơi han ân cần cô gái một lát, hắn mới nhìn thiếu niên đứng ở cửa, "Sao thế, không biết ba ba nữa rồi hả?"

"Chắc." Thạch Vĩnh Triết quay đầu hừ nhẹ, "Ba còn nhớ phải về nhà sao?"

"Tiểu tử thôi. . ." Tuy miệng nói như vậy, người đàn ông không hề tức giận, chỉ là đi lên trước ôm cổ thiếu niên, đề đầu xuống rồi xoa mạnh, "Nói! Lúc ba không ở đây có bắt nạt Mạc Vong hay không?"

Sau khi ra sức giãy giụa không có kết quả, thiếu niên nghẹn lời: ". . . Ba thật là ba ruột của con sao? !"

Không thể không nói, tuy là cha con, tuy diện mạo đều anh tuấn, nhưng diện mạo của Thạch Vĩnh Triết và chú Thạch không giống nhau lắm. Có câu nói "Con trai giống mẹ", đặt ở nhà họ Thạch vô cùng phù hợp. Nhưng đa số người chỉ cần nhìn một cái, sẽ hiểu rõ quan hệ giữa hai người.

Nguyên nhân là, tuy Thạch Vĩnh Triết giống mẹ hơn, lại kế thừa đôi mắt đen xinh đẹp có thần của cha.

Chú Thạch nghe vậy cũng không tức giận, chỉ cười to vài tiếng: "Ha ha ha, việc này phải hỏi mẹ con mới được." Lại xoa.

". . . . ."

Mạc Vong lẳng lặng nhìn chăm chú vào hai cha con đang đùa giỡn, bất giác hơi nắm chặt tay lại. Thực ra, cô luôn rất hâm mộ Thạch Vĩnh Triết, chẳng phải vì hắn có diện mạo kế thừa ưu điểm của cha mẹ, cũng không phải vì đầu óc, lại càng không vì tế bào vận động của hắn, mà là. . . Chú Thạch và dì Trương luôn ở bên cạnh hắn, tuy ngẫu nhiên xa nhà, nhưng nhất định sẽ trở về.

Hơn nữa, lúc này cô cảm nhận được rõ ràng, ba người bọn họ là người nhà chân chính.

Mặc dù rời đi lâu, ngăn cách xa xôi, nhưng chỉ cần gặp lại là có thể thân mật đùa giỡn mà không kiêng nể gì như hiện tại.

Thật tốt. . .

Nhìn nhìn, cô gái đột nhiên thấy mũi hơi chua xót, nhưng vào lúc này, phía sau có người gọi cô: "Vong Vong."

Cô nhanh chóng khịt khịt mũi, cười quay đầu như bình thường: "Dì Trương?"

"Đi lại." Người phụ nữ dù đã đến trung niên nhưng vẫn xinh đẹp tao nhã như trước vẫy tay với cô, trên mặt tràn đầy vẻ vui mừng.

"?"

Tuy có chút nghi hoặc, cô gái vẫn đi tới, ngay sau đó, cô cũng nhận được một sự ngạc nhiên.

". . . Dì Trương, con về trước đây!"

"Đi đi đi đi."

Cứ như vậy, Mạc Vong ngay cả cặp sách cũng quên mang, trực tiếp chạy về nhà.

Thiếu niên đang ra sức chống lại sự "chà đạp" của cha trong phòng khách không tự giác ngừng lại, nhìn chăm chú vào bóng lưng của cô gái: "Cậu ấy sao thế?"

Dì Trương đi tới véo tai hắn: "Nói, hôm nay ở trường có bắt nạt Vong Vong không?"

Thạch Vĩnh Triết: ". . . Mẹ thật sự là mẹ ruột của con sao?"

"Cái này phải hỏi ba con!"

". . . . ." Đủ rồi! Còn dám không chịu trách nhiệm hơn sao?

Mà lúc này, cô gái ngồi xỏm trên ghế sofa, tay nắm chặt điện thoại, trên mặt là nụ cười xán lạn không kìm nén nổi. Có lẽ bởi vì quá hưng phấn, cô ấn sai dây số hai ba lần, mới rút cuộc ấn đúng dây số tuy rất ít gọi nhưng cũng đã lưu vào trí nhớ.

"Tút. . ."

"Tút. . ."

Thời gian chờ đợi như thật dài lâu.

Thế cho nên cô gái xem giấy chuẩn đoán bệnh, lại lần lượt xem từng kết quả trên đó. Vừa vui mừng, lại không yên, giống như sợ hãi mình nhìn nhầm, thế cho nên vui mừng vô ích một hồi.

Không, sẽ không.

Cô gái lắc đầu, rõ ràng dì Trương cũng đã xác nhận rồi. Cô thật sự đã khỏe mạnh trở lại, cũng sẽ không bao giờ thành liên lụy của ba mẹ nữa.

Sau đó, người nhà của cô cũng sẽ trở về, bọn họ sẽ sống như trước đây, nhất định là như vậy.

"Tiểu Vong?"

Điện thoại rút cuộc kết nối, đối diện truyền đến một giọng nữ khàn khàn như vừa tỉnh ngủ.

" . . . ." Đây là thế nào? Rõ ràng lời muốn nói đều như muốn tràn từ ngực ra, nhưng khi nghe thấy giọng mẹ, Mạc Vong lại phát hiện mình ngay cả một câu cũng nói không được.

"Tiểu Vong?"

"Sao vậy? Là điện thoại của Mạc Vong?" Đối diện lại truyền đến giọng của ba ba.

"Không biết, gọi tới nhưng không ai nói chuyện, nhầm rồi sao?"

"Vậy tắt máy đi."

"Ừm."

Đừng! Như vậy không được! Đừng tắt máy!

Cô gái nôn nóng vội vàng, dưới loại tâm lý này, cô rút cuộc thành công phát ra tiếng: "Mẹ!"

". . . Tiểu Vong, là con sao?"

"Vâng, là con." Một khi nói ra câu đầu tiên, lời nói tiếp theo liền rành mạch hơn.

"Là không đủ tiền dùng ư?"

"Không, không phải, con. . ."

"Lại là việc hợp phụ huynh sao? Lúc trước mẹ đã nói với con rồi, công việc của mẹ và ba rất bận rộn, con nhờ chú Thạch và dì Trương gần nhà được không?"

". . . Vâng, mẹ, con. . ."

"Được rồi, ba mẹ còn có việc, tạm thời nói tới đây đi, nếu có chuyện con liền gọi điện cho ba mẹ."

". . . . ."

—— Hiện tại con có việc, nhưng mà, mẹ, vì sao mẹ không nghe con nói?

"Mẹ tắt máy trước. . . A, đúng rồi, Mạc Vong, có chuyện nói cho con, tết năm nay mẹ và ba có thể không trở về được."

". . . Tết cũng không thể về?" Mạc Vong sững sốt.

"Đúng vậy."

"Nhưng mà, lúc trước ba mẹ đã hứa. . ." Sinh nhật 16 tuổi, nhất định sẽ ở cùng cô. . .

"Được rồi, Tiểu Vong, đừng tùy hứng."

". . . . ."

"Ba ba rất bận rồi, mẹ dù có thai còn phải. . ." Giọng nói im bặt.

"Có. . . Có thai?"

Ngay sau đó, đối diện đột nhiên truyền tới giọng nam.

"Tiểu Vong, con nghe ba ba nói, mẹ con có em bé, nhưng tuyệt đối không phải là ba mẹ không cần con, hiểu chưa? Ba mẹ chỉ là. . ."

"Con biết."

—— Ba mẹ chỉ muốn một đứa con khỏe mạnh. . .

"Mạc Vong. . ."

"Con đều biết."

—— Nhưng ba mẹ, con đã khỏe mạnh trở lại rồi.

"... Thực ra," Cô gái ôm ngực, liên tục hít sâu, rồi cuộc đê giọng nói run run của mình trở nên bình thường, "Ba mẹ, con luôn luôn muốn có em trai hoặc em gái, hiện tại đúng là quá tốt, con rất vui về."

Giống như để chứng minh độ chân thật, cô cười hai tiếng.

Nước mắt lại rơi xuống.

—— Nhưng, vì sao ba mẹ không cần con?

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Tôi Sẽ Không Thể Khổ Sở

Không nhớ rõ sau đó ba ba còn nói những gì.

Cũng không nhớ rõ sau đó mình đã trả lời ra sao.

Bắt đầu từ giây phút nào đó, thời gian của cô gái dường như ngưng đọng. Cả người như bị giấu vào một chiếc rương tĩnh lặng, trước mắt là một mảng mơ hồ, cái gì cũng không nghe, cái gì cũng không thấy, chỉ có chút đau xót thỉnh thoảng dâng lên trong lòng, chứng minh... cô còn sống.

Nhưng, dù vậy, cô cũng không được cần.

Nếu đã như vậy, sự tồn tại của cô còn có ý nghĩa gì nữa.

"Bệ hạ, tôi về..."

"Bệ hạ, là tôi tới nhà trước..."

Tiếng nói của hai thanh niên cùng im bật.

Mạc Vong ngừng đầu theo bản năng: "Đã về à".

"Bệ hạ..."

"Làm sao vậy?". Ánh mắt khiếp sợ của nhóm thanh niên khiến cô gái nghi hoặc, nghiêng nghiêng đầu.

"Ngài..." Nổi kinh ngạc và lo lắng khiến trong khoảng thời gian ngắn Esther cơ hồ nói không nên lời, chân tay hấn luống cuống, bởi vì hoàn toàn không biết nên làm cái gì... Mới có thể khiến cô ngừng khóc.

So sánh mà nói, Grays mới đến không tới một ngày có vẻ không bận tâm nhiều như vậy, hấn nhanh nhẹn quỳ gối trước mặt cô gái: "Bệ hạ, là kẻ nào mạo phạm ngài?".

"Mạo phạm?"

"Xin an tâm". Thanh niên tóc tím nói trịnh trọng như tuyên thệ: "Kẻ làm cho ngài rơi nước mắt, ta nhất định sẽ khiến hắn phải dùng máu tươi để rửa sạch tội nghiệt!".

"Rơi nước mắt..." cô gái sờ sờ mặt theo bản năng, "Tôi... khóc?". Đến tận giờ phút này, cô mới phát hiện trên mặt mình ướt sũng, lạnh lạnh, "Từ lúc nào..."

"..." Grays kinh ngạc quay đầu nhìn vào mặt đồng bạn.

Esther: "...". Đến tận cùng là thương tâm thế nào, mới có thể làm cho một người còn không nhận ra mình đang khóc, "Bệ hạ..." Rốt cuộc là phải làm sao, mới có thể khiến cô không rơi nước mắt nữa? Dù cho phương pháp đó có phải trả giá bằng cả sinh mệnh này...

Cô gái đột nhiên đứng lên khỏi sô pha, dùng tay áo lau nhanh nước mắt trên mặt, có thể nói trong lúc hành động mạnh, khuy áo cào lên mặt cô mấy vết hồng.

"Tôi phải đi ra ngoài một chút".

Trong khi nói, cô lướt nhanh qua hai người thanh niên, đi đến cạnh cửa, một tay kéo cửa.

"Không được đi cùng."

"Bệ hạ?"

"Bệ hạ..."

“Đây là mệnh lệnh!”. Giọng cô gái nghẹn ngào, lại ẩn chứa sự kiên quyết không thể nghi ngờ.

“Cạch!”

Tiếng vang nhỏ như vậy, hoàn toàn ngăn cách Mạc Vong và nhóm thanh niên.

Cô gái tựa lưng vào cửa, nước mắt đảo vòng trong hốc mắt, bất giác rơi xuống. Cô vội vàng hít một hơi thật sâu, cắn răng liều mạng nhìn xuống dục vọng muốn khóc, lại dùng tay áo lau lau mặt.

Dù có muốn khóc... cũng không được... khóc ở đây!

Cô xoay người chạy ra ngoài

Đúng lúc này, cánh cửa bên cạnh đột nhiên mở ra, thiếu niên than thở từ trong đó bước ra, lại vừa vận nhìn thấy bóng dáng chạy vụt đi của cô, vội vàng hô ——

"Này, cậu đi đâu thế?"

"Mạc Vong!"

"..."

—— Rốt cuộc là làm sao vậy? Chạy trốn gấp gấp như vậy...

—— Hơn nữa...

Thạch Vĩnh Triết hơi nhíu mày, ảo giác ư? Trong phút chốc thoáng qua, hình như hắn nhìn thấy...

Thấy phía sau không có người đuổi theo, Mạc Vong hơi thở phào nhẹ nhõm, thả chậm bước chân, cho đến khi ra khỏi tiểu khu, rốt cuộc cô cũng không cố ngăn không cho nước mắt chảy thành dòng nữa.

Không thể rơi nước mắt ở nhà, bởi vì Esther và Grays sẽ nhìn thấy.

Không thể rơi nước mắt ở hành lang, bởi vì chú Thạch, di Trương và Thạch Vĩnh Triết sẽ nhìn thấy.

Không thể rơi nước mắt trong tiểu khu, bởi vì hàng xóm thân quen của cô sẽ nhìn thấy.

Cho dù ở bên ngoài, cũng không thể gào khóc chẳng kiêng nể gì.

Bởi vì như vậy...

Thật giống như cầu xin người khác “Mau mau tới an ủi tôi đi... Tôi thật sự rất khổ sở...”.

Rất mất mặt.

Cô không thể làm chuyện như vậy ---- triển lãm sự thê thảm của bản thân trước mặt người khác, rồi sau đó cầu xin được sự an ủi dịu dàng.

Làm vậy hoàn toàn không có chút tác dụng nào.

Không thể giải quyết được gì cả.

Nếu ngay cả người nhà thân mật nhất trên thế giới cũng đều không cần cô, cô còn có tư cách gì đi thỉnh cầu sự quan tâm của người khác chứ?

Cô là người không được cần...

Buổi chiều tà, trên ngã tư đường dần dần yên tĩnh, cô gái cứ ngoan ngoãn ngồi im lặng như thể bên chiếc ghế dài ven đường, một cơn gió thu phát qua, cây ngô đồng cạnh cô để rơi mấy chiếc lá, nhẹ nhàng gõ lên đầu vai cô.

Bức tranh thiên nhiên màu sắc rực rỡ lại trong trẻo lạnh lùng có vẻ rất nghệ thuật, thế cho nên không ít người đi qua kim lòng không đậu mà ngắm nhìn.

Nhưng, lại không có một ai phát hiện kỳ thật cô gái đang khóc.

Bởi vì cô lặng lẽ như thế.

Mạc Vong hơi xiết chặt làn váy dần dần ẩm ướt, dù cho bây giờ cứ như vậy mà biến mất, cũng sẽ không có bất cứ ai để ý đâu nhỉ?

Như vậy, người nào cũng thoải mái, để cho cô biến mất đi!

Mà ở một chỗ khác cách đó không xa.

"Rắc rắc!"

Một tiếng vang nhỏ phát ra trong tay thanh niên, hắn nghiêng đầu theo bản năng, thì ra không biết tự bao giờ, bản thân đã dùng tay trực tiếp bóp nát một góc tường.

"..."

"Ta nói, thật sự vẫn nên đi qua nhỉ?" Thanh niên tóc tím bên cạnh nói thẳng, "Dáng vẻ bộ hạ thoát nhìn có chút kỳ quái".

"... Không được." Cho dù vô cùng muốn cũng không được, bởi vì, "Mệnh lệnh của bộ hạ là tuyệt đối". Cô ấy đã nói "Không được đi cùng", ở một chỗ không xa như thế này đã xem như đi quá giới hạn, nếu lại tiến thêm một bước...

"Nếu ta kiên trì muốn đi qua thì sao?"

"Grays, " Esther nắm chặt quả đấm, trên người bỗng tản mát ra loại hơi thở lạnh lẽo, "Ngươi muốn làm trái mệnh lệnh của bộ hạ sao?"

"Đối mặt với phản ứng như vậy của thanh niên, Grays trường kì đối nghịch lại không chỉ không sợ hãi, ngược lại còn nói: "Nếu ta nói 'đúng', ngươi muốn làm sao?"

"Như vậy, dù có phải bẻ gãy tay chân ngươi, ta cũng cần phải giữ gìn quyền uy của bộ hạ". Hắn vẫn không biết rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể khiến cô gái thôi không khóc nữa, nhưng ít ra... Có thể hoàn thành từng tâm nguyện của cô.

"Ngươi nghiêm túc?" Grays có chút kinh ngạc, không ngờ Esther luôn không mấy hứng thú đánh nhau với mình lại muốn chủ động ra tay, quả thực là mặt trời mọc từ hướng Tây.

"A". Thanh niên lạnh lùng lên tiếng "Ngươi không phải vẫn muốn khiêu chiến với ta sao?"

Grays lại khoanh hai tay trước ngực, tựa trở lại tường: "Thật sự vẫn là quên đi".

"..."

"Dưới loại tình huống này, cho dù thắng ngươi, cũng không có gì đáng để kiêu ngạo".

"..." Esther im lặng một lát, mới chậm rãi thở ra một hơi, lại quay đầu nhìn về phía cô gái ----- hắn đã mất bình tĩnh đến nỗi ngay cả Grays cũng lười đối địch với mình sao? Bộ hạ...

Nhưng vào lúc này.

"Hộc... Hộc..." Thiếu niên thở hồng hộc chạy trên ngã tư đường dưới ánh hoàng hôn, nhìn trái phải xung quanh, nhẹ giọng cầu nguyện, "Ngốc kia, chạy đi đâu rồi?". Trong giọng nói, là sự lo lắng nồng đậm không thể tan hết.

Ngay trước đó, dù chỉ nhìn thoáng qua, hắn đã chú ý thấy sự khác thường của cô gái, lúc về nhà lại càng nghĩ càng không thích hợp.

Sau đó, ba già ngu ngốc ngồi trên sofa đột nhiên mở miệng nói: "Thằng con trai do do dự dự, xứng đáng cả đời đều không cưới được gái".

Thạch Vĩnh Triết: "..."

"Ba con cũng như vậy đó" mẹ già đi tới bỏ đao, "Cho nên thành đàn ông ế lớn tuổi, cuối cùng bị mẹ tóm đấy."

Thạch Vĩnh Triết: "..."

Thạch ba không thấy nhục mà còn lấy làm vinh dự: "Cho nên, trong đôi bên ít nhất phải có một người chủ động, nếu không...".

Thạch mẹ mỉm cười tiếp tục bỏ đao: "Nhất định độc thân cả đời đó... à!"

Thạch Vĩnh Triết: "... Có người làm cha mẹ như vậy sao? Nhưng mà, "Àm ỹ chết được!". Để lại một câu như vậy, hắn liền chạy thẳng ra khỏi nhà, sau đó tìm kiếm cái người không biết đã đánh mất bản thân ở đâu kia khắp nơi, tìm thanh mai nhỏ không trở lại.

Không có!

Không có!

Nơi nơi đều không có!

Góc đường, dưới mái hiên, chuồng chó... Cái cuối hẳn là không có chứ nhỉ? Cô chui không lọt

...

Tìm khắp các ngã tư, rốt cuộc hẳn cũng nhìn thấy trên chiếc ghế dài ven con đường nào đấy, thân hình quen thuộc kia.

Cái gì vậy chứ, không ngờ lại là chỗ bình thường này.

Mới trước đây chơi trốn tìm rõ ràng thích nhất là tìm chỗ kỳ kỳ quái quái chui vào, trong nháy mắt, bọn họ đều đã trưởng thành, cũng đã xảy ra đủ loại biến hóa, nhưng mà, đột nhiên hẳn phát giác, đây kỳ thực là chuyện rất bình thường đúng không?

Không có ai là vĩnh viễn không thay đổi.

Chỉ cần là điều quan trọng nhất không xảy ra biến đổi, thì nhất định sẽ không sao...

Là như thế này phải không?

Hơn nữa, cho dù trên người cô đã xảy ra biến đổi hẳn không biết thì cũng không sao, biến “không biết” kia thành “đã biết” là tốt rồi, bởi vì từ đầu đến cuối, hẳn đều chưa bao giờ muốn bất hòa với cô, hoàn toàn ngược lại, hẳn vẫn luôn muốn được gần cô hơn, đáng tiếc không tìm thấy biện pháp thích hợp, còn thường xuyên chữa lợn lành thành lợn què...

Nghĩ như thế, Thạch Vịnh Triết lướt nhanh qua đường cái, đi tới chỗ cô gái.

Nhưng mà, đúng lúc này, việc ngoài ý muốn đã xảy ra!

Thiếu niên đã chạy tới giữa ngã tư đường bỗng nhiên dừng bước, một tay che ngực trái, một lát sau, hẳn khôi phục hành động, khoe miệng chậm rãi nở nụ cười.

Bước đi càng lúc càng nhanh.

Rất nhanh, hẳn đã tới gần cô gái, nhặt lấy cành cây khô: “Ma Vương!”. Nói xong liền xông thẳng về phía đối phương.

"..." Mạc Vong giật mình run lên, tay muốn giơ lên theo bản năng, lại mạnh mẽ kiềm chế hành động này ----- tay trái bắt lấy tay phải, dùng hết sức mạnh toàn thân để áp chặt chúng nó trên đùi.

Sao phải phản kháng chứ?

Đúng, đã không cần nữa.

Tiếng gió dồn dập phát ra từ động tác của thiếu niên, vang vọng bên tai cô gái.

Cô cơ hồ có thể tưởng tượng cảm giác đau đớn khi nó bỏ xuống, thế nhưng, vẫn chỉ chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Nếu có thể thành công tiêu diệt “Ma vương” mà nói, “Dũng giả” nhất định sẽ rất vui vẻ nhỉ? Như vậy, có phải ý nghĩa tồn tại của cô rốt cuộc cũng có chút giá trị không?

Nếu là như vậy...

Thì cứ thế để cho cô biến mất đi.

"Bệ hạ!"

"Không tốt..."

Thanh niên phát hiện ra bất thường lao nhanh về phía Mạc Vong.

Đáng tiếc đã quá muộn

Thanh “kiếm dũng giả” đã rơi xuống đỉnh đầu cô gái!

"Nộp mạng đi!!!"

"..." Ừm, được.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Tôi Không Thể Không Có Giá Trị

Mạc Vong từng nghe nói, con người trước khi chết sẽ trải qua một giai đoạn im lặng.

Vào lúc ấy, hết thảy đều trở nên cực kỳ yên tĩnh cực kỳ yên tĩnh, kiên nhẫn chờ đợi trong sự yên tĩnh ngăn cách với trần thế kia, sẽ nghe được tiếng đập cánh, đó chính là tín hiệu của sứ giả Từ thần.

Thế nên, sự yên tĩnh hiện giờ chắc là bình thường.

Hay là ——

"Tại sao không đánh trả?"

"..." Cô gái mở mắt ra.

Thiếu niên hỏi với vẻ phẫn nộ, thanh kiếm trong tay hấn vững vàng dừng lại cách đỉnh đầu cô.

"Nói đi, tại sao ngươi lại không đánh trả...".

"Sao cậu lại dừng tay?". Rõ ràng là có thể trực tiếp đánh bại cô.

"Ngươi đang sỉ nhục ta à?" Dững giả nổi giận đùng đùng, vứt bỏ nhánh cây trong tay, "Ta thân là Dững giả, đương nhiên phải đường đường chính chính đánh bại Ma vương, sao có thể ra tay với ngươi tay không tác sát!"

Cô gái sừng sốt, lập tức xoay người nhặt nhánh cây lên, hươu hươu mấy cái: "Được rồi, tôi đã cảm vũ khí trong tay, cậu ra tay đi".

Dững giả lại càng thêm phẫn nộ: "Ngươi đang kỳ thị chỉ số thông minh của ta đó hả?!". Truyện được edit bởi Mèo Mạnh Mẽ và Sulli diễn đàn Lê Quý Đôn

"..." Dẫu đang ở dưới tình huống này, nhưng cô gái vẫn rất muốn nói —— điều kiện tiên quyết là hẳn phải thật sự có thứ đồ chơi đó chứ? (ý là chỉ số thông minh đó à)

"Bây giờ ngươi hoàn toàn không có giá trị để ta động thủ".

"..."

Ngươi không có giá trị...

Không có giá trị...

Không có...

"Đứng". Mạc Vong nhíu mày, "Tôi không có giá trị. Chậm rãi xiết chặt nắm tay, nhánh cây cứng rắn khiến cô đau đớn, nhưng nơi nào đấy trong thân thể lại càng đau đớn hơn.

"..."

"Nếu đã như vậy, thì hãy làm tôi biến mất đi".

"Ngươi..."

"Tại sao lại dừng tay chứ?". Cô gái đứng lên, lần đầu tiên rống giận với thiếu niên mà không hề kiêng nể, "Ra tay đi! Khiến tôi hoàn toàn biến mất đi! Nếu cho rằng tôi không có giá trị, vì sao còn muốn để cho tôi tồn tại trên cõi đời này?!"

—— sao không để cô biến mất ngay từ đầu? Bởi vì đột nhiên phát hiện ra không có giá trị nên liền vứt bỏ... Như vậy thật sự quá tồi tệ!

Dường như muốn trút hết nội tâm đau khổ ra ngoài, hét đến nổi khàn giọng. Thế cho nên, cô gái bắt đầu thờ đốc kịch liệt.

Cùng với tiếng quát to kia, nước mắt vốn đã khô cạn lại vỡ òa lần nữa.

“Ngươi...” Thiếu niên bị tình huống đột phát này làm cho tay chân luống cuống, “Ngươi đừng khóc mà! Không phải ta còn chưa có đánh trúng ngươi sao?” Cuối cùng, hắn thậm chí còn bắt đầu lắp bắp, “Vội, vội lại, nào có, có, có Ma vương chủ động để người ta đánh chứ, thật kỳ quái mà!”.

"Thạch Vĩnh Triết" cực kỳ phiền não, hắn đứng tại chỗ vò đầu bứt tóc một hồi lâu, không biết nghĩ đến điều gì, đột nhiên xoay người bỏ chạy.

"..." Quả nhiên, cô không có giá trị.

Đôi mắt rực lửa của cô gái âm ỉ đi, ánh lửa trong đó dần dần lụi tắt, đợi thêm chút nữa, có lẽ ngay cả hơi ấm cũng chẳng còn sót lại.

Nhưng vào lúc này, gần đây đột nhiên có tiếng thét chói tai của đám trẻ truyền đến.

Cõ lẽ do vẫn luôn làm chuyện tốt, Mạc Vong bất giác nhìn về phía phát ra tiếng, ngay sau đó, cô thấy được cảnh tượng khiến cô cả đời khó quên.

Trúc mã của cô đang vừa tránh né đá mà đám nhóc ném ra, vừa liều mạng cướp đoạt kẹo que trong tay chúng.

Rất nhanh, hắn đã tóm được một bó to. Rồi sau đó nhanh chân chạy trở lại.

"Hộc... Hộc... Đám nhỏ kia thật sự là càng ngày càng khó giết..." Dừng giả luôn đại diện cho chính nghĩa trong truyền thuyết một tay chống gối đứng trước mặt cô gái, vừa thở phì phò, vừa nói ra những lời lẽ không hề cảm thấy thẹn với lòng. Nói xong, một tay lấy kẹo que trong tay đưa tới trước mặt cô gái, "Cho đó!".

"..." Mặc dù cô gái đang rơi vào cảm xúc cực đoan, nhưng cũng bị hành động này làm cho chấn động sâu sắc, thật lâu sau mới kịp phản ứng, không thể tin mà chỉ vào chính mình, "Cho tôi hả?".

"Tám phần là vì ngươi... khô kiệt ma lực chứ gì, ăn đi, ăn vào là có ma lực ngay".

"..." Không có đâu, ngược lại còn tuột ma lực đi ấy chứ?

"Đừng có hiểu lầm!" Dừng giả hừ nhẹ một tiếng rồi quay đi, "Cũng không phải ta giúp ngươi, chỉ muốn đường đường chính chính đánh bại ngươi mà thôi!".

"..." Dẫu tinh thần hơi có vấn đề, thì cũng thật không hề khác biệt gì với lúc bình thường.

"Cho nên, đừng nói cái gì mà không có giá trị nữa!". Thiếu niên đứng thẳng người, động tác vô cùng tàn bạo, chỉ vào cô ---- nếu bỏ qua kẹo que trong tay hắn --- lớn tiếng nói, "Rõ ràng là có! Giá trị tồn tại của ngươi chính là bị bán đại nhân đánh ngã!".

"... Giá trị của tôi?"

"Đúng vậy! Nghe rõ rồi chứ, chỉ có ta mới có thể đánh ngã ngươi". Thiếu niên lại cường điệu, nói: "Tóm lại, trước khi bị ta đánh bại, ngươi không thể bị bất kỳ ai đánh ngã!".

"..."

"Ma Vương rất cường đại, thật đáng sợ nếu tồn tại..." Dừng giả nghiêng đầu đi, lẩm bẩm than thở những lời không rõ, "Đừng có khóc".

"Cái gì?" Mạc Vong nhất thời không nghe rõ.

"..." Dừng giả đen mặt, "Ngươi có ý gì?"

"... Tôi là thật sự nghe không rõ."

"Cũng đã nói rồi!" Thiếu niên túm mạnh tay cô gái, mạnh mẽ nhét kẹo que vào, ngay sau đó không biết lấy đâu ra một cái khăn tay, tiến tới chùi mạnh lên mặt cô gái, "Nếu là Ma vương thì đừng có động một chút là rơi nước mắt, chẳng khí phách chút nào!".

"..." Cô chưa từng muốn khí phách có được hay không?

"Đánh nhau không có cảm giác gì hết".

"Tôi nói, " Mạc Vong bất lấy cổ tay thiếu niên, "Rốt cuộc cậu xem Ma vương là cái gì?"

"Dong, dong dài!" Thiếu niên vội vàng lắc lắc cổ tay, dán cái khăn lên mặt cô gái, lùi ra sau mấy bước, nhìn tay mình với vẻ lo lắng, "Không ngờ ta lại bị Ma vương chạm vào, sẽ không bị thối thịt đấy chứ".

"Ê! Tôi nói cậu này..." Đến nông nổi đó sao? Từ nhỏ đến lớn không biết đã bị cô chạm qua bao nhiêu lần rồi, nghe nói mới trước đây còn tắm chung,

cũng không thấy người hấn bị thối à!

"Cái gì?"

"... Thôi quên đi". Mạc Vong vỗ vỗ mặt, xiết chặt chiếc khăn tay có chút ướt át, ho nhẹ, nhỏ giọng nói, "Dù sao đi nữa... Cảm ơn cậu".

"Hả, người nói cái gì?" Hình như thiếu niên nghe không rõ.

"... Cậu cố ý đó hả?" Tính trả thù hành vi vừa rồi hả? Vấn đề là ở chỗ cô thật sự nghe không rõ chứ bộ.

"Ta thật sự không nghe rõ, nói lại đi".

"Không được."

"Này! Người cái tên Ma vương gian xảo này, xem ta..."

"Thạch Vĩnh Triết!" Cô gái đột nhiên kêu lên như thế, hơn nữa còn dựa sát vào trúc mã.

"Làm, làm cái gì đó?" Thiếu niên nói lấp bắp, tính lui ra sau một chút, nhưng không biết sao lại dừng bước.

Ngay sau đó, hấn nhìn thấy cô gái bày ra khuôn mặt tươi cười với hấn ---- cũng không phải là nụ cười cực kì xinh đẹp gì, bởi vì trên mặt còn đầy vết nước mắt, nhưng mà... nhưng mà...

Thiếu niên che ngực một phen, không hề nghi ngờ, cơ quan nào đấy ở nơi sâu thẳm, ở một giây kia nhảy lên lên thật nhanh, càng về sau càng nhanh, thậm chí còn có xu thế muốn nhảy ra khỏi miệng.

Thật kỳ quái...

"Ma, Ma vương, rốt cuộc người đã hạ ma pháp kỳ quái gì với ta?"

"Hả?"

"Bớt, bớt làm bộ đi! Xem ta ta ta ta ta..."

"Ta cái gì?" Cô gái nghiêng đầu, nghi hoặc hỏi.

"Lần sau ta lại đến đánh ngã người!!!"

Nói xong, thiếu niên bỏ chạy trời chết, mới chạy chưa xa thì chân đã lao đảo một cái, lập tức vô cùng chật vật lăn một vòng tại chỗ, đầu đụng vào cây.

"... Phụt!" Rốt cuộc thì Mạc Vong cũng không nén được mà cười ra tiếng —— người này thật là ngốc mà!

Cách đó không xa, hai vị thanh niên nhìn chăm chú vào cô gái đã khôi phục nụ cười, không hện mà cùng thờ phào nhẹ nhõm.

"Bệ hạ..." rốt cuộc Esther cũng buông lỏng bàn tay nắm chặt, mặc kệ thế nào, thật sự là quá tốt. Tuy rằng nụ cười kia không phải tự tay hấn lấy lại, nhưng dù vậy, hấn cũng cảm thấy mỹ mãn.

"Rõ ràng là đến trước, lại bị Dũng giả giành việc, thật là buồn cười". Grays hừ nhỏ một tiếng, "Esther, đây đều là lỗi của người đó".

"Nếu người kiên trì cho rằng như thế, thì ta cũng hết cách".

Thanh niên tóc tím cực kì không khách khí mà đánh giá đồng bọn của mình: "Người đàn ông cứng nhắc chỉ biết nghe theo mệnh lệnh!".

"Đây là chức trách của người thân là thủ hộ".

"Nếu mệnh lệnh sai lầm thì sao?".

"Grays, nói năng cho cẩn thận!" Esther nhíu mày, "Chúng ta không có tư cách nghi ngờ mệnh lệnh của bệ hạ, nghe lời cô ấy, là phải tuyệt đối hoàn thành công việc".

"Kể cả kêu người đi chết à?".

Dù đối mặt với lời vặn vẹo như vậy, thanh niên tóc bạc vẫn ẩn ngực chính mình với vẻ mặt trấn định: "Bắt đầu từ ngày trở thành thủ hộ, đã là vật phẩm của bệ hạ, mặc kệ có sử dụng như thế nào đều là quyền tự do của cô ấy".

"Vậy, nếu bệ hạ ra lệnh cho người giết cô ấy thì sao nào?".

"Grays!" Dĩ nhiên thanh niên có chút tức giận.

“Sao nào, người thù hận chân thành nhất của bộ hạ”. Grays khinh thường xì một tiếng, “Không dám trả lời sao? Ngươi sẽ ra tay sao? Không, hẳn là phải hỏi ---- ngươi có thể ra tay sao?”.

Thanh niên im lặng một lúc, rồi cuộc mở miệng trả lời: “... Ta sẽ tuân theo mệnh lệnh”.

"..."

“Nhưng, bất kể đến thế giới nào, ta đều chắc chắn sẽ một đường đi theo bộ hạ”.

Nhận được câu trả lời như vậy, thanh niên tóc tím lại thở dài: “Thật đúng là câu trả lời phù hợp với tính cách của ngươi. Nhưng, Esther, đừng trách ta nhắc nhở ngươi. Nếu ngươi không từ bỏ lòng cố chấp vô dụng này, một ngày nào đó ngươi sẽ vì nó mà đánh mất đi thứ gì đó quan trọng.

Esther lại lắc đầu, vẫn không để lời nói của hắn vào lòng, vẻ mặt không chút dao động: “So với bộ hạ, bất luận là thứ gì cũng đều không đáng giá để nhắc tới”. Cho nên mặc kệ là mất đi cái gì, hắn cũng sẽ không chút do dự và xúc động.

“Tùy ngươi thôi”. Hắn cũng không phải là bạn của người này, sao phải lo lắng vì loại chuyện này chứ?

Nhưng vào lúc này, rốt cuộc cô gái cũng không thể nhịn được nữa đánh tên thiếu niên đang ngồi dưới đất kẻ là “tội ác của Ma vương”. Lần này, người sau không gạt xiu nữa, nhưng ngăn người một chút rồi lại khôi phục trạng thái bình thường, sau đó hình như nghĩ tới việc gì đó, đỏ mặt quay đầu đi.

“Không có gì, tôi đã quen với việc mất mặt này của cậu rồi!” Có vẻ như cô gái hoàn toàn hiểu được đối phương, nên mới nói như thế.

"Ai, ai mất mặt?"

“Cậu đó!”.

“...” Được rồi, đúng là hắn lại mất mặt...

Vì lúc bị vây trong trạng thái “Dừng giả”, trong đầu óc hắn chỉ nghĩ đến một việc ----- đi khiêu chiến Ma vương. Các hành vi khác đều là cố gắng để đạt được mục đích đó, nhưng đầu vậy, hắn vẫn...

Thiếu niên không khỏi nhớ tới vẻ mặt khi cô gái khóc và nụ cười cuối cùng kia...

Tuy rằng không dễ nhìn, nhưng quả nhiên vẫn hy vọng cô vẫn có thể cười hơn.

Và, hơn quan trọng là ——

"Không phải cùng là một người."

Mạc Vong nghiêng đầu: "Cái gì?"

"Àm ỹ muốn chết!" Thiếu niên vỗ vỗ mông đứng lên, đột ngột bắt lấy cánh tay cô gái, kéo cô đi về hướng nhà, "Về nhà, cha già mẹ già còn chờ chúng ta đó!"

"..."

“Thật là, hai người đều như nhau, suốt ngày chỉ biết hỏi tôi có ức hiếp cậu hay không, kỳ thật chắc cậu mới là con gái ruột của họ!”.

"..."

"Hai ngày trước còn..."

Nghe những lời an ủi có phần vụng về của thiếu niên, cô gái bất giác cười đến mắt mây cong cong, chợt mở miệng nói: “Thạch Vĩnh Triết”.

"Cái gì?"

“Kỳ thật... tôi gọi cậu là anh trai cũng được đấy nhỉ?”. Dù sao nói theo một ý nghĩa nào đó, thì chú Thạch và dì Trương cũng là cha mẹ nuôi của cô.

"... Tuyệt đối không được!" Chẳng lẽ đây chính là “nguyện người có tình trong thiên hạ sẽ thành anh em” trong truyền thuyết? Trừ phi hắn chết! Không... cho dù chết, thì cũng tuyệt đối không thể chấp nhận loại chuyện này!

"..." Có biết an ủi không hả? TAT

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 32: Nó Không Thể Cầu Bao Nuôi

Hoàng hôn trên ngã tư đường.

Thiếu niên một tay đút túi, một tay kia kéo cô gái phía sau.

Lá ngô đồng hai bên ngã tư tường vẫn từ từ rơi xuống trong gió thu, đáp lên đầu vai hai người.

Người sau luôn vươn tay, tựa như muốn bắt lấy một chiếc lá rơi, thế nên sẽ ngẫu nhiên đụng vào người phía trước, mỗi lúc như thế, chàng trai sẽ quay đầu lại nói câu gì đó, cô gái sẽ lập tức đáp lại – thoát nhìn như đang cãi nhau.

Nhưng người đi qua trái phải đều thấy rất rõ ràng, trên mặt hai người kia đều nở nụ cười, rồi sau đó tâm trạng cũng bất giác thoải mái lên.

—— đại khái là vì chỉ có nụ cười xuất phát từ tận đáy lòng mới có thể dễ dàng cuốn hút người khác.

"Cậu là trứng ngốc à."

"Cậu mới là trứng ngốc đó "

"Là cậu..."

"Là cậu..."

Trong lúc lặp lại đoạn đối thoại đơn điệu có vẻ rất ngây thơ đó, Mạc Vong có chút thẹn thùng len lén nghĩ, người phía trước mình thật là mất mặt.

—— bởi vì...

Nghĩ đến đây, đôi mắt cô gái lại âm thầm đi một lúc, nhưng rất nhanh sau đó đã sáng ngời trở lại.

—— rõ ràng vẫn biết sinh mệnh quý giá nhường nào, cũng vẫn biết “có thể khỏe mạnh sống đến già” là chuyện hạnh phúc biết bao, thật vất vả mới thực hiện được nguyện vọng, sao lại phải dễ dàng buông bỏ chứ?

—— dù cho ...

—— cũng không sao.

Cô giương tầm mắt lên, nhìn chăm chú vào thái dương đã sắp không còn chói mắt giắt trên bầu trời, lại cúi đầu nhìn ngắm lá khô trong tay.

—— hoàng hôn, lá rụng..

—— chỉ khi còn sống mới có thể tiếp tục nhìn thấy những cảnh tượng này mà phải không?

—— còn có...

Cô nhìn về phía bóng dáng của Thạch Vĩnh Triết, lại nhìn cánh tay hẩn nắm chặt lấy tay mình

Chàng trai nghiêng đầu, bày ra vẻ mặt nghi hoặc: “Sao thế?”.

“...Không có gì”. Cô gái vừa nói vừa quay đầu, d,d'l,q'd nhìn chăm chú vào góc đường, tuy rằng ở đây không một bóng người, nhưng thật ra cô vẫn biết —— ở nơi đó có người thủ hộ.

—— quả nhiên, cô vẫn muốn sống sót.

—— hơn nữa, cho dù chỉ có một mình, cũng có thể liều mạng sống sót.

—— và lại, cô cũng không phải chỉ có một mình.

—— thế nên, cho dù có chút khuyết điểm nho nhỏ, cũng không phải không thể chịu được đúng không? Với lại...

Cô gái rũ mắt xuống, chua xót nghĩ: Cô có tư cách gì để phán xét cha mẹ ruột của mình chứ?

Về đến nhà, Mạc Vong rút tay ra khỏi bàn tay thiếu niên.

“... Không phải nói muốn tới nhà tôi ăn cơm sao?”. Trên mặt Thạch Vĩnh Triết lại xuất hiện vẻ lo lắng.

"Tôi biết rồi." Cô nhỏ giọng đáp lời, "Nhưng dù sao tôi cũng phải đi rửa mặt cái đã". Tuy đã dùng khăn tay lau đi nước mắt trên mặt, nhưng ít nhiều gì cũng còn để lại chút dấu vết.

"Chắc, thực phiền toái." Thiếu niên hừ nhỏ một tiếng, khoanh tay dựa vào tường, "Đi đi, tôi ở đây chờ cậu!".

"..."

"Nhanh lên đi, dù sao thì có rửa sạch cũng không có chỗ nào dễ nhìn hơn đâu".

“...” Cô gái cắn chặt răng, rốt cuộc cũng không thể nhịn được nữa, đập tên nào đó một đập —— chẳng sợ sẽ bị khấu trừ giá trị ma lực... Cái tên này thật sự quá đáng đánh đòn! Có ai đi nói cô gái đang tuổi thanh xuân như vậy không?

"Ui... Cậu đứng lại đó cho tôi!"

"Có ngốc mới đứng!" Đứng chờ bị đánh hả?

Mạc Vong chạy tới cửa, mới phát hiện cửa chính vốn phải đóng chặt đã sớm bị mở ra. Cô chạy vào trở tay đóng cửa lại, vừa quay đầu, đã bắt gặp thanh niên cúi đầu khiêm tốn, nói rằng: "Bệ hạ, phòng tắm và quần áo thay đổi đều đã chuẩn bị tốt, ngài có muốn dùng ngay bây giờ không?".

"..." Tắm rửa gì gì đó cũng quá khoa trương rồi phải không?

"Esther..."

"Bệ hạ, quần áo đúng là do tôi và Grays phối hợp." Người nào đó nhảy ra tranh công, "Nhất định là cực kì tương xứng với khí chất của ngài."

"..." Ê ê, bộ cô phải đi tham gia yến tiệc gì quan trọng lắm hay sao? Đợi đã, "Grays", rốt cuộc thì cô gái cũng phát hiện ra chỗ không thích hợp, "Anh lục tung cả tủ quần áo của tôi hả?".

Mặc một bộ quần áo thoải mái màu trắng tím, thanh niên chắc chắn là mình đã sửa soạn vô cùng đẹp trai rồi, cực kỳ tự tin vén sợi tóc bên tai: "Không cần khen ngợi tôi, đây là chức trách của thuộc hạ".

Mạc Vong giật giật khóe miệng: "... Không ai muốn khen ngợi hẳn hết có được không?! Cô hít một hơi thật sâu, "Grays, tôi cảm thấy loại chuyện này vẫn nên để tôi tự làm thì có vẻ tốt hơn, dù sao thì..."

"Bệ hạ, xin đừng khách khí như thế!" Grays tiến lên, quỳ một gối trước mặt cô gái, một tay nâng tay trái của cô lên, nói với giọng điệu tao nhã: "Chưa hết, thứ cho tôi nói thẳng, với lứa tuổi của ngài, kỳ thật có thể lựa chọn nội y có kiểu dáng phong cách hơn một chút thì sẽ càng đáng yêu".

"... Nội nội nội nội nội nội y?"

"Đúng vậy", thanh niên tóc tím gật gật đầu, vừa cười vừa nói một cách nghiêm trang: "Chất liệu bằng bông tuy thoải mái, nhưng dầu sao thân là thiếu nữ cũng phải có chút ít ren... Ừm ừm ừm ừm..." Còn chưa nói xong, đã bị Esther dùng tay ngăn cản.

"Bệ hạ, đừng giả đại nhân còn chờ ngài bên ngoài."

"..." Đây xem như Esther "đẹp chuyện đang yên thân" sao?

"Bệ hạ!" Grays lại không hiểu được lòng tốt nên gạt tay Esther ra, "Nội y đó, ngài có thể chọn... ừm ừm ừm ừm ừm...".

“...” Cô gái một tay đỡ trán, nói tóm lại, tại sao cô lại bị một vị nam giới bình luận về phong cách quần áo chứ?!

"Grays, từ hôm nay trở đi, tuyệt đối không được chạm vào quần áo của tôi".

"Ồ?"

"Đây là mệnh lệnh!"

“...” Sao lại như vậy, thanh niên tự thấy "lòng tốt không được hồi báo", lệ rơi đầy mặt, kéo tay Esther ra, "Esther người cái tên hèn hạ này!".

Esther: "... Đều là lỗi của hắn sao chứ?

Nghĩ đến Thạch Vĩnh Triết đang chờ ở cửa, rốt cuộc thì Mạc Vong cũng không tắm, chỉ tùy tiện dùng nước lạnh rửa mặt, lại thay bộ quần áo có lẽ dính bụi đất từ ghế dài, rồi sau đó vội vã ra khỏi cửa.

"Sao lâu quá vậy?". Quả nhiên, người nào đó đã chờ đến nỗi có chút mất kiên nhẫn, "Cậu còn thay đồ nữa hả?".

"Ừ, bộ kia dơ rồi."

"Đi nào".

"Ừm!" Mạc Vong gật gù đầu, "Hôm nay có món gì ngon không?"

Esther: "Sườn xào chua ngọt."

Grays: "Cá hấp."

Thạch Vĩnh Triết: "..."

Mạc Vong: "..."

"Sao mấy người lại biết chứ?" x2.

"Bởi vì chúng tôi cũng được Thạch phu nhân mời."

Chàng trai và cô gái im lặng nhìn nhau, đúng vậy, hai vị này vẫn là anh họ trên danh nghĩa của cô, nói trên một phương diện nào đó, không mời mới kỳ quái nhỉ?

Vốn tưởng rằng ‘kinh hĩ’ như vậy đã là cực hạn, ai ngờ vào cửa rồi, còn có ‘món quà lớn’ lợi hại hơn đang chờ đón bọn họ.

“Đều đã đến rồi hả?”. Di Trương đang bận rộn ở phòng bếp nhin thời giờ hô một tiếng, “Chờ lát, còn một món cuối”.

"Để tôi tới phụ!"

Chú Thạch dọn bát đĩa lên bàn xong, nở nụ cười sang sảng: “Tiểu Vong, nghe nói gần đây sức lực trở nên lớn, đến dời cái bàn giúp chú đi”.

“Dạ, được!”. Mạc Vong nói rồi bước qua, đặt hai tay lên bàn, chuyển nó qua vị trí dự định một cách nhẹ nhàng nhanh gọn.

Thạch Vĩnh Triết: "..."># Thanh mai nhỏ của tôi không thể nào là đại lực sĩ# sau đó hắn liền nhìn thấy cha già nhìn mình với ánh mắt vui sướng khi người gặp họa – tại sao trong mắt tôi thường nén nước mắt ư? Đó là bởi vì cha mẹ nhà tôi thật sự vô lương!

Nhưng vào lúc này, chỉ thấy một chú mèo toàn thân trắng muốt nhẹ nhàng bước tới, không coi ai ra gì mà lướt qua chàng trai và cô gái, cuối cùng đứng bên chân Esther, cọ cọ.

"... Sao nó cũng ở đây?" x2.

"Ừa?" Di Trương đặt món ăn cuối cùng lên bàn, kinh ngạc: “Đây không phải là mèo con nuôi sao Triết Triết?”

"Hả?"

"Bởi vì, mẹ phát hiện ra nó trong phòng con mà." Nói xong, nở nụ cười duyên dáng, "Con thật là, chúng ta cũng sẽ không phản đối con nuôi động vật, lén lút làm cái gì?”.

"..." Không, đây hoàn toàn là hiểu lầm có được hay không?

“Chỉ có điều, không ngờ tên nhóc vừa qua mười hai tuổi liền trở nên không đáng yêu như con lại yêu thích loại động vật đáng yêu này”. Cha Thạch yên lặng bỏ dao, “Thật sự khiến ta cảm thấy khó có thể tưởng tượng”.

“...” Thiếu niên cảm thấy quả thật mình không còn sức để nôn nữa rồi.

Di Trương bày ra vẻ mặt kinh ngạc: “Minh à, mình cũng biết là Triết Triết từ mười hai tuổi trở về sau là không thể cưng nữa đấy hả?”.

“Đúng vậy”. Chú Thạch thở dài buồn bã: “Sẽ không khóc chạy về làm nũng...”.

"Cha, đủ rồi!" Trong khi cha già nhà mình đang để lộ ra lịch sử đen tối trước kia, Thạch Vĩnh Triết quyết đoán hô ngừng, nhân tiện trừng mắt nhìn cô gái đang hứng khởi lắng nghe, “Con sẽ đem con mèo này ra ngoài ngay bây giờ!”.

“Meo meo~~~~” mắt nhìn lóng lánh – chủ nhân người nhả tâm sao nhả tâm sao nhả tâm sao sao =3=

Thiếu niên: “...” Rõ ràng bản tính chẳng đáng yêu chút nào, lại cố ý ra vẻ đáng yêu, thật đúng là đáng xấu hổ!

Vì thế hắn nghiêm khuôn mặt hung dữ, trực tiếp xách con mèo tinh này lên, đi tới cửa, mở cửa ra, đang chuẩn bị mang nó ra ngoài, đã thấy hai móng của con mèo trắng trong tay đột nhiên ôm lấy cổ tay hắn, trưng ra bộ mặt với biểu cảm siêu âm ư: “Nhóc, cậu đưa ra quyết định qua loa như vậy có tốt hay không? Cân nhắc lại đi”.

“...Mày có ý gì?”.

“Tôi lên vào phòng của cậu rất dễ dàng đấy”.

"Rồi sao?".

"Mẹ cậu sẽ thường xuyên thu dọn phòng giúp cậu nhí, tưởng tượng đi..." Nó rút móng về, che miệng lại, nở nụ cười âm trầm, "Nếu bà ấy phát hiện trong chân cậu tất cả đều là nội y của vị Ma vương kia..."

"..."

"Mà không, làm thế thì cậu ngược lại sẽ rất vui về đấy chứ? Vậy thì..."

"Ai vui về vì loại chuyện đó chứ!" Chỉ nghĩ đến thôi đã đủ khiến người ta... Được chưa?! Thạch Vịnh Triết hít một hơi thật sâu, đưa con mèo trong tay ra trước mặt: "Rất cuộc mày muốn sao?".

"Rất đơn giản, để tôi ở lại." cái trán “hồng ngọc” của mèo trắng tỏa sáng lấp lánh, thoát nhìn có vẻ vừa thâm thúy vừa thần bí, “Yên tâm, nói sao thì tôi cũng coi như là ‘thủ triệu hồi’ của cậu, trước mặt cha mẹ cậu tôi sẽ làm một vật cung ngoan ngoãn”.

"..."

“Lý do là gì? Tại sao mày phải ở lại nhà tao?”.

“Tôi cũng không còn cách nào khác mà”. Nói tới đây, vẻ mặt mèo trắng cũng trở nên ủ rũ, “Chủ nhân cũ của tôi còn nhiều tiền hơn cậu có được không? Tạm biệt, thức ăn cho mèo xịn của tôi; tạm biệt, bồn tắm lớn xa hoa của tôi; tạm biệt, nữ người hầu xinh đẹp của tôi... Thiết tình, cậu rõ ràng là dùng giả mà sao kém quá vậy?”

Thiếu niên im lặng nhìn bộ dạng “thật phiền phức thật đáng ghét, thật ra thì gia cũng không muốn đâu” của mèo trắng: “...Đã ghét bỏ như vậy thì còn tới làm gì?”.

“Đã nói không có cách nào khác mà, bởi vì... ờ, rất phức tạp, dù sao thì cậu có nghe cũng không hiểu. Đơn giản mà nói, cậu giống như bình ắc – quy của tôi vậy, cứ cách một đoạn thời gian tôi nhất định phải “ở bên cạnh cậu” để nạp điện, nếu không sẽ không thể duy trì sức cử động”. Mèo kia vừa nói vừa liếm láp móng vuốt, “Luôn phải đặc biệt tới tìm cậu thì thật sự là quá phiền phức, nên cậu cứ nuôi tôi cho rồi. Và lại...”.

"Và lại cái gì?" Trong lòng thiếu niên nổi lên dự cảm không tốt.

"Như vậy còn có thể ở gần Esther đại nhân nữa ~ "

"..." Hắn biết ngay mà!

Ta nói, thân là đồng bọn của “Dũng giả” mà ưa thích tay sai của “Ma vương” như vậy thật sự không thành vấn đề gì chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hắn Không Có Khả Năng Làm Việc Ấy

"Đồng bọn, người đi theo ta đi ~ cùng lắm thì về sau ta giúp người trộm quần áo của vị ma vương kia nha ~"

". . . Miễn."

Dũng giả đại nhân bị "uy hiếp dụ dỗ", bắt đắc dĩ nhấc mèo trắng lên. Càng khổ sở chính là, chưa đi được vài bước, hắn liền nhìn thấy biểu cảm "Xem đi, xem đi, chỉ biết con không nỡ ném đi, giả bộ cái gì với ba mẹ chứ", rồi sau đó liền thấy ngứa tay —— quả nhiên, vẫn là ném kẻ trong tay này ra ngoài thì tốt hơn!

Di Trương: "Được rồi, được rồi, mau tới ăn cơm." Đừng nhìn, con trai thẹn thùng rồi.

Chú Thạch: "Ừm, ăn cơm ăn cơm." Hiểu rõ!

Mạc Vong: "Phốc!" Thạch Vịnh Triết, cậu cũng có hôm nay.

Esther & Grays: ". . . . ." Chúng ta im lặng vậy xem, chúng ta không nói chuyện.

Thạch Vịnh Triết: ". . . . ." Các người, đủ rồi!

Mặc kệ thế nào, mèo trắng vẫn ở lại trong nhà họ Thạch, chính thứ trở thành một thành viên của gia đình.

Tiệc chúc mừng tối nay thật sôi nổi, cho nên buổi tối khi về nhà, Mạc Vong chỉ vội vàng tắm rửa rồi mệt mỏi nằm vật xuống giường, mơ màng ngủ.

—— Nhưng, đối với cô mà nói như vậy ngược lại cũng hạnh phúc. Một mệt mỏi, ngủ, sẽ không còn sức để nghĩ linh tinh nữa.

Đợi ngày mai tỉnh lại, lại là một ngày mới.

"Bệ hạ."

"Bệ hạ, nên rời giường rồi."

"Esther, việc đánh thức bệ hạ hẳn là để ta làm! Bệ hạ, mau tỉnh dậy!"

"Ừm . . ."

Esther yên lặng lui về sau nửa bước.

"Àm ỉ chết được!"

Một giây sau, Grays vốn đang cười đắc ý bỗng bị ném thò đồ chơi vào mặt.

Grays: ". . . . ."

Esther khẽ thở dài.

Đúng vậy, tuy bình thường cô gái không khó chịu khi tỉnh dậy, nhưng nếu mệt mỏi thì. . . sẽ ngẫu nhiên xảy ra tình huống như vậy, cho nên Grays xem như tranh giành lại đừng phải hòng súng.

Sáng sớm là thời điểm bận rộn nhất từ trước đến nay, mãi cho đến khi ngồi lên xe buýt, Mạc Vong mới bắt giấc than thở một tiếng "A!"

"?" Thiếu niên bên cạnh nghiêng đầu nhìn cô, trong mắt đầy vẻ nghi hoặc.

"Không. . . Không có gì." Ngày hôm qua hoàn toàn quên hỏi —— rốt cuộc Grays làm việc gì ở trường học, cho dù thế nào. . . Hi vọng đừng là thầy giáo dạy môn chính, nếu không sẽ làm hại học sinh!

"Kỳ kỳ quái quái. . ." Thạch Vĩnh Triết chắc nhẹ.

"Meo ~" Mèo trắng chui đầu ra từ cặp sách của thiếu niên, tỏ vẻ tán thành.

". . . Vì sao mày lại ở chỗ này!"

"Meo meo meo ~"

Tuy nó không nói gì, nhưng dù là thiếu niên hay là thiếu nữ, đều sẽ hiểu được hàm nghĩa từ tiếng kêu êm ái xuôi tai này —— Esther đại nhân ở đâu ta ở đó.

". . . . ." X2.

—— Một con mèo háo sắc như vậy thật sự không thành vấn đề sao?

Cuối cùng, Mạc Vong đồng tình nhìn trộm mã nhà mình một cái: "Cậu nên bi thương!"

". . . Đây!" Thiếu niên lườm tiểu thanh mai, trong lòng lại thầm thở phào nhẹ nhõm —— có thể vui sướng khi người gặp họa như vậy, hẳn là. . . không có việc gì? Chẳng qua, hôm qua rốt cuộc là. . .

Nghĩ đến đó, hẳn không khỏi nhếch miệng.

Cho đến ngày hôm qua, đôi cha mẹ vô lương mới nói cho hẳn tình hình sức khỏe của cô. Thì ra, cô luôn gặp uy hiếp đến tính mạng, mà hẳn lại không biết chút nào —— không chỉ không an ủi cô, còn thỉnh thoảng nói ra những lời làm tổn thương cô.

Nếu, tình huống không chuyển biến tốt đẹp như xảy ra kỳ tích giống hiện tại, hẳn thật sự sẽ mất đi cô ở một ngày nào đó ư? Hoặc là nhìn cô nằm trên giường bệnh, giống như hoa tươi héo tàn, dần dần bị tử thần cướp đi sinh mệnh.

Việc này. . .

Không thể tưởng tượng được!

Cũng hoàn toàn không dám nghĩ tới. . .

Mà bọn họ nói cho hấn: "Đừng trách Mạc Vong không nói cho con, tính cách của con bé. . . Con hiểu rõ."

Đúng vậy, hấn thật sự hiểu rõ.

Là vì không thể chịu được hấn dùng ánh mắt đồng tình hoặc thương hại nhìn cô? Cũng không thể thừa nhận việc hấn đối xử với cô như đồ dễ vỡ, càng không thể nhẫn tâm để hấn giống như cô. . . chịu đựng sự hành hạ khi "sinh mệnh đếm ngược."

Rõ ràng có vẻ yếu ớt lại mơ màng, nhưng thực ra nội tâm lại mạnh mẽ hơn bất cứ ai, cũng kiêu ngạo hơn bất cứ ai.

Nhưng sao có thể trách cô chứ? Rõ ràng người sai là hấn mới đúng.

Trái tim thiếu niên bị áy náy xâm chiếm, càng không ngừng nghĩ: vì sao không hề nhận thấy chút nào chứ? Rõ ràng hấn là người cách cô gần nhất. . . Vì sao lại trì hoãn như vậy? Nếu không xuất hiện kỳ tích, chẳng lẽ thật sự phải chờ tới khi triệt để mất đi mới biết hối hận?

Mà ngày hôm qua. . .

Rõ ràng chiếm được tin tức tốt, lại khóc đến như vậy, còn nói ra lời đó, chỉ sợ là. . .

Ánh mắt hấn hơi lóe lên.

—— Cho dù thế nào, về sau hấn sẽ luôn ở bên cạnh cô.

—— Vui vẻ cũng được, khổ sở cũng được, mỉm cười cũng được, rơi lệ cũng được. . . Điều tuyệt đối không để cô ở một mình nữa.

Thiếu niên vẫn non nớt chưa hấn mình bạch lời thề này của mình đủ để kéo dài cả đời, cũng không kịp suy xét bờ vai non nớt của mình có thể chịu được sức nặng của lời này không, chỉ rõ ràng nhận thấy được. . .

"Lại ngăn người cái gì? Phải xuống xe rồi!"

"Hả?"

"Phốc! Cái mặt ngu ngốc này của cậu là sao chứ?"

"Dong dài, đi thôi,"

Thiếu niên nghiêm cái mặt thối đầy ra cô gái đang tươi cười, đứng dậy đi trước xuống xe.

—— Hấn hi vọng cô luôn giữ được vẻ tươi cười này.

"Tiểu Vong!"

"Anh Triết!"

Sau đó, hai người gặp những người bạn nhỏ của mình như trước, nhưng ——

"Chị Mạc!"

"Mạc đại tỷ!" (ở trên gọi Mạc tỷ mình edit là chị Mạc, ở dưới gọi Mạc đại tỷ nếu cũng dịch chị Mạc thì không thấy được dụng ý của tác giả, nếu thay bằng chị lớn Mạc thì nghe không hay)

"Mạc đại tỷ!"

Thạch Vĩnh Triết: ". . . . ."

Mạc Vong: ". . . . ."

Thiếu niên thiếu nữ nhìn nhau, đồng thời lộ ra vẻ xấu hổ.

Đúng vậy, sau khi về nhà bị các bạn nhỏ gửi tin nhắn dồn dập, Thạch Vĩnh Triết đã hiểu rõ rốt cuộc ngày hôm qua xảy ra chuyện gì, mà mình lại đóng vai nhân vật gì trong đó —— công chúa bị rong bắt đi. . . Thật vô lý!

Mạc Vong rơi lệ đầy mặt, mọi người còn không quên chuyện ngày hôm qua sao? Rõ ràng một ngày đã trôi qua. . . Một ngày rồi! Hơn nữa xưng hô vừa nghe đã thấy rất có "phong phạm của đại tỷ xã hội đen" này là sao? Hoàn toàn không muốn được chứ? !

"Tiểu Vong."

"Tiểu Vong."

"Đồ Đồ. . . Tiểu Lâu. . ." QAQ Cuối cùng còn có hai người xưng hô bình thường.

"Thực ra tớ cũng cả thấy xưng hô đại tỷ nghe hay hơn." Tô Đồ Đồ vuốt cằm, cười xấu xa, "Thật xứng đôi với Tôn Nhị Nương! A, đúng rồi, Tôn Nhị Nương [1] là ai nhỉ?"

[1] Nhân vật mở khách sạn bán thịt người trong "Thủy hử"

Lâm Lâu đẩy kính mắt, vô cùng lạnh nhạt nói: "Cọp mẹ."

"Ồi! Không tôi!"

". . . Các cậu đủ!" Mạc Vong lại khóc, hối hận vì kết giao với bạn xấu! Thật hối hận! ! ! Hơn nữa, "Tớ không muốn đi học nữa. . ."

"Phốc! Đừng như vậy." Tô Đồ Đồ đặt tay lên vai cô gái, "Bọn tớ chỉ đùa với cậu thôi."

". . . . ." Cô vì vậy mới muốn xin nghỉ đó!

Tuy Lâm Lâu có vẻ thật ngốc, nhưng thường thường hiểu rõ ý nghĩ của Mạc Vong, nói: "Đừng lo lắng, mọi người đã không thêm để ý đến cậu nữa rồi."

"Hả?" Tuy cách nói hơi có chút quý dị, nhưng không ảnh hưởng đến việc Mạc Vong vui mừng nhường mảy lại tò mò hỏi chuyện, "Tình huống gì?"

"Đúng rồi, ngày hôm qua Mạc Vong không lên lớp, khẳng định không biết." Tô Đồ Đồ gật đầu liên tục, "Để tớ nói với cậu!"

"Ừ ừ!"

Mọi người đều biết, khi các nữ sinh tụ lại một chỗ thì thích làm ba chuyện nhất. Đạo phố, ăn cơm, buôn chuyện. Mà trong đó việc cuối cùng chiếm tỉ lệ lớn nhất, nguyên nhân có lẽ là —— khi làm hai việc trước thì có thể nhân tiện làm việc thứ ba.

Mấy người này tuy nhỏ tuổi, nhưng không ảnh hưởng đến việc các cô triển khai sự nghiệp buôn chuyện. Cho nên chỉ một lát, Mạc Vong đã chiếm được cái gọi là "tin tức lớn" từ trong miệng Tô Đồ Đồ.

Đơn giản mà nói, chính là một chàng siêu cấp đẹp trai siêu cấp đẹp trai tới trường học —— đây là lời của Tô Đồ Đồ, theo cách nói của cô, dùng hai lần từ "siêu cấp" và "đẹp trai" là để tăng sức cuốn hút và độ tin cậy, tuy rằng Mạc Vong hoàn toàn không cảm giác được.

"Nếu rất đẹp trai, Ngải. . . Tớ thấy thầy Ngải cũng không tồi."

"Đừng vì người ta là anh họ mà cậu liền nói giúp!" Tô Đồ Đồ khinh bỉ nhìn Mạc Vong, "Vấn đề là mặt thầy Ngải như người chết, còn thích hành hạ."

". . . . ."

"Sau khi bị thầy giày vò đến chết đi sống lại, ai sẽ thích thầy chứ!"

"Đồ M." [2] Lâm Lâu trấn định nói ra lời nói không có chừng mực.

[2] Kẻ thích bị hành hạ, cả tâm lẫn thân.

"Tiểu Lâu!" Khóe mắt Tô Đồ Đồ giật giật, "Tóm lại, thầy Ngải là bông hoa lạnh lùng, chỉ có thể nhìn xa. . . Đến gần sẽ bị lạnh chết!"

". . . . ." Cách nói này cũng hơi khoa trương, tuy rằng. . . Ban đầu gặp Esther cô cũng cảm thấy như vậy, nhưng nói thế nào đây? Ở chung lâu, mới phát hiện tên kia là kẻ làm nhảm với cái mặt than, tính cách cũng vô cùng sẵn sốc dịu dàng, đương nhiên, cho dù nói chỉ sợ không mấy ai tin.

"Tuy diện mạo của thầy Ngải và chàng đẹp trai kia là mỗi người mỗi vẻ, nhưng so sánh tính cách. . . Hừ hừ hừ hừ!" Tô Đồ Đồ ôm ngực, "Kém nhiều lắm!"

"Kém thế nào?"

Tô Đồ Đồ: "Đối với ai cũng mỉm cười."

Lâm Lâu: "Nhấn nại trả lời vấn đề của mọi người."

Tô Đồ Đồ: "Nho nhã lễ độ."

Lâm Lâu: "Thật thân sĩ."

Mạc Vong: ". . . Các cậu đủ!" Hơn nữa, càng nghe trong lòng càng có dự cảm bất thường là có chuyện gì?

"Xem, ở bên kia!"

Mạc Vong nhìn theo hướng Tô Đồ Đồ chỉ, sau đó liền phát hiện không ít nữ sinh có hành động như các cô, không ít nam sinh cũng quay đầu lại, chỉ là ánh mắt. . . Khụ, thấp nển!

Mà trung tâm tầm mắt của mọi người —— là một thanh niên tuấn tú.

Không hề nghi ngờ, Mạc Vong vô cùng hiểu rõ người này, mà tên kia ở trong mắt người khác đều là tóc đen con người đen bình thường, trong mắt cô lại hiện ra màu tím xinh đẹp. Tóc dài đến eo của thanh niên buộc cao lên, đầu đội mũ màu cam, mặc đồng phục cùng màu mũ, cầm trong tay. . . cái chổi dài.

Mạc Vong im lặng nôn ra một búng máu, cho, cho nên nói, cái Grays gọi là công việc chính là lao công trong trường học sao?

Cô gái biết, công việc chẳng phân biệt địa vị, cũng rất tán thành với lời này, nhưng, vấn đề là. . .

Rõ ràng là lao công lại có vẻ như trai bao trong quán đêm. . . Như vậy thật sự không có vấn đề sao? !

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Hắc Không Thể Là Nam Cạn Bã

Khi ánh mắt giao nhau với Grays, Mạc Vong quyết đoán quay đầu, cô không muốn trao đổi gì với người này trước công chúng, xấu mặt không chịu nổi, cô hiện tại đã hiểu rõ ngày đó vì sao Esther muốn nói lại thôi. . . Xoa trán, nếu là cô cũng nói không nên lời.

Nhưng vào lúc này, cô gái thấy vị "Băng hoa" trong truyền thuyết cách đó không xa, bởi vì nghi vấn trong lòng như sắp nổ tung, cô rốt cuộc không nhịn được, lại thấy cách giờ vào học còn chút thời gian, vì thế chào hai đồng bạn nhỏ một tiếng, chạy chậm đến cạnh đối phương.

"Esther."

"Bệ. . ." Thanh niên đóng miệng lại, cẩn thận quan sát bốn phía, mới nói ra chữ còn lại, "Hạ?"

"Công việc mà Grays nói là việc kia sao?"

Khóe miệng Esther giật giật, gật đầu: ". . . Đúng vậy."

". . . Anh ta trà trộn vào trường học như thế nào?" Cho dù là lao công, trường học cũng sẽ không thể chọn kẻ vừa nhìn đã thấy vô cùng khả nghi này! Chẳng lẽ nói, "Anh ta sử dụng ma pháp giống như anh?"

"Không, cũng không phải như vậy." Nói tới đây, dường như thanh niên cảm thấy khó có thể nói ra, nhưng cuối cùng vẫn nói, "Quản lý hậu cần của trường học là nữ."

". . . ." Mạc Vong ra hiệu ngừng, "Tôi hiểu được."

Nhưng mà, tên kia thật sự sẽ đăng hoàng từ tế quét rác sao? Cảm thấy siêu - cấp - không - thể - tin!

Ngay khi cô gái cảm thấy nghi hoặc, chỉ thấy Grays cầm chổi, từng chút quét dưới đất.

Nhìn một lát, cô rốt cuộc không nhịn được xoa trán: "Tên kia hoàn toàn là một đại thiếu gia, phải không?"

Esther ho nhẹ: "Hệ này nhà anh ta chỉ có một đứa con, cho nên. . ." Cưng chiều hơi quá mức.

". . . Cho nên quét liên tục cũng không được sao?" Biết thì cho là hắc quét rác, không biết còn tưởng đang luyện thái cực quyền! Di phải một cái, di trái một cái, không chỉ không quét bụi, còn khiến càng bẩn hơn.

"Nói đi nói lại, Esther, gia cảnh của anh cũng như anh ta?" Mạc Vong nhớ rõ, tuy hiện tại thanh niên có thể xử lý gọn gàng ngăn nắp tất cả mọi việc, nhưng lúc ban đầu hoàn toàn không biết giặt quần áo và nấu cơm, hơn nữa tin tức lộ ra từ lời của bọn họ. . . Dường như Esther cũng là một đại thiếu gia.

Thanh niên suy nghĩ một lát mới cẩn thận đáp lại: "Tuy chi tiết có khác biệt, nhưng trên cơ bản là cùng một trục hoành."

"Quả nhiên là như vậy ư? . . . Nhưng vẫn thấy các anh khác nhau nhiều lắm."

"Đây có lẽ là do gia đình giáo dục khác và. . ." Esther ngừng một lát mới nói, "Trong nhà cũng không chỉ có một mình tôi."

Cô gái bỗng thấy tò mò, "À? Anh còn có anh chị em?" Nhưng mà, anh em trai còn chưa tính, chị em gái thì. . . Tưởng tượng một cô gái có mặt than như Esther, thiếu chút nữa sẽ bật cười.

"Có một đứa em trai."

"Vậy ư?" Không biết vì sao lại thờ phào nhẹ nhõm?

Mạc Vong chuẩn bị nói gì đó, đột nhiên bị hướng đi mới của Grays hấp dẫn ánh mắt. Quay đầu lại ngay, hẳn không chú ý tới, trên gương mặt vốn không có biểu cảm của Esther bỗng lộ ra vẻ yên tâm, mà trong đó. . . Dường như còn bao hàm sự áy náy sâu nặng.

Nhận ra "Người lao công mới tới thực ra không biết quét rác" không chỉ riêng Mạc Vong, mà mấy nữ sinh gan lớn lại đi ra phía trước đáp lời, lập tức, Mạc Vong thấy sau khi các cô nói chuyện với Grays một lát, thế nhưng lại nhận lấy chổi trong tay hắn, bắt đầu quét giúp.

Mạc Vong: ". . . . ."

Esther: ". . . . ."

Nhưng vào lúc này, thanh niên tóc tím dường như cuối cùng cũng chú ý rằng hai người ở bên này đang nhìn chăm chú, chỉ thấy hắn hơi nhú mày, lộ gương mặt tươi cười "Hết thấy đều nắm trong tay" với Esther, lại hơi khom người với Mạc Vong. . . Giống như khoe thành tích, khiến cô gái không kim lòng được mà cảm thán: "Thật cặn bã!"

". . . Bệ hạ."

"Cái gì?"

"Thực ra Grays. . ."

"Đình đình đình ——"

Chuông chuẩn bị vang lên ngay tại lúc này, cũng cắt đứt lời chưa nói của thanh niên.

"A, tôi phải vào lớp rồi!" Cô gái không muốn bị muộn vầy vầy tay với thanh niên bên cạnh, "Đi đây." Nói xong, xoay người bỏ chạy.

"Xin ngài cẩn thận."

"Biết rồi!"

Một lát sau, cô gái về lớp học.

Sự thật chứng minh, Tô Đồ Đồ và Lâm Lâu nói không sai, mọi người dường như hoàn toàn quên chuyện xấu có liên quan đến cô, ngược lại thảo luận về "Chàng siêu đẹp trai mới tới" kia. Thực ra không thể nói các học sinh háo sắc, chỉ có thể nói cuộc sống trường học quá mức bình tĩnh và nhàm chán, mỗi một ngày lặp lại việc như nhau, cho nên có đôi khi chút việc nhỏ cũng nhắc lên gọn sóng.

Trên ý nghĩa nào đó mà nói, các thiếu niên và thiếu nữ rất dễ thỏa mãn, một việc bé nhỏ không đáng kể cũng có thể làm cho bọn họ vui vẻ một ngày thậm chí càng lâu.

Ví dụ như ——

Mỗi ngày nhìn lên "nam thần" mình sùng bái.

Đã đến giờ rồi!

Mạc Vong dè dặt nhìn ra ngoài cửa sổ, bởi vì hôm nay ngồi trong lớp mà không phải bị phạt đứng, cho nên áp lực cũng không lớn, lại nói. . . Trong lớp không chỉ có một mình cô làm vậy.

Nhưng!

Việc ngoài ý muốn đã xảy ra.

Khi Mục Tử Du đi qua cửa sổ, thế nhưng lại quay đầu, đối diện với ánh mắt của cô.

Mạc Vong: ". . . . ."

Quay đầu nhìn trái phải, cuối cùng không thể tin được quay đầu lại, Mục sư huynh thật sự đang nhìn cô? Cứu mạng!

Lúc này, cô bị kịch phát hiện, bóng mờ tâm lý việc ngày hôm qua mang đến còn chưa tán đi, chỉ cần vừa thấy khuôn mặt anh tuấn của thiếu niên, sẽ nhớ tới. . . Khụ khụ khụ khụ, gì gì đó. . .

—— Không, không dám nhìn thẳng Mục sư huynh nữa.

—— Cuộc đời thật tuyệt vọng. TAT

Mắt thấy cô gái "Xấu hổ lúng túng" cầm lấy sách che mặt, nụ cười của Mục Tử Du càng thêm sâu sắc, tầm mắt nhìn thiếu niên bên cạnh cô, chỉ trong vài giây, hai người dường như dùng ánh mắt trao đổi nội dung "Rất nghiêm trọng".

Cuối cùng, người trước mỉm cười rời đi, mà người sau. . . thành công đen mặt.

"Tên khốn mặt trắng nhỏ này!" Thạch Vĩnh Triết cắn răng nói nhỏ.

"Cái gì?" Mạc Vong lúc này mới phát hiện tâm tình của vị trúc mã ngồi cùng bàn này không tốt lắm.

"Không có gì!"

". . . Không có gì thì không có gì, cậu hung dữ với tôi làm gì chứ?" Người này gần nhất ngày càng khó hiểu, là đến thời mẫn kinh sao?

"Hừ!"

". . . . ."

Tô Đồ Đồ ngồi trên ra hiệu với Lâm Lâu, nở nụ cười như tên trộm, lập tức cầm giấy viết nháp, lại cầm lấy một bút bi màu lam có hình con thỏ, bắt đầu chơi trò mà học sinh yêu nhất —— truyền giấy.

【A hình như lại tức giận rồi. 】

Lâm Lâu nhận lấy giấy nháp, cầm lấy bút bi hồng nhạt hình mèo viết rằng ——

【 Bởi vì C cười với B, sau đó B thẹn thùng. 】

Truyền về.

Tô Đồ Đồ nhận giấy, xem qua rồi vuốt cằm suy nghĩ một lát, đáp lại ——

【 Hay là B và C thích nhau? A đáng thương. . . 】

【 Tôi cảm thấy ti lệ rất thấp. 】

【 Há? Vì sao? 】

【 Ánh mắt C, rất lạnh. 】

【. . . . .】

"Có sao?" Tô Đồ Đồ theo bản năng hỏi Lâm Lâu.

Sẽ vậy ư? Ít nhất theo ý cô vị Mục sư huynh kia cười rất dịu dàng rất hòa ái, thấy thế nào đều là về "người hiền lành".

Nữ sinh đeo kính có mái tóc dài hơi xoắn gật đầu.

Cô tuyệt đối không nhìn lầm, vị Mục sư huynh kia dù đang cười, nhưng ánh mắt lại làm cho người ta cảm thấy vô cùng không thoải mái.

"Phải không?" Tô Đồ Đồ sờ cằm, "Tôi vẫn là tiếp tục ủng hộ A!"

Lâm Lâu nở nụ cười, cô lấy giấy nháp, cẩn thận viết ra lời này ——

【+1】

Hai người nhìn nhau cười, lập tức quyết đoán hủy thi diệt tích.

Bởi vậy có thể thấy được, cái gọi là "thâm mến", có đôi khi thật sự là "chuyện của một người", ừm, chỉ có "một người" này cảm thấy mình đang "thâm mến", thực ra những người khác. . . Thấp nèn!

Có lẽ ngày hôm qua thật sự quá xui xẻo, cho nên hết thảy chuyện hôm nay đều rất suôn sẻ.

Mạc Vong bình an hoàn thành khóa buổi sáng, lại ăn xong cơm trưa, lại học khóa buổi chiều, nhưng đến cuối cùng, cô phát hiện mình quá ngây thơ rồi, bởi vì ——

"Cậu vội cất sách vở như vậy làm gì?"

Đối với lời của trúc mã, thanh mai có chút ngu ngơ: "Về nhà." Bằng không còn có thể làm gì?

". . . Lúc trước không phải nói với cậu rồi sao?" Thạch Vĩnh Triết bắt đắ đi lườm cô gái ngốc ngếch, "Hôm nay lớp chúng ta sẽ thi đấu bóng rổ với lớp số 2."

"Hả? Có chuyện này sao?" Hoàn toàn không nhớ rõ rồi!

". . . . ."

Cô gái thật cố gắng suy xét. . . Rốt cuộc lộ ra về bình tĩnh, đứng rồi, buổi sáng mấy hôm trước ngồi trên xe buýt, Thạch Vĩnh Triết dường như từng nói với cô, nhưng lúc đó cô hơi buồn ngủ, ngu ngơ đồng ý rồi quên mất. . .

"Khụ, tôi, tôi thực ra đang đùa với cậu, tôi đương nhiên nhớ được!" Mạc Vong cảm thấy dù thế nào cũng phải làm người "nói chuyện giữ lời".

Thiếu niên trực tiếp cho cô gái một ánh mắt khinh bỉ, lập tức đứng lên, lấy ra quần áo thể thao luôn mang theo trong cặp sách.

"A Triết, đi thôi!"

Các bạn đội bóng rổ đứng sau hồ, nhân tiện ném một quả bóng tới.

Mạc Vong quay đầu lại, phát hiện bọn họ đều mang quần áo thể thao theo như Thạch Vĩnh Triết, còn có người càng trâu bò —— trực tiếp mặc nó trong áo sơ mi và quần tây, hiện tại chỉ cần cởi là được. . .

Thạch Vĩnh Triết tiếp lấy bóng rổ, hơi xoay cổ tay, bóng rổ liền xoay nhanh trên ngón trỏ của hắn: "Đến đây!" Nói xong trực tiếp nhảy qua bàn chạy tới tụ tập, khi di chuyển bóng rổ trên ngón tay hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Tiếng huýt gió truyền tới.

"Anh Triết đúng là càng ngày càng khốc rồi!"

"Sùng bái cậu."

"Làm như thế nào? Dạy tôi đi."

"Không phải dính keo cao su."

"Ha ha ha ha. . ."

Nhìn chăm chú vào bóng lưng rời đi của các nam sinh, Tô Đồ Đồ châm chọc: "Nam sinh thời thanh xuân quả nhiên đều ngu ngốc!"

Mạc Vong sâu sắc đồng ý.

"Cho nên, chúng ta cũng bắt đầu đi!"

"Hả?" Nghe tiếng cười của bạn tốt, trong lòng cô gái dâng lên dự cảm xấu.

"Khà khà. . ." Tô Đồ Đồ bỗng nhảy lên băng ghế, vung tay hô to, "Các bạn, theo tớ đi nhận trang bị!"

"Ngừng!"

"Hừ!"

". . . . ." Tô Đồ Đồ bị ghét bỏ rơi lệ đầy mặt, "Đùng qua cầu rút ván như vậy!"

Mạc Vong: "? ? ?"

Lâm Lâu: "A, hôm qua Tiểu Vong không ở đây, trách không được không biết."

"A? Cái gì?" Cô gái tỏ vẻ mình thật mù mờ không hiểu ra sao!

"Vì cổ vũ cho các nam sinh, Đồ Đồ mang trang phục cổ vũ từ nhà, nữ sinh trong lớp mỗi người một bộ." Đúng vậy, nhà Tô Đồ Đồ mở hàng bán quần áo, chuyện này đối với cô mà nói thì khá dễ dàng.

". . . . ." Này này, việc này ít nhất cũng phải thương lượng với cô trước chứ?

"Yên tâm đi." Tô Đồ Đồ đặt tay lên vai cô gái, cười lộ ra hai chiếc răng khểnh, "Tuy cậu không tới, nhưng tớ nhớ số đo của cậu, quần áo nhất định rất vừa người."

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Hấn Không Thể Nào Chảy Máu Mũi

Cái gì gọi là không hài hòa?

Chính là ai cũng làm chỉ có bạn không làm.

Mạc Vong mà lại trở thành một người không hài hòa sao.

Đương nhiên là không có chuyện đó.

Vì thế, cô thỏa hiệp.

Nữ sinh cả lớp cùng nhau chui vào phòng thay đồ công cộng... không thể không nói thật sự là rất hoành tráng, nhưng nói đi thì phải nói lại, một người làm chuyện mất mặt sẽ rất áp lực, nhưng nếu cả đám người cùng nhau làm, thì chỉ trong nháy mắt đã có cảm giác mình đang làm việc chính đáng có phải hay không, vậy nên dù lúc “đồng phục cổ vù” lên rồi Mạc Vong cảm thấy mất mặt một cách mãnh liệt, nhưng vừa thấy nhóm chị em bên cạnh đều ăn mặc giống mình, liền im lặng bình tĩnh lại —— đây tuyệt đối không phải là tinh thần noi theo giành thắng lợi.

Không thể không nói, Tô Đồ Đồ chọn đồng phục cũng rất đáng yêu.

Áo cotton trắng phối với váy đỏ, bản thân các thiếu nữ đã mang hơi thở thanh xuân nên các cô cũng không cần phải trang điểm phức tạp.

Nhưng vấn đề là!

Nửa trên của đồng phục lại là yếm, dùng một chuỗi hạt châu quán lên cổ, để trần hai vai và non nửa phần lưng, làn váy ở nửa thân dưới lại viền một đường ren trắng.

Có lẽ là lo mặc như vậy sẽ bị cảm mạo, nên nhà thiết kế trang phục lại vô cùng mất mát, làm thêm cho mỗi bộ một chiếc áo choàng ngắn lông xù màu hồng, viền đàn`lê` quý`đôn chiều dài của nó vừa đủ để che đi da thịt sau lưng, trước ngực còn đính nơ bướm, giữa nơ bướm gắn một chiếc chuông vàng, vừa bước đi đã kêu丁đưng. Thêm nữa là tay áo và tất chân màu trắng, thoát nhìn cả người lông xù ấm áp, sẽ không sinh bệnh nguy hiểm, nhưng mà...

Mạc Vong vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp cho lắm.

"Này..."

"Cái gì?"

"Mặc như vậy sẽ không sao đấy chứ?" Nói gì thì nói, cũng có hơi khoa trương quá phải không?

Tô Đồ Đồ sờ sờ cằm với vẻ mặt nghiêm túc: “Có vấn đề!”

"Đúng chứ?"

"Nếu có thể mang thêm tai mèo thì tốt rồi."

"... Này!" Cậu cho rằng trường học là chỗ nào cơ chứ?

"Đáng tiếc là bị thầy giáo bác bỏ." Tô Đồ Đồ lắc đầu thở dài với vẻ mặt tiếc nuối.

"..." Không bị bác bỏ mới là lạ đó? Mặc thành như vậy đã đủ khiến người ta cảm thấy khoa trương rồi!

"Tiểu Vong này, cậu không phải là học sinh được tuyển thẳng à?" nhưng lúc này, Lâm Lâu chợt hỏi như vậy.

"Hả?". Cô gái sững sốt, lập tức gạt đầu. “Ừ, đúng vậy”.

Ngôi trường cô đang theo học có trường Tiểu học và Trung học cùng một hệ thống, không ít bạn học trong lớp đều tuyển thẳng lên như thế, ngôi trường trước kia Mạc Vong học cũng vậy, đáng tiếc là vì một nguyên nhân nào đó mà cô lại chuyển tới đây.

"Trách không được." Lâm Lâu gật đầu.

"Cái gì?"

Mạc Vong chưa kịp có được câu trả lời của Lâm Lâu, thì Tô Đồ Đồ đã bu lại, kéo cô ra khỏi phòng thay đồ: "Cậu nhìn đi!".

"Chờ chút... hà..." Cô kinh ngạc nhìn thấy, nữ sinh hai lớp bên cạnh cũng đều đã thay đồng phục cổ vũ, mỗi người còn cầm hai bông cổ vũ, "Đây là...".

Sau khi được hai đồng bọn nhỏ giải thích cho nghe, Mạc Vong mới hiểu, trận đấu bóng rổ bị cô bỏ sót cũng được xem là một trận thi đấu tương đối quan trọng của trường học, mà ngài hiệu trưởng trước nay luôn hướng đến sự "tiến bộ" cũng ngầm đồng ý "hành vi" cổ vũ của các nữ sinh, chỉ cần không quá khác người, thì gần như là nhắm một mắt mở một mắt.

"Đây còn chưa tính là gì, đại hội thể dục thể thao mùa xuân hàng năm mới đỉnh!". Tô Đồ Đồ trời sinh đã thích náo nhiệt, rất kích động: "Toàn bộ thầy trò mỗi lớp đều phải hóa trang để tham gia diễu hành mừng lễ khai mạc đó, nghe nói năm trước có chủ nhiệm lớp kia chỉ dùng giấy cuộn quần kín toàn thân, sau đó để học sinh trong lớp nâng mình vào bàn!".

"..." này này, như vậy thật sự không sao đấy chứ? Thế nhưng...

Cô gái chợt cảm thấy, tuy rằng nghe qua có hơi lộn xộn, nhưng có thể bước vào ngôi trường này học tập, có lẽ thật sự là một việc siêu cấp may mắn cũng chưa biết chừng.

Lúc các nữ sinh cùng nhau đến tập hợp sân thể dục, các nam sinh đã sớm thay xong đồng phục thi đấu, túm năm tùm ba khởi động làm nóng người. Đương nhiên, chuyện đó vô cùng bình thường – độ phức tạp của quần áo có liên quan trực tiếp đến thời gian.

Ngoài sân đấu, đặt mấy cái bàn, trên đó bày khăn mặt, nước và các vật dụng cần thiết khác.

"Tiểu Vong."

"Sao?"

"Tên Thạch Vịnh Triết kia giao cho cậu đấy."

"... Hà?".

"Dù sao thì cậu cũng là người thân với cậu ấy nhất lớp mà."

"Tớ, tớ biết rồi."

Tô Đồ Đồ xoay sang cười gian với Lâm Lâu, rồi chuyển cho Mạc Vong một cái khăn mặt: "Cho nè!".

"Ừm..."

Cô gái gật gật đầu, rồi xoay người đi về phía thiếu niên. Hình như lúc này hán đã khởi động xong, đang một tay chống hông quay lưng về phía cô, vừa uống nước vừa xem người khác khởi động.

"Thạch Vịnh Triết".

"Gì cơ?" Thiếu niên nghe tiếng ngoảnh đầu lại

Rồi sau đó ——

"Bộp!"

Bình nước trong tay hán liền rơi xuống đất.

"A!" Đại khái là vì trước đó đã có một lần kinh nghiệm, Mạc Vong phản ứng rất nhanh, nhảy sang một bên, sau khi phát hiện mình không bị nước văng trúng người, mới thờ phào nhẹ nhõm, sau đó liền trừng thiếu niên, "Cậu làm cái gì vậy chứ?".

Thế nhưng đôi phương không trả lời, chỉ ngẩn người nhìn cô.

"... Thạch Vịnh Triết?"

"..."

Mạc Vong tự nhìn lại mình theo bản năng, quả nhiên là cách ăn mặc này rất kì quái ư? Tám phần là hán đang thầm cười nhạo cô! Thật mất mặt... QAQ

Thay vì ở đây cho hán cười nhạo, cô vẫn nên ——

"Tôi đi đây!" Cô gái buồn bực vỗ vỗ mặt, xoay người định bỏ đi.

"Chờ đã... A!" Thiếu niên muốn bắt lấy thanh mai nhỏ của mình, nhưng đại khái là vì tinh thần quá "hoảng hốt", lại giẫm lên bình nước mà chính mình đánh rơi, rồi sau đó cả người liền ngã chập vật trên mặt đất.

Thạch Vịnh Triết: "... "Đề cho hần chết đi! QAQ

Thật ra, trong lòng hần còn rối rắm hơn cô gái!

Giống đực trời sinh đã có bản năng tìm bạn đời, nhất là thiếu niên thời kỳ trưởng thành, thích thể hiện nhiều trước mặt bạn nữ yêu thích, thế nhưng, người kia lại quên mất chuyện hần đánh bóng rổ, nếu đổi lại là cái tên mặt trắng kia nói thì...

Chắc, càng nghĩ càng buồn bực!

Sau đó, thiếu niên nghe được một việc từ miệng đám bạn, thì ra là... nữ sinh trong lớp sẽ mặc "đồng phục cổ vũ" đến trợ uy.

Hần nhìn nữ sinh hai lớp cách vách mặc đồng phục cổ vũ, cũng mơ mộng một phen, ừm, vóc dáng nhỏ nhắn của cô ấy mặc đồng phục cổ vũ màu hồng nhạt hoặc màu vàng, tay cầm bông cổ vũ vẫy vẫy lại sau lưng hần, nhảy lên hô: "Cổ lên! Cổ lên!", lúc nhảy lên tóc đuôi ngựa sẽ khua qua khua lại, nghĩ ngợi một hồi, trong lòng liền không cẩn thận nở ra từng đóa hoa nhỏ, sau đó... cả người liền không cẩn thận nóng lên, đổ mồ hôi đầy người...

Uống nước uống nước, nghỉ ngơi nghỉ ngơi.

Kết quả là cô lại xuất hiện dưới tình huống hần không hề phòng bị, còn mặc như vậy... vượt xa dự đoán!

Thiếu niên nghĩ mình đã chuẩn bị tốt tâm lý, lập tức bị mấy ngàn mũi tên có khắc chữ "Thật dễ thương" "Thật đáng yêu" bắn thùng ngực. Vì thiếu chút nữa đã "bỏ mạng đương trường", cho nên bất luận hần có hành động ra sao, thì đều hoàn toàn có thể lý giải.

Nhưng điều kiện tiên quyết là ——

Hần đừng có bề mặt trước mặt cô!

Bên kia, Mạc Vong thấy xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đầu còn lo đến sự mất mát trong lòng, vội vàng ngồi xuống đỡ thiếu niên dậy, gấp gấp hỏi: "Này, cậu không sao chứ? Có bị thương hay không?"

Thạch Vịnh Triết: "... "Ngốc, đừng có kẻ mặt lại gần như vậy chứ..."

Thiếu niên nhìn chăm chú hàng mi hơi run rẩy của cô gái, hai má đỏ bừng và làn môi hồng khép mở khi nói chuyện, chỉ cảm thấy mặt mình lại nóng lên mấy phần, hần mất tự nhiên ngoảnh đầu đi: "Không, không có việc gì".

"... Sao mà không có việc gì được? Mặt cậu đã đau đến nổi đỏ lên như vậy rồi mà!" Cô gái biểu hiện sự nhiệt tình của mình, nhưng có đôi lúc lại không hiểu tâm lý sĩ diện nam sinh.

"..." Cô có thể ngốc hơn nữa không? Còn tiếp tục như vậy có lẽ hần sẽ không thể nhịn được nữa...

Tuy rằng trong lòng có chút quyến luyến, nhưng vì hoàn cảnh lung tung này, thiếu niên không thể không đứng dậy thật nhanh, lùi ra sau mấy bước, giữ một khoảng cách nhất định với cô: "Ngu, ngu ngốc, tôi đã nói là không có việc gì rồi mà!"

"Thật sao?" Nhìn với vẻ hoài nghi.

"Thật!". Thiếu niên đòi đề tài một cách gượng gạo, "Chỉ lo nói tôi, thế cậu đào đâu ra bộ đồ kỳ quái đó vậy?"

"..." Không thể không nói, đề tài này của hần đã đâm trúng tử huyệt của cô gái, cô mất tự nhiên, xoay xoay kéo kéo làn váy. "Kỳ cục lắm sao?"

Thạch Vịnh Triết lặng lẽ kéo cổ áo T – shirt của mình để giảm nóng: "Cũng, cũng được".

"Thật chứ?" Lại nhìn với vẻ hoài nghi.

"... Dong dài!"

Mạc Vong bất mãn trừng mắt nhìn hần: "Cậu hung dữ cái gì? Tôi đi về đây!". Nói xong, cô xoay người bước đi. Nhưng vào lúc đó, dây buộc áo choàng lỏng lẻo tuột ra, cô vội vàng cúi đầu cẩn thận sửa sang lại, trong lúc ấy, vô tình để lộ phần trên lưng và xương quai xanh xinh đẹp.

Trúc mã nhỏ: "... "Tự nhiên cái mũi nóng quá, sao lại thế này?"

Cô gái vô tình nhìn thoáng qua hần, sau đó kinh hô ra tiếng: "Thạch Vịnh Triết, sao cậu lại chảy máu mũi rồi?"

"... A?"

"Đừng có 'A' , mau ngẩng đầu lên đi!"

"..."

Vì thế lại là một hồi luống cuống tay chân.

Cùng lúc đó, đồng bọn nhỏ ở cách đó không xa đã sớm cười trộm, riêng Tô Đồ Đồ cười đến nỗi thiếu chút nữa đã ngã lăn quay.

"Ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha! Tiểu Lâu, sao trước kia tớ lại không phát hiện ra tên Thạch Vĩnh Triết kia gốc như vậy chứ? Gốc đáng yêu gốc đáng yêu!"

“Cậu ấy chỉ gốc trước mặt Tiểu Vong thôi”. Lâm Lâu vẫn sắc bén như vậy.

"Nói cũng đúng ha."

Nhưng, nhìn chăm chăm vào một màn vừa rồi đầu chỉ có các cô.

Hai người làm đương sự, lại hoàn toàn không hay biết, một người vội vàng cầm máu, một người khác vội vàng giúp đối phương cầm máu. Đáng tiếc là, người sau càng kẻ sát vào bao nhiêu, máu mũi của người trước lại càng phun trào mãnh liệt bấy nhiêu, đến cuối cùng, thiếu niên chỉ có thể lệ rơi đầy mặt đoạt lấy khăn mặt trong tay cô gái, vọt vào toilet tự mình xử lý.

Mạc Vong: "... Không, không sao đấy chứ? Thật sự hấn vẫn có thể tham gia trận đấu sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Hấn Không Thể Quấy Rối

Mặc dù Mạc Vong đã chuẩn bị sẵn tư thế khiêng người nào đó vào phòng y tế, nhưng cũng may là kết quả không tệ như vậy —— trước khi trận đấu bắt đầu, anh chàng Thạch Vĩnh Triết thường xuyên xảy ra việc ngoài ý muốn kia cuối cùng cũng trở lại.

Cô gái yên lặng thở phào nhẹ nhõm.

Điều duy nhất khiến cô cảm thấy không biết nói sao chính là, trọng tài của trận thi đấu này lại là Grays, anh ta ngay cả làm lao công cũng không đủ tư cách, làm việc này thật sự không có vấn đề sao, hơn nữa không biết tên kia thay đầu ra một bộ đồ thể thao vô cùng bánh trai, trên đầu còn đội một cái mũ thể thao có thêu chữ “G”, cả người tựa như bóng đèn phát sáng lấp lánh, đặc biệt thu hút mọi ánh nhìn.

Nhưng không lâu sau, cô đã không còn dư hơi nghĩ đến việc đó nữa.

Trận đấu rất nhanh đã làm dậy lên cảm xúc mãnh liệt của người xem, như Mạc Vong là một nữ sinh thật sự không hiểu lắm về quy tắc của trận bóng, thế nhưng khi nhìn thiếu niên cùng lớp tiến vào sân bóng liên hoan hô nhiệt tình. ị đ ị q đ So sánh đội cô vũ hai lớp, thì dụng cụ cô vũ là cái chuông của nữ sinh lớp khác thật đúng là cường bạo, tuy rằng mỗi người chỉ có một cái, thế nhưng cùng nhau lắc, thì tiếng vang kia, cộng với tiếng hò hét của các cô, có thể nói là thanh thế rất lớn.

"Cố lên!"

"Cố lên!"

“Cướp bóng của hấn đi!!!”.

Trong tiếng hò hào đó, Mạc Vong rất nhanh đã quên rụt rè, cũng khàn cả giọng hòa nhịp vào.

Một lát sau, cổ họng có chút không chịu nổi nữa, cô gái ho nhẹ hai tiếng, đang định đi lấy nước, thì một bình nước hồng nhạt đã đưa tới trước mặt cô.

"Xin mời dùng."

"Es... thầy, sao thầy Ngải cũng có mặt ở đây vậy?" Mạc Vong đón lấy bình nước, vặn mở nắp, bên trong chứa đầy thứ nước gì đấy không biết tên, nhưng cô gái vẫn rất yên tâm uống vào, bởi vì hiển nhiên là Esther không thể hại cô.

"Tôi là trọng tài của trận đấu này."

"A, đúng nhỉ, thầy là thầy thể dục mà". Mạc Vong gật gật đầu, lập tức sùng sốt: “Vậy sao thầy lại đứng đây?”.

Esther nhìn về phía sân đấu, đáp một cách bình tĩnh: “Grays có vẻ rất hứng thú với công việc này”.

“...thế nên đã đoạt việc của thầy rồi sao?”. Với lại, thay vì nói Grays có hứng thú với “công việc” của Esther, chi bằng nói là anh ta có hứng thú với “việc cướp đoạt công việc của Esther” đi?

Thanh niên và cô gái liếc mắt nhìn nhau, bởi vì một khoảnh khắc đó mà tâm ý tương thông, đồng thời thở dài —— #bọn họ đều có một đồng bọn hết thuốc chữa#

“Bệ hạ”. Esther đột nhiên nhỏ giọng gọi cô.

"Sao cơ?"

"Tay áo bên trái, có chút..."

"Hử?" Mạc Vong cúi đầu xuống nhìn, phát hiện vai áo lông bên trái có hơi trễ xuống, cô vội vàng kéo kéo lên, “VẬY là xong”.

"... Bên phải."

"Hả?"

"Hơi thấp..."

Cô gái nhìn kỹ, phát hiện sao một hồi lâu kéo, bên phải quả thật thấp hơn bên trái một tí, nhưng người bình thường ai lại để ý đến chuyện này nhỉ? Cô im lặng kéo lên, đột nhiên bừng tỉnh: “Es... Thầy, không phải thầy...”.

"?"

"Có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế đấy chứ?" Lại nói tiếp, bất kể tóc tai hay quần áo của người này đều luôn gọn gàng ngay ngắn, nói theo lời của bạn học cùng lớp thì chính là “mọi thứ đều y hệt như được khắc ra từ tảng đá”, tuy rằng lời nói này có chút khoa trương, nhưng theo một ý nghĩa nào đó thì cũng đã chỉ ra được chân tướng.

(*)Rối loạn ám ảnh cưỡng chế dđTqđ: Một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng.

Ánh mắt thanh niên có vẻ nghi hoặc: "Ý ngài là sao?"

"Hả? Ma... chỗ thầy không có cách nói này sao?"

Gật đầu.

“Nói cách khác, ồm... Là nếu nhìn thấy một thứ gì đó đã được sắp xếp rồi, mà trong đó có một thứ bị đảo ngược... có phải thầy đặc biệt muốn bắt nó phải ngay ngắn lại hay không?”.

“Đúng là như thế”. Ánh mắt thanh niên trở nên hơi khiếp sợ, “Ý ngài là tôi sinh bệnh rồi ư?”.

“Cũng không phải... Quên đi, đây cũng không phải chuyện gì quan trọng”. Dù sao thì cô cũng không hiểu rõ chuyện đó lắm, chính mình cũng không rõ thì đừng dẫn sai đường người khác thì tốt hơn. Mạc Vong cười khoát tay, “Đúng rồi, tôi mặc bộ đồ này trông kỳ quái lắm sao?” Chỉ cần có chút tự giác nữ tính, thì đều rất dễ bụng đói với trang phục của mình, nhất là đồ mới thay, luôn hy vọng được người xung quanh đánh giá – cô gái vừa bị trức mã nhỏ đã kích hiển nhiên cũng sẽ như thế.

Thanh niên quan sát trái phải, sau đó cúi người xuống, cô gái nghiêng người gần hơn, sau đó chợt nghe hần nhỏ giọng nói ---

"Không đâu, trang phục này vô vùng thích hợp với bệ hạ”.

“...” Nói như thế nào nhỉ? Thật đúng là phù hợp với phong cách ăn nói của Esther.

"Hoàn toàn tôn lên vẻ đẹp của ngài."

"Phụt!" Tuy biết mất thẩm mỹ của Esther rất phiền diện, nhưng Mạc Vong vẫn có được sự an ủi rất lớn, “Cảm ơn anh, Esther”. dđTqđ Nghĩ nghĩ, lại bổ sung. “Anh đúng là người tốt” Ừm, lúc không có tự tin với ngoại hình thì tìm hần là tốt nhất!

Thuộc hạ A bị phát phiếu người tốt: “...”

Cùng lúc đó, Grays đang bận bịu làm trọng tài: “...”=≡=!! Hần biết ngay tên Esther kia vô cùng tỉ mỉ mà! Cứ thế nhường lại chức vị trọng tài có thể khoe mẽ, thì ra là để thừa dịp hần không có ở đó để tranh thủ hảo cảm của bệ hạ sao? Tên vô sỉ!

—— bệ hạ, Grays tôi đây mới là nô bộc trung thành của ngài a a a a !!!

Tiếng gào thét phần nộ phát ra từ tận đáy lòng thanh niên.

Tiếng gào rít dã thú kia trực tiếp làm hấn mất đi lý trí, vì thế ——

"Cậu! Kỹ thuật phạm quy!"

"Cậu! Thân thể phạm quy rồi!"

"Cậu! Bị trục xuất khỏi sân đấu!"

"Phạm quy phạm quy phạm quy!!!"

"Ra sân ra sân ra sân! ! !"

Nhóm thiếu niên: "... " Huấn luyện viên, tụi em đều ra sân hết, thì ai thi đấu chứ?!

Nhóm thiếu niên: "... " Huấn luyện viên, tụi em muốn đánh bóng rổ! QAQ

Esther: "... "

Mạc Vong: "... " Tên kia đang làm cái gì vậy a a a a!

Rồi sau đó, chỉ thấy tên động kinh kia, vươn tay chỉ thẳng vào Esther sau lưng cô: “Ngải Tư Đặc • Khắc La Tư Đái Nhĩ(*) đến đây đấu một trận quyết định thắng thua đi!!!” Tên kia đã hoàn toàn quên quy tắc “người thủ hộ không thể đánh nhau”, liều mạng dùng ánh mắt phóng ra tin tức “để cho bệ hạ thấy rõ ai mới đúng là nô bộc trung thành đáng tin cậy nhất! Chỉ có người thắng mới xứng đáng đạt được sự ưu ái của cô ấy!”.

(*)Tên họ tiếng Trung của Esther.

Mạc Vong không cần thận tìm nhầm điểm quan trọng: “...” Ngu ngốc! Hấn đã hoàn toàn gọi tên thật của Esther ra rồi có được hay không???

Ngay khi cô đang nghĩ nên làm thế nào để cứu vãn trường hợp xấu hổ này, thì các nữ sinh đang yên lặng vì bất ngờ phía sau đã đột nhiên hét lên chói tai: “Thầy Ngải! Đến đi! Đến đi!! Thầy Ngải, đến đi!!!”.

Mạc Vong: Đây là tình huống gì?

Tô Đồ Đồ thét chói tai, ôm cổ cô: “Ngao ngao! Cuộc quyết đấu của hai đại soái ca đứng đầu trường học, tuyệt quá!!!”.

“...” Cuộc quyết đấu của hai đại soái ca gì chứ!

Esther cúi đầu, dùng ánh mắt đề hỏi ý kiến Ma vương bệ hạ.

“...” Điều đã đến mức này, nếu cô nói “Không được”, thì chắc tám phần sẽ bị nữ sinh khác dùng ánh mắt bắn thành mảnh vụn quá? Mạc Vong thờ dài, đỡ trán, “Các anh cố lên”.

— Lấy sinh mạng và linh hồn để thề, chắc chắn sẽ lấy chiến thắng và vinh dự hiến dâng bệ hạ.

Thanh niên nhận được mệnh lệnh, giống như được cời bỏ xiềng xích, khí chất cả người thay đổi. Nếu lúc này cô gái đứng đối diện, chắc chắn sẽ kinh ngạc phát hiện, đôi mắt bình thường vẫn xinh đẹp như mặt hồ đóng băng giờ phút này đang lấp lẹng cháy lên hai ngọn lửa xanh biếc. Nhưng thoát nhìn không nóng bỏng, chỉ đủ để máu của người nhìn thấy như đóng băng lại.

Bị ảnh hưởng bởi khí thế nghiêm nghị đó, các nữ sinh vốn đang hoan hô đều im bật, tựa hồ như chỉ trong nháy mắt, hiện trường đang náo loạn bỗng trở nên tĩnh lặng.

Mọi người ngơ ngác nhìn chăm chú vào thanh niên từ bên ngoài tiến vào sân, tiếng bước chân kia kỳ thật rất nhẹ nhàng nhưng phảng phất bị phóng đại vô số lần, nện vào tai mọi người, chẳng bằng nói càng giống như là vang vọng trong lòng mọi người, tràn ngập cảm giác không chấp nhận bị lơ là.

Trừ Thạch Vĩnh Triết, các thiếu niên khác đều nhao nhao thối lui ra ngoài, mặc dù hấn không rõ chân tướng, nhưng cũng phải bắt đầu lùi đi. Tiếp đó cảm thấy sau lưng nặng trĩu, bả vai ẩm ướt, im lặng nghiêng đầu, quả nhiên có một con mèo trắng đang ghé trên người chảy nước miếng: “Esther đại nhân...”.

Hấn: "... " Im lặng túm cổ mèo, đi ra ngoài.

Rất nhanh, trên sân bóng rổ từ náo nhiệt trở nên lạnh lùng chỉ còn lại hai người.

Grays nhìn chăm chú vào Esther, nhếch môi: “Tôi đúng lúc lắm, Esther, hôm nay nhất định phải để cho ngươi biết được sự lợi hại của ta!”.

"Ta đã biết."

Grays thực bất mãn: "... Người không muốn nói vài câu hung hăng sao?". Loại trường hợp vô cùng tàn khốc vô cùng oai hùng này, tốt xấu gì cũng phải phối hợp một chút chứ!

Esther hỏi lại: "Hung hăng?"

"Tỷ như làm cho ta khóc chạy về nhà gì đó!"

"Được." Gật đầu.

"..."

"..."

"Esther khôn kiếp, người đi chết đi cho ta!!!"

Vừa nói, Grays vừa nhắc bóng rổ ném vào mặt Esther!

Esther nghiêng mặt né đi theo bản năng.

Nhưng chẳng ngờ quả bóng với tốc độ nhanh đến nỗi khiến người ta hông thể thấy rõ kia lại chuẩn xác rơi vào bảng bóng rổ. "Soàn soạt" một tiếng rồi rơi tọt vào lưới.

"Ha ha ha ha, ta đã không khách khí giành trước ba điểm rồi!"

Nhóm khán giả vây xem: "...". Lần đầu tiên nhìn thấy trận đấu bóng rổ như vậy. Mẹ ơi, nơi này thật sự là trái đất sao?!

Kể đó, hai vị thanh niên cứ thế triển khai cuộc ẩu đả cực kỳ tàn ác.

Mạc Vong tuyệt vọng nhìn trận đấu loạn xạ ngầu kia, chỉ cảm thấy mặt đỏ lên, càng đau khổ chính là, bất kể là các thiếu niên hay thiếu nữ khác đều cảm thấy rất vui vẻ, cô còn nghe thấy có người bảo nhau "Sửa luật lệ của trận đấu bóng rổ thành như vậy hình như cũng không tệ lắm đâu!" ... Đừng có giỡn! Thật sự biến thành như vậy thì bệnh viện phụ cận sẽ kín người hết chỗ mất có được không?!

Sau đó bả vai bị vỗ một cái.

"Này, chuyện này là sao?"

Cô quay đầu lại, lệ rơi đầy mặt nhìn về phía cái mặt thối nghiêm nghị của trúc mã nhỏ: "Tôi cũng không biết a a a a!"

Thạch Vĩnh Triết: "...". Cho nên nói, Ma vương ngu ngốc thì phải có thù hạ ngu ngốc sao? Dù cho bộ dạng có đứng đắn thì cũng không ngoại lệ!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Tôi Không Có Khả Năng Là Đàn Ông

". . . Quên đi." Thạch Vĩnh Triết mệt mỏi tìm một băng ghế ngồi xuống, "Vừa lúc nghỉ ngơi vậy."

Thấy hần nói như vậy, cô gái lo lắng hỏi, "Cậu thấy ổn chứ."

Lúc trước chảy nhiều máu thế, còn kiên trì chơi bóng rổ, thật sự không thành vấn đề sao.

Không đề cập tới còn được, nhắc tới là thiếu niên lại bắt đầu im lặng mơ mộng, nhất thời đỏ mặt, "Tôi có thể làm sao chứ."

"Nhưng mà. . ."

"Àm ỉ chết được." Ngoảnh mặt sang chỗ khác.

". . . . ." Đây là lòng tốt không được cảm kích ư, Mạc Vong bất mãn phồng má, trúng thối, không thèm quan tâm đến hần nữa.

Nhưng vào lúc này, nhóm thiếu niên triệu hồi người bạn nhỏ Thạch Vĩnh Triết, vì thế người này vô cùng không có nghĩa khí chạy đi, bỏ lại tiểu thanh mai của mình.

Mạc Vong tỏ vẻ không còn gì để nói trước việc này, tên kia coi cô là lũ lụt thủ dử sao? ! Nhưng cũng vừa đúng, cô nhìn trận đấu náo nhiệt, yên lặng rời đi, mục tiêu —— toilet.

Khụ, thứ nhất là uống hơi nhiều nước, thứ hai. . . Ha ha ha, là phái nữ thì đều hiểu rõ!

Khoảng 10 phút sau, Mạc Vong bước ra từ một chỗ gần sân vận động lộ thiên, vừa đi vừa vẩy nước trên tay, cô thích làm vậy hơn lau khô, tuy rằng đây là thói quen xấu, nhưng đáng tiếc thật khó để sửa được, may mà không gây ảnh hưởng gì đến người khác.

Nhưng vào lúc này ——

"Mạc sư muội."

"Hả?" Cô gái quay đầu, rồi sau đó không ngờ là. . . Vung đầy nước vào mặt người phía sau.

Người tới: ". . . . ."

Mạc Vong: ". . . Thật xin lỗi thật xin lỗi! !!" QAA Sao lại có thể là Mạc sư huynh? ? ? A a a! Cô thật sự không cố ý! !

Mục Tử Du: ". . . . ." Yên lặng lấy một chiếc khăn tay sạch ra, lau nước trên mặt, "Không sao cả, cũng tại do anh không nên bắt ngờ gọi em."

"Sư huynh, thật sự rất xin lỗi." TAT

Thiếu niên cười dịu dàng: "Như vậy, coi như xin lỗi, giúp anh một việc được chứ?"

"Không thành vấn đề!" Cô gái quyết đoán đáp lại.

Nụ cười của Mục Tử Du càng rực rỡ: "Đáp ứng nhanh như vậy, không sợ anh bảo em làm chuyện xấu sao?"

"Làm sao có thể?" Cô gái mở to mắt, "Sư huynh là người tốt!" Làm sao có thể để cô làm chuyện xấu, không có khả năng, không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!

Thiếu niên được phát thẻ người tốt: ". . . . ." Không biết vì sao, đối mặt với vị sư muội vừa gặp liền ngây ngốc, diễn đàn lè, quý, đôn hấn luôn có cảm giác bất lực, giống như đắm vào bông vải, nhìn như đánh trúng, nhưng thực ra không hề khiến người thấy vui sướng.

Mạc Vong nghiêng đầu: "Sư huynh?" Sao đột nhiên lại ngẩn ra?

"Đi theo anh." Mục Tử Du lấy lại tinh thần, cười cười, xoay người ra đường khác.

"Ừm, được!"

Cô gái không hề đề phòng, đi theo sau thiếu niên, dọc theo đường đi hai người một hỏi một đáp, một lát sau, người sau gần như hỏi hết cả tám đời tổ tông của người trước —— không khác gì tư liệu Mục Tử Du có được, mà thực ra hẳn cũng không có hứng thú gì lớn với điều này, thật ra thì ——

"Nói vậy, em và Thạch sư đệ chơi với nhau từ nhỏ?"

". . . Ha ha, đúng vậy." Tuy rất không muốn thừa nhận, nhưng cô và kẻ ngu ngốc càng ngày càng kỳ quái kia đúng là thanh mai trúc mã.

Ngay sau đó, Mạc Vong nghe thấy Mục Tử Du phát ra một tiếng "Ừm~" hứng thú, có chút tò mò hỏi lại: "Sư huynh, có chỗ nào không đúng sao?"

"Không." Thiếu niên cười cười, "Chỉ là, có một người bạn cùng nhau lớn lên từ nhỏ là một việc không tệ, anh hơi hâm mộ."

". . . Hoàn toàn không cần hâm mộ!" Cô gái cau mày, "Tên kia hồi nhỏ còn được, lúc hơi lớn lên một chút liền cứ thích cãi nhau với em, lần nào cũng nói em ngốc, thực ra cậu ta mới là kẻ ngu ngốc! Còn có, cậu ta. . ." Cô còn chưa nói xong đã bị tiếng cười khê của thiếu niên đánh gãy.

Nhìn chăm chú vào ánh mắt nghi hoặc của cô gái, Mục Tử Du cười nói: "Thật có lỗi, nhưng. . . diễn đàn lè, quý, đôn Nếu anh nhớ không lầm, thì hình như Thạch sư đệ có thành tích cao nhất trong các tân sinh vào học, không ngờ cậu ta lại là kẻ ngốc trong mắt em."

"Hả? Có chuyện này sao? ! Mạc Vong vô cùng kinh ngạc. # Trúc mã nhà tôi không có khả năng lợi hại như vậy #

"Em không biết à?" Mục Tử Du cũng hơi kinh ngạc.

"Đúng vậy!" Cô gái roi lệ đầy mặt.

Lại nói tiếp, tên Thạch Vĩnh Triết kia vốn muốn tuyển thẳng vào trường cấp ba thuộc hệ thống trường trước, còn đây lại là nơi cô chọn, lúc ấy còn tưởng rất cuộc có thể kết thúc nghiệt duyên với tên kia, kết quả sau khi lấy được giấy thông báo mới phát hiện. . . Nó vẫn tiếp diễn! Tóm lại vì sao tên kia lại muốn sửa nguyện vọng chứ? !

Nhưng mà, từ đầu đến cuối, hẳn đều chưa từng đưa phiếu điểm cho cô xem. Chỉ có cô lúc phát hiện mình thi đậu, nhảy nhót trước mặt hẳn mà thôi.

Tuy từ nhỏ đến lớn thành tích của tên kia rất tốt, cô cũng quen bị đá kích rồi, nhưng bây giờ hồi tưởng lại vẫn thấy thật hổ thẹn -- khoe khoang trước mặt người đứng nhất. . . Đồ khốn! Nhất định là hắn từng cười nhạo sau lưng cô rất nhiều lần! Không quan tâm đến tên kia nữa!

【Tại "chân trời" phía xa, Thạch Vĩnh Triết: "Hất xì!" Tự dung đầu gối đau quá, tình huống gì? 】

Mục Từ Du: ". . . Khụ, có lẽ là cậu ta cảm thấy chuyện này không đáng để nhắc tới."

Mạc Vong: ". . . . ." "Thế nên người cả ngày nói ra miệng như cô là đồ ngốc ư? QAAQ

【Tại "chân trời" phía xa, Thạch Vĩnh Triết: "Hất xì! Hất xì!" Xoa cái mũi, đầu gối lại đau rồi. 】

"Lại nói tiếp, cha mẹ của Thạch sư đệ cũng rất thân thiết với em sao?"

"Vâng." Đối với sự "săn sóc mà chuyển hoá đê tài" của tiền bối, cô gái cảm động lập tức bị "mắc câu", "Đúng vậy, chú Thạch và dì Trương hoàn toàn khác với tên kia, là người vô cùng tốt."

【Tại "chân trời" phía xa, Thạch Vĩnh Triết: "Hất xì! Hất xì! Hất xì!" Bị cảm sao? Đầu gối lại đau, chẳng lẽ vừa rồi bị trật ư? 】

"A? Là người thế nào vậy?"

Mạc Vong suy nghĩ một lát: "Ừm. . . Nói sao đây, rất hiền lành, còn rất. . ." Có lẽ là chưa từng trả lời vấn đề thế này, cô nói năng có phần lộn xộn.

Thiếu niên giống như đang nghiêm túc lắng nghe, từ đầu đến cuối trên mặt đều nở nụ cười dịu dàng, trong lòng lại xác định một điều —— đối với sự kiện này, cô thật sự không biết gì cả. Nhưng điều này cũng là đương nhiên.

Trong lúc tán gẫu, hai người đã đi tới nhà kho thể dục.

Mục Từ Du ngừng bước lại, lấy ra một chùm chìa khóa, mở cánh cửa khóa chặt ra.

"Muốn lấy dụng cụ hả?"

"Đúng vậy." Thiếu niên gạt đầu, kéo cửa ra, tiến vào trước, "Vừa rồi có người tới nói, mấy quả bóng rổ ở sân đấu đều bị hỏng hết, không biết đám người kia sử dụng như thế nào."

". . . . ." Mạc Vong im lặng nôn ra máu, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hình như. . . Có lẽ. . . Chắc là. . . Cô phải chịu trách nhiệm

"Ừm, để ở đâu ấy nhỉ?" Mục Từ Du xoa cằm nhìn chăm chú vào kho hàng bày đầy thiết bị, bắt đầu suy xét.

"Nhưng mà, sư huynh còn quản chuyện này nữa sao?"

"Không."

"Hả?"

Thiếu niên quay đầu, mỉm cười nhìn về phía cô gái: "Không quản."

". . . . ." Vậy hiện tại hắn đang làm gì? !

"Nhưng người phụ trách có việc, vừa khéo anh có chìa khóa của nơi này. Hơn nữa, đội thi đấu là lớp của sư muội phải không?"

". . . Ừm." Mạc Vong gạt đầu, cho nên mới kêu cô tới giúp sao? Có thể nhân tiện mang bóng về ư. Như vậy xem ra, hoàn toàn không phải là cô giúp sư huynh, mà là sư huynh đang giúp cô rồi! Quả nhiên, Mục sư huynh là người tốt, càng sùng bái hắn hơn rồi!

"Đúng vậy." Mục Từ Du bỗng xoay người, tiến đến gần cô gái.

Đối mặt với cự ly đột nhiên ngắn lại giữa hai người, Mạc Vong có chút không quen, hơi lùi bước, phần lưng bỗng chạm vào thiết bị lạnh lẽo, bị cắt đứt đường lui, cô bất giác nuốt nước miếng, nói lắp bắp: "Sư, sư huynh?" Cái gì, tình huống gì? Cô nói gì sai làm gì sai sao?

Mục Từ Du nhìn chăm chú vào cô gái xù lông, đỏ mặt, có vẻ sẽ chạy trốn như con thỏ bất cứ lúc nào, trong lòng cảm thấy buồn cười: là "ngu xuẩn" hay là mau quên? Rõ ràng gặp phải chuyện như vậy, lại vẫn có thể trực thối mà không hề phòng thủ.

Thiếu niên bắt đầu cảm thấy hơi thú vị, trước khi cô gái kịp chạy trốn, dịu dàng cười cong mắt: "Quần áo thật là đáng yêu." Lập tức đứng thẳng người, kết thúc tư thế có vẻ vô cùng ái muội này.

". . . Hả?" Ngây người.

Đến một lúc lâu sau, cô gái mới lấy lại tinh thần: "Sư huynh, cảm ơn anh, anh thật sự là người tốt!" Sau khi bị Thạch Vĩnh Triết đá kích lại được an ủi như

vậy thật là quá tốt. QAO, dù sao thì Esther cũng là người mình, được hấn khích lại cảm thấy không chân thực. . .

Thiếu niên lại được phát thẻ người tốt: ". . . . ." Áo giác sao? Cảm thấy việc bọn họ đâm chiêu suy nghĩ không giống nhau. Quên đi, chuyện này không cần để ý. Ngay sau đó, hấn chỉ vào góc tường, "Ồ chỗ đó."

"A, đúng vậy!" Mạc Vong cũng đi tới, nhìn chăm chú vào bóng rổ bị đặt ở góc xó, "Nhìn có vẻ mới."

"Ừm, bởi vì lúc trước đồ cũ cũng đủ dùng rồi."

". . . . ." Cô càng thấy áy náy rồi.

"Chỉ là," Mục Tử Du hơi nhú mày, "Không ngờ lại bị đặt ở đó."

Nhà kho thể dục miễn cưỡng được coi là gọn gàng ngăn nắp, nhưng có lẽ là vì đã lâu không có người lấy bóng rổ, nó bị đặt sau nhiều dụng cụ công kênh. Đơn giản mà nói, chỉ có thể đứng nhìn từ xa. . . Tới gần liền hơi khó khăn.

Cho dù là Mục Tử Du, cũng không ngờ sẽ phát sinh chuyện này, may mà mục đích của hấn không ở tại đây, vì thế quay đầu nhìn về phía cô gái: "Chúng ta sẽ trở về tìm. . ."

Giọng nói của thiếu niên ngừng lại trước động tác của Mạc Vong.

Hấn gần như ngây ngốc nhìn chăm chú vào cô gái nâng thiết bị một hai trăm cân lên, lại dễ dàng đặt qua một bên, ngay sau đó, hai tay giơ lên, lại buông xuống. . . Chỉ trong chớp lát, cô đã dễ dàng lấy bóng rổ cần mấy người giúp đỡ mới có thể lấy được ra, lại vô cùng chu đáo bê vật vừa chuyển đi về chỗ cũ.

Làm xong hết thảy, trên trán cô không thấy chút mồ hôi, ngay cả hô hấp cũng không dồn dập, hoàn toàn giống như làm một việc bình thường như uống nước.

Cuối cùng, làm xong còn cười với hấn, trong ánh mắt ẩn hàm vẻ "Cầu khen ngợi".

". . . . ." Mục Tử Du rút cuộc cũng cảm thấy hình như mình đã lý giải nhầm việc gì đó. # Đây không phải là em gái yếu đuối, mà là nữ hán tử! #

(*)Nữ hán tử: Người phụ nữ nam tính

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Tôi Không Thể Không Sai Lầm

"Sur huynh."

"Sur huynh, anh làm sao vậy."

. . . . .

Thiếu niên bị giọng nói kia kéo khỏi sự khiếp sợ ngăn ngủi, đối diện với ánh mắt nghi hoặc của cô gái, hấn nhếch miệng lên theo thói quen, lộ ra nụ cười ôn hòa trước sau như một, "Anh không sao, chỉ là đang nghĩ đến một việc." Tư liệu mà Lục Minh Duệ cho hấn, tuyệt đối có chỗ đã xảy ra vấn đề.

"Ừm. . ." Cảm thấy Mục sư huynh đang nói dối —— Trong lòng cô gái đột nhiên dâng lên ý nghĩ như vậy, nhưng ngay sau đó cô khẽ lắc đầu. Cho dù thật sự là thế, đây cũng là chuyện cá nhân của sư huynh, nếu hấn đã không định nói, vậy cô cũng không có tư cách truy tìm căn nguyên, dù sao. . . Quan hệ của bọn họ không thân thiết đến mức đó.

Ngay sau đó, hai người đặt bóng rổ lên một xe đẩy nhỏ để dễ dàng vận chuyển, lại cùng nhau đi ra khỏi nhà kho.

"Sur muội, sau khi trận đấu kết thúc anh sẽ nhờ người trực tiếp tới sân đấu thu lại bóng rổ và xe đẩy."

"Vâng, được."

Mục Tử Du cười cười, cùng lúc đó, hấn giơ tay lên nhìn giờ.

Cho dù luôn bị Thạch Vĩnh Triết đánh giá là "Đồ ngốc", Mạc Vong cũng lờ mờ hiểu được ý của thiếu niên: "Sur huynh, anh có việc sao?"

"Xem như vậy." Thiếu niên vuốt cằm, ngay sau đó nhú mày như đang phiền não, "Nhưng bóng. . ."

"Không thành vấn đề, một mình em có thể đẩy được!"

"Thật sự không thành vấn đề ư?" Một cô gái có thể dễ dàng ném xe đẩy như bao cát, thấy thế nào cũng không thành vấn đề.

"Vâng!"

Thiếu niên nghiêng đầu, lộ ra nụ cười dịu dàng như thánh quang chiếu rọi: "Vậy thì, lần sau gặp, sư muội."

Cô gái bị chiếu đến lấp bắp: "Lần, lần sau gặp." Ngẩn ngơ.

Cho đến khi bóng dáng thiếu niên biến mất ở góc rẽ, Mạc Vong mới phục hồi lại tinh thần, yên lặng cảm khái: Mục sư huynh quả là người tốt, chỉ có người tốt mới cười dịu dàng như vậy. Thật tốt, thật hi vọng chính cô cũng có thể biến thành người như thế.

Nghĩ thế, cô nhìn cửa sắt của nhà kho, bắt chước nở nụ cười.

—— Không, hình như khóe miệng phải nhếch cao một chút.

—— A, lúc này phải thấp một chút mới được.

—— Giống như không đủ hòa ái.

—— Lần này hơi giống rồi.

—— Lại thêm một lần. . .

Cho đến khi phía sau đột nhiên truyền đến câu ——

"Cậu đang làm gì?"

"A!" Mạc Vong kêu sợ hãi, quay người lại, không cẩn thận làm đổ xe đẩy bên cạnh.

"A!" Người tới cũng kêu một tiếng, bởi vì thiếu chút nữa thì hấn bị xe đẩy đè bẹp.

"Thật xin lỗi!" Cô gái vội vàng giải thích, "Cậu không. . ." Sao lại là hấn chứ! Cô đi qua kéo thiếu niên bị ngã xuống đất lên, "Cậu tới nơi này làm gì?"

"Lời này hấn là tôi hỏi cậu mới đúng?" Thạch Vĩnh Triết bò dậy, hừ khê một tiếng, "Đang yên ẹp cậu chạy tới đây làm gì?" Làm hấn phải đi tìm.

"Nhìn thôi không phải là biết rồi." Cô lật xe đẩy, "Nghe nói bóng rổ đều bị hỏng hết rồi?"

". . . . ." Thạch Vĩnh Triết xoa trán.

"Được rồi, tôi đã biết." Mạc Vong cũng xoa trán.

Thiếu niên nhặt giúp bóng rổ dưới đất, sau khi đặt hết lên xe, vô tình tự nhiên nắm tay cầm của xe đẩy: "Đi thôi."

"Ừm." Cô gái sang bên phải của thiếu niên theo thói quen, sóng vai đi cùng hấn.

"Đội đã. . ."

"Cái gì?"

Thiếu nữ trả lời vô cùng rõ ràng: "Tôi đâu có chứ."

". . . Vậy mấy thứ này lấy đến như thế nào?" Dự cảm không tốt.

"Nhưng Mục sư huynh có."

Thạch Vĩnh Triết bỗng dừng bước, quay đầu nhìn cô gái bên cạnh, "Vừa rồi cậu vẫn luôn ở cùng tên mặt trắng nhỏ kia?"

". . . ." Mạc Vong bị giọng nói đột nhiên cất cao của hấn dọa sợ, ngay sau đó bất mãn hô to, "Cậu lớn tiếng như vậy làm gì chứ? Hơn nữa, xưng hô như vậy với sư huynh. . . cũng hơi có chút không lễ phép."

"Cậu đừng quản tôi!" Vì tên khốn kia mà trách mắng hấn!

". . . Cậu có bệnh hả?" Đột nhiên nổi giận làm gì?

"Cậu có thuốc không?"

". . . . ."

". . . . ."

Bốn mắt nhìn nhau.

Cô gái bật cười "phốc" một tiếng: "Có, cậu uống không?"

". . . Hừ!"

"Lại nói, cậu có tư cách nói tôi sao?" Mạc Vong đột nhiên nhớ tới việc vừa nghe được, trong lòng bỗng dấy lên ngọn lửa, "Người đứng đầu cuộc thi vào trường!"

". . . . ." Thạch Vĩnh Triết ngây người, "Cậu. . ." Hắn hoàn toàn không có ý giấu giếm được chứ? Chỉ là thấy sau khi cô nỗ lực lâu như vậy, cuối cùng đạt được ước muốn, lời nói có vẻ giống như đã kích. . . nói không ra được! Hơn nữa so với việc "Bọn họ còn học cùng một trường", chuyện của mình cũng không quan trọng gì, dần dà cũng quên rồi. Cô rút cuộc là. . . Mục Tử Du, nhất định là tên khốn kia!

Đang sững sờ, cô gái đã kéo lấy xe đẩy từ trong tay hắn, hừ một tiếng rồi bước đi.

Thiếu niên: ". . . Đây."

Tiếp tục đi.

"Mạc Vong!"

Đi tiếp.

"Tức giận thật sao?"

Vẫn đi.

". . . Được rồi, được rồi, tôi đã biết, trưa mai tôi đãi, cậu ăn gì cũng được, được không?"

Lúc này, hắn rút cuộc thành công khiến cô gái quay đầu lại: "Thật chứ?"

"Ừm" Chỉ cần cô không tức giận, thế nào cũng được.

Mạc Vong bỗng lộ ra nụ cười gian xảo: "Vậy thì nhớ đấy!"

". . . Thực ra cậu vốn không tức giận?" Thạch Vĩnh Triết rút cuộc phát hiện ra, không phải do chỉ số thông minh của hắn không cao, mà là đôi khi hoàn toàn không dùng đến chỉ số thông minh.

"Ai biết được."

"Này!" Khi hai người trở lại sân bóng rổ, trận đấu kia vẫn còn đang tiếp tục.

Cho đến khi trên xe đẩy chỉ còn lại một quả bóng, hai thanh niên mới phân thắng bại, kết quả là. . . thấp nển.

Mạc Vong yên lặng nhìn chăm chú vào bóng lưng lệ rơi mà đi của Grays, thì thầm nói nhỏ: "Thật sự không thành vấn đề ư?"

Thạch Vĩnh Triết: ". . . Có lẽ?" Mèo trắng không biết từ lúc nào đã ngồi trên vai hắn, "Không hổ là Esther đại nhân, thật là quá đẹp trai rồi!"

". . . . ." Tóm lấy, quảng đi!

Tuy trận đấu của Esther và Grays rất kịch liệt, nhưng thực ra vẫn chưa trì hoãn quá nhiều thời gian, trận bóng rổ bị gián đoạn lúc trước lại tiếp tục, mà trọng tài cũng trở thành vị nam sinh nào đó trong lớp.

Eshter?

Nếu không phải hắn sinh ra đã mang ánh sáng "Người lạ chó tiến gần", chỉ sợ không ít người đã đi tới xin chữ ký rồi.

Nhưng mà, mới một lát, người vốn đang nhìn chăm chú vào thanh niên bị hắn nhìn chăm chú lại, đều yên lặng quan sát trận đấu —— ác ma mặt lạnh quả là đáng sợ! Ánh mắt có thể đóng băng người khác.

Đương nhiên cũng có ngoại lệ.

Ví dụ như ——

"Meo! Meo meo meo meo meo! Meo meo meo meo!" Ôm lấy bắp chân, bị kéo đi!

—— Esther đại nhân, tôi rất sùng bái ngài! Vì sao chủ nhân của tôi không phải là ngài? ? ?

"Meo! Meo meo! Meo meo meo meo! Meo meo meo meo meo meo!"

—— A! Sắp không có điện rồi, chờ tôi nạp đầy điện rồi trở về, Esther đại nhân, nhất định phải chờ tôi!

Lại như ——

"Cho anh!" Cô gái mỉm cười đưa qua một bình nước, trước khi thanh niên nói cảm ơn liền ngắt lời của hắn, "Cho dù có chuyện gì, uống nước xong rồi lại nói!"

". . . Vâng."

Tuy là vậy, sau khi nhận lấy nước, thanh niên lại im lặng lùi về sau mấy bước, sau đó mới mở nắp bình.

Cô gái có chút không hiểu, nhìn chăm chú vào thanh niên đang uống nước một lát, theo bản năng tiến lên một bước, ngay sau đó, lại thấy thanh niên lui về sau.

Cô: ". . . . ." Áo giáp ư?

Lại đi tới.

Lại lui về sau.

". . . . ." Cô là lũ lụt thú dữ sao? QAQ

"Bệ hạ. . ." Esther xoay nắp bình, nhỏ giọng nói, "Thứ thuộc hạ thất lễ, tạm thời xin dừng tới gần thuộc hạ."

"Hả? Vì sao?"

Trong mắt thanh niên hiện lên vẻ xấu hổ: "Vừa rồi chiến đấu hơi kịch liệt, trên người tôi. . . Nói tóm lại, trước khi tắm rửa sạch sẽ, xin giữ một khoảng cách với thân thể không sạch sẽ của tôi."

". . . . ." Ý của hắn là. . . Chảy mồ hôi? Chỉ chảy mồ hôi mà thôi, đừng phức tạp như vậy được chứ?

Mạc Vong bắt đầu dĩ vãng, xoay người lấy một chiếc khăn lông trên bàn: "Ở trường học không tắm rửa được, tạm thời dùng cái này lau một chút đi."

"Vâng!"

Thanh niên sùng sốt nhận lấy khăn lông, đột nhiên mở miệng lần nữa, nhỏ giọng nói: "Bệ hạ."

"Cái gì?" Thanh niên vuốt tay phải, lại đặt khăn lông sạch màu trắng vào lòng bàn tay: "Có thể đặt tay ngài ở mặt trên không?"

"Ừm. . . Được." Cô gái gật đầu, đặt tay phải lên, trong lòng lại đang nghi hoặc, hắn muốn làm gì?

Ngay sau đó, Mạc Vong thấy thanh niên chậm rãi nắm chặt tay cô cách khăn lông, nhỏ giọng lại trình trọng nói: "Giờ này khác này, tuy không thể hành lễ trực tiếp được, nhưng xin cho phép tôi," Hắn cúi xuống, cách khăn lông mỏng manh hôn lên mu bàn tay cô, "Dâng hiến thắng lợi và vinh quang cho ngài."

". . . . ." Mạc Vong nhìn trái nhìn phải, may mà không có ai chú ý đến bọn họ, nhưng cô vẫn vội vàng thấp giọng nói, "Anh làm cái gì chứ?"

"Bệ hạ, mời nói —— ta nhận."

Để kết thúc cảnh tượng xấu hổ này, cô gái vội nói: "Tôi, tôi nhận." Rồi sau đó từ lòng bàn tay của thanh niên, rút tay mình về, "Vừa rồi anh đang làm cái gì?"

"Đó là tập tục của ma giới."

"Hả?"

"Nếu đạt được thắng lợi trong chiến đấu, nhất định phải hiến phần vinh quang này cho chủ nhân mình hầu hạ trước."

". . . Thật đúng là tập tục kỳ quái." Mạc Vong bỗng thấy tò mò, "Nhưng anh không làm vậy trước tiên?" Rõ ràng uống nước trước!

"Xin ngài thứ tội!"

Mắt thấy đối phương sắp quỵ xuống, cô gái bỗng thấy áy náy, luống cuống tay chân ngăn lại hẳn: "Tôi chỉ tùy tiện hỏi thôi, anh đừng khẩn trương như vậy!" Ngay sau đó bỗng nhớ tới, "A! Hình như đây là mệnh lệnh mà tôi hạ?"

"Mặc kệ có chuyện gì, uống hết nước rồi lại nói!" Cái gì, cho nên nói ——

"Đây hoàn toàn là lỗi của tôi!" Người này. . . Có thể đừng đổ hết trách nhiệm lên người mình chứ?

"Không, bệ hạ ngài tuyệt đối không có khả năng phạm sai lầm."

"Nếu tất cả mọi người đều thấy tôi sai?"

"Vậy nhất định là mọi người sai."

". . . Nếu cả thế giới này đều thấy tôi sai?"

"Vậy nhất định là thế giới sai."

". . . Đủ rồi." Ý tưởng cố chấp đến cực điểm này thật sự không thành vấn đề sao?!

Cho đến giờ phút này, Mạc Vong cuối cùng có cảm giác làm "Nhân vật phản diện", nên cảm thấy đáng mừng sao? Không, thậm chí rơi lệ đầy mặt được chứ?!

Không lâu sau, trận đấu bóng rổ của các thiếu niên kết thúc.

Thắng lợi là lớp của Mạc Vong, tuy rằng các thiếu niên thiếu nữ đều vui mừng khôn xiết, nhưng bởi vì thời gian đã không còn sớm, mọi người không cùng nhau ăn mừng mà trở về nhà —— dù sao đây cũng chỉ là vòng loại, sau đó còn có vài trận đấu, đến lúc đó lại ăn mừng cũng không muộn —— nếu thật sự có "đến lúc đó".

Hôm nay, thiếu nữ và thiếu niên vẫn vừa cãi nhau vừa tản bộ về nhà.

Lại tuyệt đối không ngờ tới, khi đi đến dưới lầu, lại nhìn thấy người kia.

". . . Ba ba?"

"Mạc Vong. . ."

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Tôi Không Có Khả Năng Sẽ Nói Dối

Người đàn ông trung niên đứng yên cạnh bồn hoa, trên người có chút hương vị phong trần mệt mỏi, ông vốn đang đưa lưng về phía hai người, nhưng dù vậy, cô gái vẫn nhận ra đối phương vào giây phút đầu tiên.

"... Ba"

Không có lý do gì đặc biệt, chỉ là phản ứng vô cùng tự nhiên.

Nếu như nói có, thì đại khái vì ông là thân nhân của cô — thân nhân sống chung mười năm dưới một mái nhà.

Gia đình họ, cũng từng ấm áp như gia đình thiếu niên, mỗi ngày trôi qua đều ngập tràn ánh mặt trời và tiếng cười vui.

“Tiểu Vong...” Nghe thấy tiếng cô gái, thân hình người đàn ông run lên, xoay người lại rất nhanh, nếu có người cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện thật ra bộ dạng của ông ta và Mạc Vong rất giống nhau, “Con trai giống mẹ, con gái giống cha” câu tục ngữ này không chỉ dùng được ở nhà họ Thạch, mà ở nhà họ Mạc cũng thế. Nhưng tóc của cô gái không xoăn nhẹ như ông ấy, mà đen dài thẳng tắp do được di truyền từ mẹ, hình dạng gương mặt và ngũ quan cũng nhu hòa hơn.

(*)Ngũ quan: mắt, mày, tai, mũi miệng.

Gần như trong cùng một giây.

Thiếu niên chắn trước mặt cô gái theo bản năng, vững vàng bảo vệ cô sau người.

Ba người cùng sững sốt.

Mạc Lâm lớn tuổi nhất có phản ứng trước, ông cười, gật gật đầu với Thạch Vĩnh Triết: "... A Triết cũng về rồi".

"... Vâng." Đến lúc này thiếu niên mới phát hiện mình đã làm ra chuyện gì, hắn xấu hổ trốn tránh ánh mắt đối phương, "Chú Mạc". Thế nhưng, hắn vẫn không tránh ra, đại khái là vì sâu trong lòng hắn vẫn luôn cảm thấy – người đàn ông trước mắt này, sẽ tổn thương cô.

Đột nhiên, một bàn tay cầm lấy cánh tay hắn.

Thạch Vĩnh Triết nghiêng đầu, phát hiện cô gái cũng đang nhìn hắn, trong mắt không hề có ý trách cứ hay tức giận, mà ngược lại chứa đầy ý cười bình thản mà hắn rất ít gặp, hình như còn kèm theo một chút cảm động.

Hai người im lặng nhìn nhau một lúc.

Cô mỉm cười kéo kéo cánh tay hắn, lại lắc lắc đầu.

Hiểu được ý cô gái, chàng trai do dự lui từng bước, đứng bên cạnh cô.

"Ba, sao lại đứng dưới lầu, ba quên mang chìa khóa sao?".

Mạc Lâm đứng ngẩn ra nhìn chăm chú vào cô gái đang chạy đến trước mặt mình, nụ cười của cô tự nhiên như thế, hoàn toàn không chút lo lắng, tựa như không phải ông đi xa lâu ngày về, mà chỉ là tan tầm trở về nhà quên mang chìa khóa bình thường mà thôi.

Đứa nhỏ này... Thật sự là đã hiểu chuyện hơn trước kia nhiều.

Thân là cha, hắn là phải cảm thấy vui vẻ nhỉ? Nhưng ông lại cảm thấy lòng đặc biệt chua xót.

Bởi vì sự trưởng thành này, vốn phải là sự vô tư ngây thơ mà ông ta nên tự mình bảo hộ.

"Ba?" Cô gái nghiêng đầu, nghi ngờ nhìn chăm chú vào người đàn ông vẫn đang ngẩn ra.

"À, ừ, đúng vậy, Tiểu Vong, con có đem chìa khóa không?" Mạc Lâm cố gắng bày ra khuôn mặt tươi cười, vươn tay sờ sờ đầu cô gái.

"Đương nhiên rồi!" Cô gái đè lại bàn tay to trên đỉnh đầu, ngẩng mặt nở nụ cười thoát nhìn vô cùng tươi sáng, "Chúng ta về nhà đi".

"Ừ, chúng ta... Về nhà."

Sau khi lên lầu, Thạch Vĩnh Triết kinh ngạc phát hiện, không ngờ cha già nhà mình cũng đứng ở cửa – hôm nay làm sao vậy? Mấy người này đều chạy ra ngoài đứng.

Cha Thạch không thèm nhìn thẳng con trai ngốc của mình, mà quơ quơ cái túi trong tay với Mạc Lâm "Lão Mạc, cái túi của anh quăng trong nhà tôi nè".

"..." Thiếu niên tỏ vẻ không biết nói gì với cha nhà mình, rõ ràng mới ba bốn chục tuổi, mà xưng hô với người khác đều là "lão XX", còn để cho người khác gọi lại mình như thế, nói già một chút như "XX lão", nghe đặc biệt oai phong.

"Nghĩ bậy bạ gì trong đầu đó". Lão Thạch vỗ lên đầu con mình một cái, trực tiếp xách hắn về nhà.

"..." Ông ấy có thuật đọc tâm sao?

"Không có, là do vẻ mặt của con rất ngu xuẩn."

"..." Hắn tuyệt đối không phải là con ruột của ông ấy!

"Ba cũng thấy vậy."

"... Đủ rồi đó ba già!"

Ba Thạch vẫn cười "hắc hắc", ngồi lên sô pha rồi cầm tờ báo lên, một lát sau, ông ngẩng đầu nhìn về phía thẳng con từ khi vào nhà vẫn cứ ngẩn người nhìn chăm chăm vào cửa nhà: "Sao? Lo lắng hả?".

"Ai, ai lo lắng!" Dù tất cả lời nói cũng như hành động của cô đều giống như liều mạng tuyên bố "tôi không sao, tôi thật sự không sao", nhưng mà, thật sự... không có gì ư?

"Con có lo lắng cũng vô dụng, đó là chuyện giữa cha và con gái bọn họ."

Nghe giọng điệu lạnh lẽo của cha già nhà mình, thiếu niên nổi giận, không chút nghĩ ngợi mà quay đầu lại hét: "Lúc cần thì đối đãi với cô ấy như bảo bối, không cần nữa liền vứt bỏ, có người làm cha mẹ như vậy sao? Còn nữa, đến bây giờ, ông ấy chạy về đây làm cái gì?" Rốt cuộc còn muốn tổn thương cô đến mức nào nữa rồi mới chịu bỏ qua đây?!

—ngày đó cô khóc như thế, hoàn toàn không muốn thấy một lần nữa...

Đối mặt với sự phẫn nộ của con trai, ba Thạch vẫn giữ bình tĩnh: “Làm sao con biết ông ấy không cần Tiểu Vong?”.

"Con biết thế đấy!"

"Thật là càn quấy."

"Con..."

“Nhưng mà”, Thạch Vũ Trạch khếp tờ báo lại, “Làm cha như ông ấy, quả thực là thất trách”.

"Thế nên..."

"Thế nên con muốn sao?" Người đàn ông trung niên ngồi vững vàng trên sô pha, cầm tách trà lên, uống một ngụm, rồi nói tiếp: “Trực tiếp đá văng cửa đi cướp người?”.

"..."

"Hay vác bả đao đi giết người?"

Thiếu niên đầu đầy vạch đen: "... Ba đang nói giỡn với con đó hả?"

“Đã bị nhìn ra rồi sao?” Ba Thạch cười “ha ha”, “Thực ra thì con cũng hiểu được đúng không? Dù cho con có đi cướp người, thì Tiểu Vong cũng sẽ không ngoan ngoãn đi theo con, giết người ấy hả... con có quyền chọn làm hay không làm, nhưng phải nói trước, con mà có bị nhốt vào tù, thì ba cũng sẽ không đưa cơm đâu”.

“...” Còn nói người ta, có ai làm cha như ông ấy không?!

“Hoặc là ba cho con một cách”.

"Cái gì?"

“Thừa dịp đêm khuya gió lớn, từ sau lưng trùm bao bố vào lão Mạc, sau đó đánh ông ta một chút”.

"... Đây!"

“Chỉ cần con không lên tiếng, thì ông cũng không biết người đánh là con. Yên tâm đi, nếu có cảnh sát tới hỏi, ba sẽ ngụy tạo chứng cứ cho con”.

Rốt cuộc thì Thạch Vịnh Triết cũng không thể nhịn nổi nữa, hỏi lại: “Thế sao ba không tự đi đánh đi?”.

Nhưng ngoài dự kiến của hắn, Thạch Vũ Trạch lại đáp: “Ba đánh chứ”.

“Hả?” Ba già của hắn nói giỡn hay thật vậy? Nhìn bộ dạng thấy không giống nói dối... Vấn đề là, “Chừng nào ba đánh?”.

“Vừa này”. Ba Thạch lại uống một ngụm trà, chậm rãi nói, “Lúc ba quãng rác thấy người đứng ngoài cửa, bèn mời ông ấy vào nhà ngồi, nhân tiện đánh ông ấy một chút”.

"... Ba không sợ Tiểu Vong biết được hả?"

"Ba cũng đâu có đánh vào mặt”.

"..."

“Hơn nữa chuyện bị người ta đánh này, bình thường thì đàn ông sẽ không khóc lóc kể lể với vợ con đâu, không thành vấn đề”.

"..." Thật • vô • sỉ! Nhưng mà hắn thích!

Ban đầu thiếu niên còn thật sự tự hỏi xem chuyện “trùm bao bố” có thể làm không...

Dù thoát nhìn như đang cãi nhau, nhưng bầu không khí của cặp cha con này lại hòa hợp không thể nghi ngờ, còn nhà họ Mạc ở cách vách, lại là một cảnh tượng khác.

Về đến nhà rồi, phản ứng đầu tiên của Mạc Lâm chính là – xa lạ, loại cảm giác này càng mãnh liệt hơn những lần trở về trong dĩ vãng. Nếu trước đây còn có thể nhận ra dấu vết sinh hoạt một nhà của họ trong ngôi nhà này, thì hiện giờ, thật sự khó có thể tìm ra.

Dường như cô gái hoàn toàn không hề chú ý tới điểm này, đi đến cạnh bàn cầm lấy chiếc cốc được Esther rửa đến tỏa sáng lờ lờ: “Ba, ba muốn uống

nước không?”.

"Ừ, được."

Cô gái vừa rót nước, vừa âm thầm thở ra, thật may Grays “lệ rơi mà đi” không có trở về, nếu không thì thật tình chẳng biết phải giải thích thế nào với ba – trong nhà đột nhiên có thêm đàn ông.

Về phần người còn lại...

Mạc Vong có thể cảm giác được, Esther luôn luôn ở bên cạnh mình, cô tin hẳn nhất định óc thể xử lý tình huống này một cách thích đáng.

Chờ cô bung nước đến cạnh ba, lại bất ngờ nhìn thấy, ông bày ra một đồng quà trên sô pha.

"Đây là..."

"Đều là ba mẹ mua cho con, có thích không?"

"..." Cô gái nhìn về phía người đàn ông đang cười hòa ái trước mặt, cô có thể cảm thấy được... Trong mắt ông có ý tứ muốn lấy lòng khó có thể bỏ qua – đây không phải là nụ cười của ba, nụ cười của ba sẽ không phải thế này – nhưng, người này lại đúng là ba cô, đã từng... không, cho dù là giờ cũng thích nhất thích nhất là ba.

Vì sao phải làm ra vẻ mặt như vậy?

Giống như trước đây không được sao?

Hay là nói... Ông đã quên nên cười như thế nào với cô.

Lòng Mạc Vong đột nhiên dâng lên nỗi xúc động, muốn đem ném hết mấy thứ kia, nói với ông rằng – con không thích chút nào hết!

Nhưng đồng thời, cô cũng cảm thấy được, đó là một cách làm gần như tàn nhẫn.

Một khi thật sự làm vậy, có lẽ sẽ phát sinh hậu quả khó nói nên lời.

Mà hiện giờ, cô cũng không biết bản thân có thể thật sự gánh vác hậu quả kia hay không, cũng đến tận giờ phút này, cô gái mới gần như kinh ngạc phát hiện, thì ra ở sâu trong lòng, kỳ thật cô vẫn thật sự oán hận cha mẹ.

Đây là chuyện thật sự và không thể nào phủ nhận được.

Nhưng, dù vậy --

Vẫn thương nhiều hơn hận.

Cây đại thụ yêu thương che trời mát mười mấy năm để lớn lên, so với nỗi oán hận chỉ vừa mới nhen nhóm, phải hơn rất nhiều rất nhiều lần.

Đây là chuyện thật sự không thể phủ nhận.

Mà nói cho cùng, thì người trước mắt này, cũng gấp gấp trở về vì cô.

Ông hoàn toàn có thể không cần làm vậy.

Vậy nên, ba vẫn quan tâm đến cô... đúng không?

Hoặc là nói, cô hy vọng là thế.

Cho nên, cô yên lặng cầm lấy một con gấu bông khéo léo, nở nụ cười vô cùng vô cùng vui sướng: “Ồ, con thích lắm!”.

Ở cách đó không xa, thanh niên lẳng lặng quan sát thiếu nữ, lòng vừa động, liền lôi quả cầu thủy tinh từ trong ngực ra, nhìn chăm chú vào giá trị ma lực rõ ràng đã giảm sút trong đó, khép nhẹ lòng bàn tay, trong mắt đọng đầy lo lắng: “Bệ hạ...”.

Mà vị thanh niên khác bên cạnh hẳn lại cười giễu ra tiếng: “Hừ, thật là con người dối trá”.

"... Dối trá?"

“Nhìn con theo diễn trò hầu mình, vui như vậy sao?”.

"..."

“Cũng đáng giận như việc ép người khác khóc về nhà!”.

"..." Không có ai ép buộc hẳn hết có được không?

Mà trong phòng, sau khi nghe thấy cô gái nói như vậy, trên mặt người đàn ông cũng hiện ra vẻ nhẹ nhõm, “VẬY THÌ TỐT RỒI”. Biết rõ đó có lẽ không phải là lời nói thật, nhưng lại giống như đã được tha thứ....

Cha mẹ luôn dạy con cái là: “Không được nói dối”, thế mà có rất nhiều lúc, bọn họ lại thường tự mình dạy đứa nhỏ phải nói dối như thế nào.

Con cái biết rõ “nói dối là không đúng”, thế mà lại có rất nhiều lúc, lại khát vọng có thể dùng lời nói dối để nhận được sự yêu thương của cha mẹ.

Rốt cuộc ai mới là người quá đáng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Tôi Không Thể Yêu Đuối

“Đứng rồi, mai là chủ nhật, ba dắt con đi khu vui chơi chịu không?”.

"Khu vui chơi?"

“Đúng vậy, trước đây con vẫn muốn đến đó, ban ngày chúng ta đến khu vui chơi, buổi tối đi xem phim, lúc trở về ba nhìn thấy, hình như bộ phim hoạt hình con thích có chiếu phần mới. Đứng rồi!” Có lẽ do cô gái không từ chối quà tặng của mình, nên giọng điệu của người cha cũng dần dần lưu loát tự nhiên lên, “Dẫn A Triết cách vách đi cùng thì thế nào?”.

"..." Mạc Vong muốn nói lại thôi.

"Sao... con không muốn đi hả?"

"Không, " cô gái lắc lắc đầu, "Con vui lắm..."

“Được, quyết định vậy đi”. Mạc Lâm nói rồi đứng lên, “Com chiều con muốn ăn cái gì?”.

“Com chiều à?” Cô gái tự hỏi một lát, mới trả lời, “Ăn mì được chứ ạ?”.

“Đương nhiên không thành vấn đề, đến tiệm mì thịt bò con thích ăn nhất ở phố bên ăn đi”. Người đàn ông vừa nói vừa bước ra cửa, đi được vài bước thì ngừng lại, có chút nghi hoặc nhìn về phía cô gái còn đứng tại chỗ, “Tiểu Vong?”.

“Ba...”

“Sao?”.

“Bác Vương đã về với ông bà vào mấy tháng trước rồi”. “Bác Vương” kia chính là chủ tiệm mì, do trước đây thường xuyên đến, nên nhà họ Mạc rất thân thuộc với đối phương

"... Vậy sao." Mạc Lâm sững sốt, trên mặt rõ ràng có vẻ xấu hổ.

Rõ ràng không cần nói rõ như thế, nhưng lại không nhịn được nổi xúc động mà nói ra miệng, trong lòng càng không ngừng cuộn cuộn ý nghĩ --

Nếu vẫn ở bên cạnh cô, thì sao có thể không biết loại chuyện này?

Dù có tạm thời rời đi, thì bọn họ vẫn là người nhà chứ?

Nếu đã vậy, thì sao còn muốn bày ra bộ dạng nóng lòng muốn bù đắp như thế?

Thật giống như ông thật sự làm ra chuyện gì đó có lỗi với cô.

Nếu thật là như vậy...

—— có phải cũng đại biểu cho việc, ba, ba thật sự từng nghĩ muốn vứt bỏ con?

Không chỉ có thế, dùng lời nói để tổn thương đối phương như cô bây giờ, ngoại trừ việc áy náy ra, cô còn có loại cảm giác thỏa mãn khác thường.

Dù không biểu hiện rõ ràng, nhưng nó thật sự có tồn tại, thật giống như trên thế giới này còn tồn tại một “Mạc Vong” khác, dĩ dĩ qĩ dĩ dùng nụ cười lạnh lùng để chế giễu người đàn ông trước mặt – đau lòng ư? Khổ sở ư? Đó chính là điều ba nên nhận lấy, vì ba cũng dành nó cho con!

Cô như thế này rồi cuộc là... làm sao vậy...

Không được!

Như vậy là không đúng !

Cô gái hiểu, không thể cho phép cảm xúc kia tiếp tục lan tràn, nếu không, không chỉ có ba, mà có lẽ ngay chính bản thân cô cũng sẽ sinh ra loại thay đổi hoàn toàn không muốn nghĩ đến.

May mắn, hết thấy vẫn còn kịp.

"Vậy... Tiểu Vong con muốn ăn thứ gì khác không?"

"Con muốn ăn mì ba làm!"

“Ba làm?” Mạc Lâm có hơi lắp bắp, ngay sau đó, ông thấy cô gái cười lên, chính là nụ cười mà ông từng nhìn thấy vô số lần, tựa như hoàn toàn giao hết trách nhiệm vào tay ông, không một chút hoài nghi và phẫn uất.

"Dạ! Mì ba làm là ngon nhất."

Vào khoảnh khắc ấy, trong lòng người đàn ông chợt dâng lên cảm giác chua xót mãnh liệt, tựa như nuốt phải một quả chanh còn chưa chín đã vội hái khỏi cành, chua xót đến nỗi khiến cô họng ông có chút nghẹn đi dĩ dĩ qĩ dĩ : “Được...” Rồi sau đó rồi cuộc cũng thốt lên được một cách khó khăn.

Cô gái nhìn chăm chú vào bóng dáng người đàn ông đang đi vào bếp, cô bất giác thở phào, giờ tay lên, nhìn chăm chú vào lòng bàn tay đã bị bấm đến bầm tím. Tiếp đó, tầm mắt của cô bị hấp dẫn bởi hình ảnh ba cô đang tìm trái tìm phải. Sừng sốt một lát, rồi mới bừng tỉnh ra – từ sau khi Esther đến, trong nhà có rất nhiều thứ đã thay đổi vị trí... Mà hình như đến tận giờ phút này cô mới phát hiện ra điều đó.

Nhưng hỏi thẳng cô là được mà, sao ba lại tình nguyện chọn cách tự mình tìm kiếm chứ không muốn nói chuyện với cô, là do cảm thấy quá sức sao? Nhưng cô cũng có tư cách gì trách ông đâu? Rõ ràng cô cũng cảm thấy thế mà.

Bọn họ rõ ràng là cha và con gái, vì sao phải đến mức này chứ?

Vào khoảnh khắc ấy, cô gái cũng cảm thấy lòng mình dâng lên cảm giác chua xót vô cùng mãnh liệt.

Có lẽ đây thật sự chính là thiên tính giữa ba và con gái

Nhưng đồng thời, cô cũng ý thức được một cách mãnh liệt – dù cho có cẩn thận đến đâu đi nữa, thì cũng đã có thứ gì đó vỡ nát khó lòng khôi phục.

Không, có lẽ vẫn có thể phục hồi, nhưng cần rất nhiều thời gian, cũng như rất nhiều sức lực. Nhưng dù vậy, cũng giống như bình hóa ném vỡ dán lại, nếu nhìn kỹ, vẫn có thể phát hiện vết nứt nhỏ bé.

Chưa lúc nào cảm thấy rõ ràng như bây giờ -- ba đã thay đổi, và cô cũng thế.

Một loại cảm giác đau thương dày đặc vây lấy Mạc Vong, loại cảm giác ấy cô chưa từng cảm nhận được trong quá khứ. Không, vây lấy cô không phải chỉ có đau thương, mà còn có một thứ cảm giác vô lực giống như dù có phí hết sức lực cũng không thể thay đổi sự thật.

Đau thương và bất lực, chúng nó tựa như một loài hoa song sinh, cành lá sinh sôi quấn chặt lấy cô gái, thế nên trong một khoảnh khắc, cô thậm chí còn cảm thấy khó thở, ánh mắt cũng dần mờ hồ.

Thật đáng ghét...

"Bệ hạ..." Thanh niên vẫn đứng quan sát cách đó không xa, không biết đã túm chặt vạt áo trước ngực tự bao giờ.

—— lại tới nữa, loại biểu cảm rõ ràng không khóc nhưng càng khiến người ta đau lòng hơn.

“Chỉ gọi thì có ích lợi gì?” Grays hừ nhỏ một tiếng, “Một là ngoan độc, hai là nhẫn nhịn, chứ chẳng lẽ còn có con đường thứ ba sao?”.

“...Đó là cha ruột của bệ hạ”. Nếu gây thương tổn hoặc giết chết người đàn ông ấy có thể đạt được mục đích, dĩ dĩ qĩ dĩ Esther biết chính mình sẽ không chút do dự, nhưng mấu chốt là – hẳn biết rõ, lòng dạ bệ hạ cao thượng bao nhiêu, cho dù thương tâm đến mức ấy, cũng sẽ không muốn thấy cha mình chịu bất kì thương tổn nào.

"... Chậc!" Grays cũng hiểu rất rõ điểm này, nhưng dù vậy, hẳn vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu, “Chẳng lẽ chỉ có thể đứng nhìn như vậy sao?”.

"Không, dù là bây giờ, ta vẫn cảm thấy..."

"Thấy gì?"

"Nếu là bệ hạ mà nói, thì sẽ không thành vấn đề."

"... Lời này của người thật đúng là vô trách nhiệm."

"..."

Thanh niên tóc tím quay đầu, phóng ánh mắt ẩn nhẫn về phía cô gái đang im lặng trong phòng: “Nhưng, thật ra ta cũng nghĩ thế”.

"Grays..."

“Lại nói, dù sao ta cũng là người thù hờ, làm sao có thể không tin tưởng chủ nhân của mình. Esther, đừng có coi thường ta quá”.

"..."

Vào lúc ấy, trong lòng cô gái vẫn ngập tràn cảm giác chán ghét.

Nhưng, thứ cô chán ghét, không phải là ba cô, mà là chính bản thân mình

Dù đã đến mức này, nhưng vẫn hồi hận như trước, bản thân mình trừ khóc ra thì chẳng làm được tích sự gì.

Rõ ràng đã nhận ra từ lâu, rằng khóc cũng chẳng giải quyết được vấn đề.

Rõ ràng không lâu trước đó đã quyết định, phải sống thật tốt.

Thế nhưng vẫn không thay đổi, vẫn không được.

Tuy không thể thay đổi ngay, nhưng ít ra...

Cô gái đột nhiên vươn tay, xoa mạnh mặt mình, rồi sau đó mới hô lên với người đàn ông trong bếp: “Ba, để con giúp một tay!”.

“Tiểu Vong?” Mạc Lâm kinh ngạc quay đầu lại.

Cô gái tươi cười, lặp lại lời nói của mình: “Con cũng đến giúp một tay, gần đây con rất cố gắng luyện tập nấu ăn đó!”.

"..."

Ít nhất thì cũng phải có bước đầu như vậy.

Dẫu sao cũng phải có người bước ra trước một bước mới được, nếu không chiếc bình kia sẽ thật sự vỡ nát vĩnh viễn.

Đây cũng không phải là thỏa hiệp.

Thật ra Mạc Vong vẫn hiểu rất rõ, chỉ vì ba mẹ nhất gan, sợ hãi, yếu ớt, thế nên hết thảy mới trở thành bộ dạng hôm nay.

Nhưng cô không giống với họ.

Cô rất dũng cảm.

Có lẽ cô vĩnh viễn cũng không thể biến ra bộ dáng có thể khiến ba mẹ cảm thấy kiêu ngạo, nhưng ít ra thì cô cũng có thể kiêu ngạo vì chính bản thân mình.

Cô cũng không thể vĩnh viễn sống vì kì vọng của ba mẹ, cô phải học được cách sống vì chính mình.

Hôm sau, Mạc Lâm thật sự mang Mạc Vong và Thạch Vĩnh Triết đến khu vui chơi và rạp chiếu phim.

Ba người chơi rất vui vẻ, ít nhất là mặt ngoài có vẻ thế. Thậm chí còn có lúc Mạc Lâm có một loại ảo giác, rằng quá khứ thật ra chưa từng xảy ra, ông và con gái ông, cũng chưa từng xa lạ. Riêng thiếu niên thì thâm cảm thấy nghi hoặc, nhưng lại mơ hồ nhận ra ý nghĩ trong lòng cô gái, thế nên hẳn cũng vô cùng phối hợp.

Mạc Lâm ở nhà tổng cộng năm ngày.

Ngày thứ sáu, ông lại đi.

Do ông đi xe chiều, nên cô gái xin phép đưa ông đi, khiến thiếu niên tan học về, vội vàng chạy lên ban công, phát hiện cô gái đang ngồi phơi nắng chiều ở ban công cách vách.

Cô đặt hai tay lên lan can, lười nhác nhìn chăm chú vào bầu trời bị nhuộm thành màu vô quýt. Ánh chiều tà rơi lên gương mặt cô và những sợi tóc mềm bay lượn, cô tùy ý xoay đầu, nở nụ cười đầy ánh mặt trời với hân.

Tình cảnh này thành công khiến Thạch Vĩnh Triết đỏ mặt.

Hân vội vàng ho nhẹ một tiếng rồi quay đầu đi, do dự một lát, mới chần chừ hỏi: “Ông.. Chú Mạc... đi rồi à?”.

“Ừ, đi rồi”. Mạc Vong trả lời rất dứt khoát.

"Vây..."

“Tạm thời sẽ không về, nghỉ đông cũng không, vì ngày sinh dự tính của mẹ rơi vào thời điểm ấy”.

“... Ngày sinh dự tính?” Thiếu niên sững sốt, loại chuyện này vẫn là lần đầu tiên hân nghe nói.

“A, đúng rồi, cậu vẫn chưa biết”. Cô gái cười cười giải thích, “Tôi sắp có một em trai hoặc em gái, hoặc cả hai? Còn không mau chúc mừng tôi đi”.

“...” Cô ấy đang nói giỡn đó sao? Loại chuyện này, có cái gì đáng chúc mừng chứ!

"Quả nhiên không lừa được cậu." Mạc Vong nằm úp sấp người, một tay chống má nhìn về phía thiếu niên, “Thật ra tôi rất đau lòng”.

"Cậu..."

“Nhưng, dù vậy, thì cũng đâu thể thay đổi được sự thật, đúng không?”.

Thạch Vĩnh Triết chậm rãi nắm chặt đôi tay đang khoắc lên lan can, trong khoảnh khắc, không biết nên nói gì mới phải. Hoặc là vì hân biết, giờ khắc này có nói gì cũng đều vô dụng, lời an ủi nhạt nhẽo ấy không thể an ủi được cô.

Vậy nên, hân lựa chọn hành động.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Cậu Không Ngờ Cũng Có Ngày Bị Quật Ngã

Vì vậy, chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi người thiếu niên đang đứng yên tại chỗ đột nhiên xuyên qua lối đi giữa ban công đến trước mặt cô. Rồi sau đó vươn tay, ôm cô thật chặt.

“... ..”

Đến tận giây phút này Thạch Vĩnh Triết mới thật sự cảm nhận được rõ ràng cơ thể thiếu nữ trong lòng lại mềm mại đến như vậy, giống như chỉ cần hơi dùng chút sức lực là đã có thể hòa tan vào thân thể hân vậy... vừa mảnh khảnh lại mềm mại. Không, không chỉ có vậy, vào lúc này, mỗi lần hít thở hân đều có thể ngửi được hương thơm ngọt ngào tỏa ra từ cơ thể cô, có lẽ là do phơi nắng quá lâu nên trong mùi hương này còn xen lẫn thêm chút lạnh nhạt của ánh nắng chiều.

Thịch

Thình thịch

Thịch thình thịch

Tim của hân không cẩn thận lại loạn nhịp lần nữa.

Rõ ràng ý định ban đầu là muốn đến an ủi cô, nhưng bây giờ lại quên sạch mục đích ban đầu, chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, trong đầu càng thêm trống rỗng. Điều duy nhất có thể nghĩ tới là ôm thật chặt lấy người trong ngực.

Vĩnh viễn không buông tay mới là tốt nhất.

Hoặc là, hãy để cho thời gian dừng lại tại giây phút này đi.

“Thạch Vĩnh Triết?”

“Cậu muốn tôi chết ngay sao?”

“Này!”

Tiếng kêu của cô gọi về một chút ý thức của Thạch Vĩnh Triết, hấn theo bản năng buông lỏng lực cánh tay, nhưng suy nghĩ vẫn hoảng hốt và u mê như cũ.

Thiếu niên mở môi rồi lại khép môi, giống như muốn nói điều gì đó nhưng lại không biết nên nói gì. Nhưng ngay sau đó, bị kịch đã lựa chọn thay hấn.

“A!”

Vì sao lại phát ra tiếng kêu thảm thiết như vậy?

Bởi vì cô đã đâm một quyền vào bụng của hấn.

“Hự!”

Vì sao lại phát ra tiếng kêu đau đớn như vậy?

Bởi vì cô đã trực tiếp xách thắt lưng hấn lên rồi quăng xuống đất.

“.....” Do bị đau đớn kích thích, cuối cùng thiếu niên cũng hoàn toàn tỉnh táo lại. Bình thường dưới tình huống này, hấn là hấn nên xấu hổ, bởi vì trước đó không cẩn thận gây ra tình huống như vậy, nhưng mà! Đối diện với cú đâm trước mặt ....Hấn không làm được!

Thạch Vĩnh Triết lật người một cái liền tránh thoát được một đám của Mạc Vong, mặt đầy nước mắt kêu lên: “Cậu làm cái gì vậy?” Chỉ ôm một chút thôi, không cần phải có phản ứng mạnh như vậy chứ? Rõ ràng khi còn bé còn cùng ăn cơm, cùng nhau tắm rửa, cùng nhau ngủ chung nữa mà!

“A!” Quên đi sự sợ hãi, giống như phát hiện ra chuyện không thể tượng tượng nổi, một lát sau mới cẩn thận hỏi từng li từng tí: “Cậu là Thạch Vĩnh Triết?”

“.....Nếu không còn có thể là ai?”

“.....Cái gì, tôi còn tưởng là hấn ta lại đi ra.”

Thiếu niên: “.....” Từ sau khi chính thức hòa hợp với “Linh hồn dừng giả”, đương nhiên hấn biết rõ “Hấn ta” là chỉ người nào, nhưng vấn đề ở chỗ, đối xử tàn nhẫn với thân thể hấn như vậy thật sự không có vấn đề gì sao?

“Đều, đều là lỗi của cậu!” Biết mình đánh nhầm người, cô hơi lúng túng rút tay về, hạ giọng ra tiếng, “Ai bảo cậu bỗng nhiên hành động kì quái như vậy, tôi... tôi... tôi... tôi hành động như vậy cũng rất bình thường thôi!”

“.....Đều là lỗi của tôi ư?”

“Đúng vậy!”

“.....” Thạch Vĩnh Triết im lặng nghẹn lời.

“Được rồi, tôi nhận lỗi với cậu.” Không quên phục hồi về mặt, mặc dù như thế nào chăng nữa, đánh người quả thật là không đúng, hơn nữa, nếu như không có đoán sai, ý định ban đầu của người này là.....Cô cúi người xuống, giơ tay về phía thiếu niên, “Tôi sai rồi, thứ lỗi cho tôi có được hay không?” Lắc lắc tay.

Bởi vì “Thẹn trong lòng”, thiếu niên cũng cảm thấy mình không có lí do gì để tức giận, hơi không được tự nhiên, nắm lấy tay của cô gái, bị cô dễ dàng kéo lên _____ lại nói sức lực của cô cũng quá lớn đi? Bất luận bao nhiêu lần đều không thể thành thói quen được!

Đứng thẳng người, Thạch Vĩnh Triết muốn phui bỏ bụi bặm phía sau lưng, nhưng ngay tại khoảnh khắc đó, cảm giác cả cơ thể đều bị đẩy tựa vào lan can, làm hấn giật mình sợ hết hồn: “Này, cẩn thận một chút.....” Tiếng nói của cô gái dừng lại giữa chừng.

_____ Đây....., Đây....., Đây...đây...đây....., là tình huống kiểu gì vậy?

Trái tim nhỏ bé đáng thương của hấn lại một lần nữa phải đối mặt với một loạt các tình huống báo động nguy hiểm.

Giọng cô gái truyền đến từ trong lòng ngực cậu: “Ừm, quả nhiên được mệnh danh là “Mặt trời nhỏ” trong truyền thuyết, Thạch Vĩnh Triết, người cậu thật là âm áp!”

_____ Thật sự rất ấm, chẳng trách được mùa đông cậu ấy chỉ cần mặc một ít quần áo thôi....

Thiếu niên đỏ mặt lên tiếng phủ nhận: “Dà...Dà...Dà...Dà... dài dòng quá!”

“... ....Tại sao cậu đột nhiên nói lấp thế?”

“Tôi..tôi...tôi...tôi...tôi...tôi...tôi đâu có bị cà lăm!”

“... ..” Rõ ràng chính là bị cà lăm. Nhưng mà, “Thạch Vĩnh Triết, cảm ơn cậu.”

Nếu như nói lúc trước thiếu niên cảm thấy mình giống như con ếch đang không ngừng bị luộc chín lên, thì lúc này rốt cuộc chỗ nước ấy cũng sôi trào. Khi nhiệt độ lên tới cực đỉnh thì tất cả lại trở thành một trạng thái ổn định _____ mặt vẫn hồng hào như cũ, trái tim thì điên cuồng nhảy nhót, nhưng lại có thể nói chuyện một cách bình thường.

“Cảm ơn cái gì chứ!” Rõ ràng hẳn....chẳng làm được cái gì cả.

“Hiện giờ tôi đã không còn khổ sở giống như hồi nãy nữa, cái này nhất định là do công lao của cậu”.

“...” Thạch Vĩnh Triết giật giật môi, cuối cùng cũng không biết nên nói gì cho phải, chỉ là giơ tay lên, vụng về vỗ vỗ vào lưng cô.

“Từ nay về sau, ba mẹ sẽ không còn chỉ yêu một mình tôi nữa rồi.”

Tay của thiếu niên dừng lại, cuối cùng vòng qua ôm lấy thắt lưng của cô, vào giờ phút này, hẳn chỉ có thể nghĩ ra dùng phương pháp này để an ủi cô.

“Tôi biết, tôi biết rất rõ, nhưng mà....Nhưng mà, Thạch Vịnh Triết, có những lúc, tôi đột nhiên cảm thấy, giả như không có em gái em trai thì tốt rồi, đột nhiên biến mất thì tốt rồi.... Có phải tôi rất ác độc không?”

“Tôi không cảm thấy vậy!”

“Hà?” Cô gái ngẩng lên từ trong lòng thiếu niên, đôi mắt sáng ngời chiếu rọi ánh sáng buổi tà dương, thấp thoáng một chút trong suốt.

Thạch Vĩnh Triết cúi đầu nhìn cô chăm chú, gần từng tiếng nghiêm túc nói: “Cậu rất tốt.” Tốt hơn bất kì ai, bất kì việc gì trên thế giới này, tốt hơn rất nhiều, không từ ngữ nào có thể diễn tả rõ ràng được. Từ trước đến nay, thiếu niên luôn có thành tích nổi trội xuất sắc, đây lần đầu tiên buồn bực vì khả năng diễn đạt của mình.

Cô lễ là do sự ăn ý hình thành qua mười mấy năm, ngay trong nháy mắt, liền lý giải được hàm nghĩa trong lời nói của hắn, sau đó, không cần thận chày nước mắt, cùng lúc đó, cô nở nụ cười rục rịch.

Rõ ràng dựa lưng vào ban công không thể ngắm hoàng hôn, nhưng Thạch Vịnh Triết lại cảm thấy chẳng có gì đáng tiếc ____ bởi vì mặt trời đang ở ngay trước mắt hắn.

Sẽ chẳng có gì đẹp hơn so với mặt trời này.

“Thạch Vịnh Triết....”

“Hả?”

“Câu thật là một người tốt.”

“... ..” Cho dù vào thời điểm này, thiếu niên cũng không nhìn được một đầu đầy vạch đen ____ Đây đây, vào thời điểm này, thể hiện mình là người tốt thật sự không có vấn đề gì sao?

“Thạch Vĩnh Triết.....”

“Cái gì?” Tuyết chối từ không thể hiện mình là người tốt nữa.

“Thật sự không thể làm anh trai của tôi sao?”

“... ....Tuyệt đối không được!” Người thân cũng cảm!

“Hep hòì... ..”

“Vấn đề ở đây không phải là hẹp hòi hay không mà là.....” Nói tới đây, làm câu bồi rồi cào tóc, “Ai!” Nên nói như thế nào cho phải đây?

“Tôi đã quyết định rồi”. Cũng may dường như cô cũng mong đợi tìm ra đáp án rõ ràng từ miệng trúc mã này, cô chỉ tiến tới, cọ qua cọ lại trong ngực thiếu niên, nhằm mục đích _____ lau khô nước mắt trên mặt. Mà cô cũng hoàn toàn không phát hiện ra, bởi vì động tác của cô, mà trên đầu thiếu niên thiếu chút nữa là có thể bốc hơi nước ra rồi.

“Sẽ không khóc vì chuyện của ba mẹ nữa.” Bởi vì cho dù có khóc lóc, thì cũng sẽ không xảy ra bất kì sự thay đổi nào.

“Tôi sẽ dừng cảm đối mắt với bạn họ.” Không giống như bạn họ không dám đối mắt với cô.

Cho dù chưa chính thức nói chuyện với ba mẹ, nhưng phát hiện ra kết quả cuối cùng cũng không khác bao nhiêu ____ Có lẽ lúc đầu vợ chồng Mạc gia là do bệnh tật của cô mà dỗi đi, nhưng sau này lại không có cách nào đối mặt với sức khỏe ngày càng suy yếu của con gái, bởi vì mỗi một lần nhìn thấy đều

giống như đang hành hạ chính họ. Rồi sau đó lại vô tình mang thai, là người làm cha làm mẹ, bọn họ sắp mất đi một đứa con, thật sự không thể nào giết đi một đứa bé đang tồn tại, nhưng lại cảm thấy đứa bé sắp ra đời này giống như phản bội lại con gái của mình vậy, lại càng thêm không thể nào đối mặt....

“Sau đó, đợi đến lúc gặp bọn họ và...em trai em gái, tôi muốn nói chuyện rõ ràng với bọn họ một chút”

“Nói cho bọn họ biết sức khỏe của tôi đã hồi phục hoàn toàn.”

Thạch Vĩnh Triết sững sốt: “Cậu không nói gì ư?”

“.....Ừ.” Mạc Vong đẩy thiếu niên ra xa, vươn tay lau đi những giọt nước mắt còn sót lại trên mặt, “Cảm thấy một khi nói ra rồi, một số việc sẽ không được tốt lắm. Nếu như ba mẹ vì vậy mà.....Quyết định không cần đứa bé, tôi quả thực trở thành hung thủ giết người vậy.” Cô biết rõ ràng ba mẹ thật sự áy náy với mình, cho nên việc cô dự đoán, là hoàn toàn có thể xảy ra.

“Dù là vậy cũng không phải trách nhiệm của cậu.”

“Tôi biết rất rõ...Tôi biết rất rõ.....Thật ra trong lòng cũng không hi vọng em trai em gái tồn tại, nhưng mà...” sau khi cúi đầu im lặng trong chốc lát, khi ngẩng đầu lên lần nữa, cô nhìn chăm chú vào đôi mắt của thiếu niên, trả lời: “Như thế quá hèn hạ, tôi không làm được.”

Có lẽ làm như vậy thật sự có thể quay lại cuộc sống trước kia, nhưng mà, đã xảy ra biến hóa như vậy thì dù thế nào đi chăng nữa cũng không thể biến mất được.

,

Đến lúc đó, mỗi ngày nhìn vào trong gương nhìn thấy bản thân mình, đều cảm thấy bộ mặt đáng ghét, còn đối với sự áy náy của cha mẹ, có lẽ một ngày nào đó sẽ cho rằng cô là.... Người giết chết đứa bé của bọn họ.

Nếu như vậy, hằng ngày ba người sống chung với nhau, cũng chỉ là đang tự hành hạ lẫn nhau.

Cô không biết lựa chọn này của cô là đúng hay sai, nhưng cô rất rõ ràng, mình không hi vọng sẽ xảy ra kết quả như vậy trong tương lai.

“Quan trọng nhất, là tôi đã hiểu được một việc.”

“Một việc?”

“Ừ!” Cô gật đầu một cái, dùng giọng điệu nhẹ nhàng trả lời, “Tôi đã quên mất!”

“?”

“So với chữ thứ nhất, thì chữ thứ hai mới là quan trọng nhất!”

“Vì vậy”, Mạc Vong nhăn mũi, vươn tay chọc chọc vào ngực thiếu niên: “Từ giờ trở đi, không được gọi tôi là ‘Mạc Vong’ nữa, muốn giống như trước đây gọi là ‘Tiểu Vong’!”

“.....”

“Đương nhiên, tôi cũng sẽ gọi cậu là ‘A Triết’.”

Cô vừa nói, vừa đưa hai tay nắm lấy thiếu niên.

Giơ lên, nắm chặt.

“Gọi như vậy thật là tốt!”

“.....Ừ.” Mặc dù vẫn không hiểu rõ ý nghĩa trong lời nói của cô, nhưng mà chỉ cần cô cảm thấy vui vẻ, thì dù là việc gì hần cũng có thể làm, đều sẽ làm tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Cậu Không Thể Nào Bị Đả Kích.

Đình linh linh_____”

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người, Mạc Vong vội vàng nói một tiếng với Thạch Vịnh Triết, rồi chạy vào phòng.

Vẫn tựa vào ban công, thiếu niên lặng lặng nhìn theo bóng lưng của cô gái, sau lưng là bầu trời rộng lớn nhuộm màu ráng đỏ, ánh sáng mờ nhạt chiếu lên áo somi của hắn, từ xa nhìn lại, giống như phủ lên một tầng ánh sáng màu vàng nhạt.

Nếu như bây giờ cô ở đây, tám phần sẽ cười thành tiếng, “Thạch Vịnh Triết, cậu phát sáng kìa!”

Đáng tiếc, cô không có ở đây.

Thạch Vịnh Triết đứng thêm một lúc, mới nhấc chân trở về nhà mình.

Về mặt có vẻ rất bình tĩnh, nhưng nội tâm lại không như vậy.

Bởi vì hắn phát hiện ra một chuyện khiến cho bản thân trở nên hoang mang _____ cô gái vào lúc hắn không biết đột nhiên trưởng thành rồi, cũng cách hắn....xa hơn.

Rõ ràng quyết định muốn bảo vệ cô, kết quả, chuyện gì cũng chưa làm được.

Chỉ có thể bất lực nhìn cô lột xác, có lẽ mọi người cho rằng “Trưởng thành” là chuyện tốt, nhưng điều hắn quan tâm là, quá trình thay đổi này phức tạp như thế nào, phải đấu tranh ra sao, phải trải qua đau đớn như thế nào....

Hắn không biết.

Lúc đầu vốn là đi cùng nhau, hiện tại, cô đi trước một bước, hắn rơi lại phía sau.

Dù muốn đuổi theo, nhưng không biết cuối cùng nên chọn phương án nào.

Chẳng lẽ chỉ có thể nhìn chăm chú vào bóng lưng cô như vậy, cách bản thân càng ngày càng xa.....Cuối cùng hoàn toàn biến mất ở trong tầm mắt hắn sao?

Chuyện như vậy.....

Từ khi sinh ra cho tới bây giờ, chưa từng nghĩ tới, cũng không có cách nào tưởng tượng.

Bởi vì từ khi sinh ra tới giờ bọn họ đều ở chung một chỗ, vậy còn, tương lai thì sao đây?

Trong lòng thiếu niên nhện không được lại càng hoảng sợ, bất an đối với cái gọi là “Ngày mai” không cách nào nắm chắc, và cảm giác sợ hãi bất an khi bị mất đi.

Những cảm giác này quấn quanh lại với nhau, bao phủ toàn bộ tâm trí hắn, rất khó trốn chạy.

Trong lúc vô ý thức, hắn đã đi tới phòng khách.

Không làm việc, ba Thạch ngồi trên sofa xem báo, cũng không ngẩng đầu lên hỏi: “Thế nào?”

“.....Dạ?” Vừa lúc đi qua ba mình, Thạch Vịnh Triết ngoảnh quay đầu, có chút không rõ mà hỏi.

“Có lên được cấp hai không?”

“.....” Sững sờ một lát, khuôn mặt hắn đỏ hồng lên, “Nói.. nói cái gì vậy!”. Lão già thối tha này, rốt cuộc tư tưởng đen tối đến mức nào hả!

“Xem ra là không có”. Ba Thạch nghiêng đầu nhìn con trai một cái, lại cúi đầu bình tĩnh lật tờ báo trong tay, “Thật là vô dụng.”

“Này! Ai vô dụng hả?”

“Từ nhỏ đã là cấp một, kết quả đến hôm nay vẫn không thể đột phá lên cấp hai, có chỗ nào hữu dụng?”

“.....” Ở nơi này không quá quan tâm đến việc dạy chuyện ân ái giữa vợ chồng, Thạch Vịnh Triết vô cùng rõ ràng, cái gọi là “Cấp một cấp hai cấp ba” chính là ám chỉ “Nắm tay, hôn môi, bành bạch”, mà nếu nói “Đánh toàn tập”..... khụ khụ..khụ khụ chính là ý nói cái không nên làm thì cũng đã làm.

Đương nhiên ba Thạch là cao thủ đánh toàn tập, bởi vậy trong mắt người thắng, con của ông, Thạch Vịnh Triết quả thực là yếu kém! Vô cùng yếu kém! Yếu kém tới cực điểm!

“Trong lòng ba đang nghĩ cái gì vậy hả!”

“Thẹn quá hóa giận sao?” Ba Thạch bình tĩnh mở lời giễu cợt: “Cơ hội tốt như thế, lại không nắm lấy,”

“Con không có hèn hạ như vậy!”

“Cơ bản là không biết nắm bắt cơ hội thôi.”

“.....Ba có tư cách nói con sao? !” Thạch Vĩnh Triết thực sự bùng nổ, “Ba không phải là vì không ai cần nên mới được mẹ miễn cưỡng lấy về hay sao?”

Đón nhận lời nói đã kích như vậy, nhưng ba Thạch lại tám gió thổi cũng không động phát ra một tiếng cười: “Ha ha.”

“.....Tiếng cười tràn đầy ý châm chọc này là chuyện gì đây?”

“Cười con quá ngốc quá ngây thơ.”

“.....”

Thấy con trai giận tới muốn lật bàn, rốt cuộc ba Thạch cũng chịu buông tờ báo trong tay xuống, bưng ly trà trên bàn lên, mở miệng nói: “Cầu xin con đừng thêm chút đầu óc đi, ba đây đẹp trai như vậy, làm sao có thể không có ai theo đuổi.”

Thạch Vĩnh Triết học máu: Ba, ba còn có thể vô si thêm chút nữa không?

Tuy nhiên, quả thật Thạch Vũ Trạch không nói láo, mặc dù con trai tuần tú giống mẹ nó, nhưng dáng dấp của ba hắn cũng không tệ, hai cha con cùng nhau ra ngoài thế nào cũng coi như nhảy mắt giết cấp bậc.

Vì vậy nếu như nói ông khi còn trẻ không ai thích... Thật đúng là không thể tin nổi.

Thạch Vĩnh Triết nghi ngờ: “Vậy tại sao mẹ con lại nói như vậy?”

“Không phải mỗi lần nói như vậy bà ấy đều rất vui vẻ sao?”

“.....” Đồ lừa gạt! Người lớn đều là đồ lừa gạt đáng xấu hổ! Thạch Vĩnh Triết đang chuẩn bị rống hận ra tiếng, đột nhiên thấy mẹ mình đi ra từ một căn phòng, bị kích thích đến có chút phát hỏa, con mắt cậu vòng vo xoay chuyển, một ý tưởng xấu liên nảy ra: “Nói như vậy, ba, ba vẫn luôn lừa gạt mẹ con sao?”

Quả nhiên mẹ Thạch dừng bước lại.

“Đúng vậy.” Ba Thạch trả lời rất dứt khoát.

Mẹ Thạch: “.....” Ông xã

Thạch Vĩnh Triết: “.....” Này này, ba, ba nhất định phải khéo léo, con thật sự không muốn tạo ra nguy cơ gia đình đâu?!

“Bây giờ ba đã hiểu, không phải mẹ con chấp nhận thì ba không cần ai cả,” Ba Thạch nói xong, cảm khái lắc đầu: “May mà ba vẫn giữ mình trong sạch, chỉ vì đợi mẹ con đến.”

Mẹ Thạch: “... ..” Ông xã!!

Che mặt chạy vào phòng ngủ.

Thạch Vĩnh Triết: “... ..” Học máu! Ăn gian! Ba khốn khiếp khẳng định đã ăn gian!

Ba Thạch yên lặng quay đầu nhìn con trai, nhân tiện mỉm cười giơ ly trà trong tay lên ____ tất cả hình ảnh đều in ngược lên phía trên, ha ha ha ha ha, con trai ngốc muốn đầu cùng ba còn quá non nớt.

“Ba thật là đủ rồi.....” Thạch Vĩnh Triết bắt lực nâng trán, cũng may hắn đã quen với việc bị ba đá kích thành cặn bã.

“Tuy nhiên,” vào lúc này, Thạch Vũ Trạch lại mở miệng lần nữa, “Thật sự là trước kia mẹ con theo đuổi ba.”

“Dạ?”

“Nhưng mà.....”

“... ..”Ba chỉ biết có “Nhưng mà”.

“Trước đó, ba đã tốn không ít thời gian để tìm hiểu thời gian làm việc, nghỉ ngơi và đi lại của mẹ con.”

“... ..”

“Cho bà ấy một lần gặp mặt hoàn mỹ, đáng nhớ cả đời.”

“... ..”

“Ba bị biến thái sao?” Thiếu niên nhin không được miệng châm chọc.

“Nói tóm lại,” ba Thạch hoàn toàn không thèm để ý mà lên tiếng, “Tình ái, trước khi yêu phải cố gắng rất nhiều, nhưng mà, chỉ làm mà không nói cũng vô dụng, đôi khi còn phản tác dụng, ví dụ như được khen là người bạn đời tốt vậy.”

“... ..” Thạch Vĩnh Triết im lặng trúng một mũi tên.

“Tuy nhiên, khuôn mặt cũng rất quan trọng.”

“Đạ?”

Ba Thạch tự tin sờ sờ cằm: “Mẹ con vừa gặp đã yêu ba, sau đó còn chủ động muốn hỏi xin số điện thoại của ba.” Nói xong, ông đau buồn lắc đầu,: “Ba và mẹ con đều xuất sắc như vậy, tại sao con lại ....”

“Đủ rồi Ba!” Bị chê cười, hấn thiếu chút nữa bùng nổ, hấn kềm đến vậy sao? Hả? !

“Nhưng mà nói đi nói lại, lần đầu Tiểu Vong gặp con là khi còn trẻ con, không có mất thẩm mỹ cũng rất bình thường, hơn nữa khi đó con cũng rất xấu xí, nhăn nhúm, giống như một con khỉ.”

“Dừng lại!” Thạch Vĩnh Triết nhặt lại tâm hồn thủy tinh tan nát dưới mặt đất, cảm thấy không thể cùng ba hấn nói về đề tài này nữa, nếu cứ tiếp tục, hấn sợ rằng bản thân sẽ bị lột sạch rồi treo ngược lên, quá tổn thương người ta rồi!

“Cố gắng lên đi, chàng trai.”

“.....” Thật xin lỗi! Hấn không thể biến thái giống như người ba vô lại này được! Nhưng mà.....Nhưng mà,: “Ba.”

“Cái gì?”

“Con.... Có phải rất nhỏ bé hay không?”

Ba Thạch lại mờ tò báo ra một lần nữa, cũng không ngáng đầu nên nói: “Giờ con mới phát hiện ra sao?”

Đầu thiếu niên đầy vạch đen: “.....Ba có thể uyển chuyển một chút được không?”

“Được rồi, không phải con hơi nhỏ bé, chỉ là hơi hơi hơi hơi nhỏ bé thôi.”

“.....Đừng tưởng rằng tăng thêm ‘ hơi ’ thì uyển chuyển!”

“Ngay cả thổ lộ với cô gái mình yêu thích còn không làm được, con bảo ba uyển chuyển như thế nào hả?” Thạch Vũ Trạch vẫn trước sau như một, vô cùng sắc bén.

“Ý con không phải vậy!” Thạch Vĩnh Triết bối rối gỡ đầu, lão già này, tại sao miệng không thể ngừng nói về vấn đề đó vậy? Rõ ràng ý hấn... Là,: “Bây giờ con không có khả năng bảo vệ cô ấy!”

Ba Thạch khó nén được sùng sốt: “.....Bảo vệ?”

“Vâng.” Thiếu niên nghiêm túc gật đầu, “Con muốn bảo vệ cô ấy, nhưng...Bây giờ con không làm được.”

“.....” Đây đây, sao đứa con trai ngốc này lại chọn đi trên con đường gian nan nhất? Ba Thạch quả thật không biết nên châm chọc như thế nào, trên thế giới này có biết bao con đường yêu đương rộng lớn, tại sao thằng con ngốc nhà ông lại cố tình chọn con đường “Hấn chỉ muốn lặng lẽ bảo vệ cô, chỉ cần cô vui vẻ thì hấn cũng vui vẻ!”? Vừa nhìn đã biết cả đời chỉ là đệm lưng, là vật hi sinh cho bánh xe vận mệnh!

Từ trước đến nay ông đều tỏ thái độ “Thờ ơ”, bây giờ cần phải ra tay để giảm bớt sự ngu ngốc này.

Nếu không có một ngày đứa con ngu ngốc của ông chết rồi, ông cũng không thể nhắm mắt.

“Con muốn bảo vệ con bé bằng cách nào?”

“Con?” Thạch Vĩnh Triết sùng sốt,: “Con.....hi vọng.....” Hi vọng từ nay về sau cô ấy sẽ không phải chịu bất cứ tổn thương nào, hấn giúp cô ngăn cản mọi mưa gió, mỗi ngày đều giống trước đây, cười khờ dại là tốt rồi, mà hấn cũng chỉ cần thấy nụ cười của cô, nên cái gì cũng đều.....Nghĩ như vậy, mà xui quỷ khiến hấn liền thốt ra một câu nói như vậy,: “Nếu con tới nói đó, có phải.....” Tiếng nói đột nhiên dừng lại.

Tự biết mình lỡ lời, hấn chột che miệng lại.

Biết rất rõ là không nên nói về vấn đề này trước mặt ba, nhưng trong lúc không ý thức .... Hấn hơi thấp thòm nhìn về bóng lưng của ba, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói thêm điều gì.

“Đó chính là biện pháp.”

Nhưng mà ngoài dự đoán của hấn, Thạch Vũ Trạch lại có thể sẵn sàng khẳng định lời nói của hấn.

“Nếu như con quyết định đến nơi đó mà con đã nói, quả thực có thể đạt được quyền lực mà ba mẹ không thể cho con, cũng quả thực có thể cho con năng lực để bảo vệ Tiểu Vong.”

“.....Ba không phản đối ư?”

“Đây là cuộc sống của con, chỉ có thể do con làm chủ.”

“.....”

“Nhưng mà, là ba con, ba có thể đưa ra một đề nghị không tính là quá đáng không?”

Thạch Vĩnh Triết gật đầu một cái, nhẹ giọng lên tiếng: “Vâng.”

“Nếu như ba là con, ba sẽ cảm thấy rất đáng tiếc.”

“Đáng tiếc?”

Người đàn ông trung niên không trả lời câu hỏi của con trai mình, vẫn tiếp tục nói: “Nhà con bé có chuyện, nhưng không nói với ba, cũng không nói với mẹ con, lại đi nói với con, con cho rằng là vì sao?” Tiếng nói dừng lại, chờ trong chốc lát, ông lại nói ra đáp án: “Bởi vì từ trước đến nay, làm bạn bên cạnh con bé không phải là ai khác, luôn là con, cũng chỉ có con. Còn sau này có phải là con hay không. ....Đó là vấn đề của con, ba không có quyền can thiệp.”

Thạch Vũ Trạch khẽ thở dài một tiếng trong lòng, vấn đề của bọn trẻ mà đề người lớn như ông nhúng tay vào thì quá khó coi, hơn nữa Tiểu Vong còn là một đứa trẻ được mọi người quý mến, ông hi vọng con bé có thể đưa ra lựa chọn bằng ý chí của chính bản thân nó đối với cuộc sống, mà không phải do ông ở phía sau dẫn đường.

Cho nên có đôi lời ông không thể nào nói quá rõ ràng được, chỉ có thể hi vọng đứa con ngốc nhà mình có thể tự hiểu rõ.

Hiện giờ hấn không có khả năng bảo vệ cô thật tốt, nhưng mà, nhưng mà có thể cùng cô trưởng thành.

Hấn vẫn không hiểu trong lòng của Tiểu Vong cậu có địa vị như thế nào.

Không, có lẽ là do ở quá gần nhau nên không thể thấy rõ, nhưng mà, làm cho cuộc sống từ khi sinh ra đến giờ của người con gái mình yêu thương đều đầy ắp dấu chân của hấn. ....

_____ Đứa con ngốc này, chuyện này may mắn đến nhường nào, con biết không hả?

_____ Chắc, thật là khiến người ta ước ao ghen tị.

“Haizz. ....” Ba Thạch không nhịn được thở dài ra tiếng.

“Ba than thở cái gì?” Không phải lại muốn đá kích cậu chứ?

“Ba và mẹ con quen biết muộn tới hai mươi năm!” Chi cần vừa nghĩ tới đã làm tim người ta cảm thấy đau có được không? Hai mươi năm! 7300 ngày! 175 000 200 giờ! Phải làm gì mới có thể bù đắp được.

“.....”

Đầu thiếu niên đầy vạch đen như nghĩ tới điều gì rồi rời đi.

Tạm thời cho dù hấn có quyết định như thế nào, thì sau khi hấn dời đi, mẹ Thạch vẫn ở trong phòng lại đi ra, nhìn trước nhìn sau, có mấy phần lén lút đi đến bên cạnh chồng mình: “Thế nào rồi?”

“Không lên nổi cấp hai, thật là ngu ngốc.”

“Em cũng cảm thấy thế.” Mẹ Thạch hết sức đồng ý, rồi sau đó tò mò: “Anh vừa nói chuyện gì với con vậy?”

“Không có gì, chỉ là dùng cách nói uyển chuyển một chút, dạy cho nó một đạo lý nhỏ.”

“Cái gì?”

Ba Thạch khẽ mỉm cười: “Liệt nữ sợ thiên lang*.”

*Liệt nữ sợ thiên lang: Gái cương trực sợ trai cuốn lấy không tha.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Cô Không Thể Nào Biết Cảm Động Bị Đẩy Ngã.

Phản một, cô không thể nào bị cảm động.

Mạc Vong không biết ở nhà bên cạnh, ba con họ Thạch đã trải qua một cuộc nói chuyện như vậy, cô cũng đã nói chuyện xong với ba và nghe được ...giọng điệu tràn đầy áy náy của mẹ, sau đó cúp điện thoại. Sững sờ một lát sau, cô đứng lên đuổi lưng một cái.

Rõ ràng trong lòng cũng rất khổ sở mà vẫn còn muốn an ủi người khác... Tệ thật!

Đối với cả hai bên mà nói có lẽ đều là như vậy đi.

Nhưng mà, cô tin chắc, vào một ngày nào đó, bọn họ vẫn có thể nói chuyện bình thường với nhau giống như trước đây,

Bởi vì là người nhà.

“Bệ hạ.”

“Esther,” cô gái ngẩng đầu nhìn về phía thanh niên ở ngoài cửa, trên mặt lộ ra nụ cười tươi tắn, “Anh đã về rồi?” Có lẽ là do không được thuận tiện cho lắm, mấy ngày nay, Esther và Grays cũng không có tới đây. Ngoài việc biết ơn bọn họ đã suy nghĩ thay cho mình, cô còn có chút lo lắng, “Mấy ngày nay các anh sống ở đâu vậy?”

“Bệ hạ, tôi đã trở về.” Thanh niên có màu tóc trắng như tuyết đầu tiên trả lời vấn đề thứ nhất của Ma vương bệ hạ, ngay sau đó lại trả lời câu hỏi thứ hai, “Ngay ở gần ngài.”

“Ngay gần đây?” Mạc Vong đột nhiên dâng lên một loại dự cảm xấu trong lòng, “Chẳng lẽ các anh sống ở...Đầu đường xó chợ?”

“Không.”

Nghe được lời phủ nhận, cô gái thở phào nhẹ nhõm, đáng tiếc ngay sau đó cô lại nghe được một câu ____

“Chúng tôi tạm thời ở nhờ khu dân cư bỏ trống phía đối diện.”

“Ồ nhờ phi, phi pháp?” Cô cũng biết! Nhưng mà, “.....Thôi.” Đây cũng là vì cô, cho nên cô cũng không có tư cách chỉ trích người khác, “Trở về là tốt rồi! Đúng rồi, Grays đâu?”

“Anh ta vẫn chưa trở về sao?”

“Hả? Ngài cũng không biết ư?”

Chủ tớ hai người nhìn nhau trong chốc lát, sau đó đồng thời khôi phục bình tĩnh ____ một người lớn như vậy, làm sao có khả năng chạy mất đây?

Đến bữa tối, Esther khiến Mạc Vong bất ngờ vô cùng.

“Đây là.....”

Cô gái nhìn chăm chú vào tô mì trên bàn, sợi mì nhỏ như sợi tơ màu vàng sáng, kết hợp với miếng thịt bò được đặt ở bên trên, củ cải trắng nõn, rau thơm xanh biếc cùng với màu đỏ au của dầu ớt. Màu sắc hài hòa, nóng hôi hổi, mùi thơm nức mũi, chỉ nhìn thôi cũng làm người ta nhịn không được phải chảy nước bọt rồi, ban đầu còn không quá đói nhưng dường như nháy mắt bụng đã đói cồn cào. Nói tóm lại.....rất hấp dẫn người ta thêm ăn có được không?!

Cô cố gắng nuốt xuống nước miếng đang “phi nhanh”, bỗng nhiên nhớ ra, trước mặt ba cô từng nói mình rất thích ăn “Mì thịt bò”, đối với Esther “Thường xuyên nghe lén”, thì biết chuyện này cũng không có gì là kì lạ.

“Bệ hạ, mời dùng.” Thanh niên mặc tạp dề màu hồng nhưng vẻ mặt cực kì nghiêm túc khẽ khom người, cung kính đem một đôi đũa dâng lên cho cô gái đang ngồi bên cạnh bàn ở trước mặt.

“Hả, cảm, cảm ơn.” Mạc Vong nhận lấy đôi đũa, nhưng không ăn, chỉ ôm lấy tô mì trước mặt nhấp một ngụm canh, vừa nuốt xuống, cô đã kinh ngạc, :
“Mùi vị này....”

“Mùi vị rất kì lạ sao?” Nhìn chăm chú vào biểu tình kì lạ của cô gái, thanh niên từ trước đến nay đều trấn định gọn nên chút gọn sóng trong đôi mắt.

“Không, ăn rất ngon! Nhưng mà, Esther, làm sao anh học được cách nấu thứ này?” Lại có thể nấu giống hệt tiệm mì của bác Vương.

“Thật sao?” Biết được mùi vị rất ngon, thanh niên thờ phào một cái, ngay sau đó giải thích, : “Đúng như trước đây ngài nói, bác Vương quả thật đã về với ông bà rồi, nhưng Trương tiên sinh làm việc trong tiệm mì của ông ấy lúc trước cũng đang mở một tiệm mì ở thành phố bên cạnh, có một vài vị khách nói mùi vị mì của hai người đó làm rất giống nhau.”

“Vị vậy, anh đã tới đó học hỏi kinh nghiệm?” Trong nháy mắt cô đã hiểu, tại sao thanh niên vốn không ở đây sau khi ba rời đi lại lập tức trở về. Không, không chỉ có vậy, ngay cả cô còn không rõ ràng về cư dân ở đây, vậy mấy ngày nay anh ta rốt cuộc đã tốn bao nhiêu thời gian đi tìm hiểu ?

“Đúng vậy.”

“.....” Mạc Vong chậm rãi nắm chặt tô mì trong tay, lòng bàn tay rất ấm, sau đó nhiệt độ giống như theo mạch máu một đường chảy tới trái tim, tim cũng rất ấm.

Cô rất rõ ràng, cảm giác này là từ đâu mà có.

Được người khác lo lắng, được người khác quan tâm, được người khác nâng trong lòng bàn tay, cảm giác thật khiến cho người ta. ....

“Àm!”

Đột nhiên cửa chính truyền đến một tiếng vang rất lớn.

Đang đắm chìm trong không gian yên lặng hài hòa, hai người đồng thời ngẩng đầu lên, chỉ thấy thanh niên tóc tím hô to: “Bệ hạ” chạy vào, nhưng mà....

“Grays.....” Vốn định trách khừ đối phương thiếu lễ độ, Esther bỗng ngớ ngẩn.

“Grays, tại sao ngươi lại có bộ dạng này?”

Không sai, từ trước đến nay luôn duy trì hình tượng “Cao quý” và “Tao nhã”, nhưng hiện tại Grays không hề cao quý tao nhã một chút nào, những sợi tóc màu tím được buộc rất xốc xếch, trên bộ quần áo màu trắng lại có thể dính không ít bùn đất, trong đó còn loang lổ đâu những điểm đỏ....Đấy máu?

“Đã xảy ra chuyện gì?” Mạc Vong vội vàng đứng lên.

“Hả? Cái gì?” Vốn đầy hưng phấn, Grays bỗng ngẩn người, lau mặt theo bản năng, thành công khiến cho khuôn mặt mình đầy bùn và máu.

“.....”

“.....”

Chủ tớ hai người liếc nhau một lần nữa, trong lòng đều xác định rõ ____ xem ra tám phần là không có chuyện gì, nhưng mà, rốt cuộc người này đi chơi chỗ nào vậy? Lại có thể biến thành bộ dạng này.

Cũng cho đến lúc này, cô gái mới để ý tới, trong tay đối phương còn mang theo một cái túi nylon màu đen.

____Này này, đừng có nói người này làm loại chuyện giống như giết người phanh thây....

“Những chuyện khác người đều không cần để ý, bệ hạ, cuối cùng ta cũng mang về rồi!” Thanh niên tóc tím vừa nói, vừa giống như hiến dâng vật quý đem túi trong ngực giơ lên.

“.....” Mạc Vong giật giật khóe miệng, : “Cái, cái gì?”

“Đây chính là thứ trước kia ngài thích ăn nhất ở tiệm mì đó, thịt bò!”

Cô gái sùng sốt.

“Tôi đã cẩn thận hỏi thăm, bác Vương ông ấy ....” Lời nói của thanh niên dừng lại, bởi vì hắn thấy được thứ ở trên mặt bàn, lập tức giận tím mặt, vung gói to vệt về phía Esther, : “Esther! Cái tên đáng khinh này! Nhân lúc ta đi tìm thịt bò người đã làm cái gì hả?!”

“Bình tĩnh một chút, Grays.”

“Câm miệng!”

“Ta.....”

Hai người cứ như vậy hoặc chủ động hoặc bị động làm thành một đoàn.

Dưới tình huống bình thường Esther có thể lập tức chế ngự Grays, đáng tiếc

Người trước mắt bắn tới nỗi người lạ chớ vào người quen chớ tiến, cho nên trong trường hợp này họ cứ tiếp tục giằng co như vậy trong một khoảng thời gian ngắn.

Mà Mạc Vong phát hiện ra lúc này “Không nên quấy rầy” hai người họ, ngồi xuống, từng ngậm từng ngậm ăn xong bát mì trước mặt.

Cho đến khi cô uống xong ngụm nước canh cuối cùng, rốt cuộc Grays cũng đã bình tĩnh lại, mà trên sàn của phòng khách, cũng đã dính đầy bùn đất và vết máu rồi.....

“Esther.”

“Grays.”

Cô gái đi tới trước mặt hai người.

“Bệ hạ.” X2.

Cô nở một nụ cười dịu dàng: “Phải cẩn thận thu dọn nhà cửa sạch sẽ, nếu không buổi tối không được đi ngủ.”

Esther: “Dạ, bệ hạ.”

Grays: “.....” QAQ

“Nhưng mà, trước đó,” đột nhiên Mạc Vong giang hai cánh tay, ôm lấy thanh niên tóc tím, “Cảm ơn anh, Grays.” Đối xử với cô dịu dàng như vậy, mặc dù cách thức có hơi.....kì lạ một chút, nhưng trong đó chứa đựng cả tấm lòng, cô đã cảm nhận được một cách trọn vẹn.

“! ! !” Thanh niên tóc tím sững sờ tại chỗ trong một khoảng thời gian ngắn, một lúc sau mới có phản ứng: “Bệ bệ bệ bệ bệ bệ hạ? Trên trên trên trên người tôi rất bẩn.....”

“Tôi biết.” Cô gái buông hân ra, nhìn quần áo bản thân cũng dính đầy bùn đất và máu, “Nhưng mà bây giờ tôi với anh đều bẩn giống nhau rồi. Hơn nữa,” xoay người, ôm lấy Esther, “Anh cũng bẩn cùng chúng tôi luôn đi!”

Esther: “.....”

“Ha ha ha, Esther ngượng.....”

Tiếng cười của “Đối thủ” lâu năm vang lên bên tai, mà ánh mắt của hân vẫn dừng lại trên người của cô gái.

Giây tiếp theo, cô ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người đối nhau.

Esther thấy được trong đó đều là cảm động và biết ơn, hân rất muốn trả lời: “Bệ hạ, đây là nhiệm vụ của thuộc hạ”, nhưng lại cảm thấy giọng điệu như vậy quá cứng rắn, sợ không cẩn thận lại làm tổn thương cô, quan trọng hơn hết là.....hân hiểu, động lực khiến hân làm những chuyện này, không phải là vì “Trách nhiệm”, mà là vì “Tâm lòng”.

“Được.”

Mạc Vong đứng thẳng người, chấp hai tay sau lưng đi lùi lại về phía sau: “Tôi đi tắm, các anh dọn dẹp phòng khách đi, nếu không tìm thấy khăn lau có thể lăn một vòng, sau đó trực tiếp giặt quần áo là được.” Cười.

Grays: “... ..” Là ảo giác sao? Đột nhiên cảm thấy bệ hạ có chút lợi hại.... ..

Esther: “Bệ hạ thông minh không ai có thể chống lại.”

“... ..” Vấn đề không phải ở đó có được hay không?! Đợi chút, người này không phải định lăn lộn trên sàn đi, dù thế nào thì hân cũng tuyệt • đối • không • muốn! Chờ một chút, nếu như lăn lộn theo lời bệ hạ nói, vậy có phải sẽ được thiên vị hơn hay không? Esther! Tên đáng khinh này, “Lăn lộn cái gì để ta tới! ! !”

“... ..”

“Ta làm khăn lau, người cầm ta lau sàn, cứ quyết định như vậy đi.”

Esther: “... ..” # người bạn nhỏ của ta là một tên đầu đất #

Dù sao chẳng nữa, cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Mạc Vong vẫn như trước đây cùng trúc mã Thạch Vĩnh Triết cùng nhau đi chơi, đi học, tan học lại về nhà, cũng có không ít lần đánh nhau do hấn đột nhiên bị hợp nhất(bởi vì có mấy lần trước mặt các bạn cùng lớp, gần như tất cả các nam sinh đều không dám nhìn mặt cô, ngược lại các nữ sinh lại trở nên rất nhiệt tình.....Đây là chuyện gì vậy! Cô bị oan mà!) nhân tiện làm thêm chút việc tốt, trong nháy mắt, tháng 10 đã đến.

Thời tiết càng ngày càng lạnh.

Thiếu niên không thường xuyên xắn tay áo lên nữa, mà cô gái cũng đã mặc áo khoác tây trang nhỏ của mình.

Vào một hôm sau khi tan học về nhà, Mạc Vong từ miệng Esther biết được hai việc hết sức quan trọng.

Việc thứ nhất là ____

“Bệ hạ, căn cứ vào ma lực ngài đã tích lũy được, hiện giờ lại có thể dùng thêm một ma pháp sơ cấp nữa rồi.”

“Hà?” Nghe có vẻ không tồi!

Việc thứ hai chính là ____

“Hơn nữa, ngài cũng có thể dùng Cầu Thủy Tinh triệu hồi ra một vị nô bộc trung thành khác.”

“... ..” Cái này hay là thôi đi!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Chương 43.2

Phần hai: Cô không thể bị vấp ngã!

“Lại là một ma pháp sơ cấp ư?” Mạc Vong nghiêng đầu tự hỏi trong chốc lát: “Không thể thăng từ sơ cấp lên trung cấp sao?” Khụ, cô dĩ nhiên không có hứng thú với nữ Đại Lực Sĩ, cho nên hỏi như vậy đều xuất phát từ sự nghi ngờ, nghi ngờ!

“Rất xin lỗi, bệ hạ, việc này hình như không thể được.” Esther cẩn thận giải thích: “Năng lượng sơ cấp về thể chất và tốc độ phải cùng nhau tăng lên, thì mới có thể thăng cấp được.”

“Là như vậy sao....”

“Đúng vậy.”

“Vậy tôi lựa chọn gia tăng tốc độ đi!”

“Ngài chắc chắn ư?”

“Ừm.” Cô gái cười gật đầu: “Như vậy nếu lần sau có ngủ dậy muộn, tôi có thể khiêng Thạch Vĩnh Triết chạy đến trường thật nhanh!” Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của cô, bởi vì cái tên Thạch Vĩnh Triết kia tám phần sẽ không đồng ý.

Esther: “.....Tôi hiểu.” Hắn gần đây học được trên tivi một câu, lặng lẽ vì dùng giả đại nhân thấp nển. Nhưng mà, đối với quyết định của Ma vương bệ hạ hắn tuyệt đối không có ý kiến gì, bởi vì dù cô có làm ra quyết định gì thì đều là đúng đắn, đây là điều không thể nghi ngờ.

“Về việc triệu hồi.....” Thiếu nữ nhìn trời: “Thật sự phải làm ư? Tôi cảm thấy có anh và Grays giúp tôi là đủ rồi.”

“Bệ hạ.....”

“Tôi khuyên cô tốt nhất vẫn nên triệu hồi đi.”

Một âm thanh đột nhiên từ cánh cửa phòng ngủ truyền đến, Mạc Vong quay đầu đã thấy, hóa ra là con vật đang được Thạch gia nuôi “Thánh thú” mèo trắng ____ nó tám phần là chạy tới từ ban công.

“Esther đại nhân” bỏ nhà tới, cọt cọt.

Mạc Vong vô cùng im lặng nhìn mèo trắng ôm ống quần Esther cạo một trận mảnh liệt, hơn nữa, cô lại có thể nhìn ra sự hạnh phúc từ khuôn mặt mèo trắng.....Cảm giác thật là kì lạ.

Esther cúi đầu hỏi: “Bố Lạp Đức • Beckham, đã xảy ra chuyện gì?”

Mèo trắng ngẩng đầu lên, ánh mắt lấp lánh nhìn về phía thanh niên: “Ta có thể cảm nhận được, dường như sắp triệu hồi thánh thú khác rồi.” Cầu xin khen ngợi ~ cầu xin khen ngợi~

Mạc Vong nâng trán, bán đồng đội như vậy thật sự không có vấn đề gì sao? Theo một khía cạnh nào đó mà nói, dường như thật sự là vô cùng xui xẻo, nhưng mà, vấn đề không phải ở đây, mà là ở ____ “Bố Lạp Đức • Beckham là cái gì vậy?”

“Là tên mới do ta tự đặt.” Mèo trắng liếm liếm móng vuốt, lộ ra vẻ mặt vô cùng khí phách và thô bạo,: “Miễn cưỡng có thể đại diện 1% phẩm chất của ta thôi.”

Esther ngồi xổm xuống □, giờ ra một con cá khô.

“Meo meo ~~~” ngâm, lẩn lộn đầy đất, cầu xin sờ bụng!

Mạc Vong: “.....” Ai có thể cho cô biết, rốt cuộc thì “Phẩm chất” ở chỗ nào vậy?

“Bệ hạ,” thanh niên ngồi xổm xuống theo tư thế quý một chân trên đất, thành khẩn đề cử,: “Nếu sự thật đúng như lời nó nói, tốt nhất ngài vẫn nên triệu hồi nó bọc mới.”

“Nhưng mà!” Mèo trắng hừ nhẹ ra tiếng,: “Thỉnh thoảng cũng cần cho Esther đại nhân nghỉ phép đấy!” Sau đó ôm nó cùng nhau đi dạo phố, cùng nhau tắm rửa, cùng nhau ngủ....Xấu hổ quá, xấu hổ quá!

Che mặt chạy đi!

Cô gái co quắp khoe miệng nhìn mèo trắng dùng một cái móng vuốt che mặt chỉ còn dư lại ba cái móng vuốt nhảy đi, một lát sau trả lời thanh niên,: “.....Tôi biết rồi.”

Việc này không nên chậm trễ, mấy phút sau họ đã bắt đầu nghi thức triệu hồi.

Bởi vì đã có một lần kinh nghiệm, Mạc Vong không giống như trước đây tràn đầy thấp thỏm trong lòng, mà dường như trận ma pháp lần trước Esther dùng phần vẽ ra trên sàn nhà cũng có thể sử dụng lại lần nữa, chỉ phải bổ sung một chút do trong lúc vô tình đã lau đi một đường cong ở phía sau, hần lại một lần nữa lấy ra móng tay của cô gái trong lọ thủy tinh, cẩn thận từng li từng tí đặt vào bên trong trung tâm trận pháp.

Ngay sau đó, hần lại đọc lên chú văn mà cô cho tới tận bây giờ cô vẫn nghe không hiểu, nhưng mặc dù nghe không hiểu, cô vẫn cảm thấy cảnh tượng này đẹp vô cùng. Tuy giọng nói người thanh niên lạnh lùng, nhưng lại rất có từ tính, xen lẫn với một sức hấp dẫn khó cưỡng, mà khi hần dùng âm thanh kia với giọng nói dịu dàng, thậm chí sẽ cho người ta thấy được một cảm giác tương phản rất lớn.

Nhưng giờ phút này lại không giống vậy, mặc dù hần không cố ý thả nhẹ âm thanh, nhưng âm tiết trầm thấp từ trong miệng hần phát ra, giống như nháy mắt liền hợp thành một bài thơ thần bí, mỗi nhịp điệu đều trùng khớp với nhịp đập của con tim.

“Thỉnh!”

“Thỉnh thực!”

“Thỉnh thỉnh thực!”

Mạc Vong che tim theo bản năng: “Đây là.....”

“Cùng hòa hợp.” Có người nhẹ giọng nói ra ở phía sau.

“Ài?” Bởi vì giọng nói rất quen thuộc, cho nên hần không kinh ngạc, chỉ quay đầu lại đặt câu hỏi giống như vậy,: “Đây là chuyện gì?”

Grays chẳng biết đã vào phòng chứa đồ từ khi nào, khẽ mỉm cười, dùng giọng nói tao nhã hoàn toàn khác biệt so với Esther giải thích: “Là Ma lực trong cơ thể bệ hạ xảy ra cộng hưởng với ma lực trong cơ thể Esther.” Ngay sau đó, khuôn mặt hần đã tối đi, cắn răng nói,: “Esther đáng chết, lại để cho hần giành trước.” Lại trở về bộ mặt dịu dàng,: “Bệ hạ, sau này làm ơn cùng ta cộng hưởng một lần!”

“.....” Việc này không phải muốn là làm được đâu?

Nhưng vào lúc này, ánh sáng màu xanh lam đã xuất hiện, khiến gian phòng giống như một con đường đã tới đáy biển.

“Bệ hạ, đến lúc rồi.”

“Ta biết.” Cô gái phục hồi lại tinh thần, nói từng câu từng chữ,: “Lấy tên Ma vương, nô bộc trung thành của ta, phụng lệnh hiện thân ở thế giới này.” Quả nhiên, lời thoại đã nói tới lần thứ hai, hay nói bao nhiêu lần đều không quen.

Đáng tiếc ở Trần ma pháp này lần lượt phát ánh sáng mạnh mẽ và sau đó là gió lớn, sau đó xuất hiện một thân hình xa lạ ở bên trong.

Người tới lần này vẫn quý một chân theo tư thế như trước kia, từ góc độ của Mạc Vong, chỉ có thể thấy thân hình của hắn nhỏ bé mảnh khảnh hơn hai vị thanh niên kia, cùng với một cái đầu tóc ngắn màu vàng kim rực rỡ như ánh nắng mặt trời, không giống Esther có tóc trắng, tóc hắn hơi khể xoăn, có mấy phần phong thái trong tiểu thuyết của các nước khác ____ umh, Vương Tử Điện Hạ tóc vàng cái gì đó....

“Ma vương điện hạ tôn kính, nô bộc trung thành của ngài cần tuân triệu hồi mà đến.” Không thể không nói, cảm giác của cô gái thật ra rất bình thường, bởi vì tiếng nói của người mới tới này quả thật giống như sợi tóc của hắn, tràn ngập hơi thở của ánh sáng mặt trời.

Thanh niên tóc tím nhận ra người mới tới: “Là người, Thain.”

“Grays tiền bối?” Được gọi là Thain, “Người mới” ngẩng đầu lên.

Mạc Vong lúc này mới phát hiện ra, không giống với Esther và Grays, hắn vẫn còn là thiếu niên, ngay sau đó chợt bừng tỉnh, không trách thể hình có sự khác biệt lớn như vậy. Nhưng dù vậy, cô vẫn không thể không cảm khái, cư dân Ma giới thật là tốt, người thủ hộ Thain này tuy chỉ là thiếu niên, lại có khuôn mặt không thua gì hai vị thanh niên kia, mặc dù thiếu đi mấy phần thành thực, nhưng lại có mấy phần khí tức thanh xuân.

“Esther tiền bối cũng ở đây? Như vậy, Ma vương bề hạ ở đâu?” Khi thiếu niên nói chuyện, lăm lăm nhìn trái phải.

Cũng mãi đến lúc này, cô gái mới phát hiện ra, bề ngoài của thiếu niên khiến người khác chú ý nhất, là tròng mắt của hắn ____ giống Esther có màu xanh dương. Nhưng lại có điểm khác nhau rõ ràng, nếu như tròng mắt Esther giống như một hồ nước ngưng tụ, thì đôi mắt hắn giống như bầu trời sáng trong, mang lại cho người ta cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Nhưng mà!

Vấn đề là!

Cô bị xem nhẹ rồi sao? QAQ

“Không được thất lễ, điện hạ đang đứng trước mặt người.”

“Dạ?” Thain quá sợ hãi: “ Ý của Esther tiền bối là, vị Tiểu Ty Ty cực kỳ khả ái này chính là nhất giới Ma Vương bề hạ?”

“.....” Vốn là nên gật đầu, nhưng sau khi được khen ngợi như vậy, Mạc Vong có chút ngượng ngùng.

Grays: “.....” Chắc, sao lại phải đến một kẻ am hiểu nịnh nọt giống như Esther vậy!

Bình tĩnh nhất vẫn là Esther: “Đúng vậy.” Dù sao ở trong mắt hắn, lấy từ ngữ gì ca ngợi Ma vương bề hạ đều vô cùng hợp lý, không hề có cảm giác không đúng. Theo một khía cạnh nào đó, hắn mới là cường nhân đích thực cũng nên.

Sau đó, thiếu niên tự xưng tên “Thain • Hacurtis” bày tỏ lòng trung thành với Ma vương bề hạ. ....Rồi mặc quần áo vào, khụ, bởi vì không gian rối loạn, hắn cũng là cởi bỏ ra trần. Nhưng có lẽ là do đã thành thói quen, vốn dĩ lên theo đúng tình hình kêu nên một tiếng thì cô gái lại không có phản ứng gì, mặc dù hình như có chỗ nào không đúng, nhưng. ....Hay là thôi đi!

“Đây là nơi ở của bề hạ sao?” Thain đi ra khỏi phòng chứa đồ, quan sát gian phòng hai bên: “Không giống trong tưởng tượng của tôi lắm.”

“Trong tưởng tượng của cậu ư?” Mạc Vong tò mò hỏi: “Như thế nào?”

“Nói như thế nào nhỉ? Rất có khí thế đi.” Thiếu niên xoa ót bật cười, hắn nở nụ cười giống như ánh mặt trời sáng lạn: “Nhưng mà, bề hạ là Tiểu Ty Ty đáng yêu như vậy, căn phòng phải khéo léo đáng yêu như vậy mới hợp lý.”

Cô gái lại có chút khốn đốn gãi gãi hai má: “Có thể đừng nói tôi như vậy nữa được không?”

“Hả?”

“Cảm giác....hơi ngượng ngùng.”

“Tại sao?” Thain hơi nghiêng đầu, nghi ngờ hỏi: “ Tiểu Ty Ty bề hạ, người của thế giới này sẽ xấu hổ khi nghe lời nói thật sao?” Hắn hình như còn cực kỳ thích gọi Mạc Vong là “Tiểu Ty Ty bề hạ”, cũng may người sau hoàn toàn không chú ý đến điểm này.

“.....” Vấn đề này cô nên trả lời như thế nào đây? Cô chưa bao giờ cảm thấy ____ Phong tục của ma giới cùng nơi này khác nhau, mãnh liệt giống liệt giống như lúc này. Cô không thể không chuyển đề tài câu chuyện: “Quần áo Grays đưa cho cậu mặc quá nhiên rộng hơn rất nhiều.” Nhưng mà hắn đã tự mình ra cửa hàng mua quần áo cho Thain (hắn tin chắc rằng ánh mắt của mình tốt hơn Esther), cho nên đây chỉ là vấn đề tạm thời.

“Hình như có một chút.” Thiếu niên buộc lại đai lưng giữa lưng quần, lại kéo kéo ống quần lên trên một chút, cuối cùng vung hai ống tay áo có chút dài, nở nụ cười rạng rỡ: “Nhưng chỉ cần là bề hạ ban ơn, dù là quần áo như thế nào tôi đều sẽ mặc!”

“.....” Cái này không cần đâu!

“Đứng rồi, Tiểu Ty Ty bệ hạ.”

“Cái gì?”

“Cái hộp kỳ quái kia là thứ gì?”

Mạc Vong nhìn theo hướng ngón tay Thaim, thì ra là TV, lại nói, Ma giới hình như là không có điện, lúc đầu Esther và Grays tới cũng rất tò mò, bởi vì đã có kinh nghiệm từ trước, cô giải thích rất thuận lợi.

Không thể không nói, nhưng người thủ hộ này có trí thông minh và khả năng linh hội rất cao, chỉ chốc lát Thaim đã hiểu ý của cô: “Chính là, chỉ cần nhấn xuống cái thứ kỳ quái này, bên trong sẽ xuất hiện hình ảnh tự động di chuyển sao?”

“Không sai, chính là như vậy.” Cô gái gạt đầu một cái, “Muốn thử một chút không?”

Thiếu niên chần chừ một lúc: “Hả? Có thể không? Vật quý giá như vậy....”

“Không, đồ chơi này ở chỗ chúng tôi không tính là quý giá.” Mạc Vong vừa nói, vừa đi tới chỗ để điều khiển tivi trên khay trà.

Thiếu niên cũng đi theo phía sau cô.

Nhưng mà, vào lúc hai người đi tới nơi, xảy ra một việc ngoài ý muốn _____ một bên ống quần của thiếu niên bỗng nhiên rơi xuống, hấn vội vã xoay người lại xắn lên, mà ở phía trước Mạc Vong cũng vừa vặn cầm điều khiển tivi quay đầu lại đưa ra, trong lúc đó, chân của cô vô tình vấp một cái, cả người đều ngã xuống đất.

“Tiểu Ty Ty bệ hạ, cẩn thận!” Thiếu niên quỳ một chân dưới đất vội vàng đưa tay ra đỡ.

“Àm!”

“Đau.....”

“Ngài không sao chứ?”

Một chuỗi âm thanh như vậy liên tiếp vang lên.

Đang trong phòng bếp chuẩn bị cơm tối, Esther vội thò đầu ra ngoài: “Bệ hạ?”

Cùng lúc đó _____

Thiếu niên sang từ ban công cũng vừa vặn đi ra phong ngữ: “Tiểu Vong, cậu.....”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Cậu Không Thể Nào Chuyển Trường Cô Không Thể Nào Được Mời.

Phần một.

“.....” Giờ phút này Thạch Vĩnh Triết chỉ cảm thấy lòng ngực giống như có hàng ngàn con ngựa chạy qua, thiếu niên đáng thương, trái tim thủy tinh đã tan nát, trở thành những mảnh vụn, cuối cùng bị gió cuốn đi....

Hắn chỉ muốn đến tìm Mạc Vong thôi, kết quả lại bị thế giới này làm cho tổn thương sâu sắc, hắn đã nhìn thấy cái gì, cái gì, cái gì!

Cô gái mình thích lại có thể cùng một tên tiểu tử tóc vàng ở cùng một chỗ, bị thương không dậy nổi!

Tiểu tử kia, tay của người đang để chỗ nào thế hả? Eo của cô ấy là dành cho người ôm sao? Buông ra!

Đáng tiếc bị kịch lại ở chỗ, dù trong lòng có vạn lời muốn nói, nhưng khi nói ra lại chỉ có một câu: “Hai người đang làm gì thế?!”

“Hả? Làm cái gì cơ?” Mạc Vong vô tội nhìn Thạch Vĩnh Triết, trên thực tế, cô cũng là người vô tội mà... Là người khó tránh khỏi xui xẻo, không phải ai ai cũng giống như cao thủ võ lâm có các tư thế rơi xuống đất vô cùng đẹp mắt, tuy là vừa tăng thêm năng lượng về tốc độ, nhưng cô còn chưa thích ứng được!

Thật may là người phía sau tiếp được cô, nếu không lần này thực sự là bị ngã đau rồi.

Nghĩ như vậy, cô gái nhìn về thiếu niên ở phía dưới theo bản năng, bởi vì việc ngoài ý muốn vừa rồi, hắn đang ngồi trên mặt đất, mà cô thì lại quỳ trực tiếp nên gối của hắn.

Mặc dù tuổi tác không cách nhau quá nhiều, nhưng không thể không nói, Mạc Vong thường bị người bạn trúc mã của mình “Bất nạt” không phải không có lý do, mà thực sự là thân hình của cô tương đối nhỏ bé, cho nên rõ ràng là đỡ người và được đỡ, nhưng tình cảnh hiện tại lại giống như là thiếu nữ giống như đứa trẻ được thiếu niên ôm trong ngực.

“Tiểu Tỷ Tỷ bệ hạ, ngài không sao chứ?” Trong con ngươi xanh thẳm của Thain tràn đầy lo lắng, lại một lần nữa nhắc lại câu nói vừa nãy.

“Tôi không sao.” Mạc Vong lắc đầu một cái, “Nhưng mà câu này nên là do tôi hỏi cậu mới đúng?” Sau khi kịp phản ứng, cô vội vã đứng lên, vươn tay về phía thiếu niên, “Có đụng vào người cậu không? Tôi đề cậu có đau không?”

Thain kéo tay của cô gái, đứng lên, lộ ra nụ cười còi mồm: “Làm sao có thể như vậy chứ? Tiểu Tỷ Tỷ bệ hạ so với mây còn nhẹ hơn.”

“.....” Nói thế nào chẳng nữa thì cách so sánh này cũng quá cường điệu rồi.

Thạch Vĩnh Triết: “.....” Cái giọng nói nịnh hót này là sao? Còn nữa, hắn không được để mắt tới sao? TAT

Cũng may Mạc Vong không quên sự có mặt của hắn, nghiêng đầu giải thích: “Sự việc giống như bọn tôi vừa nói đấy thôi!”

Mặc dù nhận được lời giải thích, nhưng trong lòng thiếu niên vẫn chưa vui vẻ, cô chưa từng đối xử như vậy với hắn! Mặc dù khi còn nhỏ hình như... Nhưng quan trọng là, “Người khả nghi này là ai vậy?” Ngón tay chỉ về hướng thiếu niên đang nhắm mắt.

“Cậu ấy ư?” Cô gái không cần quay đầu cũng biết trúc mã đang hỏi người nào, vì vậy kéo cậu ta vào phòng ngủ giải thích.

“Cậu rốt cuộc muốn triệu hồi bao nhiêu tên khả nghi vậy hả?”

“....Vậy khi nào thì cậu mới dừng việc họp nhất lại?” Nếu như hắn không đề cho “Dũng giả” ra ngoài, cô cũng không cần làm như vậy!

“....” Thiếu niên ngày nào cũng đều bị đánh cho tới nay á khẩu không trả lời được, chỉ có thể nghiêng đầu sang chỗ khác, khó chịu hừ một tiếng.

Mạc Vong nâng trán: “Vì vậy mới nói, cậu ở đây âm ỉ cái gì chứ?” Người này càng lớn càng khó hiểu, đây là “Con trai lớn 18 lần ư?”

“Tôi.....”

Đang lúc hai người nói chuyện liên miên, thì ở ngoài Thain đã nhảy đến cửa phòng bếp: “Esther tiền bối, trên thân thể thiếu niên kia hình như....”

Thanh niên khẽ vuốt cằm, khẳng định phán đoán của thiếu niên: “Không sai, hắn chính là cơ thể mà “Dũng giả chi hồn” tá túc.”

“Thật vậy sao? Nhưng quan hệ giữa hắn và Tiểu Tỷ Tỷ bệ hạ....”

“Bọn họ là thanh mai trúc mã.”

“Là loại quan hệ làm người ta thương cảm đó sao?” Thain lộ ra vẻ mặt vô cùng xúc động, “Rõ ràng từ nhỏ đã là bạn bè cùng nhau lớn lên, nhưng lại không thể không đứng ở hai phe đối lập.....”

“.....” Esther trầm mặc trong chốc lát, đang chuẩn bị nói điều gì đó, thì cửa phòng ngủ bỗng mở rộng, truyền ra tiếng kêu kinh thiên động địa ____

“Ma Vương, nhận của ta một kiếm! ! !”

Không sai, dũng giả lại xuất hiện lần nữa.

“Tiểu Tỷ Tỷ bệ hạ!” Khuôn mặt Thain biến sắc, lập tức xông lên phía trước, lại bị thanh niên bên cạnh bắt được cánh tay, “Esther tiền bối?”

Esther cúi đầu nhìn về mặt kính ngác của thiếu niên, lắc đầu: “Tình huống như thế này không cần chúng ta phải ra tay.”

Sự thật đã chứng minh lời nói của hắn.

Ở trong phòng, cô gái nhanh chóng tiếp được kiếm trong tay dũng giả rồi nắm sắp xuống, lại cướp được thanh kiếm, thành công khiến hắn nằm xấp trên mặt đất.

Một loạt các động tác nước chảy mây trôi, lưu loát sinh động được thực hiện trong vòng chưa tới năm giây.

Sau một lúc, dừng giả “Nằm ngay đơ” trên đất cũng bắt đầu ngời dậy, xoa đầu nhỏ giọng oán trách “Cậu ra tay cũng thật nặng....”, mà cô gái đang nằm sấp dưới đất cũng không khách khí cãi lại.

Thain: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Chương 44.2

Thật ra thì, cũng không thể trách cậu quá khiếp sợ.

Mọi người đều biết, có Ma vương tất nhiên cũng sẽ có dũng giả, tồn tại người tốt như dũng giả đương nhiên là để tiêu diệt Ma vương. Cho nên, ở Ma giới có không ít cuốn sách nói về “Chuyện xưa về Ma vương và dũng giả”, mà trong đó một phần lớn đều là tiểu thuyết, còn là loại hơn khoa trương một chút.

Giống như ____ Ma vương cùng dũng giả chiến đấu một trăm ngày đêm, cuối cùng giành được thắng lợi, nhưng đáng tiếc trên đời chỉ còn lại một người....

Hay là ____ Ma vương trải qua trăm nghìn đắng cay, rốt cuộc cũng đánh bại dũng sĩ tà ác, giải phóng Ma tộc cần cù thiện lương... .

Hoặc là còn có ____ Ma vương khắc khổ tu luyện, cuối cùng cũng bắt được vị dũng giả mang về làm hôn thê.

Khụ khụ khụ... .

Mọi việc chính là như vậy, không quá khác biệt.

Tóm lại, Ma vương là chính nghĩa, thiện lương, vĩ đại còn dũng giả lại chỉ là kẻ tàn bạo nhỏ bé.

Mà hiện giờ nhìn xem, quá khác biệt rồi!

Thật ra lúc đầu Grays cũng khá là kinh sợ, nhưng nhìn bệ hạ nhà mình đánh dũng giả không khác gì thái rau (Thạch Vịnh Triết:.....QAQ), cũng đã yên tâm.

Một lúc sau, Thạch Vịnh Triết trở về nhà, và Grays cũng đã mang theo quần áo vừa mới mua trở về.

Sau bữa cơm tối, mọi người cùng nhau thảo luận vấn đề chỗ ở của Thain, cũng may nhà của Mạc Vong cũng không nhỏ, tiêu chuẩn ban đầu là ba phòng ngủ một phòng khách, trong khi sửa chữa lại tách ra một số gian phòng nhỏ, ví dụ như là phòng chứa đồ và phòng ăn. Ban đầu là Esther và Grays mỗi người một phòng, cuối cùng thì Thain được sắp xếp ở cùng phòng với Esther (mặc dù hẳn ngó lơ có thể ngủ dưới chân giường của Tiểu Tỷ Tỷ bệ hạ cũng không sao, nhưng bị cô gái nhanh chóng bác bỏ), mọi người đối với quyết định này cũng không có ý kiến gì, vì thế mọi chuyện cứ quyết định như vậy.

Đêm hôm đó không nói chuyện.

Ngày hôm sau, thiếu nữ lại một lần nữa cùng thiếu niên cùng nhau đi học.

Mặc dù ngày hôm qua “Kết thúc trong cãi vã”, nhưng cả hai người đều thuộc loại “Mau nguôi giận”, có rất ít trường hợp “Giận qua một đêm”, cho nên dù là nói chuyện hay làm gì đều rất tự nhiên, nhưng mà ____

“Này~~”

“Tôi qua cậu làm cái gì thế?” Đang lấy sách giáo khoa, Mạc Vong nghiêng đầu bắt đầu nhìn về phía thiếu niên cùng bàn, vừa rồi ở trên xe người này lại gồi lên đầu vai của cô ngủ thiếp đi.

“Không làm gì cả.” Thạch Vịnh Triết gục xuống bàn, lười biếng nói.

“Ai tin chứ!” Cô gái không khách khí liếc mắt nhìn hắn một cái, ngay sau đó đã nhớ ra một khả năng đáng sợ, vội vàng nhỏ giọng nói: “Khoan đã, tôi nhớ lần trước khi cậu gọi ra linh hồn thánh thú cũng hay bị mất ngủ, chẳng lẽ....”. Lời như vậy, trước kia mèo trắng cũng đã từng nói qua.

Thạch Vịnh Triết: “... ..” Đừng nói vậy chứ, thật sự rất có khả năng này, bởi vì tôi qua hình như hắn lại nói chuyện với động vật trong mộng.

“Các cậu đã nói cái gì?”

Nhưng đúng lúc này, Tô Đồ Đồ bần trên quay đầu lại: “Mộng gì cơ? Chẳng lẽ là.....” Liếc trên dưới thiếu niên một cái, che miệng, cười bí ối.

Mạc Vong: “? ? ?”

Thạch Vĩnh Triết: “... ..” Yên lặng cảm sách đẩy lên đầu.

“Này, còn mười phút nữa thôi là vào học rồi.”

“Bao giờ giáo viên vào thì gọi tôi.”

“.....Thật là.” Cô gái thờ dài: “Cậu cầu nguyện giáo viên đừng đến có phải tốt hơn không?”

“Cũng được.”

“Này!”

Vậy mà, sự việc sau đó lại phát triển ngoài dự đoán của mọi người, bởi vì.....Giáo viên thật sự không tới, rõ ràng Mục sư huynh cũng như ngày thường mỉm cười với cô, thật không thể tượng tượng nổi!

Thạch Vĩnh Triết: “ZZZZZZ~”

Tô Đồ Đồ tròn mắt hà mồm quay đầu lại: “Tiểu Vong, cậu chuyển thành....cái gì miệng từ lúc nào thế?”

Lâm Lâu yên lặng thêm một đao: “Quạ đen.”

“.....Đây nhất định là ngoài ý muốn!”

“Thật là,” Tô Đồ Đồ cười xấu xa: “Cứ thế mà muốn Thạch Vĩnh Triết nhà cậu được ngủ thêm một lát sao?”

“Cậu nói đủ rồi đấy!”

Học sinh cực kỳ dễ dàng cảm thấy thỏa mãn, ví dụ như nghỉ, ví dụ như lên lớp không cần học, hay giống như giáo viên đến trễ ____ cũng không phải là tư tưởng xấu gì, hay giống như mong người khác gặp chuyện gì không may, mà chỉ là, đây giống như kiểu “Niềm vui ngoài ý muốn” có phải không? Mặc dù chỉ là những việc rất nhỏ, nhưng khi tất cả mọi người đều vì việc này mà vui vẻ, thì dường như nó đã trở thành một chuyện rất lớn, có thể mang lại niềm vui cho mọi người.

Đáng tiếc, phần vui vẻ này chỉ có thể kéo dài trong vòng mười phút.

Ở phía cuối lớp không biết ai lớn tiếng hô lên: “Chủ nhiệm lớp đến rồi!”

Tất cả học sinh đang âm ỉ rồi rít yên lặng lại, từng người đều ngồi ngay ngắn tại vị trí, cần bao nhiêu nhu thuận có bấy nhiêu nhu thuận, đương nhiên, Mạc Vong cũng không quên đánh thức tiểu trúc mã đã ngủ đến trời đất mù mịt.

Thạch Vĩnh Triết miễn cưỡng ngồi dậy, ngáp một cái thật to, một tay chống mặt, nhàm chán nhìn về phía cửa.

Một lát sau, chủ nhiệm lớp Tôn Hân Như đi vào, mà phía sau của cô, lại có một nhân vật không thể tượng tượng nổi đi theo ____

“Xin lỗi các em, cô tới trễ.” Sau khi đi lên bục giảng, việc đầu tiên Tôn Hân Như làm là nói lời xin lỗi, ngay sau đó, vẫy vẫy tay về phía người đang đứng ở ngoài cửa: “Bối vì lớp chúng ta có một bạn học sinh mới chuyển trường.”

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chương 44.3

Phần hai.

Thời gian này không phải không có học sinh chuyển trường, nhưng khai giảng gần hai tháng mới đến báo cáo nhập học thì gần như không có.

“Người ngoại quốc?”

“Tóc màu vàng óng, mắt màu xanh lam, không phải người ngoại quốc mới là lạ?”

“Luu học sinh?”

“Chưa từng nghe nói, hơn nữa bây giờ cũng không phải thời gian trao đổi học sinh mà!”

Thạch Vĩnh Triết quay đầu nhìn về phía cô gái: “Tại sao tên đó lại đến đây?”

Vấn đề là Mạc Vong cũng tròn mắt há mồm: “Tôi cũng rất muốn biết!”

Không thể không nói, Tôn Hân Như khá hiểu rõ cách “Chỉ huy cấp dưới”, đầu tiên không có cắt ngang cuộc ồn ào của các học sinh, ngược lại sau khi cho bọn chúng trao đổi trong chốc lát, mới dẫn đưa mắt nhìn các học sinh ở phía dưới, vỗ tay một cái, cao giọng hô,: “Các em, yên tĩnh một chút.”

Phòng học lại một lần nữa khôi phục sự yên tĩnh.

Tôn Hân Như gật đầu một cái, trên mặt lộ ra một nụ cười: “Bạn đứng bên cạnh cô đây, chính là học sinh chuyển trường mới tới.” Nói xong, cô lui sang một bên, ý bảo học sinh mới đứng ở trên bục giảng.

Người có thể làm cho thiếu niên thiếu nữ kinh ngạc đến vậy, ngoài Thain còn có thể là ai?

Chỉ thấy trên mặt hân lộ ra nụ cười sáng lạn, vô cùng lễ phép nói lời cảm ơn với Tôn Hân Như, sau đó đi tới trước bục giảng, nói: “Chào mọi người, tên của tôi là Thain • Hacurtis, vô cùng vinh hạnh khi từ hôm nay trở đi có thể trở thành bạn học của mọi người....”

Tuy lời hân nói là lời khách sáo thường thấy, nhưng các học sinh vẫn say sưa nghe, tất cả mọi người đều cảm thấy rằng: Người ngoại quốc này nói tiếng trung thật là lưu loát! Học ở đâu vậy? Âm uồn lưỡi và âm vòm họng phân biệt như thế nào? Nói thêm đôi câu nữa đi!

Không sai, đây chính là cái gọi là vậy xem. Nhưng không thể không nói, Thain rất có ưu thế trong việc “Lên vào bảo vệ”, dù sao tóc vàng mắt xanh dương cái gì vẫn thuộc loại diện mạo khoa học trên trái đất, cho nên hoàn toàn không cần phải ngại trang.

“Như vậy, bạn học Thain, em ngồi ở đây....” Tôn Hân Như nhìn toàn bộ phòng học, trong lòng có chút băn khoăn, số học sinh trong lớp vừa đủ là số chẵn, trong thời gian ngắn không tìm được chỗ thích hợp để chen thêm người vào, nếu không cho học sinh mới chuyển đến này ngồi vào bàn cuối cùng?

“Cô giáo!” Thiếu niên tóc vàng đột nhiên giơ tay lên,: “Nghe nói ở đây muốn có ý kiến thì cần phải giơ tay, xin hỏi em làm vậy không có sai chứ ạ?”

“Ừ, em có vấn đề gì sao?”

“Em có thể tự lựa chọn chỗ ngồi không ạ?”

Lời vừa nói ra, các học sinh phía dưới lần lượt giơ tay yên lặng giơ lên ngón cái: huynh đệ, can đảm lắm!

Ai cũng muốn nói câu này với cô giáo, nhưng vấn đề là có rất ít người thực sự dám làm như vậy.

Tôn Hân Như sững sốt một chút, ở trong lòng tự nhủ mấy lần: “Đây là người nước ngoài! Cô muốn chăm sóc tốt bạn bè quốc tế! Cô muốn thể hiện khí phách Trung Quốc!”. Sau đó, mỉm cười hỏi: “Vậy em muốn ngồi chỗ nào?”

Trong nháy mắt, trong lòng Mạc Vong xuất hiện dự cảm không lành : Không cần đâu, dừng lại!

Đáng tiếc, đã quá muộn.

“Chỗ đó!” Về mặt Thain như ánh mặt trời chỉ tay về vị trí của cô gái.

Tôn Hân Như: “.....” Người này rốt cuộc tới làm gì? !

Các bạn học: “.....” Mẹ nó, là gan người này thật là lớn! Lại dám chủ động ngồi gần đại tỷ, này, thiếu niên, không nên bị hình tượng tiểu muội yếu đuối của cô ấy lừa gạt, thật ra bên trong nàng chính là nữ lực sĩ!

Không được đáp lại, thiếu niên lộ ra biểu tình nghi hoặc: “Không thể được sao?”

“Khụ,” Tôn Hân Như ho nhẹ ra tiếng,: “Bạn học Thain, tại sao em muốn ngồi chỗ đó vậy? Có nguyên nhân đặc biệt sao?”

“Không nói không được sao? Có thể không nói không ạ?” Thain có chút khó khăn nắm tóc, hân rất muốn nói: “Tôi muốn ở gần để bảo vệ Tiểu Tỷ Tỷ bệ hạ” á....., nhưng Esther tiên bối đã đặc biệt nhắc nhở hân, tuyệt đối không được ở trước mặt mọi người hô lên chữ “Bệ hạ”...Nếu không, ngài ấy chắc chắn sẽ tức giận.

Các bạn học: “.....” Thiếu niên thật can đảm, cây nến phía trước chúng tôi tha cho cậu vì cậu khá khen!

Tôn Hân Như: “.....” Mặc dù im lặng, nhưng cô rất nhanh đã phản ứng lại, thương lượng nhìn về phía Thạch Vĩnh Triết: “Vậy thì, Thạch Vĩnh Triết, em...”

Thiếu niên không chút nghĩ ngợi trả lời: “Em không đồng ý!” Hân sẽ không vì một câu không giải thích được mà đổi chỗ ngồi đấy.

Tôn Hân Như: “.....” Các người hẹn cùng nhau phá đám sao?

Các bạn học: “.....” Triết ca thần tượng! Vạn năm không đổi!

Thấy không khí dần trở nên lúng túng, Mạc Vong không thể không nhảy ra một lần nữa: “Vậy thì để em đòi cùng bạn ấy đi ạ!”

Thạch Vĩnh Triết: “.....”

Thain: “.....”

Tôn Hân Như mừng rỡ: “Cứ như vậy đi,” Quả nhiên con gái chính là áo bông thân thiết của giáo viên, so với nam sinh nghe lời hơn rất nhiều.

Thừa dịp người khác không chú ý, Mạc Vong quay đầu lại im lặng lườm hai người một cái, trong mắt tràn đầy sát khí: ai dám phản đối giết chết người đó!

Vì vậy, hai thiếu niên cứ như vậy rất tốt mà trở thành bạn cùng bàn.

Mọi người bừng tỉnh hiểu ra: Thì ra mục tiêu của bạn học mới là Triết ca!

cảm giác không đúng chỗ nào

Mạc Vong?

Có lẽ cảm ơn cống hiến kiệt xuất của cô, dưới sự đề nghị to gan của Tô Đồ Đồ và Lâm Lâu, Tôn Hân Như vung tay, cô cùng với hai người họ liền trở thành bánh quy kẹp nhân.

Đối với kết quả lần này ____

Mạc Vong vô cùng vui vẻ: cùng bạn nhỏ ở chung một chỗ thật là tốt!

Tô Đồ Đồ cũng rất vui vẻ: Lý do giống như trên!

Lâm Lâu cũng đủ vui vẻ: Lý do lần nữa giống như trên!

Thain vẫn như cũ rất vui vẻ: Có thể chăm sóc Tiểu Ty Ty bệ hạ ở gần đây, lại còn có thể giám sát động tĩnh của dưng giả!

Thạch Vĩnh Triết. ....Được rồi, người duy nhất thua đại khái chính là hần, mặc dù cô gái vẫn ngồi bên cạnh hần như cũ, nhưng từ ngồi cùng bàn biến thành bàn trên và bàn dưới chênh lệch cũng quá lớn! Hơn nữa, những ánh mắt quý dị kia là có chuyện gì? Một không!

Nhưng đáng tiếc, trong lòng hần phần uất không người nào biết, bởi vì mọi người đã đem chú ý đặt vào một chuyện khác ở trên ____

Tan học.

“Đúng rồi, Tiểu Vong,cậu có biết đêm Vạn Thánh không?”

“Đêm Vạn Thánh?” Mạc Vong sững sốt, quay đầu nhìn về phía Thạch Vĩnh Triết,: “A Triết, cậu biết không?”

Thiếu niên hừ nhẹ một tiếng: “Không biết” Rõ ràng cùng hần tách ra, lại cười vui vẻ đến vậy, cái người không có lương tâm này!

“.....” Vô duyên vô cớ hần lại phát câu cái gì, Mạc Vong im lặng trong lòng, ngược lại nhìn về phía Lâm Lâu,: “Tiểu Lâu, đó là gì vậy?”

Sau khi nghe Lâm Phong nói vài ba lời giải thích ngắn gọn, cô cuối cùng cũng hiểu, đơn giản mà nói ____ cuối tháng này, cũng chính là vào buổi tối ngày 31 tháng 10, trường học sẽ tổ chức vũ hội Vạn Thánh tại Đại Lễ Đường.

“Chuyện giống như vậy trường học cũng đồng ý sao?” Cô gái đối với chuyện này có chút giật mình,: “Đêm Vạn Thánh gì đó là ngày lễ của phương Tây mà?” Nghĩ thế nào cũng có chút kì quái.

“Cái phong tục này đã kéo dài hơn một năm rồi, hình như trước chúng ta có vài vị sư huynh sư tỷ lên yêu cầu rồi, kết quả hiệu trưởng lại nói ____ chính là một đám học sinh sắp bị học tập nhằm chán ép tới điên muốn tìm một lí do để phát tiết.

“.....” Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, hiệu trưởng đại nhân thật đúng là sắc bén.

“Ừm!” Tư Đồ Đồ buông tay,: “Không nói, mặc dù như thế, yêu cầu vẫn rất nghiêm khắc. Đầu tiên, muốn nhất chỉ có thể đến mười giờ; tiếp theo, muốn tham gia phải có thư đồng ý của gia đình; cuối cùng, trước khi ra về phải đến phòng của thầy Từ điểm danh, lại còn phân biệt người nhà, bạn học hay người nhà bạn học đưa về, sau khi về nhà còn phải gọi điện thông báo cho giáo viên. Vẫn còn một số vấn đề khác, nhưng phần lớn cũng chỉ có vậy....Tiểu Vong, cậu sẽ tham gia ư?”

“Tớ à?” Mạc Vong sững sốt, có chút khốn đốn gãi gãi mặt,: “Không biết nữa.” Dù sao vẫn là lần đầu tiên nghe đến việc này, lại nói vũ hội cái gì đó... Cô hoàn toàn không biết khiêu vũ có được không? Tuyệt đối sẽ bị mất mặt!

“Đến nha~~~~”

“.....Cậu có âm mưu gì?” Mạc Vong nháy mắt đã xác định bạn tốt mình là ‘Lòng chim dạ thú’.

“Hắc hắc he he hắc.” Tô Đồ Đồ bị ồ cười hề hề hai tiếng, lại không nói chuyện.

Ngược lại Lâm Lâu cho cô câu trả lời: “Vũ hội đêm Vạn Thánh, là vũ hội hóa trang.”

“Đúng vậy!” Tô Đồ Đồ nâng mặt, lộ ra vẻ mặt vui nhộn,: “Tiểu Vong, cậu nhất định sẽ mặc quần áo tó thiết kế tham gia? Đúng không?”

“.....” Làm thế nào? Càng không muốn đi.....

“Hơn nữa, quan trọng hơn là!” Tô Đồ Đồ nắm thành quyền,: “Có thể mời người trong lòng cùng khiêu vũ!”

Về mặt cô gái hơi ứng đo: “Hả, người trong lòng?”

“Không sai.” Tô Đồ Đồ liếc mắt nhìn thiếu niên rõ ràng muốn nghe còn cố giả bộ lơ đãng, hướng cô gái hạ thấp giọng,: “Thử nghĩ mời Mục sư huynh một chút xem sao?”

“Rắc _____”

Cây bút trong tay thiếu niên nứt ra một đường rõ ràng

Tô Đồ Đồ: “.....” Đột nhiên cảm thấy tính mạng bị uy hiếp! Tiểu Lâu cứu mạng!

Lâm Lâu bình tĩnh đẩy mắt kiếng một cái: Không tìm đường chết sẽ không phải chết, làm sao cậu lại không hiểu vậy?

Đáng tiếc, bị lời nói của người bạn nhỏ nói đến kinh động, thiếu nữ cũng chưa từng nhìn hấn một cái, chỉ là lia lịa khoát tay cự tuyệt nói: “Không, nhất định có rất nhiều người muốn mời sư huynh, tớ...”

“Ai? Trong lòng cậu tuyển chọn người khác rồi sao?” Tô Đồ Đồ cảm thấy phải cứu vãn một chút sinh mạng của mình, cô cẩn thận từng li từng tí liếc nhìn thiếu niên, nói,: “Ví dụ như nam sinh quen thuộc gì đó, khụ, đến lúc đó chỉ đứng nhìn người khác nhảy cũng rất không vui rồi.”

“Tìm người khác ư?” Mạc Vong sững sốt,: “Uhmm...” Cô nghiêng đầu suy tư.

Thiếu niên ngồi sau lưng cô, chẳng biết từ lúc nào lòng bàn tay đã lạnh lẽ toát mồ hôi.

“Chưa chắc chỉ có Tiểu Vong muốn mời thôi đâu.” Không thể không nói, Lâm Lâu rất sắc bén, trong nháy mắt liền chuyển đề tài theo một hướng khác.

“Đúng vậy.” Tô Đồ Đồ bưng tỉnh hiểu ra,: “Có lẽ sẽ có người muốn mời Tiểu Vong cũng không chừng!”

“Làm sao có thể.” Mạc Vong lắc đầu một cái,: “Tớ cảm thấy chắc chắn sẽ không có ai mời tớ.” Trong lớp những thứ lăm le qua nhiều, hiện giờ cô ở trường có thể coi là “Tiếng xấu lan xa”, những người còn lại...Dường như chỉ còn lại Thạch Vĩnh Triết? Chỉ là người này kỳ cục muốn chết, chịu mở miệng mới là lạ? Cô chủ động mời hấn? Tuyệt đối không muốn! Làm như vậy giống như nàng không có được ai muốn vậy!

Vậy mà, mọi người lại quên mất, bên cạnh họ vẫn còn tồn tại một người xuất chiêu không giống người thường, người tin chắc “Lời Ma vương bệ hạ nói nhất định là lời nói thật, lúc ma vương bệ hạ khó khăn thuộc hạ nhất định ra giúp đỡ”.

Thain đột nhiên đứng lên khiến cả nhóm người chú ý ____ Thật ra có rất nhiều bạn học muốn đến gần hấn, cùng hấn nói chuyện trời đất, đáng tiếc biết thời gian quá nhanh nên mọi người đều đang trong giai đoạn ngẩn ngơ.

Khi hấn đi tới bên cạnh Tô Đồ Đồ thì đã có một bộ phận tương đối bắt đầu chú ý tới hấn.

Mà khi hấn... Quay một chân trước mặt Mạc Vong thì cả lớp trong nháy mắt yên lặng như tờ: Người nước ngoài này muốn làm cái gì?

Mạc Vong: “.....” Này này, người này lại lại muốn náo loạn kiểu gì đây!

Quay xuống trong nháy mắt, ánh nắng chiếu lên sợi tóc của thiếu niên có chút rung rung, dưới ánh mặt trời phản xạ ra ánh sáng vô cùng đẹp mắt. Đôi mắt hấn giống như bầu trời xanh thăm nhìn chăm chú thật sâu vào cô bé trước mặt, một tay đặt ở tim, một tay kia hướng về phía cô: “Vị Tiểu Tỷ Tỷ khả ái này, xin hỏi cậu có nguyện ý cùng tôi tham gia đêm vũ hội Vạn Thánh hay không?”

____ Tiểu Tỷ Tỷ bệ hạ, xin đừng lo, hãy để cho Thain là tôi đến giải trừ ma chú “Không ai muốn mời ngài.”

Chương 48: Cô Không Thể Nào Bị Hù Dọa Cậu Không Thể Nào Là Bánh Xe Dự Phòng.

Phản mặt.

Nếu như trời cao cho Mạc Vong lựa chọn lần nữa, cô sẽ không khách khí chút nào đem người tên Thain trước mắt này nhét vào Ma pháp Trận ném về Ma giới.

Đáng tiếc, trên đời này không có “Thuốc hồi hận”, mà cô cũng chỉ có thể khó khăn đối diện với tình cảnh túng quẫn này, mà những học sinh ban đầu vốn sợ người cũng không khách khí bắt đầu ồn ào lên, mặc dù chỉ là cười hi hi nói “Ha~~~”...Nhưng, vẫn khiến cô gái cảm thấy vô cùng xấu hổ, thật là quá quá quá mất mặt rồi.

Cầu xin cứu giúp, TAT

Dưới tình huống này, một người bắt ngờ xuất hiện ở cửa.

“Thain.”

Thiếu niên vốn đang nghiêm túc đợi cô gái trả lời vội vàng quay đầu, “Ngài...” Đúng rồi, ở trường học phải gọi là, “Thầy giáo Ngài?”

___Tiền bối Esther đang tức giận sao? Ánh mặt thật đáng sợ!

Đĩ nhiên, việc này chỉ người quen biết mới có thể nhận ra, bởi vì trong mắt của phần lớn mọi người, “Thầy giáo Ngài” trong truyền thuyết dù là hi nộ ái ô đều là khuôn mặt than, có người còn hoài nghi cơ bắp ở gương mặt hắc trù sinh đã bị hoại tử.

Nhưng dù như vậy, những người ở đây đều niết thanh niên đã tức giận, bởi vì___

“Cùng tôi đi ra ngoài một chút.”

Dường như trong lời nói của hắn có thể rơi ra vụn băng.

Rõ ràng mới chỉ là mùa thu, không ít người lạnh lẽ cảm thấy mình nên mặc áo bông rồi, chẳng lẽ đây chính là # muối khổng ca ca# không dễ chọc trong truyền thuyết? Lại nói nệ thật là lớn (Mạc Vong...) bản thân đã trâu bò rồi, lại thêm một người anh trai trâu bò nữa thật sự không có vấn đề gì sao? Quả thật giống như là chó dữ mà trên người còn treo biển “Người lạ chó vào”!

“...Tôi biết rồi.”

Vì vậy, bạn học Thain cứ thế bị nhéo đi ra ngoài, cho tới buổi trưa vẫn không thể sống sót quay trở lại.

Mạc Vong thở dài nhẹ nhõm, dù thế nào chẳng nữa, có thể được giải vây là tốt rồi, nếu không thật lòng cô không biết nên làm như thế nào đây ? !

Đáng tiếc, cô yên lòng quá sớm...

Giữa trưa, căn tin.

“Này, có nghe nói không, hôm nay năm nhất có một bạn ngoại quốc chuyển tới.”

“Ai? Thật?”

“Sau đó người nước ngoài kia theo đuổi một nữ sinh ngay tại lớp hắn rồi !”

“! ! Trời ạ, thật?”

“Không đúng, tớ nghe nói là cầu hôn mà.”

“Hả? Có thể kết hôn ở tuổi này sao?”

“Hình như các quốc gia khác có thể hay sao ý.”

Mạc Vong học máu: “.....” Xin đừng tùy tiện nói chuyện bậy bạ, chuyện này cô thậm chí còn chưa từng nghe qua có được hay không?

“Phốc.”

“Đồ Đồ!” Cô gái trừng mắt về phía bạn xấu vô cùng không có lương tâm của mình: “Cậu còn dám cười?”

“Xin lỗi, nhưng mà....” Tô Đồ Đồ che miệng lại: “Tiểu Vong, vận khí của cậu thật là....” Mới đi học có bao lâu, tin đồn về cô đã bay đầy trời. Cái gì “Nữ Lực Sĩ”, cái gì “Sắc ma biến thái”, “Cuồng j □ j” cái gì đó, hiện giờ lại..

“Tin tức mới trong truyền thuyết.”

Lâm Lâu bỏ dao sắc bén khiến Mạc Vong đau đầu một trận, cô nâng trán: “Các cậu đủ rồi....” Cô muốn khóc rồi có được không?

“Nhưng mà,” Tô Đồ Đồ liếc nhìn Thạch Vĩnh Triết vẫn không nói một lời: “Nói đi nói lại, nếu như lúc đó thầy Ngải không đến, cậu sẽ đáp ứng bạn học nước ngoài đó sao?”

Mạc Vong ngẩn người, cô nghiêng đầu suy tư chốc lát, thành thật trả lời nói: “Tớ cũng không biết nữa.”

“.....Đây là đáp án kiểu gì vậy.”

“Bời vì” Cô gái buông tay: “Tớ không biết nhảy, đối với đêm khiêu vũ gì đó hoàn toàn không có hứng thú! Nếu như nói nhất định phải mời một người, tớ cảm thấy ai cũng có thể mà.” Dù sao cũng chỉ là muốn tới giúp vui.

“Nói như vậy...” Tô Đồ Đồ cười đều chỉ về hướng thiếu niên: “Vị này cũng có thể sao?”

Thạch Vĩnh Triết: “... ..”

Mạc Vong: “.....”

Hai người liếc nhau một cái theo bản năng.

Chẳng hiểu tại sao, thiếu niên thiếu nữ cảm thấy có chút lúng túng, người sau khuôn mặt vốn đã hơi ửng đỏ, nhưng vừa nhìn thấy người trước so với mình càng đỏ mặt hơn, trong lòng chẳng biết tại sao liền toát ra một chút ý tưởng “Xấu xa”, vì vậy nâng cằm, bá vương nói: “Nếu cậu ấy chịu chủ động mời, tớ có thể suy nghĩ một chút.”

“.....Ai thêm làm vậy!”

“Vậy coi như xong.” Chẳng lẽ còn muốn cô chủ động đi mời sao? Không có đâu!

“.....” QAQ đừng dễ dàng kết thúc như vậy chứ! Cái kia chỉ là cãi lại theo bản năng thôi, hoàn toàn không phải ý tưởng chân thật trong nội tâm hần mà!

Tô Đồ Đồ: “.....” Không được, người này quá ngốc rồi, không có thuốc chữa! Quả nhiên từ hôm nay trở đi nên ủng hộ người nước ngoài!

. Lâm Lâu bình tĩnh uống xong ly trà: “Đồng cảm.”

Nhưng vào lúc này, Mạc Vong cảm thấy có cái gì đó lỏng lẻo cạ vào chân mình, cũng may bây giờ đã quen với cảm giác này, không giống lần đầu tiên thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên. Mà mang đến loại cảm giác này _____

“Meo meo~” Mèo trắng trên trán có nạm đá quý màu đỏ đỏ ngẩng đầu, xông về phía cô gái kêu một tiếng, dĩ nhiên, với người bình thường, thì chỉ là trên đầu nó có một nhúm lông màu đỏ mà thôi.

Cô gái ngẫm nghĩ gật gật đầu: “Tạm thời tớ có chút chuyện, tớ đi trước nhé.” Không sai, kể từ khi ý thức được bản thân công khai bế cô ra khỏi nhà ăn đã khiến cô gặp phải rắc rối, hiện giờ Esther có chuyện đều phải Brad • Backham tới thông báo cho cô gái: “Bệ hạ, lại có chuyện tốt, có thể gia tăng năng lực rồi.”

“Đi đi đi đi.”

“Cẩn thận một chút.”

Từ lâu hai người bạn nhỏ đã quen với tình huống đột nhiên như thế này, cho nên cũng không có ý kiến gì.

Dù trong lòng thiếu niên có rối rắm thế nào đi nữa, cũng không thể ngăn cản tiểu thanh mai đi làm việc chính được, lại nói con mèo trắng này không phải là đồng bọn của dũng giả sao? Cứ như vậy trở thành tay sai của Ma vương thật sự không có vấn đề gì sao? !

Đi theo mèo trắng đến phía sau phòng ăn, Mạc Vong khẽ thở phào nhẹ nhõm, nói thật, mặc dù truyền bát quái những người đó không chỉ chỉ chỏ chỏ vào cô, nhưng thân là người trong cuộc vẫn cảm thấy áp lực rất lớn, giờ phút này vừa ra khỏi đó, bỗng cảm thấy tâm tình sáng sủa bầu trời rộng lớn.

Mèo trắng nhìn xung quanh một chút, thấy không có người, mở miệng nói: “Người đi nhanh một chút, không thể khiến Esther đại nhân chờ lâu!”

Mạc Vong: “.....Rốt cuộc là vì sao người lại thích hần như vậy?”

“Ai biết!”

“Hả?”

Mèo trắng khẽ hừ một tiếng, ngồi chồm hồm tại chỗ, lấy một cái móng vuốt ôm ngực, lại có thể chua lòn ngấm lên thor: “Tình ~ không ~ biết ~ nơi ~ sinh ~ một ~ chuyện ~ tình ~ sâu ~ ta đây mới thật sự là yêu! Tiểu nha đầu Ma vương như người thì biết cái gì.”

Cô gái nâng chán, tình cảm vượt qua chủng tộc sao? Cô vẫn không hiểu rõ lắm.

“Hơn nữa, Esther đại nhân cho ta cá khô ăn ngon nhất ~.”

“.....Đây mới chính là sự thật thì có!”

Mèo trắng xù lông: “Cầm mèo, không cho phép người vũ nhục tình yêu trong sáng của ta!”

Cô gái không thể kiềm chế được ham muốn châm chọc của mình: “Trong sáng ở chỗ nào?”

“.....Meo meo ~”

“Hả?” Cô ngẩn người, ngồi chồm hồm □ cùng mèo trắng nhìn nhau,: “Tại sao lại đột nhiên kêu ‘ meo meo’ vậy?”

“Meo meo ~”

“....” Đây là thế nào đây? Mạc Vong nghi ngờ nghiêng đầu một chút, nhưng vào lúc này, cô cảm giác có một chút khác thường sau lưng mình, quay đầu lại theo bản năng, cô kinh ngạc thấy một khuôn mặt ngay gần sát,: “A!”

Thấy cô sắp bị dọa tới té ngã trên mặt đất.

“Bặc!”

Một cánh tay có lực bắt được cổ tay của cô.

“.....Lục, Lục sư huynh?”

“Thật đúng lúc, sư muội.” Đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của cô gái, thiếu niên cười hi hi trả lời,: “Đột nhiên anh cảm thấy chúng ta rất có duyên.”

“Hả?”

“Em xem!” Lục Minh Duệ dùng cảm hướng về tình trạng của hai người lúc này ____ cơ thể cô gái đang ngồi xổm dưới đất hơi hướng ra sau, một tay chống phía sau lưng, một tay kia thì bị □ hần tóm lấy. Thiếu niên chậm rãi dùng sức, vừa giúp cô gái tìm về trọng tâm vừa nói tiếp,: “Mỗi lần gặp nhau đều có sắc thái mạo hiểm ~”

“.....” Mạc Vong nhin rồi lại nhin, cuối cùng vẫn không nhin được nói,: “Nguyên nhân hoàn toàn là do sư huynh mà?” Lén lén lút lút đến gần người khác từ

sau lưng, rõ ràng lần trước còn đảm bảo sẽ không chào hỏi giống như vậy nữa!

“Xin lỗi xin lỗi,” Lục Minh Duệ thấy cô gái đứng thẳng người, rút tay về tạo thành hình chữ thập nói xin lỗi,: “Nhất thời không cẩn thận nên đã quên mất lời cam đoan trước kia.”

Đứng lên vỗ vỗ quần áo Mạc Vong: “.....” Này này, trắng trợn nói ra lời nói không có thành ý như vậy thật sự không có việc gì ư?

“Chủ yếu là bởi vì thấy sư muội rất vui.”

“.....” Này, đều là lỗi của cô sao?

Lục Minh Duệ chăm chú nhìn vào thiếu nữ rõ ràng buồn bực đến chết lại chỉ có thể oán thầm, trong lòng cười đến ngả nghiêng, mặc dù Từ Du để cho hần điều tra cô em này lần nữa, nhưng nhìn bề ngoài và hành động, dù thế nào cũng là tiêu chuẩn của một em gái nhỏ mà? Chả lẽ sức lực hơi lớn một chút thì không phải là thô rồi sao? Chỉ là, càng tìm hiểu, hần ngược lại phát hiện một chút thú vị.

“Nói lại, sư muội vừa rời ngồi chồm hồm trên mặt đất nói chuyện với ai vậy?”

“À, em.....” Hiện giờ Mạc Vong rốt cuộc đã hiểu rõ vì sao vừa rồi mèo trắng đột nhiên kêu “Meo meo”, thì ra là phát hiện người này đến. Nhưng mà, cô cũng không thể nói rằng mình nói chuyện cùng mèo được đúng không? Nhưng nếu nói dối lại bị giảm ma lực..... Trong một khoảng thời gian ngắn cô gái xoắn xuyết.

“Meo meo ~”

“Thì ra là mèo à,” Thiếu niên lộ ra vẻ mặt bưng bình tĩnh, “Anh còn tưởng rằng sẽ là một chủng tộc tí hon. ...sinh vật thú vị nào đó chứ.”

“.....Loại sinh vật đó không có tồn tại.”

“Tuy nói vậy,” Thiếu niên nhìn về phía cô gái, trong nháy mắt, ánh mắt hai người chống lại nhau, “Nhưng nếu là lời sư muội nói ra, chuyện kì dị hơn nữa cũng có khả năng trở thành sự thực.”

Mạc Vong hơi ngớ ra, không biết có phải là ảo giác hay không, có một giây, cô cảm thấy ánh mắt đối phương sắc bén tới đáng sợ, vậy mà cảm giác kia chỉ thoáng qua rồi biến mất, đến cuối cùng lại giống như trong lúc vô tình cô đã sinh ra ảo giác vậy.

Mà cô chưa kịp ngỡ ngàng, thiếu niên đột nhiên mở miệng hỏi: “Đúng rồi, sư muội.”

“Cái... cái gì?”

Thiếu niên lộ ra một nụ cười xấu xa, ranh mãnh hỏi: “Nghe nói hôm nay có một người ngoại quốc cầu hôn em rồi hả?”

“.....” Hắn có thể không đề cập đến vấn đề này không?

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Chương 45.2

Phần hai

Nếu như nhất định phải dùng bốn chữ để miêu tả cảm giác của Mạc Vong lúc này, đó không thể nghi ngờ chính là Bát Quái Đàng đều biến mất biến mất biến mất!

Vượt qua bốn chữ?

Như vậy có thể thấy được sự phẫn nộ trong nội tâm cô gái. ...Xem, đến đầu cũng bị cháy hòng luôn rồi!

“Xem ra là thật.” Lục Minh Duệ sờ sờ cằm, giống như lẩm bầm lầu bầu.

“Không phải đâu!” Nếu như trước mặt có một cái bàn, Mạc Vong khẳng định đã lật ngược cái bàn đó lên rồi, “Không có chuyện đó đâu! Chỉ là cậu ấy mời em đến vũ hội Vạn Thánh mà thôi! Hơn nữa em. ....”

“Phốc! Ha ha ha ha.....”

Thấy thiếu niên ôm bụng cười ngả nghiêng, cô gái lộ ra vẻ mặt ngây ngô, một lát sau mới phản ứng lại ____ hình như cô bị bắt nạt rồi? Thật là nhớ đánh người làm như thế nào. .... Vấn đề là đối phương lại không động thủ trước. Không thể động thủ, đợi thì lại uất ức, thôi, hay là cô đi thôi!

Ai ngờ người khác lại theo tới: “Sư muội, đừng nóng giận mà ~”

Không để ý.

“Giận thật?”

Không nhìn.

“Thật hẹp hòi.”

Không nghe thấy.

“Như thế này đi, để xin lỗi, anh giúp em hẹn Từ Du có được không?” Dù sao tên kia đến tám cũng phần sẽ chen chân vào? Ai bảo hắn có chấp niệm với vị Thạch sư đệ kia đến vậy. Nếu không phải là do quá hiểu rõ Từ Du, Lục Minh Duệ có lẽ cho rằng hắn vì tình yêu mà sinh ra thù hận mất.

“.....Không cần.” Người này rốt cuộc biến bạn bè thành cái gì vậy?

“Nếu không, em cảm thấy anh thế nào?” Lục Minh Duệ nhón chân lên, lấy tư thế múa ba lê vô cùng xinh đẹp xoay vài vòng, sau đó đặt hai tay ở nút thắt

áo khoác ở bên hông, làm một động tác thực nữ cúi đầu chào, rồi sau đó không hề xấu hổ ngược lại còn vinh dự khoe khoang: “Anh là người rất giỏi khiêu vũ đấy!”

“Không • cần • đâu.”

“Vậy thì.....”

“Lục sư huynh.” Cô gái ổn định bước chân, vỗ vỗ mặt, quay đầu nhìn về phía thiếu niên, hỏi như vậy: “Anh biết tại sao dưa muối lại được gọi là dưa muối không?”

Lục Minh Duệ sững sốt? Đây là nào đột nhiên xảy ra biến đổi? Chỉ là các tiểu nữ sinh đều rất thích trò này, hẳn rất phối hợp suy tư một lát, lấy một loại tinh thần không ngại học hỏi kẻ dưới hỏi: “Tại sao chứ?”

“Bởi vì nó rất mặn!” Sau khi cô nói xong, cũng không quay đầu lại, rồi đi.

Thiếu niên đứng tại chỗ, một lát sau, hắn bật cười lần nữa, nghiêng đầu cười híp mắt nhìn chăm chú vào bóng lưng cô gái, đây là đang mắng hắn rảnh rồi nhàm chán sao? Chơi vui quá, đã quên mất thử con nòng này cũng sẽ cần người.

Từ trước đến nay cô gái luôn là người dễ người giận, cho nên khi nhìn thấy Esther thì sắc mặt cô đã khôi phục như thường. Mà lần này cô lại phải làm việc tốt, là giúp đuổi chuột ra khỏi nhà kho thóc của một nhà gần trường!

Cũng may có Esther ở đây, mèo trắng lại rất phối hợp chỉ ra chỗ con chuột khoét cửa kho thóc, cô liền nhào tới!

Nói tới đây, cô không khỏi cảm thấy may mắn vì mình đã gia tăng thêm sức mạnh của thuộc tính nhanh nhẹn, nếu không làm sao có thể so được với các loài động vật nhỏ này về tốc độ, nhưng nói đi thì phải nói lại, đường đường là Ma vương bệ hạ lại lưu lạc tới trình độ cùng một con mèo đi bắt chuột, cũng không tránh khỏi quá bị thương đi?

Trải qua một phen dày vò, Mạc Vong rốt cuộc cũng thành công bắt được con cuối cùng: “Esther, lòng tre!”

Một cái lòng tre được đưa tới gần tay cô.

Cô gái vội vàng nhận lấy rồi đem chuột đồng nhét vào, đóng cửa lòng lại, rồi sau đó thờ phào một cái thật dài: “Rốt cuộc.....THAIN?” Cô kinh ngạc phát hiện, người đưa lòng tre hóa ra không phải là Esther.

“Bệ hạ.....” Một chân Thain quỳ xuống, con mắt màu xanh lam tràn đầy áy náy, ánh sáng vàng lấp lánh từ những sợi tóc dường như cũng rất âm ảm: “Xin ngài tha thứ cho sự ngu rớt của tôi. Nếu như biết hành động của tôi khiến ngài gặp phiền phức lớn như vậy.” Thiếu niên nặng nề cúi đầu: “Xin hãy trách phạt tôi.”

“Không cần vậy đâu.” Mạc Vong đứng lên, đặt lòng tre lên kệ: “Cậu vừa tới đây, phạm sai lầm cũng là khó tránh khỏi, lại nói không phải người cũng đâu có áy ý đâu đúng không?”

“Nhưng.....”

“Sau này chú ý một chút là tốt rồi.”

“... .....Vâng.”

Cô gái cúi đầu nhìn chăm chú vào vẻ mặt có chút u buồn của thiếu niên, cảm giác như thấy được mây đen đang che kín mặt trời, trong lòng im lặng, người này cùng một dạng với Esther, phạm sai lầm nếu như không bị “Trùng phạt”, vẻ mặt liền đau khổ ____ Dùng cách nói của Tô Đồ Đồ thì gọi cậu là gì nhỉ? À, đúng rồi, M! Nói như vậy, “Khi dễ người” như cô là S rồi?

Nhưng đã như vậy.....

Cô ho nhẹ lên tiếng: “Nhưng mà, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha. Thain, người đồng ý dùng hành động của mình để chuộc lại lỗi lầm hay không?”

Bỗng nhiên thiếu niên ngẩng đầu, quả nhiên đã có thêm không ít tinh thần: “Dạ!”

“Vậy thì.....” Mạc Vong kết, nên để cậu ta làm cái gì đây?

Nhưng vào lúc này, cô nhìn thấy ở cách đó không xa Esther đang làm một động tác quét sân, cô trong nháy mắt đã 囧, như vậy thật sự có thể sao?

Giống như đoán trước được nghĩ ngờ trong lòng cô, thanh niên gật đầu một cái.

“Khụ, như vậy từ ngày mai trở đi, trách nhiệm quét dọn nhà cửa nặng nề đều giao cho cậu.” Thật sự không có vấn đề gì sao?

“Tôi sẽ cố gắng.”

“.....” Lại có thể thật sự không có vấn đề gì.

Mạc Vong nâng trán, những người ma giới này rốt cuộc đơn thuần đến mức nào? Nhưng mà, có vẻ như cũng không có gì không tốt. Cô thở ra một hơi, mỉm cười vươn tay về phía thiếu niên trên mặt đất: “Rất tốt, đứng lên đi.”

“Dạ!”

Thiếu niên bắt ngay lấy tay thiếu nữ, trên khuôn mặt lần nữa hiện lên nụ cười sáng lạn.

Thanh niên lẳng lặng nhìn chăm chú vào tình cảnh trước mắt, trong lòng không khỏi nhớ đến những lời cô gái từng nói với hắn trước đây ____

Esther, anh có cảm thấy không, Thain cười lên giống như mặt trời vậy.

Mà lúc đó hắn lại hơi ngần ra: “Mặt trời?”

“Đúng vậy, thật là hâm mộ, đến lúc nào tôi mới có thể cười đẹp mắt giống như vậy đây?” Giống như Mục sư huynh, giống như Thain, chắc, rõ ràng là nam nhưng cười còn hoàn hảo hơn phái nữ như cô là kiểu gì đây!

Trong giọng điệu lúc đó của cô tràn đầy ước ao ghen tỵ, trước khi lấy được câu trả lời từ thanh niên đã chạy đi rồi.

____ nhưng mà, bệ hạ.....

Khi thiếu niên và thiếu nữ không chú ý, khuôn mặt và ánh mắt của Esther nhu hòa đi, khóe miệng có đường cong hơi gấp, lộ ra một nụ cười nhẹ ____ bệ hạ, ngài không cần hâm mộ bất kì kẻ nào, bởi vì đối với chúng tôi mà nói, ngài mới thật sự là mặt trời.

Mấy ngày tiếp theo trôi đi nhanh như nước chảy.

Nháy mắt đã tới ngày 30 tháng 10.

Mặc dù hôm sau mới là “Vũ hội Vạn Thánh” trong truyền thuyết, nhưng cũng không thể ngăn cản được sự hưng phấn của các học sinh, điều này có thể nhìn ra từ việc số học sinh đi học bị phạt đứng. Dùng cách nói của thầy giáo số học đó chính là ____ “Mặc dù em đang ngồi ở đây, nhưng tâm hồn đã bay đi mất rồi!”

Lúc này cũng không biết nam sinh ranh mãnh nào ở phía sau hát một câu: “Lòng tôi bay lượn oh yeh oh yeh.”

Khiến cho mọi người có một tràng cười vui vẻ.

Thầy giáo bị tức đến râu ria vểnh lên, cuối cùng cũng không tự giác cười lên một tiếng ____ không khí vui vẻ luôn rất dễ truyền sang người khác.

Hơn nữa, do hiệu trưởng đại nhân có thái độ sáng suốt, nên trong trường học, các thầy cô giáo phần lớn đều không quá cổ hủ, rất hiểu những xao động trong thời kì trưởng thành của học sinh. Mặc dù thái độ không phải là 100% đều ủng hộ, nhưng ít nhất cũng không mạnh mẽ áp chế.

Có lẽ là thầy không khí lớp học rất tốt, có người thậm chí còn ồn ào lên nói: “Thầy ơi, tài khiếu vự của thầy như thế nào ạ?”

“Thầy giáo nhảy đi!”

Thầy giáo số học bình tĩnh khẽ hừ, khí phách trả lời: “Các cậu biết không? Bài thi giữa kì vừa đúng đến lượt tôi ra đề.”

Bọn học sinh: “... ...”

Thầy giáo số học: “Ha ha.”

Bọn học sinh: “.....” Thầy giáo, thầy thắng! QAQ

Tình cảnh như vậy, dường như mỗi giờ lên lớp đều diễn ra một lần, mà đến tiết học cuối cùng của buổi chiều, giáo viên lịch sử quyết định cho học sinh tự học.

“Cô giáo vạn tuế!”

“Bớt nịnh hót đi.” Giáo viên lịch sử là một nữ giáo viên khoảng hai mươi tuổi, tới trường học không đầy mấy năm, đã rất quen nói giỡn với học sinh,: “Nếu tôi muốn tiếp tục học, chắc trong lòng các em tám phần lại đang nghĩ tôi rồi.”

“Làm sao có thể chứ? Cô tốt bụng nhất luôn!”

“Cô là người dịu dàng nhất!”

Có lẽ là bị bầu không khí này ảnh hưởng, một nam sinh trong lớp há miệng ới ra một câu như vậy: “Cô giáo, em yêu cô!”

“.....”

Sau khi yên lặng trong chốc lát, tập thể cả lớp cười lên ầm ầm: “Ha ha ha!”

“Trương Xã.” Giáo viên lịch sử giắt giắt khoe miệng, ngoắc ngoắc đầu ngón tay về phía nam sinh kia, “Cùng tôi đi đến phòng làm việc một chút, nói lại những lời vừa rồi với chủ nhiệm lớp.” Dám đùa giỡn cả giáo viên, muốn chết sao?

Trương Xã lệ rơi đầy mặt: “Cô giáo, em sai rồi...”

“Đến đây, dừng ngay.” Giáo viên lịch sử đi tới, trực tiếp xách lỗ tai của hắn xách người đi: “Từ những lời em vừa nói có thể thấy được, xấu hổ không phải là phong cách của em” Trước khi đi, vẫn không quên uy hiếp các học sinh ở dưới: “Các em đang hoảng một chút cho tôi, nếu không... Hừ hừ, tự gánh lấy hậu quả.”

“.....”

Nói “Bạn xấu” đại khái chính là ____ cậu gặp chuyện không vui, tôi liền vui sướng.

Vì vậy tất cả các thành viên trong lớp đều rất vui vẻ.

Tô Đồ Đồ cười tới ngã nghiêng ngã ngửa, đập thẳng vào đầu vai cô gái bên cạnh: “Tiểu Vong, Trương Xã lần này thảm rồi. A, đúng rồi, ngày mai cậu đừng mặc quần áo đến, tớ đã chuẩn bị rất tốt cho cậu rồi.”

“.....” Dự cảm xấu.

“Về mặt của cậu kiểu gì vậy?” Tô Đồ Đồ tỏ ra mình rất là bất mãn.

“Về mặt không tin tưởng” Đối với người bạn nhỏ, cô đương nhiên có thể nói thật: “Quần áo của cậu... Sẽ không kỳ quái chứ?”

“Sao lại như vậy! Trong khoảng thời gian này, quần áo mọi người mặc đều do tớ thiết kế, đẹp vậy mà!”

“.....” Lại càng không tin tưởng, làm thế nào đây? Mạc Vong quả quyết chuyển đề tài: “Đúng rồi, cậu và Tiểu Lâu định mời ai?”

“Không có ai.”

“Hả?”

“Tớ đã sớm nghĩ rồi, lúc đó tớ sẽ cải trang thành nam sinh.” Tô Đồ Đồ giơ lên ngón cái: “Vừa đúng cùng Tiểu Lâu tạo thành một đôi, Thần Tiên Quyên Lữ không gì hơn cái này!”

“.....” Cô bị bài xích rồi sao? QAA

“Đừng buồn.” Lâm Lâu vơn tay, vỗ về tâm trạng của cô gái.

“Đúng vậy,” Tô Đồ Đồ gật đầu, “Không phải cậu còn có bánh xe dự phòng sao?”

Mấy ngày qua vẫn không tìm được cơ hội mời cô gái, Thạch Vĩnh Triết im lặng trũng một mũi tên, bất kể nguyên nhân gì, hắn liền nghĩ tới lời cha mình nói trước kia ----- “Còn kỳ cục như vậy, con chính là vật hi sinh, làm bánh xe dự phòng của vận mệnh!”

Mạc Vong: “.....Này!”

Nhưng vào lúc này, một bạn học sinh nam ngồi sau lưng Thạch Vĩnh Triết vỗ vào đầu vai thiếu niên tóc vàng: “Thain, cậu có bạn nhảy không?”

Thiếu niên tóc vàng vô cùng thành khẩn lắc đầu, về mặt rực rỡ trả lời: “Không có, tớ muốn trở thành bánh xe dự phòng đạt tiêu chuẩn!” Mặc dù không hiểu rõ “Bánh xe phòng hồ” có ý gì, nhưng chắc là đối tượng khiêu vũ dự bị của Tiểu Tỷ Tỷ bị hạ đi?

Bạn học namr “.....” Tại sao làm bánh xe dự phòng còn vui vẻ đến vậy? Cái này không khoa học!

Thạch Vĩnh Triết: “.....” Làm bánh xe dự phòng còn có người tranh? Thối đời kiểu gì đây!

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Cậu Không Thể Nào Biết Thổ Lộ Cậu Không Thê Nào

Biết Lớn Lên.

Phần một

Không có giáo viên ở lớp thời gian trôi qua thật là nhanh.

Rất nhanh, tiếng chuông báo hết giờ đã vang lên.

Dường như là đồng thời, một số bạn học nam trong lớp nhảy lên gào ra một tiếng: “Ngao,”

Những bạn học còn lại tuy không có hành động khoa trương như vậy, nhưng đều không tự giác mà bật cười, đúng vào lúc này, bọn họ nghe được mười mấy âm thanh từ truyền sang từ lớp bên cạnh tương tự như “Con sói”, rồi rít cười to không ngừng.

Trong tiếng cười vang, Tô Đồ Đồ hỏi cô gái bên cạnh: “Tiểu Vong, hôm nay đến lượt cậu trực đó.”

“Ừ.” Mặc Vong gật đầu một cái, không sai, theo thời khóa biểu do cô giáo chủ nhiệm Tôn lập, thì hôm nay là đến phiên cô và Thạch Vĩnh Triết, về phần Thain, có lẽ là bởi vì vừa mới chuyển đến, còn chưa có thêm vào thời gian biểu.

Lâm Lâu cũng hỏi: “Cần giúp một tay không?”

“Không cần đâu.” Cô gái khoát tay, quan hệ càng tốt càng không cần phải khách khí với đối phương, nếu thật sự cần cô nhất định sẽ nhờ. Nhưng bây giờ chỉ là quét lớp mà thôi, hai người là đủ rồi, chứ đừng nói đến bây giờ cô còn là một siêu cấp Đại Lực Sĩ.

Vì vậy, khoảng ba bốn phút sau, trong lớp chỉ còn lại hai người thiếu niên thiếu nữ.

Bởi vì quy định của lớp học, mọi người trước khi ra về đều đặt ghế của mình gác ở trên bàn, khiến người trực nhật dễ dàng quét dọn mặt đất.

Mặc Vong đứng lên cúi lưng một cái: “Chúng ta bắt đầu đi?” Chỉ chỉ: “Tôi hai tổ bên này, cậu hai tổ bên kia.”

“Ừ.” Thạch Vĩnh Triết cũng đứng lên: “Tôi đi lấy nước.” Hiện tại đã vào thu lâu rồi, thời tiết lại khô ráo, bụi rất dễ bay khi quét lớp, mà cô gái từ nhỏ hít quá nhiều bụi sẽ bị đau họng.

“Tôi đi cùng với cậu.”

Không đợi thiếu niên trả lời, thiếu nữ đã chạy tóe khói đến phía sau phòng học, nhấc hai cái bình phun nước, lại chạy trở lại, đưa một cái tới trước mặt tiểu trúc mã: “Ừ.” Mặc dù một người xách hai cái cũng không có vấn đề gì, nhưng người trước mặt này rất sĩ diện, cho nên hay là thôi đi.

Bởi vì suy nghĩ đến vấn đề vệ sinh của không khí, cho nên dãy phòng học không có nhà vệ sinh, nhưng hai bên ở mỗi tầng đều có phòng rửa tay, hai người không tốn bao nhiêu thời gian đã đi tới đó, đem thùng ô doa đặt dưới vòi nước, mở vòi nước ra, “Rầm rầm” tiếng nước chảy trong nháy mắt vang lên, âm thanh này thật ra cũng không coi là lớn, nhưng vang vọng trong dãy phòng học yên tĩnh, ngược lại tạo ra một loại cảm giác “Vô cùng ồn ào”.

Thiếu niên lặng lẽ quay đầu, nhìn chăm chú vào gò má cô gái ---- cô đang nghiêm túc nhìn dòng nước chuyển động, ánh mắt chuyên chú như vậy, đến mức hẳn thậm chí còn có chút ghen tỵ với dòng nước đang hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của cô. Không, không, không, hiện tại đây không phải là vấn đề quan trọng mà là....

“Tiểu Vong.”

“Hả?” Cô gái nhìn hẩn theo bản năng: “Chuyện gì?”

“Cậu....” Chồng lại ánh mắt trong suốt của cô, câu nói của Thạch Vĩnh Triết lập tức ngưng lại, giống như không biết nên tiếp tục như thế nào.

Mặc Vong cau mày một cái, có chút bất mãn hỏi: “Rốt cuộc là cái gì hả?” Ấp a ập ứng, do do dự dự, vừa nhìn là biết không phải chuyện gì tốt!

“Là vậy.....Tôi mai...” Thiếu niên ho nhẹ một tiếng, quay mặt nhìn về nơi xa, bàn tay trong túi quần toát ra từng giọt mồ hôi: “Nếu như cậu chưa có bạn nhảy....” Dừng lại một lần nữa.

“?”

“Cùng...Cùng...” Nếu như giờ phút này có người nhìn kỹ, sẽ phát hiện thậm chí trên sống mũi thiếu niên cũng toát ra một tầng mồ hôi: “Đi chung với tôi...Có được không?” Đến cuối cùng, âm thanh của hắn nhỏ đến nỗi không thể nghe nổi.

Nhưng cô gái nghe rất rõ ràng, hơn nữa dứt khóa đồng ý: “Ừ, được.”

“.....” Giờ phút này tâm trạng của thiếu niên rất phức tạp, loại cảm giác này giống như ---- cẩn thận học tập, một tháng sau tham gia cuộc thi, kết quả giáo viên ra đề tất cả đều là nội dung của tiểu học!

Có vui sướng khi thành công vượt qua cuộc kiểm tra nhưng cũng khổ sở khi chỉ có mình mình đề ý đến cuộc thi này.

Một cơn gió mát thổi tới, khiến nhiệt độ nóng bỏng trên mặt hần từ từ tàn đi.

“A, đầy nước rồi!”

“.....”

“Này, cậu ngăn người làm gì vậy? Cô gái vừa hỏi, vừa vươn tay về phía mặt Thạch Vĩnh Triết.

“Pặc!”

Một tiếng kêu thanh thúy vang lênm cổ tay của cô đã bị thiếu niên nắm được.

“? ? ?”

Thiếu niên nhìn chăm chú vào vẻ mặt nghi ngờ không hiểu của tiểu thanh mai, cảm xúc trong lồng ngực cuộn cuộn tăng lên, rõ ràng tình cảm trong lòng hần đã sớm đầy đến nỗi nước đổ khó hốt lại, cô lại vẫn mờ mịt không biết. Do bị loại cảm giác mất cân bằng đó điều khiển, hần hỏi một câu như vậy: “Thật ra, đối với cậu, ai cũng có thể đứng không?”

“Hả? Cậu nói cái gì vậy?”

Cô gái nhìn vào ánh mắt thiếu niên, nháy mắt đã sững sờ, ở trong trí nhớ của cô, cơn mắt của Thạch Vĩnh Triết được di truyền từ con mắt đẹp của chú Thạch từ trước đến nay đều rất có thần, làm cho người ta vô cùng ước ao ghen tỵ. Mà lúc này, trông mắt đen nhánh của hần lại tràn ngập tâm tình nào đó đang bị đè nén, nói như thế nào đây? Thoạt nhìn, khiến cho người ta thấy có chút khó xử.

Mà lời nói của thiếu niên, cũng khiến cô cảm giác được một sự đè nén nào đó, hần nói: “Nếu như không phải là tôi...Mà là những người khác, cậu cũng sẽ không do dự mà đáp ứng sao?”

Mạc Vong: “.....” Đây là vấn đề rất đáng được để ý sao? Thật ra cô căn bản không có nghĩ nhiều đến vậy.

Thế nhưng những lời này,sau khi nhìn đến ánh mắt của hần, dù thế nào cũng không thể nói ra.

Bốn mắt nhìn nhau.

Không khí nhất thời lắng đọng lại.

Một lát sau, cô gái phản ứng lại trước tiên, cô cẩn thận từng li từng tý hỏi: “A Triết? Cậu tức giận à?” Mặc dù không biết là vì sao, nhưng rõ ràng là hần tức giận mà?

“.....”

Thạch Vĩnh Triết rất muốn thở dài một hơi, cô ấy còn không hiểu dù chỉ một chút.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Chương 46.2

Cùng lúc đó, trong đầu hần đột nhiên vang lên lời ba đã nói: “Con ngốc lắm, bản thân không nói có quỷ mới hiểu, người đàn ông tốt sẽ không hèn nhát trốn tránh trách nhiệm vì người khác chậm trễ, cũng không có ai có nghĩa vụ “nhất định phải hiểu con” đâu.”

Cô gái vẫn còn liều mạng nghĩ vì sao tên kia tức giận, lại đột nhiên nghe được một tiếng ----

“Thật xin lỗi.”

“À?”

“Tôi nói, rất xin lỗi.” Thanh niên thật lòng áy náy, ba nói đúng, là do tính khí của hần thật sự là quá cố tình gây sự, bản thân...Chính ngay bản thân hần còn chưa nói rõ ràng, có tư cách gì mà trách cô “Không biết” đây?

“Hôm nay cậu thật là kì lạ.” Đầu nói phụ nữ hay thay đổi, cô gái cảm thấy đàn ông cũng chẳng khác là bao, hoàn toàn không có cách hiểu rõ có được không?

“Nhưng mà, đối với tôi,” Thạch Vĩnh Triết chăm chú nhìn thật sâu vào mắt cô gái, gần từng chữ nói: “Chỉ muốn đi cùng với cậu mà thôi.”

“...Hả?” Mạc Vong ngây người, người này lại đang nói chuyện gì không đầu không đuôi vậy?

Mà vừa rồi nói ra một câu giống như lời “Thỏ lộ”, thiếu niên dường như đã mất hết dũng khí, hấn một lần nữa đỏ mặt nhìn về nơi khác, chỉ thỉnh thoảng dùng dư quang nơi khóe mắt trộm nhìn về phía mặt cô gái.

“À!” Một lát sau, cô gái rút cuộc lộ ra vẻ mặt bình tĩnh: “Tôi hiểu.”

Trái tim nhỏ nhỏ của thiếu niên một hồi cuồng loạn.

“Yên tâm đi, cho dù không có ai muốn đi với cậu, không phải vẫn còn có tôi đây sao!” Tưởng cái gì, hóa ra là lo lắng cô đồng ý đi với người khác, thì sẽ không có ai đi cùng hấn sao? Sao không nói sớm! Dù gì cũng có nhiều năm tình cảm như vậy, cô chắc chắn sẽ không bỏ hấn lại một mình hấn mà.

“.....”

“Bây giờ yên tâm rồi chứ?”

“Yên tâm....”

Cô gái gật đầu liên tục.

“Cái quý ý!”

Cô gái: “.....”

Thiếu niên rút cuộc không thể nhịn được nữa buông tay tiểu thanh mai ra, một đầu ngón tay chọc lên ót cô, cực kỳ tức giận nói: “Đầu óc của cậu bị hỏng sao?” Lại có thể hiểu ý của hấn... theo ý nghĩa quý quái nào vậy!

“Đau.....” Cô gái ôm lấy đầu: “Cậu làm cái gì thế hả?”

“Ai nói không ai muốn đi cùng tôi đến đó!”

“Không phải chính cậu à?”

“Tôi mới....”

Vì vậy, cuối cùng lại biến thành bị kịch như này.

Bởi vì sau khi tan học phòng học dường như không còn có người, nên hai người cũng không có không chế âm thanh và tâm trạng của mình, mà đề tài cũng càng ngày càng.... Khụ, càng ngày thơ....

Ví dụ như ----

“Chỉ cần tôi muốn, rất nhiều người sẽ đi cùng với tôi!”

Lại ví dụ như ----

“Có tin là tôi không đi với cậu nữa không?”

Lại ví dụ nữa như ----

“Như vậy, đi chung với anh được không?”

“Được!” Mạc Vong trả lời theo bản năng, sau đó mới ý thức được cái gì không đúng, ai ai ai? Âm thanh vừa rồi....

Mà thiếu niên đứng đối diện cô đã xù lông: “Anh tới làm cái gì?”

“Thạch sư đệ, không cần khẩn trương, anh chỉ là nghe thấy tiếng huyền não ô cùng lớn ở đây phòng học, cho nên tới đây xem xét một chút mà thôi.” Mục Tử Du nhếch miệng, nhìn chăm chú vào nét mặt đã nổi trận lôi đình của thiếu niên, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

“Rất xin lỗi, sư huynh, bọn em không cố ý.”

“Không sao.” Thiếu niên lắc đầu một cái: “Nhưng mà sau khi tan học nên về sớm một chút thì tốt hơn, quá muộn không an toàn.”

“Ừm!” Mục sư huynh quả nhiên là người tốt....

Mục Tử Du hoàn toàn không biết mình được trở thành người tốt: “.....” Mới vừa rồi trong nháy mắt đó dường như rét lạnh, ảo giác sao? Thôi, không

sao cả, hấn hướng hai người gặt đầu một cái: “Anh còn phải đi kiểm tra công việc bố trí lễ đường, không làm phiền hai người.”

Thạch Vĩnh Triết rất phách lối đáp lại: “Anh biết làm phiền là tốt rồi.”

“Này.” Cô gái len lén lấy cùi chỏ huých vào người thiếu niên, nhưng trong lòng rất nghi ngờ, người này rốt cuộc vì sao lại ghét Mục sư huynh đến vậy? Chẳng lẽ có điều gì cô không biết?

Người sau khẽ hừ một tiếng, lại rút cuộc không nói gì cả.

Không thể nghi ngờ, từ lần đầu tiên nhìn thấy người trước mặt, Thạch Vĩnh Triết đã có cảm giác chán ghét mãnh liệt. Loại cảm giác này không phải do nói chuyện hay ở cùng với nhau gây ra, mà chỉ là một loại trực giác tự nhiên, hơn nữa hấn vô cùng tin tưởng, đối phương thật ra cũng giống như vậy.

Khác nhau chỉ ở chỗ, đối phương dùng vẻ ngoài mỉm cười để che dấu, còn hấn ngay từ đầu đã lười phải ngụy trang. Ghét chính là ghét, thể hiện ra thì sao, người này có thể làm gì hấn?

“Như vậy, anh đi trước đây.” Mục Tử Du xoay người đi vài bước đột nhiên dừng bước, quay đầu về phía cô gái nở một nụ cười ôn hòa: “Sư muội, tối mai anh ở lễ đường chờ em.”

“Hả?” Mạc Vong ngây người, gì gì gì?

“Không phải vừa mới quyết định rồi sao?”

“.....” Cô chỉ là thuận miệng trả lời thôi, hấn lại cho là thật? ? ?

"Ngày mai gặp." Cười.

Trước khi cô gái nói thêm điều gì, thiếu niên xoay người rời đi, ý cười trên khóe môi dần dần thu lại. Hấn thật sự không thể làm gì vị Thạch sư đệ kia, nhưng lại có thể cướp đi trân bảo trong tay hấn. Cũng chỉ có như vậy, mới có thể bình ổn được tâm trạng sâu trong nội tâm hấn, từ lần đầu tiên gặp đã gây lên một cảm giác "Chán ghét" mãnh liệt.

___ Rõ ràng điểm xuất phát giống nhau, tại sao hấn cái gì cũng có thể có?

___ Điều này quá không công bằng.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chương 46.3

Sau khi về nhà, đến cặp sách Thạch Vĩnh Triết cũng không cất, trực tiếp đến tìm Thạch Vũ Trạch đang ngồi trên sofa "Dưỡng lão", nhưng không lập tức mở miệng, mà tự hỏi nên nói từ đâu.

Nhưng vào lúc này ____

"Chết tâm đi."

Ba Thạch vững vàng như núi, tám gió thổi cũng không động đột nhiên mở miệng: "Nhìn nữa con cũng không đẹp trai hơn ba được."

".....Ai quan tâm cái này đâu!" Thật là, người này rốt cuộc có bao nhiêu tự luyện, một ngày không đã kích hấn trong lòng sẽ khó chịu sao?

"Câm miệng, kẻ thua cuộc không có tư cách nói chuyện với ba!"

"Ai là kẻ thua cuộc chứ!"

Ba Thạch đề từ báo xuống, bởi vì vợ không có ở đây, không chút khách khí xì nhệ ra tiếng: "Vừa nhìn khuôn mặt xui xẻo của con đã biết, lại thất bại rồi?"

"....."

"Quả nhiên." Lắc đầu thờ dài, đứa bé ngu xuẩn này rốt cuộc giống ai đây? Không phải bị ôm nhầm ở bệnh viện chứ?

"Không có thất bại!" Thiếu niên cãi lại theo bản năng, hấn thật sự có mời được cô, chỉ là....

"Thật?" Ánh mắt hoài nghi.

Thạch Vĩnh Triết: "....." Đối mặt với ba, hẳn có thể nói gì, chỉ có thể yên lặng nói sang chuyện khác,: "Ba, ba biết Mục gia không?"

"Mục gia?"

"Vâng."

Ba Thạch suy tư một lát, trên mặt lộ ra biểu cảm tất cả đều nằm trong lòng

Thiếu niên lên tinh thần: "Cái gì?" Ba quả nhiên biết?

"Thì ra con bị người ta ngáng đường, thật là vô dụng mà."

"....." Hắn chỉ hơi hơi thăm thỏi, tại sao ba lại biết được rõ ràng như thế!

"Nhưng mà, nói đến Mục gia, ba ngược lại nhớ ra một chuyện." Thạch Vũ Trạch lấy ngón trỏ và ngón giữa của tay phải đỡ cằm, đây là động tác đặc biệt lúc ông suy tư, sau khi nhớ lại một lát, hỏi hắn,: "Cậu bé gây khó dễ cho con có phải lớn hơn con một tuổi không? Ba nhớ tên là....Ừm, Tử Du?"

"Đúng, chính là hắn."

"Vậy sao....." Ngay sau đó ba Thạch rơi vào trầm tư một lần nữa.

Thiếu niên yên tĩnh chờ một bên, cho tới khi đợi gần mười phút, hắn mới không nhịn được gọi ba mình: "Ba?"

Ba Thạch nghiêng đầu liếc nhìn con trai ngu ngốc của mình, trong ánh mắt tràn đầy nghi ngờ,: "Tại sao con vẫn ở đây?"

".....Ba đủ rồi!" Nếu không phải chờ ba suy tính kết quả, ai sẽ giống như kẻ ngu đứng đợi ở đây chứ!

"À, cậu bé kia." Ba Thạch lười biếng vẩy vẩy tay,: "Nếu như ba đoán không lầm, hẳn nhắm vào con hoàn toàn là hành vi cá nhân, không cần để ý."

"... .."

"Hay là nói, con không giải quyết được người ta, muốn cầu xin ba giúp?" Về mặt khi dễ.

"Ai cần ba giúp một tay!"

"Vậy thì tốt, dù nói thế nào con cũng là con ba, đừng ở bên ngoài làm ba mất mặt!"

"....." Đến cuối cùng, hắn hoàn toàn không nói gì có được không?

Nhưng mà, cũng không phải không tiết lộ được tin tức gì.

Tối thiểu Thạch Vĩnh Triết cũng hiểu được một điểm, đó là Mục Tử Du nhắm vào hắn là có nguyên nhân đặc biệt, ba không chịu nói, tám phần không phải là lý do quá quan trọng, mà theo ý ông là rất "Nhàm chán".

Không chỉ trong lòng Thạch Vĩnh Triết cuộn cuộn suy đoán, mà ở trong căn phòng cách vách, Mạc Vong cũng rất nghi ngờ.

Nguyên nhân chính là, theo cô thấy thì hình như Thạch Vĩnh Triết quá bình tĩnh, trong tình huống bình thường hẳn chẳng phải nên giống như trước đây khóc hô to (Thạch Vĩnh Triết: .....Đó là trước kia khi sáu tuổi có được không? !) buồn bực chứ? Đột nhiên trưởng thành? Không, người bình thường sẽ không trưởng thành nhanh như vậy.

Có lẽ về mặt phiên não của cô quá mức rõ ràng, từ trước đến nay Esther không hay vượt qua giới hạn cũng không nhịn được mở miệng hỏi ____

"Bệ hạ, ngài có chuyện gì phiên lòng sao?"

Grays vọt tới nơi, một cước đạp về phía Esther: "Bệ hạ, hãy để cho Grays tôi đây đến lắng nghe phiên não của ngài."

Thain trực tiếp xông ra từ sau sofa: "Bệ hạ, bởi vì quá nhiều bánh xe dự phòng nên không lựa chọn được sao?"

"...." Cô đang bị mịa mai sao?

Nhưng vừa nhìn nét mặt thiếu niên tóc vàng cô đã biết, người này không có ý giấu cợt, chỉ là nói ra ý nghĩ chân thực trong nội tâm mà thôi, nhưng như vậy càng làm cho người ta im lặng ghen ghét có được không? Dùng lời của Tô Đồ Đồ thì gọi là gì nhỉ? À, đúng rồi, thẳng thắn không bí mật!

Chỉ là, tục ngữ đều nói "Đầu của ba ông thợ giày hơn Gia Cát Lượng*", mọi người cùng nhau thảo luận hình như cũng không tồi.

* đề cao sức mạnh tập thể.

Vì vậy, cô gái nói: "Các anh cảm thấy, dưới tình huống như thế nào sẽ khiến một người bỗng nhiên trưởng thành?"

Ba người cùng nhau suy tư.

"Tôi biết rồi!" Grays giờ tay, "Bệ hạ, xin hãy để tôi giải thích nghi vấn của ngài."

"Ừ, anh nói đi."

Thanh niên tóc tím khiêu khích liếc nhìn tình địch của mình một cái, mới nói như vậy: "Ồ Ma giới có câu tục ngữ ____ yêu làm cho người ta trưởng thành."

"Không, không thể nào." "Thạch Vĩnh Triết? Yêu? Cảm thấy tên kia cùng từ này hán toàn không liên quan có được không? Hơn nữa, vừa thấy Mục sư huynh là hấn lại... Yêu... Cảm giác không đúng ở chỗ nào!

Không được! Nếu nghĩ tiếp sẽ giống như bước vào một thế giới mới không thể quay đầu, dừng lại!

Nhưng vào lúc này, thanh niên mặt than tiếp tục lên tiếng: "Grays, câu nói kia phải là 'Hôn nhân làm người ta trưởng thành' chứ?"

".....Câm miệng! Ta nói yêu chính là yêu! Loại người lớn tuổi mà còn không có người con gái nào dám đến gần như ngươi thì biết cái gì!"

"Hai vị tiền bối, ta lại nhớ hình như là ____ con cái làm cho người ta trưởng thành."

"....." X2

Mạc Vong yên lặng mơ mộng tình cảnh người kia ôm đưa bé tay chân luống cuống, kim lòng không được cười ra tiếng: "Ha ha ha...." Thật đáng tiếc là cô không biết về tranh, nếu không nhất định phải vẽ ra đưa cho hấn!

"....." X3

Sau đó ba vị thanh niên lặng lẽ trao đổi bằng ánh mắt.

Grays: Bệ hạ làm sao vậy?

Thain: Đột nhiên cười, lời chúng ta nói rất buồn cười sao?

Esther: Bệ hạ cười tự nhiên có lý do của cô ấy.

Thain: Nói cũng phải.

Grays: Esther, cái tên thích nịnh nọt này, tiếp chiêu!

Esther:.....

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Chương 46.4

Đảo mắt ngày hôm sau đã tới.

Mặc dù ban ngày được nghỉ, nhưng Mạc Vong đã rời cửa nhà từ rất sớm, không phải đi đến trường, mà là đi tìm người bạn nhỏ Tô Đồ Đồ.

Mặc dù vẫn nói "Muốn cùng người giàu có làm bạn", nhưng kỳ thật cô đã coi Tô Đồ Đồ là "Thỏ Nhị Đại" rồi, cửa hàng quần áo cô ấy kích thích không nhỏ, nghe nói không ít "Nhân hiệu cao cấp" đều là do nhà cô ấy làm, nhưng do vẫn là học sinh nên Mạc Vong không có khái niệm gì đối với vấn đề này, chỉ biết là có không ít người nói tìm người bạn nhỏ của mình có thể mua được quần áo "Vừa đẹp lại thuận tiện".

Khi ba người chơi chung với nhau thì Tô Đồ Đồ thỉnh thoảng cũng nói về tình huống nhà mình, cha mẹ cô ấy cũng sinh cô ấy rất muộn giống như cô, phía trên còn có hai anh trai "Cả ngày bắt nạt người khác", tuy nói vậy, nhưng khi nói chuyện nụ cười trên mặt cô ấy đều rất vui vẻ, có thể thấy được tình cảm một nhà hấn là rất tốt.

Mà trong nhà cô ấy cũng rất được cưng chiều, cũng vô cùng ủng hộ cô ấy "Tự thiết kế trang phục mình thích", thậm chí còn khoa trương đi thuê một cửa hàng mặt tiền nho nhỏ ở gần trường học. Bên trong ngoài những quần áo thông thường bên ngoài, thỉnh thoảng sẽ bán quần áo do Tô Đồ Đồ thiết kế để tìm nhà máy làm đồng phục, mỗi loại chỉ có một bộ, bán xong cũng không làm tiếp.

Có lẽ bởi vì bằng tuổi nhau, mặc dù cô ấy không có nhiều thời gian thiết kế quần áo và số lượng hàng ít ỏi, nhưng lại được học sinh rất hoan nghênh, không ít học sinh không có việc gì thì tới đi dạo, ngắm xem có thể mua đồ hay không. Vậy mà số người biết đến cửa hàng này cũng chỉ le que mấy người, cô gái cũng là một trong số đó.

"Tiểu Vong! Ở đây, ở đây!"

Vừa mới đến gần cửa hàng, Mạc Vong đã nghe được tiếng kêu như vậy, vừa ngẩng đầu, hai người bạn nhỏ đang đứng ở tầng hai của cửa hàng vẫy tay về phía cô.

Cô gái cũng cười vẫy tay đáp lại, rồi sau đó đi vào cửa hàng.

Tầng một có một người phụ nữ bốn mươi mấy tuổi đang ngồi, là chủ của cửa hàng này trên danh nghĩa, bởi vì đây không phải là lần đầu tiên Mạc Vong tới chơi, từ trước đến giờ lại rất lễ phép, bà vừa thấy cô gái đã cười rộ lên: "Họ đều ở trên lầu."

"Cảm ơn dì."

"Không cần khách sáo."

Cô gái mới đi được một nửa cầu thang, Tô Đồ Đồ từ trước đến giờ đều nóng lòng đã chạy xuống kéo tay của cô: "Mau lên đây, tớ chờ cậu lâu lắm rồi!"

"Còn tận một ngày, cậu gấp cái gì."

"Vấn đề là tớ làm cho mỗi người các cậu cũng đến năm sáu bộ quần áo, muốn mặc thử thật cẩn thận xem sao!"

"... .." Cứu mạng!

"Hắc hắc he he hắc, không cần xấu hổ, cởi đi!"

"Ai nha nha, da thật đẹp, hắc hắc he he hắc....."

"Dáng người thật không tệ....Hắc hắc he he hắc hắc he he hắc....."

"Không không không không không không cần đâu! ! !"

Cùng lúc đó, đang đứng trên nóc nhà nghe lén... Không đúng, là bảo vệ Ma vương bệ hạ, Esther và Grays yên lặng ho nhẹ ra tiếng, cho nên quên không để ý đến Thain, vì thế thiếu niên tóc vàng lần đầu tiên gặp phải tình huống như thế, không có kinh nghiệm liền trực tiếp nhảy từ nóc nhà tới cửa sổ tầng hai, không chút do dự phá cửa sổ xông vào _____

"Dừng tay!" Bỏ Tiểu Tỷ Tỷ bệ hạ ra ! ! ! ... ..Ah?

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Cậu Không Thể Nào Là Ngụy Trang Cô Không Thể Nào Biết Hận Hắn.

Thật ra thì Tô Đồ Đồ chỉ làm quá lên mà thôi, sự thật là cô ấy mới chỉ lột xuống áo khoác của Mạc Vong, nhân tiện đem quần áo Mạc Vong đẩy lên trên, lộ ra một đóa sen trắng nhỏ xíu và vòng eo trắng nõn. Đang dùng ánh mắt kêu Lâm Lâu đến hỗ trợ, đột nhiên nghe được tiếng thủy tinh vỡ vụn, không đợi mấy người kịp phản ứng, chỉ thấy trong nhà đột ngột xuất hiện một thiếu niên tóc vàng, chân đạp trên mặt đất đầy miếng thủy tinh.

Thiếu niên,:"....."

Các thiếu nữ,:"....."

Không thể không nói, tình huống thế này đối với hai bên có lẽ đều là bi kịch.

Thật ra thì Thain rất vô tội.

Hắn chỉ nghe được Tiểu Tỷ Tỷ bệ hạ đang kêu cứu, hơn nữa ..... Khụ khụ khụ khụ, nghĩ ngờ là làm chuyện gì đó rất quá đáng, làm sao có thể dễ yên cho loại chuyện như vậy xảy ra, vì vậy không chút nghĩ ngợi đã phá cửa sổ xông vào trong nhà.

Nói một cách khách quan, các cô gái rõ ràng càng thêm vô tội.

Những cô gái có mối quan hệ tốt thay quần áo cùng nhau là chuyện cực kỳ bình thường, nếu như trong đó có một người tính tình hoạt bát thì đều vui đùa vô cùng lợi hại, kỳ cọ hộ nhau một chút cũng không phải chuyện gì lớn, dù sao cũng đều là phái nữ, "Cậu có tớ cũng có", khụ khụ khụ, bình thường phái nam cũng biết không nên coi lời nói của bọn họ lúc này là thật, nhưng vấn đề ở chỗ, Thain không phải phái nam "Bình thường", hẳn là người dân tộc thiểu số.....Không đúng, Ma tộc.

Mấy người trở mắt nhìn nhau một lát, sau đó cuối cùng Mạc Vong cũng phát hiện ra có một cánh tay đang cởi quần áo của mình, lại nghĩ chính mình hình như nên kêu cái gì đó, vì vậy.....

"A ! ! !"

Mặc dù thật ra cô gái không bị nhìn thấy cái gì, nhưng mà, loại chuyện như vậy nếu phân tích từ tình huống thực tế. Rất nhiều người có thể mặc đồ bơi tụ tập ở bãi biển, nhưng cũng không có nghĩa là cô có thể chấp nhận được việc cô bị người khác nhìn thấy bộ dạng mặc áo lót! Mặc dù vải vóc không quá khác biệt, nhưng bản chất giữa chủ động và bị động khác xa nhau! Mạc Vong cũng giống vậy, mặc dù chỉ bị nhìn thấy phần eo, nhưng vấn đề là không phải cô tự nguyện có được không?

Mà tiếng kêu này của cô, cũng khiến Thain giật mình hoàn hồn, hần vội vã quỳ một chân xuống, cúi đầu nhận tội: "Rất xin lỗi, Tiểu Tỷ Tỷ....". Thiếu niên nhớ lại lời tiên bói đã dặn, liền đem hai từ "Bệ hạ" phía sau nuốt xuống, kết quả lại quên mất mình nên nói cái gì. Ngay tại lúc này, trong đầu hần đột nhiên hiện ra một màn mình nhìn thấy....Thiếu niên vội vàng gạt bỏ khung cảnh đó ra khỏi đầu, lại càng không biết nói gì: "Tôi.....Tôi....."

Có lẽ là bởi vì có thời gian hòa hoãn, cô gái cũng đã bình tĩnh lại, cô hít một hơi thật sâu, cuối cùng đại khái đoán được đầu đuôi câu chuyện, nói đơn giản ____ đây thật sự là một sự hiểu lầm làm người ta đau khổ.

"A a a a !"

Nhưng vào lúc này, Tô Đồ Đồ lại kêu lên.

Mạc Vong: "....." Không phải cô ấy bị nhìn thấy, kêu cái gì?

"Cửa sổ của tớ!"

"... .." Trọng điểm ở chỗ này sao?

"Hôm qua tớ vừa mới lau chùi sạch sẽ, nếu biết nó bị vỡ tớ đã tiết kiệm được một chút sức lực rồi!" Tô Đồ Đồ phát điên.

"... .."

Vậy mà, câu nói nhìn như bình thường này lại giống như nhát dao cứa vào trái tim thiếu niên, trong nháy mắt đầu của hần càng cúi thấp hơn, rồi sau đó không biết lấy từ đâu một con dao ngắn, dùng hai tay cung kính dâng lên: "Xin hãy trừng phạt tôi."

Mạc Vong nâng trán, hẳn thật sự không hổ là hậu duệ của tiên bói Esther. Theo một phương diện nào đó đúng là giống nhau như đúc.

Mặt của Tô Đồ Đồ nháy mắt biến thành chữ 囧, cô không nhận được lạng lẽ nói với hai người bạn nhỏ, "Cậu ấy coi chúng ta là cái gì vậy? Xã hội đen sao?" Dưới tình huống bình thường nói lời xin lỗi cần dùng đến dao sao?

Lâm Lâu trầm mặc một lát, sau đó nói vô cùng sắc bén: "Nếu không phải vấn đề của chúng ta, thì chính là vấn đề của cậu ấy."

Mạc Vong: "....." Tiểu Lâu thật là "Vua sự thật".

Nhưng trong lòng cô gái hiểu, việc đến nước này, dù có thể nào đều do cô chịu trách nhiệm. Vì vậy đi lên phía trước, một tay cầm lên con dao ngắn trong tay thiếu niên: "Lúc này dù có đâm cậu một nhát cũng không có ý nghĩa gì."

"....." Thiếu niên ngẩng đầu lên, ánh mắt rất ảm đạm, cả người giống như là một con chó lớn màu vàng trú mưa trong góc tường, khiến người ta cảm thấy cực kỳ đáng thương: "Tiểu Tỷ Tỷ....."

"Hơn nữa người cậu nên nói xin lỗi không phải là tôi," Mạc Vong quay đầu lại chỉ về phía người bạn nhỏ của mình, "Mà là chủ nhà."

Thain sùng sốt một chút, sau khi chớp mắt một cái, cậu vội vàng đứng lên, đi về phía Tô Đồ Đồ, vô cùng áy náy xin lỗi, động tác có hơi kỳ lạ, Mạc Vong cảm thấy đây có lẽ là phong tục của Ma giới. Nhưng mà mặc kệ như thế nào, chỉ cần không phải quỳ xuống cầu xin tha thứ là tốt rồi, như vậy thực sự rất dọ người!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Chương 47.2

Thật ra thì là trong lòng cô nghĩ quá nhiều, mặc dù thanh niên vẫn còn là một thiếu niên, nhưng có thể trong vô số người bộc lộ tài năng để trở thành thuộc hạ của Ma vương bệ hạ, đủ để chứng minh bọn họ rất ưu tú. Người giống như vậy, dù tính khí có tốt đến mấy trong lòng cũng có chút kiêu ngạo, làm sao có thể dễ dàng chấp nhận việc mình quỳ dưới chân người khác ngoại trừ "Ma vương bệ hạ", người đại biểu "Tàn bộ tâm lòng của hắn" đây?

"Được rồi, được rồi, không sao, mọi người đều là bạn cùng lớp, hơn nữa cậu cũng chỉ là muốn cứu người thôi." Tô Đồ Đồ rộng rãi thể hiện sẽ bỏ qua chuyện cũ, nhân tiện bắt quái: "Làm sao cậu biết mà xông vào vậy?"

Thain do dự một chút, cuối cùng vẫn lựa chọn nói thật: ".....Tôi nghe thấy tiếng Tiểu Tỷ Tỷ kêu cứu."

"Tai của cậu rất là thính!" Tô Đồ Đồ thật lòng im lặng, cô rất rõ ràng, hiệu quả cách âm của phòng ốc cũng không tệ lắm, hơn nữa người bình thường nghe thấy người khác kêu cứu, sẽ trực tiếp leo lên tầng hai đập phá cửa sổ sao? Chẳng lẽ không phải nên đi từ cầu thang bộ ở tầng một sao? Người này là người phát ngôn của Mỹ sao? Đi theo cái gì "Con đường không tầm thường"...

"Tôi sẽ bồi thường."

"Ừm, không cần tiền đâu, tớ không thiếu."

Mạc Vong: "....." Đồ Thổ Nhị Đại* nhà cậu nói như vậy thật sự không có vấn đề gì sao? Người nghèo như cô cũng đau khổ chảy nước mắt có được không?

*con cái của những người giàu có.

"Nhưng mà," cô gái tóc ngắn sờ lên cằm, cười như tên trộm: "Con dao kia của cậu rất đẹp, buổi tối có thể cho tớ mượn một chút không?"

"Tất nhiên, không vấn đề gì." Thain vội vàng gật đầu: "Nếu như cậu thích ... .."

"Không cần, bình thường tớ lại không dùng đến." Tô Đồ Đồ lắc đầu một cái, ngay sau đó nắm tay, rất vui vẻ nói: "Nhưng mà thật sự quá tốt, tớ đang lo bộ trang phục hoàng tử không có vũ khí thích hợp."

Mãi đến lúc này Mạc Vong mới cẩn thận quan sát con dao trong tay, không thể không nói, nó thật sự rất đẹp.

Thân dao hình trăng lưỡi liềm hơi cong, tạo thành một độ cong hoàn hảo, ngay chính giữa vỏ dao là màu đen của lớp da bên ngoài, hai bên chuôi dao là kiểu bạc trắng bình thường. Mạc Vong không biết đây rốt cuộc là kim loại gì, chỉ là sờ lên có cảm giác mát lạnh.

Bản thân con dao cũng không có đồ trang trí lộng lẫy, nhưng nếu hướng về phía ánh sáng nhìn kỹ lại, sẽ phát hiện phía trên hình như có khắc rõ ký tự của Ma giới, thậm chí còn mang lại cho người ta cảm giác "Chúng đang chậm rãi chuyển động". Chỉ là chữ trên chuôi dao tương tự với chữ trên đồ Lưu Tô, nổi bật trên tảng đá đen nhánh, nhìn qua có vài phần giống đá Hắc Diệu, nhưng trực giác của Mạc Vong nói nó không phải.

Đang quan sát, con người người bạn nhỏ của cô xoay lòng vòng, trong nháy mắt lại đưa ra một ý tưởng "Tệ hại": "Thain, cậu muốn tham gia cùng chúng tôi không?"

"À?"

"Cứ quyết định như vậy đi!"

"... ..Ah?"

Vì vậy, hai thanh niên đang ẩn núp ở trên mái nhà tiếp tục nghe được tiếng kêu thảm thiết ở bên trong, cũng bao gồm cả phần của thiếu niên.

Grays: "....." Vẫn đang hơi hâm mộ tên Thain kia, bây giờ nhìn lại.....Ha ha ha ha ha!

Esther: "....."

Mặc dù giống như không có phát ra tiếng lòng, nhưng trên trán rõ ràng đã chảy một tầng mồ hôi hột.

Thời gian một ngày thoáng cái đã trôi qua.

Năm rưỡi chiều, sau khi chinh đốn gọn gàng, các cô gái quyết định cùng nhau đi đến trường học.

Trước khi đi, Mạc Vong lại một lần nữa nhìn xuống đi động của mình,.....

"Vẫn chưa được sao?"

Thiếu nữ quay đầu nhìn hai người bạn nhỏ một chút, lắc đầu một cái: "Ừ, vẫn không ai nghe."

"Vậ à....."

"Cũng không có cách nào." Mạc Vong thờ dài,: "Dù sao....Thôi, chỉ cần đợi một chút nữa là có thể gặp rồi."

"Tiểu Vong, đi thôi!"

"Được!"

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Chương 47.3

Tô Đồ Đồ quả thật ăn mặc giống như lời cô ấy đã nói, mặc giống như một vị hoàng tử, một thân áo lam quần trắng, phía trên mái tóc ngắn đội một vương miện màu vàng, bên hông là một là một dải lụa màu vàng vắt theo con dao ngắn, sau lưng còn khoác lên một cái áo choàng đỏ sậm trông vô cùng bánh bao, thoát nhìn vốn là vô cùng khí phách. Nhưng mà tay áo rộng thùng thình kết hợp với □ quần thụng, khiến phần "Khí phách" trước mặt biến thành "Đáng yêu".

"Lên đường thôi, các phi tần của ta!"

"... ...."X3.

Nhưng mà lời này của cô cũng không phải không có đạo lý.

Một trong số các phi tần là Lâm Lâu, mái tóc dài hơi xoắn xoắn xuống, không cần trang sức cũng vô cùng xinh đẹp, cho nên trên đầu chỉ cần đội một vòng sáng màu vàng để tượng trưng "Thân phận", trên người mặc một cái quần lụa mỏng màu trắng, kết hợp với đôi cánh trắng muốt phía sau lưng, đã miêu tả như thật thân phận của cô ấy ____ Thiên sứ.

Sau đó người thứ hai chính là....

Khụ khụ khụ, Thain!

Tóc trên đầu được cố định bằng một cái cài tóc màu xanh dương, mang trên người chiếc quần dài màu vàng kim có hình dạng giống như vây cá với khuôn mặt đau khổ. Trong lòng hần lệ rơi đầy mặt, các cô gái ở thế giới này thật sự vô cùng đáng sợ! Các vị tiền bối, để Tiểu Tỷ Tỷ bệ hạ làm bạn với những người như thế thật sự không có vấn đề gì sao? Thật thật không có vấn đề gì sao?

Không sai, nhân vật Thain hóa trang thành chính là Tiểu Mỹ Nhân Ngư.

Không thể không nói, kỹ thuật hóa trang của phái nữ quả thật rất thần kỳ, Lâm Lâu chỉ tô vẽ trên mặt hần trong chốc lát, đã đem một thiếu niên đúng chuẩn biến thành nam nữ khó phân biệt, Tô Đồ Đồ còn không biết kiểm đầu ra một bộ tóc quần màu vàng óng bắt hần đội vào.

Mạc Vong có thể khẳng định, nếu như không phải đã quen biết từ trước thì chắc chắn không ai có thể nhận ra người này lại chính là Thain. Hôn nữa....Quả là xinh đẹp rồi! Một người đàn ông mặc trang phục nữ lại có thể khiến cho phái nữ phải ghen tỵ, quả thật là gây ra quá nhiều thù hận!

Đây chẳng lẽ là câu "Gia gái" Tô Đồ Đồ vẫn thường hay nói? Nhưng cảm giác vẫn có chỗ không đúng lắm..

Rồi sau đó là phi tần thứ ba....

Phần hai.

Mục Từ Du từ trước đến giờ đều không thích đến muộn, dù là người khác, hay là chính bản thân mình.

Cho nên việc đầu tiên hần làm là đi đến phía sau hội trường, bởi vì công việc của hần là người giám sát, cho nên mọi người cũng không bất ngờ khi thấy hần đứng ở cửa. Trên đường còn có mấy vị học tỷ học muội to gan thử tiến lên mời hần, nhưng đều bị mỉm cười từ chối.

Thấy đã đến giờ, hần lấy ra điện thoại di động trong túi quần, liếc nhìn vô số cuộc điện thoại bị nhờ, khề mỉm cười, bắt đầu gọi lại.

Chỉ sau mấy giây, đã có người nghe điện thoại.

Giọng cô gái từ đầu kia vang lên: "Xin hỏi, là Mục sư huynh sao?"

"Là tôi, cô là?"

"Em là Mạc Vong."

"À, Mạc sư muội." Mục Tử Du thả nhẹ âm thanh, "Anh đã ở cửa hội trường rồi, em đang ở đâu, cần anh đi đón em không?"

".....Không, không cần."

"Sư muội, không cần khách khí với anh."

"....."

Ý cười trên khóe môi thiếu niên càng sâu hơn: Trước lời nói như vậy, sư muội, em có thể nói ra lời cự tuyệt sao?

Trầm mặc một lát, thiếu niên một lần nữa mở miệng: "Sư muội, em....." Tiếng nói đột ngột dừng lại.

Bởi vì, tại lúc này, hắn nhìn thấy thiếu nữ đang đi tới từ đằng xa.

Có lẽ bởi vì có "Phiền não" trong lòng, nên bước chân của cô rất chậm chạp.

Không thể không nói, trang phục của cô thật sự nằm ngoài dự liệu của hắn, bởi vì cô lại mặc một chiếc váy đen nhánh, phối hợp với một cái thắt lưng bản to, bên trong là một chiếc áo sơ mi trắng, cổ áo còn có một cái nơ hình con bướm đỏ sậm.

Giờ phút này, một tay cô nhắc lên váy ở đầu gối, một tay cầm điện thoại di động, trên gương mặt chứa đầy vẻ rối rắm, chiếc tát trắng đen xen kẽ bao bọc quanh bắp chân mảnh khảnh của cô, đôi giày cao gót kéo lê và đen nhánh giẫm từng cái lên mặt đất, từ vị trí của thiếu niên, có thể thấy rõ trên đó có chiếc nơ con bướm màu đỏ khê rung trong gió thu.

Nếu như nói những thứ này còn chưa đủ để chứng minh thân phận của cô, như vậy thì hai cái sừng màu đỏ cùng với đôi cánh chim màu đen phía sau lưng đã đủ để chứng minh tất cả ____

Ác ma.

Nhưng mà, so với ác ma đã trưởng thành, cô ngược lại giống như một tiểu học sinh ác ma trốn ra khỏi trường học của ma giới thì đúng hơn?

Nhưng mà....

Thanh niên hơi hít đôi mắt lại.

Nhưng lại không có một chút cảm giác gì gọi là không phù hợp, giống như cô sinh ra đã nên mặc như vậy.

Rõ ràng thấy thế nào thì bản thân cô cùng với từ "Ác ma" cũng hoàn toàn trái ngược nhau.

Nhưng vào lúc này, đang nghi hoặc "Tại sao sư huynh nói được nửa câu lại không nói nữa" cô gái cũng đã chú ý đến thiếu niên, cô ngây ngơ cười hề hề đứng lại, mới búng tinh thần nút tắt điện thoại, phát phát tay về phía Mục Tử Du, ngay sau đó liền chạy tới.

Cũng may khoảng cách cũng không quá xa, hơn nữa cô đã tăng thêm khả năng nhanh nhẹn, cho nên chạy đến nơi cũng không có quá mệt: "Sư huynh."

"Chào buổi tối, tiểu ác ma sư muội."

"À?" Cô gái sững sờ, ngay sau đó không tốt lắm cười hỏi: "Sư huynh, trang phục của anh....." Cô nghiêng đầu nhìn về phía thiếu niên, rồi sau đó đột nhiên phát hiện trang phục của bọn họ rất giống nhau ____ thiếu niên mặc trên người một bộ lễ phục đuôi én đen nhánh, ngoài ra còn phối cùng áo sơ mi trắng và nơ đỏ ____ phối hợp ba màu giống hệt cô!

"Không đoán ra à?"

"....." Ngay lúc khó xử, cô gái nhảy bèn phát hiện một chi tiết: "Miệng của anh.....Không đúng, răng!" Đây, chẳng lẽ là: "Vampire?"

"Không sai." Thiếu niên dịu dàng nở nụ cười: "Thật là trùng hợp, rất giống với sư muội, đều là người của bóng đêm."

"Éc....." Thật ra thì cô cũng muốn làm tiểu thiên sứ, nhưng vấn đề là Tô Đồ Đồ nói cái này dường như phù hợp với cô hơn. QAA

"Nhưng mà, đây cũng là một loại duyên phận kỳ diệu." Thiếu niên nói xong, đưa tay về phía cô gái: "Tối nay, em là bạn nhảy đã định sẵn của anh....." Nhìn chăm chú vào khuôn mặt nháy mắt đã đỏ bừng của cô gái, hắn không biến sắc tiếp tục nói: "Không nhớ anh đã nghe thấy những lời này ở đâu, nhưng dùng trong tình huống này cũng rất phù hợp phải không?"

"... .."

Nhìn chăm chú vào nét mặt xấu hổ của cô gái, trong lòng thiếu niên âm thầm cười khế.

Không sai, ngay từ đầu hắn đã biết cô đối với mình rất có thiện cảm, giống như những cô gái khác, rõ ràng hoàn toàn không hiểu hắn là người như thế

nào, lại dễ dàng sinh ra loại tình cảm không thiết thực này, nông cạn đến mức có thể bật cười.

Đã như vậy, thuận nước đẩy thuyền chấp nhận lời mời của hắn là được rồi, đâu cần phiền phức "Nghĩ một đằng làm một nẻo" làm gì? Hay là nói, đến tận bây giờ vị Thạch sư đệ kia vẫn không ngừng cố gắng?

Hắn không thể để Thạch Vĩnh Triết đạt được mong ước, nhưng mà không thể để cô nói ra những câu kiểu như lời "Tù chối", bởi vì dù ghét Thạch Vĩnh Triết đi nữa, nhưng tự ái của hắn cũng không cho phép bản thân làm ra loại chuyện "Nú kéo", bởi vì cô đối với hắn cũng không phải là thứ gì quan trọng.

Mà Mạc Vong cũng chính xác giống như Mục Tử Du suy đoán đang giãy giụa giữa rối rắm, dĩ nhiên, là có suy nghĩ bất đồng so với thiếu niên, đại khái là _____ sư huynh là một người tốt, cự tuyệt như thế nào.....Mới có thể khiến huynh ấy không cảm thấy lúng túng đây?

"Sư muội?"

"À?"

Thiếu niên đưa tay tới lắc lắc: "Ngán người nghĩ gì vậy?"

"Em...." Vào giờ khắc này, rốt cuộc Mạc Vong cũng hạ quyết tâm, nói như thế nào không quan trọng, bởi vì sư huynh là người tốt, nhất định có thể hiểu cho cô,: "Thật xin lỗi sư huynh, anh nên tìm người khác làm bạn nhảy đi."

"....."

Cô gái chấp tay tạo thành hình chữ thập: "Thật sự vô cùng xin lỗi!"

Mạc Vong không hề biết lời nói đơn giản của mình lại giống như tát một bạt tai lên mặt người khác, hơn nữa lại là kiểu vô cùng "Ba ba" vang dội. Thật lòng cô cảm thấy mình không sai, hôm qua cô vô tình biết được, Mục sư huynh là người chịu trách nhiệm cho buổi vũ hội này, mà người chịu trách nhiệm.....Lại muốn khiêu vũ, vấn đề là người làm bạn nhảy như cô hoàn toàn không biết khiêu vũ có được không?

Dĩ nhiên, cô cũng đã cố gắng thử rồi, thật đó! Suy nghĩ của cô gái không khỏi quay trở lại _____

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Chương 47.4

Đêm qua, bây giờ tối.

Thấy thanh niên đã rửa bát xong, Mạc Vong lặng lẽ đi tới: "Esther....."

"Bệ hạ?"

"Anh....Khụ, anh biết khiêu vũ không?" Cô gái hơi lúng túng nhìn trời,: "Có thể dạy tôi được không? Điệu nhảy đơn giản nhất là được rồi...."

"Có được sự tin tưởng của ngài, là vinh hạnh của tôi, nhưng mà," Thanh niên dừng một chút, nói như vậy,: "Cho phép tôi nói thẳng, loại chuyện này, tìm Grays thì tốt hơn."

"Á?"

"Đương nhiên." Thanh niên tóc tím không biết xông ra từ chỗ nào, con ngươi cùng màu với sợi tóc tràn đầy kiêu ngạo,: "Tôi là người đạt giải _____ 'Người có kỹ thuật nhảy tốt nhất Ma giới' ".

"....." Cái giải thưởng lộn xộn lung tung đó là cái gì? Nhưng mà, thôi, có thể dạy là tốt rồi! Mạc Vong hít một hơi thật sâu,: "Như vậy, Grays, làm phiền anh rồi."

"Dĩ nhiên." Thanh niên tao nhã khẽ cúi người, nắm tay cô bé đặt lên trán,: "Đây là vinh hạnh của tôi."

Vậy mà, mọi người cũng không nghĩ tới, sau đó sẽ gặp phải bi kịch như vậy.

"Bệ hạ, đầu tiên chúng ta tập những động tác chậm trước sau đó mới tập nhảy, ngài đi lại theo nhịp của tôi là được."

"Tôi biết rồi!"

"1, 2, 3 .....Á!"

"... ....Thật xin lỗi! Tôi không cố ý!" QAQ

"Không có gì, không sao, chúng ta tiếp tục."

"1, 2.....Á!"

"Thật xin lỗi....."TAT

"Không sao, không sao, làm lại."

"1,.....Á!" Bệ hạ, ngài đùa kiểu gì vậy, tại sao càng nhảy lại càng sai?

Mạc Vong: "....." Cứu mạng! Cứ giẫm lên chân người ta một cái lại khấn Trương, càng khấn Trương thì càng dễ dàng đạp vào người ta, nên làm như thế nào đây?

Cứ như thế đến tận mười phút sau.

Grays nhìn mu bàn chân cao hơn tận vài cm của mình mà lệ rơi đầy mặt, rung rung đề nghị: "Bệ, bệ hạ, hay là chúng ta tập xoay vòng trước có được không?"

"Cũng được....." Có lẽ cô có thể lấy lại được sự tự tin trên phương diện này cũng không chừng.

Vì vậy....

"Tôi mới xoay một cái, tại sao ngài đã.....Bệ hạ? ? ?"

"Đứng, đứng, không dậy nổi, từ nhỏ tôi chỉ cần xoay một vòng đã dễ bị ngất....." Thiếu chút nữa té ngã trên mặt đất, cô gái nâng trán, trong lòng đột nhiên hiện ra một câu danh ngôn của danh nhân Hạng Vũ "Trời muốn giết ta!"

"Như vậy, hay là thế này đi." Grays lại đưa ra một ý tưởng: "Ta chỉ làm động tác, còn thực tế là do bệ hạ dùng sức."

"Ừ."

"Như vậy, chuyển.....Gào khóc á! ! !"

Mạc Vong tròn mắt há mồm nhìn chăm chú vào thanh niên bị chính mình ném ra ngoài, sững sờ một lúc mới phản ứng được, xông tới: "Grays, anh không sao chứ? Tôi không cố ý đâu!"

Esther đứng xem: "....." Bệ hạ.....

Thần đứng xem "... ...." Mặc dù lúc đầu có hơi hâm mộ tiền bối Grays, nhưng hiện giờ xem ra....Khụ khụ khụ, quả nhiên vẫn là anh trai nói đúng, đi theo tiền bối Esther mới có thịt ăn.

Grays bị vút đi: "....." Cặp mắt bắt đầu bốc lên hơi nước. Một lúc sau, hơi nước tiêu tán, hân run rẩy đứng lên: "Bệ, bệ hạ, chúng ta tập lại một lần nữa...."

"Thật sự không có vấn đề gì sao?"

"Không sao, tôi còn chịu đựng được."

Sau đó.....

"Á!"

"A"

"Á Á Á...AAA!"

... ..

Sau khi bị ném ra ngoài hàng chục lần với đủ các loại tư thế, rốt cuộc Grays cũng không thể chịu được nữa, ôm lấy chân cô gái khóc nức nở: "Bệ hạ, ngài ghét tôi có thể nói thẳng, xin đừng ngược đãi tôi như vậy....." QAQ

Mạc Vong: "....." Cô thật sự không cố ý! Chỉ là không biết tại sao khi nhảy luôn bị giật mình rồi không thể nào khống chế được lực đạo! TAT

Đây là một câu chuyện cũ hết sức bi thương, thấp nển!

Hồi tưởng đến đây kết thúc.

Nếu như cho Mạc Vong thêm một chút thời gian luyện tập, có lẽ cô còn có thể có một chút tự tin, nhưng vấn đề là đã không còn kịp rồi! Nghĩ mà xem, khi mọi người đang đứng nhìn, cô và Mục sư huynh nhảy ra hội trường, rồi sau đó cầm tay ném hấn ra ngoài, vừa nhấc chân một cái, lại đạp cho hấn phải "Gào khóc", thật là vô cùng mất mặt.

Chuyện giống như vậy..... Tuyet • đối • không • muốn!

Đương nhiên, nguyên nhân cô từ chối cũng không phải chỉ có vậy, còn có một chút là do.....Khụ, từ sâu thẳm trong nội tâm cô biết, mặc dù lúc đó Thạch Vĩnh Triết biểu hiện rất bình tĩnh, nhưng cô vẫn không thể bỏ mặc hấn qua một bên được. Bởi vì cảm giác có chỗ nào không đúng, dù sao từ nhỏ đến lớn bọn họ đều ở cùng một chỗ với nhau, lần này tất nhiên cũng vậy.

Cho nên, cô quanh co lòng vòng tìm cách nhờ người khác gọi điện mời sư huynh, từ tối hôm qua đã muốn cự tuyệt triệt để, nhưng đáng tiếc vẫn không có ai nghe máy. Ban ngày cũng đã tới trường học tìm mấy lần, đáng tiếc cũng không tìm được, thành ra bây giờ mới có thể mở miệng.

"Nếu sư huynh không tìm được bạn nhảy, em em em em có thể giới thiệu!"

Mục Tử Du trầm mặc thật lâu, sau đó phát ra một tiếng "Hả?", âm thanh này ít nhiều có chút giống như cười lạnh, chỉ là cô gái rõ ràng là không nhận ra, rất chắc chắn gật đầu một cái: "Thật, em đã hỏi hấn, hấn nói mình biết khiêu vũ."

Vì sao lại là 'hấn' ? Khụ Khụ khụ, còn nói gì nữa không?

"Thain!" Cô gái vừa nói, vừa quay đầu gọi: "Cậu đến đây một chút!"

Một lát sau, một vị "Mỹ nhân tóc vàng" xuất hiện trước mặt hai người, cô cảm thấy mái tóc dài lấp lánh, tràn đầy phong tình nước ngoài cùng với vóc người đầy đặn mỹ lệ (Thain: Hình dạng áo lót của phái nữ thật sự là vô cùng đáng sợ, hông của hấn sắp gãy luôn rồi....Cứu mạng! QAQ), dù là nhìn theo con mắt của thiếu niên, đây cũng là một vị mỹ nhân cực kỳ xinh đẹp.

Mỹ nhân tóc vàng đi một đôi giày cao gót 8cm, xiêu xiêu vẹo vẹo đi đến trước mặt hai người, không thể không nói, mỹ nhân chính là mỹ nhân, rõ ràng là đi không vững, lại có đầy ý tứ "Liều mềm đung đưa theo gió". Đáng tiếc, đôi khi hấn còn đứng không vững!

Vì vậy, khi đi đến trước mặt hai người thì bị kịch xảy ra.

Thain lao đảo một cái đã ngã về phía trước, khi ngã tới còn rất nghĩa khí đẩy cô gái ra: "Tiểu Ty Ty, mau tránh ra!"

Mà Mục Tử Du phản ứng không kịp, cứ như vậy mà bị đè lên.

Mấy giây sau, Mạc Vong phụ hồi lại tinh thần, vội vàng xông lên, khẩn trương hỏi: "Các anh không sao...." Cô đột nhiên bịt miệng, trong nháy mắt mặt đỏ bừng.

k.....kiss?

#Cánh cửa của thế giới mới được mở ra #

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Cậu Không Thể Nào Có Thai Cô Không Thể Nào Là Gay (1)

Phần một.

Mặc dù biết rõ Thain chỉ là "Bản thể", nhưng Mạc Vong không thể không thừa nhận, một màn trước mặt thật sự vô cùng đẹp mắt.

Thiếu niên bị đẩy ngã trên mặt đất, trên khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy vẻ kinh ngạc, trong con ngươi còn hiện lên một tia hoang mang, giống như không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mà bên trên, "Cô gái" tóc vàng đang nằm trên người hấn, bởi vì góc nhìn bị khuất, nên Mạc Vong không thể trực tiếp thấy rõ nét mặt của "Cô ấy", cho đến khi có một làn gió nhẹ thổi qua, sợi tóc vàng óng ánh nhẹ nhàng bay lên, lộ ra vẻ mặt đỏ ửng trắng nồn.

Đôi môi tuyệt đẹp của hai người, vào lúc này.....Đang dính chặt.

Mạc Vong lặng lẽ bịt mũi, chẳng hiểu tại sao, cô lại cảm thấy bên trong dường như hơi nóng lên, giống như là một giấy sau đó sẽ có cái gì đó chảy ra.

_____ Ngày, cảm giác thật là kỳ lạ.

_____ Cảm giác có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại.....Khụ khụ khụ, thích nghe ngóng.

_____ Tê tê, có phải cô đã không cẩn thận mở ra một cánh cửa kỳ lạ rồi không? QAA

Nhưng vào lúc này _____

"Tách tách!"

Tiếng chụp ảnh vang lên rõ ràng, khiến ba người vốn đang ngây người tại chỗ lấy lại được tinh thần.

Hai người trên đất vội vàng đẩy đôi phương ra, không hẹn mà cùng lấy tay chùi mũi thật mạnh, Mạc Vong quay đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy một người vô cùng quen mắt đứng cách bọn họ không xa. Nhìn chiếc mũ màu đỏ trắng và bộ quần áo quen thuộc, một bộ râu trắng muốt rậm rạp, một cái túi thật to màu vàng.....

"Ông già Noel?"

"Chính xác!" Người tới cười khi khẳng định câu nói của Mạc Vong.

Cô gái: "....." Âm thanh này....Chẳng lẽ là, "Lục sư huynh?"

"Tiếp tục đoán đúng!" Ông già Noel Lục Minh Duệ nhảy nhót đi tới, quơ quơ máy chụp ảnh trong tay, "Vây đứa bé ngoan này, lấy tấm ảnh vừa rồi làm phần thưởng đem tặng cho em có được không?"

Cô gái: "....." Mặc dù cũng rất muốn, nhưng mà, "Ở nước nào ông già Noel có máy ảnh vậy?"

"Đây không phải là máy ảnh." Thiếu niên lắc đầu, rất xảo quyết cất máy ảnh vào chiếc túi lớn sau lưng, "Là quà tặng, anh chỉ mượn dùng một chút thôi."

"... .."

"Minh Duệ!" Rốt cuộc Mục Tử Du cũng đứng lên, sau khi dùng sức lau miệng mấy cái, quát nhẹ ra tiếng, âm thanh từ trước đến giờ luôn nhẹ nhàng giờ cũng xen lẫn một chút tức giận, có lẽ là bởi vì chuyện "Ngoại ý muốn" vừa rồi.

"Tử Du, đâu cần nghiêm túc như vậy, tớ cũng chỉ đùa một chút thôi mà." Lục Minh Duệ nhún vai một cái, "Hơn nữa, có thể được một cô gái xinh đẹp như vậy....Tớ hâm mộ còn không kịp, cậu không vừa lòng cái gì có chứ?"

Một cánh tay đột nhiên kéo kéo váy cô gái.

Mạc Vong nghiêng đầu nhìn, phát hiện Thain vẫn còn đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, một tay che mũi, trên đỉnh đầu dày đặc bóng tối đến mất thường cũng nhìn thấy được.

".....Thain?" Làm thế nào đây, hấn giống như là bị đá kích rất lớn.....

"Tiểu Tỷ Tỷ....." Thiếu niên chậm rãi mở miệng, âm thanh vô cùng run rẩy, giống như người đã mất đi linh hồn, "Thật xin lỗi, tôi đã làm trái với lời thề của mình rồi....." TAT rõ ràng đã thề với Ma Thần Đại Nhân, sẽ đem toàn bộ con người hiến tặng cho ngài, nhưng....Nhưng....

Mạc Vong: ".....Lời thề?"

Lục Minh Duệ: "Âm thanh này.....Hắn là nam?"

Mục Tử Du: "....." Càng thêm dùng sức lấy khăn tay lau mũi.

đây thật sự là một chuyện cũ bi thương#

Rồi sau đó, ba người chỉ thấy mỹ nữ tóc vàng, không, là thiếu niên lão đạo lác lác đứng lên, sau đó, đi đến trước mặt Mục Tử Du, nắm lấy tay hắn, vô cùng thành khẩn nói: "Cậu yên tâm, tôi sẽ chịu trách nhiệm với cậu."

Mục Tử Du: "....."

"Vì vậy cậu có thể khiến tôi sinh con sao?"

Lục Minh Duệ: ".....Phốc! Ha ha ha ha ha!" Không sai, người này rất không hiền hậu mà cười lên.

Mà cô gái đang chờ đợi cuộc cũng phản ứng kịp, hiểu ra tình huống hiện tại, cực kỳ tức giận, một phát bắt được thiếu niên, lên tiếng "Thật vô cùng xin lỗi sư huynh!", hung hãn khiêng hắn chạy về phía đằng xa.

Lại không nói một màn này để lại cho hai thiếu niên ấn tượng "Khắc sâu" như thế nào, cô gái thật sự đã im lặng ghen hờn!

Một lát sau, hai người đi đến chỗ không người.

Bị Ma vương bệ hạ ném trên mặt đất, Thain nghi ngờ không hiểu: "Tiểu Tỷ Tỷ bệ hạ?"

".....Cậu làm cái gì vậy?" Cô gái nâng trán,: "Lại có thể nói với sư huynh như vậy....."

Thiếu niên tỏ vàng giương như ý thức được điều gì, vội vàng quỳ một chân xuống: "Bệ hạ, xin hãy tha thứ cho tôi tự mình quyết định, nhưng mà, làm ơn hãy chấp nhận hôn sự của tôi."

"....." Người này rốt cuộc cứng đầu đến mức độ nào đây!

"Bởi vì, tôi không thể...." Ánh mắt của thiếu niên âm trầm đi, "Khiến cho đứa bé của tôi không có một gia đình hoàn chỉnh."

"...." Đứa bé của hắn từ đâu đến vậy! Chỉ hôn một chút làm sao có thể có đứa bé! Hơn nữa bọn họ còn là hai người đàn ông!

"Thain, đủ rồi, không được tiếp tục gây phiền toái cho bệ hạ."

Thiên niên quay đầu theo bản năng: "Tiền bối Esther....."

Mặc dù mong đợi buổi vũ hội nhất là học sinh, nhưng dường như các giáo viên cũng đều được mời, mặc dù chỉ có một phần tới tham dự, và Esther "Cẩn thận bảo vệ bệ hạ" đương nhiên là một trong số đó. Nhưng mà suy nghĩ đến việc làm một "Tấm gương tốt", hắn chỉ mặc một bộ tây trang màu đen đơn giản, nhưng dù như vậy, nhưng khí thế tỏa ra từ toàn thân như trước vẫn khiến mọi người phải suy đoán xem có phải hắn đang cos nhân vật boss phản diện trong một bộ phim nào đó hay không.

Chậm rãi đi tới, Esther than nhẹ: "Thain, người nên học hỏi nhiều vấn đề thông thường." Dứt lời, đi đến bên cạnh cô gái, cũng quỳ xuống: "Bệ hạ, xin tha thứ cho sự lỗ mãng của hắn."

"Ngược lại, tôi không tức giận,....chỉ là,.....Lời của anh là có ý gì?"

"Là như vậy." Esther cẩn thận giải thích nói: "Ồ Ma giới, vợ chồng kết hợp là thông qua 'hôn môi' mà thành."

Mặc dù không hiểu rõ thế nào là "Vợ chồng kết hợp", nhưng cô gái vẫn đỏ ửng mặt theo bản năng, dò xét hỏi: "Ý của anh là....Người Ma giới chỉ cần....Khụ, hôn một chút, sẽ mang thai?"

Thanh niên chắc chắn gật đầu: "Đúng là như vậy."

"....." Việc này cũng quá không khoa học rồi! Cho dù là cô cũng biết, rõ ràng phải đi quá thân mật.....Khụ khụ khụ, gì kia, mới có thể có em bé!

"Chỉ là, Thain, dù vậy." Esther quay đầu nhìn về phía thiếu niên,: "Hai người đàn ông cũng không thể sinh con."

"! ! !" Thain giống như bị sét đánh, lộ ra vẻ mặt bùng tình,: "Đúng vậy, mặc dù tôi mặc quần áo con gái, nhưng bản thân tôi là con trai mà!"

Mạc Vong học máu, trọng điểm ở chỗ này sao!

Esther tiếp tục đào tạo: "Hơn nữa, ở thế giới của bệ hạ, cho dù hôn môi cũng không thể mang thai."

".....Tiểu Tỷ Tỷ bệ hạ, thật đúng như vậy phải không?"

".....Ừ."

"Thật tốt quá!" Thain thở phào một cái: "Tôi còn tưởng rằng... đã phản bội bệ hạ, thật sự là quá tốt!" Ngay sau đó hắn lại nghi hoặc hỏi: "Như vậy, bệ hạ, tiền bối Esther, người ở đây mang thai bằng cách nào?"

Mạc Vong: "....."

"Tại sao hai người không nói chuyện?"

"....." Lần nữa X2

Thật ra thì, hai người không phải không muốn nói, mà là bọn họ đều không biết....

Mặc dù cô gái từ nhỏ đã ở thế giới này, nhưng rốt cuộc còn chưa mở được cánh cửa của thế giới mới vì chưa đủ tuổi, mà thanh niên chủ yếu dựa qua thứ được gọi là "Phim truyền hình" gì đó biết được một chút kiến thức thông thường (trên thực tế khi lần đầu tiên hắn thấy nữ chính liên tục cùng nam chính nam phụ hôn môi đã bị dọa sợ, vô cùng lo lắng rốt cuộc cô ta sẽ sinh ra đứa trẻ như thế nào.....) nhưng bình thường TV cũng không có chiếu "Chi tiết", hắn biết mới là lạ!

Vì vậy....

"Đến lúc rồi, chúng ta cùng đi thôi?"

"Dạ, bệ hạ."

Thain: "Tiểu Tỷ Tỷ bệ hạ..... Tiền bối Esther...."

"Đúng rồi, Esther, Grays đâu?"

"Vừa vào cổng trường thì có một vài cô gái đến ngăn cản hẳn, vì vậy tôi đã một mình đến trước."

"Như vậy à...."

Thain: "Vì sao hai người không để ý đến tôi vậy....."

Cho nên cái đề tài làm cho người ta lúng túng cứ như vậy qua đi, mà đến tận lúc này, Mạc Vong lại một lần nữa ý thức được, Ma giới của hắn cùng với thế giới này có rất nhiều điểm khác biệt, khiến cô không khỏi dâng lên lòng hiếu kỳ: "Esther, các anh kết hôn như thế nào?"

Sau khi suy tư một hồi, thanh niên trả lời: "Nghĩ thức có chút tương tự với lễ cưới phương Tây ở thế giới này, chỉ là địa điểm cử hành hôn lễ là ở Thần điện của Ma Thần Đại Nhân, ăn mặc trang điểm long lẫy mời người thân đến chúc phúc, trước mặt vị đại nhân kia lập ra khế ước hôn nhân, cả đời không được làm trái, nếu không sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc."

"... ....Trước mặt còn rất đẹp đẽ, nhưng phía sau đã có chút đáng sợ."

Thiếu niên cũng rất nghiêm túc trả lời: "Bệ hạ, bởi vì hôn nhân là một chuyện vô cùng thiêng liêng."

".....Ừ." Cô gái sững sốt một chút, sau đó gật đầu một cái mỉm cười: "Nói cũng phải." Cảm giác giống như Ma tộc cũng không tệ,

đúng rồi: "Nói vậy lễ cưới cũng là Ma Thần Đại Nhân chủ trì sao?"

"Đúng vậy."

"Vậy, sinh con rồi, cũng do Ma Thần Đại Nhân trông nom?"

"Không sai." Esther đưa ra câu trả lời khẳng định cho câu hỏi lần này: "Sau khi sinh đứa bé ra, đều phải đưa đến Thần điện, đón nhận lời chúc phúc của vị đại nhân kia."

".....Cảm giác thật bận rộn."

Thanh niên cùng thiếu nữ cứ vừa đi vừa trò chuyện như vậy, rất nhanh, bọn họ đã trở lại khu vực lễ đường, cũng đúng lúc này, nghe được tiếng kêu cứu rung động: "Người đâu! Cứu mạng! !!"

"....." Tình... tình huống gì thế này?

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Cậu Không Thể Nào Có Thai Cô Không Thể Nào Là Gay (2)

Phần hai

Mạc Vong sững sốt một lúc, ngay sau đó phản ứng kịp, âm thanh kia hình như là của Grays, nhưng mà, vì sao hắn lại kêu thảm như vậy?

Cô vội vã nhìn về hướng phát ra âm thanh, liếc mắt một cái, trong nháy mắt đã ghen hòng, nguyên nhân chính là ____ thanh niên tóc tím đang bị một đám phái nữ bao vây chặn đánh....

Chẳng biết tại sao, cô gái thật sự không có một chút nào gọi là ngoài ý muốn.

Từ ban đầu khi nhìn thấy hắn lợi dụng sắc đẹp để lừa gạt các cô gái giúp hắn quét sân, cô đã cảm thấy hắn sớm muộn gì cũng có ngày như thế, nhưng

mà....Rốt cuộc cũng không nghĩ tới, lại có thể như vậy.....Khụ khụ khụ, rầm rộ như vậy.

"Bệ hạ!" Esther đã ngăn cản trước người cô gái.

".....Anh không cần khẩn trương đến vậy đâu?" Cô gái hết sức tự nhiên nắm lấy cánh tay thanh niên, từ sau lưng hắn đưa đầu ra tiếp tục nhìn về phía "Náo nhiệt", "Cũng không phải họ nhằm vào tôi."

"Không, tình huống có chút kỳ lạ...."

"Hả? Kỳ lạ chỗ nào?" Mạc Vong gãi gãi mặt,: "Ai bảo anh ta lừa gạt tình cảm phái nữ chứ." Coi như bị đánh cũng đáng đời chứ? Ghét nhất là mấy tên "Play boy"!

Esther lại lắc đầu một cái, nói rất nghiêm túc: "Quả thực thái độ Grays đối với phái nữ tương đối tốt, nhưng tuyệt đối không phải người như vậy."

"....." Mặc dù biết Esther rất không có khả năng nói dối, nhưng Mạc Vong vẫn không đồng tình với câu nói này của hắn. Có câu nói "Không tìm đường chết sẽ không phải chết", nếu như Grays thật sự không làm gì, làm sao có thể gây ra tình trạng hiện giờ? Không thể nói bởi vì bộ dạng hắn đẹp, mọi người đều phát điên rồi? Mục sư huynh cũng đẹp trai như vậy, cũng không thấy có người đuổi giết hắn!

"Bệ hạ, ngài xem!"

"Hả?"

Mạc Vong nhìn theo hướng ngón tay của thanh niên, trong nháy mắt 突然 không nên ____ này này, mắt mặt quá!

Không sai, chỗ cô thấy không phải ai khác, chính là tình cảnh Mục Tử Du bị một đám phái nữ đuổi giết.

"Đây rốt cuộc là....."

"Bệ hạ!" Nhưng vào lúc này, Grays chạy trốn tán loạn xung quanh rốt cuộc cũng thấy được tung tích hai người, trong nháy mắt ánh mắt hắn sáng lên, sau đó liền điên cuồng khua tay: "Esther, còn không mau tới giúp một tay!"

Thanh niên tóc tím vừa dứt lời, sau lưng hắn đột nhiên xuất hiện một cô gái nhào tới, con dao phay trong tay lóe ra ánh sáng lạnh chói mắt, không hề khách khí chút nào hung hăng bổ xuống đầu hắn.

Mạc Vong: "....." Mãi đến lúc này, cô cũng đã ý thức được có điểm không đúng. Vừa rồi do khoảng cách quá xa nên không thấy rõ ràng, giờ phút này nhìn lại, trong tay những cô gái kia đều cầm vũ khí, lại không thiếu các loại đạo cụ nguy hiểm, dù có thù oán thế nào đi chăng nữa, cũng không đến nỗi này chứ?

"Esther, nhanh đi!"

"Bệ hạ, một mình ngài có ổn không?"

Lời của hai người vang lên cùng lúc.

Thanh niên cùng thiếu nữ liếc nhau một cái, đã đạt thành loại ăn ý nào đó.

Cùng lúc đó ____

"Bệ hạ, ngài không sao chứ?" Thiếu niên tóc vàng chạy tới bên người cô gái.

"Thain, làm phiền cậu đi giúp bọn họ được không?" Mạc Vong chỉ ngón tay về phía Mục sư huynh, mặc dù có Lục sư huynh ra tay giúp đỡ, nhưng không thể không nói, số lượng phái nữ quá nhiều, hơn nữa đều ôm quyết tâm "Cá chết lưới rách", mà các thiếu niên vẫn còn tỉnh táo nên không dám ra tay quá mạnh, vì vậy càng thêm lâm vào thế bị động.

"Tôi hiểu rồi." Thiếu niên trực tiếp vứt bỏ tóc giả, đá rơi giày cao gót xông tới.

Nhìn chăm chú vào tình cảnh hỗn loạn ở hai bên, Mạc Vong không nhịn được im lặng châm chọc: "Những người phụ nữ có sức khỏe thật sự quá đáng sợ". Đương nhiên trong lòng cô cũng rõ ràng, chuyện này tuyệt đối không bình thường. Mặc dù không biết rõ nguyên nhân ở đâu, nhưng nhất định có chỗ không đúng!

Cũng mãi đến lúc này, cô mới phát hiện theo như lời Esther nói: "Người bảo hộ đều là những người nổi bật nhất được chọn trong hàng nghìn người của Ma tộc" tuyệt đối không phải là nói láo. Thân hình thanh niên và thiếu niên nhanh chóng xuyên qua đám người, tốc độ nhanh đến nỗi dường như không xuất hiện bóng dáng, mà năng lượng ma pháp cô tăng thêm cũng chỉ có thể miễn cưỡng sử dụng ánh mắt dõi theo động tác của bọn họ, thỉnh thoảng vẫn mất tăm hơi.

Là một người chứng kiến cô còn kinh ngạc đến mức độ này, huống chi là một người không biết sự tình.

Vì vậy, Mục Tử Du và Lục Minh Duệ vô cùng kinh ngạc thấy chỉ trong vòng mấy phút ngắn ngủi, phái nữ vốn đang vây quanh bọn họ đều thi nhau ngã

xuống, liền tiếp vâng lên âm thanh rơi xuống đất. Mà không đợi bọn họ kịp nói gì, hai người hoàn toàn không giống người bình thường này đã kéo một thanh niên khác xui xẻo hai chân đi về phía cô gái đứng đó không xa.

Thain hơi giãn gân cốt, hướng về phía Esther cũng đã làm xong tất cả cười nói: "Tiền bối, tôi giải quyết xong 76 người, còn anh?"

"83."

"Ài?" Thiếu niên tóc vàng thờ dài,: "Quả nhiên vẫn là tiền bối anh lợi hại." Ngay sau đó lại cười,: "Và, còn có sức quyến rũ của tiền bối Grays tương đối lớn."

Grays: "....." Hắn lệ rơi đầy mặt ôm lấy bắp đùi cô gái,: "Bệ hạ! ! Làm tôi sợ muốn chết! ! !"

Mạc Vong: "...." Đại ca, khóc đến thảm như vậy thật sự là không có vấn đề gì sao? Cô bắt đắ dĩ thờ dài, lấy ra một chiếc khăn tay, cúi người xuống lau mặt của hắn, lại vỗ vỗ đầu của hắn,: "Tốt rồi, tốt rồi, không sao."

"Bệ. . . . . Nác. . . . . Xuống. . . . . Nác. . . . . Ngồi. . . . . Nác. . . . . Nác. . . . . Nhân. . . . . Nác. . . . . Từ. . . . ."

"Được rồi, không cần nói." Cô gái thật là mắt mặt, người này dù sao đi chăng nữa cũng là một trong những người bảo hộ? Tại sao có thể như vậy? Hơn nữa một đại nam nhân khóc đến trình độ như thế này thật sự không có vấn đề gì sao?

Giống như biết được suy nghĩ trong lòng cô gái, thiếu niên Thain cẩn thận từng li từng tí nhích lại gần, thấp giọng nói: "Bệ hạ, cái này thật sự không phải lỗi của tiền bối."

"Hả?"

"Trước kia tôi chỉ mới nghe nói, nhưng vừa rồi rốt cuộc cũng đã xác nhận được, tiền bối hình như có...." Âm thanh về sau càng nhỏ đến khó có thể nghe thấy.

"Chứng chán ghét nữ giới?" Có lẽ là bởi vì qua kinh ngạc, Mạc Vong không tự chủ hô lên. Một giây tiếp theo, cô vội vã che miệng lại, ngay sau đó nghe thấy tiếng khóc của thanh niên ôm cô ngừng lại trong chốc lát, rồi sau đó lại tuôn trào ra tiếng kêu thê thảm "A a a a", cô ㄟ nghiêm mặt nói lời xin lỗi,: ".....Thật xin lỗi." Được rồi, cô gái đối với loại chuyện như thế này cũng không biết nên nói gì cho phải.

Nhưng mà, một Grays "Sát gái" lại có chứng "Chán ghét nữ giới", có thật không?

Esther dưới ánh mắt kinh ngạc và soi mói của cô gái, ho nhẹ một tiếng, gật đầu một cái, ngay sau đó, tận lực dùng một cách nói tương đối uyển chuyển giải thích. Đương nhiên, Grays cũng thi thoảng bổ sung nhân tiện khi đề "Đối thủ lâu năm". Rất nhanh, cô gái đã tổng kết ra một chuyện xưa thê thảm như vậy ____

Từ việc Grays là người thừa kế thứ chín mươi chín của nhà hắn cũng có thể thấy được, lịch sử của tộc Brendel đã có từ lâu, đương nhiên, dùng cách nói tương đối thông tục chính là ____ vừa có tiền lại có thế. Nhưng điểm quý dị của gia tộc này chính là, đặc biệt mấy đời chỉ có con một....Khụ khụ khụ, Vợ chồng ở Ma giới động tác thân mật nhất cũng chỉ có hôn môi, sau đó nhờ hôn môi mới có thể tạo ra đứa bé, nhưng vô ý hôn môi một lần cũng có thể tạo ra đứa bé.

Đây hoàn toàn là muốn xem Ma Thần Đại Nhân rộng lượng đến mức nào !

Nhưng đến thời cha của Grays, lại xảy ra một biến hóa quý dị, phía trước Grays, bọn họ lại có đến năm cô con gái. Theo như tình huống bình thường mà nói, năm nữ là một, thấy thế nào cũng nên thương yêu con trai, nhưng vấn đề là nhà hắn có nhiều đời như vậy! Vẫn là lần đầu tiên có người sinh ra con gái! Có biết bao quý trọng! Ai cũng biết có được không? !

Vì vậy, Grays đáng thương từ nhỏ đã dưới bóng tối của Đại Nhân Môn tỷ tỷ mà lớn lên, mà các tỷ tỷ được yêu quý lại đặc biệt thích ôm lấy đệ đệ nhà mình chơi đùa đủ kiểu, siết chặt, xoa xoa, thay quần áo, quả thật giống như đem điện mạo khả ái của tiểu đệ đệ biến thành món đồ chơi tình sáo. Cho đến lúc chẳng biết từ khi nào, tiểu Grays mắc phải "Chứng chán ghét nữ giới", tình huống lúc đầu rất nghiêm trọng, quả thực là vừa nhìn thấy phái nữ đã có thể ngất xỉu, nhưng được người nhà quan tâm chăm sóc và trị liệu, dần dần chuyển sang "Không thể tiếp xúc với phái nữ".

Chỉ có như vậy còn chưa tính, vấn đề là lòng tự ái của người này rất mạnh, không vui vì bị người khác chê cười ____ chỉ là không thể tiếp xúc cùng phái nữ mà thôi, cũng không thể ngăn cản hắn trở thành một thân sĩ!

Vì vậy biến thành sự việc hôm nay...

Chỉ cần không bị chạm vào, người này chính là thân sĩ tao nhã lễ độ, nhưng chỉ cần bị chạm một cái... Thấp nén!

Nhân tiện nhắc đến cái đó giải thưởng "Kỹ thuật nhảy tảo nhả nhất Ma giới" là thật, nhưng hắn cùng một bạn nam cùng nhau giành giải thưởng, khụ khụ khụ, hắn nhảy phần của nữ.

Mạc Vong nghe xong đầu đầy hắc tuyến: "Cho nên bị đuổi giết chỉ có thể chạy trốn sao?" Thật là phá hủy tam quan! Rõ ràng là "Công tử đào hoa", kết quả lại hoàn toàn không thể đụng vào phái nữ, tương phản này thật sự là muốn đột phá cả chân trời?

".....Vâng" Grays rung rung gật đầu, hắn lại không mang theo vũ khí bên người, muốn đánh bất tỉnh lại phái động vào đối phương, ngược lại có thể cướp

lại vũ khí, nhưng nghĩ lại vũ khí trước đó đã bị bọn họ sờ qua....A a a, tốt nhất vẫn là chạy trốn đi, dù sao gặp Esther ném cho hấn là tốt rồi, dù sao phái nữ thấy người này luôn là nhượng bộ lui binh!

"Chờ một chút!" Vừa mới bắt đầu cô gái đã cảm thấy có chỗ không đúng, hiện giờ rốt cuộc phản ứng lại, cô lặng lẽ cúi đầu nhìn bắp đùi bị ôm, lại nhìn một chút Grays được xưng là có "Chứng chán ghét nữ giới", tại sao lại cảm thấy như là mình bị chơi.....

"Bệ hạ?"

".....Tôi cũng là nữ."

Grays: "!!!" Kinh hãi: "Đúng vậy, bệ hạ ngài cũng là nữ!"

Mạc Vong: "...." Cô yên lặng siết chặt quả đấm, đột nhiên cảm thấy thật nhớ đánh người như thế nào?

Thain nghiêng đầu, lộ ra vẻ mặt vô cùng nghi hoặc: "Thì ra tiền bối vẫn không xem bệ hạ là phái nữ sao?"

Mạc Vong: "....." Thăng thần không bí mật xin hãy tự trọng! Cô không phải phái nữ thì chẳng lẽ là gay hay sao!

Esther: "....."

"Được rồi, Esther, anh đừng nói chuyện, không được đánh lại tôi!"

Nhìn chăm chú vào vẻ mặt buồn bực của cô gái, bị "Hạ lệnh ngâm miệng", ánh mắt Esther nhìn cô có chút bất đắc dĩ lại có nhiều hơn nhu hòa.

Bởi vì, lần này, bệ hạ anh mình vô cùng đã không cẩn thận đoán sai, hấn thật sự biết câu trả lời.

Ngay lần gặp đầu tiên, Grays có thể không hề trở ngại mà ôm lấy cô gái khóc lớn, khi đó hấn còn hơi kinh ngạc, nhưng ngay sau đó liền sáng tỏ, đại khái đây tất cả đều là bởi vì ____ vị đại nhân này đối với bọn họ là một nhân vật đặc biệt.

So với bất kì kẻ nào trên thế giới cũng đặc biệt hơn.

Và so với bất kỳ kẻ nào trên thế giới này cũng trân quý hơn

Ma vương bệ hạ độc nhất vô nhị.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Cậu Không Thể Nào Là Người Yếu Cô Không Thể Nào Là Quái Vật (1)

Phản một.

Sau khi mấy người làm ẩm ỉ một lát, trong lúc vô tình khi Mạc Vong nghiêng đầu phát hiện ra Mục sư huynh và Lục sư huynh đứng cách đó không xa, hai mắt nhìn nhau, người sau còn cười cười phát tay với cô, khuôn mặt bé nhỏ của cô gái nhú lại ____ cô lại không cẩn thận lại làm bản thân mất mặt rồi, TAT.

Cô vội vã đẩy thanh niên ôm bắp đùi mình mãi không buông: "Được rồi, đứng dậy đi."

"....."

"Grays,"

"....."

Mạc Vong kỳ quái nhìn người này một cái, đột nhiên phát hiện trong miệng hấn hình như đang lẩm bẩm điều gì đó, cô tò mò cúi đầu □, chỉ thấy hấn đang nhỏ giọng nói không ngừng: "Đây chính là cảm giác khi động vào phái nữ sao cảm giác cảm giác cảm giác này ....."

".....Này!" Đừng lấy bắp đùi của cô làm vật thí nghiệm có được không? !

Một lát sau, cô gái cuối cùng cũng đã thoát khỏi tình trạng lộn xộn lung tung này, cô thở dài, sau đó lại nhú mày: "Phải nói, thật sự là vô cùng kỳ lạ.....Tại sao lại đột nhiên xảy ra chuyện như vậy?"

Thain sờ cằm: "Thật ra, tình huống như vậy, hình như tôi đã từng nghe qua."

Grays rút cuộc cũng đã tự giác khôi phục lại sự tao nhã của mình, gật đầu: "Ta cũng cảm thấy vậy."

Ánh mắt cô gái nhìn về phía Esther: "Anh thì sao? Cũng thấy vậy sao?"

Thanh niên trầm mặc một lát, gật đầu một cái, rồi lại lắc đầu: "Bệ hạ, chỉ căn cứ vào tình huống như hiện giờ tôi không dám nói chắc chắn, có thể để tôi đi xem xét tình hình xung quanh một chút không?"

".....Tôi biết rồi." Cô gái dùng sức gật đầu một cái.

Thain cũng đứng dậy: "Tiểu Ty Ty bệ hạ, hãy cho phép tôi giúp đỡ tiên bối Esther."

"Ừ, được."

Ánh mắt của Esther rơi vào trên người thanh niên tóc tím: "Grays, nhiệm vụ bảo vệ bệ hạ giao lại cho ngươi."

"Lời này không cần ngươi phải nói!" Grays khẽ hừ một tiếng: "Đương nhiên ta sẽ bảo vệ bệ hạ thật tốt."

"Vậy thì tốt."

Dứt lời, thanh niên cùng thiếu niên quay người rời đi.

Mà Mạc Vong một đầu đầy vạch đen đầy thanh niên chẳng biết lại ôm bắp đùi mình từ lúc nào: "Này.... ....Đủ rồi.... ..."

"A!"

"....." Cái vẻ mặt kinh ngạc này của hắn là kiểu gì vậy? !

Sau đó, chỉ còn lại bốn người đi cùng với nhau, không biết có phải ảo giác hay không, nhưng Mạc Vong cảm thấy không khí có phần lúng túng, vì vậy cô cố gắng nói chuyện nhằm phá vỡ không khí quỷ dị này: "Khụ, sư huynh, các huynh vừa rồi làm sao vậy?"

Mục Tử Du lắc đầu một cái: "Anh cũng không rõ ràng lắm."

Lục Minh Duệ nói chen vào: "Mới vào lễ đường, những cô gái kia đã vọt tới, lúc đầu anh còn cho là Mục Tử Du bội tình vạc nghĩa, sau lại nghĩ ra hắn không thể đồng thời "Loạn"* với nhiều người như vậy.

*Loạn: Quan hệ nam nữ bừa bãi, bất chính.

"Minh Duệ!"

"Được, tởn ngậm miệng." Thiếu niên cười hi hi làm một động tác "Kéo khóa miệng".

"....."

"Đúng rồi, sư muội, em biết đây là chuyện gì sao?"

"Em?" Mạc Vong chống lại ánh mắt Lục Minh Duệ theo bản năng. "... .."

____ Lại đến, ánh mắt có cảm giác vô cùng sắc bén trước kia.

Cô hơi đắn đo một lát, rút cuộc vẫn lắc đầu một cái: "Không, em không biết." Đây không phải là nói dối, thật sự là cô không biết, chỉ là che dấu một phần sự thật. Nhưng mà, ba người Esther có cảm giác quen thuộc giống như đã từng gặp qua, đã nói lên chuyện này có liên quan đến "Ma giới", vì vậy dù sao cũng không nên kinh địch mà nói ra đúng không?

"Hả? Vậy sao."

Mặc dù là giọng nói khẳng định, nhưng có lẽ bởi vì trong lòng "Có quỷ", cô gái lại cảm thấy trong lời nói có mấy phần ý tứ không rõ.

Nhưng vào lúc này, cô đột nhiên nghĩ đến một chuyện, vội vàng lấy điện thoại di động ra bấm

"Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau....."

"Xin lỗi, số điện thoại....."

"Xin lỗi....."

Tiếng thông báo của tổng đài vang lên liên tiếp ba lần.

"Tại sao không gọi được chứ?" Mạc Vong nắm chặt điện thoại di động, quay đầu hỏi những người khác,: "Mọi người hôm nay có thấy A Triết không?"

Đáng tiếc chỉ nhận được những đáp án phủ định.

Trong lòng cô gái tràn ngập lo lắng, bây giờ đã hơn 6 giờ rồi, dù thế nào tên kia cũng ở trường rồi chứ? Tại sao không gọi được điện thoại? Rốt cuộc.....Đã xảy ra chuyện gì?

Mà ở bên kia.

Thật ra thiếu niên cũng ở đây gọi điện thoại cho cô gái, mà hẳn nhận được vẫn giống như cũ là ____

"Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau....."

Hắn vừa chạy như điên trên đường, vừa nhét điện thoại vào túi: "Chuyện gì xảy ra vậy, gọi điện thế nào cũng không được."

Dọc theo đường đi, thiếu niên hấp dẫn vô số ánh mắt.

Thứ nhất là bởi vì, hôm nay Thạch Vĩnh Triết mặc một thân quân trang màu xanh biển, bộ đồ này do mẹ Thạch cung cấp, có chút không giống so với phiên bản thực tế, hơn nữa đường may còn bó sát vào thân thể thiếu niên, kết hợp chiếc thắt lưng đen sẫm màu, tận lực phô ra thân hình cao lớn như cây bạch dương của hắn.

Ở cổ áo, ống tay áo, vạt áo còn được viền vàng, chỗ cổ áo có một cái nơ màu trắng, những màu sắc đó kết hợp với nhau mang đậm hơi thở thanh xuân. Mà dưới chân hắn đi một chiếc giày quân nhân, khiến ưu điểm chân dài eo thon của thiếu niên đều biểu lộ ra.

Hơn nữa còn có những phụ kiện như mũ quân đội, quân hàm, bao tay, theo cách nói của mẹ Thạch chính là ____ "Một thiếu niên quân nhân hoàn mỹ đã ra lò!"

Mà Thạch Vĩnh Triết rất là bất đắc dĩ: "Thiếu niên quân nhân là cái gì? Xưng hô này kỳ lạ quá rồi!"

"Kỳ lạ chỗ nào!" Mẹ Thạch tặng cho con trai mình một cái "Búng trán", hàm hồ nói,: "Phật dựa vào cà xà, người dựa vào quần áo, kỹ năng không đủ thì dựa vào trang bị, mẹ không phải đang giúp con lấy được thiện cảm của Tiểu Vong hay sao, lòng tốt mà còn bị coi là lòng lang dạ thú."

".....Mẹ, gần đây mẹ chơi Vong Du cái gì đó sao?"

"Đừng nói sang chuyện khác!" Lại một cái "Búng trán".

Thạch Vĩnh Triết: "....."

Sau khi mẹ Thạch đi qua đi lại vài vòng quanh đũa con nhà mình, thỏa mãn gật đầu một cái: "Không tệ, người khuôn chớ dạng, có thể gặp người."

Thạch Vĩnh Triết: "....."

"Trong lòng không được oán thăm mẹ." Một cái nữa, "Búng trán".

"....." Thiếu niên lệ rơi đầy mặt, thế nào mẹ cũng học được bộ dạng của ba rồi? !

"Á, có nên vào trong đính lại cái nút áo này một chút..."

"Mẹ, con cảm thấy rất ổn rồi....."

"Không được! Cởi ra cho mẹ!"

"....."

Vì vậy, sau hai lần nữa, cuối cùng Thạch Vĩnh Triết "Thập toàn thập mỹ" cũng được phép ra khỏi cửa, nhưng thời gian đã muộn rồi.

Trước khi đi, mẹ hắn còn đứng ở cửa kêu: "Con trai,nếu hôm nay không nhảy được một điệu với Tiểu Vong, cũng không cần về nhà nữa đâu."

Thạch Vĩnh Triết: "... .. Vậy con ngủ ở đâu?"

Chẳng biết ba Thạch đã đi từ lúc nào, rất không thông cảm chém một nhát: "Ngủ cùng với Đại Hoàng." Đại Hoàng là con chó trong nhà do nhà họ Lý dưới tầng một nuôi, nó có một cái phòng dành cho chó rất là lớn.

Thiếu niên cứ lệ rơi đầy mặt như vậy nhìn ba mình đi về phía trước nắm tay mẹ đi vào trong, trước khi đóng cửa còn hướng về phía hắn làm động tác "Về nhà trước mười giờ liền giết chết con", không thể nghi ngờ đó chính là biểu lộ cuộc sống của người chiến thắng. Hắn lại một lần nữa hoài nghi: Hắn thật không phải được nhặt về sao? Thật sự không phải sao? ? ?

Nói tóm lại, hắn bị dồn ép như vậy mà đến muộn.

Mà nguyên nhân thứ hai hấp dẫn ánh mắt mọi người là ____

Mèo trắng trên bả vai của hắn.

"Người chạy nhanh lên một chút cho ta! Đại nhân Esther còn đang chờ ta đấy!"

Thiếu niên rất không khách khí cãi lại: "Không vừa lòng thì tự đi mà chạy, hơn nữa không ai thèm chờ một con mèo!"

"Hừ, người cho rằng ta là người sao?"

"....." Thiếu niên trúng một mũi tên.

"Nam nhân bị coi là người thân."

"....." Thiếu niên một lần nữa trúng tên.

"Cả đời nhất định sẽ độc thân."

"....." Thiếu niên.... Được rồi, đã không còn chỗ cho mũi tên chen vào nữa. Trên đầu hiện lên mấy sợi gân xanh, hắn không hề khách khí chút nào nắm chặt con mèo trắng trên bả vai, hung tợn uy hiếp,: "Còn dám lăm mồm, ta liền đem người vứt ra ngoài."

"Người bị ngu sao?" Brad • Beckham lại khinh bỉ nhìn hắn một cái,: "Ta là mèo, ngã từ tầng năm xuống cũng không sao."

"Vậy cố gắng thoát nước thì sao?"

"Ta sai rồi!"

".....Này, tiết tháo ở đâu hả!"

"Bị ta trộn vào với cá khô ăn hết rồi." Mèo trắng không biết từ đâu lấy ra một con cá khô nhỏ, nhét vào miệng, nhai.

"....."

Cứ như vậy, khi một người một mèo đến trước cổng trường thì đã hơn sáu giờ.

Thạch Vĩnh Triết ổn định hơi thở có chút hỗn hển (Không thể không nói, kể từ khi bị "Linh hồn dừng giả" nhập vào, thể lực của hắn thật sự là càng ngày càng tốt), rồi nhìn về phía cánh cửa sáng ngời chạy bằng điện đuổi phăng lại quần áo, đi về phía trường học.

"Đợi....."

"A!"

Hai tiếng kêu đồng thời vang lên.

Một tay mèo trắng bị mất.

Mà thiếu niên thì bị một cỗ lực lượng không biết tên bắn ngược đến nỗi lui cả về phía sau, hắn sững sờ: "Chuyện gì xảy ra?"

"Cửa trường học giống như bị người ta bày ra kết giới."

"Kết giới?" Thạch Vĩnh Triết tuy không phải cư dân chính thống của "Ma giới", nhưng nhờ các loại tin tức thông dụng hàng chục năm nay, hắn đương nhiên biết rõ ràng "Kết giới" là cái gì,: "Tại sao lại xuất hiện ở trường học?"

"Không biết." Mèo trắng lắc đầu một cái, sau đó, nó đi tới cửa trường học, lấy móng vuốt cẩn thận từng li từng tí chọc vào, một giây sau đó, quả nhiên cũng bị lực lượng kì dị này hất văng ra.

"....." Sắc mặt Thạch Vĩnh Triết đột nhiên thay đổi,: "Tiểu Vong.... Tiểu Vong không phải ở bên trong chứ?" Cho nên điện thoại mới....Không thể liên lạc được?

Hắn vội vã lấy điện thoại di động ra, gọi một lần nữa.

Nhưng dù gọi bao nhiêu lần, đều chỉ nghe được một âm thanh nhắc nhở lạnh lẽo như vậy.

"Đáng ghét!" Một tay vứt bỏ điện thoại di động, lần nữa chạy tới trước cửa.

Brad nhảy người lên một cái, tiếp được điện thoại di động, không khỏi hô lên: "Vô dụng thôi."

Đáng tiếc, thiếu niên giống như hoàn toàn không nghe được lời của nó, chỉ là cầm đầu cầm cổ chạy về phía "Cánh cửa" trong suốt, lần sau so với lần trước càng dùng sức hơn, nhưng giống nhau, đều bị hất trở lại càng mạnh hơn.

Thiếu niên lại bị hung hăng hất xuống đất một lần nữa thì mèo trắng nhanh nhẹn nhảy đến trước ngực của hắn: "Đủ rồi! Như vậy chỉ uống phí sức lực, căn bản không có chút tác dụng nào cả."

Thạch Vĩnh Triết cúi thấp đầu, chậm rãi siết chặt bàn tay đã bị tím bầm từ lúc nào thành quả đấm: "Vậy ngươi nói lên làm thế nào?" Đương nhiên hắn biết hành động của mình bây giờ chỉ uống phí sức lực, nhưng nỗ lực, ít nhất còn có cơ hội thành công, dù chỉ là một phần vạn hoặc thậm chí ít hơn; còn nếu không làm gì, thì cái gì cũng không có.

Trừ việc đó ra, hắn còn có thể làm những gì?

".....Cho gọi thôi."

"Cái gì?"

"Ngươi đã tích lũy đầy đủ ma lực, có thể gọi ra thánh thú một lần nữa rồi." Mèo trắng liếm liếm móng vuốt,: "Thánh thú có rất nhiều loại, cũng có thể cắn nuốt kết giới."

"Nhưng....." Không phải cứ biến thành "Dũng giả" là tốt đâu?

"Ngươi cũng nên thử tiếp nhận phần lực lượng kia đi?"

"....."

"Trong lòng ngươi cũng tự hiểu, cho nên hiện tại tạo ra tình huống 'tinh phân' như vậy, là bởi vì bản thân ngươi đang bài xích nó." Mèo trắng thở dài, từ trước ngực thiếu niên nhảy xuống, ngồi chồm hổm, hiếm khi nghiêm túc nói,: "Vị tiểu cô nương Ma vương kia bình thường nhìn nhữn như con chi chi, nhưng trong chuyện này lại quả quyết hơn ngươi rất nhiều."

Trên thực tế, cho tới bây giờ, hắn đều không cho rằng mình là "Dũng giả", mà vẫn luôn cố chấp cho rằng ____ hắn là người, cô cũng là người, bọn họ chỉ là một đôi thanh mai trúc mã bình thường nhất trên thế giới này. Bởi vì, một hi thừa nhận thân phận "Quý dị" này, sẽ giống như có thứ gì đó hoàn toàn bị thay đổi, quá khứ tốt đẹp hằng ngày trước kia sẽ một đi không trở lại, cô cũng sẽ không còn là tiểu thanh mai của hắn nữa...

Loại chuyện như vậy.....

Loại chuyện như vậy....

Không thể nào chấp nhận nổi!

Nhưng dù hắn không chấp nhận, thì sự thật cũng sẽ không thay đổi.

Bởi vì, cô dũng cảm hơn hắn rất nhiều, cũng kiên cường hơn rất nhiều.

Hơn nữa, hiện giờ cũng không có thời gian để do dự nữa rồi.

Nếu như nói tiếp nhận thân phận và lực lượng kia mới có thể bảo vệ được cô.....

____ Tiểu Vong, tôi rất nhanh sẽ đến tìm cậu.

____ Lập tức tới ngay.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Cậu Không Thể Nào Là Người Yếu Cô Không Thể Nào Là Quái Vật (2)

Phần hai.

"Tên kia rút cuộc chạy đi đâu thế!"

Mạc Vong nhìn vô số tin nhắn bị gửi trở lại, trong lòng có chút nóng nảy.

"Bệ hạ....." Âm thanh nho nhỏ của Grays vang lên bên tai cô.

"?" Cô gái ngẩng đầu theo bản năng, chỉ thấy khuôn mặt của thanh niên đã nhấn lại thành một đồng, cô nghi ngờ cúi đầu, phát hiện mình không biết đã nắm lấy tay của hắn từ bao giờ, còn nắm rất mạnh....Nhớ đến sức lực của mình, Mạc Vong lệ rơi đầy mặt, vội vàng buông tay ra,:"Thật xin lỗi!"

"Không sao," Thiếu niên tóc tím không biết lấy đâu ra một cục gạch, nhét vào tay cô gái,:"Xin ngài hãy bóp cái này."

"... .." Ai muốn bóp thứ này đâu! Mục sư huynh và Lục sư huynh cũng không cần dùng ánh mắt như vậy nhìn hắn đâu! Đau đớn không dậy nổi!

Nội tâm cô gái bị thương như vậy.

Mọi người đều biết, bị thương sẽ phải phát tiết, vì vậy....Cô không để ý đã khiến hòn gạch trong tay biến thành một đồng vụn màu đỏ.

Mạc Vong: "... .." = mãnh =!

Lục Minh Duệ: "....." = =+

Mục Tử Du: "... .." = =

Grays: "Sức mạnh của ngài thật sự rất tốt!" Ngón cái! Nhân tiện lại đưa lên một cục gạch nữa.

"Anh đủ rồi đó!" Đừng phá hư hình tượng của cô nữa có được không? Mặc dù...Cô hình như chẳng có hình tượng gì cả.

Đang lúc cô lúng túng không biết nên nói gì cho phải, thấy bóng dáng Esther và Thain quay trở về, Mạc Vong vội vàng chạy đến, nhân tiện hóa giải tình cảnh lúng túng này.

Mà đi đến gần, cô gái mới phát hiện Thain đã đổi một bộ quần áo thể thao đỏ trắng không biết lấy từ đâu, khuy, vón chân trần cũng đã đi giày. Dĩ nhiên, suy nghĩ đến tình huống như vậy mà mặc quần áo lót thật sự là quá mức....Khụ khụ khụ, cho nên hắn bình tĩnh không thấy một chút biến hóa.

"Sao rồi? Biết là chuyện gì không?"

Esther gật đầu một cái, nhẹ giọng nói ra: "Bệ hạ, có người đặt đá ác mộng trong trường học."

"Đá ác mộng?" Cô gái lặp lại từ ngữ xa lạ trong miệng, tò mò hỏi,:"Vậy nó là cái gì?"

"Cái này tôi biết rồi!" Thain quơ quơ một ngón tay,:"Là một loại đá có thể kích thích dục vọng trong nội tâm của con người nhưng theo một phương thức không chính xác."

"Phương thức không chính xác?"

"Ừm, ví dụ như....Tôi vốn muốn ăn thịt, sau đó dưới ảnh hưởng của đá ác mộng, lại trở thành cầm dao thái thức ăn không ngừng giết heo. Mặc dù mục đích cuối cùng đều là 'Lấy được thịt', nhưng hành động của bản thân lại có vấn đề, có đúng không?"

"....." Không, cái ví dụ này quá mới lạ rồi!

"Hay ví dụ như muốn ăn đồ ăn, sau đó...."

"Không cần nói nữa, tôi hiểu rồi!" Cô gái vội vàng hô ngừng, cô không hi vọng mình nghe thấy những câu kiểu như "Ăn côn trùng" gì đó, nghĩ như vậy đã có thể hiểu được rồi, tâm nguyện của những bạn nữ kia có lẽ là "Ở cùng hắn" hoặc "Lấy được hắn", sau đó bất tri bất giác lại trở thành đuổi giết hắn, chém giết rồi lấy được một phần sao? Đột nhiên cảm thấy khẩu vị thật là nặng...

"Đợi chút, vậy tại sao chúng ta lại không bị ảnh hưởng?"

"Tiểu Ty Ty bệ hạ chính là Ma vương đại nhân, làm sao có thể bị đá ác mộng ảnh hưởng!" Thiếu niên tóc vàng trả lời vô cùng sáng khoái,:"Mà chúng tôi đều là những người tinh anh, khả năng chống lại sát tính rất cao, cũng không bị ảnh hưởng."

"Như vậy à."

"Ừ."

"Nói như vậy, bệ hạ...." Trong ánh mắt của Esther hiện lên một chút do dự, hình như không biết có nên nói hay không.

Mà Mạc Vong dĩ nhiên có thể hiểu được hàm ý trong lời nói của hắn, cô nhẹ giọng nói: "Anh cảm thấy...Mục sư huynh và Lục sư huynh có vấn đề sao?" Rõ ràng là người bình thường, nhưng lại không bị ảnh hưởng gì.

"Tôi cũng không thể khẳng định, nhưng mà," Tiếng nói của thanh niên tạm ngừng, ngay sau đó lại nói tiếp, "Không chịu tác dụng của đá ác mộng có ba trường hợp."

"Ba trường hợp?"

"Đúng vậy." Thanh niên giơ một ngón tay, "Một, không nằm trong phạm vi ảnh hưởng của đá ác mộng." Ngay sau đó, hắn khẽ lắc đầu, "Tôi vừa mới điều tra, cả sân trường cũng....."

"Như vậy có thể loại bỏ trường hợp này." Cô gái gật đầu, "Trường hợp thứ hai là gì?"

"Bản thân có khả năng chống lại Ma tính cực tốt." Nói tới đây, thanh niên lại lắc đầu một lần nữa, "Thứ cho tôi nói thẳng, bệ hạ, tôi không cảm nhận được trên người bọn họ có một chút ma lực nào cả."

"Như vậy....Trường hợp thứ ba là?" Cô gái nhìn chăm chú vào thanh niên đã giơ lên ba ngón tay, hỏi.

"Đá ác mộng có một loại đặc tính, là trong khi sử dụng, người gần nó sẽ không bị ảnh hưởng."

"... .."

Mạc Vong hiểu hàm ý trong lời nói của Esther, nói đơn giản, nếu không có gì bất thường, thì một là Mục Tử Du và Lục Minh Duệ hợp mưu lại với nhau, hoặc là một trong số hai người đó là người sử dụng đá ác mộng, nếu không thì không có cách nào giải thích được tình huống như hiện giờ.

Nếu như là người trước.....Mục đích là gì?

Nếu như là người sau.....Nhưng không có cách nào đoán ra rốt cuộc ai mới thật sự là người sử dụng, bởi vì hai người bọn họ luôn đi cùng với nhau.

"Nhưng mà, hiện giờ dù tìm ra người sử dụng cũng không có cách gì nữa rồi." Thain đột nhiên nói: "Sau khi đá ác mộng được sử dụng, sẽ tự mình ăn náu, trừ phi tìm được nó rồi đập nát, nếu không sẽ không có biện pháp giải trừ."

".....Nếu vẫn tiếp tục, thì sẽ thế nào?" Cô gái nhảy bèn nghe được trong lời nói của thiếu niên có chút ý không tốt.

Thain gãi gãi cái ót, nghiêng đầu suy tư trong chốc lát: "Hình như gọi là.....Dung nhập với ác mộng thì phải?"

"Đúng vậy." Esther gật đầu, "Đám người cùng ác mộng của họ sẽ bị dung hợp làm một trong đó, cuối cùng tạo lên một ác mộng khổng lồ."

Giống như chứng minh cho lời nói của hắn, Mạc Vong đột nhiên cảm thấy cảnh vật trước mắt trở nên vụn vặt, cô vội vã dụi dụi mắt, khi nhìn lại thì tất cả mọi thứ đã khôi phục lại trạng thái ban đầu. Áo giáp sao? Không, không đúng!

Một giây trước rõ ràng còn là buổi chiều, ánh sáng màu cam trải đầy một vùng đất, hiện giờ bầu trời lại mờ mờ, bốn phía đều là một màu đen nhánh.

"Cái này là....."

"Chuyển đổi không gian." Esther cảnh giác nhìn chăm chú bốn phía, hay tay trái phải của hắn chẳng biết đã xuất hiện hai thanh kiếm dài từ lúc nào, thanh kiếm bên trái lóe ra ánh sáng màu xanh lam lấp lánh, bên phải là một thanh kiếm màu đen sẫm, mơ hồ còn phấp phấp đỏ sậm bất thường. "Bệ hạ, xin cẩn thận, chúng ta đã hoán đổi sang giấc mơ thế giới."

"Giấc mơ thế giới?"

"Bệ hạ!" Grays cũng nhanh chóng chạy tới, trong tay cũng xuất hiện một thanh kiếm màu bạc, điêu khắc những cây gậy hoa lệ, phía trên được khảm một viên đá lóe ra nhàn nhạt những tia sáng màu tím.

"Không ngờ đến thế giới này còn có thể đại chiến một trận." Thain nở nụ cười sang sảng, "Thật là ngoài ý muốn." Khi nói chuyện, không biết hắn lấy ở đâu ra một thanh kiếm màu vàng kim, sau khi cầm về phía sau, bắt đầu đứng đắn gân cốt.

Mạc Vong khòe miệng co gập chăm chú nhìn vào động tác của thiếu niên, mặc dù động tác của hắn nhìn có vẻ nhẹ nhõm, thế nhưng, thanh kiếm kia cắm vào nền xi măng, phát ra một tiếng "Ầm!" vô cùng lớn!

Chứ đừng nói....

Cô lặng lẽ cùng thanh kiếm ước lượng, bị ai phát hiện chiều cao của mình và nó không sai biệt lắm...

Quá ngược tâm rồi!

Nhưng mà!

Quan trọng hơn là!

Cô nghiêng đầu nhìn về phía hai vị sư huynh, nhỏ giọng hỏi: "Các anh làm lộ liễu như vậy thật sự không có vấn đề gì sao?!"

"Không sao, bệ hạ." Thiếu niên tóc vàng buông tay ra, "Dù thế nào đi nữa trong số bọn họ cũng có một người chắc chắn có đá ác mộng."

"....."

"Thain, không được hù dọa bệ hạ."

"Hắc hắc he he hắc."

"Hù dọa?"

Esther nghiêm túc giải thích: "Là như vậy, bệ hạ, nếu như không có khả năng chống lại Ma tính, sau khi rời khỏi mộng thể giới sẽ quên hết mọi chuyện xảy ra ở đây."

"Hả? Là như vậy sao?"

"Đúng vậy."

"Thì ra là vậy." Cô gái nghe xong, cuối cùng cũng yên tâm, trong lúc không có bằng chứng, cô không muốn hoài nghi bất kỳ ai trong hai vị sư huynh, cũng như vậy, cô không muốn bị họ xem là "Biến thái".

"Bệ hạ, xin sử dụng cái này." Esther dâng lên một thanh kiếm, hai thanh kiếm được bắt chéo đem bên hông không biết đã xuất hiện trong vỏ kiếm từ lúc nào, ngay sau đó quỹ một chân xuống, dâng lên một thứ có hình dáng vòng cung tinh xảo tuyệt đẹp.

"Cho tôi?"

"Vâng" Thanh niên gật đầu một cái, "Mặc dù chúng tôi sẽ liều chết bảo vệ bệ hạ, nhưng để phòng ngừa bất trắc, xin ngài hãy mang nó phòng thân."

"Nhưng..." Mạc Vong có chút khó xử, "Tôi không bắn tên đâu." Chưa từng tập luyện qua có được hay không, "Có loại vũ khí khác không? Ví dụ như đao kiếm các loại, thật là bất đắc dĩ, Thain bây giờ cũng có thể...." Khụ khụ khụ, theo sức lực của cô bây giờ, cũng không có vấn đề gì đi?

"Xin đừng lo." Thain nghiêm túc giải thích, "Cái thanh này là cung ma pháp, có thể tự động tạo ra mũi tên, nhắm trúng mục tiêu, bệ hạ chỉ cần đưa ma lực vào là được rồi."

"Vậy sao? Hít sâu một hơi, cô gái cảm mũi tên lên, cảm giác đầu tiên khi chạm tay vào chính là ____ nó không giống với tưởng tượng của cô, rất nhẹ, cũng rất thuận tay, ngay sau đó, cô học theo dáng vẻ thường thấy trong TV, có chút kém bản lĩnh kéo dây cung hướng về phía bên hoa cách đó không xa, ngay sau đó, giống như một màn kỳ tích xảy ra, theo động tác kéo dây cung của cô, một chiếc mũi tên màu trắng noãn lại có thể xuất hiện, ngưng tụ thành hình.

Đầu và đuôi mũi tên đều là màu đỏ.

Đang ngắm cung, trong nháy mắt Mạc Vong kinh ngạc phát hiện, trên khóm hoa lại có thể cũng xuất hiện một điểm sáng màu đỏ.

Cô tìm đích bắn, điểm sáng cũng theo đó dời đi, cái này cái này chẳng lẽ chính là bắn tia hồng ngoại trong truyền thuyết? Thật là cao cấp!

Nhưng điều làm cho cô cảm thấy thần kỳ không chỉ có vậy.

Mạc Vong chú ý thấy, trên thân cung còn có những nấc độ biểu thị cái gì đó, trong đó không ngừng có chất lỏng màu đỏ di chuyển lên xuống, cô tò mò hỏi: "Cái này là?"

"Máy kiểm soát ma lực." Esther tỉ mỉ nói: "Trên lớn dưới bé, bệ hạ có thể dựa vào cái này khống chế ma lực phát ra, chỉ có thể phát ra nhiều nhất 30% ma lực toàn cơ thể."

"Chỉ có thể là 30% sao?"

"Vâng," Thanh niên gật đầu, "Một lần sử dụng quá nhiều ma lực, có thể khiến tinh thần mệt mỏi."

"Tôi có thể thử một chút không?"

Mặc dù biết thời gian và địa điểm không phù hợp lắm, nhưng cô gái vẫn không khống chế mong muốn được thử một lần, thấy dường như không có ai ngăn cản mình. Nhưng vì lý do an toàn, cô thấy mực chất lỏng đại diện cho ma lực chỉ nâng lên một chút xíu thì đã buông lỏng tay ra.

Mũi tên màu trắng trong nháy mắt lao ra!

Giống như tia chớp.

Một giây kế tiếp, nó cắm vào khóm hoa, đuôi cung tên rung động, mục tiêu của nó bỗng nhiên vỡ tan ra.

"A!" Cô gái bị dọa đến thở nhẹ ra một tiếng, che miệng lại theo bản năng, sau đó há hốc mồm nhìn chăm chú vào mặt đất đầy đá sỏi, sợ ngây người. Cô....cô thật sự không có ý phá hư của công đầuuu!!! QAQ

Esther: "Không hổ là bệ hạ."

Thain: "Ma lực cường đại đến mức độ nào vậy."

Mạc Vong: "....." Thật sự đủ rồi! TAT

Cô gái vốn đã quá tuyệt vọng, kết quả không biết Esther lại lấy từ đâu ra một cây gậy có biểu tượng hình sói, cung kính dâng lên trước mặt cô: "Bệ hạ, làm ơn hãy mang theo cả cái này nữa."

"....."

"Nói cũng phải," Thain gật đầu,: "Sức mạnh của bệ hạ lớn như vậy, dùng cái này thích hợp hơn mũi tên."

"Bệ hạ, không thử một lần sao?"

Mạc Vong: "....." Ai cũng đừng cản cô, để cho cô đi chết đi chết đi chết đi!!

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Cô Không Thể Nào Là Quạ Đen Cô Không Thể Nào Bị Kịch Rơi

Edit: rubymoon2710

Phần một

Cuối cùng, Mạc Vong vẫn không nhận cây gậy Lang Nha bỗng kia....Ai thèm thứ đồ chơi này chứ, cô mới không cần cầm thứ đồ chơi này đi khắp nơi đâu, quá là mất mặt.

Nhưng dù như vậy, tâm hồn của thiếu nữ cũng gặp phải tổn thương cực lớn, cũng may lời nói tiếp theo của Esther an ủi cô __ sử dụng cách nói của hần, là bởi vì đây là Mộng thể giới, nên bông hoa bị cô bắn vỡ chỉ là hình ảnh của thể giới thực, không phải nó thật sự tồn tại.

"Thật sự quá tốt...." Ma vương bệ hạ bị hù dọa, thở phào một cái, mặc dù làm hư hại của công rồi bồi thường là đúng, nhưng cô cũng không muốn dính phải lý do tuyệt đỉnh giống như "Đập nát bông hoa" đâu.

"Nhưng mà, bệ hạ." Thanh niên nói tiếp,: "Chúng ta cũng là lấy thân thể của chính mình để tiến vào thể giới này."

"Ý của anh là," Mạc Vong sững sốt,: "Nếu như ở đây tôi bị thương, thì thật sự sẽ bị thương? Tôi nói là....Ừm....."

Mặc dù lời nói của cô gái có chút lộn xộn, nhưng thanh niên vẫn có thể hiểu được hàm ý trong đó, khẽ vuốt cằm, khẳng định cách nói của cô: "Đúng vậy."

"... .." Cảm giác bị trúng Đá ác mộng thật chẳng tốt chút nào. TAT.

"Bệ hạ, đừng lo," Esther quý xuông, đem tay cô gái đặt lên trán, lấy giọng nói trịnh trọng thề,: "Cho dù phải hi sinh cả tính mạng, chúng tôi quyết không để ngài chịu bất cứ tổn thương nào."

"Mặc dù rất ghét người đại diện, nhưng lần này miễn cưỡng coi như xong đi." Thanh niên tóc tím khẽ hừ một tiếng.

"Tôi cũng vậy, không đúng, tôi không ghét tiền bối Esther một chút nào." Thanh niên tóc vàng nắm tóc, cười rự rờ.

"....."

Mặc dù bình thường cũng đều nghe thấy bọn họ nói như vậy, nhưng có lẽ là bởi vì trước đây không thật sự ở trong hoàn cảnh nguy hiểm, cho nên cũng chưa có giây phút nào, giống như hiện giờ cô càng cảm thấy __ thứ cô bỏ lỡ, so với thứ cô nhận được, thật sự ít hơn rất nhiều.

Cảm xúc trong lòng vô cùng khó tả, bị sự cảm động sâu sắc thúc đẩy, Mạc Vong nặng nề gật đầu: "Tôi biết rồi, vậy thì đành giao cho các anh."

"Vâng."

"Dạ, bệ hạ."

"Hiểu rõ ~"

Nhưng vào lúc này, ánh mắt cô gái một lại không cẩn thận chống lại ánh mắt đã nhìn thấu bối cảnh của các vị sư huynh một lần nữa, cô: "....." = mãnh = giống như không cẩn thận lại làm chuyện kỳ lạ rồi.

____ Nhưng mà, thôi, dù thế nào đi nữa, bọn họ sẽ không nhớ được những việc này, không quan trọng!

Vì vậy, Mạc Vong ho nhẹ lên tiếng: "Cái đó, các anh đã lấy ra vũ khí, có phải chứng tỏ đã có nguy hiểm rồi phải không?"

"Không sai," Thain cười nói: "Nghe nói, Mộng thế giới sẽ tạo ra quái vật đáng sợ nhất trong lòng mọi người! Mà Đá ác mộng lại ký thân trên người mạnh nhất đó."

"....." Loại cảm giác đáng sợ bất thành linh này là chuyện gì đây? A,: "Đúng rồi, Esther."

"?"

"Anh còn có vũ khí khác không? Loại mà người bình thường cũng có thể sử dụng được...."

"Có" Esther vừa dứt lời, trong tay đã xuất hiện hai thanh kiếm dài kiểu phương Tây, trên thân kiếm lóe ra ánh sáng lạnh lẽo sắc bén: "Bởi vì họ không có ma lực, cho nên chỉ có thể sử dụng vũ khí bình thường."

"Như vậy là được rồi." Mạc Vong thể hiện mình đã rất thỏa mãn rồi, mặc dù trong hai vị sư huynh có thể có một người là ....Nhưng mà, dù sao cô vẫn cảm thấy, cho dù ở tình huống đã biết rõ hết thảy chân tướng ____ Thì cá nhân cô vẫn rất khó khăn khi hoài nghi người khác.

Có lẽ bản thân cô gái cũng không biết, ở trong mắt của cô, cái thế giới này có thể không phải hoàn mỹ, nhưng vô cùng tốt đẹp đó chính là, số lượng người tốt vượt xa số lượng người xấu. Hoặc là nói, trong mười lăm năm cô lớn lên, sinh vật có tên "Người xấu" Trong truyền thuyết, cô chỉ biết có tồn tại nhưng chưa một lần nào thực sự tiếp xúc. Đây là một phần hạnh phúc khó có được, nhưng phần hạnh phúc này cũng khiến cô vô cùng đơn thuần, cho nên trước khi thật sự nhìn thấy chứng cứ, cô sợ rằng cũng sẽ không cho rằng một trong hai vị sư huynh chính là người xấu.

Nhưng cô cũng vô cùng rõ ràng ý nghĩ của mình có chút ngây thơ, cũng ở đây rồi rầm, có phải sẽ mang đến phiền toái và rắc rối cho bọn Esther hay không? Nghĩ đến đây, cô mím môi, nhỏ giọng nói: "Tôi làm như vậy có phải quá tùy hứng hay không?" Nề như quả thật là như vậy, cô nguyện ý sửa sai.

"Không, quyết định của ngài là quyết định vô cùng sáng suốt." Thanh niên trả lời như vậy.

Cô gái mới thở dài một hơi, lại nghe được hắn nói tiếp: 'Hơn nữa, chỉ cần ngài đưa ra phán đoán thì chính là hợp lý, chính xác, không thể nghi ngờ, cũng không tồn tại cách nói tùy hứng."

"...." Loại tư tưởng như vậy nên kiên quyết vứt bỏ đi, còn bị cung chiều như vậy nữa, cô thật sự có thể biến thành đồng đội bốc đồng như heo đấy!

"Hừ, kẻ chuyên nịnh nọt."

Mạc Vong cảm động nhìn về phía âm thanh bất đồng: "Grays...."

"Đừng dùng lời nói thật dễ làm tăng thiện cảm của bệ hạ!"

Cô gái: "....." Kết quả hắn cũng không phải là đang nịnh hót sao? !

"Nói cách khác, Tiểu Ty Ty bệ hạ, ngài có quyền tùy hứng một cách thỏa thích," Thain chấm dứt sự suy đoán, gật đầu một cái: "Mà chúng tôi ai cũng không cho rằng sự tùy hứng của ngài là bốc đồng, ngược lại sẽ cùng nhau tùy hứng."

Cô: "... .." Cầu xin đừng bỏ đạo! ! !

Nếu cứ tiếp tục nói chuyện như vậy, Mạc Vong cảm giác mình nhất định sẽ có nguy cơ bị tắc nghẽn cơ tim, cho nên dứt khoát cầm hai thanh kiếm trong tay Esther, đi về phía hai vị thiếu niên cách đó không xa. Đến gần, cô mới phát hiện, đến đây cô cũng cảm thấy vô cùng lúng túng có được không? Trong lòng bị thương chảy thành sông, cô nhắm mắt đưa ra vũ khí trong tay: "Sư huynh, cái này cho các anh phòng thân."

"Phòng thân?" Lục Minh Duệ nhận lấy vũ khí, nhủ mảy mòi ngược lại.

"Ách....." Cô gái do dự một chút, vẫn gật đầu một cái: "Ừ, nơi này rất nguy hiểm, vì an toàn, đừng để thất lạc với bọn em."

Cô vốn tưởng rằng đối phương sẽ hỏi nhiều vấn đề hơn, lại không nghĩ tới hắn chỉ dứt khoát gật đầu một cái: "Anh biết rồi!"

"....."

"Là khó hiểu tại sao anh không hỏi nơi này rốt cuộc xảy ra chuyện gì đúng không?"

"... ...." Làm sao hắn biết!

Lục Minh Duệ "Xuy" một tiếng bật cười: "Sur muối thật đúng là...." Cái gì cũng viết lên trên mặt.

"Cái gì?" Cô gái hỏi ngược lại theo bản năng.

"Không," Thiếu niên lắc đầu một cái, "Nhưng mà, so với hai vấn đề trên, thứ anh để ý hơn chính là, sur muối," khuôn mặt hắn khẽ lại gần, "Rốt cuộc em là ai?"

Mạc Vong rút về phía sau một cái theo bản năng: "....." Vấn đề này bảo cô trả lời như thế nào đây? Loại chuyện tràn đầy "j□j" như vậy ai có thể nói ra chứ! Cầu xin....Cầu xin bỏ qua cho!

Thiếu niên nhìn chăm chú vào ánh mắt mới một chút đã tức giận của cô gái, lại bật cười lần nữa, hắn khẽ lui về phía sai, một tay đặt ở trên đầu vai bạn tốt, một tay lượn lờ vòng quanh trên bím tóc của bản thân: "Anh chỉ tùy tiện hỏi một chút, không cần lộ ra ánh mắt khổ sở như vậy, đúng không, Tử Du?"

"... ...."

Không nghe được câu trả lời, thiếu niên nghiêng đầu: "Tử Du?"

Mục Tử Du sững sốt một chút, mới phục hồi lại tinh thần: "... ....À? Ừ."

". . . . ." Lục Minh duệ hơi ngoài ý muốn liếc bạn tốt một cái, ngay sau đó cũng không biết nghĩ tới điều gì, lộ ra vẻ mặt chột hiểu, nhưng về mặt này rất nhanh đã biến mất không thấy, hắn cười đưa một thanh kiếm đến trước mặt bạn tốt: "Của cậu."

Trên thực tế, không chỉ có thiếu niên, thiếu nữ cũng mơ hồ đã nhận ra nét mặt Mục Sur huynh hình như có chút kỳ quái, hơn nữa sắc mặt cũng có chút tái nhợt, cô ngẩn người, cuối cùng vẫn còn cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Mục Sur huynh, anh không sao chứ?"

"Không, " thiếu niên giống như trước kia lộ ra một nụ cười ôn nhu như bình thường: "Không có chuyện gì."

". . . . ."

--- nói láo!

Nhưng dù vậy, dường như cô cũng không có lập trường gì để tiếp tục hỏi tới cả, dù sao bọn họ còn chưa thân quen đến mức đó. Nhưng mà, nếu như nguyên nhân khiến Sur huynh thất thường là. . . . . Nếu như là anh ấy. . . . .

Ánh mắt cô gái ngưng lại, nhưng vào lúc này, cô nghe được Esther quát khẽ một tiếng: "Đến rồi!"

Trong nháy mắt, ba vị Thủ Hộ Giả tiến lên bảo vệ chung quanh Ma vương bệ hạ cùng hai vị người bạn nhỏ của cô theo hình quạt.

"Ra, đi ra?" Chẳng biết tại sao, trong lòng Mạc Vong đột nhiên hiện ra câu nói -- một đại sóng zombie sắp đột kích, rồi sau đó cô lặng lẽ 囧 i, đây chính là di chứng sau khi chơi《 Plans vs Zombie 》 đến ngu rồi sao ?

Nhưng ngay sau đó, cô bị thực tế hung hăng tát cho một bạt tai.

Bầu trời chẳng biết lúc nào càng đen đến dọa người, màu sắc thâm thúy dày đặc này tạo thành nhà tù bao phủ mọi người, vừa đè nén lại nặng nề. Nhưng cũng không cách nào bỏ chạy. Mặc dù bộ phận vũ khí cũng có thể làm dụng cụ chiếu sáng, nhưng cũng chỉ có thể khiến cho người ta thấy rõ thân thể và tình hình quanh mình. Mà cho tới giờ khắc này, cô gái mới phát hiện, chẳng biết lúc nào bóng đen vây quanh bọn họ bốn phương tám hướng đã xuất hiện quái vật , ngoại hình của bọn chúng tương tự với con người, chậm rãi bước những bước chân nghiêng ngả đi về phía mấy người , người đi ở giữa, còn thì thỉnh thoảng hé miệng phát ra mấy tiếng gào thét, những giọt nước miếng tí tách tí tách rơi xuống, chỉ làm cho người ta cảm thấy rợn cả tóc gáy.

"Zombie?" Lục Minh Duệ ho nhẹ ra tiếng: "Này này, nói đùa sao? Chúng ta đi đến mặt thế?"

Đừng quên: ". . . . ." Đây không phải là lỗi của cô chứ? QAA

Giọng nói nghi ngờ của Thain truyền đến: "Zombie? Đó là cái gì?"

Cô gái vội vàng giải thích: "Là một loại quái vật sẽ cắn người, một khi bị cắn sẽ bị giống như bọn họ!"

". . . . . Quá xấu rồi, tuyệt đối không muốn!" Thain lắc đầu chê một cái: "Đúng rồi, Tiểu Ty Ty bệ hạ, bọn họ di chuyển chậm như vậy, có thể nói là bia ngắm tự nhiên, lấy luyện tập thật sự rất tốt, ngài muốn thử một chút không?"

"Làm thử?"

"Ừ, không phải khổng chế mà lực phát ra vẫn chưa được tốt lắm sao?"

Esther gật đầu: "Đây là một ý kiến hay."

"Tôi...tôi biết." Mạc Vong gật đầu một cái, mặc dù lấy được đánh giá là ..... "Lợi hại", nhưng đến bây giờ cô cũng không có cảm giác một chút cảm giác chân thật nào cả, nhưng cô rất rõ ràng, mình không thể cứ đứng sau lưng bọn họ tìm kiếm sự bảo vệ, mà phải tự mình làm chút gì đó, cho dù là chuyện có đủ khả năng.

Dù có thể nào thì, có nỗ lực, so không cố gắng cũng tốt hơn rất nhiều.

Suy nghĩ trên, cũng chính là suy nghĩ của Tiểu Trúc Mã của cô.

Grays nhẹ nhàng cầm gậy thần trong tay xoay từng vòng từng vòng: "Như vậy, phía đông giao cho tôi, phía Nam là Esther, phía tây là Thain, về phần phía bắc, bệ hạ, liền nhờ ngài và này hai người đi đường này rồi."

Người qua đường thứ nhất: ". . . . ."

Người qua đường thứ hai: ". . . . ."

Mạc Vong gật đầu: "Tôi biết rồi!"

Thain: "Cái đó. . . . ." Giơ tay, "Có thể xin hỏi một chút, bên kia là phía tây sao?"

". . . . ." X lần N.

Ngu phương hướng xin tự trọng! ! !

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Chương 50.2

Dường như là đồng thời, ba người đi chuyển !

Mặc dù THAIN đang chạy tới phía bắc, nhưng Mạc Vong quyết định không quan tâm tới hắn.

Không thể không nói, mặc dù cùng đến từ Ma giới, nhưng phong cách chiến đấu của mấy người thật ra thì rất không giống nhau.

Phong cách của Thain giống như bản thân của hắn, bình thường tính tình cời mờ, phương thức chiến đấu cũng là đơn giản trực tiếp, thanh kiếm nặng nề cao ngang người nhưng hắn chỉ cần dùng một tay đã có thể thoải mái khua múa dễ dàng, ánh sáng màu vàng không ngừng lóe lên từ thân kiếm, giống như chỉ cần nhìn một cái, thì sẽ bị đả thương. Thiếu niên quả thật giống như là một cái máy cắt thịt người, thanh kiếm quét qua nơi nào, các zombie đều dồn dập bị "Cắt đứt", đổ xuống mặt đất, biến thành một đồng "Bùn đất" có ánh sáng màu đen kỳ dị.

Khách quan mà nói, Grays hình như hơn thiên về phương thức chiến đấu "Tao nhã", cùng với đoạn chú văn được đọc ra từ miệng của hắn, màu sắc đỉnh cây gậy thần bị hắn giơ lên cao càng ngày càng thịnh, hội tụ một con lốc xoáy vô cùng to lớn ở phía trên, một lát sau, chúng tự động phân chia thành mười mấy mũi phi tiêu hình dạng tương tự nhau quay vòng vòng quanh trận gió xoáy đó, lấy tinh hạch làm trụ cột rồi nhanh chóng xoay tròn một cách ổn định. Nhưng vào lúc này, đoạn ngâm xướng ngăn ngại của thanh niên cuối cùng cũng đã kết thúc, hắn động nhẹ cánh tay, gậy thần sụp xuống, giống như phạm nhân lấy được đặc xá, những trận gió phóng nhanh đến trước mặt lũ zombie.

Một giây kế tiếp, Grays dùng đuôi gậy nhẹ điểm một chút trên mặt đất, một đạo gió lốc khác tạo thành vách tường, nháy mắt đem chúng bao vây bên trong.

Sau đó thực tế chứng minh sự lựa chọn của hắn phi thường chính xác, bởi vì những trận gió bay toán loạn lia khiến cho các zombie quả thật giống như bị ném vào bên trong máy trộn bê-tông, bị cán nát khiến "Bùn đen" bắn ra bốn phía.

Nếu như không bức tường bằng gió bảo vệ, đương nhiên thanh niên không thể không dính một hạt bụi nào giống như bây giờ.

Về phần Esther. . . . .

Ánh mắt thiếu nữ dừng lại trên người thanh niên mang đến cuộc sống của cô những biến hóa vô cùng to lớn

Trong bóng đêm, một tay hắn mang theo kia thanh kiếm dài màu lam, đứng bình tĩnh ở một chỗ không xa, mặc dù thân hình không nhúc nhích, nhưng không ai có thể coi thường, bởi vì trên người thanh niên đang phát ra một khí thế mãnh liệt nào đó.

Là người làm phép rất nhiều, Grays nhẹ nhàng lầm bầm một tiếng: "Người này cho rằng mình là tù lạnh di động sao?" Không thể không nói, sau khi đi tới

cái thế giới này , hẳn học được không ít từ mới.

"Tại sao hẳn lại bất động?"

"Hả?" Mạc Vong nghiêng đầu theo bản năng, mới phát hiện thì ra là Lục sư huynh đang nói chuyện với mình, sau khi cô suy tư một hồi, nói vậy, : "Có lẽ là do, không cần di chuyển."

Bởi vì những quái vật kia đối với hẳn mà nói căn bản không tính là cái gì, cho nên không cần rút ra một thanh kiếm khác, cũng không cần làm động tác dư thừa, thậm chí còn không cần hao phí một phần hơi sức.

Loại cảm giác này có lẽ có một chút khó hiểu, nhưng không biết tại sao, cô lại cố chấp cho là như vậy.

"Lại nói, sư muội." Lục Minh Duệ mở miệng lần nữa.

"Hả?"

"Em ngắn người như vậy thật sự không có vấn đề sao?" Thiếu niên vươn tay chỉ chỉ zombie còn cách một mét, : "Nó sắp tới kìa."

"Ah? ? ?" Cô gái vội vàng giương cung, rất nhanh, một mũi tên trong suốt màu trắng được ngưng tụ mà thành, dưới sự giúp đỡ của "Kính ngắm hồng ngoại Ma giới", cô nhanh chóng đặt mục tiêu là con zombie cách mình gần nhất, ngay sau đó, khi vạch biểu thị ma lực khẽ nhúc nhích, liền buông lỏng tay ra.

"Vèo --"

Sau một tiếng vang sắc bén như vậy, mũi tên bắn ra.

Vững vàng cắm vào trên người zombie.

Khụ khụ khụ, còn vừa vặn là đầu.

"Trúng thật không tệ!"

". . . . ." Nhưng thật ra là ngoài ý muốn á..., cô vốn muốn nhắm bụng, nhưng zombie biết nhúc nhích, cô lại không cẩn thận run tay một cái, vì vậy. . . . .

"Àm!"

Một giây tiếp theo, tiếng nổ mạnh bất thường lại một lần nữa truyền đến.

"A!" Cô gái trước hết phản ứng lại, vội vàng lùi hai vị sư huynh nhanh chóng lùi về phía sau. Không thể không nói, lựa chọn tăng thêm khả năng "Nhanh nhẹn" thật sự là một quyết định chính xác, hơn nữa chứng kiến người cách đó không xa dính đầy bùn đất . . . . .

Vậy mà --

"Sư muội, em có thể bỏ bọn anh xuống không?"

"Hả?" Cô gái ngơ ngác quay đầu, lập tức ㄟ, mới phát hiện ra chẳng biết từ lúc nào, mình đã dùng một tay nâng hai vị thiếu niên kia lên, cái này. . . . .
Cái đó. . . . . Cô ho nhẹ hai tiếng, lặng lẽ thả người xuống. Tựa như là cứu vãn không khí lúng túng này , mũi tên vừa rồi do cô bắn ra đã kéo theo một trận nổ,rất nhanh, hàng zombie trước của khu phía tây đã biến thành một đồng bùn đất mảnh vụn, theo một ý nghĩa nào đó mà nói, bọn họ chết rất thảm..... Thấp nển.

Rốt cuộc cũng chỉ còn một đám roi lại ở phía sau, cô quay đầu nhìn về phía phía Esther theo bản năng, phát hiện hẳn cũng đang nhìn mình, trong ánh mắt có lo lắng cũng có vui mừng, giống như chỉ cần cô vừa gặp phải nguy hiểm gì thì sẽ lập tức xông tới.

Cùng lúc đó,đám zombie phía nam rốt cuộc cũng vây quanh được thanh niên, một trong số đó gầm thét đánh về phía hẳn.

"Esther!"

Lúc cô gái phát ra tiếng kêu gào như vậy thì thanh niên cũng vung ra thanh kiếm trong tay, động tác đơn giản mà có lực, trực tiếp đem con zombie đó chém thành hai khúc, một giây kế tiếp, thanh niên đặt kiếm ở trước ngực, ánh sáng màu lam chiếu sáng gương mặt tuấn mỹ của hẳn, khiến cho cả người hẳn giống như thiên thần, trang nghiêm thần thánh.

Chú ngữ ngắn gọn và không biết tên từ hẳn trong miệng thốt ra, trong lúc lật cổ tay , hẳn quỳ một chân trên đất, trực tiếp đem thanh kiếm cắm trong tay cầm xuống mặt đất.

Đường như là đồng thời.

Cả vùng đất tạo lên một tầng màu bạc như băng.

Giống như đến từ vùng địa cực, rét lạnh nhanh chóng lan tràn, rất nhanh, toàn bộ các zombie bị đông lại, biến thành pho tượng đá, lộ ra khuôn mặt dữ tợn.

Tất cả cứ như vậy đơn giản mà kết thúc, từ đầu đến cuối chỉ tiêu tốn khoảng thời gian không tới năm giây.

". . . . ." Thật là lợi hại.

Esther đứng thẳng người, cầm thanh kiếm không có lấy một chút dơ bẩn vào trong vỏ, ngay sau đó, xoay người đi về phía cô gái.

Đi được mấy bước, phía sau hần đột nhiên phát ra "Lách cách", một tiếng vang nhỏ.

Trên tượng đá nào đó xuất hiện một tiếng vỡ nhỏ.

"Lách cách!"

"Lách cách! !"

Rất nhanh đã trở thành một tràng âm thanh liên tiếp.

Kèm theo âm thanh này, vô số tiếng vỡ nứt xuất hiện trên mặt ngoài của tượng đá, dọc theo người, sau khi đạt tới một giới hạn nào đó, dường như bọn chúng đồng thời phát ra một tiếng "Vụt!" thanh thúy vang lên, toàn bộ đều vỡ vụn thành từng mảnh băng vụn, rơi xuống mặt đất, tạo thành âm thanh "Rầm!" vô cùng lớn.

Mà động tác này mang theo một trận gió, thổi lát phát về phía Esther.

Mái tóc ngắn màu bạc cùng vạt áo đen nhánh nhẹ nhàng đung đưa trong gió.

Làm cho người ta có chút không dời được ánh mắt.

Trong chớp mắt, thanh niên chạy tới trước mặt cô gái, khẽ khom người: "Bệ hạ."

"A, à?" Cô gái phản ứng kịp, phát hiện mình vừa rồi có chút hoa si, hơi lúng túng đỏ mặt: "Cái gì?"

"Vừa rồi ngài làm rất tốt."

"À, cái đó à." Cô gái gãi gương mặt, cúi đầu nói: "So với anh vẫn còn kém nhiều lắm á." Nói tới chỗ này, cô cười cười giờ lên quả đắng: "Chẳng qua tôi sẽ cố gắng."

Thanh niên gật đầu một cái, rất chần chẫn nói: "Nếu như là lời của ngài, nhất định không thành vấn đề."

"Mặc dù như vậy không có sai." Đầu đã xử lý xong zombie, Thain bu lại: "Nhưng là nói như vậy, tôi không có cách để bảo vệ Tiểu Tỷ Tỷ bệ hạ rồi? Cảm giác thật là đau lòng."

". . . . ." Dù là lời thật lòng, nhưng nói như vậy thật sự là không có vấn đề sao?

"Ah? Bệ hạ, phía bên ngài còn có còn dư lại sao?" Thiếu niên tóc vàng chỉ về phía zombie vẫn còn đang chậm chạp đi tới, vẻ mặt rất chò mong nói: "Có thể cho tôi chơi không?" Nói xong, hần trực tiếp cầm thanh kiếm xông ra ngoài.

". . . . ." Đây đây, người này rốt cuộc đem zombie làm thành cái gì vậy?

Trong lúc Thain đang dọn dẹp phía sau, khu vực gần đó nhiên lại truyền đến tiếng kêu như vậy --

"Ngao --"

Mạc Vong: "Cái này là. . . . . Sói?"

"Chỉ sợ là như vậy."

Mấy người lại một lần nữa trở nên cảnh giác.

Nhưng vào lúc này, một màn khiến người ta kinh sợ đã xảy ra.

Vốn dĩ chỉ là bùn đất trên mặt đất, lại giống như có ý thức của chính mình, chậm chậm di chuyển, tìm kiếm đồng bọn lẫn nhau, dung hợp lại, rất nhanh, một con chó sói toàn thân đen nhánh xuất hiện ở trước mắt mọi người.

"Chuyện này. . . . ."

"Bệ hạ, xin cẩn thận, trong mộng thế giới, quái vật lần sau so với lần trước càng lợi hại hơn."

"Chính là nói . . . . Chúng ta phải đánh đến cùng, mới có thể tiếp xúc được với đá ác mộng?"

"Dưới tình huống bình thường là như vậy."

Tiếng cười của Lục Minh Duệ truyền đến: "Giống như là Võng Du vậy."

". . . . ." "Này này, đây căn bản không phải là chuyện buồn cười có được không?"

Ngay sau đó, mọi người quả quyết xông vào đánh quái.

Mạc Vong kinh ngạc phát hiện, bản lĩnh của Mục Sư huynh và Lục sư huynh thật sự không tệ, thân hình Mục Tử Du rõ ràng nhìn vô cùng nho nhã yếu ớt, xuống tay lại vô cùng ngoan độc chính xác, về phần Lục Minh Duệ. . . . . Mặc dù cô đã từng thấy hắn và A Triết "Đánh lẫn nhau", nhưng thật sự không ngờ có thể tốt đến mức này, thậm chí so Mục Sư huynh còn tốt hơn một bậc.

Dần dần, sự khác biệt giữa nam và nữ cũng được thể hiện ra.

Người trước rất dễ dàng bị kích thích nhiệt huyết trong chiến đấu, mà Mạc Vong mặc dù vẫn có đầy đủ ma lực cùng lực lượng, nhưng cũng mơ hồ đã nhận ra chút mệt mỏi, nhưng thủy chung không có nói ra. Mặc dù cô cũng không phải là có tác dụng vô cùng lớn gì đó, nói ra nhất định sẽ được mọi người chiều chuộng, nhưng ở thời điểm này, ít nhất cũng không thể làm vướng chân mọi người. Mặc kệ như thế nào, cô chính là Ma vương bệ hạ, tại sao có thể kém như vậy!

Đang lúc đánh với một con quái vật có hình dạng tương tự như con nhện khổng lồ.

Trong khoảng thời gian ngắn, bùn đen dừng lại.

"Kết thúc sao?" Grays không biết lấy ra từ đâu một chiếc khăn tay, nhẹ nhàng lau chùi trên phía trên cây gậy thần.

Esther lắc đầu: "Không, cái thế giới này cũng không có bị đánh vỡ."

"Chắc, rốt cuộc còn phải đánh bao lâu, mặc dù đều là những tiểu yêu quái không đáng nói, nhưng cứ xuất hiện suốt như vậy thật sự vô cùng đáng ghét."

"Đúng vậy, " THAIN gật đầu đồng ý: "Không thể tăng thêm chút năng lực nào sao?"

Đột nhiên Esther ra dấu dừng lên tiếng, nghiêng tai lắng nghe, chỉ chốc lát sau nói: "Cẩn thận, có tiếng gió."

"Hả?"

Dường như là cùng lúc, một trận gió lốc màu đen cuốn theo cát bụi hướng về phía mọi người.

Vậy mà, , khi ánh mắt mọi người đang tập trung vào vật kia đột nhiên cô gái cảm thấy mặt đất dưới chân chợt chấn động một cái: "Hả? A!" Bất ngờ không kịp đề phòng, cả người cô bị thổi bay ra ngoài, khi rơi xuống đất lần nữa, thì mặt đất vốn cứng rắn giống như biến thành ao đầm, vô cùng ướt mềm, trong nháy mắt cô đã lún vào trong đó.

"Bệ hạ! ! !"

"Ngài . . . . ."

Rốt cuộc cô cũng không bắt được bàn tay đang duỗi ra của thanh niên.

Một giây tiếp theo, trước mắt Mạc Vong tối đen như mực, cứ như vậy bị chôn vào thật sâu trong đất bùn.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Cô Không Thể Nào Lại Sợ Bóng Tối

Edit: rubymoon2710

"A, ,,, , ah, "

Cô gái nhắm mắt lại kêu thành tiếng, nhưng tiếng kêu lại đột nhiên dừng lại, phát ra một âm thanh kinh sợ ngắn ngủi, kỳ, kỳ lạ, không phải cô đã bị bùn

đất chôn vùi rồi sao, tại sao có thể kêu ra tiếng, mà dường như hô hấp cũng không có chịu ảnh hưởng gì. . . . .

Cô cẩn thận từng li từng tí mở mắt, phát hiện mình đang ngồi chồm hổm trên mặt đất.

Mạc Vong vươn tay chọc chọc mặt đất, thô sấp, giống như tình cảnh vừa nãy chỉ là ảo giác, nhưng cô cũng biết chỉ là "Giống như" mà thôi, bởi vì xung quanh không có gì cả, chỉ có cô một thân một mình.

Có lẽ là bởi vì lúc trước luôn ở cùng mọi người, giờ phút này phải đối mặt một mình, cô mới chính thức ý thức được, "Mộng thế giới" thật sự rất đen. Không giống với bóng đêm bình thường, mà là một màu đen càng thêm nồng đậm và thâm thúy, màu đen khiến cho người ta dễ dàng cảm thấy tuyệt vọng, chăm chú nhìn một lúc lâu, cả linh hồn giống như đều bị hút ra, đủ loại ý niệm xấu xa cuộn cuộn trong lòng, chỉ cần không để ý, bọn chúng sẽ từ trong lòng giam được gọi là “Lý trí” thoát ra ngoài.

"Không được!" Cô gái vươn tay vỗ vỗ mặt,: "Mình không sợ tối."

Bây giờ cô đã không sợ bóng tối rồi.

Nhưng trước kia, vẫn là sợ hãi. Thật ra thì những cô gái được cưng chiều mà lớn lên đều giống như vậy, hưởng thụ ánh sáng ban ngày đã lâu, cho nên chưa thể thích ứng được với bóng tối. Cho dù là ban đêm ở trong nhà đi vệ sinh, cũng muốn mở tất cả đèn dọc đường đi, khi mở đèn để rời giường và tắt đèn để lên giường là lúc sốt sắng nhất, nhưng chỉ cần co rụt người vào lại trong chăn thì sẽ sẽ cảm thấy vô cùng an tâm.

Giống như trên giường có loại kết giới có thể ngăn cản tất cả "Chuyện xấu" (nhưng đến tột cùng là cái gì, lại không dám nghiêm túc đi tưởng tượng, bởi vì nghĩ càng chân thật, thì mình cũng sẽ bị dọa sợ).

Trước đó không lâu, cô còn là kiên định cho rằng như vậy, đáng tiếc, đã bị bạn đập tan.

Tô Đồ Đồ, người Mà cái gì cũng không sợ, sau khi nghe xong những lời này, đã âm trầm cười một tiếng, nói: "Ai nha, Mạc Vong, chẳng lẽ cậu chưa từng xem phim ma sao? Không phải thường có người bò lên giường, vén chăn lên, sau đó. . . . ." Chợt bỏ nhào trên người cô gái, “Mặt quỷ cùng người mặt đối mặt qua tấm chăn! ! !"

"A ! ! !"

Lúc ấy, cô thật sự bị dọa tới phát sợ, đến mức buổi tối mấy hôm sau cũng không ngủ ngon giấc.

Nhưng là, tuy vậy, cũng không thể ôm gối đến nhờ bố mẹ an ủi, bởi vì bọn họ căn bản không ở trong nhà.

Cho nên dần dần cũng thành thói quen, giống như thói quen "Một mình đối với bóng tối".

Bây giờ nghĩ lại, ngày đầu tiên thật sự là khó khăn chịu đựng, ban ngày còn may, nhưng mà buổi tối sau khi ăn cơm cùng với A Triết xong, một người làm bài tập, một người xem TV, một người tắm, một người ngủ. . . . . Lúc đầu hoàn toàn không dám tắt đèn, sợ một khi tắt đèn đi, sẽ có sinh vật đáng sợ gì đó chui ra từ trong bóng tối.

Mặc dù chú Thạch và di Trương cũng từng khuyên Mạc Vong đến nhà bọn họ ở, nhưng lại bị cô cố chấp cự tuyệt. Bởi vì, nếu như ngay cả cô cũng rời đi, thì cái nhà này thật sự không còn là nhà nữa rồi. Hai vị trưởng bối rất thông cho ý muốn của cô, cũng không cưỡng cầu, lại giúp sửa công tắc trong phòng ngủ của cô thành cạnh cửa có một cái, đầu giường một cái, không thể không nói, thật dễ dàng không ít.

Sau lại, cô cố gắng thử tắt đèn ngủ.

Buổi tối ngày thứ nhất, mất ngủ rất lâu.

Rõ ràng không ngủ được, nhưng dù như thế nào cũng không dám mở mắt, đúng lúc đó, cô nghe được tiếng động vụn vặt truyền tới từ ban công, lúc đầu hệt sự rất sợ, nhưng sau đó không lâu, cô lại nghe thấy âm thanh thanh thúy của lan can sắt khi bị gõ —— đó là trò chơi cô và Thạch Vĩnh Triết rất thích chơi khi còn bé, mặc dù chỉ là âm thanh đơn điệu và rời rạc, nhưng lại làm không biết mệt. Thiếu niên đã lâu chưa tới phòng cô, cố chấp tạo ra tiếng động trên sân thượng, lấy loại phương thức này nói cho cô biết "Có tôi ở đây".

Có lẽ là bởi vì biết có người làm bạn nguyên, đôi tay cô gái nắm mép chăn, cẩn thận từng li từng tí mở hai mắt ra, mới phát hiện đêm tối cũng không đáng sợ giống như mình nghĩ, có thể thấy rõ cách bày biện trong nhà, thấy ánh trăng chiếu vào từ cửa sổ, còn có. . . . . Bóng lưng thon dài và thẳng tắp của thiếu niên.

Rồi sau đó, cùng với khung cảnh đó, mơ mơ màng màng tiến vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau. . . . .

Ngày thứ ba. . . . .

. . . . .

Đến bây giờ dù là đi một mình trên đường vào ban đêm cũng sẽ không quá sợ hãi.

Con người quả nhiên là một loại sinh vật rất dễ thích nghi với hoàn cảnh, có lúc cô luôn cảm thấy bản thân có thể so với Tiểu Cường!

Khi đó cũng không có sợ, cho nên, lúc này cô tuyệt đối cũng sẽ không sợ.

Mặc kệ nói như thế nào, co chính là. . . . . Ma vương bại hạ, có thể đánh bại cô cũng chỉ có thể là dũng giả.

Trừ lần đó ra, cái gì cô cũng không sợ, cái gì cũng không thể sợ.

Nghĩ như thế cô gái nhanh chóng đứng lên, mượn ánh sáng của cung tên, tùy tiện chọn một con đường đi về phía trước.

"Esther! Grays! Thain! Mục Sư huynh! Lục sư huynh! Có ai có ở đây không?"

Thường thì cứ cách một đoạn thời gian, cô lại hô giống như vậy.

Nhưng đáng tiếc chính là, từ đầu đến cuối không có nhận được bất kỳ lời đáp lại nào, ngược lại dọc đường đi gặp được không ít "Quái", cô gái đều nhất nhất dùng mũi tên "Quét dọn", bây giờ mới phát hiện ra, bọn họ đưa cho cô mũi tên cũng để cho cô luyện tập thật sự là một quyết định sáng suốt, nếu không mọi việc tuyệt đối sẽ không nhẹ nhàng như vậy.

Mà đi tới đi lui, Mạc Von rốt cuộc cũng phát hiện mình lại đang ở trong một cái —— mê cung.

Trước kia khi đi công viên thì cái cô hay chơi nhất đúng là cái này, cho nên tuyệt đối sẽ không nhìn lầm.

Nhưng vấn đề ở chỗ, mặc dù cô đã đi qua mê cung nhiều lần như vậy, nhưng không có một lần nào thành công đi ra có được không? Mỗi lần đều là đợi đến khi tiểu trúc mã không nhìn được nữa xông vào trực tiếp đem cô xách ra ngoài. . . . . Đến cuối cùng cô lại hình thành thói quen, đi một thì tùy tiện tìm một chỗ, ngồi chồm hổm chờ hấn xuất hiện.

Nhưng là, lần này, không có khả năng đúng không?

Dù sao trước đó đợi lâu như vậy hấn vẫn xuất hiện, rất có thể là không ở trong trường. Hoặc là nói, cô hy vọng là như vậy, mặc dù Esther nói: "Ma lực của dũng giả đại nhân cũng không phải cường đại ở mức bình thường", nhưng loại chuyện nguy hiểm như vậy, quả nhiên vẫn nên để cô một mình đối mặt là đủ rồi.

Á, hình như không cần thận đã nghĩ quá nhiều rồi, hiện tại nên nghĩ biện pháp đi ra ngoài mới đúng!

Ừm. . . . . Rốt cuộc nên làm như thế nào đây?

Cô gái nâng cằm lên suy tư chốc lát, một lát sau, phát ra một tiếng kêu như bưng tỉnh hiểu ra, nhỏ giọng hô: "A!"

Bởi vì cô nhớ lại mình và thiếu niên từng có một đoạn đối thoại ——

"Ngủ ngoan, người lạc đường lâu năm như cậu đến mê cung làm cái gì?"

"Tôi thích đến, cậu nhớ để ý đến tôi!"

"Lần sau còn như vậy, tôi sẽ không vào tìm cậu nữa."

"Hừ, tôi thích tôi thì tôi vào có được hay không!"

". . . . ."

"Đúng rồi, Thạch Vĩnh Triết."

"Cái gì?"

"Chẳng lẽ đi trong mê cung không có bí quyết đơn giản gì đó sao? Không phải chỉ cần mang bên mình một cuộn len gì đó. . . . ." Ngược lại cô đã từng ném thử, đáng tiếc cuối cùng thiếu chút nữa đem người chơi khác cho trôi chảy, còn bị tịch thu cả cuộn len. . . . .

"Bí quyết?" Thiếu niên nhún vai một cái: "Suốt đường cứ đi về bên trái thôi, hoặc là trực tiếp nhảy lên tường, như vậy có thể nhìn rõ ràng mọi thứ rồi."

Hiện tại, cô quyết định kết hợp cả hai.

Nhảy lên tường khó khăn?

Trước kia đối với cô quả thật là như vậy, nhưng bây giờ. . . . . Ha ha ha a!

Lúc này, cô gái cảm thấy cực kỳ không có ngượng xung quanh không có ai, chỉ thấy cô hít một hơi thật sâu, rồi sau đó đập một đấm lên tường (đập cái hồ rồi bước lên là lên được chứ gì, cô thật là quá thông minh!), "Rầm!" sau một tiếng vang thật lớn, cô gái nhìn vách tường bị chính mình trực tiếp đập thành mảnh vụn mảnh vụn, lệ rơi đầy mặt. . . . . Cái này. . . . . Cái này. . . . . Hình như nhảy lên tường cũng không cần rồi, cô trực tiếp đập tường là

tốt rồi. QAA tại sao trước đó cô không nhận Lang Nha bỗng Esther đưa tới? !

cảm giác không đúng chỗ nào

Nhưng mới như vậy vừa nghĩ, một màn làm người ta kinh ngạc xảy ra —— bùn đất vốn là bị cô đập bẻ trên mặt đất, lại có thể tự nhiên di chuyển dung hợp lại với nhau, một lát sau, mặt tường sống lại, giống như là những con quái vật lần trước vậy.

Ngay sau đó, Mạc Vong thử lại mấy lần, nhưng kết quả đều là như vậy.

Trong lòng cô mơ hồ hiểu ra điều gì đó, vì vậy vẫn lựa chọn phương pháp ban đầu, sau khi nhảy lên tường, bắt đầu đi dọc theo phương hướng phía bên trái. Cô một lần nữa lại cảm thấy, tăng thêm khả năng nhanh nhẹn chính là lựa chọn sáng suốt, nếu không tại sao có thể đi trên tường như giẫm trên đất bằng như vậy.

Mà lúc này, mọi người bị tách ra rồi bị bao vây trong mê cung, cũng rối rít bắt đầu hành động.

Nhưng là, có một người ngoại lệ.

Người này dùng một loại tư thế có thể nói yếu ớt, ôm đầu gối mà ngồi núp ở trong góc.

Vũ khí lạnh lẽo lẳng lẳng nằm bên cạnh, rõ ràng sắc bén như vậy nhưng lại không lóe ra ánh lạnh sắc bén.

Bởi vì nó bị bao phủ bởi bóng tối vô cùng thâm trầm.

Không lóe nên nổi một tia sáng.

Một đoạn trí nhớ đã lâu bị bóng tối xáo trộn hấp dẫn, một lần nữa tàn nhẫn hiện lên trong đầu.

——"Trả lại cho tôi!"

——"Muốn không? Vậy thì đuổi theo tao đi! Tới đây!"

——"Van xin bà, trả lại cho tôi!"

——"Tới đây đi, tao đứng ở chỗ này, không tới tao sẽ ném nó đấy!"

——"Đừng!"

Vì vậy, bị lừa vào một gian phòng đen như mực.

"Rắc rắc" sau một tiếng vang nhỏ, đứa trẻ vĩnh viễn bị ở lại trong bóng tối.

Lúc đầu là mờ mịt, ngay sau đó là sợ, rồi sau đó là kêu gào, những quả đấm non nớt liều mạng nện lên cánh cửa gỗ kiên cố.

Cổ họng khò khè khàn cả đi, trên bàn tay nhỏ nhắn tràn đầy máu tươi, nhưng thủy chung không nhận được được bất kỳ lời đáp lại nào.

Không, vẫn có lời đáp lại.

Người đứng ở cửa truyền đến tiếng cười lạnh rất nhỏ, dường như không thể nghe thấy.

Đứa trẻ không kêu cứu, mặc dù tuổi rất nhỏ, nhưng vẫn nghe được kia hàm nghĩa trong tiếng cười —— mày cứ như vậy đi chết đi!

Cứ như vậy bị nhốt ước chừng một ngày.

Đối với người bình thường mà nói, đây chỉ là khoảng thời gian rất ngắn ngủi, nhưng nếu như là một đứa bé?

Thật là là một khoảng thời gian dài đến nhường nào.

Sau khi được thả ra, đứa bé được trị liệu vô cùng chu đáo, vết thương trên tay rất nhanh sẽ khép lại, nhưng còn tâm hồn thì sao đây?

Người bắt đầu kia dường như từ sau việc đó đã rút ra được kinh nghiệm.

Lần sau khi bị nhốt vào trong bóng tối thì những thứ đứa trẻ có thể đụng tay đến đều là những vật mềm mại, không có gì có thể gây tổn thương, nhưng bóng tối lại càng thêm dày đặc.

Một lần.

Một lần.

Lại một lần nữa.

——"Nghe cho kỹ, không thể nói ra nhé."

——". . . . ."

——"Nếu như nói ra ngoài, sẽ có hậu quả gì, mày biết mà."

——". . . . ."

Đứa trẻ trầm mặc gật đầu một cái.

Cho đến khi người được đứa bé gọi là "Ba" trở về nhà tình cờ phát hiện, mới hoàn toàn đem đứa trẻ thoát khỏi cái tù "Con ác mộng" này. Một ngày kia, có rất nhiều người bị trừng phạt, trừ người nên bị trừng phạt chân chính.

Cho tới hôm nay, dù đã lớn lên nhưng đứa trẻ vẫn nhớ âm thanh cười lạnh kia như cũ, rõ ràng giống như chỉ vừa mới xảy ra hôm qua, gần ở ngay bên tai.

Nhưng là, bà ta lại vẫn sống rất tốt.

Bởi vì bà ta làm gái họ của mẹ, là người vợ thứ hai của "Ba".

——"Thật xin lỗi, ba đã không bảo vệ con thật tốt."

——". . . . ."

——"Về sau, chuyện như vậy sẽ không bao giờ xảy ra nữa."

——". . . . ."

Vậy mà, ba à, nó đã từng xảy ra, không phải sao?

Trí nhớ vang vọng, mọi góc ngách, ánh sáng hắc ám dường như ngày càng nồng đậm.

Đột nhiên ở giữa, chỗ người nọ dựa vào, mặt tường có chút rung rung lên, giống như nước được đun sôi, bốc lên bọt khí "Ừng ực ừng ực". Một giây kế tiếp, chuyện đáng sợ xảy ra, bùn đất giống như có ý thức, giống như kẻ săn mồi quỷ quyết vào ban đêm trong rừng rậm, yên tĩnh mà chậm rãi từng chút một chút xúi ngo ngậy tiến về phía trước. . . . .

Rốt cuộc, đem bóng người đang ôm đầu cắn nuốt toàn bộ.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Bóng Tối Là Thứ Đáng Ghét Nhất Đồng Đội Là Thứ Đáng Ghét Nhất

Edit: rubymoon2710

Phần một

Mạc Vong khéo léo di chuyển ở trên bức tường, trong lúc bất chợt, dường như cô có một loại ảo giác —— giống như cô đang đạp gió mà đi. Dần dần, cô phát hiện ra mình rất thích cảm giác như thế.

Mà trong lúc khám phá địa phương này, cô gái cũng phát hiện ra hai vấn đề khác, thứ nhất, quái vật sẽ xuất hiện trong thông đạo của mê cung, điều này cũng có nghĩ là, chỉ cần cô muốn, với tốc độ khá nhanh của mình, cô cũng có thể tránh khỏi phần lớn nguy hiểm, thứ hai, mặc dù tường ở đây sau khi bị phá hư sẽ phục hồi như cũ, nhưng nếu như mặt đất bị phá hư, sẽ để lại dấu vết trong một thời gian dài, cô đã chờ một lúc khá lâu nhưng chúng không có biến mất.

Cứ như vậy, một đường cô đều đi về phía bên trái, dọc đường đi còn để lại các loại dấu hiệu, đồng thời cũng tìm dấu hiệu mà những người khác để lại.

Cho đến khi——

"Hu. . . . ."

"....." Cô gái dừng bước lại: "Tiếng khóc của trẻ con?"

"Hu. .... Hu. ...."

"Đến tột cùng là ở đâu. ...." Không thể không nói, ở trong một mê cung tối tăm như vậy, lại đột nhiên xuất hiện tiếng khóc của trẻ con, ngay cả Mạc Vong cũng cảm thấy không bình thường, hơn nữa nói thật, âm thanh kia thật lòng là làm cho người ta rợn cả tóc gáy. Cô gái lắng nghe chốc lát, phát hiện ra phương hướng âm thanh truyền tới, lại đúng là con đường mà bản thân phải đi qua, đầu cô lập tức hiện đầy vạch đen, làm, làm sao bây giờ? Một đường đến đây đều đi về bên trái, không thể đột nhiên đổi hướng đâu!

Sau khi suy nghĩ một hồi, cuối cùng cô vẫn quyết định đi xem một chút.

Thứ nhất, cô có thể đánh; thứ hai, đánh không lại thì ít nhất cô còn có thể chạy trốn thật nhanh.

Sau khi quyết định, Mạc Vong lại bắt đầu chạy như gió một lần nữa, chỉ là so với trước kia lại càng thêm cảnh giác.

Tiếng khóc của đứa trẻ dần dần trở nên rõ ràng.

Đến cuối cùng, quả thật giống như gần ngay bên tai cô.

Cô gái cảm thấy tóc gáy của mình dường như đều dựng hết cả lên rồi, mồ hôi lạnh cũng tự giác chảy ra, cô dừng lại theo bản năng, rồi sau đó một cái bóng không xuất hiện ở trước mắt cô gái.

—— Này này, nói đùa sao, người khổng lồ cũng xuất hiện? !

Người khổng lồ xuất hiện từ trong bóng tối, lại có bề ngoài méo mó lom khom, nhìn xuống giống như bị ngã vào trong đất bùn, lại giẫm lên rất nhiều chân búp bê vải, bản thủ rách nát, một con mắt không có con ngươi, tay trái vịn vẹo, đùi phải gãy lìa, trước ngực có một cái lỗ rất lớn, từng đợt bùn đất lớn cứ từ đó chảy ra ngoài.

"Đó là. ...."

"Hu. .... Hu. ...."

Cô gái kinh ngạc phát hiện, tiếng khóc của đứa trẻ lại giống như phát ra từ trên người tên khổng lồ này.

Thân hình to lớn và âm thanh non nớt, hoàn toàn là trái ngược, giờ phút này lại kết hợp lại với nhau, khiến cho cả hai thứ đó càng trở nên đáng sợ.

"Hức. .... Hức. .... Hức. ...."

Đội đã nào...!

Trên mặt Mạc Vong gần như lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

Đó là.....

—— Xem ra, muốn tránh cũng không tránh được.

Cô gái hít một hơi thật sâu, nắm chặt cây cung ngắn được bao phủ bởi ánh sáng màu trắng bạc.

—— Đã như vậy, vậy thì đánh nó!

Đối mặt với bóng tối, có người dứt khoát lựa chọn chống lại nó, lại có người lựa chọn mặc kệ cho nó cắn nuốt.

Người trước giống như cô gái.

Mà người sau. ....

"....."

—— Âm thanh gì vậy?

Thiếu niên đang ôm chặt đầu gối ngẩng đầu lên theo bản năng.

Trong không gian đen nhánh làm người ta hít thở không thông, có người ở bên ngoài gọi tên của hắn.

"....."

—— Là ai đang gọi hần?

" . . . . . "

—— Là ai?

"Nghe thấy không?"

—— Hần nghe thấy, nhưng. . . . . Đó là ai?

Âm thanh dần dần dừng lại.

—— Tại sao. . . . . Không gọi hần nữa?

Quả nhiên, chính Là như vậy sao? Giống với lúc đó. . . . .

Cảnh tượng nhiều năm trước, không thể khổng chế lại hiện ra trong đầu.

Đứa trẻ còn nhỏ tuổi nằm vật xuống cạnh cánh cửa của “Căn nhà đen tối”, trong lúc mơ hồ nghe được có người kêu tên của mình, kêu gào đấm nhiều giờ, hần gần như lấy hết sức lực từ khi sinh ra đến nay, vô cùng cố gắng, mới miễn cưỡng mở được mắt, nhưng mà, trước mắt không hề có bất kì thứ gì.

Hần đợi thật lâu, cuối cùng lại không đợi được cái gì.

Không có ai kêu tên hần.

Không có ai cứu vớt hần.

Không có ai. . . . . Cần hần.

Tất cả đều giả dối như vậy.

Chỉ có một mình hần bị nhốt lại trong bóng tối.

Quá khứ là như vậy, hiện tại cũng là như vậy.

Thật là đáng sợ, thật sợ hãi. . . . . Ai cũng được, ai đó hãy tới đưa hần đi?

Ai cũng đều không tới đúng không?

Thiếu niên vươn tay che lỗ tai, nếu như không có người gọi hần, vốn dĩ hần cũng không cần nghe được.

Thiếu niên một lần nữa nhắm mắt lại, nếu như không có người cứu vớt hần, vốn dĩ hần cũng cần bản không cần.

Thiếu niên lẳng lặng cúi đầu, tựa đầu vào đầu gối. . . . .

Nếu như cái gì cũng không làm, ít nhất hần còn có thể lựa chọn.

Lần trước, là hần nhốt trong bóng tối; còn lần này, là hần chủ động. . . . .

Một luồng ánh sáng bỗng nhiên xuất hiện!

"! ! !"

Cho dù nhắm mắt, nhưng vẫn có thể cảm thấy ánh sáng rạng rỡ xuất hiện trên mí mắt như cũ.

—— Giả dối, thật sẽ có chuyện giống như vậy sao?

—— Nếu tin tưởng một lần thì sao?

—— Ngộ nhớ vẫn là ảo giác như cũ thì sao?

—— Nhưng nếu như. . . . .

Trong lúc suy nghĩ đã vô tình đưa ra lựa chọn.

Chẳng biết lúc nào, thiếu niên đã chậm rãi mở mắt, gọi vào trong mắt hần, là một luồng ánh sáng thần thánh màu trắng bạc, được màu sắc ấm áp như vậy chiếu sáng, tất cả sự vật, giống như lấy được lễ rửa tội, khiến cho bóng tối không thể nào xua tan dường như đã bị đánh. . . . . Lui đi. . . . .

Khuôn mặt thiếu nữ non nớt mà ngây thơ, hiện ra từ trong ánh sáng, là một khuôn mặt quen thuộc đối với hắn, rõ ràng là quen thuộc, nhưng vào giờ khắc này lại cảm thấy xa lạ, có lẽ là ánh sáng tạo thành ảo giác, tạo ra một loại mỹ cảm nào đó. Không thể dùng từ "Xinh đẹp" để hình dung khuôn mặt ấy, có lẽ "Tao nhã" hoặc "Thánh khiết" ... mới thực sự thích hợp?

Cô dùng ánh mắt ấm áp nhìn chăm chú vào hắn, ngay sau đó, đưa tay về phía hắn: "Ồn rồi, tất cả đều đã kết thúc."

". . . . . Thật sự đều kết thúc?" con ác mộng hành hạ hắn nhiều năm như vậy, thật sự sẽ kết thúc đơn giản như vậy sao?

Giống như bị lời của hắn làm cho hoảng sợ, cô gái mở trừng hai mắt, ngay sau đó, cười.

Đây là một nụ cười dịu dàng mà bao dung, cô cười quơ quơ tay, ý bảo hắn tóm lấy: "Ừ, đều kết thúc."

"Năm tay của em, em kéo anh ra ngoài!"

Biết rõ ma chướng trong lòng không thể đơn giản như vậy đã có thể kết thúc, nhưng thiếu niên vẫn như cũ khó có thể không chế mà đưa tay ra. Có lẽ là bởi vì không cẩn thận liền bị nụ cười kia đầu độc, có lẽ. . . . . Là bởi vì thật ra thì, từ cực kỳ lâu trước kia, hắn đã mong đợi tình cảnh giống như vậy xảy ra. . . . .

Bàn tay cùng tay nhỏ bé giao nhau.

Lòng bàn tay kề nhau.

Thiếu niên hơi hít mắt lại con mắt.

—— Thật là ấm áp.

Một giây kế tiếp, hắn được mang ra từ trong đồng bùn đen ô nhiễm.

". . . . . Cuối cùng cũng kết thúc." Mạc Vong thở phào một cái, cô cúi đầu nhìn chăm chú người được mình kéo ra từ trong bùn đen, thiếu niên còn đang quỳ trên mặt đất, lo lắng hỏi: "Mục Sư huynh, anh không sao chứ?"

". . . . ."

"Mục Sư huynh?" Trong lòng cô gái lo lắng càng sâu, mặc dù cô vừa thấy hắn đã cứu ra, nhưng trước đó. . . . . Hắn rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì! Cô cúi người xuống cẩn thận đẩy đầu vai thiếu niên một cái: "Anh. . . . . Ah? !" Cái cái cái cái cái gì tình huống? !

Bị kéo đến ngồi chồm hổm trên mặt đất, đầu thiếu nữ dính chặt vào trước ngực thiếu niên ôm chặt mình không thả, trong tai đều là tiếng tim đập dồn dập của hắn, cả người ngốc trệ.

Thật lâu, mới hoàn hồn lại.

—— Không thể nào?

—— Nhưng chỉ có việc này mới có thể giải thích.

—— Sư huynh dù là phương diện nào cũng uy tú khác người. . . . . Lại có thể sợ tới?

—— Không trách được từ tiến vào cái thế giới này tới nay, về mặt của hắn có chút kỳ quái.

—— Hoá ra là như vậy sao?

Cô gái đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, nhưng vội vàng đề xuồng khoe miệng đang nâng lên, bởi vì. . . . . Khụ khụ khụ, cái này dường như có chút không phúc hậu. Sợ tới mà thôi, lúc nhỏ cô cũng sợ mà, không có gì mất mặt. . . . . Chắc là. . . . .

Chắc là, cũng đã làm khó hắn.

Rõ ràng sợ tới như vậy, lại còn một mình ở trong mê cung hoàn toàn không thấy rõ bất kỳ cái gì đợi lâu như vậy.

Như vậy thì hành động hiện giờ cũng có thể hiểu được.

"Khụ. . . . ." Mạc Vong suy nghĩ một chút, vươn tay cẩn thận vỗ vỗ lưng thiếu niên: "Được rồi, được rồi, không sao."

". . . . ." Mục Tử Du khẽ cứng sống lưng, một lát sau, cả người cuối cùng từ trong hoảng hốt phục hồi tinh thần lại, ngay sau đó mới ý thức được rốt cuộc mình đã làm những gì.

Không chỉ có bại lộ sự thực mình sợ bị giam cầm trong bóng tối và chứng sợ hãi bóng tối, còn nói ra những lời nói mềm yếu như vậy, làm ra loại hành động xấu hổ như thế này, thật sự là. . . . .

Khóe miệng của hắn chậm rãi nâng lên về cười khổ.

Nếu như thiếu nữ giờ phút này có thể nhìn thấy khuôn mặt của hắn, chắc hẳn sẽ kinh ngạc, vì nụ cười mặc dù có chút khổ sở, nhưng so với bất kì nụ cười nào cô nhìn thấy trong quá khứ thì nụ cười này cũng chân thật hơn rất nhiều.

Nhưng hiển nhiên Mạc Vong không nhận ra điểm này, vẫn vỗ nhẹ lưng của hắn, nói những lời an ủi lung tung: "Chỉ là sợ bóng tối mà thôi, chẳng có gì ghê gớm, trước kia em cũng sợ mà, bây giờ mặc dù không . . . . . Không, ý của em không phải như vậy, cũng chưa đúng, nhân gian không phá hủy. . . . . Không, hình như không cần thận phá hủy. . . . . QAQ"

"Á ~ Á~ không sao ~"

Thiếu niên đầu đầy vạch đen, cô đang dỗ trẻ con sao?

"Không, nếu không em hát cho anh nghe bài hát ru con. . . . . Không đúng, ngộ nhờ ngủ mất sẽ gặp phải nguy hiểm. . . . . QAQ" hồngбет, cô rút cuộc đang nói cái gì vậy.

"Haha!"

Tiếng cười của thiếu niên khẽ truyền đến.

Cảm nhận được sự phập phồng của lồng ngực hắn, thiếu nữ cứng đờ, đồng thời ý thức được mình hình như lại làm việc ngu xuẩn, vì vậy cô lệ rơi đầy mặt đầy người nào đó ra, ngẩng đầu lên: "Sur huynh? Anh đã khôi phục rồi?" Nếu như đã có thể cười, vậy chứng tỏ rằng đã không còn vấn đề gì nữa đúng không?

"Ừ, nhờ hồng phúc của em, đã hoàn toàn khôi phục." Mục Tử Du mỉm cười gật đầu.

". . . . ." Áo giáp sao? Rõ ràng sur huynh đang cười, nhưng cô lại cảm giác mình bị châm chọc rồi. . . . . Không không không, nhất định là ảo giác, bởi vì: "Sur huynh là người rất tốt!"

". . . . ." Tại sao không giây phút nào cô không bộc lộ tình cảm vậy?

". . . . ." Hồng бет, không cần nói lời trong lòng ra rồi.

Không khí trong khoảng thời gian ngắn có chút xấu hổ.

Một lát sau, thiếu niên ho nhẹ một tiếng, đứng dậy đầu tiên, cúi người, đưa tay về phía cô gái đang ngồi trên mặt đất: "Tiếp theo, chúng ta muốn đi đâu?"

"À?" Cô gái sững sốt một chút, ngay sau đó bắt được tay của đối phương đứng lên, "Đi tìm những người khác đi!" Nói xong, cô rút tay về vỗ vỗ lên làn váy bụi bặm.

Mục Tử Du chỉ cảm thấy trong tay trống trơn, hắn nhanh chóng thu tay lại, vẫn còn chút ảm áp sót lại ở lòng bàn tay, nhưng trong tim chẳng hiểu tại sao lại dâng lên chút mất mát.

—— Là di chứng của sự kiện vừa rồi sao?

Hắn lấy lại bình tĩnh, đem loại cảm giác mạnh mẽ ném ra sau đầu.

Rồi sau đó, liền nghe được cô gái hỏi hắn như vậy: "Sur huynh, anh có treo tường được không? Hoặc là em cõng anh bò?"

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Chương 52.2

Thiếu nữ hiển nhiên không có phát hiện ra, những lời này sẽ tạo ra những thương tổn gì cho tự ái của thiếu niên, nhưng theo trực giác cô vẫn có thể phát hiện ra phương án này không ổn lắm, loại rối rắm như thế này khiến cho cô không kiềm chế được, buột miệng nói ra câu nói tiếp theo: "Em em em em sức lực rất lớn, thật!"

". . . . ." Về điểm này, trước kia hắn đã hoàn toàn nhận ra được.

"Không tin anh xem xem!" Khi nói chuyện, cô gái đập một đấm trên tường, khiến mặt tường cứng rắn mà đen nhánh xuất hiện một cái lỗ to.

Mục Tử Du: ". . . . ." Quả nhiên cảm giác thiêng liêng thần thánh cái gì gì rồi đều chỉ là ảo giác, người này chính là quái vật thì có!

"Tiếp theo chúng ta đập lên những cái hố này rồi leo lên là được rồi!" Cô gái dùng giọng nói "Khoe công" nói ra lời này, ngay sau đó mắt lấp lánh nhìn thiếu niên, có mấy phần giống như đang "Cầu xin khích lệ".

Mục Tử Du: ". . . . ." Hắn nhìn chăm chú vào nụ cười không cẩn thận lộ ra cả răng nanh của cô gái, không biết vì sao, trong nháy mắt giống như thấy được một cái đuôi to bù xù đang lắc tới lắc lui, đột nhiên có một loại kích động muốn xoa đầu cô. Nhưng bị hắn mạnh mẽ ngăn chặn. . . . . Tuy vậy, nhưng trong lòng lại không muốn cho cô phải thất vọng, vì vậy gật đầu một cái: "Làm tốt lắm!"

"Ừm!" Nụ cười trên mặt cô gái càng thêm rực rỡ.

—— Thật tốt, được sư huynh khen ngợi.

Bất kì ai, sau khi được người mà mình ngưỡng mộ khích lệ như vậy, thì trong lòng đều mừng rỡ thôi. Ừ, so với việc được mình tinh minh thích ký tên còn vui vẻ hơn rất nhiều, giống như tất cả những cô gái cô làm từ đầu đến giờ đều đã được hồi báo.

Bắt đầu từ lúc đó, bởi vì sự việc kia, nên cô vẫn ước mơ được ở bên cạnh thiếu niên, thậm chí còn vì muốn được quan sát hắn ở khoảng cách mà gần mà đặc biệt chuyển đến ngôi trường này, dĩ nhiên, cũng không nghĩ rằng sẽ có một ngày có thể tiếp xúc thân mật như thế này, chỉ là. . . . . Muốn nhìn, được nhìn, sau đó, học.

Hi vọng mình có thể biến thành người giống như hắn.

Vậy mà, sau khi trải qua một đồng chuyện, bây giờ cô gái rất rõ ràng, cô chỉ có thể là chính cô, có thể trở nên tài giỏi hơn bản thân ở hiện tại, nhưng vĩnh viễn đều không thể trở thành "Mục Tử Du".

Nhưng dù vậy, phần "Hương tới" này của cô cũng sẽ không vì lí do này mà biến mất, dù phát hiện trên người hắn thật ra thì cũng có một chút "Khuyết điểm". Chỉ là đồng thời, cô gái lại phát hiện ra một điểm nữa, đó chính là —— so với đứng từ xa nhìn, làm bạn bè giống như bây giờ cũng rất tốt.

—— Không phải là cô quá mức rồi chứ?

Trong lòng của cô gái dâng lên cảm xúc rất phức tạp, có mừng rỡ khi được cùng "Thần tượng" làm bạn, lại lo lắng xem hành động như vậy có thể khiến "Thần tượng" bị "Vây bẩn" hay không, nhưng có một việc có thể khẳng định, đó chính là, "Mục Tử Du", người để lại ấn tượng sâu sắc trong trái tim cô đang từ từ thay thế bằng các sự việc mới hơn, điều này có lẽ chính là "Cập Nhật Hệ thống" phải không?

. . . . . Mặc dù chính cô cũng hoàn toàn không để ý đến điểm này.

Về phần phiên bản mới so với phiên bản cũ rốt cuộc là tốt hay xấu, sợ rằng chỉ có khi hoàn thành bản "Cập Nhật" mới biết thôi.

Trong lúc suy tư, cô gái đã thành công đập ra mấy cái hố ở trên vách tường, sau đó nhanh chóng mà linh hoạt leo lên, cô đứng ở đầu tường, vươn tay về phía thiếu niên đứng bên dưới: "Sư huynh, lên đây đi!"

Lại một lần nữa một mình bị ở lại trong bóng tối, Mục Tử Du vẫn cảm thấy chút khó chịu như cũ, nhưng kì lạ là so với trong quá khứ đã ung dung hơn rất nhiều, đây đại khái là bởi vì. . . . .

Hắn giơ tay lên, nhìn chăm chú vào bàn tay ấm áp mà xinh xắn kia, móng tay được cắt sửa gọn gàng, khi nắm cũng hoàn toàn không sợ đâm bị thương, "Vật tựa chủ nhân", những lời này thật ra thì vô cùng chính xác.

"Sư huynh?"

Mục Tử Du thấy cô gái nghiêng đầu một chút, chớp chớp ánh mắt giống như đang nói —— người này còn đứng đó làm gì nha?

Trong nháy mắt, hắn bật cười.

Thiếu niên lấy tay che miệng, giống như muốn che giấu nụ cười, nhưng ý cười không tự giác đã lộ ra ngoài, lông mày ánh mắt đều không tự giác cong cong.

Đây lại là một nụ cười chân thật khó có được.

Nếu như nói trước đó, cô gái không thấy, như vậy hiện tại. . . . .

Mạc Vong: ". . . . ." QAQ hồng бет! Cô còn vừa mới nói nụ cười của mình đã luyện tốt lắm rồi, thế nào nụ cười của Mục Sư huynh lại thăng cấp! A a a! Cô nhất định phải càng thêm cố gắng mới được!

Đang lúc cô còn đang rối rắm vì nụ cười của hắn thì Mục Tử Du đã leo lên, vững vàng nắm tay của cô gái: "Đi thôi."

"Ừm!" Khi nói chuyện, cô gái muốn rút tay về.

"Vách tường quá chật lại đen xì, anh rất dễ bị ngã."

Thiếu niên lại dùng câu nói này thành công ngăn cản động tác của cô.

Mạc Vong ngăn người, ngay sau đó gật đầu một cái: "Ừ, được." Nghe có vẻ không sai, ít nhất khi sư huynh bị ngã, cô có thể nhanh chóng kéo hắn lên, chỉ là. . . . .

"Mục Sư huynh, người thật không nghĩ đến việc để em cống sao? Như vậy thật sự dễ dàng hơn rất nhiều." 100% không cần lo lắng té xuống!

". . . . . Không cần."

"Suy nghĩ thêm một chút?"

"Không • cần • đâu!"

". . . . ." Áo giáp sao? Đường như cô nghe được âm thanh có chút giống như đang cắn răng nghiêng lợi. . . . . Không không không, nhất định là ảo giác, Mục Sư huynh là người tốt, làm sao có thể sẽ cắn răng nha, ha ha ha ha!

Thật ra thì, hiện tại cắn răng không chỉ có Mục Tử Du, còn có một vị thiếu niên khác, thật ra thì. . . . .

"Đáng ghét! Lại thất bại!"

Thạch Vĩnh Triết ngã ngồi trên mặt đất, trên trán tràn đầy mồ hôi, đầm một đầm xuống đất, bất mãn kêu lên. Thật ra thì không thể trách hắn nổi giận, bản thân vô cùng lo lắng cho cô gái, giờ phút này lại phải trải qua vô số lần cho gọi thất bại, pháp phòng không yên cũng là khó tránh khỏi.

"Lần này so lần trước tốt hơn nhiều rồi." Mèo trắng liếm liếm móng vuốt,: "Dù gì cũng đã xuất hiện Ma Pháp Trận rồi."

"Nhưng chưa hoàn toàn thành hình đã biến mất."

"Trong thời gian ngắn làm được đến trình độ này đã là không tệ."

". . . . ."

"Dù sao người không phải là Esther đại nhân."

"Này!" Mới lấy được chút an ủi từ đồng đội, ngay sau đó lại bị đá kích. . . . . Đây rốt cuộc là náo loạn nào vậy! Chỉ là, hiện tại hiển nhiên không phải thời điểm để ý điều này, thiếu niên hít một hơi thật sâu, một lần nữa đứng dậy,: "Được, làm lại một lần nữa!"

". . . . . Nghỉ ngơi thêm một chút nữa." Brad cau mày,: "Khi sức cùng lực kiệt, sử dụng ma lực rất dễ bị phản lại."

"Bây giờ không có thời gian nghỉ đến việc đó."

". . . . ."

"Hơn nữa, Tiểu Vong còn đang chờ. . . . ."

"Theo tiến độ hiện tại, chờ người đến, đoán chừng cô ấy cũng đã sinh con cho người khác rồi."

". . . . . Câm miệng!"

Thiếu niên nổi giận gầm lên một tiếng, một lần nữa ngưng thần định khí, hai cái tay để ở trước ngực, trên mu bàn tay phải khắc rõ Ma Pháp Trận, ám quang lóe lên, ngay sau đó, trong miệng của hắn đọc lên một đoạn dài chú văn vô cùng thần bí. Khi không ở trong trạng thái "Dùng giả", thật ra thì hắn hoàn toàn không biết mình đọc cái gì?? Nhưng bằng vào trí nhớ và khả năng lĩnh hội kinh người, nhanh chóng nhớ được những chú âm mèo trắng đã dạy.

Theo động tác của Thạch Vĩnh Triết động tác, bên dưới hai chân của hắn lại xuất hiện ánh sáng màu hồng phác họa thành hình Ma Pháp Trận.

—— Kiên trì!

—— Lần này nhất định phải kiên trì đến nó thành hình!

—— Tiểu Vong, cô ấy. . . . .

Có người nói, chín mươi chín lần thất bại có thể đổi lấy một lần thành công.

Thạch Vĩnh Triết không có nhớ rõ rốt cuộc mình thất bại bao nhiêu lần, nhưng hắn biết, hôm nay hắn nhất định sẽ thành công, nhất định phải thành công, cho nên ——

"Lấy tên dùng giả, đồng đội trung thành nhất của ta, tiếp nhận khẩn cầu của ta, hãy hiện thân ở thế giới này đi ! ! !"

Lần đầu tiên!

Nói xong lời này!

Trong nháy mắt hồng quang nở rộ đến mức gần như chói mắt.

—— Thành công ư?

Thạch vịnh triết nheo lại trông mắt theo bản năng, trong lòng tràn đầy mong đợi, nhưng sau một một khắc ngắn ngủn, ánh sáng tiêu tán.

Giống với lần trước, một quả cầu màu hồng lớn bằng ngón tay cái từ trong Ma Pháp Trận bay ra .

"Thành công!" Mèo trắng che miệng.: "Thật muốn xé ra để ăn nha?"

". . . . . Dám ăn liền giết chết người!"

"Ta chỉ là chỉ đùa một chút mà thôi, chắc, thật là không có tính người!"

Khi hai người nói chuyện, Ma Pháp Trận trên mặt đất dần dần biến mất, cùng lúc đó, quả cầu cũng đã rơi xuống mặt đất, ánh sáng dần dần âm đạm.

Ngay sau đó, thiếu niên nói: "Đồng đội trung thành, hãy đáp lại lời kêu gọi của ta!" Mặc dù hắn và cô gái giống nhau, cảm thấy khi nói ra những lời này vô cùng xấu hổ, nhưng vào giờ phút này thật sự không rảnh để rồi rắm cái vấn đề này!

". . . . ."

Tại sao không đáp lại?

Thạch vịnh triết không thể không lặp lại một lần nữa: "Đồng đội trung thành, hãy đáp lại lời kêu gọi của ta!"

". . . . ."

"Đồng đội trung thành, hãy đáp lại lời kêu gọi của ta!"

"Đồng. . . . ."

"Gâu." Rốt cuộc, có một âm thanh không chút sức sống truyền đến.

". . . . ." Tiếng kêu này. . . . .

Cuối cùng thì "Thánh thú" cũng rốt cuộc hoàn toàn hiện hình rồi.

Xuất hiện trước mắt Thạch Vịnh Triết là một con chó lớn màu trắng, diện mạo cực kỳ giống Teddy, hình dáng cũng rất giống chó Samoyed trưởng thành. . . . . Cả người lông xù, dĩ nhiên, những thứ này đều không phải là trọng điểm. Trọng điểm là, giờ phút này nó đang nằm trên mặt đất, lỗ tai và đuôi đều cụp xuống, cặp mắt cũng đóng chặt lại. . . . . Thấy thế nào giống một con chó chết.

"Cho gọi. . . . . Lại thất bại?" Trừ đi cái này, thiếu niên không nghĩ còn có khả năng nào khác.

"Không thể nào?" Mèo trắng bước những bước chân linh hoạt đi tới, vòng quanh con chó một vòng lại một vòng.: "Nếu hiện hình thành công rồi, thấy thế nào cũng nên thành công mà."

"Nhưng là, mày xem nó. . . . ."

"Chẳng lẽ vừa mới trải qua thay đổi không gian, cảm thấy không thoải mái?"

"Là như vậy sao?"

"Đại khái. . . . ." Brad đưa ra móng vuốt, đẩy một cái trên đầu Đại Cầu.: "Này, chết chưa, chết thì nói một câu."

Thạch vịnh triết: ". . . . ." Chết còn nói cái quỷ gì!

". . . . . Chết rồi, có chuyện gì thì hoá vàng mã. . . . ." Âm thanh không còn hơi sức của Đại Cầu lại một lần nữa truyền đến.

"Này!" Thiếu niên nổi giận.: "Đừng có giả chết!"

"Thật là nhảm vờ lờ.... . . . ." Bạch cầu vừa trách móc , vừa chậm rãi mở mắt, mãi đến lúc này, một người một mèo mới phát hiện, mắt của nó là màu đỏ, một màu sắc vô cùng khi phách. . . . . nhưng đó là khi bên trong không xuất hiện một đôi mắt cá chết.: "Các người không thấy ta tại ngủ sao?" Nó đưa ra móng vuốt như muốn đứng lên, nhưng rất nhanh lại mềm nhũn, ngã sấp xuống lần nữa.: "Tha cho ta đi. . . . . Ta vừa mới đánh xong bài về nhà. . . . ."

"Bây giờ không phải là lúc ngủ!" Thạch Vĩnh triết ngồi chồm hồm □, một tay đem Đại Cẩu bế lên, thả đến trước mặt kết giới: "Nói tóm lại, nghĩ biện pháp đem nó giải quyết xong cho ta!" Nếu không hấn hao hết thiên tân vạn khổ để làm cái gì hả!

Lỗ mũi chó trắng hít hít: "Cái mùi này. . . . . Kết giới?"

"Người có mắt còn dùng lỗ mũi làm gì! Hơn nữa, thì không thể mở mắt to ra một chút sao?" Mắt cá chết cái gì xem ra cũng quá bí ối đi!

"Xin lỗi nha, Khế Ước Giả, mắt của ta trời sanh đã như vậy."

". . . . ." Ai tin!

"Thật." Giống như nhìn thấu ý nghĩ của thiếu niên, bạch cầu giùng giăng đưa ra hai cái móng trước, linh hoạt kéo hai cái mí mắt lên: "Nhìn, tất cả chỗ này đều là tròng mắt của ta rồi."

". . . . ." Cho nên nói, trọng điểm căn bản không ở chỗ này được không? !

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Sư Huynh Ghét Nhất Cái Gì Tổ Tình Ghét Nhất Cái Gì

Thạch Vĩnh Triết phát điên: "Tao không thèm quan tâm mắt cá chết với bộ lông quần của mày có ngứa thớ hay không, trọng điểm bây giờ là phải . . . ."

"Lông quần thì sao?" cũng không bị lời nói của thiếu niên làm tổn thương, trong bầu không khí trầm lắng như muốn ngủ, Bạch Cầu bỗng nhiên "Vụt ——" một cái, lập tức đứng dậy, cả người lông quần đều dựng lên, được rồi, càng thêm cuốn cuốn xù xù. . . . ."Ta lông quần, ta kiêu ngạo, chó có lông quần đều là chó ngoan, lông thẳng quả thật vô cùng đáng ghét, ta thật sự chẳng hăm mộ tí nào. "

". . . . ." Căn bản là không ai hỏi nó lông tốt hay không tốt mà? Thiếu niên nâng trán: "Tao sai rồi, tao xin lỗi có được không? Bây giờ có thể giúp tao xử lí cái kết giới này không?" Hấn hiện tại căn bản không có thời gian rồi rắm những thứ khác đâu!

Có lẽ là thấy được vẻ mặt nghiêm túc của "Khế Ước Giả", Bạch Cầu cũng không nhảy lên nữa, chỉ là mới quay đầu, không biết từ nơi nào tìm ra một cặp kính lão đeo lên trên đôi mắt cá chết, ngay sau đó hít hít kết giới không màu, lại đưa ra móng vuốt vô vô.

Sau khi lặp lại như vậy mấy lần.

Nó giống như xác định được cái gì, gạt đầu một cái.

"Như thế nào?"

"Ta xác định." Đẩy mắt kiếng.

"Cái gì?"

"Ta không giải quyết được nó." Há miệng chó, cười.

". . . . . Này!" Thạch Vĩnh Triết lúc này thật sự nổi giận, hấn ngồi chồm hồm □ sau đó quyết định nằm rạp trên mặt đất, một tay nhấc đầu của con chó lên: "Ý của mày là, trước đó mày đều nói láo với tao à?"

Mồ hôi lạnh toát ra từ cái đầu chó lông lá xù xì, Bạch Cầu cố gắng tròn to đôi mắt cá chết: "Này này, thiếu niên người bình tĩnh một chút. . . . ."

"Tình huống như vậy mày bảo tao tỉnh táo kiểu gì đây!"

"Ta cũng không có biện pháp mà, trông bộ dáng chờ mong của người, ta chỉ muốn ‘ àiiii ~ dù thế nào cũng không thể để cho hấn thất vọng! ’, sau đó thử một chút, nhưng kết giới loại này, Saka như ta hoàn toàn không hiểu có được không? !"

"Vậy thì mày trở về Ma giới đi! Tao gọi người khác đến!"

"Nhưng mà, chúng ta đã ký kết khế ước. . . . ." Tự xưng là "Saka", Bạch Cầu cúp tai xuống: "Nếu có thể, ta cũng rất muốn trở về ngủ. . . . ."

". . . . ." Thiếu niên chậm rãi siết chặt bàn tay.

Đầu còn bị tên kia nắm trong tay, Saka vội vàng kêu to: "Đau đau đau! Đầu ta nổ mất! Buông ta ra! Van cầu người tha cho ta đi!"

Thạch Vĩnh Triết hít một hơi thật sâu, buông tay ra, rồi sau đó hung hăng nện một quyền xuống đất: "Đáng ghét! Cố gắng lâu như vậy rốt cuộc là vì cái gì đây!"

Saka bị ngã trên mặt đất nhìn chăm chú vào thiếu niên, yên lặng run lên, lặng lẽ đi chậm chậm về phía trước, đến bên cạnh mèo trắng thì nó nhỏ giọng hỏi: "Này, vị huynh đệ, Khế Ước Giả bị làm sao vậy?"

Mèo trắng đưa ra móng vuốt gãi gãi lỗ tai: "Nữ nhân của hần ở bên trong kết giới."

"Cái gì? !" Saka kinh hãi, ngay sau đó đưa ra đệm thịt, giơ ra cái móng vuốt cuối cùng: "Hần cái này sao?"

"Không kém bao nhiêu đâu. . . . . Mặc dù còn chưa có đuổi kịp. . . . ." Cũng rất có thể vĩnh viễn đều đuổi không kịp. . . . .

"Ta hiểu rồi!" Trong nháy mắt, Saka xốc lên tinh thần, nhảy trở về bên cạnh thiếu niên: "Chuyện này cứ giao cho Saka đại nhân ta đi!"

". . . . . Không phải vừa rồi mày vừa nói là không thể ra sức à?"

"Đối với kết giới thì đương nhiên là vậy rồi, bởi vì, thiên phú của bốn đại nhân là ‘ chuyển đổi ’ mà!"

". . . . ." Thạch Vĩnh Triết rất muốn kích động hô lên một câu "Tại sao mày không nói sớm!", nhưng rốt cuộc cũng đành nén xuống, cẩn thận hỏi: "Chuyển đổi? Đó là cái gì?"

"Giải thích cái này thật sự vô cùng phiền phức. . . . ." Bạch Cầu khôn khéo đưa ra móng vuốt gãi gãi đầu, sau khi suy tư một lát cũng quyết định giải thích một cách đơn giản: "Chính là ta có thể chuyển đổi linh hồn của các vật thể có sinh mệnh."

"! ! !" Năng lực như vậy cũng tồn tại sao? Như vậy. . . . .

"Như vậy thì đơn giản rồi." Mèo trắng nhảy ra ngoài: "Đem linh hồn người này tùy tiện hoán đổi với một người nào đó trong trường học, không phải là hần có thể đi vào rồi sao!"

"Không có dễ dàng như vậy." Saka lật đi lật lại đôi mắt cá chết: "Àiiiiii. . . . . Giải thích cái gì gì đó thật sự là phiền phức. . . . ."

Nhưng dưới sự uy hiếp của người nào đó, cuối cùng nó vẫn giải thích rõ ràng, có hai điểm khó khăn:

Thứ nhất, loại năng lực này có thể nói là "Nghịch thiên", vì vậy lúc phát động cũng cần tiêu hao rất nhiều ma lực, nó cần dùng đến ma tính các thứ, nhưng ở cái thế giới này căn bản chưa có.

Vấn đề này, được Brad giải quyết, bởi vì. . . . .

"Vừa hay, " mèo trắng rất là khốc sò soạng viên đá quý màu đỏ trên trán, vung đầu một cái: "Năng lực của ta chính là ‘ tăng cường ’." Mặc dù bản thân ma lực của nó không phải rất lớn, nhưng có thể làm tăng ma lực của người khác, đáng tiếc đối với Khế Ước Giả và người bạn nhỏ lại là: "Àiiiiii ~ người ta thật ra rất muốn làm tiểu trợ thủ của Esther đại nhân mà! Nếu như hần là A Phúc thì ta chính là đậu phộng ~~~"

Thạch Vĩnh Triết: ". . . . . Với hình thể trước kia của mày thì còn có thể, hiện tại, làm quả bí đao đi."

Brad: ". . . . ."

Thứ hai, chuyển đổi giữa sinh mệnh cao cấp hơn, nên những hạn chế trong việc chuyển đổi cũng sẽ nhiều hơn.

Thạch Vĩnh Triết không thể tùy tiện chọn bất kì ai trong trường học rồi hoán đổi linh hồn là được, mà cần lựa chọn một mục tiêu cố định, ngoài ra, hần còn phải có sự hiểu biết về mục tiêu, hiểu càng rõ, thì tỷ lệ chuyển đổi thành công sẽ càng lớn, có sự dẫn dắt lại càng tốt.

"Dẫn dắt?"

Saka đưa ra móng gậy gậy mũi: "Chính là tóc này, móng tay hay nước miếng của người kia【 tất ——】 cái gì gì đó. . . . ."

"Ai biến thái mới đi thu thập những thứ đó! ! !"

"Thật không có sao?" Bạch Cầu xoay tròn đôi mắt cá chết, nở nụ cười hề hề bỉ ổi: "Thời kỳ trưởng thành của thiếu niên à, ta hiểu." Ngay sau đó còn nói: "Dù là không phải một phần thân thể, đồ vật được người đó đụng qua một chút cũng được, mặc dù tỷ lệ thành công có thấp đi một chút."

". . . . ." Không, nó thật là hoàn toàn không hiểu! Hơn nữa. . . . . Cho dù có, cũng để ở nhà được không? Ai mang theo bên người làm gì. Quan trọng nhất là! Hần muốn đi vào tìm Tiểu Vong, biến thành "Cô " thì chuyện gì sẽ xảy ra?

Sau khi thiếu niên suy tư một hồi, rốt cuộc đã chọn được một nhân vật —— không sai, chính là hần!

Mục Từ Du!

Cái đồ gia hỏa chết tiệt.

Hắn nhất định là có mặt trong trường học, hơn nữa đoán chừng còn đang ở bên cạnh cô gái, nói không chừng còn đang lôi kéo bàn tay nhỏ bé của cô làm những chuyện xấu xa không thể nói !

Chỉ cần nghĩ một chút, Thạch Vĩnh Triết đã vô cùng ngứa răng, ngay sau đó, hắn nói tên tuổi và ngày sinh nhật của Mục Tử Du cho Saka, cái này cũng là nhờ vào ngày đó nói chuyện với ba, sau đó hắn cũng có điều tra một chút tên kia, mặc dù còn chưa có tra kết quả gì, nhưng không nghĩ tới hôm nay lại có thể chút có chút công dụng. Ngay sau đó, hắn lại lấy điện thoại di động ra, mở diễn đàn của trường, lấy ảnh các sư muội chụp hắn cho nó nhìn.

"Người chắc chắn?"

"Tao chắc chắn."

"Cũng không có biện pháp, thất bại đừng trách ta!" Bạch Cầu vừa nói, vừa rất là khí phách đứng thẳng hai chân lên, sau đó lui một chân về phía sau, hai tay nắm lại, làm ra một loại tạo hình giống như "Quy Phái Khí Công", "Chuyển cho ta! Nha nha nha nha nha nha! ! !"

Thạch Vĩnh Triết: ". . . . ." Như vậy thật sự là không có vấn đề sao?

Nhưng một giây kế tiếp, hắn bỗng nhiên cảm thấy trời đất trở nên quay cuồng, nhanh chóng mất đi ý thức.

—— Thành, thành công?

Mà trong mắt mèo trắng cùng bạch cầu, thiếu niên vốn là đang đứng, bỗng nhiên thân thể lắc lư, ngay sau đó cả người ngã trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

Brad bị dọa cho phát hoảng, nghiêng đầu hỏi: "Thành công?"

Đại Cầu lần nữa ngã quy xuống, lười biếng ngáp một cái: "Không, thất bại." Cái linh hồn này thì đi rồi, nhưng linh hồn khác thì không đến .

". . . . . Vậy mà người còn nhàn nhã như vậy!"

"Thất bại thì cũng thất bại rồi, ta có thể có biện pháp gì." Lại ngáp một cái: "Dù sao thì ma pháp cũng sẽ tự nhiên mà được giải trừ. . . . ." Lại ngáp một cái thật to: "Không được rồi, ta ngủ một lát."

"Này!"

"Người trông chừng thân thể của hắn cho tốt. . . . . Ngộ nhờ mà bị hư hại thì hắn thật sự teo. . . . ." Một giây đồng hồ đã ngủ mất.

". . . . ." Mèo trắng lặng lẽ phun máu, không phải chứ! Sống nhiều năm như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy loại thánh thú được cho gọi lại không đáng tin như này! ! Nếu như Khế Ước Già ngủ, thì "Linh hồn dừng già" cũng sẽ thoát ra khỏi thân thể, mà bọn nó cũng sẽ phải trở lại "Rừng thánh thú" chờ đợi được triệu hoán được lần nữa có được không? Không, điều này chỉ đúng với tên gia hỏa chỉ thích ngủ này mà thôi. Nhưng mà! Nó tuyệt đối không muốn rời xa Esther đại nhân đâu? !

Hơn nữa. . . . .

Cái thể giới này xử lý thi thể theo phương thức là hỏa táng nha!

Hỏa táng đó!

Nếu như để người khác phát hiện Khế Ước Già "Chết" rồi, hắn nhất định sẽ bị kéo đi đốt thành tro . . . . . Không cần đâu!

Mèo trắng hoàn toàn phát điên, cho nên nó lập tức nhảy lên trên người con chó lớn, đập mạnh một hồi: "Người đứng lên cho ta đứng lên đứng lên đứng lên đứng lên! ! !"

"Zzzzzzzzz~"

"Tĩnh lại một chút a a a! ! !"

Đối với việc thân thể của mình dần tới tranh cãi âm ỉ, Thạch Vĩnh Triết tự nhiên không biết gì cả.

Một lần nữa khôi phục ý thức thì hắn phát hiện ra vị trí không gian của mình đã có sự thay đổi, kiểu thay đổi này là cực kỳ dễ dàng phát hiện —— trời chiều cùng bóng đêm, người bình thường cũng sẽ không bị nhầm lẫn.

Bị này cảnh sắc này hấp dẫn, thiếu niên dừng bước theo bản năng.

"Thế nào?"

Một câu nói như vậy, sau một giây truyền vào trong tai của hắn.

"!! ! Tiểu Vong?" Mãi đến lúc này Thạch Vĩnh Triết mới phát hiện ra, thì ra là cô gái đang đứng phía trước hắn, giờ phút này đang quay đầu lại lộ ra ánh mắt tò mò. Không, không chỉ có như thế. . . . . Trong lòng bàn tay. . . . . Thiếu niên theo bản năng cúi đầu, phát hiện bàn tay vừa mềm mại lại ấm áp của cô gái đang bị mình nắm chặt trong lòng bàn tay, mà một bàn tay khác của cô, còn nắm lấy một chiếc cung tên ngắn lóe ra ánh sáng bạc tinh xảo.

—— Đây rốt cuộc là. . . . . Chuyện gì xảy ra?

Mà nghe được tiếng nói bật thốt lên của thiếu niên, trong nháy mắt vẻ mặt của cô gái trở nên sợ sệt, ngay sau đó nghi ngờ hỏi: "Sur huynh, tại sao anh đột nhiên. . . . . Gọi em như vậy?" Rõ ràng trước đó vẫn luôn là gọi "Sur muội" nha. Hơn nữa, trong nháy mắt khi lời nói đó ra khỏi miệng, cô lại có một loại cảm giác "Mục Sur huynh đột nhiên biến thành A Triết", thật sự là vô cùng kỳ lạ rồi.

". . . . ." Đúng vậy, bây giờ hắn là Mục Tử Du. . . . .

Đội đã nào...!

Tại sao Mục Tử Du lại lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Tiểu Vong?

Rõ ràng rất lâu rồi hắn chưa được hưởng thụ qua loại đối xử này!

Người này!

Tên mặt trắng nhỏ này!

Rốt cuộc đã làm gì với Tiểu Vong của hắn? ! ! ! ! ! !

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Chương 53.2

Mặc dù trước đó thiếu niên đã từng tưởng tượng ra khung cảnh Mục Tử Du giờ phút này đang lôi kéo bàn tay nhỏ bé của cô gái, vừa lộ ra nụ cười bí ẩn vừa âm mưu làm những việc xấu xa bẩn thỉu, nhưng mà! Vấn đề là! Hắn không ngờ việc này lại có thể biến thành sự thật!

Nếu như đây chính là thứ được gọi là "Lời tiên đoán", vậy thì hắn tình nguyện mình không có loại năng lực này, thật.

"Sur huynh? Anh không sao chứ?"

Mặt khác, cô gái thấy "Mục Tử Du" chậm chạp không trả lời, trong lòng dâng lên một chút lo lắng: sur huynh đây là thế nào? Chẳng lẽ chứng "Sợ tối" lại tái phát? Không, không thể nào. "Không có việc gì." Hôn Thạch Vĩnh Triết da Mục Tử Du nghiêng đầu sang chỗ khác, buồn buồn trả lời.

Không sai, trong lòng của hắn cũng tức giận cô gái, cô rốt cuộc yêu thích tên "Mục Sur huynh" này đến mức nào? Mà lại có thể dễ dàng cho hắn nắm tay như vậy. . . . . Thiếu niên mơ hồ nhớ rằng mình đã nghe được một câu nói ở đâu đó, đại loại là —— một cô gái có thể ôm chàng trai mình không thích, nhưng tuyệt đối sẽ không nắm tay chàng trai mà cô ấy không thích. Lúc ấy hắn hoàn toàn không hiểu, nhưng mẹ hắn nghe được câu nói ấy lại hết sức đồng ý gật gù đầu, nói: "Nếu như một cô gái đồng ý đưa tay cho một chàng trai, lôi kéo hắn cùng nhau nắm tay dạo phố, chính là nguyện ý đem bản thân mình phó thác cho người đó, theo một ý nghĩa nào đó mà nói, việc này so với ôm hôn còn quan trọng hơn rất nhiều".

Rõ ràng từ rất lâu rồi đã không cùng hắn. . . . .

Nhưng mà bây giờ. . . . .

Trái tim của thiếu niên vô cùng đau khổ.

Tại sao?

Mục Tử Du tốt đến vậy sao?

Hắn đáng cho cô thích đến vậy sao?

Mà cô gái hiển nhiên không biết trong lòng thiếu niên giờ phút này đang gió nổi mây phun, chỉ thờ phào nhẹ nhõm: "Vậy thì em yên tâm rồi."

". . . . . Ừ." Nếu như bây giờ người đứng ở chỗ này là "Thạch Vĩnh Triết", cô còn có thể lộ ra vẻ mặt quan tâm như vậy không? Có nói ra lời nói ôn nhu như vậy không? Sẽ không hề ngăn cách mà. . . . . Cầm tay của hắn sao? Có không? Có không? Có không?

Mạc Vong xoay lưng lại, kéo kéo tay của thiếu niên: "Sur huynh, chúng ta tiếp tục đi thôi."

". . . . . ù."

Vì vậy, hai người cứ im lặng tiếp tục đi về phía trước.

Đi được vài bước, thiếu nữ đột nhiên mở miệng nói: "Sur huynh, tại sao vừa rồi đột nhiên anh lại gọi ‘Tiểu Vong’ vậy? Làm em giật cả mình."

". . . . . Bị hù dọa?"

"Ừm! Bởi vì trước đó anh đâu có gọi em giống như vậy đâu, trong nháy mắt đó, suýt nữa em còn nhầm lẫn, tưởng anh là A Triết, chi là. . . . . Ha ha ha, việc này thật sự là không thể nào."

". . . . ." Từ trong miệng cô gái thốt ra "Tên của mình" khiến lòng thiếu niên lỡ mất một nhịp, hần lấy lại bình tĩnh, bỗng nhiên nghĩ ra, nói không chừng đây có lẽ là một cơ hội tốt,: "A Triết chính là. . . . . Thạch VỊnh Triết sao?"

"Ừ, Đúng vậy, chính là hần!"

"Em . . . . ." Thạch VỊnh Triết có chút khẩn trương nuốt nước miếng,: "Cảm thấy hần thế nào?"

"Hả?" Giọng cô gái nghe có chút kinh ngạc,: "Cái gì gọi là cảm thấy hần thế nào?"

"Chính là. . . . ."

——Rốt cuộc cậu có suy nghĩ gì về tôi. . . . .

Đáng tiếc, dù thế nào thì những lời này cũng không thể thuận lợi mà nói ra khỏi miệng, cuối cùng, bị hần phun ra cũng chỉ là: "Quan hệ giữa em và hần rất tốt sao?"

"Còn lâu mới tốt!"

". . . . ."

"Tên kia kỳ cục muốn chết, gần đây lại trở nên kỳ kỳ quái quái. . . . . Hỏi cái gì cũng không nói, rõ ràng khi còn bé hoàn toàn không có giống như vậy, thiết là, quả nhiên di Truong nói không sai,con trai sau khi trưởng thành không hề đáng yêu một chút nào!"

". . . . ." Hần kém đến vậy sao? !

"Nhưng mà. . . . ."

"Nhưng mà?"

"Tuy vậy, em vẫn rất thích hần."

". . . . ."

Thích. . . . .

Thích?

Thích!

Thích! ! !

Trái tim thiếu niên giống như được một trận gió xuân thổi qua, vốn là cành lá khô héo lại bắt đầu sinh sôi nảy nở, trở cảnh dài lá, trong nháy mắt nở rộ hàng ngàn hàng vạn đóa hoa diễm lệ, gió nhẹ lay động, bóng hoa lượn quanh, hoa thơm nức mũi. . . . . Hần thiếu chút nữa là đã say, có câu thơ nói thế nào nhỉ? Đúng rồi, "Chỉ muốn say mãi không tỉnh" !

Vậy mà, trái tim Thạch VỊnh Triết mới nhất thời kích động, một chuyện ngoài ý muốn nho nhỏ đã xảy ra.

Một giây kế tiếp, hần kinh ngạc phát hiện mình mất đi khả năng khống chế của cơ thể này, rõ ràng có thể nhìn có thể nghe nhưng không cách nào cử động tứ chi giống như trước kia, đây rốt cuộc là. . . . .

【 Thạch sư đệ, sử dụng thân thể của tôi có vui không? 】

【. . . . .】

【 Mặc dù nói không biết cậu dùng cách gì để làm được như vậy, nhưng nhờ hồng phúc của cậu, vừa rồi tôi thật sự được xem một vở kịch hay. 】

【 . . . . . Mục Tử Du? 】 không phải chuyển đổi linh hồn sao? Chẳng lẽ nói . . . . . Ma pháp thất bại?

【 Giờ mới phát hiện sao? Thật đúng là chậm lụt, không trách được chỉ có thể làm người thảm mền đáng thương. 】

【 Câm miệng! 】

【 Mới chỉ cho một chút ngon ngọt tâm hồn đã bị dao động,tôi nên đồng tình hay thương hại cho cậu đây? 】 chỉ là cũng nhờ vậy, hẳn mới có thể từ "Người quan sát" một lần nữa biến trở thành "Người điều khiển".

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, Saka phát ra động ma pháp "Chuyển đổi" không thể coi là thành công, nhưng cũng không thể coi là thất bại hoàn toàn.

Linh hồn Thạch Vịnh Triết xác thực được chuyển đổi vào trong cơ thể Mục Tử Du, nhưng linh hồn của Mục Tử Du lại không rời khỏi thân thể, mà là bị áp chế ở một chỗ sâu trong thân thể, cùng một dạng với người phía trên, có thể nhìn có thể nghe nhưng không cách nào điều khiển tứ chi, chỉ là, người này vô cùng thâm trầm, lại có thể đè nén sự kinh ngạc không hề gây ra sự chú ý, không chỉ từ đoạn hội thoại ngắn ngủi đoán ra thân phận của “Người xâm chiếm” thân thể mình, mà còn thừa dịp người kia bị phân tâm rồi một lần nữa đoạt lại quyền khống chế thân thể, không thể không nói là tương đối lợi hại.

Mà giờ khắc này, hẳn cảm giác mình phải cho "Thạch sư đệ thân ái" một chút cả dạy dỗ, khiến cho hẳn cả đời khó quên.

【 Câm miệng! 】

【 Được rồi, tôi câm miệng, chỉ là để báo đáp, tiếp theo đây tôi cũng xe cho cậu xem một vở kịch hay, không nên quá cảm kích nha. 】

【 . . . . . Này, rốt cuộc anh định làm gì! Này! 】

Một lần nữa đoạt lại thân thể, Mục Tử Du chậm rãi nhếch miệng, cùng lúc đó, đột nhiên Mạc Vong cảm thấy sống lưng run lên, cô dừng bước lại theo bản năng, sau khi lăm lết nhìn trái phải trong chốc lát, lại nghi ngờ hỏi: "Sư huynh,anh có cảm thấy có chút không đúng không?"

"Phải không ?"

"Ừ." Cô gái xoay người, gật đầu,: "Chính là tự nhiên xuất hiện một trận lạnh lẽo. . . . . A, hiện tại thì tốt rồi, giống như là chưa hề tồn tại." Áo giáp sao? Nhưng là. . . . . Cảm giác bây giờ sư huynh lại có một chút kỳ quái, a a a a a! Rốt cuộc cô đây là thế nào? Nghi thần nghi quỷ.

". . . . ." Thật sự là một động vật nhỏ có cảm giác vô cùng nhạy bén, nhưng cho dù là vậy, tình huống bây giờ cô ấy không thể đoán ra được đâu? Hơn nữa,: "Sư muội."

"À?" Lại đột nhiên gọi "Sư muội" nữa à, chỉ mà quả nhiên cô vẫn quen cách gọi này hơn.

"Em thích Thạch sư đệ, là tình cảm giữa nam và nữ à?"

【 . . . . . 】

"À? Giữa nam và nữ?"

"Nói chính xác hơn, " Mục Tử Du cúi người □, dùng một bàn tay khác nâng cằm cô gái, khuôn mặt dần dần dán lại gần, lại chột dừng lại khi thấy cô tránh đi: "Em định kết giao với hẳn sao?"

". . . . ." Cùng Thạch Vịnh Triết kết giao lui tới? Loại chuyện đó. . . . . Loại chuyện đó. . . . .

Nếu như dùng một từ để hình dung tâm tình bây giờ của Mạc Vong, từ này đại khái chính là —— giống như bị sét đánh!

Nếu như dùng một từ để hình dung sắc mặt của Mạc Vong bây giờ, từ này đại khái chính là ——xanh tím lẫn lộn!

Nói thật, từng ấy năm tới nay, đây vẫn là lần đầu tiên cô nghĩ đến việc giữa mình và thiếu niên tồn tại loại khả năng này. Quá mức gần gũi, quá mức thân mật, cho tới lúc có đôi khi còn không để ý đến giới tính. Cô gái mặc dù luôn miệng oán trách "Thạch Vịnh Triết gần đây càng ngày càng kỳ quái", nhưng ở sâu trong nội tâm, cô tinh tường biết được, đối với mình mà nói, hẳn là vô cùng vô cùng quan trọng, ai cũng không thể thay thế được.

Cô rất chắc chắn thứ tình cảm này là"Thích", hơn nữa còn là rất sâu.

Nhưng là. . . . . Kiểu thích này có thật sự là thích giữa nam và nữ không?

Không, dường như có một chút khác biệt.

Bởi vì, giữa những người qua lại với nhau có đủ các loại hành động thân mật? Ví dụ như dặt tay gì đó, ôm gì gì đó, tiếp xúc. . . . . Khụ, hôn môi cái gì, cô và Thạch VịnhTriết ngay cả hai việc đầu tiên đều rất là ít làm rồi mà? !

Hơn nữa, làm sao cô và Thạch Vịnh Triết có thể lui tới? Bọn họ rõ ràng là. . . . .

Không đúng, mặc dù cô quen coi hấn là người thân, nhưng kỳ thật bọn họ cũng không có quan hệ máu mủ.

Không không không, trọng điểm hình như không ở chỗ này, mà là. . . . .

Không nghi ngờ chút nào, cô gái bị cái vấn đề này làm cho rối rắm gần chết.

【 Thạch sư đệ, đáp án chẳng phải đã rất rõ ràng rồi sao. 】

【 . . . . . 】

【 Thế nào? Rất thất vọng sao? 】

【 . . . . .Việc này không liên quan đến anh. 】

Hơn nữa, cũng không tính là vô cùng thất vọng.

Bởi vì, mặc dù rất không nguyện ý thừa nhận, nhưng thật ra thì hấn đã sớm biết, “Thích” mà cô gái đối với mình cũng không phải là "Thích" kiểu đó. Nhưng dù vậy, cũng nghĩ rằng có một ngày có thể chính tai nghe được cô nói "Ta thích hấn", mặc dù biết rõ cô không có ý đó, nhưng vẫn không khống chế được nội tâm ghen ghét.

Có lúc thật sự rất hâm mộ cô, có thể thân nhiên thừa nhận tình cảm trong nội tâm đến như vậy.

Nhưng có lẽ cũng vì phần "Thân nhiên" này, nên mới khiến cho người khác bị thương đến vậy.

【 Không có quan hệ sao? Như vậy,việc này thì sao? 】

【 Anh muốn làm cái gì? 】

【 Ha ha. 】

【 Đợi chút, không cho chạm vào cô ấy! Mục Tử Du! Nếu anh dám động vào một đầu ngón tay của cô ấy, sau khi rời khỏi đây,tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh! 】

Không bỏ qua sao?

Trong lòng Mục Tử Du cười lạnh một tiếng, vậy thì như thế nào? Bọn họ vốn là quan hệ thù địch, nữa tăng thêm một chút thù hận nữa cũng không phải là chuyện ghê gớm gì.

Hơn nữa. . . . .

Hấn lần nữa nhẹ giọng kêu: "Sư muội."

"À? Cái... cái gì?" Cô gái ngây ngẩn trả lời, nội tâm đang lộn xộn khiến cho cô từ đầu tới giờ cũng không để ý rằng tay của đối phương đang cầm chọn cảm của mình, càng ý thức được tư thế này có chỗ nào không đúng.

"Nếu như Thạch Vĩnh Triết không thể, như vậy, anh có thể không?"

"À?" Cô gái càng ngây người.

"Chính là, " khuôn mặt tuấn tú của thiếu niên lần nữa tiến lại gần, trong mắt đều là ý cười dịu dàng, hấn dùng giọng điệu mập mờ êm ái thật thấp, giống như dỗ dành chú thỏ nhỏ tiến vào nhà tù có đầy mồi ngon: "Có muốn cùng anh lui tới thử một chút không?"

". . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Mê Cung Cái Gì Ghét Nhất Phục Cái Gì Ghét Nhất

Theo lời nói thiếu niên, trong nháy mắt về mặt của cô gái từ ",. ", biến thành "O. O", không sai, nếu như nói mới vừa rồi cô còn bối vì không hiểu ý tứ của đối phương mà nghi ngờ, như vậy giờ phút này chính là hoàn toàn sợ ngây người.

"Kết giao kết giao lui tới, " A ha ha ha, không phải là lỗi tai của cô xảy ra vấn đề đi.

Đáng tiếc lời nói tàn nhẫn của thiếu niên phá vỡ suy đoán của cô——

"Không sai."

". . . . ." Nhất định có chỗ nào không đúng,

Nếu như hỏi Mạc Vong có thích Mục Tử Du hay không, đáp án dĩ nhiên là khẳng định, dĩ nhiên, nhất định là kiểu có tính "Theo đuổi". Làm cái ví dụ suy luận, có người thích Conan có người thích Thảo Mê Nã, nhưng những người này sẽ cưới nó hoặc hắt về nhà sao?

Tuyệt đối không thể nào đâu!

Thứ gọi là "Tín ngưỡng" đã vượt qua giới tính cùng dục vọng, là cao thượng, thuần túy, thoát khỏi những thứ tầm thường lý thú!

Hơn nữa, quan trọng hơn cả, điều này cũng quá đột nhiên đi!

Mặc dù cô vùng trộm sùng bái đối phương đã lâu, nhưng giữa bọn họ cũng chỉ có mấy lần chính thức tiếp xúc, thấy thế nào cũng không thể xuất hiện "Thích" ... Tình cảm này, đợi đã nào...! Chẳng lẽ. . . . .

Đột nhiên tìm được một con đường riêng, cô gái yên lặng bỏ óc trong chốc lát, lộ ra nét mặt bừng tỉnh hiểu ra: "Hoá ra là như vậy !"

Mục Tử Du: ". . . . ." Chẳng biết tại sao luôn có chút dự cảm không hay.

"Sur huynh!" Cô gái đưa hai tay ra, kéo bàn tay thiếu niên, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của chính mình, cảm động nói: "Anh thật sự là một người tốt!"

". . . . ." Nhìn xem, lại bị bắt đầu rồi.

【 Hihi, quả nhiên là phong cách người này. 】 Thạch Vịnh triết rất là không hiền hậu hả hê cười, không nói đến việc, bọn họ có thù oán, cần gì phải nể mặt hân!

【 . . . . . 】

Như vậy, suy nghĩ của cô gái rốt cuộc như thế nào?

Có lẽ là ——

"Anh cuối cùng cũng phát hiện ra em nhìn lên anh rồi?"

"Nhìn lên. . . . ." Sẽ có người quang minh chính đại nói ra những lời này sao?

"Anh hiểu lầm rồi, đó là phương thức em biểu lộ sự sùng bái á!"

". . . . ." Phương này thức thật đúng là đặc biệt.

" Anh không cần bởi vì em cứu anh nên. . . . . Cảm thấy có lỗi, rồi cứ như vậy hy sinh chính bản thân mình!"

"Hy sinh?"

"Đúng vậy!" Cô gái gật đầu lia lịa, trong tròng mắt lòng cảm kích quả thật giống như tràn cả ra ngoài: "Sur huynh, anh thật sự là quá tốt, so sánh với anh, em thật sự là quá kém."

". . . . ." Đây là một phiên bản "Thật xin lỗi, anh là người tốt, em không xứng với anh" sao? Không, cô là thật lòng, hoàn toàn thật lòng thật dạ nói ra những này —— có lẽ đây mới kẻ bịp bợm có kinh nghiệm cũng không chừng.

Đối mặt với kiểu trả lời như nói với thần linh như thế này, Mục Tử Du còn có thể nói cái gì?

【 Bị bề mặt có sáng khoái không? 】

【 . . . . . 】

【 Nhờ hồng phúc của anh, tôi quả thật được xem một vở kịch hay. 】

【 . . . . . Câm miệng. 】

Cho dù không cần nhìn, Mục Tử Du cũng cũng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt hả hê châm chọc của vị Thạch sư đệ kia giờ phút này, mà bản thân mình quả thật cũng giống như một diễn viên lên sân diễn thất bại, loại chuyện như vậy, làm sao có thể chịu được?

Bị tức giận làm cho ảnh hưởng, theo bản năng nói ra một câu nói như vậy ——

"Tự cho là đúng, nhưng thật ra thì chẳng hề hiểu rõ con người tôi."

". . . . ."

Mấy giây sau, một lần nữa khôi phục tỉnh táo, trong mắt Mục Từ Du lóe lên một chút hối hận, hắn nhìn chăm chú vào vẻ mặt sững sờ lại giống như có chút bị thương của cô gái, trong lòng dường như có vẻ không đành lòng, rồi lại chẳng biết tại sao có chút cảm thấy sáng khoái.

Không sai, từ đầu tới cuối, những người này đều không phải đứng từ góc độ của hắn, có tư cách gì mà đi đánh giá bản thân hắn?

"Sur huynh, thật xin lỗi." Nói thật, Mạc Vong không biết câu nào của mình đắc tội thiếu niên ở trước mắt, nhưng cô cảm thấy nếu chọc giận đến hắn thì nên nói xin lỗi, cho dù là vô ý nhưng sai thì cũng đã sai rồi.: "Còn nữa, cảm ơn anh."

Thiếu niên hiển nhiên theo không kịp suy nghĩ giống như Thiên Lý Mã của cô gái, hắn nhủ mảy, có chút nghi ngờ hỏi ngược lại: "Cảm ơn anh?"

"Ừ." Cô gái gật đầu một cái.: "Có lẽ anh thật sự nói không sai, từ trước đến giờ em tiếp xúc đều không phải con người thật của anh, nhưng mà, lúc anh nói ra câu nói kia, có phải ‘sur huynh’ chân chính đang nói chuyện cùng em không?"

". . . . ."

"Em rất vui!" Không có gì so được với việc khiến người khác tin tưởng, thật sự khiến cho người ta cảm thấy vui thích, tối thiểu cô gái thì cho là như vậy.: "Nói như thế nào đây. . . . ." Cô gái gãi mặt, hơi thẹn thùng nói.: "Chỉ là ‘sur huynh’ chân chính tính khí hình như không tốt như vậy. . . . . A, không đúng, ý của em là. . . . . Em. . . . ." Đầu lưỡi thiếu chút nữa xoắn vào nhau, Mạc Vong lệ rơi đầy mặt, đến cuối cùng cuối cùng nói ra một câu hoàn chỉnh.: "Tóm lại, dù là như vậy, việc anh giúp em cũng là chân chân chính chính tồn tại, sẽ không bởi vì bất cứ chuyện gì mà thay đổi."

"Anh. . . . . Giúp đỡ em?"

"Ừ." Cô gái một lần nữa gật đầu.: "Có thể anh không nhớ, nhưng thật ra chúng ta từ rất lâu trước kia đã gặp qua một lần rồi, lần đó đối với sur huynh mà nói có thể chỉ là chuyện nhỏ, nhưng lại giúp em rất nhiều, em thật sự vô vô cùng cảm kích anh!"

". . . . ." Bọn họ thật sự đã từng gặp nhau sao? Hoàn toàn không có ấn tượng. . . . . Nhưng mà có thể khẳng định, cô đang nói thật.

Thiếu nữ nắm chặt cây cung ngắn trong tay theo bản năng, nghiêm túc nói: "Cho nên, đối với em mà nói, cho dù đó là ‘lời nói dối’, cũng nhất định là lời nói dối tốt đẹp vô cùng. Dĩ nhiên, có thể thấy được sur huynh chân chính, cũng cùng ‘hắn’ đối thoại, em cũng cảm thấy vô cùng vinh hạnh."

". . . . ."

"Nói tóm lại, chúng ta tiếp tục đi thôi!" Mặc dù là thật muốn biểu đạt sự cảm kích của mình với sur huynh, nhưng một hơi nói ra những câu nói như thế kia Mạc Vong lại cảm thấy có chút không ổn lắm, vì vậy cô nắm lấy cổ tay của thiếu niên, xoay người, mở lần nữa đi về phía trước.: "Phải nhanh một chút tìm ra những người khác mới được."

Lời nói dối tốt đẹp.

Loại chuyện như vậy. . . . .

【 Chậc, rốt cuộc đổi trở lại rồi. 】

【. . . . .】

Không sai, tâm trí dao động, Thạch Vĩnh Triết học theo, nắm lấy cơ hội, một lần nữa nắm giữ quyền sở hữu thân thể, mà việc đầu tiên hắn làm sau khi đổi trở lại chính là rút tay về từ trong bàn tay của cô gái.

"?"

"Một mình anh cũng có thể đi." Cho nên đừng nghĩ đến việc chiếm tiện nghi của Tiểu Thanh Mai nhà hắn!

"Ừm."

"Đúng rồi, Tiểu. . . . . Sur muội."

"Cái gì?"

"Em gặp anh lúc nào?" Không chỉ có bản thân Mục Từ Du nghi ngờ, Tiểu Trúc Mã cũng tò mò đến nỗi ngứa tim ngứa phổi có được không? Cuộc gặp như thế nào đến nỗi khiến cô nhớ mãi không quên, phải chuyển đến tận ngôi trường này? !

"Việc đó à. . . . ." Cô gái mở miệng, đang chuẩn bị nói gì đó thì cả vùng đất chợt lắc lư, phía dưới còn như vậy, hướng chỉ là tít trên đầu tường, cô vội vã xoay người, nhắc thiếu niên lên thả vào đầu vai.: "Sur huynh, anh không sao chứ?"

"Thạch vịnh triết" bị xách theo : ". . . . ." Cô không thể dùng "Phương thức đỡ" tương đối bình thường một chút sao?

Kèm theo sự rung lắc này, cả mê cung hình như cũng bị sụp xuống, ở dưới đất rung động cũng đã đủ kịch liệt, hướng chỉ là trên đầu tường chật hẹp, Mạc Vong liếc mắt nhìn hai phía, nhanh nhẹn nhảy xuống, cố gắng tìm đường chạy trốn.

Nhưng vào lúc này, bầu trời, đột nhiên sáng.

Không, nói đúng ra, hình như là vật vốn đang bao phủ bầu trời bỗng nhiên bị vỡ vụn.

Kèm theo những tiếng kêu "Rắc rắc rắc rắc" giòn vang, từng mảnh vụn giống như là mảnh thủy tinh màu đen từ không trung rơi xuống, ngay sau đó ——

"Bệ hạ! ! !"

Âm thanh truyền đến cách đó không xa.

"Esther?" Cô gái cười cười hướng thanh niên vẫy tay, cố gắng quơ quơ,: "Tôi đang ở chỗ này!"

Một lát sau, mấy người lần nữa tụ tập lại một chỗ, nhưng ngay sau đó, đầu Mạc Vong liền hiện đầy vạch đen, bởi vì, ba người lại "Bộp bộp bộp" quỳ thành một hàng, trong miệng nói ra những câu nói tương tự như vậy ——

"Bệ hạ, đều là do bọn thuộc hạ bảo vệ không chu đáo."

"Lại có thể khiến ngài gặp phải tình cảnh nguy hiểm. . . . ."

"Xin trách phạt ta!"

". . . . ." Này này, không cần mỗi lần ngoài ý muốn cũng quỳ một lần có được không? Hơn nữa Mục Sư huynh cùng Lục sư huynh cũng ở đây mà! Thật là xấu hổ chết mất! Hơn nữa, đây chẳng qua là ngoài ý muốn, căn bản không phải lỗi của người nào được không? Nếu có lỗi cũng chỉ có thể trách chính cô quá yếu!

"Tất cả đều đứng lên cho tôi."

"?"

"Không nghe thấy sao? Tôi nói —— tất cả đều đứng lên cho tôi!" Cô gái hiếm khi có được khí phách hô lên,: "Đây là mệnh lệnh!"

". . . . . Vâng" X3.

Thạch vịnh triết: ". . . . ." Tiểu Thanh Mai nhà hần làm sao có thể mạnh mẽ như vậy, không khoa học!

Mục Tử Du: ". . . . ." Quả nhiên, cô tuyệt đối không phải là yếu đuối bình thường.

Lục Minh Duệ: ". . . . ." Ủ, trên người sư muội quả nhiên có thật nhiều bí mật.

Để tránh cho đề tài lại quay trở về điểm xuất phát, ngay sau Mạc Vong đã hỏi: "Cái mê cung vừa rồi cũng là ‘ Quái ’ sao?"

"Vâng"

Sau khi được giải thích, cô gái mới biết, "Quái" chân chính thật ra thì không phải là mê cung, mà là nó đang chờ đợi ở chỗ cửa ra, chỉ là hiển nhiên nó đã bị diệt, nếu không mê cung cũng sẽ không sụp đổ. Chỉ là không thể không nói, vận số của Mạc Vong thật lòng không tệ, nguyên nhân "Yêu Quái" đợi tại lối ra chính là —— vào giây phút người đó vu sừng khi tìm thấy lối ra, lại để cho người đó một lần nữa rơi vào hoàn cảnh tuyệt vọng. Mà cô . . . . . Khụ khụ khụ, nhờ vào khả năng lạc đường vô địch mà đã tự cứu được bản thân, căn bản không tìm được "Cửa ra" thì người làm sao có thể gặp được boss!

"Ai? Nghe qua thật là lợi hại."

"Chỉ là nghe thôi." THAIN nhún vai một cái,: "Tìm đường ngược lại tốn một ít thời gian, nhưng mà tiền bối Esther một kiếm liền đem nó thu thập, khiến tiền bối Grays và tôi hoàn toàn không có đất dụng võ."

"Là như vậy sao?" Cô gái nhìn về phía thanh niên.

"Bệ hạ, đó cũng không phải là yêu quái quá lợi hại." Hơn nữa, chỉ cần vừa nghĩ tới Ma vương bệ hạ đang bị vây trong lồng giam đen nhánh này, còn khả năng đối mặt với đủ loại nguy hiểm ngoài ý muốn, trong lòng thanh niên vừa lo lắng lại tức giận, không thể có tâm tư lãng phí một chút xíu thời gian.

"Thật sao? Chỉ là như vậy, " Mạc Vong nhón chân lên, vỗ vỗ . . . . . Ngực Esther (đối với người cao 1m5 như cô mà nói , mấy thanh niên 1m9 quả thực là người khổng lồ có được không? Độc ác!),: "Esther, anh quả nhiên thật là lợi hại!"

Grays giận dữ: "Esther, cái người chỉ biết nịnh nọt khốn kiếp này!" Hắn đã nói rồi mà, người này tại sao lại ra tay nhanh như vậy, thì ra là vì lấy được khích lệ của bộ hạ sao? Khi dễ hắn! ! !

THAIN nắm tóc, lộ ra nét mặt bùng tình hiểu ra: "Thì ra là tiền bối nịnh hót sao?"

Esther: ". . . . ."

Mà trong lúc mấy người không chú ý, bỗng nhiên sắc mặt của "Mục Tử Du" đổi một cái, ngay sau đó, thân thể của hắn lắc lư, Lục Minh Duệ đứng ở hắn bên cạnh vội vàng đỡ lấy, nghiêng đầu hỏi: "Tử Du, không sao chứ?"

". . . . . Ừ, không có việc gì." Chỉ là một tên kỳ đà đi mà thôi.

Cùng lúc đó, thiếu niên vốn nằm yên tĩnh tại cửa, mí mắt đột nhiên run rẩy, sau vài giây, chậm rãi mở hai mắt.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Mê Cung Cái Gì Ghét Nhất Phục Cái Gì Ghét Nhất (2)

Hắn đây là.....đã trở lại?

Sau khi sừng sốt một lúc, Thạch Vĩnh Triết mới chậm rãi ngồi dậy, lúc này hắn mới phát hiện ra, ở bên cạnh hắn, một con mèo trắng và một con chó trắng lại có thể cùng nhau ngủ thiếp đi, trong nháy mắt đầu hắn đây vạch đen, bọn chúng cứ như vậy yên tâm để thân thể hắn té nằm trên đường hay sao?

"Này,dậy đi." Một tay hắn xóc mèo trắng ở trên đất lên, quơ quơ lắc lắc: "Tỉnh dậy đi!"

"A ô ____" Sau khi Brad lười biếng ngáp một cái, mới miễn cưỡng mở hai mắt ra,: "Á, ma pháp đã được giải trừ rồi?"

".....Mày nói thử xem?" Thiếu niên không biết nên nói gì đưa ra một cánh tay khác, vỗ vỗ lên Bạch Cầu vẫn đang nằm trên mặt đất,: "Mày cũng tỉnh lại cho tao!"

"Các người nói đủ chưa!"

"Vận khí của thiếu niên không tệ." Bạch Cầu đưa ra đệm thịt, bắn ra cây móng vuốt đệ nhất giống như giương lên ngón cái,: "Năm lâu như vậy cũng không bị người thu xác vác đi."

"... .." Nó biết vậy mà còn ngủ!

"Không liên quan đến ta." Mèo trắng rất là giao hoạt chối bỏ trách nhiệm: "Ta vốn muốn gọi nó tỉnh lại, kết quả không cẩn thận lại bị giấc ngủ ma pháp đánh trúng, mặc dù đã cố gắng chống cự, nhưng cuối cùng cũng không địch lại." Vừa nói, vừa làm ra động tác ôm ngực, làm tư thế anh dũng ngã xuống.

"Chắc chắn là mày mệt mỏi rồi rồi sau đó ngủ mất!" Còn có thể nói thành vĩ đại như vậy nữa!

"Lại nói, Khế Ước Già." Bạch Cầu chỉ chỉ về phía cửa chính,: "Hình như kết giới đã bị phá vỡ, người không vào xem một chút à?"

"! ! !"

Không sai, viên đá ác mộng kia được giấu trên người của "Boss Mê Cung", nhưng nó đã bị Esther nghiền nát trong chớp mắt, cũng đồng thời đập nát viên đá đó, ngay cả một chút tàn dư cũng không còn. Cũng vì vậy, mà sau khi "Thạch Vĩnh Triết" dời đi không lâu, thì thế giới Mộng cũng từ từ sụp đổ.

Có lẽ do chịu ảnh hưởng của việc thế giới đó bị tan vỡ, nên Mục Tử Du và Lục Minh Duệ lần lượt ngã xuống đất, ngất đi.

"Đây là?"

"Bệ hạ, xin đừng lo." Esther nhẹ giọng giải thích,: "Có lẽ là do trí nhớ bị xóa bỏ, nên đã ảnh hưởng một chút đến bọn họ."

".....Như vậy à." Đúng rồi, người không có ma lực thì không thể lưu lại trí nhớ về nơi này.

"Nhưng mà, kẻ chủ mưu chân chính rốt cuộc là ai?" Không biết Thain đã cất thanh kiếm của mình ở đâu, hai tay ôm đầu, nghiêng đầu hỏi.

Ngay sau đó Grays nói: "Bệ hạ, ngài vẫn ở cùng một chỗ với tên mặt trắng nhỏ này ư?"

“.....” Tại sao ngay cả hấn cũng gọi Mục sư huynh là Mặt trắng nhỏ? Rõ ràng mặt của hấn so với Mục sư huynh còn trắng hơn. Chỉ là cô gái vẫn gật đầu một cái,: “Ừ.”

“Hấn có hành động kỳ quái nào hay không?”

“À? Không, không có.” Trừ việc bị mắc chứng “Sợ tối” ra.

“Nói như vậy.” Grays đưa chân đạp vào một thiếu niên khác trên mặt đất,: “Kẻ bại hoại chân chính là cái tên bím tóc này à?”

“.....” Khoan đã, không nên tùy tiện đặt biệt hiệu cho người khác đâu! Hơn nữa, thật sự là Lục sư huynh sao?

“Không.”

Lời Esther vừa nói ra, mấy người đều hết sức kinh ngạc.

Mạc Vong hỏi đầu tiên: “Esther, anh biết chuyện gì sao?”

“Một kiểm cuối cùng, tôi cảm thấy người đó có ma lực.”

“Hả?” Có... có ý gì?

“Ma lực?” Cô gái không hiểu rõ lời nói của hấn, nhưng thân cũng là người trong Ma tộc, dĩ nhiên Grays có thể hiểu được, bỗng nhiên sắc mặt hấn hoàn toàn thay đổi,: “Ý của người là?”

Esther gật đầu một cái: “Lúc đó, người có mặt ở chỗ này, ngoại trừ hai người bình thường này ra, chỉ còn lại.....”

“Tôi và bệ hạ!” Thain giơ tay lên,: “Quả đúng là như vậy.” Nói toi đây, hấn giống như đã phản ứng kịp,: “Tiền bối Esther, không phải anh muốn nói một trong số chúng tôi là kẻ chủ mưu chứ?”

“Không sai.”

“... ....” X3

“Esther, đây không phải chuyện đùa đâu!” Grays lên tiếng cảnh cáo, nhưng sau khi nói xong, người ngờ ngẩn lại chính là hấn ____ Esther nói đùa? Có thể sao?

“Đương nhiên ta biết.” Tất cả Thủ hộ giả đều được Ma thần chúc phúc, chất vấn bọn họ cũng giống như đang chất vấn vị đại nhân kia, đồng thời, mặc dù số lượng Thủ hộ giả không giới hạn, nhưng thật ra phần lớn những người sinh ra ở Đại Gia Tộc ____ dù là có thiên phú giống nhau, nhưng đứa bé bình thường trong gia đình quý tộc cũng có thể so với đứa bé lợi hại nhất trong những gia đình bình thường, tình hình bên trong gia tộc quyết định trực tiếp đến xuất phát điểm cao thấp và con đường phát triển.

Cho nên dưới tình huống Esther không có đầy đủ chứng cứ mà dám hoài nghi bất kì một Thủ hộ giả nào, không thể nghi ngờ là sẽ gây ra hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.

Về phần Ma vương bệ hạ.....Grays không cảm thấy Esther là đang hoài nghi cô, bởi vì căn bản là không thể nào có được không? Lại nói coi như bệ hạ thật sự làm chuyện này, bọn họ cũng sẽ vỗ tay nói “Tốt!”, làm sao có thể có bất kì ý kiến phản đối nào được?

Cho nên, người mà Esther nghi ngờ chính là ____

“Tôi?” Thain chỉ tay vào mũi mình, về mặt tràn đầu nghi ngờ.

“Đúng, chính là cậu.” Thain vừa nói, vừa chậm rãi rút ra thanh kiếm màu Lam bạc ở bên hông.

Thiếu niên tóc vàng không lấy vũ khí cũng không làm ra bất kì hành động phản kháng nào, chỉ là về mặt nghiêm túc nói: “.....Làm sao tôi có thể làm loại chuyện đó, tiền bối Esther, có phải anh nghĩ sai ở đâu rồi hay không?”

“Thain• Hacurtis.” Esther giơ lên thanh kiếm trong tay, giọng nói lạnh lẽo từ trong miệng thoát ra,: “Nếu như cậu thật sự không thẹn với lương tâm, hãy không phản kháng mà lấy thân thể nhận lấy kiếm của tôi.”

“Esther.” Mạc Vong muốn nói vài câu, nhưng cuối cùng vẫn dừng lại. Thứ nhất, cô tin tưởng Esther tuyệt đối sẽ không vô đích phóng thi*; thứ hai....cô cảm thấy hấn sẽ không thật sự ra tay với Thain, không có bất cứ lí do gì, nhưng đây lòng lại luôn cho rằng sẽ như vậy.

*Vô đích phóng thi: dùng để chỉ những lời nói, hành động không có mục đích rõ ràng, không sát với thực tế.

“Được!” Thain không do dự gật đầu đồng ý, đối mặt với thanh kiếm lợi hại chỉ cần một nhát đã tiêu diệt được Yêu quái kia, hấn không lộ ra một chút e ngại, chỉ là quay đầu nhìn về phía cô gái,: “Bệ hạ, dù bất kì lúc nào, tôi đều không phản bội cô, dù thế nào đi nữa xin hãy tin tưởng điều này!”

“Như vậy.....”

“Esther, đợi đã.....”

Grays muốn ngăn cản, đáng tiếc đã quá muộn.

Thanh kiếm lấy khí thể đáng sợ mà hạ xuống!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Mê Cung Cái Gì Ghét Nhất Phục Cái Gì Ghét Nhất (3)

Cô gái nhắm hai mắt lại theo bản năng, nhưng ngay sau đó lại ý thức được, lúc này không nên làm ra hành động trốn tránh như vậy, vì vậy lại một lần nữa mở mắt, chỉ là vừa mới đóng mở mí mắt mà thôi, Esther đã thu kiếm về trong vỏ.

Grays: “.....” Hắn đang chơi trò gì vậy?

Mà Thain từ đầu đến cuối luôn nhìn thẳng đối phương cũng không hiểu ra sao: “Tiền bối? Tôi.....” Lời còn chưa dứt, quần áo trên người hắn đột nhiên “Loạt xoạt” một tiếng, toàn bộ bị chém rách, chỉ còn lại một chiếc quần lót tam giác màu xanh biển may mắn sống sót.: “Ồ oa! Đây là thế nào? !”

Mạc Vong chợt che mắt lại: Này này, đây rốt cuộc là tình huống gì? Esther cố ý rút kiếm ra là để chém rách quần áo của hắn sao? ..... Cảm giác có chỗ nào không đúng!

Cửa chính của Tân Thế giới lại một lần nữa mở ra

“Đợi chút, Thain, trên lưng cậu có cái gì vậy?”

“Hả, cái gì là cái gì?”

“Chính là....” Cái người Grays chảnh chọe này không biết lấy từ đâu ra hai cái gương cực lớn, một trước một sau đặt ở bên cạnh Thain.: “Chỗ này, thấy không?”

Lúc này Thain mới phát hiện ra ở trên lưng của mình không biết tại sao lại xuất hiện mấy thứ đồ chơi đen nhánh: “Ah? Cái này là ở đâu ra vậy? Nhìn đồ án hình như là....”

“Ma Pháp Trận thu nhỏ.” Esther vừa nói, cũng không biết từ đâu lôi ra một bộ quần áo, ném cho Thain.: “Chắc là nhân lúc cậu không để ý đã về lên.”

“Chẳng lẽ?” Grays nghĩ đến một khả năng, chợt quay đầu nhìn về phía Esther.: “Chẳng lẽ là....”

“Dù thế nào, trước hết xóa bỏ nó rồi hãy bối.” Đột nhiên Esther mở miệng ngắt lời hắn.: “Grays, trong số chúng ta....Không, có khi tìm cả Ma giới cũng khó tìm được người nào giỏi hơn cậu trong việc xử lý những tình huống như thế này.”

“Đó là đương nhiên.” Được “Kẻ đối đầu sùng bái” như vậy, trong nháy mắt thanh niên tóc tím đặc chí vô cùng, một tay nắm lấy Thain kéo về phía trước.: “Đi, để tôi cho cậu thấy sự lợi hại của tôi, ha ha ha!”

“Đợi chút, tiền bối, quần áo của tôi còn chưa có mặc xong!”

“Câm miệng! Dù sao cuối cùng cũng phải cởi ra, mặc làm cái gì!”

“... .....Ai? ? ?”

Esther nhìn chăm chú vào bóng lưng của hai người, nhỏ giọng than nhẹ, trong lòng vô cùng áy náy. Không sai, là hắn cố ý cắt đứt lời nói của Grays, cũng không phải là hắn cố tình muốn giấu diếm điều gì, chỉ là vô ý thức..... Đến khi phản ứng lại thì mọi chuyện đã như vậy, hay là nói, nội tâm hắn thật ra thì rất rõ ràng, cô gái thật sự không muốn nghe về “Sự thật” kia một chút nào, bởi vì, cô yêu thế giới này đến vậy.

Cho nên.....

Mặc dù biết rõ là không thể trốn tránh, nhưng dù thế nào hắn cũng không thể nói ra được.

“Esther.” Sau khi Thain được đưa đi, cô gái vẫn còn ngoan ngoãn che mắt, nhẹ giọng hỏi: “Bọn họ đi rồi sao?”

“Đúng, bệ hạ.” Thanh niên khom người đáp.

“Vậy thì tốt.” Mạc Vong thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó nhẹ giọng oán trách: “Thiệt là, Esther, lần sau nếu như muốn làm những chuyện như vậy nhớ nói trước với tôi một tiếng, thiếu chút nữa thì tôi đã nhìn..... Khụ khụ khụ.....”

Esther lộ ra ánh mắt nghi hoặc: “Bệ hạ, trước đó không phải ngài đã thấy qua rồi hay sao?”

“... ..” Vào lúc cho gọi thủ hộ giả..... Không, phải nói là tất cả ba người bọn họ cô đều đã từng thấy, thế nhưng căn bản không phải tự nguyện được không? Lại nói nhìn một lần cũng không thể nói là có thể nhìn thành quen nha! Nói cho cùng thì chỉ có biến thái mới có loại thói quen này thôi! Nhưng mà, lời nói như vậy làm sao có thể nói ra miệng được, Mạc Vong vô lực nâng trán: “Thôi.....Đừng rồi, tình huống trong sân trường ra sao rồi? Sau này nên giải thích như thế nào?” Một đồng lõa xộn.....

“Ngài đừng lo.” Thanh niên trả lời rất nhanh, an ủi nội tâm ưu sầu của cô gái: “Sau khi Đa ác mộng bị phá vỡ, thời gian sẽ trở về mấy phút trước khi nó bắt đầu.”

“À? Như vậy sao?”

“Đúng vậy.”

Giống như chứng minh lời nói của thanh niên không phải là không có căn cứ.

Một giây tiếp theo, cô gái phát hiện thật sự xảy ra chuyển đổi, vốn là Esther đang đứng bên cạnh đã không thấy bóng dáng, mà là Mục sư huynh cười như không đang đứng trước mặt mình, trong hoảng thời gian ngắn cô có chút không hiểu.

“Sư muội.”

“À? Cái..... cái gì?”

“Em nói giới thiệu bạn nhảy nào cho anh vậy?”

“À?” Là quay trở lại lúc này sao? Nói như vậy.....Cô gái quay đầu, hướng về một phía hô lên: “Thain!”

Một lát sau, thiếu niên tóc vàng lệ rơi đầy mặt bước đến phía bên này, tại sao thời gian lại quay trở lại thời điểm này cơ chứ! Thật vất vả mới có thể còi được bộ quần áo này xuống mà! Tóc giả áo đầm bó sát người, giày cao gót cái gì đó thật sự là khổ sở, gào khóc, gào khóc, gào khóc!

Mạc Vong nhìn Mục sư huynh một chút, lại nhìn Thain một chút, đợi đã nào.... Tình huống này, chẳng lẽ..... Một màn kinh người trước đó lại tái diễn? Sao, làm thế nào đây? Một mặt cảm thấy khoanh tay đứng nhìn thì thật là đáng ghét, mặt khác lại.... Khụ, co chút mong đợi.

Đang rối rắm, Thain đi giày cao gót lại một lần nữa thực sự ngã xuống, chỉ là lần này ——

"A a a a, Tiểu Tỷ Tỷ xin tránh ra!"

"Ah?" Không, không phải đâu!

Cũng may một giây trước khi Mạc Vong bị đụng phải, một cái tay khác đã vững vàng xách lấy quần áo của thiếu niên: "Cái tên này làm sao chạy đến tới chỗ này? Để cho ta tìm lâu như vậy!"

". . . . .Tiền bối Grays."

"Đi theo ta!"

"Đợi đợi đợi đợi, chờ còi y phục của tôi!"

". . . . ." Mạc Vong lau mồ hôi, đây là đang xảy ra chuyện gì ?

Cách đó không xa, Esther mỉm cười nhìn một màn này.

Mà ở một nơi càng xa nào đó, vị thiếu niên đang chạy như điên ở trên đường cái, cả người dường như cũng phát điên: "A a a! Tình huống gì thế này? Tại sao lại bắt tao chạy lần nữa chứ !" Rõ ràng đã đến trường rồi, kết quả đột nhiên cũng bị mang đi, thật sự là đau khổ vô cùng!

Một con mèo trắng cùng một con Đại Cầu màu trắng chạy sát theo thiếu niên, một lát sau, Bạch Cầu không chịu nổi phải dừng lại, chỉ chỉ vào con mắt cá chết: "Không được, lớn tuổi. . . . . Không động được. . . . ." Nằm sấp xuống không dậy nổi, mới nhắm mắt một giây đã ngủ.

Mèo trắng: ". . . . ." Người này còn có thể lười hơn nữa sao? ! Vì vậy ——

"Chủ nhân, chủ nhân, người ôm ta chạy nha!" Mắt lấp lánh nhìn.

Thạch Vĩnh Triết: ". . . . ." Lúc này mới chịu gọi hắn là chủ nhân sao? !

"Kết quả" không thể nghi ngờ chính là, người có ma lực có đoạn ký ức này, còn người không có ma lực trí nhớ trong khoảng thời gian đó bị xóa bỏ hoàn toàn, nhưng mà . . . . . Thật sự là như vậy sao?

—"Nếu như Thạch Vĩnh Triết không thể, như vậy, anh có thể không?"

—"Nói đúng hơn là, có muốn thử cùng anh lui tới một chút không?"

Thiếu niên mỉm cười nghe đoạn ghi âm trong điện thoại di động, nhẹ giọng tự nói: "Mặc dù trong đầu không có chút ký ức nào, nhưng điện thoại của tôi lưu lại cũng rất tốt đấy. Chỉ là, Từ Du, cậu lại có thể. . . . ."

Thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Khiêu Vũ Cái Gì Ghét Nhất Cởi Giày Cái Gì Ghét Nhất

Phản mặt

"Sur muội, bạn nhảy vừa rồi là nam j□j,"

"Đúng, "

—"Hơn nữa hai người còn. . . . . Khụ khụ khụ. . . . . Xảy ra một đoạn cái kia không thể nói.

Mạc Vong yên lặng bịt mũi, hồng bét, chỉ cần vừa nghĩ một chút mũi lại bắt đầu nóng lên rồi, thật kỳ quái.

". . . . ." Cô lại có thể trả lời dứt khoát đến vậy.

"Tóm lại, sư huynh, anh vẫn nên tìm bạn nhảy khác thì hơn." Mặc dù thiếu niên không có trí nhớ lúc trước, nhưng cô gái hiển nhiên cũng không quên được, cho nên trong lúc nói chuyện, giọng nói của cô so với trước kia tự nhiên cũng trở nên thân thiết và trực tiếp hơn trước kia,: "Bởi vì căn bản em không biết khiêu vũ." Sau khi nói xong câu đó, cô đảo mắt nhìn xung quanh, phát hiện lần này hình như Lục sư huynh không có nhảy ra, nhưng vì đề phòng ngừa ngộ nhớ, cô vừa tiến lại gần một chút vừa nói: "Mặc dù tôi hôm qua em đã rất cố gắng luyện tập rồi, nhưng đáng tiếc, hoàn toàn không có kết quả." Còn thiếu chút nữa giết chết Grays. . . . . Thấp nèn.

". . . . ." Mục Từ Du cúi đầu nhìn chăm chú vào thiếu nữ cách mình không tính là quá gần nhưng cũng tuyệt đối không thể coi là xa, không hề nghi ngờ, cô đã vượt qua "Khoảng cách an toàn" của mình, nhưng thật sự vô cùng kỳ lạ, là hắn lại không hề cảm thấy khó chịu, thậm chí còn có suy nghĩ "Gần thêm một chút nữa cũng không sao", loại tâm tình này không hiểu rồi lại vô cùng hợp lý này khiến thiếu niên có chút kinh hãi.

Một giây kế tiếp, cô gái liền rút đầu, đứng ngay ngắn trở lại.

"Như vậy, không quấy rầy sư huynh, em đi trước đây!" Vung tay.

"Đợi. . . . ."

"À?" Cô gái vốn đã xoay người lại nghiêng đầu lại một lần nữa, nghi ngờ nghiêng đầu một chút, tiểu ác ma trên đỉnh đầu dưới ánh trời chiều trông vô cùng lộng lẫy,: "Sư huynh, còn có chuyện gì sao?"

Thiếu niên lặng lẽ thu lại bàn tay vừa mới đưa ra lúc vô ý, nắm chặt thành quyền, trên gương mặt nở một nụ cười ôn nhu, hắn lắc đầu một cái: "Không, không có gì cả."

"Như vậy à. . . . . Vậy, sư huynh tạm biệt!"

". . . . .Tạm biệt."

Thiếu niên nhìn chăm chú vào bóng lưng rời đi của cô gái, trong lúc di chuyển, đôi cánh sau lưng cô có chút rung rung, nhất là khi có gió nhẹ lướt qua thì những chiếc lông vũ đen nhánh liền bay tán loạn. . . . . Giống hệt như đôi cánh của nó.

Ác ma.

Hình như cô thật sự chính là ác ma.

Nếu như không phải như vậy, như thế nào lại. . . . .

"Ừm, còn chưa nhìn đủ sao?"

". . . . ." Mục Tử Du che giấu vẻ mặt cùng tâm trạng, sắc mặt lạnh nhạt quay đầu,: "Cậu tới lúc nào vậy?"

"Mới vừa rồi nha." Thiếu niên mặc trang phục ông già Noel nhảy lộc cộc chạy tới, giơ lên máy chụp ảnh trong tay,: "Hơn nữa còn chụp được rất nhiều ảnh đẹp, có muốn xem không?"

"Ảnh?"

"Ừ." Lục Minh Duệ cười híp mắt gật đầu một cái,: "Muốn xem sao?" Nói xong, hắn lấy ra một tấm ảnh nhét vào túi áo trước ngực của bạn tốt,: "Merry Christmas~ quà tặng giáng sinh ~ không nên quá cảm động đâu~"

". . . . ."

Mà dường như là đồng thời, cô gái một mạch đi ra cửa trường học rồi cuộc cũng thấy Tiểu trúc ma đang thờ hồng học chạy tới cách đó không xa, cô không khỏi thờ phào nhẹ nhõm: thật tốt quá, may mà tên này không có gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào.

"Cậu không sao chứ?"

"Cậu không có việc gì chứ?"

". . . . ."

". . . . ."

Sau khi trở mắt nhìn nhau một lát, hai người đồng thời bật cười.

Mạc Vong chỉ đành nói những lời vô nghĩa: "Người chạy trốn chết là cậu, tôi có thể có chuyện gì chứ?"

". . . . .Cậu quản được tôi chắc." Những chuyện trước đó vẫn không nên cho cô biết thì hơn.

Cô gái gãi gãi mặt, cô đang quan tâm hắn có được không? Thật là tốt bụng còn không được báo đáp. Cô khẽ hừ một tiếng xoay người: "Mặc kệ, cũng không muốn quản cậu, ai mà thèm!"

Thiếu niên vẫn luôn nhìn trộm cô gái rồi cuộc cũng có thể nhìn trực tiếp, trước đó tuy cùng ở trong mê cung, nhưng không gian quá mức lờ mờ, cho nên hoàn toàn không có cơ hội nhìn rõ, mà bây giờ. . . . . Người nào đó nhìn một chút. . . . . Khụ khụ khụ, mặt tự nhiên càng ngày càng đỏ. # Tiểu Thanh Mai nhà hắn không thể nào đáng yêu như thế! #

Cho nên khi Mạc Vong nghiêng đầu sang chỗ khác thì liền thấy được người nào đó đã cởi bỏ hai cúc áo, đang cố gắng dùng một tay quạt gió.

"Này, cậu nóng đến vậy sao?"

"Lắm lời, dài dòng, tôi chạy tới đó!"

"Là chính cậu đi trễ giờ còn nói ai?"

"Đó là lỗi của mẹ tôi có được không?"

"Dì Trương thế nào?"

"Bà bắt tôi cởi quần áo ra rồi lại mặc vào!"

". . . . .Cậu đã lớn như vậy rồi còn phải nhờ mẹ mặc quần áo cho?" Thật là người không thể chỉ nhìn bề ngoài. . . . .

". . . . . Cậu đang suy nghĩ lung tung cái gì thế hả !"

"Gặp lại!"

"Đừng có đi!"

Thiếu niên thiếu nữ cứ như vậy âm ỉ vừa đi vào bên trong hội trường.

Chương 73: Chương 55.2

Mà sau khi bọn họ rời đi không lâu, bên trong bồn hoa đã được cắt sửa gọn gàng ở bên cạnh đó, xuất hiện hai vị thiếu nữ chui ra, một người người mặc quần áo của Vương Tử, tóc ngắn được búi lại ngay ngắn, mà người còn lại thì ăn mặc giống như "Thiên sứ", tóc dài phát phới.

Người sau yên lặng đưa tay ra hướng về phía người trước.

Nữ sinh tóc ngắn lệ rơi đầy mặt lấy 20 đồng đưa vào tay người bạn nhỏ: "Cậu thắng."

Lâm Lâu nhận lấy tiền, mỉm cười gấp lại gọn gàng rồi đem cất đi.

"Nhưng mà, làm sao cậu biết nhất định Tiểu Vong sẽ cự tuyệt Mục Sư huynh thế!" Tô Đồ Đồ nâng trán: "Cái tên Thạch Vĩnh Triết ngu ngốc đó lại có thể khắc phục được khó khăn, không khoa học chút nào!"

"Thực giác của con gái."

"Như vậy à. . . . . Đây!" Nước mắt Tô Đồ Đồ chảy càng thêm mãnh liệt: "Cậu đang châm chọc tớ không phải con gái sao? !"

"Có thể ngầm hiểu như vậy."

"Cậu đủ rồi!"

Nữ sinh tóc ngắn buồn bực tới cực điểm, dứt khoát ngồi chồm hổ xuống □, tay cầm một cái nhánh cây vẽ vòng tròn trên mặt đất: "Dù sao tớ cũng không có cái nữ tính gì đó, cậu muốn khi dễ thế bào thì tùy. Hừ!"

Về chốc lát, không nhận được dù chỉ là một chút xiu "An ủi" Tô Đồ Đồ càng thêm u buồn: tại sao đều không để ý đến cô, riu rít riu rít, vẫn vẽ vòng tròn rất bực bội!

Nhưng vào lúc này, một đồng tiền xu xuất hiện trước mắt cô, cô gái ngơ ngác ngẩng đầu lên: "Á?"

"Tiền ai ừ." Lâm Phong nói xong, dùng một tay khác sờ sờ đầu của cô: "Không khó chịu rồi, không sao."

Tô Đồ Đồ lặng lẽ nhận lấy tiền, quả nhiên cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, rồi sau đó suy nghĩ thêm một chút, không đúng rồi, cô tiêu tốn tận 20 đồng, chỉ lấy trở về được 1 đồng, trong lòng còn tràn đầy cảm kích. . . . . Cô là kẻ ngốc hay sao vậy này!

Mà lúc này, vũ hội bị trì hoãn một lần rồi cuộc bắt đầu —— mặc dù trừ mấy người bên ngoài, tất cả những người ở đây không ai ý thức được điều đó.

Làm người giám sát cho hoạt động lần này, quả nhiên Mục Tử Du đang nhảy mở màn, mà bạn nhảy của hắn lại mặc trang phục giả dạng Hoa tiên từ vô cùng đáng yêu. Mặc Vong đứng ở trong đám người, cùng mọi người cười nói vỗ tay, thỉnh thoảng kêu ra tiếng "Tuyệt quá!" Ôn ào như vậy, rất nhanh đã hòa nhập vào không khí vui sướng.

Mà thiếu niên đứng ở bên cạnh cô, sau khi trầm mặc một hồi lâu, mới tiến tới bên tai cô nhẹ giọng hỏi: "Sao cậu không nhảy với hắn?"

"Không phải trước đó tôi đã đồng ý với cậu rồi sao?"

". . . . ."

"Lừa cậu thôi!"

". . . . ."

"Tôi nay, tôi sẽ không khiêu vũ với ai cả." Cô gái nói xong, cười híp mắt lại, giống như cá bơi vào trong biển người.

"Này!"

Thiếu niên vội vàng gắng sức lần theo vị trí thiếu nữ "Bơi đi".

Nhưng vào lúc này, những người ở chỗ này giống như bị nhiệt tình kích thích, từng đôi hai người hoặc cả một đội nhao nhao nhảy lên, sự thật chứng minh, số người không biết khiêu vũ giống như Mặc Vong không phải là ít, dù sao vẫn còn là học sinh, không có thời gian học cái này cũng là chuyện vô cùng bình thường, gọi là "Vũ hội của học sinh", nhưng trọng điểm không phải ở "Vũ" (Nhảy, múa), mà là ở "Hội", nói tóm lại, tất cả những thứ không

gặp được trên lớp ở đây đều có thể!

Trong khoảng thời gian ngắn, hội trường họp cực kỳ giống "Quần Ma Loạn Vũ" .

Mạc Vong ngồi núp ở phía sau băng ghế, nhìn Thạch Vĩnh Triết bị một đám anh em tốt mạnh mẽ kéo đi nhảy "Vũ điệu Thỏ", che miệng lại cười "Hi hi" ra tiếng, rồi sau đó vô cùng xấu lấy điện thoại di động ra, chụp lấy mấy tấm ảnh "Thỏ dừng giả" —— đám vô lại kia còn trực tiếp lấy mắt mũi lính của thiếu niên, cũng phi thường không hiền hậu đeo hai cái tai thỏ lên đầu hắn.

Không biết có phải nam sinh lớp bên cạnh đã thương lượng cùng nhau hay không, lại có thể mặc thành mèo, ah? Còn có Đại Cầu? Này này, lại còn có người mặc thành quả bí đỏ nữa! Cái đó phải là . . . . . Người Đầu Trâu?

Cô gái cảm thấy mắt và tay mình đều không đủ dùng rồi, chỉ có âm thanh “Tách tách” “Tách tách” không ngừng chụp hình, cho đến khi điện thoại di động thông báo pin yếu, cô mới lưu luyến không rời dừng lại động tác, rồi sau đó mới phản ứng được việc mình đã làm, vô cùng quần bách, mặc dù đã đề chế độ ban đêm, nhưng ảnh có thể thấy rõ ràng sao?

"Bệ hạ, mời dùng."

"Ài?" Cô gái nghiêng đầu, phát hiện thanh niên lại có thể đưa tới một cục sặc dục phòng, trong nháy mắt cô chỉ biết im lặng: "Đến thứ này anh cũng mang theo bên người sao?"

"Đúng, giải quyết những khó khăn của bệ hạ là một trong những bổn phận của tôi."

". . . . ." Tỉ mỉ hơi quá rồi!

Mặc dù trong lòng châm chọc như thế, Mạc Vong vẫn lấy điện thoại cảm sặc, rồi sau đó lại cất điện thoại vào trong túi.

"Bệ hạ không chụp sao?"

"Ừ, vừa rồi chụp nhiều, mệt mỏi."

"Như vậy, sau đó phải khiêu vũ sao?"

". . . . .Không phải anh không biết khả năng khiêu vũ của tôi." Không nhắc tới thì thôi, nhắc tới cô lại lệ rơi đầy mặt,: "Đó căn bản không phải khiêu vũ, mà là mưu sát mới đúng!" Cô thờ dãi,: "Nếu như có thể, tôi cũng rất muốn nhảy chứ. . . . ."Nhìn bộ dáng vui vẻ của mọi người mà xem . . . . . QAQ

"Như vậy, bệ hạ. " thanh niên đột nhiên quỳ một chân trước mặt, hướng tay phải về phía cô,: "Không biết tôi có vinh hạnh được mời ngài nhảy một điệu hay không ?"

". . . . . Anh là muốn chết phải không?" Trừ cái này ra, thật lòng Mạc Vong không biết nên trả lời như thế nào, cứu mạng! Nơi này có một kẻ muốn chết, muốn thành M nè!

Esther lắc đầu.

"Chẳng lẽ là?" Trong lòng cô gái hiện lên một ý nghĩ không thể nào tưởng tượng nổi, cô lập tức dò xét hỏi,: "Anh có biện pháp giải quyết vấn đề của tôi sao?"

"Đúng vậy."

"! ! !" Thật sự có cách!

Thiếu nữ vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, không nói hai lời liền đặt tay vào trong tay thiếu niên: "Như vậy thì giao cho anh nhé, Esther!"

Chỉ có thể nhìn đáng thương biết bao, cô cũng muốn gia nhập cùng mấy người bạn nhỏ!

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Chương 55.3

"Đội đã , lát nữa, đầu tiên chúng ta tập thử ở trong góc đã nhé!" Như vậy khi mắt mặt cũng không có quá nhiều người thấy.

"Vâng" Esther gật đầu, "Bệ hạ, xin ngài hãy làm theo phương pháp của tôi."

"Ừ!"

Ngay sau đó. . . . .

Chừng mười giây sau.

Mạc Vong đầu đầy vạch đen chăm chú nhìn vào tạo hình bây giờ của hai người: "Cái này, như vậy thật sự là không có vấn đề sao?"

"Bệ hạ, xin hãy thả lỏng."

". . . . ." Dưới tình huống này, có thể thả lỏng được tới mức là lạ đi!

"Được rồi, tôi sẽ đi chuyển."

"Đợi đã! Động tác nhẹ một chút! A!"

"Bệ hạ?"

"Được, thật là lợi hại!"

"Cần tôi chậm một chút không?"

"Không, cứ tiếp tục như vậy đi, đừng ngừng lại."

"Vâng"

Mặc dù lời thoại nghe có chút không ổn lắm, nhưng cử động của thanh niên và thiếu nữ thật ra là tương đối thuần khiết, nếu như nói là có chỗ nào không đúng lắm, vậy đại khái là tư thế khiêu vũ của bọn họ so với người bình thường có một chút. . . . . Đặc biệt.

Không giống với lúc trước, thanh niên đã thay một bộ tây trang màu xám bạc, bộ quần áo hần mặc trên người trước đó đã làm nhiều lần “Vận động”, không thể đề nó làm “Ảnh hưởng đến hình tượng của Ma vương bệ hạ”, mặc dù Ma Vương đại nhân bày tỏ bản thân hoàn toàn không có chút trở ngại nào với việc đó, nhưng đối với người có thuộc tính “Cẩn nhân”, thì hiển nhiên cô chẳng có biện pháp nào cả.

Thiếu nữ ngược lại không đổi ý phục, chỉ là giày da màu đen vốn đang đi ở chân giờ phút này đang nghiêng ngửa tựa vào một bên góc tường. Mà lúc này, Mạc Vong mới phát hiện, thì ra là việc chênh lệch chiều cao không hẳn chỉ mang đến toàn là khiếm khuyết, ví dụ như. . . . .Đôi mắt nhỏ nhắn khéo léo bao lấy chân của cô giờ phút này đang dẫn lên giày của thiếu niên, lấy loại phương thức kỳ lạ này khiêu vũ cùng với hắn.

Lúc đầu, cô chỉ dám cẩn thận từng li từng tí dẫm lên, đôi tay thì nắm thật chặt lòng bàn tay của đối phương, chỉ sợ không cẩn thận sẽ bị mất thăng bằng, nhưng động tác Esther rất ổn, vốn là cô gái khản trương đến gần chết, cứ như vậy được hần thoải mái mà mang theo nhảy bước đầu tiên, lại tới bước thứ hai. . . . . Vì vậy tự nhiên tâm trạng của Mạc Vong cũng thả lỏng rất nhiều, đến cuối cùng còn chơi vô cùng dễ chịu, thậm chí nhỏ giọng yêu cầu hắn gia tăng tốc độ.

Nhưng là, cô gái cũng hiểu rõ tư thế khiêu vũ của bọn họ quá mức kỳ quái, cho nên cũng chỉ ở một góc sáng sủa mà tập thành thói quen, không muốn đi hấp dẫn ánh mắt vây xem của người khác.

Nhưng dù như vậy, vẫn có người chú ý đến bọn họ.

Ví dụ như ——

"Hít!"

". . . . . Xin lỗi, sur tỳ, chị không sao chứ?"

"Không, không có việc gì." Mặc dù hơi đau, nhưng đối mặt với vẻ mặt ôn hòa và ánh mắt tràn ngập lo lắng của thiếu niên, lời như vậy hình như dù thế nào cũng không nói ra.

"Thật vô cùng xin lỗi." Thiếu niên giống như từ trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

". . . . . Ừ, chỉ là, cậu vừa mới nhìn thấy cái gì?" "Sur tỳ" ăn mặc như Hoa tiên tử vừa hỏi, vừa tò mò quay đầu đi, nhắc tới cũng khéo, ngay trong nháy mắt này, thanh niên trong góc mang theo cô gái khéo léo xoay một vòng, cho nên "Sur tỳ" chỉ nhìn thấy bóng lưng màu xám bạc, lập tức không có hứng thú chút nào quay đầu trở lại.

Mục Tử Du dịu dàng cười cười: "Chỉ là hơi khó chịu." Cùng lúc đó, hơi nhàu mày lại.

"Thân thể sur đệ không thoải mái sao?"

"Không, cũng không phải rất . . . . ."

"Vậy hay là nghỉ ngơi một chút thôi."

"Nhưng . . . . ."

"Không sao á... điệu nhảy mở màn đã kết thúc." Trong lúc "Sur ty" nói chuyện cũng coi như cơ quyết đoán dừng động tác lại,: "Chị đi lấy cho cậu cốc nước nóng."

"Làm sao em có thể không biết xấu hổ như vậy được."

"Không có chuyện gì, đợi chị một lát."

". . . . ."

Sau khi bạn nhảy dời đi, thiếu niên lui về phía sau mấy bước, lẳng lặng tựa vào vách tường, tầm mắt không tự chủ nhìn về phía trong góc.

Có lẽ là bởi vì xoay vòng thật sự là rất vui, nụ cười trên mặt cô gái rực rỡ khác thường, thỉnh thoảng còn làm mấy động tác nguy hiểm như nhảy lên, dù sao đã gia tăng khả năng nhanh nhẹn nên cô hoàn toàn không sợ sẽ bị trượt chân, coi như không cẩn thận trượt chân, Esther cũng sẽ nhanh nhay tiếp được cô.

"Sur đệ, nước."

"Cảm ơn." Mục Tử Du nhận lấy chén nước, lễ phép nói cảm ơn.

"Không cần khách khí, à, là thầy giáo Ngải." Lần này "Sur ty" mới chân chính thấy được hai người, ngay sau đó lại cười,: "Bọn họ đang làm gì vậy, vừa nãy em không bị kĩ thuật nhảy của bọn họ dọa sợ chứ?"

". . . . ."

"Lại nói, cô gái không phải là em họ của Thầy Ngải à?"

"Em họ?" Đúng rồi, dường như trong tài liệu đúng là có nói như vậy.

"Ừ, ‘Tăng băng di động’ trong truyền thuyết lại có thể lộ ra ánh mắt dịu dàng che chở như vậy, thật là không thể tưởng tượng nổi." "Sur ty" ôm tay, nói tiếp,: "Chỉ là, ánh mắt ấy. . . . . Bọn họ thật sự chỉ là anh em họ sao?"

"Rắc...!" Một tiếng kêu giòn tan từ trong tay thiếu niên phát ra.

"Sur đệ, cậu cảm thấy. . . . ."

"Xin lỗi, sur ty, em đi toilet một chút."

". . . . . Ah."

Chén nước lại một lần nữa được đặt lại trên bàn, dưới ánh sáng rực rỡ nếu như nhìn kỹ lại, sẽ phát hiện trên đó xuất hiện rất nhiều vết nứt không rõ ràng mà mực nước. . . . . Từ đầu đến cuối không hề thay đổi.

Thiếu niên một hớp cũng không có uống.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Chương 55.4

Lại ví dụ như ——

"Esther! Cái tên khốn kiếp chỉ biết nịnh hót!"

". . . . . Tiền bối."

"Cùng bộ hạ khiêu vũ rõ ràng phải là ta!" Thiếu niên mặc âu phục màu trắng thất cả vạt tím tức giận đến giờ chân.

Mà bên cạnh hần, thiếu niên cũng mặc âu phục màu trắng nhưng thắt nơ xanh lam lại trực tiếp đi về phía trong góc.

"Này, Thain, ngươi muốn làm gì?"

Thiếu niên quay đầu lại, vô tội trả lời: "Cùng bệ hạ khiêu vũ, tiền bối Esther chắc cũng không ngăn cản đâu."

". . . . ." Đây cũng là một kẻ khốn khiếp biết thừa lúc vắng mặt mà chen vào ! Không đúng: "Đợi chút, vậy ta cũng đi!"

Đáng tiếc, kết quả lại biến thành. . . . .

"Esther! Đề Grays trên chân của anh!"

". . . . . Vâng"

"Tiểu Ty Ty bệ hạ, thật là ý kiến hay! Để tôi tới giúp tiền bối cởi giày!"

"Này, đợi chút, không cần a a ! !"

Vì vậy, hai vị thanh niên cứ như vậy nhảy lên nhau "Hình như có chỗ nào không đúng, mà lại giống như tất cả đều rất đúng" mà khiêu vũ, mặc dù hình như hai người cũng không quá vui.

Mà những người còn lại. . . . .

Thiếu niên tóc vàng quỳ một chân trước mặt cô gái: "Tiểu Ty Ty bệ hạ, có thể cùng ta khiêu vũ không?" Không thể không nói, hần thật là đem bản lĩnh "Thừa lúc vắng mặt mà chen vào" phát huy đến cực hạn.

"À?"

Đáng tiếc. . . . .

Một cái tay đưa ra, lặng lẽ xoắn cổ thiếu niên tóc vàng về đằng sau.

"Ai ai? Tiền bối Grays?"

"Ha ha ha ha ha, đi chung với ta đi! ! !"

". . . . . Ah?"

Tình huống hình như cứ như vậy càng trở nên hỗn loạn.

Để tránh cho mình cũng "Bị buộc gia nhập", Mạc Vong vừa cười vừa liên tiếp lui về phía sau, sau khi chạy rất xa, cô đột nhiên cảm thấy chân có chút mất mề, vừa cúi đầu mới phát hiện ra mình lại quên mang giày rồi.

"Cậu bị ngốc sao?"

". . . . ."

Vừa quay đầu lại, thiếu niên mặc quân phục màu xanh dương đang nghiêm mặt nhìn cô.

"Tôi không có!"

"Không phải vậy thì giày của cậu đâu?"

"Dĩ nhiên ở đây. . . . ." Ah? Cô gái chăm chú nhìn xuống, ngay sau đó lộ roi đầy mặt. Đôi giày cô mới đặt ở trong góc nhưng sau sự việc hỗn loạn vừa rồi chẳng biết đã bị xéo vào trong sàn nhảy từ lúc nào, rồi sau đó bị đá qua đá lại liên biến mất. . . . . Đừng làm rộn! Cô vẫn còn muốn giữ tạo hình này đây?

"Thật là." Thạch Vĩ Triết thở dài, người này không thể không mơ hồ như vậy sao? Khi còn bé xem phim roi giày còn chưa tính, cũng lớn như vậy rồi còn không sửa? Không sai, mới vừa rồi do bất hạnh bị kéo đi một góc khác, rồi bị đùa nghịch thành dạng này dạng kia, nên hần căn bản không có thấy cảnh cô gái khiêu vũ, ừ, đây rốt cuộc là may mắn hay là bất hạnh đây?

"Cũng không phải tôi cố ý."

Thiếu niên nhìn chăm chú vào gò má phồng lên của cô gái, lần nữa thở dài, ngay sau đó cúi người xuống, một tay bế cô lên theo kiểu công chúa.

"Ah? Cậu làm cái gì vậy?"

"Chớ lộn xộn, tôi dẫn cậu đi tìm giày." Thiếu niên luôn bị Tiểu Thanh Mai ôm theo kiểu công chúa hình như rốt cuộc cũng tìm được cơ hội "Đáp lễ",

trong lòng hẳn có chút kích động đến lệ rơi đầy mặt.

"À?"

"Trong phòng thay đồ của nữ sinh chắc có chứ?"

"Ừ." Mạc Vong gật đầu một cái, không giống với nam sinh, do phải phối hợp với đồng phục học sinh nên nữ sinh cũng cần có giày da, cho nên khi đến tiết thể dục, lúc cần quần áo và giày thì đều sẽ đặt trong phòng thay đồ, mỗi người có một cái tủ nhỏ, mặc dù diện tích không lớn nhưng chứa những thứ này thì cũng đủ rồi, hôm nay vừa khéo cô cũng mang theo chìa khóa.

"Vậy đi thôi."

"Ừ. . . . . Nhưng mà cậu chỉ cần cõng tôi thôi." Cô gái cảm thấy ở trước mặt mọi người mà bày ra tư thế như vậy thật sự có chút xấu hổ, có lẽ là bởi vì lúc trước Esther đã lưu lại bóng ma trong lòng cô. . . . .

"Thật phiền phức." Thiếu niên nhẹ nhàng lắc bảm một tiếng, đôi tay di chuyển một chút, cô gái liền "Loạt xoạt loạt xoạt" lăn đến trên lưng của hắn,: "Nắm chắc." Cũng phải khen "Linh hồn dũng giả" một chút , nếu không tại sao hắn có thể soái như thế được?

"Biết rồi!" Cô gái xấu xa vươn tay hung hăng nắm chặt cổ của Tiểu Trúc Mã: "Như vậy đã được chưa?"

". . . . . Cậu muốn mưu sát sao? !"

"Đúng vậy!"

". . . . ."

Không bao lâu sau, mặt thiếu niên đã đỏ ửng.

Một mặt, đích xác là bởi vì thờ không nổi; mà một mặt khác. . . . . Là bởi vì tư thế của bọn họ, nên nửa người trên của cô gái đang gắt gao dán vào lưng hắn, mặc dù đã là mùa thu, nhưng cân nhắc đến tình huống buổi tối, hai người mặc quần áo cũng không thể nói dày, hơn nữa. . . . . Khụ khụ khụ, ở cái tuổi này, cô gái coi như không đặc biệt "Vĩ đại", cũng tuyệt đối không phải "Sân bay" hay là "Bàn chà" trong truyền thuyết, lúc ban đầu thiếu niên còn chưa kịp phản ứng, nhưng mà một khi ý thức được điểm này, cả người đều không tốt, chỉ là đi bộ cũng thiếu chút nữa phát bệnh sốt rét.

Mà Mạc Vong ý thức được Thạch Vĩ Triết càng chạy càng nhanh, càng chạy càng nghiêng, càng chạy càng run, còn tưởng rằng mình xiết hắn sắp hỏng, bị dọa đến vội vàng buông lỏng tay ra: "Này, cậu không sao chứ?" Nhưng không biết trời xui đất khiến giúp bản thân tránh khỏi một cuộc bi kịch.

". . . . . Không có việc gì." Giọng nói thiếu niên có chút khàn khàn, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, lại mơ hồ có chút mất mát.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, ở cái tuổi này, tâm tư thiếu niên và thiếu nữ đều rất khó nắm bắt.

Nhưng vào lúc này, ở cửa có người rất vô lương tâm hô lên: "Này, A Triết, trang phục hôm nay của cậu là Bát Giới sao?"

"Hả?"

"Trư Bát Giới cõng. . . . . Khụ khụ khụ thôi!"

"Câm miệng!"

"Ha ha ha ha, hẳn ngưng ngừng!"

Thiếu niên trong tiếng cười vang của mọi người, bắt đầu đi bước nhanh hơn, rốt cuộc sau khi đi ra khỏi hội trường, hắn thờ phào một hơi vào gió đêm, cắn răng nói: "Đám khốn kiếp kia!" Không biết nói như vậy rất lúng túng sao? Không, phải là biết mới nói, thật là quá • vô • lương • tâm • rồi !

"Đúng mà!" Cô gái gật đầu đồng ý,: "So với sức lực của tôi còn tốt hơn!"

". . . . . Trọng điểm ở chỗ này sao? !"

"Nếu không thì sao ?"

". . . . ." Thạch Vĩ Triết lặng lẽ kìm nén, cũng không thể nói trọng điểm chính là "Cậu là vợ tôi" chứ? Lời như thế. . . . . Không nói ra được!

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Công Người Cái Gì Ghét Nhất

Dưới gió lạnh lất phất của buổi đêm, nhiệt độ trên người thiếu niên bởi vì lúc trước gặp phải một chút "Ngoài ý muốn" mà đột ngột tăng vọt cũng dần dần tản đi. Chắc là bởi vì tất cả mọi người đều tụ tập ở trong hội trường, nên trong sân trường rất yên tĩnh, ngẫu nhiên cũng chỉ có mấy người cầm đèn pin an ninh đi ngang qua, hết sức tận tụy kiểm tra từng góc một.

Đèn được cũng đã được bật lên, cho nên dọc đường không hề tối tăm.

Mặc dù đã tới mùa thu, dưới ánh đèn vẫn có côn trùng có cánh tụ tập, theo động tác của bọn chúng, thỉnh thoảng trên mặt đất sẽ xuất hiện những cái bóng không lồ.

Thạch Vĩnh Triết cũng cô gái, đi trên con đường yên tĩnh vào buổi đêm.

Có lẽ là bởi vì hơi mệt, cơ thể ấm áp của cô gái lười biếng nằm ở trên lưng hắn, đôi tay lỏng lẻo ôm cổ hắn —— hoàn toàn thả lỏng tư thế, mà hai tay của hắn cách lớp quần áo vững vàng nâng khuỷu chân của cô, chỉ là một động tác đơn giản, nhưng cũng mong cô có thể thoải mái hết sức có thể.

Trên thực tế, hắn thành công, bởi vì sau đó không lâu liền nghe được một tiếng như vậy ——

"A óáp. . . . ."

Thiếu niên nghe thấy sau lưng truyền tới tiếng ngáp mơ hồ, chẳng biết tại sao có chút buồn cười: "Mệt sao?"

". . . . . Ừ." Mạc Vong rút một tay về, dụi dụi mắt: "Có lẽ là bởi vì lúc này chơi đùa quá lâu rồi, hơi. . . . . A óáp. . . . ."

Mặc dù âm thanh này nghe có chút đáng thương, nhưng thiếu niên lại ... "Hạ quyết tâm sắt đá" nhắc nhở: "Này, đừng ngủ thật, sẽ bị nhiễm lạnh."

". . . . .Tôi biết rồi."

". . . . ." Âm thanh nhỏ đến không thể nghe thấy, biết cá quý thì có. Có lẽ là muốn vực lên tinh thần của cô gái, có lẽ là tình cảnh này đã khiến cho hắn hồi tưởng lại quá khứ, Thạch Vĩnh Triết đột nhiên nói: "Còn nhớ không? Khi còn bé có một lần cũng giống như như bây giờ, cậu ngủ thiếp đi ở bên ngoài, còn tôi thì công cậu về nhà."

Nghe được cái này, quả thật Mạc Vong sốc lại được tinh thần, cũng nhớ lại những hồi ức trước kia: "Ừm, tôi nhớ hình như là đến chơi nhà bạn học nào đó?"

"Ừ,cậu ngồi ru rú trên sofa nhà người ta rồi ngủ mất."

"Bởi vì chơi lâu quá." Cô gái nghĩ đi nghĩ lại, những kí ức trong đầu dần dần rõ ràng: "Dù sao tôi cũng chỉ nhớ là ngủ thiếp đi ở bên ngoài, chỉ là khi tỉnh lại đã ở trên giường của mình rồi, vậy mà ngày hôm sau liền bị cảm. Hừ, đều là lỗi của cậu!"

"Này, chuyện này thì liên quan gì tới tôi?"

"Ai bảo cậu không gọi tôi dậy?"

"Cậu cho rằng tôi không gọi sao? !" Thiếu niên cũng khẽ hừ một tiếng: "Cũng không biết người nào giống như heo con, gọi thế nào cũng không chịu dậy."

"Ai là heo con chứ!"

"Người nào thừa nhận chính là người đó!"

"Thạch • Vĩnh • Triết! ! !"

"Đừng làm rộn, sẽ bị ngã. . . . ."

Sau khi mạnh mẽ thu dẹp người nào đó mấy cái, cô gái mới lần nữa yên tĩnh lại, chỉ là những bối rối vừa rồi chẳng biết đã không cánh mà bay từ lúc nào,cô nhàm chán vươn tay khảy khảy vài sợi tóc của Tiểu Trúc Mã nhà mình, sợi tóc màu nâu của hắn vô cùng nổi bật ở ban ngày, nhưng ở trong màn đêm màu sắc cũng không rõ ràng, chỉ là vẫn có cảm giác mềm mại như cũ. Cô rút tay về sờ sờ mái tóc đen xõa ngang vai của mình, mặc dù có thể miễn cưỡng gọi là "Đen dài thẳng", nhưng so với hắn hình như vẫn kém một chút.

Mạc Vong bắt mắt gãi gãi mặt, tóc của một nam sinh tại sao lại có thể mềm mại hơn tóc của nữ sinh vậy? Khi dễ hắn!

"Đừng nghĩ làm chuyện xấu." Trúc Mã bày tỏ mình thật ra thì rất hiểu Tiểu Thanh Mai: "Nếu không tôi sẽ ném cậu xuống đấy."

Cô gái lập tức vươn tay ôm chặt cổ thiếu niên: "Đồ nhảm tâm, tôi chỉ nghĩ muốn nhổ sạch tóc của cậu mà thôi, cậu lại có thể đối xử với tôi như vậy, khinh bỉ cậu!"

". . . . ." Rốt cuộc người nào mới nhấn tâm đây!

"Chỉ là, A Triết. . . . ."

"Cái gì?"

"Trên người cậu quả thật là ấm áp." Mặc kệ là lưng, hay là cổ, hay là bàn tay đang nâng chân của cô, cũng ấm áp đến nóng bỏng, tuy mùa hè có thể hành hạ người khác, nhưng đối với ban đêm vào mùa này, thật lòng là "Một tấm áo nghìn vàng".

"Ngu ngốc."

"Tôi ngốc chỗ nào?"

"Không phải do tôi ấm áp, mà là trên người cậu quá lạnh." Nói tới đây, thiếu niên lại có một chút bất mãn, "Ăn mặc như vậy là muốn làm cái gì? Không sợ bị cảm sao?" Mặc dù thật sự rất đáng yêu, nhưng cũng có quá nhiều người nhìn thấy rồi? Nếu như thích như vậy. . . . . Có thể mặc ở nhà, khụ khụ khụ, nhân tiện để cho hán ngấm một chút.

"Àm ỉ chết mất...." Đập đầu hán một cái. Ban ngày không lạnh, chỉ là buổi tối hơi. . . . .

"Này!"

"Đi mau lên." Lăn nữa vỗ đầu, "Còn không phải là bởi vì ở bên ngoài mới lạnh sao!"

"Nguy hiểm."

Tuy rằng ngoài miệng Thạch Vĩnh Triết trả lời như vậy, nhưng dường như là lập tức tăng nhanh bước chân. Ánh trăng mê ly, đèn đường sáng ngời chiếu sáng con đường phía trước, từ xa nhìn lại, cây cối hai bên đường giống như đang phát sáng chỉ là cho dù bọn chúng sống trong gió đêm cũng không bị rét đến lạnh run. Trong lòng thiếu niên đột nhiên dâng lên một chút cảm khái không thôi, có lẽ là vô cùng cảm khái mới đúng, hi vọng đoạn đường hiểm gặp này có thể dài hơn một chút, đi lâu hơn một chút.

Nếu như có thể cứ cống cô đi mãi như vậy, con đường có mơ mộng hơn nữa cũng không sao, có dài hơn nữa cũng không ảnh hưởng, dù thời tiết có ác liệt hơn nữa cũng không có quan hệ gì hết. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Chương 56.2

Giống như một trận mưa khi còn bé, ngày đó đúng vào hôm cô đi đôi giày da mới trắng tinh, sau khi tan học cầm chiếc ô nhỏ đứng ở cửa lớp, nhìn trận mưa to bên ngoài, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào khẽ nhú lại, đôi mắt to đen nhánh chớp chớp, giống như đang nói "Mưa sẽ làm ướt mất giày mới!", hán nhìn, nhìn, cuối cùng cũng không tự giác ngồi xổm trước mặt cô, âm thanh khi còn nhỏ của hán dường như rất trong trẻo: "Đi lên, tôi cõng cậu!"

"A Triết. . . . ." Cô sùng sốt một chút, lại do dự một chút, đôi tay nắm làn váy, nhỏ giọng hỏi: "Thật sự có thể sao?"

Đúng rồi, ngày đó cô đi đôi giày rất phù hợp với chiếc váy nhỏ xinh màu hồng nhạt, bên ngoài còn khoác thêm một cái áo khoác len màu trắng, quần tùm ồng cũng là màu trắng, bên trên in họa tiết hình dâu tây rất lớn, cùng với sợi dây buộc tóc hình dâu tây trên đầu trông vô cùng rực rỡ nổi bật, quả thật giống như một tiểu công chúa —— mặc dù hán chưa từng thấy qua "Công chúa" chân chính..., nhưng mặc kệ là hán của lúc đó hay khi đã trưởng thành, dường như vẫn luôn có chấp cho rằng cô chính là tiểu công chúa của mình, luôn không cẩn thận bị phù thủy và người xấu bắt được, sau đó tội nghiệp chờ "Dũng sĩ" tay cầm trường kiếm là hán, vượt mọi chông gai đi cứu cô.

Hiện tại, cái nguyện vọng nghe rất buồn cười hình như cuối cùng cũng đã được thực hiện, đáng tiếc chỉ mới có một nửa.

Hán là dũng giả, mà cô lại biến thành Ma vương bệ hạ.

Cho nên tiểu công chúa nũng nịu đáng yêu, gió thổi cũng đổ cứ như vậy biến thành một Đại Ma Vương, có thể xách cổ hán chạy mấy ngàn mét cũng không thờ hờn hèn. . . . .

Không, biến hóa này sợ rằng không phải đột nhiên xảy ra, có lẽ là từ nhỏ cô đã có khả năng này cũng không chừng.

Ví dụ như một lần kia, cuối cùng cô cũng đeo cặp sách của hai người trèo lên lưng của hán, ngoan ngoãn giữ cái ô nhỏ trong tay, che ô cho hán trong

trận mưa to, thỉnh thoảng còn đưa bàn tay nhỏ bé lạnh run sờ sờ trán của hân, nhỏ giọng hỏi: "A Triết, cậu có mệt hay không? Có muốn nghỉ ngơi một chút không?"

Thật là ngốc.

Dù còn nhỏ nhưng cậu bé cũng có lòng tự ái của "Nam tử hán", coi như cực khổ nữa cũng tuyệt đối không sẽ dễ dàng kêu mệt.

Cô còn bóc một viên kẹo ngọt ngào, nhét vào trong miệng hân, cười hi hi hỏi: "Ăn ngon không?"

"Cậu không ăn sao?"

"Một viên cuối cùng, tôi thấy cậu khổ cực như vậy, cho nên cho cậu ăn."

Viên kẹo hôm đó thật sự là rất ngọt, giống như dùng toàn bộ lượng đường có trên thế giới trộn lẫn vào trong đó, cho tới giờ phút này hồi tưởng lại, dường như vẫn có thể cảm nhận được hương vị ngọt ngào ấy.

Nhưng là, trận mưa hôm ấy thật sự là quá lớn.

Cũng có lẽ là bởi vì hân thấy gần về đến nhà lên không chú ý, cũng không biết đã dẫm vào cái gì, không cẩn thận bị mất thăng bằng, hai người cứ như vậy nhếch nhác lẫn vào trong nước bùn, cũng may khi ngã xuống hân đã cẩn thận che chở cô ở trong lòng, cho nên cùng bị ngã nhưng cô gái không hề bị thương một chút nào, chuyện này cho dù hôm nay kể lại, hân vẫn cảm thấy rất đáng giá kiểu ngạo.

Nhưng cô lại khóc rất kịch liệt.

Cũng không có đi nhặt lại cái ô bị rơi trên mặt đất, mà là quỳ gối bên cạnh hân, nhìn cùi chỏ cùng đầu gối chảy máu của hân, khóc đến khàn cả giọng, vừa khóc vừa nghẹn ngào nói: "A Triết. . . . . A Triết. . . . . Đều tại tôi không tốt. . . . ." Vừa thút tha thút thít vừa lau mặt, bàn tay nhỏ bé bẩn thỉu ở trên mặt lau tới lau lui, rất nhanh đã khiến cô trông như một con mèo nhỏ bẩn thỉu, lại còn bị dính nước mưa, đáng vẻ thật sự có chút. . . . .

Nhưng là, vừa nghĩ tới nước mắt kia là chảy vì hân, làm sao có thể cảm thấy khó coi?

Cứ khóc như vậy một hồi, cuối cùng cô cũng phản ứng lại, cũng không thèm nhặt cái ô trên mặt đất, nhân tiện cũng vớt luôn cặp sách sau lưng, lại có thể dùng cánh tay nhỏ nhắn mịn màng, một đường không ngừng nghỉ công hân trở về nhà. Bốn vị cha mẹ bị bộ dáng của hai người dọa cho hoảng sợ, sau đó đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, rốt cuộc cô dùng cách nào mà có thể công một bé trai lớn hơn mình cả một cái đầu, một hơi leo lên tận tầng bốn?

Một điểm này, đến nay vẫn không thể hiểu nổi.

Sau đó hỏi cô, cô cũng chỉ ngây ngô cười hề hề, thỉnh thoảng lại còn quần hân nói muốn thử lại một lần nữa, dĩ nhiên, không có lần nào thành công.

Mà đôi giày kia sau khi được giặt sạch, cũng không thấy cô đi thêm lần nào nữa, sau đó trường học tổ chức một buổi quyên tặng tình nguyện, cô liền đem nó đi ủng hộ, vẻ mặt không hề có một chút gì gọi là lưu luyến không rời.

Hân tò mò hỏi: "Sao lại đem quyên đi thế? Không phải cậu rất thích sao?" Thích đến nỗi không muốn nó bị dính nước mưa nữa mà.

Mà cô gái nhỏ lại trả lời như vậy: "Vì nó nên cậu mới bị ngã, tôi không thích nó nữa!"

". . . . ." Câu trả lời đó thật sự là vô cùng kỳ lạ.

Nhưng ngay sau đó, sắc mặt cô lại thay đổi.

"A Triết!"

"Cái gì?"

"Đôi giày này sẽ không khiến những người khác cũng bị ngã chứ? Làm thế nào bây giờ, tôi muốn giúp mọi người, không phải muốn hại người đâu!"

". . . . ." Việc cô lo lắng cũng hết sức kỳ lạ.

Nhưng mà, hân lại cảm thấy rất đáng yêu.

Đến tận hôm nay hồi tưởng lại, vẫn thấy đáng yêu như vậy.

Có lúc thậm chí còn nghĩ, nếu như bây giờ hân trở lại quá khứ, nhất định có thể vững vàng công cô trên lưng, sẽ không ngã xuống, cũng sẽ không khiến cô bị ngã vào trong nước bùn, còn có thể mang cho cô một túi kẹo, mùi vị nào cũng có, bóc từng viên, từng viên một đứt cho cô ăn, ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ bé phồng lên như con chuột nhỏ của cô, đưa ra ngón tay đậm đậm một cái.

"A Triết?"

"A Triết. . . . ."

"Thạch Vịnh Triết!"

". . . . . Cái gì?" Cô gái kêu mãi không ngừng, cuối cùng cũng kéo thiếu niên từ trong hồi ức trở về thực tế. Nhưng mà hắn cũng không cảm thấy đáng tiếc, bởi vì giờ phút này, cô vẫn ngoan ngoãn nằm trên lưng của hắn.

"A ~"

". . . . ." Một thứ gì đó hình tròn được đưa đến bên miệng hắn, tản ra hương vị quen thuộc.

Thạch Vịnh Triết nhấc môi, ngón tay tinh xảo của cô gái khẽ động một cái, nó đã ở trong miệng của hắn.

"Ăn ngon không?"

Mùi vị này, trùng khớp với mùi vị trong quá khứ.

Thiếu niên không kìm lòng được nở nụ cười, nhẹ giọng hỏi: "Sao cậu không ăn?"

"Một viên cuối cùng, thấy cậu vất vả như vậy, nên cho cậu ăn đấy." Cô gái vừa nói, vừa vươn tay vỗ vỗ đầu của hắn,; "Đó là mùi vị tôi thích nhất!"

Hắn đột nhiên thu lại một cánh tay, đút vào trong túi quần, một lát sau, gọt một nắm hoa quả tẩm đường đến trước mặt cô: "Này."

"Oa, nhiều quá!" Cô mừng rỡ dùng tay đỡ lấy, đặt đồng kẹo trong lòng bàn tay: "Ah? Đây là mùi vị tôi thích." Bóc ra, nhét vào trong miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn phồng lên như chuột đồng, mơ hồ hỏi: "Tại sao trên người cậu lại có nhiều kẹo như vậy?"

"Không nói cho cậu biết."

"Này!"

—— Đương nhiên là bởi vì. . . . .

—— Bắt đầu từ lúc đó. . . . .

—— Từ lúc cậu đưa viên kẹo cuối cùng cho tôi. . . . .

—— Tôi đã rất muốn làm như vậy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Điện Thoại Di Động Cái Gì Ghét Nhất Nhận Người Thân Cái Gì Ghét Nhất

Dù trong lòng thiếu niên không muốn đoạn đường này kết thúc, nhưng cuối cùng nó cũng phải có điểm cuối.

Dưới tình huống bình thường, phòng thay quần áo của con gái phái nam không được phép đi vào, nhưng bởi vì người nào đó "Đi đứng không tiện", nên Thạch Vịnh Triết chỉ có thể công cô mở cửa, sau khi đi vào phòng thì tiến một bước về phía bên trái, bật công tắc điện trên tường, sau một tiếng vang nhỏ, trong phòng trong nháy mắt sáng trưng.

Lúc này Mạc Vong cũng vừa ăn xong một viên kẹo, tới gần bên tai Tiểu Trúc Mã nói: "Đặt tôi ngồi ở cái ghế băng bên kia là được rồi."

Trong giọng nói mang theo vị ngọt đập vào mặt thiếu niên.

Yết hầu thiếu niên run rẩy, mặt lập tức lại đỏ lên.

Không ở bên ngoài nên không được gió thổi tản nhiệt, nhiệt độ không thể giảm nhanh như khi nãy được. . . . . Hơn nữa hình như càng lúc càng có khuynh hướng nóng bỏng.

Hắn cúi đầu ho nhẹ một tiếng, theo lời đặt cô gái ngón trên chiếc ghế dài, ngay sau đó, cô đưa cho hắn một cái chìa khóa: "Tủ đựng đồ của tôi là số 1234!" Nói xong lại hơi há hê khoe khoang: "Thấy số này lợi hại không! Cửa cậu là bao nhiêu?"

"888."

". . . . . Thích khoe khoang đều là bại hoại!"

". . . . ." Rốt cuộc là ai bắt đầu khoe khoang trước vậy?

Thiếu niên bất đắc dĩ cầm lấy cái chìa khóa, phía trên rất ấm áp, mang theo nhiệt độ của cơ thể cô, hẩn cầm nó trong lòng bàn tay, quả thật giống như nắm tay của cô vậy.

Bên trong tủ đựng đồ của Mạc Vong dọn dẹp rất sạch sẽ, phía trên là quần áo, phía dưới là giày thể thao được đặt cẩn thận trong túi nylon, Thạch Vĩnh Triết lấy giày ra, suy nghĩ một chút, lại cầm lên áo khoác của quần áo thể thao, rồi sau đó khóa kỹ tủ đựng đồ mới quay trở lại.

"A Triết! A Triết!"

Người còn chưa đi đến, hẩn đã nhìn thấy Tiểu Thanh Mai nhảy lên, còn không ngừng khoa tay múa chân.

"Nhìn! Tôi cao hơn cậu!"

". . . . ." Có thể không cao sao? Đang đứng ở trên ghế đấy.

Cô gái bất mãn gãi mặt: "Tại sao cậu không có một chút phản ứng nào thế hả?"

"Đứng ở trên ghế mới cao hơn tôi được vài cm, có cái gì đáng kiêu ngạo chứ?"

"Vài cm cũng là cao!"

". . . . ." Đó không phải là chiều cao chân chính!

Thạch Vĩnh Triết đầu đầy vạch đen đi tới, mới đem đồ đặt trên ghế, cô gái đã đưa hai tay ra khoác lên đầu vai của hẩn, nhìn chung quanh một chút, hài lòng gật đầu: "Chiều cao này của chúng ta rất phù hợp để khiêu vũ đấy." Trong khi nói chuyện, cô đã khẽ dịch cánh tay vòng nhẹ lấy eo của thiếu niên, nhẹ giọng đếm hai nhịp, hai chân hơi xò ra một chút, rồi sau đó nhin không được bật cười "Hi hi" một tiếng: "A Triết, A Triết, có muốn tôi mượn váy cho cậu mặc không?" Rõ ràng cô đang nhảy điệu nhảy của nam.

Thiếu niên lại xấu hổ lại muốn học máu: "Ai sẽ mặc cái loại đồ đó chứ!" Trong đầu cô rốt cuộc chứa những thứ linh tinh gì vậy!

"Cậu á~~~~" nói xong, cô gái lại đưa tay ra xoa tóc thiếu niên hai cái: "Lên cho cậu để kiểu tóc như thế nào nhỉ?"

". . . . . Còn như vậy thì tôi không khách khí nữa đâu."

"Không khách khí thì cậu tính làm như thế nào?" Mạc Vong rõ ràng không để ý đến lời nói của Tiểu Trúc Mã, không phải hẩn muốn đáng cô chứ? Coi như đánh cũng chỉ đánh gọi là!

"Như vậy!" Ôm lấy, xoay vòng vòng

"Này!"

Thiếu niên bị ép đến nóng nảy mới có thể làm ra những hành động như vậy, sau đó khi hẩn phát hiện ra bản thân mình đã làm gì, cả người đều có chút không xong, khụ khụ khụ, chẳng lẽ hôm nay là ngày may mắn của hẩn hay sao? Có thật nhiều cơ hội tiếp xúc thân mật. Mặc dù trong lòng thật sự rất vui vẻ, nhưng một ngày được ăn nhiều ngọt ngào đến vậy, đều khiến người ta cảm thấy lo lắng, giống như kẻ tiếp sẽ xảy ra bị kịch nào đó. . . . . Hẩn bị thực tế tàn khốc dầy vò đến trở thành M rồi sao?

"Buông tôi xuống!" Tay cô gái chọt vỗ đầu thiếu niên.

Nhớ khi còn bé, thỉnh thoảng hẩn cũng sẽ giống như bây giờ "Khi dễ" cô, sau đó rõ ràng trong lòng rất vui vẻ, lại cố ý nghiêm mặt hỏi: "Lần sau còn dám như vậy nữa hay không?"

Khi còn bé cô sẽ ngoan ngoãn trả lời: "Tôi sai rồi." Khuôn mặt nhỏ nhắn nhú lại, thân thể nhỏ nhắn co rút thành một cục, nhìn vừa đáng thương vừa đáng yêu.

Mà bây giờ lại là ——

"Tôi sai rồi, sai rồi, như vậy được rồi chứ. Này!" Mặc dù lời nói bất đồng, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn nhú lại như cũ, cơ thể hơi co lại, hai tay nắm chặt lay lay đầu vai của hẩn, giống như sợ hẩn làm té ngã vậy.

Trái tim thiếu niên nóng lên một chút.

Rất không muốn buông tay, nhưng cuối cùng vẫn đặt cô gái ngồi lại trên ghế, vưon tay chọc chọc trên trán cô: "Như vừa nãy mới đúng là giống khiêu vũ biết chưa?"

". . . . . Có loại khiêu vũ khiến cho người ta phun ra như vậy sao? !" Vòng tới vòng lui, đến tận bây giờ đầu cô vẫn có chút choáng váng có được không? Coi chừng cô ới một trận lên người hần bây giờ !Khôn kiếp!

"Dài dòng!"

"Hừ!"

"Xẹt xẹt. . . . . xẹt xẹt. . . . ."

Nhưng vào lúc này, ánh đèn trên đỉnh đầu lóe lên hai cái, đột nhiên cả căn phòng chìm trong bóng tối.

"A!" Mạc Vong nhỏ giọng kêu một tiếng theo bản năng, ngay sau đó ngẩng đầu nhìn lên phía trên,: "Đây là thế nào vậy?"

"Có lẽ là đèn hồng hoặc đường dây điện xảy ra vấn đề rồi, không cần quan tâm, ngày mai nhất định sẽ có người tới sửa." Thiếu niên không chút để ý trả lời, "Cậu đi giày và mặc quần áo vào đi."

"Biết rồi, Dì • Thạch!"

"Ai là dì? !"

"Cậu!"

". . . . ."

Thiếu niên không nói gì gật gật khoe miệng, tuy nói như vậy, nhưng vẫn nhanh chóng móc điện thoại di động từ trong túi ra, mở ứng dụng "Đèn pin", soi sáng giúp cô gái.

Đột nhiên ——

"A ! ! !"

". . . . ."

". . . . ."

Một tiếng kêu bất thành lời của con gái phát ra khiến cô gái cùng thiếu niên đồng thời nhìn ra phía ngoài hành lang.

Sau khi hai người liếc nhau một cái, dường như là đồng thời mở miệng.

"Tôi đi xem một chút."

"Cậu mau đi xem một chút."

"Tôi và cậu đi cùng nhau?"

"Không cần, đợi tôi đi giày xong sẽ đuổi theo cậu ngay." Cô gái vừa nói vừa lấy ra điện thoại di động của mình,: "Cậu mạnh theo cả điện thoại di động đi."

"Được."

Thạch Vĩnh Triết gật đầu một cái, không làm lỡ thời gian, vừa cầm điện thoại di động lên vừa chạy ra phía ngoài, cũng không phải yên tâm để lại Tiểu Thanh Mai ở trong bóng tối một mình, mà là. . . . .

Khi chạy ra cửa thiếu niên hơi nghiêng đầu, nhẹ giọng nói một câu vào trong không khí: "Bảo vệ cô ấy thật tốt!"

—— Dù hần không nói như vậy, người kia nhất định cũng sẽ làm tốt việc này.

Cùng lúc đó, Mạc Vong nhanh chóng dựa vào ánh đèn của điện thoại di động tiếp tục đi giày, nhưng —— "Càng nhanh càng loạn", cô bị kịch phát hiện giày của mình lại đang bị thắt nút, đang lúc cô muốn bắt chập mà đi vào, thì trong phòng đột nhiên vang lên một âm thanh như vậy: "Bệ hạ."

". . . . ." Lòng của cô gái vừa mới đề cao cảnh giác, lại lặng lặng bình tĩnh lại, cô thở dài, nâng trán,: "Esther, đừng dọa người."

"Xin ngài tha thứ." Thanh niên đi nhanh đến trước mặt cô gái, quỳ một gối xuống □, "Loại chuyện vặt vãnh này xin hãy để xử lý."

". . . . ." Mặc dù khiến một người đàn ông giúp mình cởi dây giày hơi có chút□, nhưng sự thật chứng minh, trong vấn đề này, Esther so với cô còn am hiểu hơn, cô vừa mới đi xong một cái giày khác, đối phương cũng đã làm xong tất cả, sau khi nhẹ giọng nói một câu "Thứ cho tôi thất lễ", rồi dùng bàn tay ấm áp của hần giúp cô đi giày.

"Tôi tôi tôi tự đi là được rồi!" Cô gái hơi đỏ mặt vờn tay đi giày của mình xong, dù có thể nào thì cô cũng không phải trẻ con, để người ta đi giày cho mình dù thế nào cũng có chút kỳ quái có đúng không?

"Không cần khách khí, bệ hạ, đây là tôi đang làm nhiệm vụ của mình." Nhanh chóng buộc lại dây giày.

". . . . ." Rốt cuộc phạm vi nhiệm vụ của hấn rộng đến mức nào hả ?

Không, không đúng, bây giờ không phải là lúc nghĩ những thứ này.

Cô gái đứng lên, một tay cầm áo khoác trên ghế rồi nhanh chóng chạy ra phía ngoài: "Esther, chúng ta cũng đi xem một chút."

"Dạ!"

Mặc dù cách lúc thiếu niên dời đi chẳng qua cũng chỉ là một hai phút, Mạc Vong lại còn chạy rất nhanh, việc gia trì nhanh nhẹn khiến cho tốc độ của cô nhanh đến đáng sợ, nếu như để thầy giáo thể dục của trường nhìn thấy, chắc chắn sẽ bắt chấp tất cả vận động cô gia nhập hàng ngũ của họ.

Rất nhanh, hai người đã tìm được Thạch Vịnh Triết ở gần khu vực toilet nữ.

Lúc này, thiếu niên đang cúi người xuống đứng ở bên bồn rửa tay, hình như ôm lấy cái gì.

"A Triết?"

"Tiểu Vong. . . . ." Thiếu niên quay đầu lại, mượn ánh đèn điện thoại di động, Mạc Vong chú ý tới trong tay của hă lại đang ôm một cô gái, "Cô ấy là. . . . ?"

"Không biết." Thạch Vịnh Triết lắc đầu, "Khi tôi tới cô ấy đã ngã xuống đất, hình như đã hôn mê rồi."

"Vậy nhanh chóng đưa cô ấy tới phòng y tế đi." Mặc dù là buổi tối, nhưng cân nhắc đến tình huống đặc biệt tối nay, phòng y tế hình như vẫn đang mở cửa.

"Ừ."

Thấy thiếu niên sắp đi ra khỏi cửa, Mạc Vong đang chuẩn bị xoay người, khóe mắt đột nhiên thấy dưới mặt đất có cái gì đó phản xạ lại ánh sáng của đèn điện thoại, tò mò tiến tới cầm lên xem, phát hiện đó là một cái điện thoại di động màu bạc.

—— Là của cô gái vừa rồi sao?

Trong lúc thiếu nữ đang suy nghĩ, tiếng chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, thiếu chút nữa dọa cô phát sợ.

Tên người gọi đến hiện lên là: Tiểu Khả.

Vừa nhìn đã biết đây là cách gọi vô cùng thân mật, Mạc Vong cảm thấy có thể là bạn của cô gái kia, sau khi hơi đắn đo một lát, cô mới nghe điện thoại. Sự thật chứng minh, suy đoán của cô cũng không sai, sau hai ba câu nói rõ tình huống ở chỗ này, đối phương nói lời cảm tạ có chút không mạch lạc rồi nhanh chóng cúp điện thoại, xem tình hình có lẽ là đang chạy đến phòng y tế.

Cô gái lấy điện thoại từ trên tai xuống, đang chuẩn bị cất đi, lại đột nhiên chú ý tới màn hình chờ của điện thoại.

Đó là một tấm ảnh.

Trong ảnh là một vị thiếu niên, hấn mặc áo chơi bóng màu đỏ lam, một tay đang cầm bóng rổ, khế nghiêng đầu sang chỗ khác, vẻ mặt chuyên chú, dường như đang nhìn cái gì cách đó không xa.

Đây rõ ràng là tấm hình được chụp lại.

Mà người trong ảnh cô cũng quen biết.

". . . . . A Triết?" Cô gái lẩm bẩm nói nhỏ.

"Bệ hạ?"

"Không, không có gì." Mạc Vong nhanh chóng cất điện thoại di động, cười lắc lắc đầu, "Chúng ta cũng đi xem một chút đi."

"Vâng"

—— Tại sao vậy chứ?

—— Rõ ràng đã tắt điện thoại di động. . . . .

Trái tim vẫn đập điên cuồng.

Cô gái không tự chủ nắm chặt lòng bàn tay, chẳng biết bên trong đã trở nên ướt nhẹp từ lúc nào.

—— Cảm giác. . . . .

——Giống như rình trộm một bí mật không thể tượng tưởng được.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Chương 57.2

Bởi đột nhiên xuất hiện chuyện ngoài ý muốn này, nên dọc theo đường đi cô gái có vẻ có chút tâm sự nặng nề.

Về điểm này, thanh niên đứng ở bên cạnh cô hiển nhiên cũng nhận ra, thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt lo lắng nhìn về phía cô , nhưng cũng biết, loại thời điểm này, giữ yên lặng mới là lựa chọn chính xác nhất.

Mà quả thật chính là như vậy, bởi vì coi như là có hỏi, rồi cô nguyện ý bày tỏ. . . . . Thì cũng không biết nên nói cái gì.

Bởi vì Mạc Vong căn bản không biết tâm trạng kỳ lạ này là từ đâu mà đến.

Hai người cứ như trầm mặc như vậy đi tới phòng y tế, mới đi tới cửa, đã nghe thấy bên trong truyền ra giọng nói giọng nói thanh thúy của cô gái, Mạc Vong đoán, có lẽ là bạn của cô gái bị thương lúc này.

——Không biết cô gái kia thế nào rồi.

——Có bị thương không?

—— Chắc là không có chuyện gì đâu?

Nghĩ như thế, cô đột nhiên có một chút xấu hổ, khi nghe điện thoại đối phương vẫn còn ở khu vực lễ đường, nhưng mà bây giờ đã chạy tới nơi, mà cô vốn cánh nơi này xong xa mãi bây giờ mới đến nơi.

Nếu như người bất tỉnh là Tô Đồ Đồ hay Tiểu Lâu, cô sẽ. . . . . Phi phi phi! Họ chắc chắn sẽ không gặp chuyện không may!

Như vậy, có phải cô có chút ích kỷ rồi hay không?

Cuối cùng thì, vẫn phải đem trả lại điện thoại cho người ta mới phải chứ.

Vì vậy Mạc Vong hít một hơi thật sâu, đẩy cửa ra, "Vật cản" bị loại bỏ, tình cảnh bên trong cũng tự nhiên hiện lên trước mắt cô một cách rõ ràng ——

Bởi vì phòng y tế cực kỳ vắng vẻ, nên hình như cô gái bị hôm nọ được thiếu niên đặt tựa vào trên chiếc giường gần nhất, màn vải cũng không có kéo xuống, mà nữ sinh cũng không biết đã khôi phục ý thức từ khi nào, giờ phút này đang ngồi dựa lưng vào gối đầu, xem bộ dáng hình như là không có vấn đề gì lớn, bởi vì trên mặt cô gái phút này còn đang nở nụ cười, nụ cười vô cùng cuốn hút ấy vừa nhìn đã biết là xuất phát từ nội tâm.

Một nữ sinh buộc tóc đuôi ngựa đứng ở bên giường, chắc cô ấy chính là "Tiểu Khả" rồi? Thỉnh thoảng cô ấy lại nhìn chăm chú vào thiếu niên cũng đang đứng giống mình, lại nhìn bạn mình một chút, rồi hé miệng cười trộm.

Còn Thạch Vĩnh Triết thì một tay gác đầu, một tay cầm điện thoại di động, cúi đầu không biết đang nói cái gì.

Ngay sau đó, nữ sinh tóc dài đang ngồi trên giường chấp tay trước ngực, giống như đang khấn cầu, thiếu niên hơi đắn đo một lát, trên mặt lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, gật đầu một cái.

Trong nháy mắt nữ sinh kia cười càng thêm rực rỡ, trong miệng không ngừng nói "Cảm ơn cậu!", cho dù là đứng ở cửa Mạc Vong cũng có thể cảm nhận được giọng nói này không tự chủ mà đã gia tăng âm lượng, cô lui lại theo bản năng, trực giác nói cho cô biết, không khí trước mắt không hoan nghênh sự gia nhập của cô, hoặc là nói, nơi này căn bản đang bài xích sự gia nhập của cô.

Chẳng biết tại sao, cô lại cảm thấy có chút khổ sở.

Trái tim ê ẩm, chớp mũi cũng ê ẩm, thật giống như thứ gì đó trên quý đã bị đoạt đi.

Có lẽ là bởi cảm giác kỳ lạ này, nhất thời Mạc Vong không đứng vững bước chân, toàn bộ cơ thể ngã về phía sau, thật may là Esther đã vững vàng đỡ được cô, giọng điệu mang tên "Lo lắng" vô cùng rõ ràng, phập phồng hỏi: "Bệ hạ, ngài không có sao chứ?"

"Không, tôi không sao." Cô gái lắc đầu một cái, rồi sau đó phát hiện, bởi vì tiếng động ngoài này, ba người trong phòng đều đang nhìn cô.

—— Lại tới. . . . .

—— Cái loại cảm giác giống như mình đang rình coi bí mật của người khác. . . . .

Cảm thấy vô cùng lúng túng, cô gái vội vàng khoát tay áo: "Không phải tôi cố ý muốn vào đâu, tôi chỉ là. . . . . chỉ là. . . . .Tôi là tới trả đồ!"

Ah? Điện thoại di động đâu?

Lúc này cô mới phát hiện ra, bởi vì động tác vừa rồi, chiếc điện thoại di động màu bạc kia đã trượt khỏi tay của cô, rơi xuống đất.

Mạc Vong vội vàng nhặt điện thoại lên, hai tay cầm lấy rồi bước tới thật nhanh: "Tôi tôi tôi tôi tôi nhặt được trong toilet, là của cậu phải không? Thật xin lỗi, không phải tôi cố ý làm rơi đâu. . . . . Tôi. . . . ."

"Thật là." Thạch Vĩnh Triết thở dài: "Tại sao cậu luôn liễu lĩnh như vậy chứ?" Làm cho người ta hoàn toàn không yên tâm một chút nào có được không? Rồi cô một lát cũng phải suy tính thật cẩn thận, để tránh cô gặp phải "Tồn hại" gì. Thậm chí. . . . . Hận không thể thu nhỏ cô lại rồi nhét vào trong túi áo, mang theo bên người, như vậy mới không cần phải lo lắng.

Chỉ là. . . . . Điều này hiển nhiên là không thể nào, mặc dù rất muốn những cũng chỉ có thể nghĩ một chút thôi.

". . . . ." Mạc Vong lặng lẽ cúi đầu, loại thời điểm này đáng lẽ cô nên trả lời "Ai cần cậu lo!" mới đúng chứ? Nhưng không biết vì sao, bây giờ cô thật sự không muốn nói ra câu này.

Không được đáp lại như bình thường cũng khiến thiếu niên cảm thấy có chút kỳ quái, hần hơi nghi ngờ nhìn Tiểu Thanh Mai một cái, nhưng không có nhận được một ánh mắt nào, cho dù là ánh mắt "Tức giận" cũng không có.

"Cám ơn cậu." Nữ sinh Trên giường nhận lấy điện thoại di động, thật lòng nói lời cảm ơn.

"Không, không cần khách khí." Mạc Vong vội vàng lắc đầu.

"Có phải điện thoại bị làm rơi hay không?" Nữ sinh tên "Tiểu Khả" đột nhiên mở miệng, chỉ vào một góc của chiếc điện thoại màu bạc,: "Cậu xem, chỗ này hình như là bị tróc sơn rồi?"

Mạc Vong vội vàng nói xin lỗi: ". . . . . Thật xin lỗi!" Dù thế nào, quả thật là cô làm hư đồ của đối phương.

Nữ sinh liền vội vàng lắc đầu: "Không sao, không quan trọng, cũng không phải là chuyện lớn gì."

"Nhưng mà, Dao Dao, cậu mới mua điện thoại di động mấy ngày trước mà?"

"Thật đúng vô cùng xin lỗi, tôi sẽ. . . . ."

"Tùng này đủ để bồi thường rồi chứ?"

". . . . ." Ba nữ sinh đồng thời nhìn về phía thiếu niên, chỉ thấy không biết hắn đã lấy toàn bộ tiền mặt trong ví ra từ lúc nào, đặt ở trên tủ đầu giường.: "Nếu như tùng này còn chưa đủ, có thể tới lớp 1 tìm tôi, chúng tôi sẽ bồi thường đầy đủ."

". . . . ."

"Cái này cũng không phải là cậu. . . . ."

"Đi thôi!" Sau khi nói xong câu đó, Thạch Vĩnh Triết liền nắm lấy cổ tay của Tiểu Thanh Mai, trực tiếp kéo cô đi ra ngoài.

"Ai?" Cô gái bởi vì chuyện mới vừa rồi mà ngăn người cứ như vậy "Mạnh mẽ" bị kéo đi.

Để lại hai vị nữ sinh trong phòng đưa mắt nhìn nhau.

Trong khoảng thời gian ngắn không khí nhất thời trở nên yên lặng.

Từ đầu đến cuối, họ đều không hiểu rõ tại sao thiếu niên lại đột nhiên làm như vậy, nhưng cũng hoàn toàn không dám ngăn cản, bởi vì thoạt nhìn hình như hắn đang rất tức giận.

Còn đang nghi hoặc, một người thanh niên lẳng lặng đi tới bên cạnh các cô.

"Thầy, thầy giáo Ngài?"

Ngay sau đó, cũng không biết hấn lấy từ đâu ra một xấp tiền, đặt ở trên tủ đầu giường: "Số tiền này đủ mua một điện thoại di động mới, cho nên, không cần phải đến lớp tìm bọn họ."

". . . . ."

". . . . ."

Lúc này, Mạc Vong đã bị kéo đi rất xa nên đương nhiên không biết Esther đã làm gì, cô chỉ biết Tiểu Trúc Mã đột nhiên dừng bước, khiến cô nhất thời không đứng lại kịp, trán cứ như vậy đụng vào trên lưng hấn: "Ủm!" Cô dùng tay che trán, nhỏ giọng oán trách ra tiếng: "Trên lưng cậu toàn là xương, cứng chết người!"

Nghe được những lời này, thiếu niên ngược lại yên tâm

Ngay sau đó quay đầu lại, "Hung tợn" chọc chọc vào cái trán của cô gái: "Cậu là đồ ngốc sao?"

"Hả?" Cô lại làm cái gì? Chẳng lẽ là. . . . . Tâm tình vốn hơi kích động của cô lại một lần nữa trầm xuống: "Vừa nãy tôi đã nhận lỗi với cô ấy rồi, nếu như cậu cảm thấy còn chưa đủ chân thành, tôi sẽ đi xin lỗi lại một lần nữa, cũng sẽ trả tiền cho cô ấy. . . . ."

"Ai nói cái này với cậu chứ!" Thạch Vĩnh Triết quả thật tức đến nỗi muốn đánh người, tiếp đó mãnh liệt chọc chọc vào đầu cô: "Điện thoại di động của cô ấy cũng có thể hỏng khi bị rơi trong toilet mà? Lại nói, dù sao cậu cũng coi như là đã cứu cô ấy, đâu cần như vậy. . . . ."

Hấn biết tâm tính của mình có điểm bất thường.

Làm sai rồi xin lỗi là một việc vô cùng bình thường

Nhưng hấn chính là không ưa!

Cũng không thể chấp nhận được việc cô phải thấp thỏm nói lời xin lỗi với người khác, lại bị người ta dùng giọng nói hùng hổ dọa người làm tổn thương —— rõ ràng cô hoàn toàn không cố ý, lại có thể nói ra những câu nói như vậy?

Thật ra thì cẩn thận nghĩ lại, có lẽ đối phương cũng không nói ra lời gì quá đáng, nhưng Thạch Vĩnh Triết dựa vào trực giác bén nhạy đã nhận ra trong giọng nói của cô gái tên "Tiểu Khả" kia đều là nhằm vào cô, mặc dù không biết loại “Địch ý” kỳ lạ này là từ đâu mà đến, nhưng hấn tuyệt đối không thể chấp nhận được, càng không thể trơ mắt nhìn cô bị người khác bắt nạt. Nói lời xin lỗi, cô chỉ cần nói với một mình hấn là đủ rồi.

Giống như khi còn bé cô thường sung mặt lên, làm bộ tội nghiệp nói: "Thật xin lỗi, A Triết, tôi sai rồi!"

Hoặc là giống như bây giờ không có gì thành ý nói: "Tôi sai rồi, vậy được rồi chứ?"

Không muốn cô cũng nói với người khác những lời như vậy.

Có lẽ thiếu niên cũng không biết, tâm trạng của hấn chính là loại tâm trạng —— “Chỉ có hấn mới có thể bắt nạt cô!” trong truyền thuyết

Hoặc là nói, coi như biết, hấn cũng thể thẳng thắn nói ra được.

Trên phương diện này, hấn còn kém rất rất xa Tiểu Thanh Mai của mình. Bởi vì. . . . .

"A Triết, cậu đang giận bọn họ sao?" Mạc Vong che cái trán bị chọc tới đỏ bừng, cuối cùng cũng phản ứng lại.

"Hừ!" Thiếu niên quay mặt đi, tiếp tục kéo cô về phía trước, bày tỏ loại vấn đề ngu xuẩn như vậy hấn không thèm trả lời!

Đi, đi mãi, cô gái rốt cuộc cũng rõ ràng tâm tình của mình, không chú ý mở miệng: "A Triết."

"Cái gì?"

"Thật ra thì vừa rồi tôi cũng tức giận!"

". . . . . Hả?" Phản ứng kiểu này cũng quá chậm rồi?

"Bởi vì, tôi ghen tỵ."

". . . . ." Mặc dù biết rõ có thể do mình nghĩ quá nhiều, mặt thiếu niên vẫn “Bùng” một cái đỏ bừng, ánh mắt nhìn khắp bốn phía, nhưng lại không dám quay đầu lại nhìn người đằng sau.

Cô gái hiển nhiên không biết điểm này, mặc dù rõ ràng cảm thấy nhiệt độ của lòng bàn tay thiếu niên rất cao, nhưng chẳng phải hấn chính là "Mặt Trời Nhỏ" hay sao! Cô chỉ tiếp tục nói: "Từ nhỏ đến lớn, mặc dù chúng ta có rất nhiều bạn thân, nhưng mà, cậu là người bạn khác phái duy nhất của tôi, ngược lại cũng như vậy." Cô gãi gãi mặt: "Nhưng mà, lúc nãy tôi có hơi sợ. . . . ."

"Sợ?"

"Ừ." Mạc Vong gật đầu một cái, "Nếu như cậu và cô ấy trở thành bạn bè, rồi sau đó không thèm để ý tới tôi nữa, thì tôi biết làm thế nào?" Từ khi cô ra đời cho đến nay, cuộc sống đã gắn liền với người có tên là Thạch Vĩnh Triết, nhiều năm như vậy vẫn luôn đi cùng với nhau, cô chưa từng nghĩ đến, có một ngày cô và hắn sẽ không còn đi cùng với nhau, hoặc là. . . . . Hắn bỏ lại cô mà đi cùng với những người khác.

Nhưng cô gái không chú ý, cô nói là "Cô ấy" chứ không phải là "Bọn họ".

". . . . ."

"Hơn nữa, vừa rồi cậu nói tôi liều lĩnh, giống như là vì người khác mà chỉ trích tôi vậy, tôi thật sự vô cùng khờ khạo!"

". . . . . Tôi chỉ thuận miệng nói một chút mà thôi." Vì người khác mà trách mắng cô cái gì chứ. . . . . Làm sao hắn có thể làm loại chuyện đó !

"Ừ, tôi hiểu rõ, nhưng lúc đó lại không hiểu chứ sao."

". . . . . Cậu thật sự là ngu ngốc!"

"Này!"

Sau lưng truyền đến tiếng bất mãn hừ nhẹ của cô gái, trong lòng của thiếu niên thật sự rất vui vẻ, tuy không đại biểu cho cái gì, nhưng ít nhất nó có ý nghĩa —— đối với cô mà nói, hắn rất quan trọng, rất quan trọng, là như vậy có phải không?

Trong lòng của hắn còn rất hâm mộ cô, bởi vì, có thể thẳng thắn nói ra suy nghĩ trong nội tâm như vậy. . . . . Nếu như hắn có thể làm được một điểm này, mọi thứ hiện giờ có phải sẽ khác đi không? Nhưng mà. . . . .

"Cho nên, Thạch Vĩnh Triết!" Cô gái hiếm hoi mới gọi tên đầy đủ của Tiểu Trúc Mã, hai tay nắm tay của hắn, mạnh mẽ kéo thân thể hắn dừng lại.

"Cái gì?" Thiếu niên trên mặt vẫn đỏ ửng như cũ, chỉ dám nhìn trời nhìn đất mà không dám nhìn cô.

"Chúng ta hãy làm bạn tốt cả đời đi!"

". . . . . Tuyệt đối không muốn!" Sau tiết mục "Nhận người thân", cô lại bắt đầu tiết mục "Nhận bằng hữu" là sao vậy này! Tuyệt đối không nhận! Có giết hắn cũng không nhận ! Ai muốn nhận loại bi kịch "Cả đời bạn thân" chứ! Té xỉu!

"Há? Tại sao lại như vậy. . . . .Cậu suy nghĩ thêm một chút cũng được mà."

"Tuyệt • đối • không • muốn! ! ! ! !"

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Kiểm Tra Cái Gì Đó Ghét Nhất Ghét Nhất Bị Chụp Ảnh Cái Gì Đó

Ngày thứ hai sau đêm dạ vũ vui chơi hết mình.

Trường học vô cùng thất đức vẫn bắt học sinh đi học như bình thường, bọn học sinh ngược lại không có tới trễ, chỉ là có không ít người uể oải chậm chạp không thì lại úp mặt trên mặt bàn, cả người giống như củ cải khô bị phơi nắng, nhìn xung quanh, màu sắc vô cùng phong phú, có củ cải trắng, có cà rốt. . . . . Ừ, còn có thứ nhìn đặc biệt giống củ cải đen.

"Vào học!"

"Đứng lên!"

"Chào thầy giáo!" Cả lớp đứng lên, vừa đứng vừa cúi chào thầy giáo đang đứng trên bục giảng, chỉ là âm thanh này nghe thế nào cũng cảm thấy như không có chút sức lực.

"Chào các em!"

"Ngồi xuống!"

Sau một loạt tiếng vang đi chuyển bàn ghế, trong lớp học lại một lần nữa khôi phục yên tĩnh, thầy giáo chính trị đứng trên bục giảng khẽ dẩy mắt kính, nở nụ cười âm ỉ: "Đứng lên không tỉnh thần, ngược lại khi ngồi xuống lại vô cùng tốc độ."

Bọn học sinh: ". . . . ." Chỉ có đũa ngọc mới ngồi xuống không nhanh thôi mà?

"Thôi, tha cho các anh chị." Mỉm cười.

Bọn học sinh: ". . . . ." Cả tập thể xù lông! Dự cảm xấu!

Bởi vì, vị thầy giáo nhỏ bé thoát nhìn không hề bắt mắt này, danh tiếng ở trong trường cũng không nhỏ, vậy danh tiếng đó từ đâu mà có?

Đến từ trình độ phúc hắc!

Nổi danh nhỏ mọn, "Chuyên môn lừa bịp" !

"Tối hôm qua chơi có vui không?" Thầy giáo nam bốn mươi mấy tuổi lại một lần nữa đẩy mắt kính, vô cùng ôn hòa hỏi.

". . . . . Vui ạ."

"Vui. . . . ."

Tập thể học sinh lệ rơi đầy mặt, ngoại trừ cái này ra bọn họ còn có thể trả lời cái gì?

"Vui vẻ là được rồi." Thầy giáo chính trị hải lòng gật đầu: "Vì để cho các em càng vui vẻ hơn, chúng ta làm bài kiểm tra."

". . . . ."

Sau khi trong lớp trầm mặc mấy giây, phát ra tiếng kêu thảm thiết đinh tai nhức óc: "Trời ơi? ? ?"

"Đừng kích động." Thầy giáo cười: "Dưới sự đề nghị của tôi, tất cả các thầy cô giáo dạy môn khác hôm nay đều tiến hành kiểm tra, không nên quá vui vẻ nhé."

". . . . ." Ai sẽ bởi vì loại chuyện này và vui vẻ đây! Té!

"Không sao đâu, mọi người lo lắng cái gì chứ ?" Thầy giáo chính trị bắt đầu "An ủi" mọi người: "Chỉ cần bình thường chăm chỉ học bài, dù là tối hôm qua có hơi ham chơi một chút , cũng không có gì đáng lo lắng mà?" Nhưng không ai biết, ông ấy lại bỏ thêm nhất đao cuối cùng: "Trừ phi. . . . . Có một vài học sinh toàn bộ tâm tư đều đặt vấn đề ‘ chơi ’, cho nên rất nhiều ngày nay đã không chăm chỉ học hành rồi, ha ha."

Cả tập thể học sinh cùng run lên trong tiếng cười.

Rốt cuộc có học sinh yếu ớt hỏi một câu: "Thầy, nếu làm bài không tốt thì thế nào ạ?"

"Hả? Như thế nào à. . . . ." Cười: "Các cậu đoán một chút xem."

". . . . ." Ai đoán được dây thần kinh não bộ của người này hướng về đâu mới lạ!

Dưới đề xướng "Tổ chức giáo dục" hôm nay, dường như các thầy cô đều sẽ không trực tiếp đánh vào đít học sinh, bởi vì việc này sẽ mang đến một chút phiền toái không cần thiết, có lúc thậm chí còn ảnh hưởng tới danh dự của trường học. Nhưng đồng thời, chế độ này cũng khai thác một vùng rất rộng trong dây thần kinh não bộ của họ, khiến các thầy cô nghĩ ra một đồng các biện pháp xử phạt, ví dụ như như "Công nhân đi đổ rác", "Cây chổi nhỏ cù khô!", "Chạy vòng Tiểu Anh Hùng" các loại. . . . . Lại nói ra thành những lời rất oai phong "Để cho bọn nhỏ có thể đứng lên sau những vấp ngã", thật sự là vô cùng đau khổ, nhưng lại không có vị phụ huynh nào tới trường gây phiền toái, kết quả người đau khổ nhất vẫn là các học sinh. . . . .Thấp nén!

Mà trong số bọn họ, thầy giáo chính trị chính là nhân vật có khả năng động não kiệt xuất.

Theo lời nói của các vị sư huynh khóa trước, có một lần sau đợt lễ Noel, phần lớn các học sinh trong lớp bởi vì ham chơi nên kết quả thi không tốt, thầy giáo không đánh cũng không mắng, chính là hỏi xin tiết của các thầy cô khác, chuyện gì cũng không làm, chỉ là bắt nhóm người đó chạy vòng quanh sân trường, vừa chạy vừa cao giọng hô to điểm thi của mình, ví dụ như "Tôi thi được 53! 53!", "Tôi thi được 46! 46!" . . . . . Kêu như vậy cho đến trưa, tất cả mọi người đều lệ rơi đầy mặt, kêu khóc nói rằng không bao giờ muốn như vậy nữa, bởi vì thật mất mặt ~ vài luyện! Thậm chí có người còn lấy biệt hiệu cho bọn họ, gọi là "53" "46" kia? Sơ ý một chút, ai mà thi được 38 điểm còn đáng thương hơn nữa.

Cho nên, chỉ trong nháy mắt, dường như tất cả các học sinh đều thấy được cuộc đời mình bị tan vỡ thành từng mảnh. . . . .

Cũng may, xui xẻo không chỉ có bọn họ, tất cả các thầy cô giáo trong trường đều đã quyết định với nhau, hôm nay mọi người đều cùng nhau đi chết.

Có câu nói như thế nào? Đúng rồi, "Thấy cậu không vui, tôi liền vui vẻ". Mọi người nghĩ như vậy, bỗng cảm thấy rất vui vẻ, vì vậy cứ như vậy đi. . . . . Nếu không thì cũng đâu còn cách nào khác?

Sau khi một ngày khổ sở kết thúc, Tô Đồ Đồ kêu thảm một tiếng, gục trên mặt bàn: "A a a a! Tớ chết chắc rồi ! Tớ còn chưa đọc một gì trong sách

đâu? A a a a! Không muốn chạy vòng quanh sân trường đọc điểm thi đâu!"

Không ít bạn học học máu: ". . . . ." Thân ái, cầu xin chớ bỏ dao! Thật vất vả mới sống được đến bây giờ, chuẩn bị quên chuyện này!

Sau khi cô gái tóc ngắn ở trên bàn lần qua lần lại một lát, quay mặt lại: "Tiểu Vong, Tiểu Lâu, các cậu thi thế nào?" Đầu tóc rối bời, dựng lên một đồng tóc trông rất ngổ tào.

"Tớ sao?" Mạc Vong gãi gãi mặt: "Cứ như vậy thôi. . . . ."

"Đây là câu trả lời kiểu gì thế!"

"Là được. . . . . Những gì thầy giáo nói nên học thuộc tớ đều đã học, những thứ biết thì cũng đã viết ra, những thứ không biết. . . . ." Cũng không còn biện pháp, cũng không thể chép bài chứ? Không nói để việc chép bài là một hành vi sai trái, nhờ chép bài rồi, một khi bị bắt được, có thể kết quả còn kém hơn so với việc tự mình làm bài, bởi vì các thầy cô đều cho rằng so với "Điểm cao nhưng giả dối" thì "Điểm thấp nhưng chân thật" càng được quý trọng hơn, lại nói có thể thi được vào trong ngôi trường này. . . . . Thường thì thành tích cũng không quá kém, các thầy giáo khi giảng bài cũng rất tốt, chỉ cần cố gắng một chút là có thể theo kịp, cho nên dưới tình huống bình thường sẽ không có người làm như vậy.

Lại nói trước đó, cô không phải rất hứng thú với buổi dạ vũ đó, cho nên cũng không có mất hồn mấy vía, mặc dù là kiểm tra bất ngờ, nhưng Mạc Vong vẫn tương đối có lòng tin vào kết quả của mình, mặc dù không đứng số một số hai, nhưng tối thiểu những gì cô có thể cô đều đã làm, đều là những thứ được học trong thời gian gần đây,

Nói đi thì cũng phải nói lại, bài thi cũng nộp lên rồi, hiện tại lo lắng cũng không còn ích gì chứ?

"Kẻ địch!" Tô Đồ Đồ đâm bàn kêu lên: "Từ giờ trở đi cậu và tớ chính là kẻ địch! Tuyệt giao!"

"Này!" Tình cảm này cũng quá yếu rồi?

"Tiểu Lâu, cậu thi sao?" Mặt mong đợi.

Cô gái tóc dài đeo kính lắc lắc đầu: "Không tốt lắm."

"Hả? Thế nào là không tốt lắm?" Tô Đồ Đồ lập tức ngồi lại ngay ngắn, rõ ràng thể hiện bản thân đã tìm được chiến hữu "Định mệnh".

"Câu hỏi cuối cùng do thiếu thời gian nên chưa đã trả lời xong."

". . . . ." Tô Đồ Đồ nuốt nước miếng: "Chẳng lẽ ý của cậu là. . . . . Trừ câu này ra, những câu khác cậu đều làm rất tốt?"

"Đúng vậy." Hiền lành gật đầu.

"A a a ! ! " Nữ sinh tóc ngắn lại một lần nữa phát ra một tiếng hét thảm thương, bỏ nhào xuống đất. . . . . Không đúng, là bỏ nhào xuống bàn: "Cậu cũng là kẻ địch của tớ! Kẻ địch! ! !"

Mạc Vong: ". . . . . Cậu ấy đang bị đá kích à?"

Lâm Lâu: "Đại khái?"

". . . . ." Lúc này rõ ràng không nên hỏi câu hỏi ngây thơ như vậy? Đáp án rõ ràng là khẳng định mà!

Đúng lúc này, đột nhiên cô gái nghĩ tới cái gì, quay đầu lại hỏi: "Thain, cậu làm bài thế nào?" Tên Thạch Vĩnh Triết kia căn bản không cần hỏi! Hừ, từ nhỏ đã luôn là kẻ đứng đầu đáng ghét rồi!

Thain gãi gãi trán, cười rục rịch: "Tôi cũng trả lời hết!"

". . . . . Rất lợi hại đấy." Không hổ là người tài giỏi của ma giới?

"Chỉ là, Tiểu Ty Ty."

"Cái gì?"

"Các thầy giáo nhìn hiểu ma văn không?"

". . . . ." Thiếu chút nữa Mạc Vong đã phun ra máu, sau khi hít sâu hai cái, cô dùng giọng điệu run rẩy hỏi: "Cậu. . . . . trả lời bằng chữ của ma giới?"

"Đúng vậy, bởi vì vừa mới bắt đầu học, rất nhiều chữ tôi không biết viết, cho nên chữ nào không biết viết tôi đều thay bằng chữ của Ma giới!" Thiếu niên tóc vàng trả lời rất thân nhiên.

Nhưng chỉ là sự thân nhiên này, trong nháy mắt giết chết cô gái, cô lặng lẽ thay Thain thấp nển —— Chấn chấn thầy giáo sẽ cảm thấy chữ hán viết như gà bới. Này! ! !

Thạch Vĩnh Triết vốn là người ngồi cùng bàn: ". . . . ." Hắn đang thắc mắc tại sao trong lúc vô tình quét mắt nhìn bài thi của người này, lại thấy hơi quý dị, thì ra là vì vậy sao? !

"Về nhà thôi!" Tô Đồ Đồ đột nhiên đứng dậy.

Mạc Vong: ". . . . .Không phải cậu đang buồn sao?"

"Vốn đang khổ sở, nhưng khi nghe thấy lời cậu ấy nói " ngón cái chỉ về phía Thain,: "Đột nhiên tớ cảm thấy tốt hơn nhiều." Mặc dù nghe không hiểu ma vẫn là cái gì?? Nhưng nghe qua đã biết là bị kịch, thấy có người so với cô còn thảm hại hơn, cô rất an tâm!

Mạc Vong: ". . . . ." Này này! Tiết tháo đâu?

"Tốt lắm, về nhà thôi."

"Được."

"Vậy ngày mai gặp."

"Gặp như vậy làm cái gì, ít nhất chúng ta còn có thể cùng đi tới cửa ."

"Đúng vậy ha."

"Như vậy. . . . ."

"Mạc sư muội!"

". . . . ." X cá N.

Âm thanh rõ ràng là từ cửa truyền tới, cô gái cùng mấy người bạn nhỏ nghiêng đầu nhìn, phát hiện một vị thiếu niên đang đứng ở cửa, một tay khoác lên trên khung cửa, một tay kia hướng về phía người trong nhà vui mừng vẫy vẫy tay.

Mạc Vong sừng sốt: ". . . . .Lục sư huynh?" Nhìn chung quanh một chút, ngón tay hướng vào chính mình,: "Anh tìm em?"

"Ừ." Thiếu niên gật đầu liên tục, cười híp mắt vẫy tay với cô,: "Có thể đi ra ngoài cùng anh một chút không?"

". . . . . Vâng."

Cô gái gật đầu một cái, đang chuẩn bị đi ra ngoài, đột nhiên cánh tay bị nắm lấy, cô cúi đầu nhìn, phát hiện đang bị Tiểu Trúc Mã kéo lại. Cô hơi cảm động (thực sự chỉ có một chút!), nhưng mà vẫn cầm lấy tay hắn nhẹ nhàng đẩy ra: "Không có chuyện gì, đi ra cửa thôi mà, trở lại ngay thôi, chờ tôi một chút."

". . . . . Ừ." Thạch Vĩnh Triết có chút lúng túng rút tay về, hành động vừa rồi của hắn chỉ là vô ý, chờ tới khi phát hiện ra thì cũng đã muộn, hơn nữa. . . .
. . . Đối thoại giữa bọn họ là sao vậy? Cảm giác có chút đảo lộn rồi. . . . . Áo giáp sao?

Ngay sau đó, cô gái đi ra ngoài, mà hắn bị bỏ lại trong hoàn cảnh vô cùng thảm thương.

"Ai ha ha?" Tô Đồ Đồ sờ cằm, nhìn thiếu niên ý vị sâu xa cười cười,: "Tiểu Lâu, hắn mới vừa rồi làm cái gì?"

"Sờ soạng tay của Tiểu Vong."

"Này!" Thạch Vĩnh Triết học máu, một hành động bình thường lại bị bọn họ nói thành bỉ ổi như vậy!

Lâm Lâu nghiêng đầu, về mặt nghi ngờ: "Không phải sao?"

". . . . ."

"A ha ha ha, tay của Tiểu Tỷ Tỷ, tôi cũng thật muốn sờ."

". . . . ."

"A Triết ~~~" Các nam sinh chỉ sợ thiên hạ không loạn họp thành đội nhào tới,: "Có phải vừa rồi cậu đã làm chuyện gì không đúng đắn không? Thật hâm mộ. . . . ."

"Thế nào? Cậu cũng muốn học theo A Triết sờ một chút?"

". . . . . Tay của đại tỷ à, hay là thôi đi, tôi còn muốn sống thêm vài năm."

". . . . ."

Lũ • Hồn • Đàn • Này! ! !

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Chương 58.2

Cô gái một mình “Trốn thoát” hoàn toàn không biết tình trạng hỗn loạn trong phòng học giờ phút này, càng không biết Tiểu Trúc Mã của mình đang lâm vào tình trạng nước sôi lửa bỏng, cô chỉ là lẳng lặng đi theo sau lưng Lục Minh Duệ, trong lòng có rất là nghi ngờ.

—— Sur huynh tìm cô đến ruốt cuộc là vì chuyện gì?

Ánh nắng ban lên chiếu lên sợi tóc nhuộm highlight màu vàng của thiếu niên, trong lúc di chuyển, màu sắc kia xuất hiện óng ánh chớp chòn, cực kỳ giống những chú cá nhỏ lặn ngụp trong hồ nước sâu thẳm, trong khoảng thời gian ngắn đã hấp dẫn ánh mắt của Mạc Vong, nhưng không bao lâu sau, cô phát hiện nhìn chăm chăm tóc người khác như vậy hình như có chút không lễ phép, liền vội vàng di chuyển ánh mắt. Tầm mắt xẹt qua bím tóc trên ót hắn, nhìn theo xuống dưới, dừng lại trên lưng thiếu niên.

Bởi vì thời tiết đã vào thu, cho nên Lục Minh Duệ cũng giống Thạch Vĩnh Triết, không tiếp tục xắn tay áo sơ mi trắng nữa, nhưng trên người vẫn chỉ mặc một cái áo sơ mi mỏng, trên hông thì buộc chiếc áo khoác ba màu xanh trắng vàng. Lúc đi lại, vạt áo khẽ đong đưa, từ phía sau nhìn qua có chút giống váy. . . . . Con trai mặc váy? Cô gái không tự chủ hơi cong môi một cái.

Đúng vào lúc này, thiếu niên quay đầu lại.

Mạc Vong: ". . . . ." Vội vàng liếm đôi môi.

"Sur muội, " Lục Minh Duệ nghiêng đầu, "Em đang cười anh sao?"

". . . . . Không có, không có." Trị giá Ma lực! Trị giá Ma lực của cô. . . . . Lại tụt xuống. . . . . QAQ

Trong nội tâm cô gái bày ra vẻ mặt nhăn nhó trong nháy mắt đã chọc cười thiếu niên, hắn đi về phía cô hai bước, Mạc Vong cũng lui về phía sau hai bước.

"Hử?" Lục Minh Duệ lần nữa đi tới.

". . . . ." Lần nữa lui về phía sau.

"Sur muội." Một tay thiếu niên chống trên tường, cúi đầu nhìn chăm chú vào cô gái không thể lui được nữa, "Em rất sợ anh sao?"

". . . . . Không." Mạc Vong lắc đầu một cái, "Em không sợ anh." Giá trị Ma lực không có giảm đi, cho nên đây là lời nói thật.

"Vậy em chạy cái gì?" Cúi đầu.

Cô gái gật gật khóe miệng, không thể nhìn được nữa vron tay đẩy mặt của đối phương ra: "Sur huynh không cảm thấy khoảng cách giữa chúng ta quá gần sao?" Bọn họ căn bản không tính là quen thuộc đi, cô không có quen nói chuyện với khoảng cách gần như vậy!

"Thật quá đáng." Lục Minh Duệ suy sụp hạ đầu vai, giống như ưu thương thở dài, "Rõ ràng Tử Du có thể mà."

". . . . ." Trong lòng cực kỳ 囧, nhưng thiếu nữ không có ý thức được, trong giọng nói của thiếu niên đã tiết lộ chút tin tức, cô chỉ giống như bình thường mà trả lời: "Anh và Mục Sur huynh không giống nhau!"

"Không giống với nhau ở chỗ nào ?" Thiếu niên dùng bàn tay không vịn tường sờ sờ cằm, "Nói về độ đẹp trai, anh cảm thấy bản thân mình không kém hần mà."

". . . . . Trọng điểm không ở chỗ này."

"Vậy là ở đâu?"

Mạc Vong nhìn trời, tại sao cô lại phải cứ cùng người này nói cái vấn đề này chứ, cô gãi mặt: "Sur huynh, anh gọi em ra ngoài để hỏi giữa anh và Mục sur huynh ai đẹp trai hơn sao?"

"Dĩ nhiên. . . . ."

". . . . ." Đây!

"Không phải."

". . . . ." Nói chuyện có thể không khiến người ta thờ hồng học tức giận như vậy không?

"Chuyện là như vậy." Ngón tay của thiếu niên quơ quơ, hai mắt mở to,: "Tôi hôm qua anh rất nhiều hình, trong đó có vài tấm rất thú vị, muốn hỏi xem sư muội có cần hay không. Chỉ là hình như em không có hứng thú . . . . ."

"Em muốn!" Mắt cô gái trong nháy mắt sáng lên.

Trên thực tế, tối hôm qua qua sau khi trở về cô đã kiểm tra điện thoại di động, phát hiện cho dù đã để chế độ ban đêm, nhưng những tấm ảnh đều không rõ ràng, thật sự là cực kỳ đáng tiếc, ký ức đáng nhớ như vậy. . . . . Chẳng lẽ chỉ có thể nhớ ở trong đầu thôi sao? Không ngờ bây giờ lại xuất hiện niềm vui bất ngờ.

"Thật muốn không?"

"Ừm!"

"Nhưng anh không thể cho không em được."

"Bao nhiêu tiền?" Lập tức móc túi,: "Em trả. . . . ." Mạc Vong mới móc ví ra, đã lộ rơi đầy mặt, cô. . . . .Bởi vì cô là người quanh năm làm mất tiền, nên tiền mang theo bên người chả bao giờ quá năm đồng, nghĩ cũng biết là không đủ.

". . . . ." Thật đúng là dễ gạt, cô gái như thế, thật sự là. . . . . Nhưng là, tai nghe là giả, mắt thấy cũng có khả năng là giả, nếu như đồng thời vừa nghe vừa xem thì sao? Làm sao có thể là giả được. Lục Minh Duệ cong mắt mỉm cười, lắc đầu một cái,: "Không, anh không cần tiền."

"Vậy anh muốn cái gì?" Mạc Vong hỏi.

"Ừm, cái này sao. . . . ." Lần nữa sờ cảm, cẩn thận nghĩ nghĩ,: "Chờ anh suy nghĩ kỹ rồi hãy nói."

". . . . . Há?" Rốt cuộc người này cần lấy cái gì đây?

"Được rồi, " thiếu niên vươn tay, lục lọi ở phía sau một lát, cuối cùng đem một túi giấy đưa tới trước mặt Mạc Vong,: "Hình em muốn."

Nhưng cô gái không nhận.

"Không cần nữa sao?" Lay động.

"Cần."

"Vậy tại sao không nhận?"

"Bởi vì am cảm thấy như anh đang lừa em vậy." Mạc Vong khẽ cong người □, thoát khỏi cánh tay của thiếu niên, đứng ở một bên,: "Nếu như anh không nói chính xác rằng anh muốn cái gì, thì những tấm hình này em cũng sẽ không nhận." Cô đâu phải đồ ngốc, chuyện ngu xuẩn như thế còn lâu mới làm.

"Ừm? Tính cách giác rất cao đó chứ." Lục Minh Duệ nở nụ cười,: "Như vậy, cùng anh trao đổi một bí mật thì như thế nào?"

"Trao đổi bí mật?"

"Ừ." Thiếu niên gật đầu,: "Em có thể hỏi anh một vấn đề chỉ cần anh biết, anh nhất định sẽ thành thật trả lời, ngược lại cũng vậy." Ngay sau đó hần lại nói,: "Dĩ nhiên, nếu như muốn trả lời lời có thể cự tuyệt, sau đó đối phương lại hỏi một vấn đề khác, cho đến khi có câu trả lời mới thôi. Như thế nào?"

Mạc Vong suy nghĩ một chút: "Nghe có vẻ rất rộng rãi."

"Đúng, chỉ là một trò chơi nhỏ bình thường."

"Nhưng là, làm như vậy có ý nghĩa gì sao?" Tôn công tốn sức, nhưng dường như lại không có một chút tác dụng nào cả?

Thiếu niên xoay một vòng, cùng cô gái vai kề vai tựa vào trên vách tường, nghiêng đầu nói: "Không cảm thấy làm như vậy rất thú vị sao?"

"Thú vị?" Mạc Vong xác định, cô và người này thật sự không thể nào làm bạn được, bởi vì sở thích chênh lệch quá lớn.

"Hơn nữa, nếu như em không có hứng thú với anh, có thể hỏi chuyện một vài người khác liên quan đến anh, ví dụ như. . . . . Từ Du."

". . . . ." Đây có được xem là bán rẻ bạn bè hay không?

"Ưu tiên con gái, em có thể hỏi trước." Lục Minh Duệ vừa nói, vừa cầm lấy bàn tay của cô gái, đặt túi giấy vào lòng bàn tay cô: "Của em."

Mạc Vong cúi đầu nhìn ảnh chụp trong tay, lại ngẩng đầu lên: "Sur huynh không sợ em nói nhưng không không giữ lời sao?"

"Em sẽ làm vậy sao?"

". . . . ." Cô thật sự là không thể, sẽ bị trừ ma lực đó. QAA

"Như vậy, sur muội, em có muốn hỏi anh bí mật gì không?"

"Ặc, anh đột nhiên nói như vậy. . . . ."

"Hiểu rồi, vậy thì lần sau hỏi anh vậy!" Thiếu niên nói xong, nhảy thẳng người lên, hướng về phía cô gái khoát tay áo,: "Gặp lại."

"Ừ, hẹn gặp lại."

Cho đến lúc này, Mạc Vong cũng không hiểu đối phương rốt cuộc là tới làm gì? Đặc biệt tới đưa hình? Hay là vì cái giao dịch không thể giải thích được kia? Nhưng là, theo điều kiện của giao dịch, đối với cô hình như cũng không có bất lợi gì, bởi vì phải nói không muốn nói có thể không trả lời hay sao?

Cô mở túi giấy trong tay ra, quả nhiên từ trong đó lấy ra một đồng hình.

Phía trên nhất, là cảnh cô và Esther khiêu vũ cùng nhau.

Tay của cô gái cẩn thận từng li từng tí nắm bàn tay của thiếu niên, về mặt xem ra có chút khấn trương.

Rồi đến hình phía dưới thì Esther đã dắt cô xoay vòng, vì giữ vững thăng bằng, hẳn dùng một cánh tay ôm chặt hông cô, một cái tay khác thì nắm tay của cô, tư thế không khác gì mọi người, điểm bất đồng duy nhất đại khái có lẽ là nơi bàn chân cô đang đặt rồi.

"Mình có cười khoa trương đến vậy sao?" Mạc Vong có chút xấu hổ gãi gãi gương mặt,: "Miệng cũng mở quá lớn quá rồi đó."

Tấm hình sau là chụp Thạch Vĩnh Triết.

Chính là cảnh hắn đeo tai thỏ không tình nguyện mà bị đẩy vào đám "Thỏ" đang nhảy nhót, giống như một Tiểu Bạch Thỏ bị chó sói bao vây, đang tìm lúc thích hợp để chạy trốn.

Tấm hình sau. . . . .

Tấm hình sau nữa. . . . .

Sau khi lướt qua toàn bộ số ảnh, Mạc Vong không thể không thừa nhận, điểm chụp của cô và Lục sur huynh thật sự rất giống nhau, những hình này thật ra đều là những tấm hình mà cô muốn, đúng lúc này, cô lật tới tấm cuối cùng ——

Trong tấm ảnh, cô gái đang ngồi xõm ở hàng ghế phía sau, cầm điện thoại di động tách tách chụp ảnh những người khác, tư thế thoát nhìn vô cùng có phong cách của đám chó săn.

Mạc Vong: ". . . . ."

Đột nhiên cô lại nhớ tới một câu thơ —— Em đứng trên cầu ngắm phong cảnh, người đứng trên cầu lại ngắm em.

Dưới tình huống này có thể sửa thành —— Em núp sau băng ghế chụp hình, người chụp hình lại chụp em núp sau băng ghế.

Đột nhiên xuất hiện cảm giác lừa bịp. . . . .

"Esther."

"Bệ hạ?" Chỉ trong nháy mắt thanh niên tóc ngắn màu bạc đã xuất hiện quý dị bên cạnh cô gái.

". . . . ." Hẳn thật sự là ở đây, một ngày 24h canh giữ bên người cái gì, đã vượt qua phạm vi cuồng theo dõi rồi? Chỉ là cũng may cô đã thành thói quen. Mạc Vong đưa túi giấy và hình cho hắn,: "Có thể làm phiền anh đi rửa giúp tôi mấy tấm hình không?" Chắp tay trước ngực.

"Tôi hiểu."

"Ừ." Cô cảm thấy những người khác nhất định cũng rất muốn có,: "A, đúng rồi." Cô vươn tay, chỉ vào con thỏ nhỏ Thạch Vĩnh Triết,: "Tấm hình này phóng to giúp tôi, nữa làm hẳn một cái khung kính, tôi muốn treo trong phòng ngủ!"

". . . . . Vâng" Thanh niên hơi giựt giựt khóe miệng, giống như đã thấy được cảnh tượng vị kia dừng giả đại nhân kia phát điên.

"Anh có thích tấm hình nào không? Chọn thêm một tấm đi." Cô gái nhanh tay lật mấy tấm ảnh trong tay thanh niên,: "Ví dụ như cái này." Trong hình,

Esther và Greens đang cùng nhau khiêu vũ, mặc dù khuôn mặt người sau rõ ràng không tình nguyện. Lại lật hình khác,: "Hay là cái này?" Lần này, là Esther, Greens và Thain, ba người, chủ yếu là người sau ôm lấy hai người khác, không biết đang nhảy điệu nhảy kỳ quái gì. Tiếp tục lật,: "Cái này giống như không tôi." Một con mèo trắng vô cùng vô duyên ôm lấy ông quân thanh niên, cọ qua cọ lại, giống như đang khiêu vũ, lại giống như đang làm chuyện thô bỉ gì đó.

Esther: ". . . . . Bệ hạ, không cần."

"Thật không cần sao?"

"Đúng vậy."

"Thật sự không cần sao?"

". . . . ." Thanh niên rõ ràng do dự một chút.

"À? Quả nhiên là có muốn?"

"Nếu như có thể, " thanh niên từ trong đó rút ra một tấm hình, "Tấm này. . . . ."

"Tôi xem một chút." Mạc Vong nhận lấy tấm hình, phát hiện trong hình chính là cảnh mình chỉ đi tắt đứng trên mặt đất, vậy chắc đây là lúc khi đang khiêu vũ với Esther bị quấy rối, cô cười hi hi nâng váy liên tiếp lùi về phía sau,: "Anh muốn cái này?"

"Ừ." Trong con mắt lạnh lùng của thanh niên tràn ngập sự chờ đợi, hần dùng ánh mắt như vậy nhìn chăm chăm vào thiếu nữ,: "Có thể không? Bệ hạ."

"Trái lại, không có vấn đề gì cả." Bị ánh mắt như vậy nhìn, căn bản không biện pháp cự tuyệt mà? Nghĩ như thế, cô gái ho nhẹ một tiếng, vốn cũng không phải là chuyện gì lớn, thế nào lại bị hần làm cho trở nên kỳ lạ như vậy? Ngay sau đó, cô tò mò hỏi : "Không phải anh cũng tính đi phóng to ra chứ?" Theo phong cách hàng ngày của hần, thật sự rất có khả năng! Làm thế nào. . . . . Cô bắt đầu muốn đổi ý. . . . .

"Không." Ngoài dự liệu của cô gái, Esther lại lắc đầu một cái, rồi sau đó từ trong lòng móc ra một đồ vật tinh tế màu vàng kim,: "Tôi muốn thu nhỏ lại, sau đó đặt vào trong này."

"Đồng hồ quả quýt?" Mạc Vong có chút mới lạ nhìn chăm chăm vào cái đồng hồ bỏ túi, mặc dù biết nó là cái gì, nhưng được tiếp xúc gần gũi như bây giờ vẫn là lần đầu tiên,: "Có thể. . . . . Cho tôi xem một chút không? Dĩ nhiên, không thể cũng không sao, chắc hẳn đây là món đồ rất quan trọng với anh?"

Thanh niên đưa nó đến trước mặt cô gái: "Bệ hạ, xin không cần khách khí, tất cả mọi thứ của tôi đều thuộc về ngài."

". . . . ." Ta nói, không cần bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng có thể nói ra loại lời nói buồn nôn như vậy chứ? Mặc dù hần rất nghiêm túc. Thiếu nữ có chút im lặng đưa hai tay ra, cẩn thận từng li từng tí nhận lấy chiếc đồng hồ quả quýt, phát hiện nó so với tưởng tượng của mình còn nặng hơn,: "Thật sự là làm bằng vàng?"

"Đúng vậy."

". . . . ." Đột nhiên cô có áp lực thật lớn, sau khi mở ra, cô phát hiện trên nắp quả nhiên có đề một tấm hình, không, nói đúng ra là một tấm hình vẽ tay, giống như vẽ một thanh niên đầu đội vương miện tay cầm kiếm,: "Đây là anh vẽ sao?"

"Là tác phẩm của thuộc hạ lúc bốn tuổi."

". . . . . Thật là lợi hại." Bốn tuổi đã có thể vẽ tranh thành như vậy? Cô đột nhiên cảm thấy cuộc sống của mình sống vô cùng lãng phí,: "Về ai vậy?"

". . . . ."

"A, xin lỗi, nếu không tiện nói ra. . . . ."

"Ma vương bệ hạ trong tưởng tượng của tôi khi tôi còn nhỏ."

"Hả?" Mạc Vong kinh ngạc nhìn một chút thanh niên nhìn từ góc độ nào cũng vô cùng đẹp trai trong bức tranh, lại chỉ chỉ chính mình, thờ dài,: "Vậy thì thật thật xin lỗi, để cho anh thất vọng." Có lẽ cả đời này cô cũng không thể biến thành như vậy được đâu? Giới tính là vấn đề đầu tiên không thể giải quyết được.

"Không." Esther lắc đầu một cái, quỳ một gối xuống □, cầm bàn tay đang giữ chiếc đồng hồ của cô gái,: "Đây là vinh hạnh của tôi." Nếu như Ma vương bệ hạ oai hùng lợi hại như trong tưởng tượng thì có lẽ cũng không tệ, nhưng. . . . . Sẽ không lệ thuộc vào hần giống như bây giờ chứ? Khách quan mà nói, mặc dù ý nghĩ này có chút đi quá giới hạn, nhưng hẳn quả nhiên vẫn là. . . . ."Bệ hạ, ngài giống như bây giờ cũng rất tốt."

Một giây kế tiếp, cô gái nở nụ cười.

Cô cười rất là vui vẻ, rồi sau đó đưa ra bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ đầu vai của thanh niên: "Như vậy, tôi đồng ý!" Nghiêng đầu một chút,: "A, làm trao đổi." Cô lấy điện thoại di động ra, nhắm ngay hần, dùng một ngón tay kéo kéo khoe miệng của hần,: "Cười một cái!"

". . . . ."

"Tốt." Cô gái cúi đầu cài đặt lại điện thoại: "Tôi cũng sẽ giữ hình của anh!"

"Bệ hạ. . . . ."

"Như vậy mỗi lần tôi xem thời gian, đều có thể nhìn thấy anh rồi!" Cô vừa nói vừa quơ quơ điện thoại di động, màn hình chờ của điện thoại, rõ ràng là hình cô vừa mới chụp.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Ghét Nhất Bị Coi Là Anh Họ Cái Gì Gì Đó!

Edit: Hanna Lu

Beta: rubymoon2710

Phần 1

Kết quả cuộc thi có rất nhanh, đứng nhìn sau khi thi xong có nhiều người la hét như vậy, nhưng kết quả cuối cùng thật sự rất chênh lệch, có rất ít người bị điểm kém, dĩ nhiên trong số đó thật sự có cả Tô Đồ Đồ, theo cách nói của cô ấy, là bởi vì 1-2 tuần trước ngày buổi khiêu vũ diễn ra, cô đã vô cùng hứng thú đắm đầu vào "Thiết kế trang phục", cho nên ... .. Thấp nển!

Cũng bởi vậy, cô rất bị kịch đã trở thành mặt xấu điển hình của lớp, không thể chối từ mà gánh vác công việc dọn rác một tuần, các bạn học cũng rất cảm kích cô.

Tô Đồ Đồ: "Tớ tình nguyện không cần loại cảm kích này!" QAQ

Lâm Lâu: "Nén bi thương.... .."

Tô Đồ Đồ lệ rơi đầy mặt: "Tiểu Lâu! Sao cậu có thể nói như vậy chứ?"

Mạc Vong thở dài: "Cho nên về sau không thể lười biếng nữa." Học tập là cả một quá trình tích lũy, có đôi khi chỉ cần bỏ qua không nghe một chi tiết quan trọng ,sau đó có thể sẽ không hiểu một tý gì, càng lớn hơn là cuối cùng bị rớt cả môn.

"Ừ" TAT

-

"Tiểu Vong.." Ôm lấy, xoa bóp.: "A a a, cũng chỉ có cậu tốt với tớ.... .."

Thạch Vĩnh Triết nghiêng răng: "... .." Sờ nơi nào thế hả! Mau buông ra.

Dù thế nào đi nữa, buổi vũ hội Vạn Thánh khiến cho cả trường học náo loạn cuối cùng cũng về dấu chấm hết, cuộc sống của các học sinh lại một nữa quay trở lại quỹ đạo vốn có, cuộc sống với "Ba điểm trên một đường thẳng" như cuộc sống bình thường rồi.

Mới nháy mắt, mấy tuần đã trôi qua rồi.

Thời tiết càng ngày càng lạnh hơn, những cơn mưa mùa thu cũng theo đó mà kéo đến.

Trận bóng rổ chơi ngoài sân của các nam sinh cũng được đổi thành bên trong, sau mấy trận đấu sẽ có tổ chức một trận chung kết, lớp Mạc Vong may mắn có trong số đó, đại khái bởi vì trận thi đấu này tương đối quan trọng, nên thời gian được quyết định là vào thứ bảy này.

"Tiểu Vong có đến không?" Tô Đồ Đồ nghiêng đầu hỏi Mạc Vong, nhưng ánh mắt lại liếc về thiếu niên ngồi phía sau.

"Tớ?" Mạc Vong sững sốt, rất quyết trả lời: "Đương nhiên rồi!" Đây là hoạt động của lớp, làm sao tớ có thể vắng mặt, hơn nữa ... .. Cô quay đầu lại, vừa hay nhìn thấy người nào đó quay mặt qua, cô có phần ranh mãnh nói: "Dì Trương nói rồi, nếu cậu thua sẽ phải ăn cơm chan canh dưa muối nửa tháng, tôi muốn thay dì ấy giám sát cậu cho tốt!"

Thạch Vĩnh Triết: "... .." Đó tuyệt đối không phải mẹ ruột hử!

"Sư muối, sư muối." Có âm thanh gõ cửa sổ truyền đến.

Mạc Vong quay người lại, cũng cười gõ vào cửa sổ. Không biết từ khi nào, Lục sư huynh cùng Mạc sư huynh cùng nhau đi ngang qua cửa sổ lớp bọn họ, không giống với người sau, người trước rất thích phương thức chào hỏi này.

"Buổi sáng tốt lành." Tuy rằng đã sắp vào học rồi, thiếu niên cũng không vội vã đi, ngược lại giống như bình thường dừng lại nói chuyện phiếm vài câu.

"Các sư huynh buổi sáng tốt lành."

"Này, đang chào cậu đó." Lục Minh Duệ vươn khủy tay chọc chọc bạn thân.

Vốn là nhìn về phía trước, Mạc Tử Du rút cục cũng quay sang, cười gật đầu với cô gái, đối phương đáp lại hắn bằng một nụ cười càng thêm sáng lạn. Thiếu niên ngẩn người, rất nhanh lẹ dịch chuyển tầm mắt.

Mạc Vong: "... .." Kỳ thực cô luôn nghĩ, mình có phải không cẩn thận chọc cho sư huynh tức giận. Trước kia Mạc sư huynh luôn mỉm cười với cô, tuy rằng khi đó chính mình không rõ ý tứ đáp lại, nhưng thật sự là vô cùng vui vẻ, nhưng bây giờ, cô vất vả lắm mới càng ngày càng cười nhiều, nhưng hắn lại trở nên có chút kì quái. Đặc biệt là Lục sư huynh, hắn càng lộ vẻ có chút lạnh nhạt. Chẳng lẽ là còn tức giận vì chuyện vũ hội lần trước? Không thể nào, sư huynh là người tốt, hắn sẽ không nhỏ mọn như vậy mới đúng.

Quả nhiên, nên tìm một cơ hội hỏi một chút xem?

"Thời tiết ngày càng lạnh." Lục Minh Duệ rất khoa trương mà run cầm cập.

Cô gái bỗng nhiên đen mặt lại: "Ai bảo đến bây giờ sư huynh cũng chỉ mặc áo sơ mi thôi."

"A ha, ha ha ha, không biết mặc rất nhiều quần áo rất phiền toái sao?"

"... .." Vậy hắn tính sống qua mùa đông này như thế nào.

"Được rồi, hình như hôm nay trời sẽ mưa, có mang ô không?"

"Dạ, có mang." Cô gái gật đầu, có Esther ở đây, vĩnh viễn không cần lo lắng mấy vấn đề này.

"Làm sao bây giờ? Anh không có mang theo a."

"... .." Vấn đề này cô nên trả lời như thế nào mới tốt đây?

“Nhưng mà hình như Tử Du có mang theo, lát nữa về chúng ta đi cùng một đoạn nhé.” Nghiêng đầu cười với bạn tốt.

Mạc Tử Du nhưng lại trả lời: "Đến giờ rồi."

"Thật không có biện pháp, thời gian sao lại trôi nhanh như vậy?" Lục Minh Duệ giống như bất mãn thở dài, lập tức vẫy tay với cô gái: "Như vậy, hẹn gặp lại sư muối."

Mạc Vong cũng cười khoát tay: "Hẹn gặp lại."

Mấy tuần trôi qua cũng khiến cho cô quen với chuyện này, bây giờ cô đã không mơ hồ đề phòng Lục sư huynh như lúc trước nữa rồi, có lẽ là bởi vì đã quen rồi. Việc duy nhất khiến cho cô đề ý chính là "Giao dịch" của hai người đến bây giờ vẫn chưa hoàn thành, bởi vì Mạc Vong vẫn thủy chung không biết nên thăm dò bí mật gì của hắn, mà đối phương hình như cũng không gấp gáp. Lâu ngày, hai người tựa như đã quên mất việc này.

Nhưng hôm nay cô lại đột nhiên nhớ tới, có cần đi hỏi Lục sư huynh một câu không, rốt cuộc Mạc sư huynh bởi vì chuyện gì mà tức giận? Biết rõ nguyên nhân còn đi xin lỗi nữa chứ.

Mà tiết học đầu tiên của hôm nay vẫn là tiết của thầy giáo môn chính trị.

"Các học sinh, nghe nói thứ bảy này các em muốn mở trận bóng rổ trung kết?" Híp mắt cười.

Lời vừa nói ra, tất cả bạn học nhỏ đều sợ ngây người: “Người này lại muốn làm cái gì?”!

"Đừng khẩn trương như vậy, tôi chỉ là tùy tiện hỏi thôi."

Các học sinh: "... .." Ai tin!

Thầy giáo chính trị cười hòa nhã: "Như vậy, đầu tiên, tôi chúc trận đấu của các em giành thắng lợi!"

"... .." Người này thật sự đùa tính rồi? Không khoa học!

"Chỉ là.... .."

Các học sinh roi lệ đầy mặt, xem đi! Quả nhiên là vậy! Quả nhiên không có thay đổi!

"Theo thông tin chính xác, từ thứ tư đến thứ sáu tuần này hình như phải thi giữa kỳ."

"... .."

Tất cả trầm mặc mấy giây, sau đó các học sinh lại tuôn ra tiếng thét thảm thương: "Ai???"

Cho nên, các em cũng không thể buông lỏng quá. "Thầy giáo chính trị vô cùng sung sướng mà bỏ đạo,; "Dù sao học sinh cấp ba các em chỉ có sáu kỳ thi giữa kỳ." Ngụ ý tất cả mọi người đều hiểu---- ----nếu không thi cho tốt, ha ha ha ha ha a.... .... Muốn chết sao?

"Nhưng cũng chỉ còn có ba trận bóng rổ thôi!" Rốt cục cũng có người nhin không được mà phun ra.

Các bạn học: "... .." Người này có lá gan chó can đảm?

Đôi mắt sau lớp kiếng của thầy giáo môn chính trị thoáng qua một tia sắc bén, hần cười tủm tỉm mà nói: "Trương Xã đứng lên."

"... .." Trương Xã roi lệ đầy mặt, "Thầy giáo, em sai rồi."

"Em có lỗi gì chứ? Em nói rất đúng." Thầy giáo đại nhân giống như tán thành gật đầu,; "Đích thực trận bóng rổ rất quan trọng, cho nên ... .. Đi lên bảng."

"... .." Trương Xã đáng thương học máu, có quan hệ cái lông gì chứ!

Các bạn học khác lặng lẽ đốt một cây nến: Lắm mồm..... cậu đi mạnh khỏe nha...

"A, ha, vì để phòng cậu ta cô đơn, tôi sẽ tìm ba bạn học khác bồi tiếp hần được rồi."

"... .." Lão sư, đừng làm rộn!!!

"Đúng, chính là cậu, vừa rồi cười vui vẻ nhất, còn có cậu vụng trộm trầm trồ khen ngợi; ừ, cậu kia ngày hôm qua về trộm tôi trong giờ lịch sử, đến đây, đừng khách khí với tôi."

"... .."

Vì thế, tiết học hôm nay thầy giáo chính trị bắt đầu tiết mục "Trả đũa".

Giờ nghỉ trưa quả nhiên bầu trời có mưa.

Mặc dù không lớn, nhưng ít nhiều gì vẫn khiến cho người ta có một loại cảm giác u ám, mà trong loại thời tiết này, mọi người lại càng thích ăn và ngủ, có lẽ là bởi vì có thể từ đó lấy được ấm áp.

"Ăn cơm! ! !" Có nam sinh không nhin được mà kêu gào ra tiếng.

"Tớ không đi. . . . . Các cậu đi đi. . . . ." Tô Đồ Đồ không còn hơi sức gục xuống bàn.

"Không đói bụng sao?"

"Đói. . . . ."

". . . . . Vậy tại sao không đi?"

"A a a a! Lại kiểm tra, Tớ khôn

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Chương 59.2

Phần 2

Edit: Hanna Lu

"Vây chúng ta cùng nhau học." Đối với học sinh như họ mà nói, đến nhà bạn học ngủ qua đêm là một chuyện thú vị mới mẻ, phòng ốc không quen, gia đình xa lạ, hoàn cảnh lạ lẫm, cùng bạn bè thân thuộc, thật giống như một kiểu hoạt động thám hiểm mini, tất cả mọi thứ đều khiến mọi người cảm thấy hứng thú. Và đây đồng thời cũng là một khảo nghiệm quan trọng trong mối quan hệ thân thiết, nhất là các nữ sinh, đối với họ mà nói, nếu không phải là người vô cùng quan trọng, thì họ tuyệt đối sẽ không ở cùng phòng thậm chí là cùng giường.

"Thật tốt quá!" Tô Đồ Đồ giơ hai tay lên hoan hô,: "Tớ có thể cùng các cậu chơi đùa thật vui, rồi chủ nhật thật cố gắng ôn tập."

Thạch Vĩnh Triết rất bị kích mà bị bỏ qua: "... .." Đột nhiên cảm thấy mối nguy hiểm, có chút lo lắng thay cô.

Mạc Vong: "... .." Đâu có ôn tập đâu! Cô đây là bị lừa thôi? Vẫn bị lừa? Vẫn bị lừa?!

Lâm Lâu yên lặng bỏ đao: "Lần này tớ sẽ không giúp cậu quét rác."

Mạc Vong im lặng giơ tay tay: "Đồng ý!"

"Ai? Làm sao lại như vậy?!"

"Chính là muốn như vậy." X2

Vào tối hôm đó, Mạc Vong về nhà thu thập đồ đạc rồi cùng Lâm Lâu chuyển đến nhà Tô Đồ Đồ, lo lắng đến việc đi học xa cũng là một vấn đề, trước khi đi học còn xin phép ba mẹ, nói rõ mình sẽ ngủ ở gần cửa hàng, dù sao buổi tối đi Trương cũng ở đó, có một người làm chứng, người trong nhà đều cảm thấy tương đối an toàn.

Đương nhiên, Mạc Vong cũng không phải ngồi không, hiện tại cô đã tiến vào sơ cấp tam thuộc tính, bắt đầu tiến thêm vào thuộc tính tiếp theo rồi.

Hơn nữa. . . . . Khụ khụ khụ, cô vô cùng hoài nghi ba tên kia đang trốn ở chỗ nào đó gần đây rồi. . . . . Cho nên hoàn toàn không lo lắng được không? !

Nhưng mà mấy người cũng chưa nghĩ đến, ban đêm lại bất ngờ xuất hiện một người đến thăm.

Lúc ấy, ba cô gái đã tắm xong rồi, đều đã thay áo ngủ, vô cùng tự giác mà ngồi xếp thành dãy, tắm thơm bên dưới mềm mại ấm áp lạ thường, có lẽ là phòng ngủ bị cảm lạnh, Tô Đồ Đồ không biết tìm đâu ra ba bộ áo choàng, từ xa nhìn lại quả thực giống như cô bé quảng khăn đỏ, cô bé quảng khăn vàng và cô bé quảng khăn lam vậy.

Khi làm việc, thời gian luôn trôi qua rất nhanh.

Rất nhanh đã hơn tám giờ.

Nhưng lúc này, mấy người đột nhiên nghe thấy âm thanh mở cửa ở dưới lầu, sau đó không lâu, là tiếng bước chân lên lầu.

Mạc Vong nghi hoặc hỏi: "Bây giờ còn có người tới sao?"

Tô Đồ Đồ cũng sợ ngây người: "Không có khả năng, chẳng lẽ là trộm?!"

"Kẻ trộm sẽ không có chìa khóa chứ?" Xem ra lời của Lâm Lâu kỳ thật có lý.

"Nhưng... mà..." Tô Đồ Đồ đứng lên: "Tớ đi ra ngoài xem sao." Vừa nói, cô liền lấy ra một cây gậy bên trong tủ quần áo, sau đó đi ra ngoài.

Mạc Vong: "... .." Người bình thường sẽ để mấy thứ này trong tủ quần áo sao? Ngay sau đó cô cũng đứng lên, đi đến cạnh ngăn tủ, cầm lên hai cây gậy khác, một cây đưa cho Lâm Lâu, một cây thì tự mình cầm, : "Tớ cũng đi ra ngoài xem, Tiểu Lâu cậu ở trong này trông chừng, gặp nguy hiểm thì phải đóng cửa lại, gọi điện thoại báo nguy.

"Được." Lâm Lâu gật đầu, bởi vì tin tưởng, không nói thêm câu nào nữa.

Cũng tin nhiệm người bạn nhỏ của mình, Mạc Vong khẽ gật đầu, xiết chặt cây gậy trong tay, yên lặng mở cửa, rồi lặng lẽ đi ra ngoài, mới đi đến gần cầu thang chợt nghe thấy tiếng Tô Đồ Đồ cùng người khác nói chuyện, còn xưng hô với đối phương là --- ----- ---"Anh họ"?

Cô nhẹ nhàng thở ra, thì ra là họ hàng, thật sự là quá tốt rồi, tuy rằng không sợ gặp nguy hiểm nhưng đó cũng không có nghĩa là cô thật sự mong gặp phải nguy hiểm.

Nhưng mà, sức khỏe người mới đến có vẻ không tốt lắm, khi nói chuyện không ngừng ho khan.

Trong lúc cô còn đang nghi ngờ, hai người kia bước lên lầu, vừa hay nhìn thấy tay cầm gậy của Mạc Vong.

Mạc Vong: "... .." Vội vàng giấu vũ khí ra đằng sau.

Tô Đồ Đồ: "... .." Không hổ là đồng bọn của cô!

"Đồ Đồ?" Người kia khoảng hai mươi tuổi, dáng người cao to, cái mũi cao, khuôn mặt bị bệnh hơi tái nhợt, tuy là không phải quá đẹp trai nhưng lại mang khí chất nho nhã lạ thường, nếu hắn không phải mặc trên mình áo màu xám bạc mà là trường bào, Mạc Vong gần như nghĩ hắn là thư sinh xuyên không từ cổ đại đến nơi này. Giờ phút này, hắn nghi hoặc nhìn vào mắt Mạc Vong, lại nhìn về phía em họ mình, như là đang chờ cô ấy giới thiệu.

"A, Em giới thiệu." Tô Đồ Đồ vội vàng nói: "Anh họ, đây là bạn học Mạc Vong của em, Tiểu Vong, đây là anh họ của tớ Lâm Triều Quân."

".....Chiều Quân?" Người nhìn nam tính như vậy nhưng sau tên lại ... ..

"Khụ, không phải là Chiều Quân." Người kia ôn hòa cười cười nói: "Là sớm tối sớm mai, chỉ mình treo chuông."

"Anh họ hình như lấy chìa khóa từ chỗ anh trai tớ, nói là muốn đến ở nhờ một thời gian ngắn." Tô Đồ Đồ vừa nói, một bên cẩn thận nhìn về phía đồng bọn của mình: "Tiểu Vong, cậu.... .."

Lâm Triều Quân gật đầu: "Có phải gây phiền toái cho các em hay không? Khụ, nếu như không tiện, anh có thể đi ngay."

"Không, không sao cả." Mạc Vong xoa tay liên tục: "Em không sao cả!" Thấy đối phương thế nào cũng không phải người xấu, hơn nữa nếu đánh nhau thật.....

Khẳng định không phải đối thủ của cô! Huống chi còn có bạn Esther ở đây.

Tô Đồ Đồ nhẹ nhàng thở ra: "Tiểu Vong, cảm ơn cậu."

"Khách khí cái gì."

"A, tôi phải nói với Tiểu Lâu mới được!"

Cô gái tóc ngắn hô lên, dẫm dép lê kêu "Lạch cạch lạch cạch" chạy về đằng xa.

"Cậu chạy chậm một chút." Mạc Vong hướng về phía bóng dáng cô ấy kêu.

"Biết rồi!"

"Thật sự là....." Cô bắt đầu dĩ vãng, cũng mãi đến lúc này mới phát hiện, cô ấy vốn là muốn chạy, bỏ lại cô cùng với vị "Anh họ" kia.

Trong khoảng thời gian ngắn không khí có chút xấu hổ.

Nhưng vào lúc này, Lâm Triều Quân lại ho khan: "Khụ khụ khụ..... khụ khụ khụ....."

"Anh, anh không sao chứ?" Mạc Vong cẩn thận hỏi: "Có cần em rót cho anh chén nước không?"

"Không..... Bệnh cũ..... khụ khụ khụ..... Em cùng Đồ Đồ có vẻ quan hệ rất tốt." Chắc là vì họ quá mức kịch liệt cho nên khuôn ặt bệnh tật của thanh niên kia đỏ bừng.

"... ..Ừ....."

"Khụ khụ khụ.... .."

"Đề em đi rót nước cho anh." Dù sao như vậy nghe cũng không phải.

"Khụ, cảm ơn."

"Không cần khách khí."

Cô vừa nói, một bên xoay người đi vào trong phòng.

Lúc này, cô nghe được phía sau có một tiếng nói truyền đến---- -----

"Cô sẽ chết."

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Ho Khan Cái Gì Ghét Nhất! Mất Ngủ Cái Gì Ghét Nhất !

Phản mặt

Mạc Vong bởi vì lời nói không đầu không đuôi này mà kinh ngạc quay đầu lại, nhưng cũng vì vậy mà vừa đúng lúc chống lại ánh mắt của thanh niên, trong chớp mắt, cô giật mình.

Không biết có phải là ảo giác của cô hay không, giờ phút này trông mắt đối phương trông đen đến tận cùng, cũng vô cùng thâm thúy, giống như hai đầm nước sâu đen không thấy đáy, hấp thụ toàn bộ ánh sáng, lại không nổi lên nửa điểm ngọn sóng, mà sự ảm áp mang lại cho người đối diện lúc này, giờ đây nhìn lại, ngược lại có mấy phần đáng sợ. Giống như cô không phải là bị một người nhìn, mà là bị một con rắn không lồ đen nhánh, tóc gáy cả người cũng đã dựng đứng cả lên.

Cô gái lui về phía sau mấy bước theo bản năng, bước chân có chút lảo đảo, hơn nữa khẽ siết chặt quả đấm.

Nhưng vào lúc này ——

"Khụ khụ khụ. . . . ." Trong miệng thanh niên đột nhiên ho ra một búng máu, rồi sau đó một tay che miệng lại, cứ như vậy ngã quỵ trên đất, luôn miệng ho khan.

Mạc Vong: ". . . . ." Đây này, không phải chứ, tương phản lớn như vậy đã hoàn toàn vượt qua tiêu chuẩn “Đáng sợ” rồi có được không?

Ho khan mãi, máu tươi đỏ sẫm chảy ra theo khe các ngón tay của thanh niên, thân thể của hắn cong lên, cả người hình như cũng co rúc thành một đoàn, xem ra cực kỳ khổ sở.

"Anh...anh không có sao chứ?" Mạc Vong nhỏ giọng hỏi, ngay sau đó liền muốn tát mình một cái, đã như vậy rồi, làm sao có thể không có việc gì? Rốt cuộc cô ngu ngốc đến mức nào vậy!

Nhưng đối phương lại ngừng đầu nhìn cô một cái, hình như là muốn nói gì, nhưng ngay lúc đó đã ho kịch liệt.

Cô gái sững sốt: Ánh mắt. . . . . Lại khôi phục lại như lúc vừa mới gặp mặt . . . . . Không, hiện tại hình như không phải lúc nghĩ những thứ này!

Cô vội vã chạy tới, quỳ xuống □ đỡ thanh niên trên đất dậy, khẽ vuốt ve sống lưng giúp hắn thuận khí, hình như làm như vậy thật sự có chút hiệu quả, dần dần, hô hấp của đối phương bình ổn lại không ít, tiếng ho khan cũng nhỏ dần.

Mạc Vong thở phào nhẹ nhõm: "Em gọi điện thoại cho bệnh viện."

"Không, không cần." Lâm Triều Quân lại lắc đầu một cái, sắc mặt do bị bệnh mà đỏ ửng tái nhợt hiện lên vẻ tươi cười: "Bệnh cũ, cũng không phải chuyện lớn gì."

"Nhưng. . . . ." Cũng học máu rồi! Còn có thể không phải chuyện lớn sao?

"Anh nằm nghỉ ngơi một chút là tốt."

". . . . . Vậy em đỡ anh đi vào!"

Lần này, thanh niên không có cự tuyệt.

Vì vậy cô gái nâng Lâm Triều Quân đứng lên, đầu tiên đem tay của hắn đặt trên đầu vai mình, sau khi đi được mấy bước, cô phát hiện ra làm như vậy vừa tốn sức vừa tốn thời gian, liền nhẹ nhàng lật tay một cái, trực tiếp đem người bế theo kiểu công chúa.

"Đâu là phòng ngủ của anh?"

". . . . ." Cho dù vẫn ho khan như cũ, nhưng Lâm Triều Quân cũng lộ ra vẻ mặt quẫn bách, nhưng rất nhanh đã điều chỉnh lại nét mặt, chỉ vào một gian phòng nói: "Phòng kia."

Mạc Vong nhìn theo, phát hiện đó là căn phòng sát vách của Tô Đồ Đồ.

Căn phòng dọn dẹp rất chỉnh tề, ga trải giường cũng vô cùng sạch sẽ, đồ đạc...đều được bố trí theo đúng tiêu chuẩn của khách sạn.

Cô gái bước nhanh tới bên giường, nhẹ nhàng đặt người trong tay xuống giường, rồi sau đó nhẹ nhàng nói: "Em đi lấy cho anh chút nước." Tiễn Phạt phải tiến tới Tây Thiên, giúp người phải giúp đến cùng.

Mà thanh niên đã bị “Ôm” một lần cũng không còn khách khí, mỉm cười gật đầu, vô cùng thành khẩn nói: "Cám ơn."

"Không khách khí." Mạc Vong đang muốn đi ra ngoài, lại thấy đối phương có vẻ muốn nói lại thôi, nghi ngờ hỏi: "Còn muốn cái gì sao?"

"Không. . . . ." Sau khi Lâm Triều Quân khẽ dừng một chút, nhẹ giọng khản cầu nói: "Chuyện mới vừa rồi, em có thể không nói với Đồ Đồ không? Em ấy biết, những người khác cũng sẽ biết, anh. . . . ." Tiếng nói một lần nữa dừng lại.

"Em biết rồi." Cô gái lập tức gạt đầu, bởi vì cô hiểu, những lời tiếp theo hẳn không thể nói, mà cô cũng không nên tiếp tục tìm tòi nghiên cứu. Cô cũng đã từng gặp phải sự uy hiếp của cái chết, như vậy thật sự rất đau đớn, nhưng mà, khiến cô đau khổ nhất không phải bởi vì "Chết", mà còn là vì sau khi cô "Chết" rồi, sẽ có người vì cô mà khóc lóc, đau lòng. Chỉ cần nghĩ đến cảnh bọn họ cầm bàn tay lạnh như băng của cô khóc không thành tiếng, cũng làm cho lòng người cảm thấy rét lạnh, không rét mà run, kim lòng không được mà run lên, loại chuyện này. . . . .

Nếu quả như thật sự phải chết, còn không bằng để cho mọi người quên cô đi.

Như vậy thì sẽ không có ai phải đau lòng.

Cho nên, cô vô cùng thông cảm với tâm trạng của thanh niên giờ phút này.

Sau khi đi ra khỏi phòng, Mạc Vong vốn là muốn đi đến căn phòng bên cạnh lấy nước, nhưng lập tức lại dừng bước chân, bởi vì việc cô làm chắc chắn sẽ khiến Đồ Đồ nghi ngờ, như vậy. . . . . Cô lại nghĩ tới trong phòng khách tầng dưới hình như cũng có nước, vì vậy lại chạy xuống dưới tầng.

Mà lúc này, trong căn phòng cách vách, Tô Đồ Đồ đang giải thích với Lâm Lâu, nhân tiện giới thiệu một chút về người mang tên Lâm Triều Quân này.

Cũng trong lúc này, Lâm Triều Quân nằm trên chiếc giường đơn trắng tinh, không biết từ nơi nào lấy ra một tờ khăn ướt, tỉ mỉ lau chùi vết máu giữa các ngón tay, hẳn không muốn làm bẩn ga giường. Mà việc này, thật sự là bởi vì hắn đã thành thói quen đối với chuyện như vậy.

Trong lúc lau chùi, hắn không khỏi lại nghĩ tới cô gái nhỏ có tên là "Mạc Vong".

Ở tuổi của cô và Tô Đồ Đồ, thật sự không thích hợp để dùng từ "Xinh đẹp" hay "Mỹ lệ" để hình dung...Mà mọi người đều quen nói là "Dịu dàng", "Đáng yêu", "Khéo léo", những từ này dùng để miêu tả cô đều rất thích hợp, có lẽ còn phải lại cộng thêm một từ, thoát nhìn rất sạch sẽ —— điểm này nhìn vào con mắt cô cũng có thể nhận thấy, giống như hai quả cầu thủy tinh đen lấp lánh, giống như đáy hồ trong suốt, không hề có một chút tạp chất.

Cô mặc một cái áo ngủ màu hồng nhạt, phía trên còn in những hình trang trí bé bé xinh xinh, chân đi dép lông, lộ ra chiếc bít tất màu xanh lam có một đóa hoa trắng rất lớn ở bên trên, đây là một cô gái được lớn lên trong sự yêu thương, trong sự ầm áp che chở của mọi người mà lớn lên, cũng chỉ có đứa bé được lớn lên trong hoàn cảnh ấy, thì toàn thân mới có thể toát ra hơi thở nhu hòa như vậy. Cũng không biết đã trải qua chuyện gì, hơi nhạy cảm, cho dù có lẽ trong lòng không hiểu nhưng theo bản năng cũng biết tiến biết lùi, sự cẩn thận này rất khó khiến người ta cảm thấy bài xích hay chán ghét, ngược lại càng dễ khiến người khác cảm thấy yêu quý.

Về mặt cũng rất chân thành tha thiết, tình cảm vui buồn mà không lời nào có thể miêu tả được, lo lắng chính là lo lắng, sợ thì là sợ, thích rất thích, ghét chính là ghét —— tất cả tất cả những cảm xúc đó đều thuận theo tâm trạng, được thể hiện trên khuôn mặt xinh xắn lớn bằng bàn tay, da rất trắng, cho nên khi gương mặt ửng đỏ trong cực kỳ rõ ràng, mái tóc được buông xõa trông cũng càng đen nhánh. Bộ áo choàng màu xanh da trời. . . . .Hắn là tác phẩm của Đồ Đồ?

Nhớ tới em gái nhỏ được sủng ái ở trong nhà, Lâm Triều Quân không khỏi khẽ cười rồi, những đứa bé khéo léo đáng yêu hoạt bát hiểu chuyện ở bất kì đâu đều được hoan nghênh, huống chi hắn gần như là nhìn cô lớn lên, chỉ là chưa từng nghe nói có mang bạn về nhà, hiện tại nhìn thấy em họ quen được với một người bạn như vậy, hẳn cũng rất vui mừng.

Chắc là đến học cùng với nhau?

Hắn nhớ mái tóc của cô gái được búi gọn lên bằng một cây bít màu hồng, trên cây bít còn có in hình sao biển, ở tuổi này, các hình như các nữ học sinh cực kỳ những đồ vật trông vừa đáng yêu vừa ngây thơ, lớn hơn một chút nữa, bít có thể viết là đủ rồi, ai quan tâm xem hình dáng của nó như thế nào nữa?

Nhưng mà, cô gái như vậy. . . . .

Tại sao. . . . .

"Cô sẽ chết." ——Không phải hắn cố tình nói ra những lời ác ý như vậy.

Giống như rất nhiều lần trước đây.

Từ nhỏ, thỉnh thoảng hắn sẽ không bị không chế nói ra những lời như vậy.

"Mẹ, ông nội sẽ chết."

"Cây này sẽ bị sét đánh."

"Ngày mai thầy giáo sẽ không đến trường được."

Hắn không biết khi mình nói những lời này rốt cuộc có vẻ mặt như thế nào, nhưng sau đó từ vẻ mặt sợ hãi của những người khác có thể đưa ra kết luận, đó tuyệt đối không phải là bộ dáng khiến cho người khác có hảo cảm.

Mà mỗi lần, hắn đều nhận được câu trả lời là——

"Chớ nói nhảm!"

"Câm miệng!"

"Đi ra ngoài cho đứng cho tôi!"

Đó là rất bình thường, bởi vì lời từ trong miệng hắn nói ra, không có một câu nào là tin tức tốt.

Bị ghét cũng là bình thường.

Nhưng điều đáng sợ là, những lời này, mỗi lần đều được thực hiện.

Ánh mắt những người xung quanh nhìn hắn ngày càng trở nên sợ hãi, chẳng biết lúc nào hắn được đặt một cái biệt danh gọi là “Quạ đen”, không người nào nguyện ý đến gần hắn, thậm chí bắt đầu bài xích gia đình của hắn. Cha mẹ hắn cũng vì thế mà chuyển nhà rất nhiều lần, cũng đã từng đưa hắn đi gặp bác sĩ, nhưng cuối cùng cũng không thể “Chữa khỏi” cho hắn. Cuối cùng, mẹ hắn chịu không được, giống như kẻ điên vậy, muốn giết hắn sau đó tự sát.

Mặc dù cuối cùng bị ba hắn ngăn cản, nhưng gia đình của bọn họ đã không thể tiếp tục duy trì như trước kia nữa.

Ba mang mẹ đi nơi khác tỉnh dưỡng, mà hắn lại qua tay nhiều gia đình họ hàng thân thích, nhờ bọn họ nuôi dưỡng.

Những lúc thống khổ nhất, hắn cũng nghĩ rằng chỉ cần chết đi coi như xong rồi, cuộc sống như thế này căn bản không có ý nghĩa gì cả. Nhưng một ngày nào đó, kỳ tích xảy ra —— hắn bắt đầu ho khan, ho vô cùng kịch liệt, có lúc thậm chí sẽ ho ra máu. Đây đối với thân thể mà nói dĩ nhiên không phải chuyện tốt, nhưng mà, từ đó về sau, tỷ lệ hắn nói ra những câu nói như trước kia dần dần giảm xuống, từ dường như mỗi ngày đều nói, dần dần trở thành một tuần một lần. . . . . Một tháng một lần. . . . . Đến cuối cùng, giống như là không còn nữa.

Mặc dù thân thể trở nên kém đi, nhưng lại giống như co thể vứt bỏ một kiểu gánh nặng trong cuộc sống, vô cùng thoải mái.

Về sau nữa, hắn đến nhà của Đồ Đồ, người trong gia đình này rất dịu dàng cũng rất nhiệt tình, khi nhìn thấy hắn xanh xao vàng vọt như vậy, việc đầu tiên chính là dẫn hắn đi bệnh viện kiểm tra thân thể, đáng tiếc bác sĩ cũng không biết rốt cuộc là mắc bệnh gì, chỉ nói ngoài việc cố gắng tĩnh dưỡng thì không còn biện pháp nào khác. Lúc đó hắn cho là mình sẽ bị "Quạ tay" người khác rồi, không thể ngờ là bọn họ lại nhường căn phòng tốt nhất nhà cho hắn, còn ngày ngày nấu canh cho hắn tĩnh dưỡng.

Nhờ có bọn họ tỉ mỉ điều dưỡng, thân thể hắn càng ngày càng trở nên tốt hơn, tính tình cũng nhờ đó mà trở nên sáng sủa, cũng bắt đầu kết bạn, thi đỗ đại học, hình như cuộc đời mới cũng dần dần bắt đầu.

Nhưng hắn vẫn luôn biết, mình không giống những người khác.

Mặc dù loại năng lực kia mặc dù giống như là tạm thời bị "Phong ấn", nhưng hắn có thể cảm nhận được, nó không có biến mất, chỉ là ngủ đông tại chỗ sâu trong thân thể, chờ đợi Khô Mộc Phùng Xuân, Đông Sơn tái khởi.

Cho nên dường như là vừa lên đại học, Lâm Triều Quân liền dọn ra khỏi nhà Tô Đồ Đồ, cũng không có ở ký túc xá của trường học, chỉ thuê một gian phòng ở gần đó—— dù cuối cùng không thể tránh né, hắn cũng muốn giảm xuống thấp nhất nhất cơ hội có thể nói những lời này với người khác.

Mà dự cảm này, vào hôm nay rốt cuộc đã biến thành sự thật.

Hắn lại nói.

Nói như vậy.

Cô vẫn còn là một cô gái nhỏ —— giống như đoá hoa, sinh trưởng ở độ tuổi đẹp nhất, còn chưa nở rộ rực rỡ, chẳng lẽ cứ như vậy héo tàn sao?

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Bữa Ăn Sáng Cái Gì Ghét Nhất Buổi Ăn Mừng Cái Gì Ghét Nhất.

Phần một.

Cũng không biết có phải bọn gia hỏa kia có khả năng làm cho người ta hao phí tâm tư hay không, để điện thoại di động xuống, Mạc Vong bắt đầu cảm thấy có chút buồn ngủ, bên tai truyền đến tiếng hít thở đều đều của người bên cạnh, giống như một bài hát ru con uyển chuyển hàm xúc mà trầm thấp, bắt tri bất giác, cô đã đi vào giấc mộng.

Một đêm không mộng寐.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, ánh sáng buổi sớm xuyên qua hai bên rèm cửa sổ chiếu rọi vào căn phòng, cho nên căn phòng cũng không tối lắm.

Mạc Vong nhỏ giọng ngáp một cái, sau đó lại dụi dụi mắt, nghiêng mình một cái, lại phát hiện hai người bạn nhỏ vẫn còn đang ngủ---- ----- Tiểu Lâu ngủ rất ngoan, vẫn duy trì tư thế ngủ như tối hôm qua, mà Đồ Đồ.... .... Cô không kìm lòng được mà tức đến đen mặt lại, theo một ý nghĩa nào đó mà nói, người này đi ngủ cũng không đổi tư thế, vẫn như trước bày ra một hình dáng chữ "Đại" ở trên giường. Vẫn là tối hôm qua đặt hai tay lên người hai cô, thế mà hôm nay chân cũng đề lên rồi.

"Thật sự là.... .." Cô khẽ thở dài, cẩn thận đem cẳng chân ở thất lưng bỏ xuống, nhẹ nhàng ngồi dậy. Nếu đã tỉnh, hơn nữa còn tỉnh ngủ rồi, cô dứt khoát rời giường, rửa mặt mũi sau đó ra ngoài mua bữa sáng cho những người khác.

--- -----Đúng rồi, bây giờ là mấy giờ nhỉ?

--- ----- Bọn họ sẽ không ngủ quên thành tập thể chứ?

Mạc Vong có chút nghi hoặc và khẩn trương, cô lúi điện thoại nhét dưới gối ở đầu giường ra, phát hiện điều mình lo lắng là không cần thiết, bởi vì thời gian hiển nhiên vẫn còn sớm.

--- -----O? Đây là.... ..

Cô kinh ngạc phát hiện, chính mình thế mà có tới 4 tin nhắn chưa xem, bị lòng hiếu kỳ thôi thúc, nhanh chóng mở ra xem.

【 Ngủ ngon, bệ hạ. 】

--- -----Esther, người này, cuối cùng vẫn không nói nhảm.

【 Đồ ngốc, ngủ ngon, nửa đêm đừng đập chăn. 】

--- -----Ai đập chăn chứ! Tự lo lắng cho mình đi đồ ngốc!

【 Bệ hạ.... ..Ngủ ngon.... ... Lần sau ta nhất định đánh bại Esther cho người xem! 】

Này này, Grays anh ngủ ngon không?

【 Bệ hạ, ngủ ngon. PS, lần này giống như ## % đúng vậy ## %. 】

-----Phía trước quả thật không có gì, PS này không thêm còn hơn!

Yên lặng tự mình đọc hết tin nhắn, hai tay Mạc Vong nắm chặt di động, đặt vào lòng bàn tay, không tự chủ mà bất giác nở nụ cười.

Cô cảm thấy, ừ, hôm nay quả là một buổi sáng tốt đẹp mà.

Thật tốt.

Còn sống thật tốt.

Ngày mai, ngày kia, về sau, về sau cô sẽ có nhiều buổi sáng tốt đẹp như vậy nữa.

Như vậy thật tốt.

Ngây ngốc vui vẻ trong chốc lát, sau đó Mạc Vong tắt đi chuông báo thức còn chưa vang lên, mang theo quần áo đi vào trong toilet, đồ dùng tối hôm qua dùng đã được treo lên cẩn thận. Với tuổi cô, việc rời giường và ra đến cửa cũng không quá phiền phức tạp, hoặc nói là, các cô không cần trang điểm cho mình hết sức tỉ mỉ, thanh xuân chính là đồ trang điểm tốt nhất, tốt nhất vẫn là cái này, bởi cả một đời người chỉ có thể dùng một lần, một khi dùng xong sẽ khó mà mua lại được.

Đánh răng, súc miệng, dùng nước nóng rửa mặt, lại dùng nước lạnh vỗ vỗ mặt, như vậy có thể làm cho người ta tỉnh táo hơn, ra ngoài cũng càng có thể chịu được lạnh.

Gò má cô bởi vì nước ấm kích thích mà đỏ bừng, đỏ như quả táo chín đầy màu sắc.

Sau khi làm xong mọi thứ, Mạc Vong cởi áo ngủ, thay ra để ở một bên trên ghế đầu để đồng phục, mùa này cô đã sớm mặc áo khoác tây trang nhỏ, áo mặc bên trong cũng đổi thành kiểu dáng hơi dày, chờ lạnh thêm một chút nữa, sẽ phải thêm áo lót nhưng.

Cuối cùng là chải tóc, tóc thắt bím đuôi ngựa đơn giản nhất, một hai phút là xong, cây lược gỗ cổ mà Tiểu Lâu đưa cho cô dùng cũng rất tốt, dây buộc tóc đầu tây Đồ Đồ đưa cho vừa chắc chắn vừa đáng yêu.

Cô soi gương, sau đó nở nụ cười với chính mình, lại đưa xoa quả dầu tây bên dưới, cuối cùng cẩn thận thu dọn lược cùng với bồn rửa tay, lại đem áo ngủ bỏ vào trong túi xách, rồi mới cầm di động đi ra ngoài.

Mạc Vong đi xuống dưới lầu mới phát hiện, dì đã dậy từ sớm, lễ phép chào một câu, cô liền rời khỏi cửa tiệm.

Cửa hàng ở gần chỗ cửa sau của trường, không giống cửa trước vừa đi ra ngoài chính là đường cái rộng lớn, nơi này chủ yếu là hẻm nhỏ và phố hẹp, xe lớn khó có thể đi qua, cho nên mọi người hầu như đều lựa chọn đi bộ hoặc là xe đạp mini cùng với xe đạp điện. Chỉ là cũng bởi vì như thế, nhìn qua thì ở đây "Hơi thở con người" cũng không phải không có, không làm cho người ta cảm thấy cô độc.

Ước chừng bởi vì mới sáu giờ sáng, cho nên người trên đường phố không nhiều lắm, không khí vẫn coi như tươi mát. Máy sạp hàng đã bày ở ven đường thật sớm, vừa vội vàng vì sắp tới "Thời gian bận rộn" mà chuẩn bị, vừa mỉm cười chiêu đãi khách hàng.

Cô hít một hơi thật sâu, lấy điện thoại di động ra, gửi đi bốn tin nhắn mang theo ý xấu.

[【 Sáng rồi! Còn không mau đứng lên đánh răng, rửa mặt, vệ sinh cá nhân rồi ăn cơm, tất cả đều là quỷ lười quỷ lười quỷ lười! 】]

Rồi sau đó ôm điện thoại di động lên lên nở nụ cười, có vài phần không biết mấy người sẽ là quỷ lười đây?

"Bệ hạ."

"Ta mới là chịu khó nhất!"

"Tiểu tỷ tỷ bệ hạ, tôi không phải là quỷ lười nha."

". . . ." Mạc Vong quay đầu lại, không ngoài dự đoán nhìn thấy hai vị thanh niên cùng một vị thiếu niên đang đứng ở cách đó không xa, một người mặt không chút thay đổi, một người vẻ mặt đắc ý, người cuối cùng tay cầm điện thoại di động liếc mắt vẫy tay với cô.

—— Bọn họ dậy đúng là sớm, chỉ là không sao, ít nhất còn có Thạch Vinh Triết bị cô ngược đãi!

Vậy mà ——

Một tin nhắn liền đến.

[【 Đồ ngốc, cậu đang tự nói bản thân sao? 】]

". . . ." Aaaa, Đáng ghét! Rõ ràng người này bình thường cũng thích ngủ nướng, tại sao hôm nay lại dậy sớm như vậy!

Nếu như Thạch Vinh Triết giờ phút này có thể nghe được tiếng lòng của cô gái, tám phần sẽ nói: còn không phải là bởi vì người nào đó nửa đêm mất ngủ, làm hại hần lo lắng lẫn qua lộn lại không ngủ được, thật vất vả mới chợp mắt một chút, đến buổi sáng lại ngủ không được. . . . . Cô cho là vì sao chứ!

"Bệ hạ, buổi sáng tốt lành."

"Buổi sáng tốt lành, bệ hạ!"

"Tiểu tỷ tỷ bệ hạ, buổi sáng tốt lành."

"Ừ, buổi sáng tốt lành." Mạc Vong cười với bọn họ, nghi ngờ hỏi: "Tối hôm qua các anh ở nơi nào?" Ngay sau đó đột nhiên lại nhớ ra cái gì đó, vung tay lên: "Thôi, vẫn là đừng nói nữa, tôi lại không muốn biết rồi."

Ba người: ". . . . ."

Esther ho nhẹ một tiếng: "Bệ hạ, ngài ra ngoài sớm như vậy, là muốn ăn điểm tâm sao?"

"Ừ." Cô gật đầu một cái: "Nhân tiện mua cho thêm đi, Đồ Đồ, Tiểu Lâu. . . . . Còn có mang cho anh họ một ít." Một mình đi ăn mà không mang về cho họ, hình như không tốt lắm: "Các anh cũng chưa ăn đúng không, có muốn đi cùng không?"

"Đó là vinh hạnh của tôi, thưa bệ hạ."

". . . . . Đây là lời mà tôi muốn nói mới đúng!"

"Tiểu tỷ tỷ bệ hạ, người muốn ăn cái gì?"

"Ừm. . . ." Mạc Vong nghiêng đầu một chút, cười: "Vừa đi vừa xem đi!"

Không thể không công nhận, có thể ở gần trường học mở cửa hàng, tài nghệ nấu nướng phải nói là đều là từ tốt trở lên, nếu không bọn học sinh cũng sẽ không ăn mãi! Buổi sáng sớm hôm nay cô ăn hơi nhiều, một túi bánh bao lớn, một cây bánh tiêu, ba cái bánh trôi rán, lại thêm một phần tư cái bánh, khụ khụ, cuối cùng còn có một chút cháo.

Mặc dù miệng còn chút thơm, nhưng cô vẫn là rất sáng suốt dừng động tác lại, cô cũng không muốn trở thành Ma vương bệ hạ đầu tiên bị no căng mà chết, đó cũng quá khó coi đi?

Lúc trở về, Mạc Vong xách theo không ít thức ăn trên tay, đều đã trải qua "Giám định" của cô, cảm thấy mùi vị không tệ.

Ba người làm tròn bốn phần theo sát ở bên người của cô, một đường đưa về cửa hàng nhà Tô Đồ Đồ.

Đúng lúc Mạc Vong định đi vào cửa hàng thì một người trong đó đi ra.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều là hơi ngẩn ra.

Cô chú ý tới miệng của đối phương khẽ nhếch, tựa hồ đang suy tính nên gọi cô như thế nào mới phải, vội vàng nói: "Anh gọi em là Mạc Vong hay là Tiểu Vong cũng được, Ếc. . . . . anh họ Đồ Đồ."

Thanh niên đeo mắt kiếng đột nhiên bật cười, hần hần gật đầu với cô một cái: "Như vậy, Tiểu Vong, em cũng có thể trực tiếp gọi anh là anh Lâm, nếu như không quen gọi, gọi anh Lâm sư huynh được rồi."

". . . . . Lâm sư huynh?"

"Ừ." Lâm Hường Quân gật đầu một cái: "Anh cũng tốt nghiệp ở trường của các em"

"A, như vậy à." Mạc Vong cũng rất nghe lời dùng cách xưng hô này: "Lâm sư huynh, anh muốn đi ăn sáng à?" Vừa nói, vừa giơ đồ trong tay lên. So với gọi "anh Lâm" thì cô vẫn thích gọi "Lâm sư huynh hơn"

"Hà? Có thể không?"

"Dĩ nhiên, em chính là đặc biệt mua cho mọi người. Đúng rồi, Đồ Đồ dậy chưa?"

"Nó sao?" Lâm Hường Quân bắt đầu dĩ thời dài, "Theo kinh nghiệm của anh, không tới một giây sau là nó hết tỉnh ngủ ngay."

"Phốc!" Cô yên lặng đồng ý lời nói của đối phương, quả thật, Đồ Đồ chính là như vậy.

Với hai người xa lạ mà như họ mà nói, "Tô Đồ Đồ" là câu nói duy nhất, cũng là đề tài duy nhất nói chuyện mà không lúng túng, sự thật chứng minh, bây giờ quả thật không lúng túng giống như lúc mới gặp.

Bởi vì có bữa sáng, Lâm Triều Quân cũng không ra ngoài nữa, chỉ là nhận lấy đồ trong tay cô, mà cô lại quay đầu nói với mấy người phía sau: "Vậy tôi đi vào trước, gặp lại ở trường!"

"Tôi biết rồi."

"Ừ, được."

"Được, Tiểu Tỷ Tỷ bệ hạ."

"Mấy vị này là. . . . ." Ngay từ lúc đầu, Lâm Triều Quân cũng có chút thắc mắc về thân phận của ba người, chỉ có điều là không có cơ hội để hỏi thăm.

"À, " Lúc này Mạc Vong mới nhớ tới mình không cẩn thận đã quên không giới thiệu bọn họ với nhau, vội vàng chỉ vào Esther nói: "Người này là. . . . ." Tiếng nói dừng lại. Cô muốn nói đây là anh họ. . . . . Nhưng mà lời chưa nói ra đã dừng lại... Nói dối cái gì? Không cần! QAQ

"Tôi là anh họ của Tiểu Vong, họ Ngải." Cũng may thanh niên rất nhạy bén quan sát đến nội tâm bị thương của cô, tự giới thiệu về mình: "Bây giờ đang làm giáo viên dạy thể dục của trường học."

"Thật sao? Đúng là khéo mà." Cũng là anh họ. . . . .

Lâm Triều Quân đưa tay ra: "Xin chào, thầy giáo Ngải, tôi là. . . . ."

Tiếng nói chợt dừng lại.

—— Đây là thế nào nha?

Mạc Vong có chút nghi ngờ ngẩng đầu lên, rồi sau đó gần như kinh hãi khi thấy trông mắt Lâm Hường Quân lại giống như đêm đó, đôi mắt màu đen thâm thúy, giống như một hố đen đã hấp thụ hết ánh sáng vậy.

"Anh sẽ chết."

Hắn lại một lần nữa nói ra những từ ngữ như vậy.

Nói với Esther.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Chương 60.2

Edit: rubymoon2710

Đây không phải là lần đầu tiên Lâm Triều Quân hi vọng "Những điều mình nói sẽ không trở thành sự thật", nhưng không lần nào sự hi vọng ấy lại mãnh liệt giống như lần này.

Có lẽ là bởi vì rất lâu chưa nói ra những lời như vậy. . . . .

Hoặc là bởi vì trước kia, những lời dự đoán về cái chết, đều là giành cho những người già gần đất xa trời. . . . .

Mặc dù tính mạng con người dù lớn tuổi hay nhỏ tuổi thì đều rất quý giá, nhưng dù sao đây vẫn chỉ là một đứa trẻ. Lại là một cô gái nhỏ vừa ngoan ngoãn lại sạch sẽ, đang ở độ tuổi đẹp nhất, còn là bạn tốt của Đồ Đồ, chuyện như vậy. . . . .

Thanh niên nằm ngủ trên giường lấy tay bóp bóp chân, trong lòng thầm nghĩ: Đã rất lâu rồi chưa nói ra những lời như vậy, có lẽ nó cũng không còn linh nghiệm nữa đâu.

Nhưng vào lúc này, từ cửa truyền đến một tiếng vang nhỏ.

Cô gái bung một cái khay nhẹ nhàng đi vào.

"Anh có khỏe không?" Mạc Vong đi từng bước một đến bên giường, đem đồ trong tay đặt lên trên tủ đầu giường, hơi lo âu hỏi: "Thật sự không cần gọi điện sao?"

"Thật sự không cần." Lâm Triều Quân vừa nói vừa ngồi dậy, cô gái cũng vừa lúc dùng cốc nước duy nhất rót cho hắn một cốc nước, đưa tới trước mặt: "Anh xúc miệng trước đi." Nói xong, đưa cốc nước lên.

"Cám ơn." Lâm Triều Quân rũ mắt, còn là một đứa trẻ rất cẩn thận, rất biết chăm sóc người khác.

"Không, không cần khách khí." Mạc Vong khoát tay lia lịa.

Nhìn đối phương sau khi xúc miệng và uống hết cốc nước, số lần ho khan đã giống như lúc mới gặp, cô gái yên lặng thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng nhận ra lúc này không nên quấy rầy người khác nữa, vì vậy đứng lên lễ phép nói tạm biệt.

Mới đi mấy bước, đột nhiên nghe được một giọng nói từ sau lưng, nhưng lần này lại không giống lần trước——

"Những lời lúc nãy. . . . ."

"À?" Cô gái quay đầu lại.

"Em đừng để ở trong lòng." Thanh niên khẽ siết chặt cốc thủy tinh trong tay, có lẽ là bởi vì làm "Việc trái với lương tâm", có chút không dám chống lại ánh mắt dịu dàng của cô gái: "Thật sự vô cùng xin lỗi."

"Không. . . . ." Mạc Vong khoát tay: "Không có việc gì đâu..., dù sao những lời như vậy em đã nghe thành quen rồi." Trước kia khi sức khỏe không tốt, cũng không phải là chưa từng nghe thấy, hiện tại nghe lại, ngoại trừ một chút "Hoài niệm" thì cũng không có cảm giác gì cả, dù sao cô cũng sức khỏe của cô cũng khôi phục lại rồi.

"Thói quen?" Đối phương rõ ràng sững sốt.

Cô gái liền vội vàng lắc đầu: "Không, em muốn nói, là em không để bụng đâu."

". . . . ."

"Vậy em đi trước, anh nghỉ ngơi cho tốt, hẹn gặp lại."

". . . . . Hẹn gặp lại."

——Thói quen mà cô nói, là an ủi hân, hay là. . . . .

Sau khi trở lại phòng, cô gái lệ rơi đầy mặt phát hiện đồng bọn nhà cô đang biểu diễn "Phép chày cán bột", vừa quơ múa chày cán bột vừa nhảy lên nhảy xuống, vừa nhảy lên vừa vỗ ngực nói: "Tớ nhất định sẽ bảo vệ các cậu!" Sau đó chân trái vấp chân phải, ngã đứng theo kiểu "Chó ăn bùn".

Lâm Lâu: ". . . . ."

Mạc Vong: ". . . . ."

Người này thật sự không có vấn đề gì sao? ! X2

Mạc Vong thở dài, đi lên trước tịch thu cái chày cán bột của người nào đó: "Theo tớ thấy, nếu cậu mà vẫn không chịu đọc sách, sẽ phải khổ luyện "Quét rác thần công" đấy."

Tô Đồ Đồ: ". . . . . Tiểu Vong, sao cậu cũng học được thói bỏ đao rồi thế hả ? Dừng tay! ! !" TAT

Lâm Lâu quả quyết gật đầu: "+1."

Tô Đồ Đồ: ". . . . . Các cậu đừng như vậy! ! !" QAQ

"Cho nên, " Mạc Vong xách tai trái của cô, Lâm Lâu cũng vô cùng hiểu ý xách tai phải của cô, rồi sau đó hai người trăm miệng một lời hét lên,: "Đọc sách cho tốt! ! !"

"Vâng." TAT huhu, sao hai người bạn nhỏ của cô đầu biến thành hồ cái rồi?

Có lẽ là bởi vì hiệu quả cách âm của căn phòng không được tốt, Lâm Triều Quân ở cách vách vẫn có thể nghe thấy tiếng hét thanh thúy này, hân vi hơi cong môi một cái, nhớ tới ba mẹ Tô khi giáo dục con cái cũng thích hét to như vậy, không hành hung cũng không lộ vẻ làm ầm ĩ, ngược lại làm cho người ta cảm thấy rất ấm áp, thật đáng yêu.

Không trách được Đồ Đồ lại làm bạn với bọn họ

Mà bên các nữ sinh lại không hề biết là mình bị "Nghe lén", chỉ tiếp tục học tập, thẳng đến mười giờ tối mới ngừng lại, cùng nhau bò lên chiếc giường lớn trong phòng, rồi sau đó do Tô Đồ Đồ "Giáo hoạt đánh lén", lại đánh một trận chiến gối đầu, mới sức cùng lực kiệt nằm xuống giường, trước sau tiến vào mộng đẹp.

Nhưng là, Mạc Vong lại hiếm khi mất ngủ.

Ba người nằm ngủ song song, Tô Đồ Đồ cảm thấy ngủ ở giữa là tốt nhất, mở rộng hai tay, khoác lên trên người hai bạn tốt, tư thế ngủ phóng khoáng; Lâm Phong là nằm bên trong, dựa vào tường, hướng mặt về hai người bạn nhỏ mà ngủ, còn Mạc Vong. . . . .Lật qua lật lại.

Bởi vì bên cạnh còn có người, động tác của cô rất khẽ, lại không biết vì sao, dù thế nào cũng không ngủ được.

Nghe tiếng hít thở đều đều mà vững vàng của hai cô gái bên cạnh, Mạc Vong vừa hâm mộ lại rối rắm, rốt cuộc cô thế nào vậy?

Rõ ràng. . . . . Không quen giường. . . . .

Quả nhiên. . . . . Hay là bởi vì có chút lo lắng?

Cô phát hiện mình vẫn có thể nghe thấy âm thanh ho khan truyền đến từ căn phòng sát vách, âm thanh kia rất nhỏ, nếu như không cẩn thận lắng nghe, thì không thể nào phát hiện ra được. Đối phương hình như cũng bị mất ngủ, bởi vì cứ cách một lúc lại truyền đến âm thanh trở mình, nhưng ít ra. . . . . Vẫn còn sống.

Không có gì quan trọng hơn còn sống, cũng không có việc gì tốt đẹp hơn việc muốn sống.

Kể từ bản thân bị buộc phải đối mặt với "Cái chết", cô gái đã phát hiện ra điểm này.

—— Àizzz. . . . . Quả nhiên vẫn không ngủ được. . . . .

—— Quấy rầy, quấy rầy người khác thôi!

Nghĩ như thế, cô gái lặng lẽ lấy điện thoại di động đặt dưới gối, điều chỉnh thành chế độ im lặng, rồi sau đó bắt đầu gửi tin nhắn.

【 Đã ngủ chưa? 】

Sau khi suy nghĩ một chút, cô gửi cho bốn người.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, gửi tin nhắn vào đêm khuya cũng là một kiểu khảo sát tình cảm, chỉ có quan hệ bạn bè rất thân thiết, mới có thể cam tâm tình nguyện kháng cự lại lời mời của Chu công, nửa đêm canh ba bởi người mất ngủ đến khi trời sáng.

Chỉ trong chốc lát, từng tin nhắn gửi đi đã nhận được trả lời.

【 Bệ hạ, xin hỏi có gì phân phó? 】

Mạc Vong nâng trán, hơn nửa đêm rồi, cô có thể muốn làm gì đây? Chỉ là cô hiểu rõ, dù lúc này cô muốn ăn sữa đậu nành hay bánh tiêu, đoán chừng Esther cũng sẽ lập tức mang đến cho cô.

Cô nghĩ nghĩ, trả lời ——

【 Không có gì phân phó..., chỉ là không ngủ được, muốn tìm người tâm sự. 】

Sau khi gửi đi, cô lại mở một tin nhắn khác.

【 Ngủ giấc, giờ này còn chưa ngủ, ngày mai muốn làm gấu mèo sao? 】

Mạc Vong đẩy vạch đen, người này không thể khuyên nhủ vài câu sao? Cô tức giận phình phình trả lời ——

【 Không phải chính cậu vẫn chưa ngủ sao? ! 】

Có tư cách gì nói cô chứ!

Tin tiếp theo!

【 Không có! Bệ hạ, dù ngài có phân phó gì, Grays tôi dù là lên trời xuống đất cũng nhất định hoàn thành cho ngài. PS: bệ hạ, hình như tôi thấy Thain cũng đang gõ chữ, chẳng qua tôi là người đầu tiên trả lời! Bởi vì tôi đối với ngài là trung thành nhất! 】

Mạc Vong lặng lẽ trả lời một hàng chữ ——

【 Nếu như anh nói ít đi một chút, có khả năng người đầu tiên. 】

Cái tiếp tiếp theo!

【 Bệ hạ, tôi ngài%, cách *. . . . . Hấn # ¥ ¥ %. . . . . &*】

Mạc Vong nhìn một đồng ký hiệu bảy bọ này, kim lòng không được lệ rơi đầy mặt, vô cùng đau lòng trả lời——

【 Thain, cậu nhất định phải nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai tiếp tục cố gắng học văn. 】 Trong cuộc thi lần trước thầy giáo rộng rãi bỏ qua cho hấn, lần này là thi giữa kỳ, nếu như không có một chút tiến bộ. . . . . Hậu quả rất nghiêm trọng đó!

Mới gửi tin nhắn này xong, tin nhắn của quán quân lại rung lên, nhắc nhở sự tồn tại của mình.

Esther: 【 Bệ hạ, không biết ngài muốn nói chuyện về đề tài gì? 】

Mạc Vong: 【 . . . . . Chỉ là nói chuyện phiếm mà thôi, anh không cần phải nghiêm túc như vậy! 】

Thạch Vịnh Triết: 【 Tôi ngủ rồi, đồ ngốc, là bị cậu đánh thức đó! 】

Mạc Vong: 【 Vậy cậu tiếp tục ngủ đi, tạm biệt! 】

Grays: 【 Bệ hạ! ! Làm ơn hãy tin tưởng sự trung thành của tôi với ngài! ! Cũng tuyệt đối đừng tin cái tên Esther đáng xấu hổ kia! ! Esther! ! ! Ta muốn cùng ngài quyết đấu! ! ! 】

Mạc Vong: 【 Tôi cảm thấy anh nên học cách sử dụng dấu chấm than, hơn nữa, câu cuối cùng anh nên gửi cho Esther mới đúng! 】

Thain: 【 dạ, bệ hạ, tôi sẽ % lực. 】

Mạc Vong: 【 tốt, cố gắng lên! 】 có phải hấn đang nói mình sẽ cố gắng không?

Ngay sau đó, lại một đợt rung nữa.

Esther: 【 Như vậy, bệ hạ, thời sự quốc tế, tin tức quan trọng trong nước, quân sự, khoa học kỹ thuật, thời trang, bất động sản, xe hơi, minh tinh, mua sắm. . . . . Ngài lựa chọn cái gì? Cá nhân tôi cảm thấy thời trang, minh tinh cùng mua sắm cũng không tệ, sẽ không có vẻ nghiêm túc như vậy. 】

Mạc Vong: 【 . . . . . 】 Đây mà không phải là nghiêm túc thì là cái gì! Đừng tưởng cho một cái tên thì sẽ thay đổi trở thành không nghiêm túc!

Thạch Vĩnh Triết: 【 Bị cậu đánh thức rồi làm sao ngủ được nữa, cậu thì sao? Tại sao đột nhiên mất ngủ? Rõ ràng bình thường giống như lợn con vậy. 】

Mạc Vong: 【 Tôi cũng không biết, tự nhiên lại bị mất ngủ, cho nên mới muốn tìm người tâm sự. . . . .Cậu mới là lợn con! (đầu heo)】

Grays: 【 Bệ hạ, xin kiên nhẫn chờ đợi, ta nhất định sẽ mang tin tức thắng lợi về cho ngài. 】

Mạc Vong: 【 Đây. . . . . Anh muốn làm cái gì? Đợi đã nào...! 】

Thain: 【 Bệ hạ, cách *. . . . . Ngài. . . #¥ đánh #¥%. 】

Mạc Vong: 【. . . . . Mau ngăn cản! 】Đang nói bọn họ đánh nhau sao? Nhất định là vậy đi? !

Gửi xong một tua này, cô gái khổ sở nâng trán, rốt cuộc cô đang làm cái gì vậy, càng ngày càng không có tinh thần đi ngủ rồi? !

Esther: 【 bệ hạ, tôi đã tra rồi, ngài gửi ". . . . ." Tức là im lặng tuyệt đối, ngài đang muốn nói về việc nó từ đâu tới, chức năng, cách dùng, kỹ xảo sử dụng hay những phương diện khác? 】

Mạc Vong: 【Anh đi ngủ sớm một chút đi! Ngủ ngon! 】 không được, thật sự không có biện pháp cùng người này nói chuyện có được không? !

Thạch Vĩnh Triết: 【 Dùng tin nhắn nói chuyện phiền không tiện , để tôi gọi điện thoại cho cậu? 】

Mạc Vong: 【. . . . . Không cần đâu..., tôi hơi mệt, đi ngủ đây, cậu cũng đi nghỉ sớm một chút, ngủ ngon. 】 nếu như bên cạnh không ai, nhất định cô sẽ đồng ý, nhưng vấn đề là hiện tại bên cạnh còn có hai chị em đang ngủ, dù là âm thanh nói chuyện nhỏ thế nào thì vẫn có tiếng động, hơn nữa cô cũng lười phải rời giường, cho nên dù là đối với đề nghị này có động lòng hơn nữa. . . . . Quả nhiên vẫn là thôi đi.

Grays: 【 bệ. . . . . Bệ hạ. . . . . Lần sau. . . . . Tôi nhất định. . . . . 】

Mạc Vong: 【. . . . . Cậu nên đi ngủ đi. 】Mới một lúc như vậy đã bị thu phục rồi sao? Theo một ý nghĩa nào đó mà nói. . . . . Thấp nể!

Thain: 【 bệ hạ, không ¥. . . . . & muốn ¥. . . . . & tôi ngăn ¥. . . . . 】

Mạc Vong: 【 Tốt lắm, tôi hiểu, cậu cũng đi nghỉ sớm một chút, ngủ ngon. 】 nói cách khác, người này hoàn toàn không có chút công dụng nào cả!

Sau khi gửi xong tất cả, Mạc Vong đặt lại di động xuống dưới gối, thở dài.

—— Quả nhiên. . . . . Vẫn phải đếm cừu có vẻ tốt hơn?

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Chương 61.2

Phần hai

Edit: rubymoon2710

Cho dù đã nhìn thấy một lần, nhưng Mạc Vong vẫn bị bộ dạng của đối phương dọa cho kinh hãi, thậm chí âm thầm cảm thấy, đây căn bản không phải là vẻ mặt mà con người có tạo ra. Mà trong lúc không chú ý, cô đã bị lôi về sau lưng ba người.

“Khụ khụ khụ. . . . .”

Cho đến khi âm thanh như vậy một lần nữa truyền đến, không nghi ngờ chút nào, thanh niên lại té quỵ xuống đất ho khan, máu tươi một lần nữa chảy ra theo kẽ ngón tay của hắn.

Nếu như nói lời nói đầu tiên mang đến sự kinh hãi, như vậy hiện tại chính là sự im lặng.

Trước tiên nói với đối phương “Anh phải chết”, tiếp đó chính mình lại học máu, đây rốt cuộc là kiểu gì vậy!

Tuy nói như vậy, nhưng Mạc Vong vẫn lập tức chạy tới, ngồi chồm hồm □ đỡ thanh niên thanh niên trên mặt đất nên, giống như lần trước khế võ sống lưng hắn: "Không có sao chứ? Cần đi bệnh viện không?"

Lâm Triều Quân vẫn lắc đầu như cũ, cùng với. . . . . Ánh mắt đầy áy náy.

Mặc dù không hiểu rõ đây rốt cuộc là tình huống gì, nhưng cô gái rất rõ ràng — không phải bản thân hấn muốn nói ra những lời như vậy, cũng không có chút ác ý nào. Cho nên cô cũng chỉ lắc đầu một cái, nhẹ nói: "Em đỡ anh đi vào." Nhân tiện quay đầu lại nhìn về phía ba người, ý bảo bọn hấn không có việc gì.

". . . . ." Lâm Triều Quân nhẹ gạt đầu một cái.

Lần ho khan này so với tối hôm qua, hình như đã ít đi một chút, nhưng mà. . . . . Tại sao cô gái này cùng anh họ của cô ấy cũng. . . . . Có lẽ thật sự là năng lực của hấn xảy ra vấn đề? Nếu không làm sao có thể liên tiếp xảy ra những tình huống như vậy.

Đúng, nhất định là như vậy.

Suy nghĩ của Lâm Triều Quân cũng không sai, lần ho khan này của hấn không có nghiêm trọng như tối hôm qua, sau khi đi vào trong phòng không lâu, hô hấp của hấn đã dần dần ổn định lại, nhưng mà vào lúc này, Tô Đồ Đồ cùng Lâm Lâu "Yêu hò hét" đã lệ rơi đầy mặt bỏ khỏi giường, kêu rên một câu: "Tôi ghét rời giường! ! !

Sau khi hai người dưới lầu sùng sốt một chút, đều không tự giác bật cười.

Tiếp đó vô cùng ăn ý quên đi chuyện vừa rồi, một người đi vào nhà vệ sinh súc miệng, người còn lại thận trọng dọn chén đĩa bày đồ ăn sáng ra bàn.

Mà bọn họ không biết rằng, ba người ở của lúc này đang có một đoạn đối thoại như vậy.

Trước hết là Grays nhíu mày: "Người kia. . . . ."

Esther khẳng định gạt đầu một cái: "Hấn có ma lực".

Thain hơi ngạc nhiên nói: "Hà? Cái thế giới này cũng tồn tại người có ma lực sao?"

"Mặc dù hiếm thấy, nhưng dường như quả thật là như vậy."

"Nếu quả như thật là như vậy, Esther, người sẽ gặp chuyện không hay đi?" Grays không khách khí chút nào nói: "Tuy rằng rất hiếm, nhưng trong Ma tộc xác thực một số lượng rất nhỏ những người có năng lực tiên đoán." Nói tới đây, giọng nói của hấn hơi trầm xuống: "Nhưng mà bởi vì năng lực này vô cùng mạng mẽ, nên sau mỗi lần sử dụng, bọn họ đều phải trả một cái giá rất đắt."

"Giá đắt?" Sắc mặt Thain thay đổi: "Như vậy người mới vừa rồi. . . . . Tiền bối Esther, anh. . . . ."

"Nếu quả thật là như vậy." Mặc dù là chuyện liên quan đến sống chết, Esther hình như vẫn như cũ không hề thay đổi, vô cùng bình tĩnh nói: "Nhiệm vụ bảo vệ bộ hạ chỉ có thể giao cho các cậu."

"Tiền bối. . . . ." Thain hơi nhíu chân mày: "Đây không phải là chuyện có thể tùy tiện nói đùa đâu."

"Lúc nào thì đến phiên người tới ra lệnh cho ta rồi hả ?" Grays giống như bốc hỏa, tức giận tròn trừng mắt nhìn "Kẻ đối đầu lâu năm", trong ánh mắt là ánh lửa hùng hực bốc cháy: "Việc bảo vệ bộ hạ không cần người nói ta cũng sẽ làm! Người cũng ít nói những lời không có trách nhiệm như vậy cho ta!"

"Grays. . . . ." Esther liền giật mình, như là ngộ ra: "Người đang lo lắng cho ta sao?"

Trên trán Grays nhảy lên mấy sợi gân xanh, đá một cước về phía đối phương: ". . . . . Ai sẽ lo lắng loại người như người!"

Thain than thở: "Quả nhiên là đang lo lắng." Gạt đầu liên tục.

". . . . . Người cảm miệng cho ta." Grays thật sự rất muôn bưng nỏ, tại sao hấn lại có hai đồng đội như heo vậy chứ? Tại sao? !

"Ha ha ha, Tiền bối Grays, anh xấu hổ sao?"

"Muốn chết phải không?"

"A, đợi chút, tiền bối. . . . ."

Trong tiếng đùa giỡn của bọn họ, không khí nặng nề vừa rồi dường như đã biến mất, nhưng thật ra mỗi người đều biết, mọi chuyện cũng không có đơn giản như vậy. Nếu như người thanh niên kia thật sự có năng lực, như vậy sợ rằng Esther sẽ gặp phải nguy hiểm sống chết.

Chỉ là nói cho cùng, thật ra thì Grays và Thain cũng không quá tin tưởng chuyện này, cùng là Thủ Hộ Gia, đương nhiên bọn họ biết sự lợi hại của người này, ở Ma giới còn khó có người có thể có thể giết chết hấn, huống chi là ở cái thế giới này.

Còn đối với bản thân Esther mà nói, tất nhiên hấn có để ý về việc sống chết, nhưng thứ hấn để ý hơn cả, là việc này có mang đến phiền toái cho Ma vương bộ hạ hay không. Nếu quả là như vậy. . . . . Hấn cho rằng bản thân có thể rất quả quyết đưa ra lựa chọn.

Bởi vì bây giờ đã không giống với trước kia, Thủ Hộ Gia □ bên cạnh bộ hạ cũng không phải chỉ có một mình hấn.

Cho dù một ngày nào đó hẳn không có ở đây, cô vẫn có thể được bảo vệ an toàn

Như vậy là đủ rồi.

Nhưng ba người không biết rằng, buổi tối ngày hôm qua, thanh niên hình như có khả năng "Tiên đoán" cũng đã nói ra những lời như vậy với cô gái.

Vài ngày sau đó trôi qua nhanh như nước chảy.

Rất nhanh, cuộc thi giữa kỳ khiến tất cả các học sinh căm ghét cũng đã đến.

Vốn là rồi rắm không ít, nhưng dưới sự "Phụ đạo" của hai người bạn tốt, Tô Đồ Đồ cũng không có biểu hiện quá đau khổ, mà từ Tô Đồ Đồ Mạc Vong cũng biết được rằng, vị Lâm sư huynh đang ở nhờ kia hai ngày sau đã dọn đi.

Buổi chiều thứ sáu, cuộc thi cuối cùng cũng kết thúc.

Sau khi thầy giáo đem tập bài thi dời khỏi lớp, trong phòng học liên tiếp vang lên những âm thanh "Àm!", vô số học sinh sức cùng lực kiệt rồi rít nằm sấp xuống bàn, có người hải lòng, có người đau khổ vì tương lai của mình.

Ba vị cô gái cũng có mặt trong hàng ngũ này.

"A. . . . . Cuối cùng cũng kết thúc. . . . ."

"Ừ, kết thúc."

". . . . . Đúng vậy, cuối cùng cũng kết thúc."

Thạch Vĩnh Triết: ". . . . ." Có cần phải như vậy không? Chỉ là một cuộc thi mà thôi.

Thain: "Nhìn có vẻ rất vui!" Bồ nhào,: "A, cuối cùng cũng kết thúc."

Thạch Vĩnh Triết: ". . . . ." Cái tên gia hỏa viết chữ như gà bới vào bài thi thì có gì đáng cảm thán chứ!

"Chỉ là!" Tô Đồ Đồ đột nhiên ngồi thẳng dậy, rồi sau đó đứng lên, hô to ra tiếng,: "Tiếp theo chính là cuộc sống vui chơi thả ga!"

Mạc Vong: "Hả?"

"Chẳng lẽ cậu quên rồi sao? Trận bóng rổ đó trận bóng rổ đó!" Tô Đồ Đồ cười to lên,: "Tớ đã chuẩn bị để nghênh đón thắng lợi rồi!" Ngay sau đó lại ưỡ oài,: "Đáng tiếc lần này không thời gian làm quần áo mới."

". . . . ." Cô gái nâng trán,: "Cậu nên vui vì không bị phạt quét sân mới đúng, hơn nữa quần áo trước kia cũng có thể mặc mà."

"Nào có tốt như vậy!" Tô Đồ Đồ bày tỏ bản thân từ đầu không hề có một chút "Ừ ừ" nói to,: "Nếu như lần này lớp chúng ta có thể giành giải, chủ nhật đi ăn đồ nướng được không? Tớ có thể cung cấp dụng cụ và địa điểm!"

Mạc Vong: ". . . . ." Đây này, vui mừng như vậy thật sự không có vấn đề sao? Hơn nữa mọi người vừa mới thi xong, thật sự có tâm tình làm cái này sao?

Ai biết ——

"Nghe không tệ."

"Ừ!"

"Cũng cho tớ một suất."

"Nhà tớ gần chợ bán đồ ăn, thực phẩm có thể để tớ đi mua, còn có thể được giảm giá một chút."

"Đồ uống giao cho tớ đi, siêu thị của nhà sẽ được giá tốt đấy."

"Vậy tớ. . . . ."

Vì vậy, chuyện này hình như cứ quyết định như vậy.

Mạc Vong thở dài, quay đầu lại nhìn về phía Tiểu Trúc Mã: "A Triết, cậu cần phải cố lên."

Thạch Vĩnh Triết khẽ hừ một tiếng: "Dài dòng! Lời như vậy còn cần cậu phải nói sao?"

"Ý tôi không phải vậy!" Cô gái gãi gãi mặt,: " Ý tôi là muốn nói, nếu như cậu thua, không chỉ bị mọi người phẫn nộ, mà còn có khả năng bị mọi người xé

thành từng mảnh nhỏ đó."

Thạch Vĩnh Triết: ". . . . ." Dính đáng gì tới hần! Không cần tùy tiện gây áp lực lớn cho hần có được không? !

Nhưng vào lúc này, một đám nam sinh trong đội bóng rổ của lớp hô lên với Thạch Vĩnh Triết ——

"A Triết, đi tập ném bóng một chút đi."

Thiếu niên suy nghĩ một chút, mấy ngày nay bởi vì vội vàng chuẩn bị cho kì thi, quả thực là không có thời gian luyện tập, ngày mai sẽ phải tranh tài, hôm nay vẫn nên luyện tập một chút thì tốt hơn, vì vậy gật đầu một cái: "Được." Nói xong, hần quay đầu nhìn về phía cô gái: "Hôm nay cậu có về nhà không?"

"Không, " Mạc Vong lắc đầu một cái, "Đã nói là sẽ ở nhà Đồ Đồ đến thứ bảy."

"Thật ra thì ở lại luôn cũng có thể." Tô Đồ Đồ ôm lấy bạn thân của mình từ phía sau, cọ qua cọ lại: "Tớ không ngại đâu."

Thạch Vĩnh Triết: ". . . . ." Ôm ấp chỗ nào thế ! Cọ chỗ nào thế ! Buông ra buông ra buông ra! ! !

"Muốn tớ đến bùng nước, đưa khăn mặt cho cậu sao?" Cô gái nghiêng đầu một chút, nhìn về Tiểu Trúc Mã của mình: "Ngày mai xem cậu vì cả lớp mà cố gắng hết sức."

"Người nào. . . . ."

"Hả?"

Thiếu chút nữa bởi vì kiêu ngạo mà làm chuyện làm lỡ, Tiểu Trúc Mã vô cùng quả quyết nói: "Cứ quyết định như vậy."

". . . . ." Thật ra thì cô chỉ là tùy tiện nói một chút mà thôi.

Không nhận ra sự buồn bực của cô gái, người bạn nhỏ của cô yên lặng vươn ngón cái về phía thiếu niên—— thiếu niên, cậu trưởng thành rồi!

Vì sao nói trưởng thành rồi?

Có thể không chế kiêu ngạo của chính mình có nghĩa là đã trưởng thành rồi!

Cuối cùng, Mạc Vong và ba người ngồi trên hàng ghế ngoài cùng của sân bóng rổ ngoài trời, nhìn chàng trai mồ hôi rơi như mưa, dường như đã bàn bạc qua, phần lớn các học sinh trong lớp đều ở lại, mọi người vừa xem vừa thỉnh thoảng hô lên hai tiếng tốt, giống như đang cố gắng tăng thêm không khí cho trận thi đấu ngày mai.

Mà trong lúc xem, trong lúc vô tình Mạc Vong nghe thấy nữ sinh bên cạnh nói về chuyện "Lễ Tạ Ôn".

"Lễ Tạ Ôn?"

"Tiểu Vong cậu không biết sao?"

". . . . . Biết thì biết, có quan hệ gì với chúng ta chứ?"

"Chỉ cần là ngày lễ, đều có quan hệ với học sinh." Tô Đồ Đồ giải thích.

". . . . ." Ngày này, như vậy thật không sao sao?

"Đùa cậu đó!" Tô Đồ Đồ phì cười ra tiếng, "Thật ra thì chuyện này có liên quan đến hiệu trưởng."

"Hiệu trưởng?" Đối với vị hiệu trưởng sáng suốt vô cùng kia, Mạc Vong thật sự vô cùng tò mò.

Nói đơn giản, ngày Lễ Tạ Ôn này, ở nước Mĩ là ngày thứ năm thứ tư của Tháng Mười Một; mà ở Canada là ngày thứ hai thứ hai của Tháng Mười. Quốc gia này mặc dù không có ngày lễ này, nhưng đối với Hiệu trưởng đại nhân, mỗi năm một lần bày tỏ sự yêu quý của mình đối với người quen, thầy trò và bạn bè biểu hiện tình cảm là chuyện cực kỳ cần có—— học được cảm ơn so chỉ học qua sách vở còn quan trọng hơn. Cho nên liền dứt khoát chọn một "Ngày trường học cảm ơn", thời gian liền quyết định là thứ hai đầu tiên của tháng Mười Hai, cũng chính là thứ hai.

Chỉ là, cách ăn tết lại không giống với nước ngoài.

Nói đơn giản, ngày này, nhóm thầy trò phải bày tỏ sự cảm ơn của mình đối với người khác, trường học còn cho tiến hành một số hoạt động khác, nghe nói mỗi năm đều có chỗ bất đồng.

Lúc ban đầu có người cho rằng "Ngày lễ" này sẽ không quá náo nhiệt, bởi vì người dân của quốc gia bọn họ vốn được mệnh danh là "Tình cảm kín kẽ", đơn giản mà nói chính là hay "Ngượng ngùng". Nhưng nghe nói lần đầu tiên "Ăn tết" thì Hiệu Trưởng Đại Nhân cố ý dậy thật sớm, ngồi chồm hổm chờ ở cửa trường học, xông về phía mỗi thầy giáo và học sinh nói câu "Cảm ơn!", có người kém chút đã bị hù dọa, có người âm thầm cười hần, cũng có người

bị hấn lấy, lúc ban đầu chỉ là một bộ phận học sinh ồn ào xông về phía thầy giáo hô to: "Cảm ơn thầy đã bắt em chép sách! Chữ của em càng ngày càng đẹp rồi!", càng về sau lời nói cũng càng ngày càng thành khẩu.

Vì vậy cái “Ngày nhỏ nhất” này cũng dần dần liên tục được kéo dài, dần dà, "Ngày cảm ơn trường học" cũng bị bọn học sinh gọi thành "Lễ Tạ Ôn", dù sao ý nghĩa cũng không thay đổi bao nhiêu.

"Tiểu Vong, cậu có muốn cảm ơn người nào không?"

"Tớ sao?" Cô gái liền giật mình, rồi sau đó cười.

——Thật ra là có rất rất rất nhiều....

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Trận Bóng Rỏ Cái Gì Ghét Nhất Rồi !

Edít: rubymoon2710

Ngày tiếp theo, ông trời khả năng bị ngày bà trời đánh, tâm tình không tốt, rồi xuống một trận mưa phùn liên miên không dứt.

Nhưng dù như vậy cũng không thể dập tắt ngọn lửa nhiệt tình trong lòng các học sinh.

Đội ngũ các bạn học nam của lớp các cô tham gia không cần phải nói, các lớp khác cũng cử không ít người xuống sân bóng rổ tham gia náo nhiệt, lần này một lớp năm một đối địch với một lớp năm hai, mặc dù trên danh nghĩa là sư huynh sư đệ, nhưng một khi tiến vào nơi so tài, chênh lệch tuổi tác nhanh chóng bị thổi bay. Mặc dù những khu vực xung quanh còn treo khẩu hiệu màu đỏ "Hữu nghị thứ nhất, tranh tài thứ hai", nhưng thật ra mọi người thì đều cảm thấy đó chính là nói bậy, chẳng hề có một chút gì gọi là hữu nghị, không vì tranh tài thì mọi người tới nơi này làm gì?

Trận đấu thể dục dù là lớn hay nhỏ, đều rất dễ dàng khuấy động cảm xúc mạnh mẽ của mọi người. Tuy chỉ nhìn thôi, nhưng cũng sẽ kim lòng không được mà hòa vào không khí cuồng nhiệt, khàn giọng kêu "Cố gắng lên" các loại, có lúc sẽ xuất hiện tình huống như vậy ㊟—

"Thạch Vĩnh Triết cố gắng lên! ! !"

"Cố gắng lên! ! !"

"Đúng rồi. . . . . Thạch Vĩnh Triết là ai?"

"Không biết, hình như là một tên tiểu tử của lớp một."

"Éc. . . . . Thôi, cố gắng lên! ! !"

Đây đại khái chính là do sức quyến rũ của việc quan sát trận đấu.

Mà đối với nhóm người "Vận động viên" mà nói, đây cũng là tình cảnh tương đối khó quên đi —— nhiều người như vậy ngồi ở trên khán đài, quan sát mình, một số người còn gần như điên cuồng la lên tên của mình, hô lớn những lời khuyến khích.

"Thật tốt!" Tô Đồ Đồ dùng có chút khàn khàn giọng nói nhỏ, : "Vì sao không có bóng rổ nữ vậy?"

Mạc Vang đang uống nước thiếu chút nữa đã bị sặc: ". . . . . Cậu muốn làm cái gì?"

"Đương nhiên là vừa chơi bóng vừa hưởng thụ lời cổ vũ nhiệt tình của các huynh đệ, chị em rồi."

". . . . ." Không thể nào!

"Không thể nào." Nếu như nói Mạc Vong ở trong lòng len lén bỏ đào, như vậy Lâm Lâu rất “Thực tế”, trực tiếp ra tay.

"Tại sao chứ?"

"Hả?" Nghiêng đầu, mặt ngây ngô.

". . . . . Đùngcò bày ra bộ mặt ngây ngô ở đây!" Tô Đồ Đồ phát điên, : "Dựa vào đâu mà cậu nói tớ không thể ra sân chứ?"

"Một lần cậu có thể đỡ được mấy quả bóng?"

" . . . . ." Vì vậy, cô gái tóc ngắn bị giết ngay lập tức. . . . . Những lời này so với "Cậu sẽ đánh bóng sao" còn đã thương người hơn! ! Nhưng chỉ là chốc lát, cô đã khôi phục tinh thần, hô to ra tiếng, "Mau nhìn! Tên khốn Thạch Vĩnh Triết kia lại ghi bàn rồi! Vào! Thật là giỏi! ! !"

Trong chớp nhoáng này, đoàn người trong sân lại vang lên tiếng hô không lờ.

Trong nháy mắt Mạc Vong cũng bị lây nhiễm sự nhiệt tình kia, đôi tay bắt thành cái loa đặt ở bên miệng, hô to lên: "Thạch Vĩnh Triết, cậu giỏi lắm! ! !"

Đúng vào lúc này, đám người bởi vì vừa mới hô to mà tạm thời yên tĩnh lại.

Vì vậy. . . . .

" . . . . ."

" . . . . ."

" . . . . ."

Vốn vô cùng đặc chí vì dẫn được bóng, bỗng nhiên thiếu niên lão đảo một cái, ngã ngay ra sân bóng rổ.

Tô Đồ Đồ yên lặng vươn tay, dựng lên ngón cái với người bạn nhỏ "Siêu cấp".

Lâm Lâu cũng giơ ngón cái ra.

Mạc Vong nhìn chăm chú vào hai ngón cái trước mặt, nhìn Tiểu Trúc Mã ngã ngồi ở trên sân bóng đang nghe rằng trọn mắt nhìn mình, lại còn phải chống lại ánh mắt quý dị của những người còn lại, rốt cuộc khổ sở không chịu nổi một tay bịt mắt, quá mất mặt rồi! Huhuhu cứu mạng! !

"Phốc!" Lục Minh Duệ ngồi trên lan can cách đó không xa để xem cuộc chiến, không thể chịu nổi một tay bịt bụng, lăn tới lăn lui cười lên, "Ha ha ha ha ha, Từ Du, sự muội quả thật vô cùng thú vị nha."

" . . . . ."

Thiếu niên có khuôn mặt tuấn tú không mở miệng, thoát nhìn rất là ôn hòa nhưng lại không khiến cho người ta cảm thấy ấm áp, ánh mắt nhìn chăm chú vào thiếu niên bên trong sân, hần đang ngẩng đầu lên, không biết nói gì về phía của cô gái, có lẽ là cô vô cùng xấu hổ, đầu nghiêng, ánh mắt khá là mơ hồ, giống như đứa bé phạm phải sai lầm.

"Thanh mai trúc mã thật là tốt." Người bên cạnh một lần nữa nói ra lời cảm khái như vậy.

" . . . . ."

"Ai, tại sao mình không có một cô gái là Thanh Mai vậy?"

" . . . . . Câm miệng."

"Chắc, quả thật là không có một chút hài hước." Lục Minh Duệ khẽ xì một tiếng, "Cậu còn như vậy, sự muội sẽ hỏi có phải cậu đối với cô ấy có ý kiến gì hay không đây."

"Hỏi cậu?" Mục Từ Du cuối cùng cũng đặt lực chú ý vào trên người bạn tốt, "Tớ có ý kiến với cô ấy?"

"Đúng vậy." Lục Minh Duệ cười hi hi trả lời, "Nếu không có ý kiến, tại sao luôn quai gờ như vậy, khiến cô gái nhỏ như người ta sợ hãi."

" . . . . ."

—— Cũng không phải có ý kiến.

——Hoặc là nói có rất nhiều ý kiến.

Nói cho cùng, thì Mục Từ Du cũng không thể hiểu rõ ý tưởng trong lòng mình rốt cuộc là như thế nào.

Tựa như một sợi dây bị cuốn lung tung, ngàn lời vạn chữ, nhưng lại không thể gỡ bỏ mà nói ra lời, cũng không biết thứ bị bao bọc che lấp bên trong đó rốt cuộc có hình dáng ra sao.

Chỉ là. . . . .

Quá kỳ lạ .

Có thể lý giải sao?

Trong nháy mắt xảy ra sự thay đổi không thể tin được và kỳ lạ đến vậy.

Rõ ràng một giây trước, còn cảm thấy đối phương chỉ là một người xa lạ có cũng được không có cũng được; cũng trong một giây kế tiếp, kim lòng không được cảm thấy có khả năng gần gũi, hoặc là nói, có thể thân thiết hơn nữa.

Nhưng cho dù cảm thấy phần kia không phù hợp, lý trí đang kêu ngừng, nhưng trong lòng lại không thể ngăn chặn khát vọng ấy.

Mâu thuẫn, rối rắm, giằng giụa, lại khó có thể thoát khỏi.

Hoàn toàn quên mất “Đoạn ký ức kia” nhưng thiếu niên có thể nhạy bén phát hiện ra sự thiết hụt kia, nhưng lại không biết nó từ đâu mà đến.

Cũng vì sự nghi ngờ này mà ảnh hưởng đến thái độ của hắn dành cho cô gái.

Hắn đương nhiên biết đây quả thực là không bình thường, nhưng lại không tìm được biện pháp phù hợp để điều chỉnh nó cho tốt.

Vì vậy tạo thành tình trạng rắc rối như bây giờ.

Lòng tự tôn của thiếu niên khiến hắn giải quyết tình trạng chán ghét này theo bản năng, vậy mà đồng thời. . . . .

"Này, nghĩ gì thế?"

"Câm miệng." Bọn thân om sòm khiến Mục Tử Du nhú nhú mày, hắn xoay người, trực tiếp rời khỏi sân bóng.

Thiếu niên bị "Ghét bỏ" nhìn chăm chú vào bóng lưng của người bạn nhỏ, khẽ cười một tiếng, nằm úp sấp trên lan can nhìn chăm chú vào thiếu niên đang thi đấu và cô gái ở phía đối diện, hừ nhẹ một tiếng rồi hát lên một khúc hát vui vẻ.

Cùng lúc đó, Mạc Vong khẽ rung mình một cái, cô ôm lấy cánh tay theo bản năng.

"Lạnh?" Lâm Lâu chú ý tới cử động của vô.

"Không. . . . ." Cô gái lắc đầu một cái, "Chỉ là đột nhiên cảm thấy. . . . ." Cảm thấy cái gì chứ ? Tự nhiên cảm thấy lạnh? Cuối cùng cô cũng cười lắc lắc đầu, "Không, không có gì cả."

Cũng không biết có phải là “Muốn đi ăn đồ nướng” đã ngấm vào trong người các thiếu niên hay không, cuộc tranh tài này cuối cùng là lớp một giành được thắng lợi, trong tiếng hoan hô, Tô Đồ Đồ ngửa mặt lên trời kêu to: "Đồ nướng vạn tuế!"

Mạc Vong: ". . . . ." Này này, không đứng chỗ nào rồi.

Cô thở dài, cầm chai nước và khăn bông ở đầu gối lên, chuẩn bị đi về phía Tiểu Trúc Mã của mình.

Nhưng vừa mới đứng lên, đã dừng lại.

Nguyên nhân là bởi vì, một bóng người quen thuộc khác, đã giành trước, đi như chạy đến bên cạnh thiếu niên.

"Hả, người đó là ai vậy?" Người bạn nhỏ bên cạnh phát ra âm thanh kinh ngạc.

"Người kia. . . . ."

"Tiểu Vong, cậu biết sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Thích Cái Gì Bị Ghét Nhất !

Editor: Hanna Lu

"Tiểu Vong?"

Tô Đồ Đồ lo lắng kêu lên, đưa cô gái suy nghĩ có chút lung tung kia trở về, cô theo bản năng nhìn về phía đối phương, phát ra một tiếng "À?" Chỉ có duy nhất một âm thanh phát ra.

". . . . ." Cô gái tóc ngắn rất muốn bùng phát hết dục vọng của mình, cô đã gấp đến chết, tại sao lại bắt trước Tiểu Lâu giả vờ ngây thơ chứ?

Cũng may Lâm Lâu lần nữa thay cô hỏi: "Cậu biết cô gái kia?"

Tô Đồ Đồ mặc dù không nói, nhưng cũng gật đầu liên tục, thậm chí kích động đưa ngón tay chỉ vào phía đối phương—— dọc theo chiếc sân bên cạnh, bởi vì vận động dữ dội mà đầu đầy mồ hôi đầy người thiếu niên đứng yên tại chỗ, vừa vờn tay lau trên cổ mồ hôi hột, vừa nói vài lời với cô gái tóc dài bên cạnh. Cô gái kia cầm khăn bông và nước khoáng trên tay, khẽ ngẩng đầu lên, giống như là ở nghiêm túc lắng nghe lời nói của chàng trai, như là đang quan sát cẩn thận khuôn mặt của chàng trai, chuyên chú để nỗi lòng cho người ta kinh hãi.

Ngoài những thứ dư thừa thì đây chính là một cảnh vô cùng đẹp.

"Ừ." Mạc Vong chăm chú nhìn hai người kia, khẽ gật đầu, nhưng không nói rõ chi tiết, dù sao liên quan đến chuyện riêng tư của người ta. . . . . Cô cảm giác nói ra không tốt lắm.

"Cô gái kia cùng Thạch Vĩnh Triết nhà cậu có quan hệ gì?"

". . . . . Chắc là không có quan hệ gì?" Mạc Vong không chắc chắn nói, cách đêm Vạn Thánh đã mấy ngày rồi, cô và hắn vẫn như cũ mơ hồ ở cùng nhau, cũng như không nghe thấy hắn nói là có quan hệ với cô gái kia. "A a a!" Tô Đồ Đồ phát điên, "Trông hai người họ như vậy nhất định là có quan hệ rồi!"

Mạc Vong: ". . . . ."Cậu cũng không phải Thạch Vĩnh Triết, sao có thể xác định chắc chắn vậy?

"Tên Thạch Vĩnh Triết kia không phải là đứng núi này trông núi nọ chứ, ... Hay là ác liệt hơn một chút, bắt cả hai tay? Khốn kiếp! Thì ra là từ trước đến nay tớ đã xem thường hắn rồi sao? Đồ ngựa đực giả vờ ngây thơ! Đồ điếm ngôn mật ngữ! Đúng là tớ đã coi thường hắn rồi!"

Mạc Vong: ". . . . ." Mặc dù nghe rất lợi hại, nhưng cô cùng Đồ Đồ khẳng định là không quen biết một Thạch Vĩnh Triết như vậy, hơn nữa . . . . .
."Điếm ngôn mật ngữ là gì?"

Lâm Lâu đẩy mắt kiếng một cái: "Đồ đàn ông tinh trùng..... Thôi. . . . ."

". . . . . Này!" #Trúc mã nhà cô mới không tệ như vậy! #

"Tớ xin cậu có thể không bình tĩnh như vậy không!" Tô Đồ Đồ lay vai cô, "Người ta cũng đánh tới trước cửa rồi, cậu không cần bình tĩnh như vậy chứ! Kế tiếp là không phải là muốn đưa cây gậy cho người ta, cầu người ta đánh cậu chứ! ! !"

Đầu cô nổi đầy hắc tuyến: "Cậu quá khoa trương rồi?"

". . . . . Thôi, nói với cậu không rõ ràng lắm!" Tô Đồ Đồ bắt đầu đi buong vai cô, híp mắt nhìn về phía Thạch Vĩnh Triết, "Nếu là hắn dám nhận lấy nước cùng khăn mặt, ngày mai tớ sẽ giới thiệu cho cậu anh họ của tớ! Dù sao họ cũng rất yêu thích tiểu Loli!"

". . . . . Cậu đủ rồi!" Mạc Vong quả thật muốn học máu mà, đây là cái Logic quái quỷ gì? Giống như là "Nói xằng nói bậy".

Có lẽ ánh mắt oán niệm của người đằng sau quá mãnh liệt, Thạch Vĩnh Triết đột nhiên quay đầu, nhìn về phía mấy người.

Mà Mạc Vong cũng quay đầu nhìn cô gái, hai cô gái cầm đồ giống nhau đối mặt nhìn nhau, không khí trong khoảng thời gian ngắn khá là lúng túng. Đối phương theo bản năng đề độ xuống gờ lên tay, mà Mạc Vong cũng yên lặng đem đồ ra sau lưng rồi lùi một cái.

—— thật là kỳ quái.

—— rõ ràng không hề làm gì cả, lại giống như làm chuyện trái lương tâm vậy.

"Ngủ ngốc, cậu ở đó sững sờ cái gì?" Cách đó không xa Thạch Vĩnh Triết đột nhiên kêu lên.

"Cậu mới ngủ ngốc!" Mạc Vong the bản năng đáp trả lại.

Tiếp đó, Thạch Vĩnh Triết không khách khí chút nào, trừng mắt nhìn cô, nhưng hình như lại len lén thờ phào nhẹ nhõm, hai tay chống ở lan can, cả người liền từ trên khán đài rơi xuống, vừa lau cái trán mồ hôi vừa nhìn theo hướng tiểu thanh mai của mình.

"Ai hắc, Chắc là đau lắm đây." Tô Đồ Đồ vừa nói vừa vỗ vào vai cô, "Vậy tớ rút lui trước."

"+1."

"Các cậu. . . . ." Mạc Vong quay đầu, cũng không chạy theo hai người bạn nhỏ, cô ôm trán, có đôi khi cho dù là bạn bè thì đôi khi cũng có sự khác biệt, đúng là khiến cho người lạ không biết làm sao.

"Ngán người cái gì?"

Đột nhiên, Thạch Vĩnh Triết chạy tới bên cạnh cô, không dè dặt một tay đoạt lấy khăn bông trong tay cô, cọ mấy cái ở cổ, rồi lấy chai nước trong tay cô uống từng ngụm.

"Cậu uống chậm một chút . . . . .Không có ai giành với cậu!"Nói vậy nhưng cô không nhịn được mà nhìn cô gái đứng cách đó không xa, cô ấy vẫn đứng ở đó, không biết đang suy nghĩ gì.

Mạc Vong thấy chột dạ lần nữa, hỏi: "Cô ấy. . . . . Không sao chứ?"

"Hả?"Thạch Vĩnh Triết dùng khăn khô lau mồ hôi trên cổ, không rõ lắm mà hỏi ngược lại.

"Cậu nói là.. cô gái kia không phải là đặc biệt tới đưa nước cho cậu sao?"

". . . . .Không hẳn vậy."Thạch Vĩnh Triết dừng lại một chút sau đó như không có chuyện gì đáp, "Cũng có khả năng chỉ là tới đây nói với tớ hai câu thôi."

Nhưng lời nói qua loa này làm sao giấu diếm được cô gái chung sống với hắn mười mấy năm, cô nói: "Cậu lừa tớ."

". . . . ." Thạch Vĩnh Triết.

"Cô ấy nhất định đến tìm cậu."

". . . . ."

"Cô ấy. . . . ." Cô nghiêng đầu suy tư chốc lát, đột nhiên nghĩ đến một khả năng không thể tưởng tượng nổi, cái kết luận này quả là đánh thẳng vào cô, đầu óc cô hỗn loạn hẳn, không chút nghĩ ngợi đã nói ra ngoài, "cô ấy thích cậu." Vừa dứt lời Mạc Vong đã ý thức bịt miệng lại, bởi vì cô phát hiện mình không cần thận lỗ lời. . . . . Đây vốn là tâm tư của người ta, nên tự mình nói thì đúng hơn.

"Khụ khụ. . . . ." Thạch Vĩnh Triết bị lời "Nói" của cô làm cho sặc chết, vuốt ngực liên tiếp ho khan ra tiếng.

"Cậu. . . . . Biết?" Còn không đợi Thạch Vĩnh Triết trả lời, cô lại khẳng định gật đầu, "Tớ biết."

". . . . ." Thạch Vĩnh Triết hít sâu vài cái, miễn cưỡng ổn định hô hấp, "Cậu. . . . ." Làm sao cậu biết? Trên thực tế, trước đây không lâu cô gái kia đã thổ lộ với hắn, mặc dù lúc đó hắn cự tuyệt, nhưng đối phương hình như . . . . . Không, trọng điểm không phải chỗ này, mà là ở chỗ thanh mai của hắn, tại sao cô lại biết chứ? Tại sao ???

"Vậy cậu có thích cô ấy không?"

". . . . . Ai chứ? Ai thích cô ấy chứ!" Thạch Vĩnh Triết phát bực, đây rốt cuộc là như thế nào?! Còn có gì đau khổ hơn cô gái mình thích hỏi mình có thích cô gái khác hay không?

"Như vậy. . . . ." Bằng vào nhiều năm bên nhau, Mạc Vong khẳng định Thạch Vĩnh Triết nói thật, cô lại nghiêng đầu suy tư chốc lát, rồi sau đó gật đầu: "Như vậy, tớ tin lời cậu."

"Hả?"Thạch Vĩnh triết có chút không theo kịp tư duy của cô rồi.

"Làm tốt lắm" Chụp vai.

". . . . . Hả?" mắt Thạch Vĩnh Triết sắp biến thành hai hạt đậu to.

Thật ra thì, chuyện này có công lao của ba hắn.

Chuyện bắt đầu vào một ngày nọ.

Một ngày kia, Tiểu Mạc Vong đang ngồi ở trên ghế sa lon Thạch gia xem ti vi, ba Thạch ngồi đọc báo ở bên, mà dì Trương cùng với tiểu trúc mã đi ra ngoài mua thức ăn, mặc dù người theo sau thật không vui vẻ gì, nhưng mà cha mẹ dùng bạo lực trấn áp, chỉ có rung rung xách giỏ đi theo.

Lúc ấy trên ti vi đang phát sóng một bộ phim thần tượng.

Đại khái chính là nam chủ yêu nữ chủ, nữ phụ yêu nam chủ, nam phụ yêu nữ chủ, nữ phụ nam phụ liên thủ ngược nam chủ cùng nữ chủ.... ..

Dù sao cũng một phần là do gây gỗ, một phần do gào khóc thảm thiết, một phần do lời ngon tiếng ngọt, còn một phần khụ khụ khụ,... là do quan hệ thân mật. Tiểu Mạc Vong ngồi xếp bằng trên ghế sofa, trong lòng ôm quả dưa hấu thật to, vừa dùng muỗng ăn, vừa mơ hồ mà nhìn về phía trước. Ba Thạch xem xong một tờ báo, tầm mắt lơ đãng liếc về nam chủ trên phim truyền hình, đó là một nam diễn viên mới, tướng mạo và chiều cao có thể xem là xuất chúng nổi bật.

Ông nghiêng đầu, phát hiện cô bé nhỏ ngồi ở bên cạnh mình nhìn không chớp mắt, hiếu kỳ hỏi: "Tiểu Vong."

"Chú Thạch?"

Bị đôi mắt to đen láy của cô bé nhìn, ba Thạch trong lòng rung động, theo bản năng liền vươn tay xoa xoa đầu nhỏ của cô, thật mềm thật mềm. . .
...Bỗng trong lòng nảy sinh oán niệm, tại sao lão Mạc sinh ra một cô bé vừa xinh xắn lại ngoan ngoãn như vậy, nhà ông lại là một thằng con trai ngu

ngốc? Vừa thối lại ngu, nhìn là thấy phiền! Con gái tốt nhất. . . . .Con gái đúng là tri kỉ của ba mà. . . . .

Ah? Nếu như thằng nhóc nhà ông có thể đem con gái về nhà, như vậy không phải rất tốt sao?

Một lát sau, ông ho nhẹ một tiếng: "Tiểu Vong, con có thích anh trai trên ti vi kia không?" Làm thế nào để cô bé có cảm tình với thằng nhóc nhà ông đây? Nói thằng nhóc ngu ngốc kia lớn lên sẽ đẹp trai giống như vậy? Không, nghĩ đến tiểu tử kia lớn lên giống như công tử bột kia. Ông chỉ muốn đánh người.

Nhưng mà vượt quá dự liệu của ông, cô gái nhỏ thế mà lắc đầu, giong già nói:

"Không thích!"

"Tại sao không thích?" trong nháy mắt ba Thạch nổi lên long hiếu kỳ.

"Bởi vì trước đó hán cắn môi một chị, sau đó lại cắn môi một chị khác!" Tiểu Mạc Vong trả lời thì ánh mắt rất thuần khiết và trong sạch, hình như cũng không biết mình đang nói về vấn đề gì.

Ngược lại ba Thạch có chút rối rắm, sau đó tiếp tục hỏi: "Tại sao con lại ghét người như vậy?"

"Dì Trương từng nói, đàn ông tốt chỉ chuyên tâm gặm cuae nữ nhân mình thích thôi! Người này gặm hơn vài người, cho nên hán không phải người tốt, con ghét hán!"

". . . . ." Vọ à, em rốt cuộc đã dạy đứa bé những gì?! Chỉ là, phàm là vợ nói, chính là phải kiên trì tán thành! Vì vậy ba Thạch rất sắc bén bổ sung, "Đúng, đúng, Tiểu Vong thật thông minh. Con phải nhớ, người giống như người này đều là đàn ông xấu."

"Xấu xa!"

"Biết rõ không. . . . ."

Về sau ba Thạch còn nói nhiều hơn.

Có người nói, đứa bé sẽ không có trí nhớ quá lâu, nhưng kỳ thật cũng không phải như thế, hoặc là nói, hoàn toàn khác biệt, khi còn nhỏ nếu có chuyện gì để lại cho bọn chúng ấn tượng sâu sắc, mặc dù có vẻ như không nhớ rõ, nhưng kỳ thật đã sớm ghi dấu ấn vào nội tâm bọn chúng.

Thậm chí mỗi lời nói hành động, đều mang trí nhớ.

Giống như Mạc Vong hiện tại.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Chuyển Đổi Cái Gì Ghét Nhất Rồi !

Vấn đề là, thiếu niên không phải con giun trong bụng cô gái, đối mặt tình huống này thật là không hiểu ra sao, cũng may dựa vào trực giác và hiểu biết về cô gái vào mấy năm nay, hán biết không phải cô đang tức giận..... Như vậy cũng yên lòng. Rồi sau đó lại yên lặng phi nhờ mình —— Yêu cầu của hán rốt cuộc thấp đến mức nào vậy! Thật là bị ngược lâu đã trở thành M..... Có lúc hán thật không hi vọng bản thân có thể tự thức tỉnh, thật! TAT

Mà tâm tình Mạc Vong hiển nhiên rất tốt, đầu tiên là bởi vì, cô xác định được Tiểu Trúc Mã nhà mình thật sự là một thanh niên tốt, khụ khụ khụ, thật ra thì với việc thích hay không thích cô cũng không biết quá rõ ràng, nhưng có lẽ là bởi vì như vậy, ở trong mắt của cô chỉ có hai loại tình huống —— "Thích" và "Không thích". Bây giờ cô gái còn không thể giải thích vì sao ở hai thứ đó còn tồn tại một thứ gọi là "Mập mờ", cho nên nói cho cùng, thật ra cô chỉ là một cô bé chưa trưởng thành mà thôi.

Dùng đôi mắt đen trắng rõ ràng nhìn thế giới, vì vậy trong mắt cô mỗi vấn đề cũng chỉ có hai phương án giải quyết. Hoặc là nói, coi như cô biết còn tồn tại một loại phương án “Mập mờ” ở giữa, cũng sẽ theo bản năng đưa nó vào loại “Phương án không tốt”.

Rõ ràng là không thích, nhưng lại không nói rõ ràng, còn trêu ghẹo nhiều lần, nhằm thỏa mãn lòng hư vinh hoặc những loại ý nghĩ khác —— Theo cô, hành động này thật sự vô cùng tệ hại, tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ.

Cũng may..... A Triết không phải là người như thế.

Nghĩ như vậy, cô gái khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhón chân lên, vươn tay xoa nhẹ đầu thiếu niên: "Ngoan lắm~"

"..... Đây!" Thiếu niên mặt đen lại, lấy tay kéo tay người nào đó xuống: "Cậu làm cái gì vậy?" Nhưng không dùng quá nhiều sức lực.

"Tôi cảm thấy vui mừng thay cho chú Thạch!" Mạc Vong trả lời nghiêm trang.

Không sai, nguyên nhân thứ hai khiến cô cảm thấy vui mừng chính là ——

"Chỉ là, tại sao lại có cô gái thích cậu được chứ?" Mạc Vong sờ cằm nhìn ngắm Tiểu Trúc Mã nhà mình, cảm khái: "Thật sự là không thể tưởng tượng nổi." Ngay sau đó về mặt cảm động đến gần như rơi lệ, một lần nữa gật đầu: "Nhất định chú Thạch sẽ rất vui." Ví dụ như kêu lên "Con trai ngu ngốc của tôi lại có người thích!" Các loại thôi..... Khụ khụ khụ, sau bao nhiêu năm đón nhận lời nói kích thích của ba Thạch, con trai ngu ngốc của ông trong mắt cô gái giống như là một kẻ "Không ai yêu, không ai thích, đáng về đã không đẹp trai lại còn ngu ngốc!". Mặc dù thiếu niên thành công trong việc giữ vững giải thưởng "Giữ thân trong sạch", nhưng đồng thời cũng khiến cho người ta có chút kinh bỉ.....

"....." Thiếu niên học máu, hẳn đây là bị xem thường sao? Tuyệt đối là bị xem thường đi! Hắn không nhịn được nữa cãi lại: "Tôi rất được hoan nghênh! Chớ xem thường người khác!" Nói xong hắn đã muốn đập đầu xuống sàn nhà, tại sao lại chuyển đến cái đề tài khả nghi này chứ?!

"Thật?" Cô gái nheo nheo mắt, hoài nghi.

"Thật!" Lúc này hắn còn có thể nói gì chứ? Thạch Vĩnh Triết phát điên, tại sao hắn phải cùng cô thảo luận cái loại vấn đề gây ra bị kịch FLAG như vậy chứ!

"Nói như vậy, trước kia cũng có những chuyện như vậy?"

"....."

"Hả? Thật không nghĩ tới." Cô gái đi vòng quanh vài vòng bên cạnh Tiểu Trúc Mã, chẳng biết tại sao lại có chút không thoải mái, người này thật sự không coi cô là bạn, lại có thể giấu giếm tốt như vậy, nếu như không phải là hôm nay..... Hừ hừ, ai biết cô còn bị lừa bao lâu.

Mặc dù biết rõ "Cho dù bạn bè thân thiết thì mỗi người cũng cần có những chuyện riêng tư", nhưng biết là một chuyện, cảm nhận trong lòng lại là một truyện khác, ít nhất như cô gái còn chur trưởng thành này, mặc dù không phải là rất tức giận, nhưng cũng rất khó không oán thầm trong lòng.

Mồ hôi lạnh của Thạch Vĩnh Triết chảy "Ào ào", hẳn đây là bị lời nói hại chết sao? Cô thật sự thông minh đến vậy sao? Hơn nữa..... Thông minh của hắn còn giảm đi, mặc kệ là cái nào cũng có thể khiến cho người ta cảm thấy đau lòng.

"Quá không công bằng!"

"Hả?"

"Tại sao không có ai viết thư tình cho tôi chứ?" Không sai, lòng tự ái của Mạc Vong đã bị tổn thương. Cũng không phải là cô thật sự muốn nhận được thư, chỉ là giống như "Hắn có rất nhiều, tại sao cô lại không có?" ganh đua so sánh trong lòng, mặc dù ý nghĩ như vậy hình như cũng không quá chính xác, nhưng ở trước mặt người mình thân thiết cũng không cần phải dấu giếm.

"....." Thiếu niên yên lặng siết chặt quả đấm, đầu ngón tay vang lên từng tiếng "Răng rắc" vang dội, nhưng ngoài miệng chỉ hừ nhẹ ra tiếng: "Chết tâm đi, ai thèm thích người như cậu chứ."

"Này! Cậu có gan thì lặp lại lần nữa!"

"....." Loại thời điểm không phải nên hỏi ngược lại là: "Thật sự không ai thích sao?", sau đó hắn có thể nhân tiện trả lời "Tôi.....", khụ, tuy nhiên không biết lúc đó hắn có đủ mặt dày để nói ra những lời như vậy hay không, nhưng tại sao cô gái lại phản ứng giống như ăn phải đạn được vậy chứ! TAT thiếu niên lặng lẽ nội thương, quyết định quả nhiên vẫn nên nói xin lỗi, vì vậy: "Tôi....."

Đáng tiếc lúc này, bị kịch xảy ra.

Chỉ là trong nháy mắt, vốn chuẩn bị nói "Thật xin lỗi" thiếu niên lại thay đổi sắc mặt, ngửa mặt lên trời cười to lên: "Ha ha ha ha! Ma vương, người tàn ác như ngươi có người thích mới lạ đó!!!"

Mạc Vong: "....." Không sai, "Dùng giả" trong truyền thuyết lại xuất hiện.

Mặc dù trước đó thiếu niên đã trải qua việc này vài lần, đã có thể khống chế thành công ma lực trong cơ thể, nhưng mà, những thâm kịch ấy vẫn chưa kết thúc, hoặc là nói, chỉ là có một chút biến chuyển tốt đẹp mà thôi, ví dụ như ngày trước dường như mỗi ngày "Dùng giả đại nhân" đều sẽ xuất hiện một lần, hiện tại là ba, năm ngày hoặc thậm chí là một tuần mới xuất hiện một lần, nhưng mà..... Suy nghĩ cũng càng ngày càng tăng tiến rồi. Ví dụ như ngày trước là xông lên đánh ngay, bây giờ còn học thêm được cả ngôn ngữ xông kích.

"Cho nên hãy hết hi vọng đi!"

"Câm miệng!" Đối với loại "Thạch vĩnh triết" này, cô gái cũng không thèm khách khí, nói cho cùng, ai sẽ thích một cái miệng nói hai lời khác nhau chứ!

"Không câm miệng, ngươi có bản lĩnh thì tới đánh ta đi!"

"....." Đây thật sự là lần đầu tiên cô nghe thấy có người nói ra yêu cầu giống như vậy, ha ha ha, thích ăn đòn sao? Tốt! Mạc Vong yên lặng siết chặt quả đấm, cắn răng nói: "Nếu anh đã thành tâm thành ý cầu khẩn như vậy, tôi có thể không đồng ý sao?"

"Hừ hừ hừ hừ, đến đây đi!" Cũng không biết học được từ chỗ nào, cái tên "Dũng giả" này lại bày ra một cái tư thế Hoàng Phi Hồng, mười ngón tay lắc qua lắc lại trước mặt cô gái, mùi vị khiêu khích mùi phần.

"....." Mạc Vong nâng trán,: "Trước khi anh bày tư thế, có thể vứt bỏ chai nước suối trong tay đi không?"

"Thân làm kiếm sĩ sao có thể vứt bỏ kiếm của mình!"

"....." Thật lòng là không biết nên nói gì. Nhưng mà, Mạc Vong vẫn nhìn qua sân thể dục đã không còn một bóng người, xấu xa nghĩ, nếu như những người khác thấy bộ dạng ngu xuẩn của người này, không biết sẽ có cảm tưởng gì.

Trong lúc cô đang suy nghĩ, đối phương đã nhảy lên chạy tới phía cô, trong miệng còn bắt chợt phát ra âm thanh "lộc cộc ~~~" không rõ, cho đến chạy đến trước mặt, hân mới hô to lên tiếng: "Hãy nhận lấy công kích của Tam Liên Trảm sấm sét gió xoáy vô địch của ta!!!"

"....." Tên của chiêu kiếm này vừa dài vừa không rõ ý nghĩa, chỉ là.....

Cô gái không nói gì nhìn chăm chú vào chai nước suối bị chính mình nắm trong tay, nhỏ giọng than nhỏ, đã nói là "100% là tay không đỡ dao sắc", tại sao người này lại không tiếp thu được bài học kinh nghiệm gì chứ?

"Lại..... Lại có thể....." Luôn bị thương nhưng mỗi lần đều kiên trì chịu đựng thương tổn, Dũng giả đại nhân liên tiếp lùi về phía sau, một tay che tím, giống như muốn khóc ra máu.

Mạc Vong yên lặng đỡ cằm: "Được rồi, đến đây để cho tôi đánh đi." Thật là, mỗi lần làm theo quy luật như vậy cô đều rất mệt mỏi.

Đáng tiếc, sự thật chứng minh, cô thật sự không thể nghĩ như vậy, bởi vì.....

"Ta không tin!!!" Thiếu niên cứ như vậy roi lệ chạy ra ngoài

Mạc Vong: "....." Không, không phải đâu?

Đợi đến khi cô phản ứng lại, đối phương đã chạy rất xa.

—— Đừng, đừng đùa chứ!

——Nếu như tên kia thật sự ở trong trường học vừa chạy loạn vừa hô loạn, tuyệt đối sẽ gây ra khủng hoảng! Ai biết hân có thể kéo một đám học sinh vô tội thành lập cái gì mà “Liên minh chống lại Ma Vương” hay không, nếu quả thật như vậy thì hỏng bét!

Cô gái lòng như lửa đốt cũng vội vàng đuổi theo chạy ra khỏi sân thể dục, nhưng rốt cuộc đã chậm một bước, khi cô đi ra ngoài đã hoàn toàn không thấy bóng dáng của thiếu niên rồi.

Mạc Vong vội vàng mở miệng hô to lên tiếng: "Esther! Grays! Thain! Các anh ở đây chứ?"

"Đúng, bệ hạ."

"Dĩ nhiên!"

"Tiểu Tỷ Tỷ bệ hạ, xin hỏi ngài có gì phân phó?"

Ba người đang đứng ở trước cửa sân thể dục, đối với phân phó cô gái cũng có chút không hiểu ra sao, trên thực tế cái này thật sự không thể trách bọn họ "Bảo vệ không tốt", mà là khi thanh mai trúc mã nói chuyện, bọn họ vô cùng thức thời lui ra đứng bên ngoài sân thể dục, nên mới bỏ lỡ "Bi kịch" vừa mới xảy ra, dĩ nhiên, bọn họ cũng nhìn thấy thiếu niên khóc chạy ra ngoài, vấn đề là.....Bình thường hân không như vậy sao?

Tất cả mọi người đã thành thói quen.

"Mau giúp tôi bắt tên Thạch Vĩnh Triết kia!" Cô gái vội vàng nói,: "Nếu không sẽ có chuyện lớn."

"....." X3.

"Thật! Hân chạy ra ngoài trong trạng thái dũng giả! Ông trời ơi....." Mạc Vong ôm đầu,: "Tôi thật sự không dám tưởng tượng bi kịch gì sẽ xảy ra trong tương lai nữa....."

"Bệ hạ, xin không cần lo sợ, chúng tôi sẽ đi ngay."

"Những lời này nên do ta nói mới đúng!"

"Tiểu Tỷ Tỷ bệ hạ, đừng khẩn trương như vậy..., có lẽ tình huống không hỏng bét giống như ngài nghĩ đâu."

Nhưng vào lúc này, lại xuất hiện một âm thanh rất không hài hòa——

"Thật ra thì, không cần đuổi theo cũng được."

"....."

Bị kinh sợ, mọi người ríu rít nhìn theo hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy một con chó lớn màu trắng đang nằm dưới ánh mặt trời, hơi híp trông mắt lười biếng nhìn bọn họ.

"Saka?" Cô gái hiền nhiên biết "Đồng bọn" mới của Thạch Vĩnh Triết, trên thực tế, sau mèo trắng Brad, người này cũng thành công được vào ở tại Thạch gia, trở thành "Tân sủng" mới của ba Thạch, mặc dù cô thật sự không biết cái tên gia hỏa chỉ biết lật mặt cá chết này có gì đáng yêu..... Lòng quần sao? Đừng đùa chứ! Tuy nhiên dù sao cũng là sinh vật biết Ma pháp, có khi có biện pháp gì cũng không chừng, vì vậy cô hỏi: "Mày có biện pháp gì sao?"

"Không khác là bao."

"....." Loại giọng nói không chút trách nhiệm này là chuyện gì xảy ra? Không, bây giờ không phải là lúc chú ý điểm này, cô hỏi tiếp: "Vậy phương pháp giải quyết của mày là?"

"Tôi biết!" Thain giờ tay: "Nó là chó, tám phần là dựa vào lỗ mũi ngửi ra đi!"

"Bớt hồ đồ đi." Bạch Cầu chuyển con mắt cá chết nhìn về phía thiếu niên tóc vàng: "Lỗ mũi của ta trừ đồ ngọt thì cái gì cũng không ngửi được, cho dù thỉnh thoảng có thể ngửi thấy, ai sẽ lãng phí nó trên người gia hỏa thối hoắc kia chứ."

"....." Này này, nói Khế Ước Giả của mình như vậy thật sự là không có vấn đề sao?

Saka ngáp một cái: "Nhưng là, trừ cái đó ra, không phải còn có biện pháp tốt hơn sao?"

"Biện pháp tốt hơn?"

"Không khác biệt bao nhiêu đâu..., ví dụ như vậy....." Nó vừa nói, vừa dùng móng vuốt cạy cạy lỗ mũi, mơ hồ hô lên: "Chuyển cho ta! Nha nha nha nha nha nha!!!" Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, nó thật sự là đang gây ra tiếng ồn, sau khi trận gào thét kết thúc, nó thu lại móng vuốt, thổi rơi một vật thể màu đen không rõ xuống mặt đất: "Giải quyết xong công việc, ngủ một lát, chó quấy rầy ta." Một giây sau đã ngủ!

Mọi người: "....." Hoàn toàn không hiểu nó rốt cuộc đã là xong cái gì??, hay là nên nói "Vật cũng như chủ" sao? Dừng giả và đồng bọn của hắn đều không đáng tin cậy như nhau, theo một ý nghĩa nào đó..... Thật là bi kịch.

Vậy mà ——

"Ah? Chuyện gì xảy ra vậy? Những tên tay sai của Ma vương các ngươi tại sao lại xuất hiện trước mặt ta?" Vốn đang đứng yên tại chỗ cô gái đột nhiên nhảy lên hô lớn: "Brad, Saka, các ngươi cũng ở đây? Rất tốt, đi chiến đấu với ta! Lộc cộc ~~~~" nói xong: "Cô" lại bày ra tư thế Hoàng Phi Hồng.

Những người còn lại: "....."

—— Bệ, bệ hạ..... Bệ hạ, ngài thể nào rồi hả???

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Đẩy Ngã Cái Gì Ghét Nhất Rồi ! Bạn Gái Cái Gì Ghét Nhất Rồi ! (1)

Phần một

Nên thể hiện sự giật mình của ba vị Thủ Hộ Giả như thế nào mới chính xác đây?

Ừm..... Chẳng hạn như là.

Giống như là một con thỏ ăn cỏ tính tình ngoan ngoãn đột nhiên ăn thịt chủ của mình vậy..... Khụ khụ khụ, dĩ nhiên, có thể cái ví dụ này có chút không quá thỏa đáng, như vậy, đổi lại, ví dụ như..... Trên mặt Esther rõ ràng đang lộ vẻ khiếp sợ?

Cái này khẳng định đủ để biểu đạt sự bất ngờ của bọn họ rồi!

Nhưng vào lúc này, "Thiếu nữ" vẫn đang nhảy lên nhảy xuống tại chỗ, nhưng mà giờ đây tư thế của "Cô" đã trở thành dạng Đường Lang quyền (Tư thế

con bộ ngựa): "A ha ha! Tay sai của Ma vương, nếu Ma vương không có ở đây, thì đánh bại cái nguoi cũng không khác là bao! Tiếp chiêu!" Nói xong, người này đã phóng về phía Esther, không sai, nhìn tên giả hóa này quyền rũ "Tiểu đồng bọn" của mình, hắn đã khổ chịu rất lâu rồi!

Esther: "....." Nói thật, hắn thật là có chút tay chân luống cuống. Nếu như là người khác, hoàn toàn có thể không chút áp lực mà đánh trả, nhưng vấn đề là..... Vị này là bệ hạ, mặc dù dường như linh hồn đã bị thay đổi, nhưng ít ra đây cũng là thân thể của bệ hạ! Ngộ nhớ, ngộ nhớ không cẩn thận không khống chế được sức mạnh, làm cơ thể mềm mại này bị thương..... Đây quả thực là tội có chết ngàn lần cũng không thể tha thứ!

Vì vậy hắn lặng lẽ quyết định bị đánh.

Nhưng vấn đề là, "Dũng giả đại nhân" là ai chứ?

Hắn chính là một người đàn ông giấy vô cùng quang minh lỗi lạc!

Đối với một người không đáng trả, làm sao hắn có thể xuống tay được? Vì vậy người này bắt đầu xù lông.

"Này! Tại sao nguoi lại bắt động? Xem thường ta sao?!"

Grays: "Bệ hạ....."

Thain: "Đây rốt cuộc là....."

Cái này thật đúng là không thể trách bọn họ ngu ngốc, mặc dù Thủ Hộ Giả thân phục Ma vương bệ hạ, nhưng theo một ý nghĩa nào đó mà nói, bọn họ chỉ biết thân phục một người, nói cách khác chính là "Một đời vua, thần một lòng". Hiểu biết của đám người Esther đối với "Dũng giả", ngoài những gì được ghi chép lại trong sách vở, thật ra thì cũng không có hiểu biết nhiều hơn cô gái là bao. Mà những "Tiểu đồng bọn" của Dũng giả thực sự là quá nhiều, dường như là mỗi một đời Dũng giả đều không ngừng đi du lịch rồi sau đó kí kết khế ước trên đường với sinh vật Ma pháp, rồi sau đó đưa bọn họ vào ở "Rừng thánh thú".

Đến cuối cùng, rốt cuộc có thể triệu hồi bao nhiêu thánh thú, chỉ sợ ngay cả chính bọn hắn cũng không biết rõ, chỉ có thể chia chúng ra thành những loại khác nhau. Đến lúc thật sự cần phải cho triệu hồi, lựa chọn một loại trong số đó là được rồi.

Dĩ nhiên, Thạch Vĩnh Triết là một ngoại lệ, hắn chính là một tên "Gà mờ", căn bản không thể tập trung tinh thần gọi ra loại sinh vật mà mình muốn triệu hồi.

Hơn nữa, khụ khụ..... Vừa mới cho gọi Saka, chẳng phải hắn đã dùng năng lực của nó để làm những chuyện không tốt lắm sao? Cho nên sau đó, hắn cũng không thể không biết xấu hổ mà nói ra năng lực của con chó này là cái gì, cũng may cô gái cũng không quá tò mò về vấn đề này, dù sao cô cũng không muốn đánh nhau với Tiểu Trúc Mã của mình đến nguoi chết ta sống.

Vì vậy.....

Tình thế đã trở thành như bây giờ.

Không nói về tình trạng bên này, bên kia như thế nào đây?

Lúc này cô gái cũng phát hiện ra mình vô cùng bất hạnh đã hanh đôi cơ thể với Tiểu trúc Mã ——phát hiện ra điều này cũng không phải quá khó khăn. Đầu tiên, cô chú ý thấy vảy của mình đã biến thành quần cộc, còn có, cô phát hiện ra sau lưng còn có kí tự "SYZ" do di Trương tự tay thêu, cuối cùng liên tưởng tới lời Saka nói trước đó, tất cả liền rõ ràng rành..... Cũng may bây giờ cô đã hoàn toàn thích ứng với sự tồn tại của loại "Ma pháp" hoàn toàn không có chút khoa học này, hơn nữa từ trước đến giờ luôn là người thần kinh thô, ngược lại tạm thời cô cũng không cảm thấy quá bị kích, trừ đi một việc —— cô đang ngồi trên đầu tường.

Cho nên nói!

Cái tên "Dũng giả" kia rốt cuộc muốn làm cái gì?

Trèo tường chạy ra ngoài, kén vào nhà trẻ trộm kẹo que sao?

Đừng đùa chứ!

Hiệu trưởng cùng các thầy giáo sẽ tập hợp lại đánh cho hắn khóc thét đi?

Mạc Vong nâng trán, thờ dài: "Tóm lại..... Đi xuống trước rồi hãy nói!" Nếu như là chính cô, như vậy có thể không chút do dự từ đầu tường nhảy xuống, nhưng bây giờ cô đang dùng cơ thể của Thạch Vĩnh Triết, để ý một chút thì tốt hơn.

Tồn chút công sức, cô gái..... Không đứng, phải nói là "Thiếu niên" rốt cuộc cũng có thể chậm rãi từ trên tường leo xuống, trong nháy mắt khi hai chân chạm xuống đất, trong lòng "Hắn" thờ phào nhẹ nhõm, suy nghĩ một chút, vẫn nên quay lại sân thể dục, những người khác vẫn đang ở chỗ đó chứ?

Vậy mà ——

"Thạch sư đệ."

"Hà?" "Thiếu niên" quay đầu theo bản năng, phát hiện một thân hình quen thuộc đang đứng ở cách đó không xa, cười như không cười nhìn chăm chú vào mình.: "Mục Sư huynh?"

"....." Nghe cách xưng hô như vậy, rõ ràng Mục Tử Du hơi ngẩn ra, nụ cười trên mặt ít nhiều gì lộ ra mấy phần châm chọc.: "Sao hôm nay lại lễ phép như vậy rồi? Chẳng lẽ bởi vì bị tôi phát hiện cậu trèo tường ra ngoài sao?"

Mạc Vong: "....." Oa, ý giễu cợt vô cùng rõ ràng, tình cảm của hai người này rốt cuộc là kém đến mức nào chứ? Tuy nói vậy, nhưng trèo tường quả thật là không đúng lắm, vì vậy cô rất biết nghe lời nói xin lỗi.: "Thật xin lỗi, lần sau sẽ không như vậy nữa."

Mục Tử Du: "....." Người này uống lộn thuốc sao?

Được rồi, đã quen với "Thạch sư đệ" bình thường luôn đối chọi gay gắt, loại "Thạch Vĩnh Triết" kiểu "Ôn hòa lễ phép" này, thiếu niên bày tỏ thật lòng tiêu thụ không nổi.

"Mục Sư huynh, nếu như không có những chuyện khác, em đi trước....." "Thiếu niên" vừa nói, vừa yên lặng chuẩn bị rút lui.

"Chờ một chút." Mặc dù không có chứng cứ gì rõ ràng, nhưng Mục Tử Du rõ ràng đã nhận ra có chỗ không đúng, căn cứ vào nguyên tắc "Thà giết lầm 3000, còn hơn bỏ sót một", hẳn gọi đối phương ở lại.

Trong lòng Mạc Vong lẹ loi đầy mặt, dừng bước lại: "..... Còn có chuyện gì khác sao?" Quả quả quả quả nhiên bị phát hiện rồi sao?

Đang lúc do dự, đối phương đã đi về phía hắn, nụ cười trên mặt chẳng biết lúc nào cũng đã thu lại vài phần, lại ngoài ý muốn khiến cho cô cảm thấy Mục Sư huynh như vậy rất chân thật, tối thiểu so với việc cười híp mắt cả ngày chân thật hơn nhiều, cho nên nói, chẳng lẽ hắn không ghét A Triết, mà là thích vô cùng? Không phải chủ Thạch đã nói sao? "Đàn ông sẽ biểu lộ con người thật của mình trước mặt người mà mình tín nhiệm"..... Cô gái lặn lội cảm thấy bản thân đã phát hiện ra một bí mật trọng đại.

Chỉ là trong chốc lát, Mục Tử Du đã đến gần trong gang tấc, rốt cuộc dừng bước lại trong nháy mắt, hắn mở miệng hỏi: "Thạch sư đệ."

"Hà?"

"Cuộc thi của cậu vừa mới kết thúc?"

"Đúng, đúng." Dưới giọng nói gần như "Ép hỏi" này, Mạc Vong khó tránh khỏi có chút khẩn trương.

"Vậy tại sao lại tới chỗ này?"

"Éc....." Cũng không thể trả lời là "Muốn đi ra ngoài giành kẹo que" chứ?

Mạc Vong vô cùng rối rắm—— một mặt, không thể nói thật; mặt khác, lại không thể gạt người. Vì vậy cô lại bắt đầu suy tư, đến tột cùng nên nói cái gì mới phải đây? Nghĩ tới, nghĩ tới, cô gái thói quen dùng mũi chân phải đá đá chân trái, nhân tiện hơi hoạt động □ trọng tâm cơ thể, để cho bản thân hơi thả lỏng một chút.

Nhưng là, cô đã phạm phải một sai lầm vô cùng lớn. Đây không phải là thân thể của cô!

Chân của thân thể này lớn hơn cô rất nhiều!

Nói tóm lại, động tác này mang tới kết quả chính là——Mạc Vong không cẩn thận mất thăng bằng.

"Ah? Sư huynh anh tránh ra..... A!!!" Tác hại của việc thay đổi thân thể lúc này đã xuất hiện, trong lúc nguy cấp cô gái căn bản không cách nào khống chế nó ngã về một bên được.

Tất cả đều đột nhiên xảy ra.

Mặc dù bản lĩnh của Mục Tử Du cũng không tệ, nhưng thật lòng cũng không ngờ được sẽ xảy ra việc như vậy, do ứng phó không kịp, bị "Thiếu niên" đè lên, té nhào xuống đất.

"Àm!"

Sau một tiếng vang trầm đục, hai người thành công cùng ngã trên mặt đất.

Mặc dù biến thành "Đệm lưng", nhưng bởi vì phía dưới là sân cỏ, nên Mục Tử Du cũng không có cảm thấy quá đau đớn. Hơn nữa, so với đau đớn trên thân thể, thứ hắn đề ý hơn là sự chán ghét trong lòng.

Đầu tiên, hắn ghét Thạch Vĩnh Triết;

Tiếp theo, hắn vô cùng ghét Thạch Vĩnh Triết;

Lần nữa, hẳn thật vô cùng ghét Thạch Vĩnh Triết;

Tiếp tục lần thứ..... Có lẽ là bởi vì mới vừa đánh thắng một trận bóng, trên người thiếu niên đầy mồ hôi, nói dễ nghe là đầy mùi vị đàn ông, nói khó nghe thì đều là mùi mồ hôi được không? Mặc dù cũng không đạt đến trình độ "Mồ hôi bắn", nhưng cùng là đàn ông, lại có thích sạch sẽ từ nhỏ, hơn nữa vô cùng chán ghét đối phương, thì đối với Mục Tử Du mà nói, đây quả thực là Độc • Dục • Xuyên • Ruột!

Tiếp theo nữa, người này chảy mồ hôi còn chưa tính, hẳn lại chỉ mặc quần áo chơi bóng, mồ hôi toàn bộ dính vào người hẳn được chứ? Bộ quần áo này phải vứt bỏ.

Cuối cùng, quả nhiên hẳn thật sự vô cùng ghét Thạch Vĩnh Triết!!!

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, thật lòng Mạc Vong đã đoán sai, đàn ông không chỉ thể hiện con người thật sự của mình trước mặt người thân thiết, mà trước mặt người mình ghét cũng sẽ như vậy.....

Nhưng tất cả những thứ này, lại trong nháy mắt có sự thay đổi đến trời long đất lở.

Lúc ấy, Mục Tử Du đang giơ tay lên, bộ mặt chán ghét muốn người nằm ở trước ngực mình đẩy ra (bởi vì lúc đứng hai người cách nhau một khoảng, cho nên mới đã tạo thành kiểu tư thế "Chiều cao hơn kém rõ ràng" như vậy, thật ra thì nếu so sánh thì tên gia hỏa nhỏ hơn một tuổi Thạch Vĩnh Triết này so với "Sur huynh" cao hơn một chút), nhưng trước đó, "Thạch Vĩnh Triết" đã tự động ngừng đầu lên.

Hai mắt nhìn nhau.

"Đừng!"

"Đừng! Đừng!"

.....

Có tiếng gì đó liên tục vang lên trong người, nó kiên trì bền bỉ gõ vào tai, làm cho người ta vừa phiền não lại khó có thể dứt bỏ.

Ánh mắt của hẳn thật đúng là đẹp —— đây là ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong lòng của Mục Tử Du. Ngay sau đó, sắc mặt hẳn khê biến, tại sao lại có ý nghĩ như vậy chứ? Vậy mà..... Tròng mắt đen nhánh gần trong gang tấc, ánh mắt giống như được nước suối rửa sạch, hoàn toàn xóa bỏ căm thù và bài xích, vào giờ phút này, trong đó, đều là áy náy và lo lắng.

Chẳng biết tại sao, đôi mắt này trùng khớp với một đôi mắt khác trong đầu.

Điểm giống nhau của thanh mai trúc mã?

Không..... Đây quả thực giống như là.....

Nếu như Mục Tử Du không có mất đi trí nhớ lúc trước, như vậy hẳn nhất định có thể hiểu giờ phút này đến tột cùng đang có chuyện gì xảy ra, đáng tiếc, trong thực tế không tồn tại "Nếu như", cho nên hẳn hoàn toàn không hiểu rõ tình huống hiện tại là như thế nào.

Điều duy nhất biết chính là.....

Hắn phát hiện hình như chính mình cũng không chán ghét đối phương đến vậy, ít nhất là trong giây phút này, không chỉ có như thế, ngược lại còn có một loại ý nghĩ "Đến gần hơn một chút nữa".

Đây rốt cuộc là.....

"Sur huynh, anh không sao chứ?"

"..... Ừ."

"Em dẫn anh đến phòng y tế."

"..... Không cần."

"Nhưng....."

"Cậu đi đi." Để cho hẳn một mình yên tĩnh suy nghĩ một chút.

"..... Em biết rồi." Quả nhiên trước đó nghĩ sai rồi, sur huynh thật ra thì rất ghét A Triết mà? Lại nói, đây rốt cuộc là tại sao vậy chứ?

Mang theo nghi ngờ như vậy, "Thiếu niên" rời đi.

Mà cô cũng không biết, sau khi mình rời đi không lâu, thiếu niên vẫn nằm trên đất ngẩng đầu lên, hung hăng nện xuống bên cạnh, phun ra một câu trước đây chưa từng thấy:"Đáng ghét!".

Có lẽ những người khác nghe được sẽ cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng chỉ có Mục Tử Du tự mình biết, một câu này cũng không đủ để hình dung tâm trạng rối rắm của hắn giờ phút này.

Đầu tiên là đối với cô gái kia.....

Kế tiếp lại đối với người này.....

Hắn bị làm sao rồi hả?!

Mà hắn cũng không biết, ở cách đó không xa, có người mỉm cười chụp được tình cảnh vừa nãy. Máy ảnh rất nhanh đã in ảnh chụp ra ngoài, tay trái của chủ nhân máy ảnh cầm tấm hình mới in, tay phải lại cầm một cái khác ——"Mỹ nhân" tóc vàng hôn môi thiếu niên tóc đen.

Hắn nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, không nhìn được liền phát ra một tiếng cười nhẹ: "Tử Du, chẳng lẽ trời sinh cậu ‘ 100% bị đồng tính đây ngà ’ sao? Umh, đáng vẻ rất có ý tứ, tớ có nên thử một chút không nhỉ?"

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Đẩy Ngã Cái Gì Ghét Nhất Rồi ! Bạn Gái Cái Gì Ghét Nhất Rồi ! (2)

Bên này, chuyển đổi thân thể với Tiểu Trúc Mã của mình, Mạc Vong rất ung dung cứ té ngã lại phui mông đi tiếp, mà bên kia, rốt cuộc mọi người cũng hiểu rõ hiện tại đang xảy ra tình huống gì rồi, tại sao hiểu? Đương nhiên là từ miệng ‘Con mèo tư thông với địch’ mang tên Brad mà biết được, không cần phải cho nó cá khô, chỉ cần Esther nhìn nó một cái, con này lập tức đáp lại, lưỡi cũng không lú dù chỉ một chút.

"Chuyển đổi linh hồn?"

"Chính là như vậy meo meo ~" Mèo trắng xấu xa cọ cọ vào ống quần ‘Nam thần’, trả lời: “Đó cũng chính là năng lực của Saka~”

Thanh niên khẽ vuốt cằm: "Thì ra là như vậy."

“Nhưng mà hôm nay chính là do nó gặp được vận may, lần trước còn phát động thất bại! Có lẽ là bởi vì trong thời gian này đã tích lũy đủ lượng ma lực thôi."

Vì sao mấy người này có thể bình tĩnh thảo luận như vậy?

“Dũng giả đại nhân” muốn khiêu chiến mọi người thì sao?

Đáp án chính xác là: hắn đang ngồi chồm hổm ở góc tường!

Vì sao?

Dũng giả đại nhân vĩ đại lại có thể bị Ma vương tàn ác chiếm cứ thân thể!

Đây là chuyện si nhục đến mức nào chứ!

Quả thật không thể chịu được có được không?!

Vì vậy, sau khi người này phát hiện thân thể có sự thay đổi, rung rung ngồi xổm gần góc tường, tiện tay nhặt một nhánh cây vẽ vòng tròn, vừa vẽ còn vừa khẽ nói thầm: "A..... Quả nhiên vẫn là chết đi..... A..... Cuộc sống đã quá tuyệt vọng..... A....."

Đáng tiếc, nóc nhà đột còn gặp mưa suốt đêm

"Mạc Vong!" Đột nhiên có người kêu lên tên "Thiếu nữ".

Dũng giả đại nhân nhanh chóng ngẩng đầu lên, Ma vương? Ma vương ở chỗ nào? Ma vương ở nơi nào? A lộc cộc ~~~~~

Nhưng nhìn mãi xung quanh vẫn không thấy Ma vương ở đâu? Không đúng, hiện giờ hắn chính là Ma vương TAT phải là tìm "Minh" mới đúng.....

"Có thể nói chuyện một chút không?"

Dũng giả đại nhân sừng sốt trong chốc lát, rốt cuộc ý thức được, người vừa mới gọi hắn là Ma vương là một cô gái có mái tóc dài xõa ngang vai, hình như là muốn nói chuyện với hắn, nhưng vấn đề là, bọn họ không có quen biết mà (dĩ nhiên, đây chỉ là hắn cho là như thế, nếu như Mạc Vong đích thực ở đây, tám phần có thể nhận ra đối phương, không sai, chính là cô gái đưa khăn lông và nước vừa rồi)! Không thể nào tin được, hắn đưa tay chỉ cái mũi của chính mình, nghiêng đầu hỏi xác nhận lại một lần nữa: "Cậu tìm tôi?"

"..... Ừ." Cô gái gật đầu một cái.

"Ừ." Dũng giả đại nhân gật đầu một cái, loại chuyện như vậy hắn cũng không ghét bỏ, thân là "Dũng giả", trừ đi việc phải tiêu diệt Ma vương, thỉnh thoảng cũng phải giúp đỡ những người dân khác, đây là chuyện vô cùng bình thường, vì vậy "Hắn" đứng lên, tiến vài bước về phía cô gái, rất là khí phách nói: "Nói đi, có chuyện gì muốn tôi giúp vậy?"

Cô gái: "....." Cái tình huống này có chút không đúng rồi.....

"Dao Dao." Đúng lúc này, nữ sinh buộc tóc đuôi ngựa ngày đó đứng bên cạnh giường cũng chạy tới.

"Tiểu Khả, tại sao cậu....."

"Tớ không yên tâm"

"Tớ.. một mình tớ cũng không có việc gì đâu."

"Nhưng....."

Dũng giả đại nhân đứng nghe mãi cũng đã không còn bình tĩnh, nói giỡn, mặc dù hắn lấy giúp người làm niềm vui, nhưng thời gian rất là quý giá đó? Mỗi một phút đều phải được sử dụng cho việc “Đánh bại Ma vương”, hơn nữa việc cấp bách nhất bây giờ là phải “Đoạt lại thân thể” có được không? Nào có cái gì ý định nghe thiếu nữ tâm sự a.

“Các cậu tìm tôi rốt cuộc có chuyện gì? Nếu không nói, tôi đi đây."

“Đợi đã....." Nữ sinh buộc tóc đuôi ngựa tên Tiểu Khả gọi hắn lại, liếc nhìn nhóm người đứng cách đó không xa,: "Ba người chúng ta có thể nói chuyện riêng một chút không?"

"Nói chuyện riêng?" Dũng giả đại nhân quay đầu lại nhìn, cảm thấy cũng nên tránh xa đám tay sai của Ma vương, vì vậy gật đầu một cái, chỉ về phía góc rẽ của sân thể dục,: "Chỗ đó được không?"

"Ừ."

Vì vậy mấy người đi về phía bên đó.

Mà đồng thời, ba người Thủ Hộ Gia cũng phát hiện ra động tác của bọn họ, Thain đang muốn đuổi theo, lại bị Esther một tay ngăn lại, hắn khẽ lắc đầu một cái: "Vị trí kia rất thích hợp." Mặc dù không nghe được âm thanh, nhưng có quan sát được động tác của đối phương, nhưng nếu như bọn họ tiến lên, "Dũng giả" chắc chắn sẽ tiếp tục thay đổi vị trí, đến lúc đó chưa chắc đã có vị trí dễ dàng quan sát như bây giờ.

"Được rồi." "Mạc Vong" dựa lưng vào tường, hai chân bắt chéo, đôi tay ôm cánh tay, đầu buông xuống, sau khi bày ra kiểu tư thế vô cùng khốc này, lần nữa hỏi: “Rốt cuộc các cậu cần tôi giúp chuyện gì?”

Hai cô gái: "....." Thân ái, đây là kiểu gì vậy?!

Sau khi liếc nhau một cái, nữ sinh tên là "Tiểu Khả" nói ra: "Không..... Thật ra thì chúng tôi là muốn hỏi, cậu và Thạch Vĩnh Triết rốt cuộc có quan hệ gì?"

Thầm mến là chuyện cực kỳ đầu khổ.

Thật ra thì Thạch Vĩnh Triết thật sự không có nói láo, thật ra thì hắn..... Khụ, còn rất được hoan nghênh. Dĩ nhiên, cho dù như vậy cũng không cách nào thay đổi "Bi kịch" của hắn, sự thực, người này cũng đi thăm mến người ta, người khác thích hắn không lạ gì, nhưng người hắn thích lại giống như không có thích hắn, quả thật quá ngược tâm phải hay không!

Dĩ nhiên, thiếu niên không biết rằng, nữ sinh tên là "Dao Dao" cũng là học sinh được chuyển đến trường này, bởi vì gia đình dọn nhà, nên năm nay mới chuyển đến ngôi trường này. Mà trước đó, cô đã yên lặng quan sát hắn rất lâu rồi, cho đến một đoạn thời gian trước, sau khi được bạn nói rõ cảm giác của mình đối với hắn chính là thăm mến, lại nghe nói "Thạch Vĩnh Triết và Mạc Vong chỉ là quan hệ thanh mai trúc mã", cho nên mới quyết định tới tỏ tình, sau đó thăm thiết bị phát thê người tốt.

Vốn là muốn từ bỏ, nhưng ai có thể đoán được cuộc sống lại thay đổi thất thường như vậy, trong đêm Vạn Thánh, hắn lại chính là người đã cứu cô khi cô bị dọa đến ngất xỉu. Nếu như đây là bước ngoặt của vận mệnh, cô nghĩ bản thân nhất định phải nắm chắc nó, nhưng sau đó, càng ngày cô lại càng cảm thấy không đúng lắm—— dù là thanh mai trúc mã, cũng thân mật hơi quá rồi?

Mặc dù tuổi không lớn lắm, nhưng kỳ thật cô vẫn có khả năng quan sát phân biệt đúng sai, thích một người không phải là sai, nhưng nếu như bởi vì điều

đó mà làm ra những việc hại người lợi mình, đó chính là sai lầm lớn. Nếu như bọn họ thật sự là quan hệ kia, như vậy cho dù khó khăn hơn nữa, cô nhất định sẽ buông tha, ít nhất đã tỏ tình rồi, cũng nhận được trả lời, sẽ không có tiếc nuối.

Mà cô gái không biết rằng, bạn tốt "Tiểu Khả" thật ra thì đã sớm nhận ra "Hai người vô cùng thân mật", đây đại khái là chỉ "Người ngoài cuộc sáng suốt", chỉ là dù thế nào cũng không thể nể tâm nói ra những lời như vậy với bạn tốt, đây cũng là nguyên nhân ngày đó cô lộ ra địch ý với Mạc Vong.

Dù sao mọi người đều ích kỷ, “Giúp người thân” là tính bẩm sinh, không thể chỉ trích.

Mà khi “Dao Dao” tình ngộ lại muốn chủ động hỏi rõ ràng thì “Tiểu Khả” càng ủng hộ 100% , tình cảm của phái nữ thường là như vậy —— Cậu muốn đâm người tôi đưa cậu con dao, cậu muốn đào tường tôi đưa cậu cái cuốc. Không quá lý trí, nhưng đủ chân thành tha thiết.

Cho nên, mới có câu hỏi đồng nhất như hiện giờ —— “Cậu và Thạch Vĩnh Triết có quan hệ gì?”

"Hả?" Dừng giả đại nhân sừng sốt, hai cô gái này tới tìm hấn là để hỏi loại chuyện nhảm chán này sao? Chỉ là nhìn biểu tình của cô gái, hình như còn rất thành tâm, thôi, hay là trả lời họ vậy. Vì vậy hấn nói thật,: "Tôi và hấn chặt chẽ không rời."

"Chặt chẽ không rời?"

"Không sai."

"Đến..... Tôi trình độ nào?"

"Tất cả mọi thứ đều chặt chẽ không rời! Đã sớm hợp hai làm một, trở thành một thể! Tôi chết hấn cũng chết, hấn đã chết tôi cũng không thể sống được, hiểu chưa?" Cô em này rốt cuộc dẫn đến mức độ nào vậy!

"Hợp, hợp hai làm một.....Tôi biết rồi." Cô gái tên là "Dao Dao" nói xong, một tay bịt miệng, khóc chạy đi.

"Dao Dao!" Nữ sinh còn lại hô một tiếng, cũng đuổi theo.

Chỉ là chốc lát, tại chỗ chỉ còn lại một mình dừng giả đại nhân, hấn nghiêng đầu một chút, trong lòng cực kỳ nghi ngờ, mới vừa rồi cô bé kia là khóc phải không? Là khóc không sai chứ? Đây sẽ không phải là trách nhiệm của mình chứ? Vấn đề là, hấn rốt cuộc đã nói gì để rồi gây ra hậu quả này vậy?

Không• hiểu • một • chút • nào!

Mà lúc này, khoác da "Thạch vĩnh triết", Mạc Vong đang tên đường đi đến sân thể dục, trong lòng vẫn còn ở không ngừng suy tư "Mục Sư huynh có thù oán gì với A Triết vậy? Tại sao Mục Sư huynh đối với A Triết lại là lạnh lùng trường mắt nhìn nhau? Chẳng lẽ đây chính là “Tình yêu M đích thực” trong sách nói? Cảm giác không đúng chỗ nào.....", Sắp đi đến cánh cửa của Thế Giới Mới, kết quả lại phải gặp phải ngã rẽ, một sư muội lại đâm đầu vào trong ngực cô.

Mạc Vong: "....."

"Thật xin lỗi..... Thật xin lỗi....." Phát hiện bản thân đâm phải người khác, sư muội liên tục nói xin lỗi.

Cô vội vã khoát tay: "Không, không sao, là do tôi đi bộ cũng thất thần."

"Thật vô cùng....." Lời của cô gái đột nhiên dừng lại, một giây kế tiếp, những giọt nước mắt đọng đầy trong hốc mắt, rốt cuộc chảy xuống.

"..... Cậu làm sao vậy? Tôi đụng cậu bị thương rồi sao? Thật, thật, rất xin lỗi." Mạc Vong bị tình cảnh bất thành linh xuất hiện này làm cho luống cuống tay chân, có lòng muốn tìm khăn tay, vấn đề là trên người "Thạch Vĩnh Triết" đang mặc áo thể thao, làm sao có những loại đồ như vậy được, cũng không thể chia tấm lưng rộng này ra cho người ta lau nước mắt đi?

"Không, không phải là lỗi của cậu."

"Éc....."

"Chúc các cậu hạnh phúc."

"Hả?" Đầu của cô em này không phải bị ngu rồi chứ?

"Lúc trước khiến cậu rước thêm phiền toái rồi, thật sự xin lỗi."

"....."

"Cậu và cô ấy rất xứng đôi..... Tạm biệt!"

Nói xong, như trút được gánh nặng, cô gái lần nữa khóc chạy đi.

Cô gái đang chạy đuổi theo dừng lại ngay cạnh bước chân của “Thiếu niên”, trừng mắt liếc hấn một cái: "Nếu đã ngủ với bạn gái thì xin hãy giữ tự trọng,

chớ cả ngày lẫn đêm đi thả thính!"

"....."

Cho đến khi hai người cũng chạy xa, Mạc Vong mới phản ứng lại.

Hai sư muội này có lẽ là muốn nói với "Thạch Vĩnh Triết", đợi đã nào...! A Triết..... Có bạn gái rồi hả?

Chuyện...Chuyện từ khi nào vậy?

Tại sao cô hoàn toàn không biết?

Đợi đã, ai có thể giải thích với cô một chút, ngủ, đã ngủ với nhau rồi cuộc là chuyện gì!!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Biến Thái Cái Gì Ghét Nhất Rồi ! Cười Giỡn Cái Gì Ghét Nhất Rồi !

Mặc dù không quá rõ quá trình “Ngủ” là như thế nào, nhưng Mạc Vong đại khái cũng hiểu chuyện gì xảy ra, vì vậy. . . . .

Sấm • sét • giữa • trời quang!

Không • phải • vậy • chứ!

Có thể tưởng tượng sao?

Giống như là hai đối thủ luôn tranh đấu với nhau, cho tới nay kết quả đều là 50:45, mặc dù có chênh lệch nhưng còn có thể đền bù, nhưng mà! Một ngày nào đó, đối thủ B đột nhiên phát hiện, thì ra là không biết ở khi nào đối thủ A đã Thăng Tiên rồi, còn đứng ở đám mây cúi đầu bề ngễ nhìn mình. . . . .

Cô đi đi đi đi !!

_____ Tiếng lòng của cô gái đại khái là như vậy.

Nếu như đổi lại người là khác, tuyệt đối biết đó là nói láo, bởi vì quanh năm Thạch Vĩnh Triết đều bị thương tóa ra hơi thở “Đồng Ồ trình”, khụ khụ, đây là một loại cảm giác chỉ có thể hiểu nhưng không thể diễn đạt, nếu như nhất định phải dùng một phép toán để chứng minh lời nói này, đại khái là ——"Kiểu ngạo + lời nói ác độc + dễ xấu hổ = xử nam vạn năm". Dĩ nhiên, bởi vì thành tích môn số học của cô gái chỉ là bình thường, lại không có điều kiện để chứng minh, cho nên trong khoảng thời gian ngắn không có biện pháp suy luận ra nó.

Đơn giản mà nói, mặc dù Mạc Vong tin tưởng Tiểu Trúc Mã của mình tuyệt đối sẽ không đi quá giới hạn cuối cùng như vậy; nhưng mặt khác, cô lại cảm thấy những lời sư muội nói vừa rồi cũng có thể là sự thật, nếu không làm sao lại khóc đến như vậy. . . . . Cho nên nói đến cùng vẫn là nói người này đã đi tới cái gì giới hạn, làm chuyện gì đi quá giới hạn!

Mang theo nghi ngờ như vậy, cô vẫn tiếp tục đi về phía sân thể dục.

Cùng lúc đó, trong đầu dung giả cũng vô cùng mờ mịt, hần cần thận nhớ lại những lời mình đã nói, nhưng dù nghĩ thế nào cũng không phát hiện ra ở đâu có vấn đề, nhưng như vậy thì tại sao sư muội kia lại khóc? Nhưng hần là dung giả đại nhân đại biểu cho chính nghĩa, tại sao có thể làm ra chuyện xấu giống như Ma vương được (Mạc Vong: Tôi chưa từng làm, thật!)? Hần rất đề ý, vô cùng đề ý, vì vậy lặng lẽ quay trở lại bên cạnh mấy người (Để đòi lại thân thể từ tay Ma vương, nhất định phải theo sát tay sai của tên tà ác đó!), có lòng muốn hỏi, nhưng không thể được ! Hần đường đường là dung giả, làm sao có thể thỏa hiệp với lũ tà ác này? !

Vì vậy bây giờ có thể đặt câu hỏi với:

Người bạn nhỏ thứ nhất, Brad.

"Ta nói. . . . ."

". . . . ." Ôm lấy ống quần Nam Thần cọ cọ.

"Bra. . . . ."

". . . . ." Tiếp tục cọ, liều mạng cọ.

"Này. . . . ."

". . . . ." Có thể cọ thật vui chết đi được.

—— Cái trán ha ha ha, cứ như vậy cọ qua cọ lại trên người Esther đại nhân, thật ớ dễ ớ chịu ~

Nhìn chăm chú vào mèo Brad đã vui đến nhộn nhèo, dừng giả đại nhân nắm tóc trên trán, lặng lẽ bỏ qua sự lựa chọn này, nhìn về phía ——

Người bạn nhỏ thứ hai, Saka.

Con này thì ngủ rất là say.

Muốn cho nó tỉnh lại, không dễ dàng như vậy.

Điều này, Thạch Vĩnh Triết chân chính cũng đã được thấy qua, mặc dù lời cái đuôi của nó như cây rẻ lau kéo đi kéo lại lau dọn phòng, đến cuối cùng, gian phòng sạch sẽ, người thì mệt chết đi được, nó vẫn bất động như núi.

Nhưng là, nó có một nhược điểm, đó chính là!

Dừng giả đại nhân móc túi, không sai! Trong túi thiếu niên luôn mang theo kẹo với nhiều loại mùi vị khác nhau, nắm chặt cơ hội có thể đưa cho Tiểu Thanh Mai ăn—— nhưng hàng hai này hoàn toàn quên mất mình đã bị đối thân thể —— cũng may trong túi áo khoác của cô gái thật sự còn có một viên kẹo.

Hắn đem viên kẹo đến trước mũi Bạch Cầu, quơ tới quơ lui .

Quả nhiên, lỗ mũi khẽ rung động mấy cái.

Nhưng là chỉ là mấy cái mà thôi, vẫn như cũ ngủ rất ngon.

". . . . ." Tại sao không có phản ứng vậy? Dừng giả nghi ngờ, cảm thấy rất là kì quái, trong lúc không chú ý, cũng vô ý thức đem viên kẹo đến gần Bạch Cầu hơn.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh.

Chỉ thấy Bạch Caru đột nhiên mở miệng rộng: "A ô" một tiếng, đem bàn tay "Cô gái" và viên kẹo cùng ngậm vào trong miệng.

Dừng giả: ". . . . ." Tên này lại còn giờ trò lừa bịp!

Chỉ là chốc lát, Bạch Cầu "Phụt!" một tiếng nhỏ vỗ kẹo và tay ra ngoài, hài lòng ngậm kẹo tiếp tục đi vào giấc ngủ, từ đầu đến cuối ngay cả mắt cũng không buồn mở. Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, có thể làm "Dừng giả" đến trình độ này, thiếu niên cũng thật lòng là đã áp chế đến trình độ nhất định, dĩ nhiên, bình thường Thạch Vĩnh Triết cũng không quá quan tâm cái vấn đề này.

Vấn đề là, hắn không ở trong thân thể, không có nghĩa là hai tên này có thể không thêm đề ý đến hắn như vậy.

Dừng giả trong nháy mắt đã điên lên, đầu tiên hắn đem bàn tay đầy nước miếng cọ đi cọ lại trên người Saka, rồi sau đó nhắc cổ con chó lác qua lác lại: "Khôn kiếp! Mày tỉnh lại cho tao ! Ăn kẹo của tao rồi thì mau sống lại!"

Sau khi lác như vậy hai ba phút.

Bạch Cầu mới lười biếng mở cặp mắt ra, nếu như nói bình thường là mắt cá chết, như vậy giờ phút này chỉ có "Một phần ba con mắt cá chết" , nó ngáp một cái, lăm bầm lăm bầu nói: "Kẹo không phải là của người, là của Ma vương chứ?"

". . . . . Dài dòng!"

"Tự nhiên móc túi trộm đồ của người ta như vậy, người thật sự là dừng giả sao? A, thật là xấu hổ, không cách nào nhìn thêm được nữa!"

"Vậy giả hóa biết của trộm cắp còn ăn luôn như mày có tư cách gì mà nói tao chứ? !"

"Nếu như bản thân người cũng thừa nhận đó là của trộm cướp, vậy hãy mau tìm một góc tường rồi ngồi sám hối đi, chớ quấy rầy người ngủ, khôn kiếp."

"Mày câm miệng cho tao !"

"Chắc chắc chắc. . . . ." Sau khi Bạch Cầu nhẹ chắc mấy tiếng, đôi mắt cá chết màu đỏ tươi hơi mở to chút, dùng kiểu giọng nói "Không nhìn ra người thì ra là thứ người như thế" không có hạn cuối nói, "Hay là nói, ý định của người không phải là trộm kẹo, mà là mượn lớp quần áo ngăn cách cảm thụ da thịt mịn màng của thiếu nữ . . . . ."

"Mày nói đủ rồi đấy ! ! !" Dưới con nóng dần, dừng giả cầm đầu chó hung hăng ném nó xuống mặt đất.

Chỉ nghe "Ầm!" một tiếng, trên nền xi măng trong nháy mắt xuất hiện một cái hố đầu chó nhỏ sâu chừng mười cm.

Mấy người bên cạnh rồi rít im lặng.

Thain: "Oa. . . . . Tiểu Ty Ty bệ hạ dịu dàng như vậy thật sự là quá tốt."

Grays: ". . . . . Theo một ý nghĩa nào đó xác thực. . . . ."

Esther: "Cho dù là mỉm cười hay nắm đấm, thứ bệ hạ ban cho chúng ta đều là tốt nhất, làm bề tôi chỉ cần vui vẻ nhận lấy."

Brad: "Esther đại nhân nói rất đúng!"

"Đúng cái quỷ, đó là tiêu chuẩn run M chứ?"

Dừng giả dĩ nhiên không thể nhỏ ra những lời chuyên nghiệp như vậy, người châm chọc còn lại chỉ có thể là Saka, sự thật chứng minh, bộ não của con này thật sự vô cùng căng, chỉ thấy hai cái móng vuốt lông lá đặt bên cạnh hơi dùng sức, đã có thể rút ra cái đầu đang cắm xuống đất, sau đó trái vung phải vẩy, lại lấy một đệm thịt cả thân vuốt vuốt mặt: "Ta đi, cái tên nhà người cũng dùng sức quá lớn rồi, bấp thịt trên mặt của ta cũng cứng ngắc rồi."

"Đó đều là lỗi của mày!"

"Được rồi, được rồi, sợ ngươi rồi." Nó một bộ dáng "Ta đây tâm tình tốt nhân phẩm tốt, đại nhân đại lượng không so đo với ngươi" thờ dài, lần nữa nằm xuống lại trên đất,: "Nói đi, ngươi rút cuộc tìm ta có chuyện gì?"

Dừng giả đại nhân nhất thời im bật, đúng vậy, hấn mới vừa rồi là muốn hỏi gì?

"Này này, không phải quên mất chứ? Dù gì ngươi cũng là dừng giả, không đến nỗi mất mặt như vậy chứ?" Theo một ý nghĩa nào đó nói, Nạch Cầu thật sự đã nói trúng tim đen.

". . . . . Dài dòng!" Thật xin lỗi, hấn chính là như vậy mất thể diện! A, đúng rồi, là cái này,: "Tao là muốn hỏi, khụ khụ khụ, ở dưới tình huống nào, một cô gái sẽ tức giận với người khác?"

". . . . . Cái người khác đó chính là chỉ ngươi chứ gì." Mắt cá chết nhìn.

"Câm miệng, không liên quan đến vấn đề đó!"

"Tại sao phải giận ngươi chứ. . . . ."

"Ừ. . . . . Không đúng, không phải giận tao, là tức giận với người khác."

"Có lẽ là bởi vì ngươi trong lòng có cất giấu thứ gì đó thôi." Bạch Cầu yên lặng châm chọc.

"Thân ta là dừng giả, trong lòng có kiếm rất là bình thườn!" Người nào đấy không thấy hổ thẹn ngược lại rất vinh dự nói.

Saka: ". . . . ." Này này, cứ điềm nhiên thừa nhận như vậy thật sự là không có vấn đề sao? Hạn cuối của dừng giả lần này thật sự là sâu không lường được. Nó nghiêng đầu suy tư chốc lát, đột nhiên lại mở miệng nói,: "Dưới váy ngươi hình như có đồ gì đó."

"À?" "Thiếu nữ" hơi sững sờ, sau đó vô cùng tự nhiên nhấc váy của mình lên, nhìn xuống dưới,: "Không có gì cả mà."

Nhưng vào lúc này, một người đột nhiên xông lên, đè tay của hấn xuống.

"Dừng giả đại nhân, không được phép làm ra những chuyện quá phận với thân thể của bệ hạ." Esther giữ chặt làn váy của cô gái, mặt nghiêm túc nói,: "Nếu không. . . . ."

"Quá đáng? Ngươi có ý gì?"

Esther: ". . . . ."

Grays không nhịn được châm chọc: "Thân là dừng giả mà ngu ngốc như vậy thật sự không có vấn đề sao? Thain, ngươi bật mũi làm cái gì?"

"A ha ha ha. . . . ."

Nhưng vào lúc này, Saka một tay bịt mắt: "Tại sao sư muội tức giận, ta không rõ, nhưng mà, " trên mặt nó hiện lên vẻ mặt vô cùng đồng tình,: "Ta biết rõ, bây giờ ngươi cũng bị sư muội tức giận đánh rồi."

"Hả?" Dừng giả đại nhân ngơ ngác nghiêng đầu, không rõ chân tướng.

"Thạch Vĩnh Triết! ! !"

"Thiếu nữ" quay đầu theo bản năng, phát hiện "Thiếu niên" sắc mặt xanh đen đang đứng ở mình cách đó không xa, hấn trong khoảng thời gian ngắn có chút ứng phó không kịp: ". . . . . Á?"

"Cái tên biến thái này! ! ! ! !"

"Ah? ? ?"

Vì vậy, dũng giả đại nhân đang bất ngờ không đề phòng, lần nữa bị thảm bị đánh rồi.

Dĩ nhiên, người bình thường cũng biết, hấn thật sự là đáng đời. Dù sao nha, ở trước mặt mọi người làm ra loại hành vi thân (bian) sĩ (tai) như vậy, thấy thế nào đều là đang tìm đánh.

Trốn trong chỗ khuất, Saka lấy đệm thịt che miệng lại: "Hừ hừ" mà cười hai tiếng, trên mặt lộ ra vẻ mặt u ám: "Tiểu tử, dám đập khuôn mặt ánh tuấn của ta, chết đi."

"Bệ hạ, xin ngài tỉnh táo chút." Esther muốn ngăn cô gái lại, lại bị lời lẽ nghiêm khắc quát bảo ngưng lại.

"Câm mồm, Esther! Trước kia tôi xả giận xong không một ai được phép ngăn cản, đây là mệnh lệnh! ! !"

Esther: "Nhưng mà, bệ hạ. . . . ."

Cô gái mất điếc tai ngo, tiếp tục đánh!

Đánh, đánh, hàng hai là Dũng giả cũng biến mất, Tiểu Trúc Mã bình thường lại trở về rồi.

"Khoan, chờ một chút. . . . ." Người này rốt cuộc cũng có thể nắm lấy cơ hội ngăn cản công kích của Tiểu Thanh Mai: "Tỉnh táo, cậu bình tĩnh một chút."

"Cậu bảo tôi bình tĩnh thế nào? !" Mạc Vong bày tỏ mình không muốn nói nhiều với tên biến thái này, hết sức dứt khoát ra lệnh: "Nói đi, cậu muốn chết như thế nào? !"

". . . . . Đừng như vậy." Thạch Vĩnh Triết bày tỏ mình thật sự rất vô tội, "Chuyện đó không phải do tôi làm. . . . . Hơn nữa, " hấn hít một hơi thật sâu, đem câu nói hoàn chỉnh nói ra: "Cậu đang đánh thân thể của chính mình đó. . . . ."

". . . . . Tại sao cậu không nói sớm! ! !"

". . . . ." Hấn muốn nói, nhưng cô không cho hấn có cơ hội nói mà!

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Biến Thái Cái Gì Ghét Nhất Rồi ! Cười Giỡn Cái Gì Ghét Nhất Rồi ! (2)

Phần hai

Mọi người đều biết, một khi con người tức giận, rất dễ đánh mất lý trí.

Nhưng một khi tỉnh táo lại, sẽ cảm thấy áy náy với chuyện mình làm trước đó.

Bây giờ Mạc Vong cũng trong trạng thái như vậy.

Cô rất rõ, tên trúc mã ngu ngốc nhà cô nhất định sẽ không làm chuyện đó, nhưng mà không phải mới vừa rồi tức giận sao? Không nghĩ đến vừa này..... Hơi nóng một chút, khụ khụ khụ.....

Thạch Vĩnh Triết ở trong cơ thể Mạc Vong có chút xấu hổ gãi gãi hai má: "Này, không sao chứ?"

"Làm sao có thể không có việc gì hả?" Thạch Vĩnh Triết thở dài, "Cậu mới vừa rồi là thật sự muốn giết chết tôi sao?"

"Với việc làm của cậu, chết đến mười lần đều không đủ?"

"....." Được rồi, theo sự thật mà nói. Cho nên cái đề tài này tốt nhất là..... Bỏ qua đi, "Bây giờ vấn đề là chúng ta đổi lại chứ?"

"Tại sao muốn đổi trở lại?" Mạc Vong ôm cánh tay, rất khác với mọi ngày nở nụ cười lạnh, "Tôi cảm thấy như vậy rất tốt."

"Hả?" Đây này, cô là muốn ở luôn trong cơ thể hân sao?

"Thế nào, cậu sợ tôi đến tìm bạn gái cậu gây phiền toái sao?" Lý trí của cô đã khôi phục rất rõ ràng, loại này 100% là Mạc Tu Hữu[1], theo cách nói của ba Thạch thì —— trực mã nhà cô là một tên ngu ngốc, có thể của được con gái mới là lạ? Nhưng cô vẫn rất tò mò, hân rốt cuộc đã làm gì với cô gái này.

[1] Mạc Tu Hữu: thời Tống, Trung Quốc gian thần Tần Cối vu cho Nhạc Phi là mưu phản, Hàn Thế Trung bắt binh, bèn hỏi Tần Cối có căn cứ gì không, Tần Cối trả lời là Mạc Tu Hữu "Có lẽ có". Về sau từ này dùng theo nghĩa bịa đặt không có căn cứ.

"Gái, bạn gái? Đợi chút, tôi khi nào thì có bạn gái chứ?" Thạch Vĩnh Triết bị lời nói không đầu không đuôi làm cho đơ người, "Ai nói với cậu là loại quan hệ này?" Đợi đã nào...! Đầu óc của hân lúc này còn tốt hơn cô rất nhiều, hơn nữa hân bây giờ hoàn toàn có biến thành "Dũng giả" sau trí nhớ, chỉ là trong chốc lát, lộn xộn ra vấn đề mà cô nói lúc này, lập tức trên đầu nổi đầy hắc tuyến, Đây này, bạn gái cái gì? Có thể không nói lung tung được không? Rất dễ bị hiểu lầm đấy!

Vì vậy, giải thích hân.

Không thể không nói, làm ra bộ mặt dày giống như "Hợp Thể" các loại đối với thiếu niên thật lòng mà nói là quá khó khăn, thật may là trước khi hân nói, lấy tay khoắc lên vai hân kéo hân trở về, ở trước mặt mình cô mất thể diện so với ở trước mặt mọi người mất thể diện thì cái nào hơn đã rõ rồi!

"Ha Ha ha ha ha ha....." Nghe xong tất cả, Mạc Vong lập tức phun ra tiếng cười.

"Đừng cười!" Thạch Vĩnh Triết trước sau như một bức tượng nói: "Tóm lại, hay là trước tiên đổi trở lại đi." Cô cười lên dĩ nhiên rất đáng yêu, nhưng vấn đề là, bây giờ cô chính là dùng thân thể của hân, có thể tưởng tượng sao? Một thiếu niên tay ôm lấy bụng khom lưng cười to, đầu gối hai chân còn khẽ khép lại..... Thế nào cũng không có cách nào nhìn vào được!

"Không cần ~"

"Đây!"

"Tôi cảm thấy như bây giờ vô cùng tốt nha." Mạc Vong vươn tay lên sờ lên bắp thịt "Mình", "Mặc ít như thế cũng không lạnh, rất lớn ~" mùa đông cũng không sợ lạnh sao.

"....." Bởi vì động tác của Mạc Vong mà khuôn mặt Thạch Vĩnh Triết chợt đỏ lên, nghiêng đầu kêu, "Chỗ nào lớn hả?!"

Mạc Vong: "....." Mặc dù bình thường thường nhìn bộ dáng mình trong gương, nhưng kém xa giây phút nhìn trực tiếp như thế này, đứng ở trước mặt là mình, đồng thời cũng không phải là mình, như vậy cô cảm thấy có chút kỳ quái. Hướng chỉ, mới vừa rồi động tác A Triết..... Cô lẩm bầm nói: "Cậu đỏ mặt lên sao lại đáng yêu như vậy....." Rõ ràng hân là con trai chứ? Không khoa học chút nào!

"Cậu không thấy mình nhìn nhầm chứ?!" Thạch Vĩnh Triết bày tỏ mình thật long không muốn bị hình dung bằng từ "Đáng yêu", hân không thể nhịn được nữa mà châm chọc, "Cậu là muốn giúp tôi thay quần áo, tắm rửa và đi nhà cầu sao?!"

"..... Vậy đổi lại đi!"

"....." Mặc dù đã đạt được mục đích, nhưng người khác lại càng thêm khó chịu —— hân rốt cuộc là bị ghét bỏ nhiều bao nhiêu chứ!

Cuối cùng, dưới sự giúp đỡ của Tát Táp, hai người rốt cuộc cũng khôi phục như cũ.

Đạt được ước muốn Thạch Vĩnh Triết thở phào một hơi, nếu như ma pháp này mà không có biện pháp hóa giải thì..... Khụ khụ khụ, không được, không thể suy nghĩ nhiều!

Mạc Vong cũng cảm thấy vô cùng đau "A..... Đau....."

"Bệ hạ?" Esther ân cần hỏi, "Người sao vậy?"

"Tôi tự bị mình đánh."

"....." X cá N.

"Sớm biết như vậy sẽ chờ thương thể tốt lên rồi mới đổi lại." QAQ

Thạch Vĩnh Triết: "....." Thanh mai của tôi không thể âm mưu như vậy! #

Ngay sau đó, Thạch Vĩnh Triết đi vào phòng thay quần áo thay quần áo, mà Mạc Vong tắc khứ người bạn nhỏ trong nhà lấy về hành lý của mình, tất cả

không cần nhiều lời.

Ngày mai, cũng chính là chủ nhật.

Bầu trời tự dưng lại mưa xối xả như trút nước, dưới tình huống như thế, mọi người dĩ nhiên không thể nào ra ngoài, vì vậy cuộc hẹn "Bữa tiệc đồ nướng" chỉ có bị tạm thời gác lại rồi, dù sao đồ nướng chỉ có ở bên ngoài ánh sáng mới có không khí.

Nhận được tin nhắn thông báo thì Mạc Vong đang núp ở trong chăn, rồi rấm "Rốt cuộc cũng không muốn thức dậy".

Mọi người đều biết, trời mưa là thích hợp nhất để ngủ. Mà xưa nay cô vốn là người ham ngủ, cho nên như vậy là điều là vô cùng bình thường. Thế nên vừa nhận được tin nhắn, cô lập tức vui mừng, vì vậy vô cùng sung sướng bỏ điện thoại đi động xuống, trực tiếp ngủ đến buổi trưa.

Chuẩn bị xong bữa trưa thanh niên đi vào gian phòng thì thấy chính là một màn như vậy —— trên giường là một đám mây nhỏ, hoàn toàn không tìm được thân hình cô gái, chỉ có thể thấy ở chính giữa là "Một quả cầu nhỏ tròn tròn".

Esther khẽ thở dài một cái, đi tới bên giường nói nhẹ: "Bệ hạ, ngủ như vậy sẽ rất khó thở."

"....."

"Bệ hạ?"

"....."

"Bệ hạ....."

"Ừm....." Một chòm tóc chui ra từ trong chăn, tiếp đó lại không có phản ứng.

Esther: "....." Lần nữa thở dài, vươn tay nhẹ nhàng gạt chăn, "Bệ hạ, nên thức dậy rồi.""..... Không muốn, ngủ thêm một lát đã." Kéo chăn, nắm bắt động..... QAQ đi xuống dưới chui vào.....

"Bệ hạ, ngài vẫn hứa ăn bữa sáng." Về vấn đề nguyên tắc, nếu không có mệnh lệnh của cô, Esther bình thường sẽ không dễ dàng thỏa hiệp, "Bữa trưa làm ơn tắt đèn chút."

"Ta không đói bụng....."

"Bệ hạ, ngài....." Tiếng nói bỗng dừng ngưng hẳn.

Mặc dù ý thức còn có chút mơ hồ, nhưng một lát sau, Mạc Vong liền cảm thấy có cái gì không đúng —— tại sao Esther không cảm râm nữa? Không đúng, đây không phải là phong cách của hắn!

Được đối xử tốt như vậy, cô gái ở trong chăn lật người, chậm rãi gạt bỏ chăn, nhìn ra phía ngoài.

Nhìn xuống dưới liền bị dọa đến hết buồn ngủ.

Bởi vì, chẳng biết từ lúc nào Esther đã té xuống đất, cơ thể hơi co rúc, đôi tay đè ép trên ngực, trên trán đỏ mồ hôi hột.

"..... Esther?" Cô vội vàng vén chăn lên rồi xuống giường, bởi vì động tác quá nhanh, cô gần như là ngã xuống, nhưng mà bây giờ không phải là lúc để ý những thứ này, cô nén đau, "Esther, người không sao chứ?!"

Vừa hỏi cô vừa vô thức nắm tay Esther.

Lạnh quá!

Có lẽ là do ma lực gây nên, nhiệt độ cơ thể Esther vẫn thấp hơn người thường, nhưng, à lập tức bị như vậy, hiện tại cũng quá.....

Đang lúc cô lo lắng muốn chết thì đột nhiên Esther bật dậy nở một nụ cười.

Giống như băng sơn tan chảy, đây là một nụ cười mỹ lệ hiếm gặp.

Cũng do tính cách lạnh lùng nghiêm túc, nụ cười của Esther phải gọi là hiếm thấy, cho dù chung sống lâu như vậy, cô cũng chỉ mới thấy vài lần, lại không ngờ trong tình huống này.....

Lại nói chuyện này rốt cục có gì buồn cười?

Đáng cười chox nào?

Trong lúc cô tròn mắt há mồm thì Esther đột nhiên ngồi dậy, giọng điệu nhu hòa nói với cô: "Bệ hạ, đã dọa ngài sao?"

"..... Hả?"

"Chỉ là, nếu không làm như vậy, ngài hình như sẽ không dễ dàng thức dậy như vậy."

"..... À?"

"Bệ hạ, cơm trưa chuẩn bị sắp xong rồi."

"Hả..... Ah?????" Đây là đang dùng kế lừa cô thứ dậy sao?

Đợi chút, có nhầm lẫn gì chứ?

Mấy chuyện này nếu như là Greens hoặc là Thain làm, vậy thì cũng không có gì, nhưng vấn đề là, là Esther làm! Nghĩ như thế nào cũng không thể ngờ được hần sẽ làm mấy chuyện này? Chẳng lẽ nói.....

Mạc Vong chợt vươn tay, kéo mặt của Esther lại xoa nắn: "Người không có sai..... Chẳng lẽ nói Saka lại dùng ma pháp chuyển đổi? Người rút cuộc là ai? Greens hay là THAIN? Nói!"

"..... Bệ hạ....." trên đầu Esther xuất hiện mấy vạch đen, "Thần thật sự là Esther." Hần kêu nhỏ giọng, "Bệ hạ ngài không phải vẫn nói là thần thiếu tình cảm sao? Cho chỉ muốn cùng ngài vui đùa một chút, xem ra là thất bại rồi."

"....."

"Chọc giận ngài rồi sao?" Esther đột nhiên quỳ một chân xuống, cầm tay của Mạc Vong đặt lên trán, "Thần khẩn cầu tha thứ của ngài."

"Không..... Không, không có việc gì. Ta không có tức giận."

"Bệ hạ....."

"Thật đó! Ta ta ta ta đi rửa mặt!"

Nói xong, cô chạy như bay vào toilet, lấy nước lạnh vỗ vỗ lên mặt, rồi sau đó im lặng nhìn vào gương thật lâu.

—— Minh đang nằm mơ?

—— Hay là con ác mộng?

Được rồi, có lẽ là bởi vì vừa mới thức dậy nên đầu óc có chút mụ mị, nàng cho tới bây giờ cũng không biết rõ đây rốt cuộc là cái gì tình huống.

—— Esther nói giỡn?

—— chó có nói đùa được không?!

Mà Mạc Vong không biết làm thế nào, Esther vẫn quỳ gối như cũ, vẫn phản chiếu lên bóng lưng của cô, cho đến khi cô không nhìn thấy nữa, Esther mới hơi nhú chân dậy, một tay đặt ở tim, cả người không có sức lực ngồi dựa vào giường, hít một hơi ạt sâu, sau đó chậm rãi thở ra.

Thật ra thì không chỉ có trên trán, mà cả trên người hần đã đổ mồ hôi lạnh.

Hần đương nhiên biết cô gái không tin tưởng lời của mình, nhưng cũng chỉ là một chút, chỉ là trừ cái lời nói dối bụng của hần, hần không tìm được có nào khác.

"Bệ hạ....."

"Xin tha thứ cho thần....."

Biết rõ nói dối cô là chuyện không thể tha thứ được, nhưng là.....

—— chỉ là không sao, hần sẽ rất nhanh bị trừng phạt.

—— bản thân hần phạm tội, dĩ nhiên một mình hần gánh chịu.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Xấu Hồ Cái Gì Ghét Nhất Rồi ! Hiệu Trưởng Cái Gì Ghét Nhất Rồi !

Đến khi cô gái rửa mặt xong trở lại phòng ngủ thì Esther đã sớm rời đi, mà mùi thơm của thức ăn cũng đã truyền vào căn phòng, quyến rũ con sâu ham ăn trong bụng cô lần qua lần lại. Cô sùng sốt một chút, mở cửa đi ra ngoài, cũng không thay áo ngủ trên người, lúc ở nhà cô có thói quen ăn mặc như vậy. Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, điều này cũng đại biểu cho việc bây giờ cô đã không xem ba người kia là người ngoài nữa rồi.

"Bệ hạ, Chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng, Grays." Cô gái mỉm cười nhìn về phía thanh niên cách đó không xa, hôm nay hắn buộc những sợi tóc màu tím thành đuôi ngựa, thoát nhìn rất là đẹp trai nhẹ nhàng khoan khoái.

"Tiểu Tỷ Tỷ bệ hạ, buổi trưa tốt lành." Thiếu niên đứng bên cạnh tiền bối cũng chào hỏi.

Mạc Vong: "....." Đây là đang nhắc nhở cô ngủ một giấc đến tận trưa sao? Đừng đùa chứ, quá tàn nhẫn.....

"Ngủ giấc!" Thanh niên tóc tím gõ một cái lên đầu thiếu niên bên cạnh,: "Bệ hạ nói bây giờ là buổi sáng, thì chính là buổi sáng!"

"Tôi biết rồi." Thain vô cùng ngoan ngoãn tiếp thu ý kiến, lần nữa nói với cô gái,: "Tiểu Tỷ Tỷ bệ hạ, buổi sáng tốt lành!"

"....." Đây chính là bỏ đạo trong truyền thuyết sao? Quả nhiên những người bên ngoài ngây ngô bên trong đều đen tối..... Hai đều là một dạng!!! Đúng rồi, "Esther đâu?" Cô lăm lét nhìn xung quanh.

"Tôi ở trong này." Vừa vặn từ phòng bếp đi ra, thanh niên đặt bát canh cuối cùng xuống bàn, bàn tay vòng về phía sau cời chiếc tạp dề đáng yêu không hề hợp với phong cách của hắn,: "Bệ hạ, có thể dùng bữa rồi."

"Ừ, tốt." Cô gái vừa nói vừa đi về phía bàn ăn, mới đi mấy bước, phát hiện chỉ có Thain đi theo, nàng có chút nghi ngờ xoay người hỏi,: "Grays, anh không ăn sao?"

"Bệ hạ, mời ngài dùng trước, tôi đột nhiên có linh cảm!" Thanh niên không biết từ nơi nào lấy ra một cái bút chì và một bản vẽ màu trắng, "Vút Vút" vẽ vô cùng hăng say.

Mạc Vong đầy vạch đen: "..... Anh cố gắng lên." Không sai, từ sau lễ hội đêm Vạn Thánh, Grays lại đột nhiên yêu nếu thứ gọi là "Thiết kế thời trang", có lẽ là bị Đồ Đồ dẫn dắt? Tóm lại, hắn hiện tại rất mê mấy thứ này, dường như là lúc nào cũng có cảm hứng mới, nghe nói mục đích cuối cùng của hắn là: "Khiến bệ hạ mỗi ngày đều có thể mặc quần áo do Grays hắn tỉ mỉ thiết kế ra"..... Khụ khụ khụ, về phần khi nào có thể đạt tới mục tiêu, ai cũng không biết.

"Oa, thơm quá."

"Oa, phong phú thật đấy."

"....." Mạc Vong và Thain liếc nhau một cái, rồi sau đó đồng thời nở nụ cười.

"Bệ hạ, " Esther múc một bát canh cá nhỏ, đưa tới trước mặt cô gái,: "Buổi sáng ngày không ăn cơm, trước khi ăn nên uống chút nước canh đã." Nước dùng màu trắng sữa, tươi mà không tanh, ngoại trừ muối ra, dường như không có thêm gia vị nào khác, khiến cho món ăn đạt được mùi vị và dinh dưỡng vốn có, rất thích hợp ăn vào mùa thu.

"Ừ."

"Tôi cũng muốn!" Thiếu niên tóc vàng giơ cái bát lên.

Grays bên kia cũng nhện không được hô lên: "Cũng phần cho tôi một bát!"

Cô gái mỉm cười quay đầu lại kêu lên: "Chỉ giữ lại cho cậu đúng mười phút thôi."

"Hả?"

"Nói như vậy, phần của tiền bối Grays nhường cho tôi đi."

"Thain!!!"

"Grays, bây giờ anh chỉ còn 9 phút thôi."

"..... Esther! Ta muốn quyết đấu với ngươi!"

"Phốc..... A, xin lỗi....."

Mạc Vong cong ánh mắt, bưng bát lên uống một chút nước canh.

Gần đây, cô thường có một loại cảm giác sung sướng bất ngờ, sau đó khiến cho cô kim lòng không được mà bật cười ra tiếng, cảm giác như thế, cô rất rõ ràng đó là cái gì, bởi vì cô đã từng cảm nhận được vô số lần ở cuộc sống trong quá khứ. Quả nhiên, so với việc cô một mình một người, như bây giờ thật sự là tốt hơn rất nhiều.

——Mà sự hạnh phúc này.....

Sau bữa trưa, Greens lại tiếp tục vẽ, còn Thain thì xung phong nhận nhiệm vụ đi rửa bát, trong lúc rảnh rỗi, cô gái nhìn lảng lảng nhìn chăm chú vào thanh niên cao lớn đang lau bàn.

—— Là hần mạng lại.

"Bê hạ?" Esther nhạy bén phát hiện ra ánh mắt của cô gái, nghiêng đầu, trong đôi mắt màu lam lạnh nhạt chứa đầy sự nghi ngờ.

"Không, không có gì." Cô gái lắc đầu một cái, nhưng ngay sau đó, cô lại nghĩ tới cái gì, "Tôi nói, Esther....."

"?"

"Có phải anh..... đang gạt tôi chuyện gì đúng không?" Mạc Vong có chút do dự hỏi, không có nguyên nhân nào khác, chính là một loại trực giác mơ hồ. Nếu như không tìm được nguyên nhân, vậy thì cô cảm thấy những chuyện vừa mới xảy ra vừa rồi mới thật sự là kỳ lạ.

"Bê hạ....." Thanh niên ngó ra, trong ánh mắt lóe lên một tia kinh ngạc, còn nhưng nhiều hơn chần chờ, giây giũa cùng khổ sở. Nếu như vị đại nhân này đã hỏi, đương nhiên hần không thể nói láo, nhưng bản thân hần cũng biết rõ, nói ra thì sẽ mang đến hậu quả như thế nào..... Nên làm thế nào cho phải? Rất cuộc nên lựa chọn như thế nào mới có thể "Bảo vệ cô thật tốt" đây? Hần..... Không biết.....

"Không, không sao." Đúng lúc này cô chợt khoát tay,: "Nếu như anh không muốn có thể không nói." Cho dù có chút chậm chạp, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được cảm xúc của đối phương.

"Cũng không phải là....."

"Tất cả đều không quan trọng." Mạc Vog vươn tay, cầm chặt bàn tay trên mặt bàn, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào trong mắt của đối phương, nghiêm túc nói,: "Tôi không muốn ép anh nói chuyện anh không muốn nói, làm chuyện mà bản thân anh không muốn làm, hành hạ anh tôi cũng không cảm thấy vui vẻ." Cô không muốn bức bách hần."..... Cảm ơn ngài tha thứ." Ánh mắt thanh niên mềm mại vô cùng, tràn đầy cảm kích.

"Nhưng đồng thời, Esther à, " cô gái vô ý thức nắm chặt tay lại, giống như làm như vậy có thể khiến cho đối phương cảm nhận được những ý nghĩ sâu thẳm trong nội tâm mà cô không biết nên biểu đạt thành lời như thế nào,: "Tôi hi vọng anh thật tốt."

"..... Là vừa rồi đùa nghịch dọa đến ngài sao? Xin ngài trách....."

"Không phải như vậy!" Mạc Vong khẽ đề cao giọng nói, lại khẽ nói chậm dần,: "Không phải vậy đâu, cũng không phải tôi vì trách anh nên mới nói ra những lời như vậy đâu." Cô mím mím môi,: "Chỉ là, từ trước đến nay đều là anh bảo vệ tôi..... dĩ nhiên tôi cũng biết không phải là để nhận lại báo đáp, nhưng mà..... Tôi nói là nhưng mà, nếu có chuyện gì tôi có thể làm vì anh, xin không cần khách khí, mà hãy trực tiếp nói ra."

"....."

"Chỉ cần tôi có thể, nhất định tôi sẽ làm vì anh."

Về mặt của cô gái kiên định đến như vậy, khiến cho thanh niên từ trước đến nay luôn trấn tĩnh, về mặt cũng có chút rung động.

"Đây không phải là báo ân hay là trao đổi, chỉ là....." Lời nói của cô dừng lại, giống như không biết nên nói những ý nghĩ trong lòng như thế nào, cho đến khi mất một lúc để sắp xếp lại những lời muốn nói, mới nói tiếp,: "Đối với tôi, anh là một người rất quan trọng."

— Sự xuất hiện của anh thay đổi tất cả những gì tôi có.

"Tôi rất thích cuộc sống bây giờ."

——Cũng hi vọng nó có thể tiếp tục kéo dài.

"Nếu như hỏi tôi có tâm nguyện gì....."

—— Mặc dù đây chẳng qua là ích kỷ, bốc đồng, một phía tình nguyện.....

"Tôi hi vọng mọi người chúng ta đều có thể thật tốt."

Thanh niên trước mắt cũng tốt, Grays cũng tốt, Thain cũng tốt, A Triết cũng tốt, chú Thạch cũng tốt, dì Trương cũng tốt, Đồ Đồ cũng tốt, Tiểu Lâu cũng tốt, còn có..... Biết hoặc là không biết cũng không sao cả, nếu như một người quá hạnh phúc, thường thường sẽ nghĩ cách đem phần hạnh phúc này chia

cho người khác, có lẽ bây giờ cô chính là như vậy? Có lẽ mượn lực lượng của Esther có thể lấy được nhiều hơn, nhưng mà, đối với cô mà nói, không có gì tốt đẹp hơn cuộc sống hiện giờ, lại nói, có lẽ cô chính là Ma vương bệ hạ không có tiền đồ nhất từ trước đến nay, nhưng mà.....

Giống như bây giờ.

Cũng rất tốt rồi.

"Bệ hạ....." Thanh niên gần như đi quá giới hạn cầm tay lại của cô gái, sự cảm động trong lòng giống như một con lũ quét, trong khoảng thời gian ngắn đã che mờ lý trí của hắn, trước khi kịp phản ứng, hắn đã đang cầm tay của nàng để tới bên môi, nhẹ nhàng hôn lên những ngón tay non mịn trắng nõn lại vô cùng ấm áp cùng với những móng tay xinh xắn phiem màu hồng nhạt của cô gái.

"Ngài, Esther?" Cô gái hiển nhiên cũng bị hành động của hắn hù dọa, có chút cà lăm nói.

"....." Thanh niên vội vàng buông tay cô ra, quỳ một gối xuống □, "Tôi....." Nhưng lại không biết nên nói cái gì, tha thứ cho sự thất lễ của hắn sao? Không, loại chuyện đó tại sao có thể tha thứ, thật là tội đáng chết vạn lần, lại có thể làm ra loại hành động gần như khinh nhờn bệ hạ như vậy, loại chuyện như vậy..... Loại chuyện như vậy.....

Thanh niên khó được lờ lòi.

Cô gái lại đột nhiên cười.

Esther: "....."

Mạc Vong thấy thanh niên như vậy, trong đôi mắt hắn giờ phút này hiện đầy vẻ mờ mịt và luống cuống, quả thật giống như là một đứa bé không biết mình phạm lỗi gì.

Điều này khiến cô càng thêm buồn cười rồi.

Thật vất vả mới nhìn cười được, cô vươn tay chọc chọc gương mặt thanh niên: "Esther, mặt của anh đỏ."

"..... À?" Sau một tiếng trả lời ngắn ngủi, thanh niên giống như nhận ra cái gì, trong nháy mắt, trên gương mặt giống như băng tuyết điêu khắc thành lại càng thêm đỏ ửng.

"Đừng then thùng." Cô gái liên tưởng đến cư dân "Ngu ngốc" của Ma giới, vô cùng quan tâm gật gù đầu, : "Tôi biết anh chỉ là cảm động quá mức mà thôi, hiểu, ừ, lý giải vạn tuế."

"....."

"Yên tâm, tôi sẽ không nói cho những người khác..... Phốc!" Mạc Vong lần nữa che miệng lại, : "Tôi đi trước, anh có thể một mình ở lại, từ từ điều chỉnh sắc mặt."

Nói xong, cô liền vui vẻ chạy đi.

Thanh niên ở lại giờ tay lau khuôn mặt của chính mình, lòng bàn tay có thể cảm nhận nhiệt độ cực nóng không bình thường của gương mặt, tần số tim đập hình như cũng trở nên vô cùng kỳ quái. Hắn không khỏi nhớ tới một câu ngạn ngữ của Ma giới —— Muốn đến gần lửa, phải chuẩn bị kéo lửa làm bị thương.

Chỉ là, cô không phải lửa, mà là mặt trời.

So bất luận thứ gì đèn sáng chói hơn, đều ấm áp hơn, đều..... Đáng để dốc cả sinh mạng mà bảo vệ.

Nhưng đồng thời.....

Thanh niên đã nhạy cảm nhận lòng bảo vệ trung thành của mình đã bị lẫn thêm cả ham muốn cá nhân.

Tiếp tục như vậy nữa, hắn sẽ..... Hơn nữa, tình huống bây giờ.....

Trong lòng hắn âm thầm quyết định.

Những ngày nghỉ luôn trôi qua rất nhanh.

Dù là không muốn đi nữa, sáng sớm ngày thứ hai cuối cùng vẫn tới, điều này đối đám học sinh vừa mới được ngủ nướng mà nói, không thể nghi ngờ là vô cùng đau khổ

Vì vậy ——

"A ô....." Thiếu niên ngáp một cái.

"A ô....." Thiếu nữ cũng ngáp một cái.

Nhìn thẳng nhau.

"A ô....." X2.

Khuyết tay Mạc Vong đặt lên khung cửa, một tay chống cằm: "Tôi nói này, tôi qua cậu đi làm trộm hả?"

"Cậu có tư cách nói tôi sao?" Thiếu niên tức giận nhìn cô một cái, đầu hơi nghiêng, tựa vào chỗ trống giữa hai người.

"Tôi còn lâu mới giống cậu." Trùng trùng lại, "Tôi là bởi vì nằm mơ."

"Nằm mơ?"

"Ừ." Thiếu nữ gật đầu, "Một giấc mơ kỳ quái."

Thạch Vĩnh Triết tò mò hỏi: "Kỳ quái?"

"Ừ." Mạc Vong lần nữa gật đầu, "Tình huống cụ thể nhớ không rõ lắm, nhưng thật giống như có người cứ luôn gọi tên của tôi..... Ấm ỉ cả đêm, đến bây giờ còn như thế đầu....."

"..... Cậu coi phim ma nhiều quá chứ gì?"

"Ai thèm xem thứ nhảm chán đó chứ!" Chính mình hù dọa mình có ý nghĩa sao! Chỉ là, "Lại nói, hôm nay trường học có hoạt động gì vậy?"

"Ai biết được....." Thạch Vĩnh Triết từ trước đến giờ đều không cảm thấy có bao nhiêu lạc quan đối với bộ não của Hiệu Trưởng Đại Nhân, "Hi vọng đừng quá phiền toái."

"Đúng vậy." Một điểm này, cô gái cùng với Tiểu Trúc Mã của mình đứng trên một chiến tuyến.

Sự thật chứng minh, mặc kệ là bọn họ, hay là đám bạn của bọn họ, đều đã quá ngây thơ rồi.

Sau đó không lâu, có âm thanh kêu gọi tất cả học sinh tập hợp tại sân thể dục.

Không thể không nói, vận số của Hiệu Trưởng Đại Nhân thật đúng là tốt, ngày hôm qua trời còn mưa, hôm nay thời tiết lại vô cùng trong xanh, cho nên lúc này dù là mấy người cao su nhất cũng đã tập hợp gần như đầy đủ trong sân thể dục rồi.

Hơn nữa, đối với phần lớn học sinh mà nói, tình nguyện đứng ở bên ngoài cũng không nguyện ý ngồi ngoan ngoãn ở trong phòng học, cho nên khi Hiệu Trưởng Đại Nhân đi lên nói chuyện thì tiếng vỗ tay vô cùng vang dội.

"Các thầy cô giáo, các em học sinh, tôi đoán rằng chín mươi chín phần trăm mọi người ở đây đang suy nghĩ —— Lão già này lại nghĩ ra ý tưởng xấu xa nào rồi nhỉ?"

"....."

Không thể không nói, Hiệu Trưởng Đại Nhân tóc hoa râm thật đúng là "Lời nói ra mà không làm cho người ta kinh ngạc thì chết cũng không chừng".

Sau khi yên lặng trong chốc lát, bọn học sinh cười to một trận, theo một ý nghĩa nào đó nói, hiệu trưởng quả là đoán không sai.

"Được rồi, tiếng cười của mọi người chứng minh suy đoán của tôi là chính xác." Hiệu trưởng cười phát phát tay, "Nhưng đồng thời tôi cũng biết, trong lòng mọi người thật ra rất cảm tạ tôi, bởi vì không cần lãng phí thời gian suốt ngày ngồi trong lớp nghe giáo viên cầu nhau."

"Ha ha ha....."

"Dĩ nhiên, các giáo viên thân ái đừng nóng giận, dù sao bọn học sinh mới là người tham gia chính trong hoạt động ngày hôm nay, đương nhiên phải vỗ mông ngựa bọn họ rồi, sau đó mọi người có thể tận tình dùng quy định của cuộc thi mà trả đũa."

Lại là một trận tiếng cười.

"Mọi người đều biết, chúng ta sinh ở một đất nước kín đáo. Đây là may mắn, cũng là bất hạnh. May mắn là ở chỗ..... Ừ, tôi lấy một cái ví dụ, ví dụ như thơ cổ của quốc gia chúng ta từ xưa đã có động tác tích, ngón có tận mà ý thì vô cùng (Lời ít ý nhiều), mọi người học thuộc cũng tương đối dễ dàng."

"Nhớ mấy ngày trước tôi có đi qua một phòng học, nghe được bên trong có học sinh đang oán trách, nói 'những tác giả văn học này ăn no cơm không có chuyện làm, viết nhiều thơ như vật làm cái gì? Không phải là kẻ bịp bợm chứ?', tôi hết sức đồng ý. Nhưng mà, các bạn học, tưởng tượng, ngộ nhớ cổ nhân của chúng ta đều dùng thể loại thơ mười bốn hàng để sáng tác, các em sẽ khổ sở như thế nào....."

"Đề tài giống như không cần thận đã đi quá xa, thầy giáo chủ nhiệm chớ trùng tôi...tôi lập tức quay lại chủ đề chính." Nói xong, ông già làm một động tác lôi kéo, giống như rất là lao lực, bị thầy giáo chủ nhiệm phía dưới lắc đầu bắt đầu bắt đầu bắt đầu, từ trước đến giờ sắc mặt luôn nghiêm túc đến dọa người cũng

lộ ra chút nụ cười, khiến mấy vị giáo viên bên cạnh sợ hết hồn —— người này lại có thể biết cười?

"Nhưng mà, chính là loại hàm súc này, để cho rất nhiều người chúng ta, không cách nào trực tiếp biểu đạt ra tình cảm sâu sắc ẩn chứa ở sâu trong nội tâm. Mọi người có thể không biết, tôi có một sở thích, chính là đọc bài văn của mọi người, dường như là sau mỗi cuộc thi, tôi đều xem qua bài thi của các em một lần. Sau đó tôi phát hiện, các em rất thích lấy chuyện của mình ra làm ví dụ."

"Từ trong đó, tôi thấy được tình cảm mọi người đối với cuộc sống, đối với người thân, tình yêu dành cho bạn bè, điều này khiến tôi cảm thấy rất vui vẻ, thế hệ của các em, từ nhỏ đã được sống trong một hoàn cảnh yên ổn, tắm ánh mặt trời mà lớn lên, sau đó lớn lên thành những đứa bé ảm áp, điều này khiến tôi cảm thấy hi vọng, tôi cảm thấy mình có thể nhìn trước tương lai của đất nước, không, là tương lai của tương lai."

Đám người dần dần yên tĩnh lại, mọi người cẩn thận lắng nghe lời của ông.

"Ai dám nói rằng tấm lòng của một tác giả, lại có thể báo đáp được ánh nắng của ba xuân? (Trích: Du Tử Ngâm Mạnh Dao). Câu thơ này chắc hẳn mọi người đều rất quen thuộc, ý nghĩa đại khái chính là —— giống như cây cỏ nhỏ bé khó có thể báo đáp ánh nắng của mặt trời mùa xuân, con cái cũng khó mà báo đáp công ơn sâu nặng của cha mẹ. Nhưng mà, các bạn học, các em cảm thấy cái gì là báo đáp đây? Các em cảm thấy nên báo đáp cha mẹ như thế nào..... Hoặc là nói, đối với người có ân với các em?"

Sau khi hai vấn đề được đề ra, không ít người rồi rít lét vào suy tư.

Thậm chí không chỉ là học sinh, một bộ phận giáo viên cũng như vậy.

"Mọi người muốn biết đáp án không?"

"Muốn!!!"

Hiệu trưởng gật đầu cười cười: "Đáp án dĩ nhiên là ——"

Mọi người nín thở tập trung nghe.

"Tôi cũng không biết."

"....." Tô Đồ Đồ không nhịn được châm chọc: "Thầy ấy đang dùng giọng nói bình tĩnh để lừa gạt tâm hồn yếu ớt của chúng ta à?"

Mạc Vong: "....."

"Người với người là tương đồng, người với người lại là bất đồng. Mỗi người có thể có một đáp án khác nhau, mong muốn của mỗi người cũng không giống nhau. Tôi không phải là các em, cũng không phải là người được các em cảm kích, dĩ nhiên không thể cho các em đáp án.."

"Nhưng mà, có thứ có thể khẳng định!" Hiệu Trưởng Đại Nhân vừa nói, vừa dựng lên một ngón tay, "Nếu như không ý thức được vấn đề là ở đâu, như vậy vĩnh viễn các em đều không biết được đáp án."

"Nếu như muốn biết đáp án, vậy bây giờ bắt đầu nghĩ đi!"

Âm thanh của câu nói sau cùng cực kỳ lớn, kết hợp với hiệu quả của loa đài, rất nhiều người chỉ cảm thấy lỗ tai ông ông ù ù. Cho nên trong khoảng thời gian ngắn, trong sân thể dục rất yên tĩnh, nhưng rất nhanh, bọn học sinh rồi rít vỗ tay, tiếng vỗ tay nhanh chóng tập thành một đợt lớn, so với âm thanh lúc đầu, càng lớn hơn không biết bao nhiêu lần.

"Tốt lắm, mọi người đừng vỗ tay đến đỏ cả lên." Ông cười híp mắt phát phát tay, "Tiếp theo do thầy nói chuyện."

Thầy chủ nhiệm: "....." Trùng.....

Hiệu trưởng: "....." Đi nhanh tới, đem lời phát biểu nhét vào trong tay người bạn chí cốt, nhỏ giọng nói, "Tôi sai rồi được không? Cậu hãy giúp tôi một lần. Vừa rồi tôi kêu quá lớn, đau họng, nói không được nữa."

Phần lớn trường học đều có một thầy chủ nhiệm vô cùng đáng sợ, cho dù là vừa đứng, cả đám học sinh đã bái phục, khu vực ba dặm xung quanh, ngay cả một con muỗi cũng không dám bay qua, trường học của Mạc Vong cũng giống như thế.

Nhưng thầy chủ nhiệm dù có lợi hại hơn nữa, nhưng cũng không có cách đối với người bạn lâu năm không biết xấu hổ này, vì vậy mặt bất động cảm lấy micro, đi tới giữa đài.

Kế tiếp tuyên bố chủ yếu là có hai chuyện.

Một, trường học mới xây một bức "Tường cảm tạ" khổng lồ, phía trên đeo đầy hộp thư cảm ơn, văn phòng của mỗi giáo viên cũng đều có một cái hộp như vậy, nếu như ngại nói ra những lời cảm ơn đến giáo viên và bạn học, vậy có thể viết xong rồi bỏ vào đó, lúc sau "Người phát thư" sẽ tới truyền lại;

Trong lúc đó Hiệu Trưởng Đại Nhân chen vào nói: "Người phát thư tạm thời chỉ hoạt động ở trong trường, nếu như các bạn học muốn cảm ơn những đối tượng ở ngoài trường, xin sử dụng hòm thư của bưu điện." Trong tiếng cười của tất cả mọi người, ông lại bổ sung, "Dĩ nhiên, tôi hi vọng có một ngày tất cả các học sinh đều không cần sử dụng đến cách gửi thư này, mà lựa chọn chính miệng dùng lời nói để diễn tả. Có đôi khi, những lời nói lộn xộn còn có

ý nghĩa hơn so với những dòng chữ trật tự."

Hai, về sau vào khoảng giữa trưa, đài phát thanh của trường sẽ có thêm tiết mục ghi âm, đơn giản mà nói, mỗi ngày, người trong ban phát thanh đều sẽ đến phòng văn giáo viên và học sinh trong trường, cũng ghi lại lời cảm ơn của bọn họ, sau đó phát lên.

Cuối cùng, Hiệu Trưởng Đại Nhân bổ sung: "Mặc dù liều mạng kéo dài thời gian, nhưng hình như vẫn chưa qua một tiết học, mọi người hình như cũng rất thất vọng."

Bọn học sinh: "....." Hiệu Trưởng Đại Nhân anh minh! TAT

"Cho nên, tôi tuyên bố ——"

"Hôm nay không lên lớp!" Bọn học sinh hô to bổ sung.

Ông lại vô cùng vô sỉ gật đầu một cái, rồi sau đó nói: "Là không thể nào."

Bọn học sinh: "....." Đại ca, không lên như vậy đâu! QAA

"Dĩ nhiên, " Hiệu Trưởng Đại Nhân thích giờ trò lại một lần nữa thay đổi, "Nhất định là có rất nhiều bạn học nhận không được muốn viết thư, cho nên, cho các em nghỉ tới trưa."

"yeah!!!"

Chân muỗi dù nhỏ đi nữa thì cũng là thịt!

"Dĩ nhiên, nếu như buổi chiều đi học không không chú ý, tôi sẽ suy nghĩ đến việc học bù lại đấy."

"Sẽ không!"

"Thầy yên tâm đi!"

"Chúng em sẽ chú ý nghe giảng!"

"Ngủ cũng không để cho thầy nhìn thấy."

"Ha ha ha....."

Trong tiếng vười vang, Tô Đồ Đồ quay đầu nhìn về phía người bạn nhỏ của mình: "Tiểu Vong, cậu muốn viết cho ai?"

"Tớ sao?" Cô gái nghiêng đầu suy tư chốc lát, lắc đầu một cái, "Tớ sẽ không viết."

"Hả?"

"Tớ muốn chính miệng nói!" Nói xong, cô cầm tay của cô bé tóc ngắn, "Đồ Đồ, từ trước đến giờ cảm ơn cậu."

Tô Đồ Đồ sừng sốt một lát, sau đó cười ha ha: "Khách khí cái gì đó, về sau tớ sẽ làm thật nhiều quần áo cho cậu mặc."

"....." Không, cái này coi như xong.

Sau đó, có người lựa chọn viết thư, cũng có người lựa chọn dùng ngôn ngữ trực tiếp biểu đạt sự cảm kích.

Mà sau khi đã cảm ơn tất cả mọi người, cô gái rút cuộc cũng chạy đến tòa nhà giáo viên tìm được thanh niên còn sót lại, từ xa cô đã nở nụ cười, rồi sau đó vẫy tay chạy tới: "Esther, tôi....."

"Bệ hạ." Thanh niên đứng lúc cắt đứt lời của thiếu nữ, bởi vì hấn lo lắng, một khi cô nói ra, mình sẽ lập tức thay đổi chủ ý, "Có thể làm trễ nãi một ít thời gian của ngài không?"

Mạc Vong ngẩn người, gật đầu: "Hả? À, dĩ nhiên có thể!" Chẳng lẽ Esther cũng muốn cảm ơn cô sao? Vậy thật là xấu hổ quá.

Đáng tiếc, cô đã đoán sai.

Bởi vì lời thanh niên nói ra là ——

"Xin hãy cho phép tôi một mình rời đi trong một khoảng thời gian."

"..... Rời đi?"

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 95: Rời Đi Cái Gì Ghét Nhất Rồi ! Việc Nhà Cái Gì Ghét Nhất Rồi ! (1)

"Đúng vậy."

"Tại sao?" Cô gái vô cùng kinh ngạc, gần như luống cuống nắm lấy ống tay áo của thanh niên, "Tại sao muốn rời đi?"

"....." Thanh niên cố gắng bình tĩnh, trong mắt hiện lên vẻ khổ sở, đầu đón nãy nhanh chóng truyền từ máu tới tim——bệ hạ, xin ngài đừng lộ ra vẻ mặt như thế, cũng đừng nói ra những lời nói như vậy, bởi vì..... Điều này sẽ khiến ý chí vốn đã không kiên định của hắn bị sụp đổ.

"Thật xin lỗi....." Mạc Vong đột nhiên phản ứng lại, cúi đầu nhẹ giọng nói xin lỗi, tư thế như vậy cũng khiến cô không nhìn thấy đôi mắt màu lam lạnh nhạt, tự nhiên cũng không thể nhận ra được cảm xúc trong đó.

"Bệ hạ, ngài cũng không có phạm sai lầm."

Thanh niên nhẹ nhàng an ủi cũng không khiến cho tâm trạng Mạc Vong tốt hơn bao nhiêu, cô hít một hơi thật sâu: "Không..... Là tôi quá mức tùy hứng, Esther, anh muốn rời đi, nhất định là bởi vì có chuyện rất quan trọng phải không?"

"....." Câu nói này giống như sấm sét kéo hắn ra khỏi mê cung, đúng, không có gì quan trọng hơn bệ hạ, cho nên làm ra quyết định như vậy là đúng đắn. Esther cũng hít một hơi thật sâu, khẽ vuốt cằm, "Đúng vậy."

"..... Tôi biết rồi. Như vậy, " cô gái ngẩng đầu lên, nhỏ giọng hỏi, "Bao giờ anh trở lại?"

Mà thanh niên lúc này, đã thu lại tất cả cảm xúc, ánh mắt thành khẩn mà chắc chắn trả lời: "Bệ hạ, xin ngài tin tưởng, cho dù thân thể rời khỏi, nhưng tâm long và linh hồn tôi vẫn canh giữ bên ngài."

"Hả....." Mạc Vong có chút bất đắc dĩ gãi gãi gương mặt, "Khả năng nói lời buồn nôn của anh đã lên đến level MAX rồi." Hơn nữa nói ra những lời giống như lời thoại dựng sẵn này thật sự không có vấn đề gì sao? Cảm giác như điềm xấu vậy.

"Bởi vì sau này, có thể một khoảng thời gian rất lâu không thể nói chuyện với ngài giống như bây giờ, cho nên liền kìm lòng không được muốn nói thêm một chút....." Bởi vì, bệ hạ, đây cũng có thể là cuộc nói chuyện cuối cùng.

"Phốc!" Mạc Vong bật cười, "Esther, anh bị ngốc sao?"

"....."

"Không phải anh có điện thoại di động sao? Coi như đi ra ngoài làm việc, cũng có thể gọi điện cho tôi mà! Hay là nói, thật ra thì anh không có số điện thoại của tôi?"

"Dĩ nhiên không phải."

"Thật?" Nheo lại trông mắt, hoài nghi nhìn nhìn.

"Thật."

"Không quá tin tưởng." Cô gái ranh mãnh sờ sờ cằm, đột nhiên đưa tay ra trước mặt thanh niên cao to, "Lấy điện thoại di động ra, tôi muốn kiểm tra!"

Dưới lời nói chọc cười này, bầu không khí vốn có chút ngột ngạt dường như đã từ từ tiêu tán, Thủ Hộ Gia trung thành chưa bao giờ cự tuyệt yêu cầu của Ma vương bệ hạ lấy ra chiếc điện thoại màu đen, đặt vào trong tay của cô gái.

Dĩ nhiên Mạc Vong sẽ không mở xem tin nhắn, thứ nhất đây là việc riêng tư của Esther, thứ hai là, lần trước nhắn tin cũng chứng minh trong đó có số của cô. Thứ cô muốn làm chính là——mở máy ảnh ra, rồi sau đó nhảy người lên, một tay ôm cổ thanh niên, sau khi đạt được tư thế thì "Tách tách" một tiếng, tấm hình được lưu lại vĩnh viễn.

"Oa, Esther, nét mặt của anh thật là cứng nhắc." Cô gái vừa cười, vừa giơ tay lên quơ quơ trước mặt đối phương.

Sự thật cũng đúng là như vậy, có lẽ là bởi vì việc này đột nhiên xảy ra, nên ánh mắt thanh niên có chút kinh ngạc, nhưng khuôn mặt vẫn không thay đổi như cũ, hai thứ này kết hợp lại, thật là tạo thành một loại cảm giác cứng nhắc quỷ dị, mà cô gái ôm cổ hắn, lại cười nực nẻ khác thường.

"Được rồi, đã cài đặt thành công." Sau những lời này, màn hình của thanh niên từ bối cảnh không có gì đáng nói được chuyển sang tấm hình này, cô gái

vừa làm vừa khẽ nói thầm, "Chỉ có một mình tôi bắt anh làm hình nền cũng quá không công bằng đi?" Làm xong tất cả, cô đưa đồ trả lại, mở trừng hai mắt, "Trên thế giới này, khoa học kỹ thuật rất phát triển, cho dù xa nhau thế nào đi nữa, cũng có trò chuyện bình thường, hoặc thậm chí là gặp mặt, mà nếu như....." Tiếng nói dừng một chút, dần dần thấp xuống, "Nếu như chỗ Esther phải đi..... Là nơi không thể sử dụng điện thoại, như vậy ít nhất còn có thể xem tấm hình này, đúng không?"

"Bệ hạ....."

"Chỉ là, " khi mở miệng lần nữa thì lời nói của Mạc Vong đã bình thường lại như cũ, "Phải trở lại nhanh nên một chút, nếu không để điện thoại hết pin thì không xem được gì hết đâu!"

"..... Lấy tên của Ma Thần Đại Nhân xin thề" thanh niên cầm tay của cô gái, khẽ đặt lên trán, bởi vì thư thế này, cho nên cô không nhìn thấy được biểu tình đã mất đi sự bình tĩnh của hắn, "Dù chỉ còn hơi thở cuối cùng, tôi nhất định cũng sẽ trở về bên cạnh ngài."

".....Không cần nói những lời buồn nôn như vậy đâu." Cô gái quả trách, sau khi nói những lời này, đột nhiên nhớ lại một vấn đề quan trọng hơn, "Đúng rồi, vậy bao giờ anh đi?"

"Lập tức sẽ lên đường." Nếu như sẽ tiếp tục ở lại, có lẽ hắn sẽ vô liêm sỉ, vì tư lợi mà thay đổi quyết định cũng không chừng, cho nên..... Càng sớm càng tốt.

"Nhanh như vậy?" Rõ ràng Mạc Vong bị giật mình, nhưng ngay sau đó lại gạt đầu một cái, "Cũng được, đi sớm một chút thì có nghĩa là cũng sẽ được trở về sớm một chút, ừ, đi đường cẩn thận."

"Tuân lệnh, bệ hạ."

Sau những lời này, quả nhiên thanh niên buông lỏng tay của cô gái ra, đứng thẳng người, cũng không quay đầu lại, rồi đi.

Mạc Vong nhìn chăm chú vào bóng lưng của hắn, theo bản năng đặt tay lên ngực, bên trên vẫn còn lưu lại nhiệt độ của cơ thể hắn, chỉ là.....

Tại sao có một khắc, đột nhiên cô lại có ý nghĩ bất chấp tất cả gọi hắn lại, mạnh mẽ ngăn cản bước chân rời đi của hắn.

"Mình suy nghĩ cái gì vậy nè." Cô vỗ vỗ đầu của mình, "Xem phim quá nhiều rồi sao?" Esther lợi hại như vậy, sẽ không xảy ra chuyện nguy hiểm gì đâu, cho nên..... Cái kiểu ý nghĩ đó hẳn là không cần thiết đâu? Ừ, nhất định là như vậy không sai!

Cô vừa an ủi mình như vậy, vừa chậm rãi xoay người, đi về phía phòng học.

——Tôi còn chưa nói lời cảm ơn với anh đâu đấy.

—— Cho nên, ngàn vạn lần không được có chuyện, ngàn vạn lần phải bình an trở về đó.

—— Esther.

Mà sau khi cô rời đi không lâu, đi tới cổng trường Esther cũng gặp phải một người khác.

"Chuẩn bị chạy trốn sao?"

Thanh niên dừng bước lại, nghiêng đầu nhìn chăm chú vào người bạn ôm cánh tay dựa vào tường, hôm nay hắn không có buộc mái tóc dài màu tím thành đuôi ngựa, chỉ là buông xõa tự nhiên bên vai, ở phía sau buộc lỏng lẻo bằng một sợi dây màu tím nhạt—— Esther nhìn một cái đã nhận ra đây mà món quà nhỏ mà bệ hạ tặng cho..

Mặc dù hắn cũng rất muốn, chỉ là bệ hạ nói tóc ngắn như hắn và Thain hoàn toàn không cần thiết dùng dây buộc lại, vì vậy mà Grays còn hã hê rất lâu.

Trong lòng mặc dù đã hiện lên vô số suy nghĩ, nhưng giọng nói của thanh niên vẫn trấn định tự nhiên như cũ: "Grays, bây giờ ngươi nên bảo vệ bệ hạ."

"Câm miệng, còn chưa tới phiên ngươi ra lệnh cho ta." Thanh niên mặc quần áo màu trắng thoải mái khẽ xì khẽ một tiếng, vốn đang khoanh tay chuyển thành đấm tay vào túi áo, vẫn như cũ dựa vào tường cười lạnh nói, "Nhìn ngươi bây giờ, quả thật là giống một con chó nhà có tang."

Cho dù bị mắng như vậy, Esther cũng không có tức giận, chỉ nhẹ giọng hỏi ngược lại: "Thật sao?"

"Đúng!"

"Như vậy, thấy ta như vậy, ngươi cảm thấy thỏa mãn sao?"

Sắc mặt Grays ngưng lại, ngay sau đó bật cười, hắn đứng thẳng người, vừa đi đến gần đối phương vừa nói: "Thỏa mãn..... Cái quỷ đó!" Vung ra một quyền.

Động tác Esther nhanh nhẹn tiếp được quả đấm đánh tới: "Grays, hôm nay ta không muốn đánh nhau với ngươi."

"Là không muốn, hay là căn bản không đánh được?"

"....." Esther trầm mặc chốc lát, mới mở miệng nói, "Ngươi đã phát hiện ra cái gì?"

Thanh niên tóc tím rút tay của mình về, hừ lạnh lên tiếng: "Ngươi cho rằng ta là đứa ngốc sao? Sự thực rõ ràng như vậy cũng không phát hiện ra." Hắn chính là chuyên gia của phương diện này! Hơn nữa, "Cái khác tạm thời không nói đến, chỉ bằng việc ngươi chủ động đề nghị rời khỏi bệ hạ, từ điểm này có thể đoán ra tất cả rồi, đúng chứ?"

"Vậy sao....."

"Ngươi nghĩ sao?!"

"Như vậy, " Esther hơi nhếch khóe miệng, ánh mắt tràn đầy tin tưởng chăm chú nhìn vào người bạn, "Ta có thể yên tâm rồi."

"..... Ngươi có ý gì?"

"Cho dù chỉ có ngươi và Thain, cũng nhất định có thể bảo vệ bệ hạ thật tốt. Không, trong lúc cần thiết, lần ngày dừng giả đại nhân hình như cũng có thể một mình đảm đương một phía." Trừ hắn ra, còn có nhiều người như vậy bảo vệ cô, cho nên..... Hắn cũng không phải là không thể thiếu..... Dù là đã sớm ý thức được điểm này, trong trái tim thanh niên vẫn xẹt qua chút buồn bã, nhưng nhiều hơn, là vui mừng.

"Cho nên ngươi muốn chạy trốn sao? Tiểu quý nhất gan! Ngươi căn bản không xứng làm vị trí Thủ Hộ Giả đứng đầu của bệ hạ!"

Hình như là bị lời lên án đó chọc giận, Esther gần như gay gắt phản bác lại: "Như vậy, ngươi cho rằng ta nên làm như thế nào đây?" Nhưng ngay sau đó, hắn lại lần nữa khôi phục bình tĩnh, rũ mắt nói, "Sự lựa chọn của ta là chính xác." Cho dù khổ sở, nhưng hắn tin chắc điểm này.

Grays lại không khách khí chút nào đáp lại: "Đây chẳng qua là chính ngươi cho rằng như vậy." Cười lạnh, "Một mình gánh vác tất cả rồi đi, nghe qua thật là suýt nha." Hắn liền tiếp vỗ tay, "Thật vĩ đại, thật là lợi hại, Esther đại nhân, ta thật là sùng bái ngươi."

"....."

"Không được phép dùng loại hành động tự cho là đúng này tới khinh nhờn ý chí của bệ hạ và chúng ta!"

"..... Ta chưa bao giờ nghĩ như vậy."

"Nhưng ngươi đang làm như vậy!" Grays không chút lưu tình nói tiếp, "Giấu diếm chúng ta, thậm chí giấu diếm bệ hạ, cứ như vậy một người quyết định tất cả mọi chuyện, tiếp theo, chúng ta chỉ cần đi theo con đường ngươi vạch ra là đủ..... Ngươi thật sự cho rằng hành động của mình là chính xác sao?"

Lần này, Esther trầm mặc hồi lâu.

Cuối cùng, hắn nhẹ nhàng nói ra một câu: "....."

Trông mặt thanh niên tóc tím bỗng nhiên tròn to, hắn gần như kinh hãi liên tiếp lui về phía sau mấy bước, không thể tin được nhìn chăm chú vào Esther, giống như lần đầu tiên thấy rõ người này: "Ngươi..... Ngươi nói cái gì..... Ngươi thế nhưng....."

"Sự thật chính là như vậy." Esther khẽ vuốt cằm, một lần nữa nhắc lại lời nói vừa rồi của mình, "Gray, bệ hạ giao lại cho các ngươi....."

"Đợi....."

Grays vươn tay theo bản năng, lại chỉ bắt được một trận gió, mà "Kẻ đối đầu sống chết" của hắn, đã biến mất không còn bóng dáng.

—— Tên kia đi thật.

Hắn vô cùng xác định chuyện này.

Nhưng mà..... Khốn kiếp! Trước khi đi đều không khiến cho người khác bớt lo, đúng là ngu ngốc!

Ý nghĩ như vậy khiến thanh niên có chút tâm phiền ý loạn, hắn cắn răng, rốt cuộc không nhịn được khẽ nguyên rủa lên tiếng: "Đáng ghét! Đây tốt cùng là chuyện gì xảy ra?!"

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Rời Đi Cái Gì Ghét Nhất Rồi ! Việc Nhà Cái Gì Ghét

Nhất Rồi ! (2)

Có câu nói như thế nào nhỉ?

Đúng rồi, "Sau khi mất đi mới biết trân trọng".

Mạc Vong hết sức đồng ý.

Mặc dù ngày trước cho rằng Esther rất quan trọng, nhưng hần vừa rồi đi, sự quan trọng này ngày càng xuất hiện, quả thật thể hiện ở bất kì phương diện nào trong sinh hoạt.

Khi hần còn ở đây thì dường như tất cả việc nhà đều do hần xử lí—— trừ đi công việc quét dọn là hình phạt dành cho Thain.

Mà bây giờ, mọi người phải tự giặt quần áo của mình, dĩ nhiên, việc này đối với cô gái mà nói không có chút áp lực nào, dù sao ngày trước đều là tự mình làm, mà cho dù là sau khi Esther đến, tất cả quần áo của cô đều là tự mình xử lý, vấn đề là..... Grays và Thain đó!

Người trước không cần nhiều lời, đường đường Đại Thiếu Gia, dường như là "Mười ngón tay không dính nước", xưng phong nhận việc giặt quần áo, một hơi đổ cả túi bột giặt vào, còn liều mạng đổ nước, kết quả nước tràn ra từ bốn tám, trực tiếp ngập nửa gian phòng.

Cuối cùng người này vẫn còn rất uất ức: "Tôi cho rằng giặt quần áo cho nhiều..... Thì quần áo sẽ càng sạch sẽ....."

Mạc Vong: "....." Được rồi, khi cô vừa mới giặt quần áo cũng phạm phải sai lầm tương tự, mặc dù không có khoa trương như vậy.

Ngay sau đó, đồng chí Thain đã thu được thành quả.

Người này vô cùng sáng suốt tiếp thu kinh nghiệm dạy dỗ của tiền bối, thêm bột giặt, thêm nước, vò quần áo, ừ, hoàn toàn không thành vấn đề.

Nhưng vấn đề là!

Lực tay của người này rất lớn!

Nhìn hần sử dụng vũ khí là có thể biết.....

Vì vậy.....

"Xoẹt xoẹt!"

"Rầm!"

"Ai? Tại sao lại vỡ rồi?" Ngượng ngừng cười.

"Ngươi cười cá quỷ gì! Quần áo của ta a a a a!" Grays phát điên.

Mạc Vong: "....." May là bên trong không có quần áo của cô.

Cuối cùng người này cũng rất uất ức: "Tôi cho là càng dùng sức.....Quần áo sẽ càng sạch sẽ....."

Mạc Vong: "....." Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, cách nói này cũng không sai, vấn đề là, trong phạm vi sức lực của người bình thường cơ!

Cuối cùng, Mạc Vong không thể không tự mình ra sân, vấn đề là hai người này lại không đồng ý, nói gì——

"Lại muốn bệ hạ ngài tự thân động thủ, loại chuyện như vậy tuyệt đối không được!"

"Tiểu Tỷ Tỷ bệ hạ, tôi không thể tha thứ cho sự bất lực của mình!"

Mạc Vong: "....." Chỉ là giặt quần áo mà thôi, có cần phải nghĩ nhiều đến vậy không? Lại nói, cũng không phải là cô không giặt, giặt thêm vài cái cũng chỉ là tiện tay mà thôi.

Nhưng cuối cùng, vẫn bị ngăn cản.

Sau mấy lần thảo luận, mọi người rốt cuộc cũng đưa ra biện pháp cuối cùng. Nói đơn giản, chính là để Mạc Vong làm mẫu, bọn họ ngồi học theo, vì vậy khi Thạch Vĩng Triết đến nhà cô gái, thấy được một màn như vậy——

Trong phòng khách để ba cái chậu lớn.

Bên cạnh chậu đặt ba cái ghế.

Trên ghế đầu chia ra gồm có một vị thanh niên, một vị thiếu niên cùng một cô gái.

Ba người mặt đối mặt ngồi thành hình chữ “Phẩm”. (品)

Rồi sau đó, thiếu niên nhìn thấy, Tiểu Trúc Mã nhà hấn sắc mặt nghiêm túc cầm lên một cái áo từ trong chậu nước đầy xà phòng, đặt nó lên bàn chà trong chậu nước, giọng nói tràn đầy tính giảng dạy: "Đặt nó lên trên bàn chà, trái ra, tay trái đặt trên quần áo, tay phải....."

Sắc mặt thanh niên và thiếu niên vô cùng nghiêm túc học tập, còn thỉnh thoảng gio tay hỏi.

"Bệ hạ, xin hỏi tôi có thể dùng tay trái chà được không?"

"Bệ hạ, tại sao phương pháp chà tay này lại dùng ít sức hơn vậy?"

"Bệ hạ....."

"Bệ....."

Thạch Vĩnh Triết: "....." Yên lặng nâng trán xoay người. # nhất định là hấn đã mở cửa sai cách rồi! #

Nói tóm lại, cái vấn đề này hình như rốt cuộc cũng được giải quyết.

Nhưng là, một vấn đề khiến người khác sợ hãi cũng đến—— ăn cơm!

Trước khi Esther đến, dường như cuộc sống của Mạc Vong là trải qua như vậy —— Buổi sáng từ thứ hai đến thứ sáu đến nhà chú Thạch ăn chực, buổi trưa ăn ở nhà ăn, buổi tối hoặc là cùng Tiểu Trúc Mã ăn ở bên ngoài, hoặc là tiếp tục ăn chực; toàn bộ thứ bảy chủ nhật đều đi ăn chực.

Không • phải • là • cô • không • muốn • nấu • cơm! Mà • là • tay • nghề • quá • kém!

Mặc dù nấu một chút mì hay làm cơm chiên thì không có vấn đề gì, nhưng sau khi thường thức bữa ăn ở nhà Tiểu Trúc Mã về, trở lại ăn "Thức ăn cho heo" cái gì đó..... Không làm được nha!

Tài nghệ nấu cơm của Esther đương nhiên rất cao, nếu không cũng sẽ không nuôi cô trắng trẻo mập mạp như vậy【 ah? 】, cân nặng gia tăng ổn định, Mạc Vong kiên định cho là, một ngày nào đó nếu như Esther về hưu không làm việc nữa, hoàn toàn có thể mở trại nuôi heo ở ngoại ô, trở thành tấm gương tự xây dựng sự nghiệp điển hình.....

Đề tài chuyển trở lại, cô gái vốn cho là mình đã đủ bi kịch, nhưng sau đó lại phát hiện, cô thật là quá ngây thơ rồi.

Người xung phong nhận việc đầu tiên là Grays, người này rất tự tin cười một tiếng: "Sẽ để cho mọi người thấy được trí nhớ cao siêu của ta."

Lúc ban đầu cô gái là rất yên tâm, bởi vì ngày trước khi Esther còn phụ trách công việc phòng bếp thì người này rất thích công việc dọn đồ ăn chén đĩa, sau đó cầm lên củ cải đậu hũ các loại nguyên liệu sắp xếp vô cùng đẹp mắt, cho người một loại cảm giác "Thật ra hấn chính là đầu bếp".

Đến lúc Grays xắt thức ăn, cô gái vẫn kiên định cho rằng như vậy.

Nhưng chờ hấn vừa mở nồi, bi kịch đã xảy ra.....

Có thể tưởng tượng sao?

Một người thanh niên bị chảo dầu nổ gào khóc chạy khắp nơi, nhò nước vào trong chảo dầu đang sôi.....Ngay đến người nấu nướng tay mơ như Mạc Vong cũng biết sẽ xảy ra hậu quả gì!

Vì vậy, bị tạt một chậu nước, hấn bị tước bỏ tư cách nấu ăn.

Ngay sau đó, Thain lại thu hoạch, mặc dù cô gái nói một câu "Hay là thôi đi.....", nhưng người này lại tràn đầy tự tin trả lời "Tiểu Tỷ Tỷ bệ hạ, người cứ thoải mái đi!", Mạc Vong chỉ có thể nén lệ nóng lui lại, thật ra thì cô không yên tâm một chút nào hết!

Đầu tiên, rửa rau xắt thức ăn, ừ, rất bình thường;

Tiếp, bắc nồi, trộn xào, thêm gia vị, ừ, cũng rất bình thường;Cuối cùng, nâng nồi, ah? Thành công?

Thành quả này tới quá đột ngột, khiến cho cô gái trong khoảng thời gian ngắn thậm chí ngây ngẩn cả người, khi phản ứng lại chỉ muốn lệ rơi đầy mặt —— không dễ dàng a! Rốt cuộc có cơm ăn rồi!

"Làm tốt lắm, Thain!" Đối với sự thành công ấy, cô rất vui lòng khen ngợi, "Không ngờ anh lại có khả năng này."

"A ha ha ha, trước kia lúc tiền bối Esther nấu cơm, tôi cũng đã từng đứng quan sát một thời gian, nhớ đại khái những bước đó." Thain rất khiêm tốn.

"A, a, như vậy sao." So với người khác mà nói đáng tin hơn nhiều.

"Tiểu Tỷ Tỷ bệ hạ, tới nếm một chút xem như thế nào?" Thiếu niên tóc vàng vừa nói, vừa đưa lên chiếc đĩa.

Mạc Vong nhận lấy chiếc đĩa, gấp lên một miếng cải trắng xanh biếc, bỏ vào trong miệng, căn cứ vào nguyên tắc "Khích lệ", nên cô vừa nhai vừa gật đầu liên tục: "Làm không....." Chiếc đĩa rơi xuống, cô cứng đờ ngẩng đầu lên, không thể tin nhìn về phía thiếu niên, "Cậu....."

"Bệ hạ?" Thain vô cùng mong đợi.

Grays: "..... Hừ!" Biết nấu ăn thì có gì đặc biệt hơn người! Có gì đặc biệt hơn người!

"Cậu....." Ngã xuống!

—— Là muốn mưu sát sao!!!

"Bệ hạ!!!"

"Bệ hạ, ngươi làm sao vậy?!"

"Bệ hạ, ngươi tỉnh tỉnh a a a!!!"

Cũng may Mạc Vong chỉ ăn một miếng nhỏ, sau khi nằm mấy phút, cô rốt cuộc cũng thoát khỏi trạng thái "Tê dại", thiếu niên khuôn mặt áy náy bụng tới một ly nước ấm, yên lặng súc miệng, rồi sau đó ý vị sâu xa nói: "Thain."

"Cái gì?"

"Tôi cảm thấy về sau tốt nhất cậu đừng nấu cơm."

"....."

Nhưng vào lúc này, Grays từ dưới đất bò dậy, tò mò tiện tay nếm thử một miếng rau xanh, khó khăn bỏ đao: "Tài nghệ của ngươi đã vượt qua tài nấu nướng tiêu chuẩn."

"À?"

"Ngươi thật không có ý định đổi nghề làm ma được đại sư sao?" Đặc biệt nghiên cứu độc được giết người không thấy máu cái gì đó.....

"....." TAT

Vì vậy, Thain cũng bị loại bỏ tư cách nấu cơm.

Mạc Vong lâm vào tình trạng khó khăn, cần phải liều mạng xông lên, nấu cơm không giống với giặt quần áo, là cần khả năng trời cho, miễn cưỡng cũng không đạt được. Mặc dù không đến nỗi cô sẽ làm nổ tung phòng bếp, cũng sẽ không làm những món ăn giết người, nhưng mà.....

"Ai!" Cô thở dài, mình làm mình cũng ăn không trôi được không?!

"Bệ hạ, tại sao ngài không ăn?" Grays đang dùng chiếc đĩa đếm sợi mì hỏi.

Cô gái gật đầu một cái: "Không phải anh cũng không ăn sao?"

"..... Bởi vì đây là sợi mì trân quý mà bệ hạ làm cho ta, ta muốn từ từ thưởng thức." Không được! Hắn thân là Thủ Hộ Giả, tại sao có thể cảm thấy đồ bệ hạ làm khó ăn chứ? Áo giáp! Tất cả đều là áo giáp! Bệ hạ làm đều là mỹ vị nhân gian!

"..... Ha ha."

"Tiểu Tỷ Tỷ bệ hạ, trong nhà còn có nước không?"

Cô gái gật đầu một cái: "Còn đó, cậu muốn làm gì?"

Thain rục rờ cười nói: "Pha loãng một chút muối trong sợi mì." "

"..... Cậu có thể trực tiếp nói là tôi làm mặn."

"Không! Tiểu Tỷ Tỷ bệ hạ ngài là tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm, nhất định là đầu lưỡi tôi có vấn đề!"

"..... Ha ha."

Ba người liếc nhau một cái, rồi sau đó không hẹn mà cùng thở dài lên tiếng: "Ai....." Esther rốt cuộc ở nơi nào nha?

Từ trên tổng hợp lại, Esther quả thực là vô cùng cần thiết trong cuộc sống có được không?!

Đĩ nhiên, Mạc Vong cũng có thể lần nữa tiếp tục quay lại ăn chực, nhưng vấn đề là, một mình cô còn chưa tính, mang theo hai "Anh họ" coi như là chuyện gì xảy ra đây? Coi như chú Thạch đi Trương không ngại, cô cũng ngượng ngùng được chứ? Xem ra.....

Cô đứng lên, đi tới bên cạnh điện thoại: "Vẫn là nên mua đồ ăn bên ngoài thôi. Ah? Đây là cái gì?" Cô gái đột nhiên chú ý tới, phía dưới điện thoại cư nhiên có kẹp một trang giấy, cô cầm nó lên, chỉ thấy trên đó viết một hàng chữ như vậy ——

【 Bệ hạ, nếu như muốn gọi đồ ăn bên ngoài, có thể lựa chọn nhà này. Mã số:..... 】

Mạc Vong: "....." Cô trực tiếp bỏ lại tờ giấy, nhanh chóng chạy đến trong phòng tắm, sau khi lục soát một lát, quả nhiên tìm được một tờ giấy trong góc, trước đó có lẽ là đặt dưới hộp xà phòng, lại ngoài ý muốn bị người hoặc là gió phát đi.

【 Bệ hạ, giặt quần áo... Chuyện này tạm thời không thể giao cho Grays và Thain, trước đó ngài hãy phí tâm dạy bọn họ một phen. 】

Cô chạy trở về trong phòng ngủ, sau khi đảo lộn xung quanh một lát, tìm được không ít tờ giấy.

Ví dụ như bên dưới đồng hồ báo thức ——

【 Bệ hạ, đồng hồ báo thức dường như sắp hết pin, tôi đã đổi lại cái mới, pin dự trữ đặt trong ngăn kéo của tủ đầu giường, nếu như cần có thể dùng. 】

Ví dụ như trong túi áo khoác của mỗi bộ quần áo trong tủ ——

【 Bệ hạ, nếu ngài mặc bộ quần áo này, chắc hẳn thời tiết đã rất lạnh rồi, không bằng quàng thêm một cái khăn quàng cổ nữa đi? 】

Ví dụ như.....

Ví dụ như.....

Ví dụ như.....

Trong tay nắm một xấp giấy thật dày, Mạc Vong chán nản ngồi chồm hổm □, cứ như vậy không có hình tượng chút nào khóc ra thành tiếng.

Cô cũng không biết tại sao mình muốn khóc, chỉ biết bỗng nhiên có một loại cảm giác bị ai đánh thẳng vào nội tâm, càng không ngừng lan ra..... lan ra.....

"Bệ hạ....."

"Tiểu Ty Ty bệ hạ....."

Cô gái rung rung quay đầu, nhìn chăm chú vào hai người đang lo lắng nhìn mình, nghẹn ngào lên tiếng: "Làm thế nào đây? Đột nhiên tôi cảm thấy..... Esther có thể sẽ không trở lại....."

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Tờ Giấy Ghét Nhất ! Chủ Nhật Ghét Nhất !

Phần một

Con người Greens bỗng nhiên thu nhỏ lại, trong tròng mắt màu tím phản chiếu bóng dáng cô gái đang khóc, cô khóc cũng không phải là quá lớn, có thể nói là tương đối yên lặng rơi nước mắt, nhưng mà càng như vậy, càng làm cho người ta cảm thấy bi thương, đến hẳn cũng suýt chút nữa nhìn không được mà nói hết ra, nhưng mà. . . . .

Nhớ tới lời dặn của người kia trước khi, chàng trai tóc tím lặng lẽ siết chặt nắm đấm rú xuống hai bên người, do dự liên tục, cuối cùng giữ vững trầm mặc.

—— thật xin lỗi, bệ hạ. . . . .

—— cũng là vì ngài. . . . .

"Tiểu ty bệ hạ. . . . ." Không biết chàng trai tóc vàng đi tới từ lúc nào, ngồi chồm hổm cẩn thận từng li từng tí dùng khăn tay lau đi từng giọt nước mắt trên mặt cô gái, "Tại sao người đột nhiên khóc?"

"À?" Mạc Vong sững sờ chốc lát, vươn tay sờ mặt của mình một cái, nghi ngờ mà lúng túng nói, "Đúng vậy, tại sao tôi lại khóc?" Cô nhận lấy khăn tay, chọt lau mặt, "Tôi là đang suy nghĩ linh tính gì chứ, Esther lợi hại như vậy, chắc chắn sẽ không có chuyện gì." Giống như đang giải thích nguyên nhân, lại vừa giống như đang tự thuyết phục bản thân.

"Đúng vậy, Esther tiền bối chính là người mạnh nhất ma giới. Thứ cho thần mạo muội, sự lo lắng của ngài chính là tuyệt đối không xảy ra." THAIN cười vô cùng rục rờ, tự tin nói, "Đĩ nhiên, muốn thắng được ma thần đại nhân cũng chỉ có tiểu tử bệ hạ thôi."

". . . . . Ta liền coi như xong." Mạc Vong nhìn trời, ừ, như vậy giống như nước mắt cũng không chảy xuống rồi, "Giống như tôi, một tay của người có thể ném ra ngoài rất nhiều lần?" Đại Lục Sĩ cái gì, đáng sợ nhất rồi.

"Làm sao có thể?" Chàng trai vô cùng kiên định lắc lắc đầu, "Dù thân có tự ném mình đi, cũng sẽ tuyệt đối không ném bệ hạ ra ngoài." Giơ tay lên, "Người cần thần thể sao?"

". . . . . Không cần." Tại sao người nào cũng giống nhau như vậy, toà nói những lời buồn nôn khoa trương như vậy.

"Tiểu tử bệ hạ."

"À? Cái gì?"

"Nơi này, " chàng trai duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng gạt đi khóe mắt cô, mặc dù lực tay hơi mạnh, nhưng động tác cũng rất dịu dàng, "Vẫn còn nước mắt." Rút tay về sau đó đưa tay lên cho cô nhìn.

Mạc Vong nhìn chăm chú vào trên đầu ngón tay hắn, giọt nước trong suốt, hơi thẹn thùng, cô thật sự là càng ngày càng yếu ớt rồi, có chút chuyện cũng khóc sao được? Thối hư tật xấu này nhất định phải bỏ! Hơn nữa. . . . . Chờ Esther trở lại, nhất định không muốn nhìn một vị ma vương bệ hạ mít ướt như vậy, nếu là hắn thì sẽ nói như thế nào nhỉ? Umh, có lẽ là "Bệ hạ, cần thần đưa người đến khoa mắt khám sao?" ... Thôi. . . . .

Nghĩ tới đây, cảm thấy có chút buồn cười.

—— quả nhiên một khi chia lìa, thì khó có thể chịu được loại cảm giác này.

—— mới tách ra không lâu, cũng đã không chịu nổi rồi.

—— nhưng là. . . . . Như vậy là không được.

—— nhất định phải kiên cường lên.

Chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, hắn nhất định sẽ trở về.

Mạc Vong nhớ rất rõ ràng, trước khi Esther đi đã từng bảo đảm qua: "Chỉ cần thần còn một hơi thở cuối cùng, nhất định sẽ trở về bên cạnh bệ hạ."

Mặc dù lời nói này dường như thấy được sẽ có chuyện không may xảy ra. . . . . Không, hắn chỉ là theo thói quen nói những lời buồn nôn mà thôi, nhất định là như vậy, không sai! Quan trọng là là ——

Hắn chưa bao giờ lừa cô.

Lần này nhất định cũng như vậy.

Mạc Vong nắm chặt tờ giấy trong tay, mở ngăn kéo tủ quần áo ra, đặt cẩn thận vào trong đó, rồi sau đó đóng lại rồi đứng lên: "Bây giờ tôi sẽ ra ngoài gọi đồ ăn, Esther nói rằng thức ăn ở đây rất ngon!"

"Tốt, hy vọng là vậy. . . . ." THAIN rõ ràng cũng rất hào huwngs.

"Ừ."

Nói xong, cô đứng lên chạy chậm ra ngoài.

Để lại trong phòng hai cận vệ.

Greens khẽ thở phào một cái, mặc dù không kịp an ủi bệ hạ là lỗi của hắn, nhưng là. . . . . Hắn không thể nào nhìn trực tiếp vào cặp mắt lấp lánh kia mà nói được, bởi vì như vậy hắn sẽ không tự giác được mà nói ra sự thật. Nhưng mà. . . . .

Càng như vậy cuối cùng cô ấy lại càng đau khổ.

—— sự lựa chọn của ta là chính xác.

Hắn bỗng nhiên nhớ lại những lời Esther nói trước khi đi. Có chút lờ lờ mà cũng có chút rối rắm.

"Greens tiền bối."

"Cái gì?" Hân phục hồi tinh thần lại, "THAIN?"

"Người nói vậy có thật sự giấu diếm được bệ hạ không?"

". . . . ." "Làm sao người biết" lời như vậy căn bản là không cần nói ra, có thể được chọn làm cận vệ thì ai cũng phải là người tinh anh, chuyện đến mức độ này, nếu như THAIN không cảm nhận được điều gì thì mới là không bình thường, chỉ là, "Ta. . . . . cùng với Esther là lựa chọn chính xác." Là vì bảo vệ tốt cho bệ hạ, điểm này không cần phải nghi ngờ.

Cho nên, mặc dù biết "không tôn trọng bệ hạ" chính là trọng tội, mặc dù sau khi chết đi sẽ bị ma thần đại nhân dùng Liệt Hỏa đốt cháy, hân cũng sẽ không thay đổi tâm ý.

"Thật sao? Ta hiểu." THAIN sau khi nghe xong, gật đầu một cái, "Nếu như các tiền bối đều cho rằng phán đoán như vậy là chính xác, ta đương nhiên cũng sẽ tuân theo."

". . . . ."

"Thế nào?" Chàng trai nghiêng đầu, con ngươi xanh thẫm dần hiện ra ngờ vực, "Chẳng lẽ tiền bối cho là ta sẽ phản đối sao? Sẽ không phải là làm cho ta vĩnh viễn không nói được chứ, hahaha đáng vẻ của người thật là đáng sợ."

"Này, lời của người nói mới đáng sợ được?" Greens nâng trán, "Đặc biệt là còn bày ra cái vẻ mặt vô tội đó." Coi như hân rat ay thì cùng lắm cũng chỉ là đánh cho hân không nói ra thôi, làm sao có thể giết người. . . . . Được rồi, loại ý nghĩ này cũng không khá hơn chút nào.

"Nhưng mà, " Ngay sau đó THAIN nói, "Tiền bối người cũng không cần nói cho ta biết sự thật."

"Người không phải là rất muốn biết sao?"

"Dĩ nhiên là muốn." Thiếu niên gãi gãi sau ót, trên mặt hiện lên vẻ bất đắc dĩ, "Nhưng ta không thể chịu đựng được nước mắt của tiểu ty bệ hạ, nếu mà cô ấy lại khóc thút thít lần nữa, ta sợ rằng mình sẽ sợ ý mà nói ra tất cả. Mặc dù đây là việc mà thuộc hạ phải làm, nhưng mà. . . . . Ta tuyệt đối tin tưởng các tiền bối là thật sự trung thành với bệ hạ, cho nên tốt nhất tiền bối đừng nói với ta."

"Nói đúng là —— tất cả áp lực đều do ta gánh vác sao?" Greens đột nhiên cảm thấy "Một mình phải chống cả chiếc thuyền" cảm giác cũng không tốt đẹp như vậy, khốn kiếp, hân cũng bắt đầu có cái suy nghĩ ngu ngốc kia rồi.

"Không sai!" Chàng trai chột gật đầu, mỉm cười như chuyện đương nhiên.

Greens: ". . . . ." Hân quả thật đã bị chọc giận rồi!

Nhưng vào lúc này, chợt bên ngoài có tiếng sla hét ——

"Này, hai người các người muốn ăn cái gì?"

Trong nhà hai người liếc nhau một cái.

"Đi ra ngoài đi."

"Ừ."

Thời gian như nước trôi, trôi qua không dấu vết.

Cuộc sống của mấy người một lần nữa đi vào quỹ đạo, mà đồng thời, việc Esther rời đi cũng không còn ảnh hưởng nhiều lắm.

Thời gian cũng chính là vô tình như vậy, nó sẽ chứng minh, ban đầu sự việc dường như long trời lở đất, nhưng mà qua một thời gian sẽ thấy cũng không phải là không thể thiếu.

Nhưng mà. . . . . Thật sự là như thế sao?

Cái này sợ rằng chỉ có người trong cuộc mới rõ ràng nhất

.

Nhà hàng mà Esther giới thiệu quả nhiên vô cùng tốt, hơn nữa dần dần sẽ phát hiện, không chỉ không có ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu mà còn tài nghệ nấu nướng cũng vô cùng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Tờ Giấy Ghét Nhất Và Ngày Chủ Nhật Ghét Nhất 2

Edit: nammoi

Phần hai

Thời tiết càng ngày càng lạnh.

Tháng mười một rất nhanh qua đi, tháng mười hai đã tới, đây cũng đã đầu đông.

Quần áo và tất của cô cũng đổi thành loại dày, đồng thời cũng đeo một cái khăn quàng cổ ô vuông màu đỏ đen giống như những học sinh khác, lúc đeo khăn quàng cô đột nhiên phát hiện ở đuôi khăn quàng có thêu chữ “MY”, cổ vội vàng mở nó ra, quả nhiên trong đó lại phát hiện một tờ giấy.

“Bệ hạ, hình như ngài rất thích việc Thạch phu nhân thêu chữ cho Dũng Giả đại nhân, mặc dù thần đã sang học tập bà nhưng trình độ vẫn chưa đến nơi đến chốn hi vọng ngài không chê. Với lại nếu ngài đã phải sử dụng khăn quàng cổ nghĩa là thời tiết đã chuyển lạnh, làm ơn chú ý sức khỏe, giữ ấm cơ thể. Bất luận thần ở đâu đi nữa cũng cầu nguyện cho ngài luôn vui vẻ và khỏe mạnh, mong ngài vĩnh viễn vui vẻ và khỏe mạnh.”

“Esther...” Mạc Vong đưa tay vuốt ve những chữ được thêu trên khăn, ngón tay chạm vào có thể cảm thấy rõ ràng đường vân nổi lên, những thứ này đều là... Trong đầu đột nhiên hiện ra cảnh tượng thế này _____ một thanh niên sắc mặt nghiêm túc ngồi trên ghế đầu, ánh đèn nhu hòa chiếu trên đỉnh đầu, ngón tay thon dài cầm một cây kim thật nhỏ, có hành động tỉ mỉ giống như đang giải phẫu từ từ thêu chữ...

“Ha ha!” Chẳng qua chỉ mới là tưởng tượng mà cô đã vô thức bật cười, Esther và kim may gì chứ, một chút cũng không hài hòa có được không? Nhưng mà... Mặc dù như vậy nhưng anh ấy còn...

Cô nhếch miệng, cẩn thận từng li từng tí quấn khăn vào cổ còn tí mĩ sửa sang lại một lần.

“Ngủ ngốc, đến giờ rồi!” Trên ban công truyền xuống tiếng la như vậy.

“Biết rồi, cậu mới là đại ngốc!” Cô quay đầu hét lên, mấy phút sau hăm hở cầm cặp sách chạy ra khỏi phòng ngủ.

Không có bất cứ ai có thể ngăn cản thời gian trôi.

Cũng không có bất kỳ ai có thể ngăn cản sự thay đổi của cuộc sống.

Nhưng mà...

Cũng giống như vậy, nếu như thật sự nhớ một người nào đó cũng không có bất kì ai có thể ngăn cản.

Ví dụ như...

Nằm yên tĩnh bên trong ngăn tủ kia có một tờ giấy, chen lẫn trong đó là một tờ giấy mới được cô viết xong.

“Esther, sáng hôm nay đúng là nhiệt độ giảm xuống thấp, cho nên ta đã choàng khăn quàng cổ, đột nhiên phát hiện chữ người thiêu cuối khăn, ta vô cùng vui vẻ nhưng mà thật sự người không bị kim đâm vào tay sao? Thành thật mà nói nếu có biết ta cũng không cười người. Với lại... Cảm ơn người. Cũng giống như lời người nói, bất luận ta ở đâu cũng sẽ cầu nguyện cho người khỏe mạnh và vui vẻ, mong người vĩnh viễn mạnh khỏe và vui vẻ... Ừ, còn có, sớm trở về nha, hi vọng cuối năm nay có thể đón giao thừa với người.”

Nếu như cẩn thận xem lại, tất cả những tờ giấy mà Esther viết đều có kẹp một tờ giấy do cô viết.

Mặc dù biết rõ đối phương không thể nhìn thấy nhưng cô vẫn chăm chú viết thư hồi âm cho anh.

Đối với sự nỗ lực của anh, cô vĩnh viễn cũng không có cách nào đáp trả hết được, nhưng mà ít nhất trước hết cứ làm hết khả năng của mình. Sau đó, trong cuộc sống sẽ phát hiện ra những vui niềm vui nho nhỏ giống như thế này rồi... Đợi anh ấy trở về.

____ Eshter, anh nhất định sẽ trở về, đúng không?

Mà cô không biết rằng, sau khi tất cả mọi người rời đi, một trận gió thoáng qua căn phòng, người biến mất một tháng nay cứ xuất hiện ở trong phòng như vậy, cúi người xuống, cẩn thận mở ngăn kéo ra, cầm tờ giấy chăm chú đọc.

Một lúc lâu sau, anh áp tờ giấy vào tim, thở dài: “Bệ hạ à...”

____ bất kỳ tâm nguyện nào cũng phải hoàn thành vì ngài.

____ cho dù ở bất cứ đâu, dù không thể nói rõ ràng, còn đêm giao thừa, thần đều bên cạnh ngài cùng nhau đếm ngược.

Gần như là cùng lúc, cô gái đang cùng trúc mã chạy ra khỏi tiểu khu đột nhiên dừng bước, hình như cảm giác được gì đó quay đầu nhìn phòng ngủ của mình.

___ Cảm giác này...

“Cậu ở đây ngăn người cái gì vậy? Không đi ngay là không bắt kịp xe đó.”

“Sao? A a... Chạy mau lên!!!”

“...” Cậu nghĩ là lỗi của ai?

Lúc vừa đến trường, Mạc Vong đã nghe được một tin.

“Tiệc nướng?”

“Đúng vậy.” Tô Đồ Đồ liên tục gật đầu: “Trước đó do trời mưa nên không thể thực hiện. Cho nên mọi người quyết định cuối tuần này cùng đi, dĩ nhiên là đã xem dự báo thời tiết trước rồi, dự báo nói chắc chắn sẽ không mưa.”

“... Vậy sao?” Mạc Vong suy nghĩ một lát rồi gật đầu: “Ừ, được, dù sao chủ nhật tớ cũng không có việc gì.”

“Nếu tiểu tử tỷ quyết định như vậy thì tớ cũng tham gia.” Ở phía sau Thain đứng lên giơ tay.

Tô Đồ Đồ khinh bỉ nhìn hắn: “Nghe lén con gái nói chuyện thật sự rất xấu!”

“Tớ không nghe lén, là nghe quang minh chính đại.” Thain cười.

“...” Cô gái tóc ngắn quay mặt đi không nói: “Đàn ông vô sỉ đứng lên càng đáng sợ.”

“Đúng rồi, Mạc Vong.” Đột nhiên bên cạnh có một nữ sinh gọi cô.

“Sao? Chuyện gì?” Trải qua mấy tháng tiếp xúc, Mạc Vong giao tiếp với các bạn cùng lớp cũng khá ôn, mặc dù không thể cùng mỗi người đạt tới tiêu chuẩn “bạn bè” nhưng cũng không xảy ra mâu thuẫn với bất kì ai.

“Mọi anh họ của bạn đi cùng chứ?”

“Đúng vậy, đúng vậy, mời Cách lão sư đi cùng luôn.”

“...”

Không thể không nói, Hán ngữ thật đúng là uyên thâm, cẩn thận tra cứu, cô kinh ngạc phát hiện, thật sự có họ “Cách”, nhân tiện nhắc tới, sau khi Esther rời đi không lâu, rốt cuộc Greens cũng thành công thoát khỏi chức vụ “công nhân dọn vệ sinh”, nhận chức vụ giáo viên thể dục tạm thời. So với thầy giáo tiền nhiệm, anh ấy hơi được hoan nghênh hơn, có lẽ bởi vì không có nhiều thủ đoạn giày vò người như vậy thôi.

Dĩ nhiên, trải qua lần dạy dỗ trong sự kiện đá ác mộng, hiện tại Greens vẫn là thân sĩ như cũ nhưng lại duy trì khoảng cách nhất định với con gái, nói đơn giản... Sợ là trong lòng có bóng ma rồi.

Mà không biết vì sao, bất giác tin tức thầy giáo Cách và Mạc Vong là anh em họ lan truyền ra ngoài, bởi vì người trong cuộc cũng không phủ nhận. Cho nên mặc dù mọi người vẫn còn chút nghi ngờ nhưng cũng không tìm được chứng cứ để phản bác nên đành chấp nhận sự thật. Cùng nhờ chuyện này mà “nhân duyên bạn gái” của Mạc Vong càng tốt hơn, cô cũng không biết là nên khóc hay nên cười.

Mặc dù biết chỉ cần cô mở miệng Greens nhất định sẽ đồng ý nhưng cô cũng không muốn miễn cưỡng anh ấy, cho nên chỉ gật đầu nói: “Để tớ hỏi anh ấy một chút...” Hãy để cho chính anh ấy quyết định.

“Thật tốt quá!”

Nhưng ngay lúc này lại có người nói: “Quan hệ của cậu với Mục sư huynh và Lục sư huynh cũng khá tốt, mời bọn họ luôn được không?”

“...” Chuyện này...

“Mọi họ làm gì?” Sau lưng đột nhiên truyền đến những lời này làm Mạc Vong hết hồn, cô vội vã quay đầu, phát hiện hai người kia đang đứng bên ngoài, thiệt đúng là “nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến”. Chỉ là lỗi tai cũng thỉnh quá chứ?

Cô hướng ra cửa sổ, nói lại chuyện này một lần.

“A? Thịt nướng sao?” Lục Minh Duệ sờ cằm, vô cùng sáng khoái đồng ý: “Có thể!” Nói xong quay đầu: “Tử Du, cậu thì sao?”

“...” Trầm mặc một lúc, thiếu niên tuấn tú khẽ lắc đầu: “Không, hôm đó tớ có chuyện.”

“Vậy sao? Như vậy thật đáng tiếc, nhưng không sao, tớ sẽ mang về cho cậu.”

“...”

Mạc Vong đỡ trán: “Lục sư huynh, chờ huynh mang về thì đồ ăn đã lạnh ngắt làm sao có thể ăn?”

“Nói cũng phải.” Lục Minh Duệ làm như mới nhớ tới, liên tục gật đầu: “Cũng là sư muội cần thận.”

“...” Đây là thường thức được chứ?

Ước hẹn xong, hai người lần lượt rời đi, mặc dù có một vài người bạn cũng lóp hơi tiếc vì có một người không tham gia được nhưng không phải vẫn còn có thầy giáo Cách hay sao? Chân muỗi dù nhỏ nhưng vẫn có thịt mà!

Có lẽ bởi vì có ngày chủ nhật làm động lực, ngày nào lớp học cũng vô cùng kích động, dĩ nhiên trong lớp của thầy giáo dạy chính trị ai cũng cúi đầu làm người, ai biết lúc nào tâm tình thầy không tốt lại ra đại chiêu.

Bữa trưa qua đi.

Mạc Vong vẫn tự động tìm việc tốt để làm như cũ, mặc dù hình như lúc Esther rời đi cũng mang theo Thủy Tinh Cầu. Bây giờ dù nàng làm nhiều chuyện tốt cũng không biết giá trị mà lực của mình tăng lên bao nhiêu nhưng mà cô đã có thói quen cũng không dễ dàng sửa lại, huống chi có thể giúp đỡ mọi người cô cũng rất vui vẻ.

Giúp căn tin bốc dỡ một xe hàng, cô nhân tiện đi qua khu rừng nhỏ lượm ve chai, hồi trước cảm thấy đây là chuyện mệt nhọc, bây giờ lại làm thật dễ dàng, đáng tiếc không có ai đi sau cô vừa vỗ tay vừa mặt than nói “cố gắng lên”. Mặc dù lúc đó hơi xấu hổ nhưng bây giờ... Ừ, còn hơi nhớ nhớ đây.

Mà hiển nhiên là tiểu trúc mã biết tiểu thanh mai đang làm những gì nên đến giúp một tay lại bị cô từ chối. Bởi vì nếu không phải cô tự mình làm, giá trị mà lực cũng không thể tăng lên, cho nên cậu chỉ có thể làm công tác hậu cần, ví dụ như mang cho cô ít thức ăn cô thích, hay là mua nước chờ cô về lớp uống ____ rất có cảm giác hiền lương thực đức.

Rất nhanh mọi thứ đã được làm xong, mắt thấy sắp đến thời gian vào học, cô ra bồn nước công cộng rửa tay sạch sẽ, chuẩn bị về nghỉ ngơi, thời tiết càng lúc càng lạnh, buổi trưa cũng càng ngày càng dễ mệt mỏi, cũng may trong lớp đông người nên khá ấm áp, chỉ ngủ một lát cũng không sợ bị cảm lạnh.

Mạc Vong vừa vịn vòi nước vào vừa lấy khăn ra lau tay, đột nhiên nghe sau lưng cách đó không xa có tiếng bước chân, cô theo bản năng nghiêng đầu, kinh ngạc phát hiện người tới là người quen.

“Mục sư huynh?”

“... Ừ, là ta.”

“Ặc...” Mạc Vong nhìn xung quanh, cũng không có ai khác, lại nhìn vào mắt Mục Tử Du, nói có chút không xác định: “Người... Chẳng lẽ...”

“Là tới tìm muội.” Để không làm lỡ thời gian, Mục Tử Du cho cô gái một câu trả lời khẳng định.

“A, sư huynh có chuyện gì sao?” Cô nghi ngờ hỏi lại đột nhiên nghĩ tới một chuyện: “A, chẳng lẽ cuối tuần này sư huynh rảnh sao?”

“Không.”

“... Vậy?”

“Huynh muốn hỏi muội, tuần này muội có rảnh ngày nào không?”

“Hả?” Cô sững sốt rồi sau đó hồ đồ gật đầu: “Dạ, có.”

“Như vậy, có thể cho huynh hẹn muội ngày hôm đó không?”

“Sao?” Cô lại sững sốt, một lát sau, gật đầu lần nữa: “Có thể.” Mục sư huynh là người tốt, huynh ấy từng giúp mình, lại nói yêu cầu của huynh ấy cũng không quá đáng, đồng ý cũng không sao.

“Tốt.” Mục Tử Du mỉm cười ôn hòa: “Đến lúc đó huynh sẽ gọi điện.”

“... Được.” Mạc Vong mờ mịt gật đầu.

Trên thực tế, cho đến lúc Mục sư huynh đi mất, cô cũng không hiểu rốt cuộc huynh ấy có ý gì...

Vì vậy cô lựa chọn hỏi thẳng.

“Lục sư huynh!” Cô nhìn về góc tường cách đó không xa: “Mục sư huynh có ý gì? Huynh có biết không?”

Lục Minh Duệ: “...” Yên lặng nhảy ra từ góc tường: “Sư muội thật đúng là làm cho người khác cảm thấy không thành công.”

“... Vậy thì thật xin lỗi.” Mục Vong đỡ trán: “Chỉ là sư huynh có tư cách nói lời thoại này sao?” Nói cho cùng, huynh ấy luôn trốn ở những chỗ kỳ quái rồi sau đó lấy phương thức kỳ quái xuất hiện? Cứ thích dọa người như vậy sao?

Khi đang nói chuyện, Lục Minh Duệ đã chạy đến bên cạnh cô, nhẹ nhàng nhảy lên, đặt mông ngồi ở chỗ khô ráo, cười hì hì: “Thật sự muội không hiểu ý của Tử Du sao? Hay là đang nói giỡn với huynh.”

“Sao?” Cô nghiêng đầu nhìn.

“... Được rồi, huynh hiểu.” Theo một nghĩa nào đó mà nói, ngây ngô đến mức này thật làm cho người ta khổ cực mà, vị Thạch sư đệ kia cũng thế, Tử Du cũng thế, chỉ là như vậy lại càng thêm thú vị. Lục Minh Duệ càng hài lòng khiến nụ cười càng sâu hơn: “Sư muội, muội nghĩ xem, một nam một nữ, cuối tuần đi dạo phố, ăn cơm thậm chí đi xem phim, bình thường chúng ta gọi những việc làm này là gì?”

“Ừm...” Mục Vong gãi gãi mặt, nằng nhớ hình như trong sách có nói qua, đúng rồi lúc ấy hình như đối phương tổng kết là ____ “tình cảm khuê mật?”. Cô hoàn toàn quên mất lúc ấy người bạn nhỏ nói “một nữ một nữ”

“Khụ... Ha ha ha...” May là Lục Minh Duệ đã làm tốt công tác chuẩn bị, nhưng vẫn kinh ngạc vì câu trả lời này, nên nói thật không hổ danh là sư muội sao? Thật đúng là “Lời nói không làm chết người thì không ngừng”. Nếu để cho Tử Du biết được sư muội cho là hắn muốn làm bạn thân thì sẽ lộ ra biểu cảm thế nào? Đây! Không được, cuối tuần đi theo dõi là chuyện lớn bắt buộc phải làm!

“Này!” Mục Vong bất mãn, đầu đầy hắc tuyến, rốt cuộc cô nói cái gì để sư huynh phản ứng mạnh mẽ như vậy? Căn cứ vào nguyên tắc chủ nghĩa nhân đạo, cô vươn tay, vỗ lưng sư huynh: “Sư huynh, huynh không sao chứ?”

“Không có, không có việc gì...” Lục Minh Duệ ho một lúc mới dần dần thờ lại như bình thường, sau đó cảm khái từ tận đáy lòng: “Sư muội, huynh bắt đầu nghi ngờ thứ bảy tham gia tiệc nướng với các người có phải là một quyết định đúng đắn hay không?”

“Hả?”

“Có phải muội muốn nhẹ nhàng làm huynh ghen chết hay không?”

“... Tạm biệt.”

“Ài, đúng nóng giận mà.” Lục Minh Duệ cười híp mắt nói: “Không phải muội muốn biết Tử Du hẹn muội làm gì sao?”

Cô cau mày: “Dù sao đến lúc đó nhất định sư huynh sẽ nói cho muội biết.”

“...” Cô vẫn đi thật hờ.

Lục Minh Duệ thờ dài, hắn bị người ta ghét như vậy sao? Hơn nữa... Hắn khẳng định, bạn tốt của mình sẽ không nói rõ, từ trước đến giờ hắn đều là điển hình của “không thấy tỏ điều hâu không xuất hiện”. Tính cách quyết định ____ “Thật rat a đang muốn theo đuổi muội!” Lời như thế hắn tuyệt đối không thể nào nói ra.

Cho nên__

“Ừ, thật đúng là có kịch hay để xem”

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Mật Báo Ghét Cái Gì Nhất Và Bị Bệnh Ghét Cái Gì Nhất!

Edit: nammoi

Phản một

Tô Đồ Đồ nói không sai, quả nhiên cuối tuần này thời tiết rất tốt.

Mặc dù lúc này có thể coi là đầu mùa đông nhưng ánh nắng ấm áp vẫn chiếu rọi, có rất ít người cảm thấy lạnh hơn nữa ăn thịt nướng là phải đứng gần lửa

cho nên sau khi ăn xong có không ít người cởi áo khoác nhét vào cùng chỗ với khăn quàng, thậm chí còn xắn tay áo lên, không khí càng thêm náo nhiệt.

Địa điểm vui chơi không giống địa điểm Tô Đồ Đồ nói lúc đầu mà là một tòa nhà rộng rãi, nhà cô ấy cách không xa trường học, là nhà một lầu lại có một khoảng sân, mặc dù không lớn lắm nhưng vẫn dư chỗ chứa một lớp học, hơn nữa cha mẹ người này bận rộn công việc, thường xuyên không ở nhà, mọi người ở nhà cô ấy cũng có thể thả lỏng.

Bếp nướng là do Tôn Bàn Bàn mang đến, thân là nam nhi mà tên lại có từ lấy thật sự làm hấn bất mãn nhưng mà hết cách, ai bảo cái tên này là do ông nội hấn chọn lựa vì vậy chỉ có thể ngậm ngùi mà chấp nhận thôi. Chỉ nhìn điểm này thôi cũng có thể thấy hấn rất được người nhà cưng chiều, đây là chuyện vô cùng bình thường. Mặc dù ông bà nội hấn có đến bảy tám người con nhưng cha hấn là con trai duy nhất mà cha hấn lại chỉ có một mình hấn là con trai. Vì vậy từ nhỏ Tôn Bàn Bàn được cả nhà coi là tiểu tử tông đề cưng phụng.

Được ăn ngon uống tốt, khụ khụ khụ, cơ thể cũng tự nhiên mà thành như thế... Hơn nữa ba hấn lại mở chuỗi cửa hàng bán thịt nướng...!

Chỉ là mặc dù người này được nuông chiều từ bé nhưng hấn không phải là người xấu tính, cũng rất chính trực, lần này thấy cả lớp muốn đi dã ngoại, đặc biệt mang bốn bếp nướng ở nhà đến. Không chỉ như thế, rau dưa, trái cây và các loại thịt cũng đều do nhà hấn cung cấp, lấy bằng giá vốn, tiết kiệm tiền lại vệ sinh.

Hơn nữa có một bạn cùng lớp nhà mở siêu thị, cung cấp nước uống...

Mạc Vong không khỏi cảm khái, lớp bọn họ đúng là điển hình của mô hình “360 ngành nghề”, chỉ là... Quả nhiên nghề nghiệp của cô và Thạch Vĩnh Triết là kỳ quái nhất? Ma Vương và Dũng Giả cái gì chứ? Nếu không phải chính bản thân cô gặp phải, căn bản không có cách nào tưởng tượng được.

“Sư muội, mời muội ăn thịt.”

Bất chợt một câu nói vang lên cắt ngang suy nghĩ của cô, cô vội vàng cầm cái đĩa đang được đưa tới: “A, cảm ơn.”

“Không cần khách sáo như vậy.” Lục Minh Duệ buông tay ra: “Đến đây, còn có ai muốn nữa không?”

“Tớ muốn!”

“Tớ cũng muốn!”

“Lục sư huynh, tài nấu nướng của huynh thật không tệ nha.”

“Đúng vậy.” Giơ ngón cái.

Cô khẽ lùi về sau một bước, vừa chấm thịt nướng vào nước sốt vừa cảm khái thêm lần nữa, quả nhiên Lục sư huynh rất giỏi giao tiếp với mọi người, mới có một lúc như vậy mà gần như đã thân thiết với tất cả mọi người hơn nữa hình như còn có thể gọi đúng tên của tất cả mọi người, thật sự làm người khác không phục không được. Bởi vì ngay chính cô trong lớp lâu thế vẫn có vài người chưa nhớ rõ.

“Đừng chỉ ăn mỗi thịt, ngu ngốc.” Một đồng rau “nhảy dù” đến đĩa của cô: “Cẩn thận không biến thành heo.”

“Này!” Có thể nói ra những lời đáng ghét như thế này, ngoài tên khốn Thạch Vĩnh Triết ra còn có thể là ai được nữa? Mạc Vong phùng phùng mang trợn mắt, nghiêng đầu trừng cậu ta: “Cậu mới là heo! Hơn nữa... Cậu muốn tớ biến thành thỏ hay sao?!” Không sai, mặc dù cô là con gái nhưng tương đối thích ăn thịt, dù sao lượng vận động của nàng rất lớn, ăn nữa cũng không sợ mập.

“Mặc thỏ con sao?” Thạch Vĩnh Triết dứt một miếng thịt vào miệng, cười đến thật khó ưa: “Nghe cũng không tệ lắm.”

“Tránh ra, Thạch đầu heo!” Cô không khách khí gấp một nửa số rau vớt vào đĩa của đối phương, nhân tiện “ào” một cái, gạt một nửa số thịt trong đĩa của cậu ấy qua đĩa của cô.

“... Ê.”

Mạc Vong cười trộm, nhanh chóng chạy mất, đến khi chạy đến khoảng cách an toàn mới ung dung ăn hết số thịt trộm được, ừ, tay nghề của người nào thế nhỉ? Hình như không ngon bằng Lục sư huynh nướng, mà thôi kệ, dù thế nào đi nữa cũng đều là thịt!

“Ngu ngốc...” Thạch Vĩnh Triết che mặt, cô thích ăn thịt như vậy sao? Chỉ là... Khụ, điểm này cũng thật đáng yêu.

“Tiểu Vong, cánh gà nướng xong rồi, muốn ăn không?”

“Sao? Muốn!”

Thạch Vĩnh Triết nhìn chăm chú bóng lưng nhanh chóng chạy ất của tiểu thanh mai, lại lo lắng, nếu cứ như vậy sẽ rất dễ bị bắt cóc, thật sự như vậy không có vấn đề gì sao? Cậu yên lặng bắt đầu tưởng tượng --- Vào một ngày hè, một người kì quái mặc quần áo đen, che một cây dù màu đen đi đến trước mặt cô gái, ngồi chồm hổm, bí ời cười nói: “Hắc hắc... Tiểu muội muội, người đi theo ta nhé? Ta cho người ăn thịt.” Nói xong hấn móc một miếng thịt bò khô lác quạ lác lại trước mặt cô, vậy mà tên kia lại ngu ngốc, hồ đồ đi theo hấn.

Chuyện này thật khiến người ta tuyệt vọng...

Nếu để Mạc Vong nghe được tiếng lòng của tiểu trúc mã, tám phần sẽ không khách khí trét đầy rau lên mặt cậu ta, cái người vào giữa mùa hè còn mặc áo khoác che dù, vừa nhìn đã biết là biến thái sẽ đi theo cậu ta. Hừ! Đồ hỗn đản này hoàn toàn coi nàng là đũa ngọc sao? Ủ, nếu như ăn mặc bình thường thì còn có thể hơi suy tính một chút... Hoi...

“Thạch sư đệ.”

“...” Thạch Vĩnh Triết quay đầu: “Có chuyện gì không sư huynh?” Trừ lần đầu tiên gặp mặt, sau đó cậu cũng không xảy ra xung đột với Lục Minh Duệ nữa cho nên bề ngoài cậu vẫn duy trì sự lễ phép. Nhưng thực tế, lúc đầu, đối với “sự kiện kia”, cậu vô cùng không vui, hơn nữa đối phương rất thân thiết với Mục Tử Du nên cậu càng không có thiện cảm với hắn. Cậu nói “Vật hợp theo loài, người phân theo nhóm” cũng không phải chỉ là nói suông, rất nhiều việc xảy ra chứng minh câu nói này là đúng “Không cần phải khách khí như vậy.” Lục Minh Duệ cười híp mắt, muốn chạm vào cái của cậu lại bị tránh né.

Thạch Vĩnh Triết khẽ nghiêng người, từ trên bàn bày đầy đồ ăn, nước chấm, đồ uống, cầm lấy một tờ khăn giấy, cười đưa tới: “Sư huynh, trên tay có dính mỡ.” Không thể không nói, nếu không ở trước mặt tiểu thanh mai của mình thì Thạch Vĩnh Triết cũng không phải là người ngu ngốc, dù sao cậu cũng có một người cha như thế, khụ, gien di truyền vạn tuế!

“A, xin lỗi, ta không phát hiện ra.”

“Không sao.”

Hai người đứng đối diện cũng cười.

“Sư đệ.”

“Có chuyện gì vậy sư huynh?”

Lục Minh Duệ gật đầu cũng không kéo dài thời gian, trực tiếp nói ra nghi vấn: “Ủ, ta muốn hỏi đệ, sư muội có đặc biệt thích cái gì không?”

Thạch Vĩnh Triết giật mình: “... Thứ cô ấy thích?” Người này muốn làm cái gì?

“Đúng vậy.” Lục sư huynh giống như cái gì cũng không cảm thấy, cứ thế gật đầu nói: “Không phải sắp đến Giáng Sinh rồi sao? Huynh muốn tặng quà cho muội ấy nhưng lại không biết muội ấy thích gì nên mới hỏi đệ một chút.”

“Quà Giáng Sinh...” Vừa nhắc đến chuyện này cậu lại nhúc nhích, ngày vừa cuối tháng mười một thì mẹ đã trong tối ngoài sáng gợi ý với cậu, rồi sau đó lại liên tiếp phản đối ý tưởng của cậu. Một bên là mẹ thúc dục, một bên là ba khinh bỉ... Người hết chuyện?

“Ủ.” Lục Minh Duệ gật đầu.

“Bình thường con gái đều thích những thứ đáng yêu.” Thạch Vĩnh Triết nói cho đối phương một đáp án ba phải.

“Nói cũng đúng, chỉ là lúc lựa chọn thì thật khó khăn đấy.” Lục Minh Duệ nhún vai: “Huynh còn như vậy, đệ càng không cần phải nói đi.”

Khó có lúc Thạch Vĩnh Triết đồng ý với lời nói của đối phương.

“Ai... Sớm biết vậy thì học theo Tử Du là tốt rồi.”

“Mục sư huynh?” Thạch Vĩnh Triết nhạy bén cảm thấy hình như trong câu nói này có bao hàm một tin tức quan trọng.

“Ủ, nghe hán tính toán ngày mai sẽ hẹn sư muội đi dạo phố, tất nhiên là không nói rõ.” Lục Minh Duệ trừng mắt, vươn tay than thở: “Có lẽ là đi trên đường xem muội ấy thích cái gì, cuối cùng tặng niềm vui bất ngờ cho muội ấy.”

“... Tại sao lại nói chuyện này với ta?” Từ đầu đến cuối, chuyện hắn muốn nói chính là chuyện này đúng chứ?

“Ai biết được ~” Lục Minh Duệ cười tủm tỉm: “Chỉ là, nếu như chiến đấu, người không cảm thấy thể lực ngang nhau so với một bên bị áp đảo, xem sẽ tốt hơn sao?” so với người trước mặt luôn dễ dàng xấu hổ, rõ ràng hình thức chiếm ưu thế nhưng cứ lưỡng lự không dám tiến lên, thật sự Tử Du giáo hoạt hơn nhiều, có lẽ khi mọi thứ kết thúc có người vẫn chưa hay biết gì đấy.

Chỉ là, nói đi thì nói lại, trực giác cho hắn biết, mặc dù thoát nhìn sư muội bình dị, gần gũi nhưng khi chân chính đến gần, có lẽ sẽ phát hiện sư muội mới thật sự là người “chỉ có thể mong muốn chứ không thể đến gần” giống như bông hoa trên đỉnh núi cao cũng không chừng.

Như vậy, người “quan sát” như hắn so với những người “hái hoa” khác thì thoải mái hơn, cũng vui vẻ hơn nhiều.

Thạch Vĩnh Triết trầm mặc một lát lại mở miệng: “Sư huynh.”

“Hả? Là muốn cảm ơn ta sao?”

“Không, ta muốn nói, nếu như xung quanh không có người khác, ta nhất định sẽ không khách khí đánh người.” Thạch Vĩnh Triết vừa nói vừa lại gần đối

phương khẽ nói, giọng nói tuy thấp nhưng lại lộ ra khí thế vô cùng nghiêm nghị: “Cô ấy không phải là người mà người có thể lấy là làm đồ chơi. Cho nên, cách xa cô ấy ra, nếu không...” Nhưng vào lúc này, một trận gió thổi qua, trong sân, cỏ cây lắc lư theo gió, những chiếc lá vàng phát ra âm thanh xào xạc, từ cành cây theo gió bay xuống sân, những âm thanh này át đi câu nói sau cùng của cậu.

Trừ người trong cuộc, có lẽ không người nào biết đến cuối cùng bọn họ nói cái gì?

Lục Minh Duệ nhìn chăm chú bóng lưng đang rời đi của sư đệ, thở dài: “Ai, ai, tiểu gia hỏa bị chọc giận thật đáng sợ.” Hồi tưởng lại ánh mắt của giọng nói lúc nãy của đối phương, hẳn mới hậu tri hậu giác phát hiện sau lưng của mình hơi ướt át, đây là phản ứng bản năng của thân thể.

Nên nói thật không hồ là... Sao? Nếu thật sự đắc tội cậu ta, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Thật là chủ quan, ừ, về sau phải cẩn thận hơn mới được.

Chỉ là, ngày mai ---

“Hay là đi xem cảnh nào nhiệt!”

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Mật Báo Ghét Cái Gì Nhất Và Bị Bệnh Ghét Cái Gì Nhất! 2

Mà ở chỗ khác, đừng xem người nào đó “khí dễ” mấy người bạn không chút nương tay, thoát nhìn có mấy phần khí thế bá đạo của một người lãnh đạo nhưng cứ đối mặt với tiểu thanh mai, cậu hoàn toàn không có biện pháp gì có được hay không?

Ai, rốt cuộc phải làm gì mới đúng đây?

Buổi chiều đến lúc về đến nhà, ăn cơm tối xong, tắm xong, nằm vật ra giường, cậu vẫn còn đang suy nghĩ cái vấn đề sâu xa này.

“Ai...” X2.

Tại sao lại là “x2”?

Thạch Vĩnh Triết nghiêng đầu, mặt đầy hắc tuyến, quả nhiên thấy một con mèo trắng đang nằm trên gối của mình, thở dài thật sâu. Nó nhìn tiều tụy hơn nhiều so với trước kia, dĩ nhiên vẫn không thể nói là gầy. Nhưng cho dù như thế, mẹ của cậu vẫn vô cùng lo lắng, thậm chí trực tiếp bế nó đi bác sĩ thú y khám bệnh, kết quả bác sĩ không tìm ra bệnh, chỉ nói lập lờ nước đôi: “Có thể là do mùa đông đến...” Căn bản mèo không có ngủ đông có được không?

Như vậy rốt cuộc vì sao Brad lại sa sút như vậy?

“Esther đại nhân... Rốt cuộc ngài đang ở nơi nào...?”

Thạch Vĩnh Triết: “...” Đây chính là cái gọi là “Thân đầu gãy mòn quyết không hối hận, vì không có người ấy nên người tiều tụy” sao? Cảm giác... Không có chút động lòng nào!

Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, một con chó trắng lớn nghênh ngang, không coi ai ra gì bước vào, nhân tiện dùng một chân sau đá cửa vào rồi sau đó đi đến gần, lưu loát nhảy lên giường, tìm một chỗ êm ái nhất, nhắm mắt lại liền ngủ say “zzzzzz”.

Thạch Vĩnh Triết: “...” Thật không chịu nổi tụi nó nữa rồi, rốt cuộc coi giường của cậu là cái gì. Buổi tối chỉ cần nghiêng người là đụng chó đụng mèo, không thì bị chó mèo đè, thật là đủ lắm rồi!

Cho nên cậu không khách khí đưa chân đá đá vào người Saka: “Lăn tới ổ chó của người ngủ cho ta!” Bởi vì Thạch ba rất “cung chiều” con chó này nên có một ổ chó siêu cấp sang trọng cho nó, vấn đề là nó không thích ổ chó chỉ thích bò lên giường, có trời mới biết đây là cái tật xấu rách nát gì!

“...” Lật người ngủ tiếp.

“Này, người đừng có giả chết, ta biết người vẫn nghe được!” Lại đáp.

“...” Tiếp tục lật người.

“Ta đang nói người đó...” Thạch Vĩnh Triết ngồi dậy, định trực tiếp ném nó xuống.

Đúng lúc này, con chó lông dài trắng lười biếng mở mắt ra, đôi mắt màu đỏ liếc nhìn người bạn nhỏ của mình, không biết tại sao có cảm giác sắc bén: “Bạn à, tâm tình không tốt cũng không cần lôi ta ra trút giận chứ.”

“Ai bắt ngươi trút giận chứ?”

“Ta đều hiểu.” Gật đầu.

“... Ngươi thì hiểu cái gì?”

“Những thiếu niên đang trong thời kì trưởng thành như ngươi, tâm tình không tốt cũng chỉ có vài nguyên nhân như_ một là bị con gái đá không thì nghe người khác buổi sáng thức dậy đều phải giặt ga giường mà ngươi thì không có nên...”

“Ngươi nói đủ rồi đó!!!”

“Xem ra là cái trước rồi.”

“... Sao ngươi đoán được?” Thạch Vĩnh Triết vô lực đỡ trán.

“Vậy mà thật sự là cái trước sao?” Con chó trắng đưa đệm thịt chống cằm, bật cười “xuy xuy”: “Thật đúng là dễ gạt, cũng khó trách không của được gái.”

“...”

Đột nhiên Saka tròn to đôi mắt, hoảng sợ kêu lên: “Ta sai rồi! Ta sai rồi! Xin ngươi đừng ném ta xuống từ ban công! A a a! Cứu mạng!!!”

Thạch Vĩnh Triết: “... Ta vẫn chưa làm gì đấy.”

“Ta quan sát được ý định của ngươi, cho nên kêu cứu trước.” Ánh mắt lại trở về mắt cá chết: “Dù sao cuối cùng ngươi cũng phải bỏ qua cho ta thôi cho nên cũng đừng có dạy dỗ ta.”

“...” Thạch Vĩnh Triết yên lặng siết chặt quả đấm: “Không, đột nhiên ta càng muốn đánh ngươi hơn.”

“Này này, thiếu niên à, ngươi bình tĩnh một chút, xúc động là ma quỷ!” Con chó trắng cố gắng bò dậy, đệm thịt vỗ giường một: “Như vậy đi, ngươi nói ra phiền não của mình, để đại nhân Saka ta giải quyết cho ngươi.”

“... Hẹn gặp lại.” Cậu tin tưởng nó mới lạ!

“Không chịu nói sao? Vậy thì để đại nhân Saka ta đoán xem.” Chó trắng giờ móng vuốt ra gãi cằm: “Chẳng lẽ em gái có nam nhân?”

“...”

“Nếu vậy cậu ta đã sớm nhảy lầu.” Mèo trắng không có hơi sức nói: “Ta thấy tám phần là em gái được con trai hẹn đi chơi rồi đúng không? Hình như ngày mai là chủ nhật...”

“Làm sao ngươi biết?” Kinh ngạc.

Saka: “Xem ra là thật rồi.”

Brad: “Ừ, thật rồi.”

Hợp ca: “Độc thân cả đời la la~~”

“... Các ngươi đủ rồi đó.”

“Thật là, loại chuyện nhỏ này có cái gì mà phải phiền não.” Saka nhảm chán ngáp một: “Không phải giải quyết rất dễ sao?”

“Hả?”

“Nếu như ngươi cầu xin ta nói...” Saka thông thả, lại ung dung nằm xuống: “Ta có thể suy nghĩ nói cho ngươi biết.”

Thạch Vĩnh Triết không trả lời, chỉ lặng lẽ mở ngăn kéo ở đầu giường ra, trong đó đồ công cụ tìm ra một búa nhỏ.

“... Ta biết rồi.” Cho Trắng nhảy xuống giường một “vèo”, rồi đột nhiên chạy ra ban công, kêu to: “Ma Vương bệ hạ, Ma Vương bệ hạ, không xong rồi, Dừng Giả đại nhân bị bệnh nặng! Ngăn cản treo sợi tóc rồi a a a!!!”

“Đợi...” Thạch Vĩnh Triết vội vàng muốn quát bảo cái tên gia hỏa thành công thì ít mà thất bại thì nhiều kia dừng lại, đáng tiếc đã quá muộn, bởi vì cậu rõ ràng đã nghe thấy tiếng bước chân cô đang chạy đến ban công.

___ Nền, nền làm sao đây?

“Ngủ ngốc.” Brad nhay lên, một cước đá bay Thạch Vĩnh Triết lên giường: “Còn không mau nằm xuống.” Nói xong nó ngậm chân, nhanh chóng đắp lên người cậu.

Gần như nó vừa mới làm xong, cô đã chạy vào phòng, gia tăng nhanh nhẹn nên tốc độ của nàng cũng không phải bình thường.

“A Triết.” Cô nhanh chóng chạy đến bên giường, một tay sờ trán cậu, hỏi: “Cậu bị sao vậy?” Thật ra đối với lời Saka nói, nàng cũng không tin lắm, cái gì mà “bệnh nặng”, cái gì mà “ngàn cân treo sợi tóc”, nghĩ thế nào cũng thấy quá khoa trương. Ban ngày cô thấy cậu còn bình thường mà. Nhưng đồng thời, cô cảm thấy cũng có thể cậu bị bệnh thật.

Tìm Thạch Vĩnh Triết đập thành thịch, mồ hôi hột đổ đầy người: “...” Chuyện này cậu phải trả lời sao mới được đây?

“Sao đầu cậu nhiều mồ hôi thế này? Bị sốt à?” Cô càng thêm lo lắng, cô cúi đầu xuống hỏi: “Đã đo nhiệt độ chưa?”

Cậu càng khản trương hơn, nguyên nhân không có gì chỉ là giờ phút này hai người ở rất gần, gần như có thể nghe hô hấp của nhau, chuyện này... Khoảng cách này... Quá nguy hiểm rồi! Giống như chỉ cần đầu hơi ngẩng lên một chút là có thể... Có thể... Khụ... Khụ...

“Sao cậu lại đổ mồ hôi nhiều hơn vậy?” Mạc Vong kinh ngạc: “Hơn nữa mặt cậu thật đỏ. Chú Thạch và dì Trương có biết không? Tớ đi...”

“Đừng...” Cậu vội vàng vươn tay ra từ trong chăn, bắt được cổ tay của cô, chuyện giả bộ bệnh có thể giấu được cô nhưng chắc chắn không thể gạt được ba mẹ, nếu bị biết... Nhất định sẽ bị cười nhạo vài năm được không? Cậu tuyệt đối không muốn!

“Nhưng...”

“Tớ... Tớ không sao.” Nói xong, cậu che ngực, ho khan mấy tiếng: “Khụ khụ khụ! Khụ khụ khụ! Chỉ là hơi sốt, tớ đã uống thuốc hạ sốt rồi, nếu không sao lại đổ mồ hôi, khụ khụ! Khụ khụ khụ!” Cuối cùng cũng nói vòng lại được...

“Cậu bị sốt... Tại sao lại bị ho khan?” Mạc Vong nghi ngờ hỏi: “Hơn nữa, cậu che ngực làm gì? Còn chỗ nào khó chịu nữa sao?”

“...” Trời ơi, đất hời. Có ai nói cho cậu biết rốt cuộc phải giả bộ bệnh thế nào đây?

Saka nằm cạnh chân giường, lấy đệm thịt che miệng, âm thầm cười nhạo “Nhóc con, dám đáp đại nhân Saka xuống giường à, biết khổ chưa, hum hum!”

“Quả nhiên vẫn nên đi gọi...” Cô vừa nói vừa nói vừa khẽ động, muốn đối phương buông tay mình ra.

“Tớ không bị sao hết!” Thạch Vĩnh Triết gấp gấp nắm chặt tay cô, chỉ hơi dùng sức lại làm cô bị ngã.

Bất ngờ không kịp đề phòng, Mạc Vong nằm đè mạnh lên người Thạch Vĩnh Triết chỉ cách một chân, đầu cô đụng vào cằm của cậu.

“...”

“...”

Ý nghĩ đầu tiên trong đầu cậu chính là “Hồngбет! Lại làm sai! Cứu mạng!”

Mà ý nghĩ đầu tiên của cô chính là “A! Sức lực của người này vẫn lớn như vậy, xem ra bị bệnh cũng không nghiêm trọng.

Cô kêu đau, ôm đầu, ngẩng lên, liếc tiểu trúc mã một, phát hiện đối phương đang “trợn mắt há mồm”, nét mặt như “trời đất sụp đổ”, không nhìn được phi cười: “Này, cậu bệnh đến ngốc à?”

“... Sao?” Ngơ ngác nhìn cô.

___ Cô cách cậu thật là gần... Thật gần... Thật gần...

___ Cô nằm trên giường của cậu... Trên giường... Trên giường...

___ Cô nằm trong ngực cậu... Trong ngực... Trong ngực...

___ Cô... A a a, không thể nghĩ tiếp được!

Mất thấy nếu còn tiếp tục như vậy thì nhiệt độ cơ thể mới hạ xuống có nguy cơ tăng cao, có thể sẽ dẫn dụ “sói cha” và “sói mẹ” đến đây. Thạch Vĩnh Triết hít một hơi thật sâu, cố gắng kiềm chế những suy nghĩ ngổn ngang kia xuống, lắp bắp nói: “Tớ... Tớ, tớ, tớ, tớ không có việc gì, thật đấy, cậu cậu cậu không cần lo lắng.”

“A, vậy thì tốt.” Mạc Vong gạt đầu, trái tim thả lỏng nhưng ngay sau đó lại hiếu kỳ hỏi: “Không phải cơ thể cậu luôn rất tốt sao? Tại sao đột nhiên lại bị bệnh?”

“Có, có lẽ là lúc đi về gió thổi mạnh nên bị cảm lạnh?”

“Là vậy à...” Cô gật đầu, dù sao “con người sớm họa tới phúc”, cơ thể có tốt hơn nữa cũng không thể nào không bị bệnh: “Cho nên tớ nói, cậu đừng ý thân nhiệt của cậu cao, ăn mặc phong phanh như vậy! Nhìn đi, bây giờ nhận được bài học rồi chứ?”

“... Biết rồi.” Ngán vạn lần đừng nuôi một con thú cưng không đáng tin cậy! Bởi vì lúc nào bọn chúng cũng có thể lừa gạt người!

“Rõ thật là...” Mạc Vong thở dài, ngồi ngay ngắn lại.

Thạch Vịnh Triết cảm thấy hình như cô muốn đi, không nhận được hỏi một câu: “Cậu định đi đâu vậy?” Sẽ không bỏ rơi “người bị bệnh” là cậu ở đây một mình chứ? #Tại sao tiểu thanh mai của cậu lại vô tình như thế chứ?#

“Còn phải hỏi nữa sao?” Mạc Vong lại thở dài: “Tớ đi lấy nước lau mồ hôi trên trán cậu chứ đi đâu?” Nói xong, cô đi vào toilet trong phòng của trúc mã.

Nghe thấy có tiếng nước chảy mơ hồ, Thạch Vịnh Triết thở dài nhẹ nhõm, dù thế nào đi nữa, cuối cùng cũng trot lọt lừa được cô.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên cậu nhìn thấy một đệm thịt màu trắng ở cạnh giường, ngón cái của cái đệm thịt đó có một “móng” dựng lên: “Nhóc con, làm tốt lắm, ta thay đổi cách nhìn về cậu đó.”

Về mặt Brad buồn rầu, quay đầu lại nói: “Người ân ái, kẻ chia lìa, Esther đại nhân... Ngài đang ở đâu?...” Riu rít, riu rít, thật là nhớ lúc ân ái với Esther đại nhân quá!

Thạch Vịnh Triết: “...” Dù rồi đó, nếu như không phải hai gã gia hỏa này biết đường về nhà cậu, cậu thật sự muốn ném tụi nó đi cho rồi, thật sự.

“A Triết, khăn nào là khăn rửa mặt của cậu?”

“Màu trắng!”

Chỉ trong chốc lát, cô đã quay về, trong tay bung một chậu nước ấm, khăn mặt màu trắng được ngâm trong đó. Cô để chậu nước trên bàn cạnh mép giường, vắt khăn thật khô, cúi xuống lau mồ hôi trên trán cậu, nhẹ nhàng hỏi: “Trên người có nhiều mồ hôi không? Có muốn lau không?”

“... Sao?” Không, không được, mặc dù hơi nhỏ thường cùng nhau tắm rửa nhưng việc này... cũng hơi xấu hổ, dĩ nhiên, khụ khụ, cũng khiến người ta động lòng...

“Cậu lau mình trước đi, tớ vào toilet, khi nào xong cậu kêu tớ nha.”

“...” Thì ra là loại “lau” này. Thạch Vịnh Triết thở dài nhẹ nhõm nhưng lại hơi thất vọng, ngay sau đó lại lắc đầu: “Không sao đâu, trên người tớ cũng không chảy mồ hôi.”

“Vậy à.” Cô gật đầu, cầm khăn lông vò sạch sẽ, lại lau mặt cho cậu, nhẹ nói: “Nếu không cần lau mồ hôi, vậy tớ đi đổi nước lạnh cho cậu chườm mát nhé.”

“Không, không cần, nước ấm là được rồi.” Nếu thật sự đổi thành nước lạnh không chừng sẽ bị cảm lạnh thật đó.

“Cậu chắc chứ?”

“Ừ, chắc chắn.”

Mạc Vong thấy cậu kiên trì như vậy cũng không phản đối, dù sao trong cuộc sống thường ngày cậu giỏi hơn cô nhiều.

Cô giặt lại khăn mặt một lần nữa rồi đặt trên trán của cậu, nhân tiện cảm áo khoác của cậu mặc lên người: “Được rồi, cậu ngủ đi.”

Nhìn cô gái nhỏ nhắn đang mặc áo khoác thật to của mình, Thạch Vịnh Triết vô duyên vô cớ nói một câu không liên quan: “... Vậy còn cậu?”

“Tất nhiên tớ canh chừng rồi.” Cô nói chuyện như lẽ đương nhiên: “An tâm ngủ đi, tớ sẽ ở bên cạnh cậu.”

“...” Không, có thể cậu sẽ mất ngủ cả đêm cũng không biết chừng.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 101: Cái Ga Giường Ghét Nhất ! Cha Mẹ Thế Nào Thì

Ghét Nhất!

Sau khi nói xong câu nói khiến người khác động lòng kia, cô ngẩng đầu lên nhìn cậu chăm chú, trong đôi mắt của cô phản chiếu ánh trắng sáng ngời.

“... Được.” Cậu thốt ra câu nói từ sâu trong nội tâm mình.

Tất cả mọi chuyện bắt đầu tự nhiên như thế.

Nụ hôn từ chậm rãi đến vội vàng, quần áo từ từ được cởi bỏ, nhiệt tình liều chết dây dưa cùng nhau... Sự thỏa mãn nhuộm ướt tất cả, làm cho từ đầu đến thân người ta đều chìm đắm trong một mảng mật ngọt...

Dưới ánh trăng màu trắng bạc.

Thân thể cô non nớt mà trắng nõn giống như được che bởi một lớp lụa trắng mỏng manh, nhìn không rõ nhưng lại làm cho người ta càng có ham muốn truy tìm, muốn càng gần gũi thêm, muốn hoàn toàn đoạt lấy, muốn cô giống như giờ phút này bị cậu đặt trên giường, giống như một con cá đang vô nhảy lên, cái đuôi cá trắng nõn vô cùng đàn hồi quét qua bên hông và chân của cậu, làm cậu khó có thể kiềm chế sự run rẩy.

Đôi mắt của cô giống như ánh sao sáng người.

Môi lưỡi của cô giống như lửa cháy nóng bỏng nhiệt tình.

Da thịt của cô như tơ lụa mịn màng.

Cô...

Cậu chưa bao giờ có kinh nghiệm về chuyện này nhưng vào giây phút đó bằng bản năng của cơ thể cảm nhận được thời khắc sung sướng nhất sắp tới.

Nhưng đúng lúc này, một cái tay nhỏ bé mà ướt át bắt được tay cậu.

Mười ngón tay đan nhau.

Cậu cúi xuống nhiệt tình hôn cô.

Giọng nói nhỏ vụn bị tiếng nước ngập mờ che giấu.

“Yêu... Yêu cậu...”

“Tớ cũng vậy... Ừm!”

Sự khoái cảm khổng lồ bất ngờ xảy ra trong thời gian ngắn che đậy toàn bộ các giác quan của cậu, thời gian giống như dừng lại, tất cả mọi suy nghĩ đều bị ép buộc dừng lại.

Đợi đến khi phục hồi tinh thần lại từ trong niềm sung sướng cực hạn này, lại ngạc nhiên phát hiện, không thấy bóng dáng người con gái cậu vẫn ôm chặt trong ngực đâu.

“Tiểu Vong? Cậu... A!”

Thạch Vĩnh Triết hoảng hốt, sờ sờ đầu, hậu tri hậu giác phát hiện, hình như chính mình vừa té xuống giường? A, đúng rồi, tối hôm qua giúp cô làm ấm chân, kết quả sờ ầm, sờ ầm rồi mệt rã rời, sau đó ngủ thiếp đi cạnh chân của cô.

Sau vài giây, lí trí nhanh chóng quay trở về.

Mặt của cậu cũng nhanh chóng đỏ lên.

Không còn nghi ngờ gì nữa, tất cả những chuyện trước đó chỉ là mộng __ quần áo trên người cậu vẫn còn, hơn nữa... Khụ, trong hoàn cảnh bình thường, cô làm sao sẽ... Làm sao sẽ làm ra... Loại chuyện đó...

“Thật là...” Thạch Vĩnh Triết mệt mỏi châm chọc, câu vỗ trán, một lúc sau mới nhớ ra mình không thể ngồi mãi dưới đất vì vậy đứng dậy, cũng đến tận lúc này cậu mới chậm lết phát hiện __ giữa hai chân hơi kỳ quái.

Chuyện này...

Cái đó...

Khụ...

Đã từng học qua môn giáo dục giới tính, đương nhiên cậu biết đây là tình huống gì, chỉ là, sớm không tới trễ không tới, cố tình...

Cậu đứng lên, yên lặng nhắc ga giường lên, lại tuyệt vọng che mặt.

___ Quả nhiên tốt nhất vẫn là đi chết đi!

Nhưng đúng lúc này, cô khẽ nghiêng người, mắt thấy chân sắp đè lên trên tấm “bản đồ” kia.

Cậu vội vàng nhanh tay lẹ mắt một phát bắt được chân cô, trái tim như đang ngồi trên tàu cao tốc 800km/h, một đường hò hét mà đi, bên tai là tiếng còi báo động “Đing đing! Siêu tốc!”.

Cũng may dường như cô cũng không có dấu hiệu tỉnh lại.

Thạch Vĩnh Triết thở phào nhẹ nhõm nhưng lại phát hiện hình như có chỗ không đúng, khu, ở trong mộng, cậu cũng nắm chân của cô giống như lúc này, sau đó... Đợi, đợi, đợi, đợi, cậu đang suy nghĩ cái gì đây?! Quả nhiên da thịt của cô vô cùng... Dừng lại! Hình dáng bắp chân... Thật là đủ lắm rồi!!

Nước mắt cậu rơi đầy mặt khi phát hiện trưởng thành là một chuyện làm người ta vô cùng khổ sở, thật sự! Nhất là cái hồ nam tính căn bản không thể kiềm chế được kích động sinh lý! Cậu cũng không muốn bị tiểu thanh mai coi là “biến thái”, mặc dù... Mặc dù hình như có lẽ cậu đã là... *khóc*

Cậu hít một hơi thật sâu, cẩn thận từng li từng tí để chân cô sang bên cạnh giống như đang đặt một bao tiền mấy trăm vạn đang bọc một quả bom nặng kí xuống, rồi sau đó... cẩn thận từng li từng tí kéo ga giường lên.

Nhất định phải thay quần áo nhưng ngộ nhờ lúc cậu đang tắm, cô đột nhiên tỉnh lại, sau đó nhìn thấy ga giường thì làm sao?

Nếu bị nhận ra sẽ rất tệ.

Không nhận ra được... càng bết bát hơn có được không?

Có thể nghĩ ra, tám phần cô sẽ chạy đến nói với cha mẹ vô lương của hắn: “Hình như A Triết đái dầm rồi!”

#Có thể mơ hồ thấy được cảnh nửa đười sau bị cười nhạo.#

Cho nên, phải mang ga giường theo, nếu như cô hỏi hắn tại sao không thấy ga giường, sẽ nói... Đúng, sẽ nói là “Bởi vì cô chảy nước miếng, chảy một vũng lớn!”, nhất định cô sẽ tin! Bởi vì khi còn bé cô đã từng bị như vậy, cứ làm như thế!

Thiếu niên quyết định “đẩy trách nhiệm” một cách hèn hạ, vì vậy cậu giống như kẻ trộm kéo ga giường lên, cũng may tối hôm qua cô thức khuya nên ngủ rất ngon, hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Sau khi làm xong mọi thứ, cậu lau mồ hôi trên trán.

Tiền tay cuộn ga giường thành một đồng tròn vo dưới chân, cậu xoay người mở tủ quần áo, tìm một bộ áo ngủ mới, nghĩ thầm “Những thứ này không thể để cho mẹ cậu giặt được, tốt nhất để cậu tự giặt, sau đó... Dừng rồi, đến nhà Tiểu Vong sấy khô, lí do thì nói “Cậu muốn bị mẹ tớ biết mình ngủ trên giường của tớ rồi chảy nước miếng sao?”, nhất định cô sẽ đồng ý hơn nữa còn giữ bí mật.

Đúng, cứ làm như vậy đi!

Trong lúc vô tình, hình như Thạch Vĩnh Triết càng đi càng xa trên con đường “hèn hạ vô sỉ”.

Như vậy... Thật sự không có vấn đề gì sao?

Nhưng không thể không nói, sau khi nghĩ xong tất cả mọi chuyện, lo lắng của cậu cũng giảm hơn phân nửa, trái tim đang thương luôn đập nhanh chóng cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi, khôi phục nhịp đập bình thường.

Vậy mà _____

“Tiểu tử thúì, con...”

Kèm theo câu nói đó là cửa phòng ngủ bị đẩy ra.

Thạch Vĩnh Triết: “...”

Mẹ Thạch: “...”

Di Trương biết rõ con trai mình thích ngủ nướng, nên nhìn về phía giường đầu tiên, sau đó bà sợ ngây người!

Nằm trên đó không phải là con trai ngọc của bà!

Nằm phía trên lại là Tiểu Vong cạnh nhà!

Con trai của bà không thể nào làm ra chuyện đáng ghét này!!!

Đúng rồi... Con trai mình đang ở đâu?

Mẹ Thạch vừa quay đầu đã thấy con trai đang giương đôi mắt ngu ngu nhìn bà, cúi đầu xuống lại phát hiện ga giường bị hấn cuộn tròn.

Tất cả không cần nói nữa...

Bà vô cùng sắc bén nhìn nửa thân dưới của con trai mình, Thạch Vĩnh Triết vô cùng khản trương, vội vàng dùng tay che kín lại nhưng việc này hình như lại trở thành bằng chứng rõ ràng nhất.

Mẹ Thạch im lặng đỡ trán, suy yếu xoay người chạy đi, con trai của bà sẽ không phải bị sinh vật kỳ quái nào bám vào người chứ? Tại sao lại trở nên mạnh mẽ như vậy? Thật không khoa học... Không khoa học...

Thạch Vĩnh Triết: ...”

__ Mẹ à! Đợi đã! Tất cả không phải như mẹ nghĩ đâu!

__ Thật không phải như người nghĩ đâu!!! *khóc ròn*

Vào đúng lúc này, đột nhiên trên giường truyền đến một tiếng “Úm...”, hình như cô sắp tỉnh lại.

Thạch Vĩnh Triết kinh hãi, vội vàng tìm quần áo rồi ôm ga giường chạy tới phòng tắm, bên trong rất nhanh truyền ra tiếng nước chảy ào ào.

Trước hết cậu xử lí “khu vực trọng điểm” trên ga giường và quần áo, sau đó ngâm đồ vào nước, làm giả thành tình trạng “đội giặt”, dội nhét vào máy giặt nhà cô... Mà nói thật có cần cần thiết nữa không? *khóc*

Thôi, dù sao cũng định tắm...

Chà sạch! Chà sạch!

Hơn một tiếng sau, cậu sức cùng lực kiệt trở lại phòng ngủ, cũng may từ trước đến giờ, quần áo của cậu đều do cậu giặt __ cụ thể lúc nào thì cậu cũng không nhớ rõ, dù sao lúc thấy mẹ giặt quần áo cho mình thì đột nhiên cảm thấy xấu hổ, nên trong phòng rửa mặt cũng có thể giặt quần áo, nếu không... Ha ha ha.

Mà chuyện làm cậu cảm thấy buồn là __ đến lúc cậu giặt đồ xong rồi, thanh mai của cậu cũng chưa tỉnh lại, cho nên nói, rốt cuộc vội vội vàng vàng như vậy để làm gì?

Trong lòng Thạch Vĩnh Triết không nói nên lời, cầm khăn lông lau mái tóc vẫn còn hơi ẩm ướt, chán nản ngồi cạnh giường, thở dài thật sâu rồi cúi người xuống, hai tay chống trán, bày ra tư thế tương đối u buồn “cuộc sống của người thuacuộc”.

Kết quả người bị hăm hại cũng cũng có cậu thôi.

Cô vẫn không biết gì như cũ.

Mà cậu... Căn bản là không có cách nào nhìn thẳng vào cô được! Ngay cả quay đầu cũng không làm được. Bởi vì... Cho dù là chỉ là ánh mắt bình thường nhất, trong đầu cũng sẽ không kim lòng được nghĩ đến giấc mộng ngày hôm qua, đây thật là... Rõ là... A a a! Tại sao lại suy nghĩ đến nữa rồi hả? Dừng lại! Cậu cũng không muốn đi tắm một lần nữa đâu!!!

“Đáng ghét.” Cậu thấp giọng oán trách.

Vậy mà ngoài dự liệu của cậu, sau lưng đột nhiên truyền đến một giọng nói: “... Cái gì?”

“!!!” Thạch Vĩnh Triết lại sợ ngây người, vì sao cố tình cô lại tỉnh dậy vào lúc này? Dù gì cũng nên cho cậu một thời gian điều chỉnh cảm xúc chứ. Bây giờ nghĩ lại, hôm qua cô mặc thêm áo thật đúng là may mắn. Ác ma! Tiêu ác ma đặc biệt đặt bẫy làm cho người ta chết đi sống lại, muốn ngừng lại không ngừng được! Tất cả mọi cảm xúc của cậu đều bị cô thao túng, thật là bi kịch, nhưng dù biết rõ như thế, cậu vẫn không dừng lại được như cũ... Chính cậu cũng thật là ngu dại.

“A Triết?”

Có tiếng va chạm truyền đến, hình như cô ngồi dậy, sau khi lười biếng ngáp một cái, nghi ngờ hỏi: “Cậu vừa mới nói cái gì?”

Cậu vẫn không dám ngẩng đầu cũng không dám quay người: “... Không có, không có gì.”

“A...” Cũng may cô không có định tra hỏi nhưng ngay sau đó lại xuất hiện nghi vấn: “A? Ga giường đâu? A! Sao cậu lại đi tắm? Tóc còn ướt nhẹp... Đại ca à, cậu vẫn còn bị bệnh có được hay không?”

Trong lòng Mạc Vong thật sự không biết nói gì, có phải tất cả những người ngu ngốc đều không để ý đến thân thể của mình? Thật là khiến người ta lo

lặng.

Người con gái mới tỉnh lại đắp chăn cho cậu từ sau lưng, cầm khăn lông trên cổ của cậu, định lau tóc cho cậu. Mà cậu gần như né tránh theo bản năng, giống như trên người cô có một loại virus làm con người ta hoàn toàn mất đi lí trí, nếu không cách xa sẽ bị cắn nuốt hoàn toàn.

“Đừng lộn xộn!” Những lúc như thế này, ưu thế sức khỏe toàn bộ đều thể hiện ra ngoài.

Mặc dù lúc Esther rời đi cũng mang theo Thủy Tinh Cầu nhưng chỉ duy trì lực lượng cơ bản cũng đủ để cô giải quyết vị Dũng Giả còn trẻ không có chút phòng bị nào, cô chỉ cần dùng một tay đã có thể mạnh mẽ giữ đầu của người khác cố định một chỗ, một tay cầm khăn lông mạnh mẽ lau, còn làm nhảm: “Cậu là người ngu ngốc sao? Lại muốn bị cắn nữa sao? Nếu thật như vậy tớ sẽ không thêm quần cậu, chắc chắn sẽ đi mách với chú Thạch và dì Trương, cậu...”

Mà Thạch Vĩnh Triết tựa gần như vậy nghe những lời đầu đầu của Mạc Vong, không biết từ lúc nào chậm rãi thả lỏng.

Như vậy mới là cô giống như từ trước đến nay.

Cho nên không phải là cô có vấn đề mà là cậu... Chính là trong lòng cậu không thẳng bằng.

___ Thật là xấu hổ...

Dù biết rõ đó là chuyện rất bình thường nhưng trong lòng cậu vẫn dâng lên sự xấu hổ tột cùng, vì chuyện đó phơi bày dục vọng, sự ham muốn chiếm giữ mãnh liệt đến đáng sợ và tình yêu say đắm khó có thể nói thành lời, còn có... Dù biết rõ như vậy vẫn không thể nào nói ra như cũ, sợ một khi đã nói ra sẽ mất đi tình bạn tốt đẹp như bây giờ...

___ Quả nhiên cậu là một tiểu quỷ nhất gan.

Càng thích nên càng cẩn thận.

Càng thích càng nom nớp lo sợ.

Giống như đang đứng trên một cây cầu độc mộc lung lay sắp đổ, nhịp tim mỗi thời mỗi khắc đều loạn nhịp, không cách nào thật sự bình tĩnh được, mà phía trước chỉ là một màn sương mù dày đặc, do dự không biết có nên nhảy qua hay không, có thể lúc xuyên qua có thể thấy một vườn hoa nở rộ làm cho lòng người vui thích, cũng có thể là... vực sâu vạn trượng làm cho người ta tuyệt vọng.

Cậu nghĩ, bây giờ cậu không có cách nào đưa ra được quyết định cuối cùng, nhưng vẫn lưu luyến sự dịu dàng cô cho cậu trong lúc vô tình.

Giống như giờ phút này, bàn tay ấm áp của cô phủ lên đầu cậu, dùng khăn lông lau những giọt nước còn dính trên tóc cậu.

Cũng giống như...

“Tớ hỏi tại sao cậu vẫn chưa trả lời cho tớ biết? Tại sao lại muốn giặt ga giường?”

“...” Cái này coi như xong, một chút cậu cũng không lưu luyến.

Phần hai

Cuối cùng cậu vẫn vô cùng xấu hổ nói nguyên nhân đã chuẩn bị từ trước.

“Bởi vì cậu nằm ngủ, chảy nước miếng ra giường, còn chảy cả lên áo tớ.”

“... Nói vậy!” Tay của cô chợt dừng lại: “Tớ, tớ, tớ không có chảy nước miếng!”

Giọng nói nghe cũng vô cùng chột dạ, rất dễ nhận ra cô đang nhớ lại chuyện xấu hổ khi còn bé.

“Là ai lúc còn bé ở trên giường của tớ...”

“Cậu cầm miệng cho tớ.” Đáp một cái.

Vì vậy thiếu niên cứ như vậy lại bất hạnh bị lăn xuống

dắt.

Mac Vong: “...”

Thạch Vinh Triết: “...”

“Khụ.” Vẫn là cô có phản ứng đầu tiên: “Cậu cậu cậu cậu không sao chứ?” Sao cô lại kích động mà đá bệnh nhân như thế? Thật là không nên mà, tám mươi phần trăm sẽ bị trừ ma lực nữa rồi. *khóe*

“Không có việc gì mới lạ.” Cậu bắt đắc dĩ lò dầy, gần đây tiểu thanh mai nhà hần càng ngày càng bạo lực rồi, như vậy không có vấn đề gì chứ?

“Ai bảo cậu nói...”

“Được rồi, được rồi, tớ sai rồi, tớ sẽ không nhắc đến chuyện quần áo và ga giường nữa.” Cho nên cô cũng đừng nói ra.

“Cũng không có gì để nói...”

Cậu ngồi lên mép giường một lần nữa, ngay sau đó một cái khăn lông bay đến đầu của cậu, cô hừ nhẹ: “Cậu tự lau đi!”

“...”

“Đúng rồi, cậu cảm thấy thế nào rồi?” Có thể tự mình dậy tắm rửa, giặt đồ, đã không còn chuyện gì nữa đúng không?

“Ừ, không sao.” Đó là lời và một vong, “chuyện...”

... không sao. Có lẽ tôi vì quá sợ hãi nên... Chạy
nào đó” nên cảm thấy nhẹ nhõm, Thạch Vĩnh Triết vừa
lau tóc vừa tự nhiên nói: “Cậu có thể về rồi, không phải
đã hẹn ra ngoài với mặt trăng nhỏ...” Tiếng nói chợt
ngưng.

— Không biết!

Tiếng còi báo động trong đầu cậu lại kêu inh ỏi.

Đáng tiếc, lần này cậu cũng không may mắn như lần
trước, rất nhanh, cậu nghe thấy giọng nói nghi ngờ
của cô: “Làm sao cậu biết?”

“...”

“Nói đi.” Mạc Vong không khách khí dùng một tay
ghì chặt chỗ của tiểu trúc mã: “Đừng hòng nói dối!”

“...” Cậu nhớ đến quyết định ngày hôm qua, khẽ mím môi,
cuối cùng vẫn nói: “Tớ lừa cậu, thật ra tớ căn bản không
bị bệnh.”

“Đã?” Vì kinh ngạc quá độ nên cô hơi nặng tay, trực tiếp
ném người lên giường, nhân cơ hội này cô cúi người xuống
bắt lấy cổ áo của cậu, cắn răng nói: “Nói! Tại sao tới
hôm qua cậu lại làm như thế?”

Nhưng ngay lúc này—

Cửa mở ra.

Thạch Vĩnh Triết sợ ngây người.

Lần này không chỉ có mẹ Thạch xuất hiện mà còn có cả ba Thạch.

Người sau lúc trước ra ngoài mua đồ, mới quay về đã bị bắt vợ bắt được, qua lời nói lộn xộn của bà cũng biết được một ít chuyện, không thể tưởng tượng nổi.

Con trai của ông đây ngã người ta?

Đừng nói đùa, ông có thể nhìn thấu đứa con ngu ngốc này là số bị đây.

Tất nhiên nghe vợ nói có vẻ hợp lý, có thật hay không phải đến đây xem.

Vì vậy ông mở cửa, rồi sau đó...

Liền nhìn thấy con trai của mình đang dùng ánh mắt “Làm sao lại như vậy? Chết chắc rồi!” nhìn chăm chú bọn họ, mà không hề có cảm giác M. Ác Vong đang nắm cổ áo nó, không ngừng chất vấn: “Tại sao tối hôm qua cậu lại làm như thế? Tại sao? Tại sao?”

Ba Thạch: “...”

Chỉ có hai đáp án: một là có hiểu lầm, hai là người này không phải con trai ông.

Xem xét xong.

Đĩ nhiên trên chóc con trai ngốc là niềm vui của ba.

Vì vậy, trên mặt ba Thạch nhanh chóng hiện ra vẻ khiếp

sợ, không thể tin, thần sắc vô cùng thần thánh, ông nhìn con mình thật sâu, thật sâu, rồi sau đó cúi đầu nói với vợ mình “Chúng ta a ngoài trước đi”. Quả nhiên, trong nháy mắt vẻ mặt con trai ông biến thành “Trời đất sụp đổ”, cả người giống như không khỏe.

Trong lòng ba Thạch vui tươi, hơn hờ đóng cửa lại.

— Tiểu tử này, không lo học hành, dám dọa mẹ con, bây giờ biết đau đớn chưa?

Mà Mạc Vong, từ đầu đến cuối đưa lưng về phía cửa lại đang trong cơn tức giận nên không hề nhận thấy chuyện gì khác thường, cho đến khi phát hiện ra người nào đó đang có khuynh hướng “tự sát”, cô mới chậm rãi buông tay ra: “Này... Tớ sẽ không giết cậu... Làm gì mà cậu bày ra bộ dạng không muốn sống này chứ?”

“... Cậu hãy giết tớ đi...” Cậu không muốn sống nữa rồi.
khóc

“Này!” Đầu cô dấy hắc tuyến, giờ tay vỗ mạnh vào bụng cậu: “Cho nên mới hỏi, tại sao cậu lại muốn gạt tớ? Nếu biết sai rồi thì thôi.”

“...” Đến tận lúc này, giống như nói gì cũng không quan trọng nữa, theo một ý nghĩa nào đó mà nói, hình như ba Thạch configuos đưa con nhà mình một tay, bởi vì trong lúc mất hồn, cậu lại nói ra sự thật: “Bởi vì không muốn cậu đi.”

“Sao?”

“Lắm chuyện.” Cậu xoay người, kéo chăn che kín người, giọng nói mờ hồ truyền ra từ bên trong: “Không muốn cậu ra ngoài với tên mặt trắng nhỏ đó có được chưa?”

Mạc Vong có hàng ngàn suy nghĩ cũng không nghĩ tới đáp án mình nhận được lại là đáp án này, người này lại để ý chuyện này sao? Cho nên mới nói, người này ghét Mạc sư huynh đến mức độ nào chứ?

“Này!” Cô cách chặn vồ vồ cậu: “Sao cậu ngốc thế?”

“... Cậu mới là người ngu ngốc.” Hoàn toàn không biết người khác đang nghĩ gì, ngu ngốc vô địch.

“...” Còn dám mạnh miệng, quá đáng ghét! Sau đó cô thở dài: “Tớ nói cậu có phải lo lắng quá nhiều hay không?”

Cô cảm thấy mình hơi hơi hiểu ý của cậu, cảm giác giống như lúc trước cô thấy cậu và những cô gái khác, tám mươi phần trăm cậu cũng giống vậy đúng không? Nhưng mà:

“Mặc dù tớ rất sùng bái Mạc sư huynh nhưng mà dù thế nào đi nữa, huynh ấy cũng không thể so sánh với cậu.”

“...” Mây đen trong lòng cậu chợt biến mất, ánh sáng chiếu rọi, trăm hoa nở rộ. “Hắn không thể so với tớ sao?” Yên lặng đến chán nản.

“Tất nhiên.” Lúc cô nói chuyện, vẻ mặt rất tự nhiên bởi vì nàng đang nói sự thật, giải thích với cậu: “Sư huynh đã từng giúp đỡ tớ cho nên tớ muốn báo đáp anh ấy nhưng mà nếu như A Triết giúp tớ... tớ sẽ tiếp nhận ngay mà chưa bao giờ nghĩ đến chuyện trả lại, nói đúng hơn... Cậu có hiểu ý tớ không?”

Cat nhìn Nhạn nhìn Cuiet nhìn y có muôn nơi, nếu nói thân sơ thì chỗ này chính là một dấu hiệu __ đôi phương vì mình làm tất cả đều là chuyện đương nhiên.

Báo đáp? Cũng không phải không có việc này mà nó sát nhập tự nhiên vào cuộc sống ngày thường, không cần cố ý nhắc đến.

“Cho nên cậu thực sự nghĩ quá nhiều!” Đình Như đã nói thì cô định nói ra toàn bộ: “Thật ra, tớ hiểu rõ... Sư huynh không hề ôn hòa như vẻ bề ngoài, mà cậu và anh ấy có tranh chấp, tuyệt đối không phải đều là lỗi của cậu.”

Mặc dù cô không phải là người sâu sắc nhưng ít nhất cũng hiểu tính của trúc mã: “Nhưng mà, giống như lời tớ mới nói, anh ấy giúp tớ, mặc kệ là vô tình hay cố ý, nhưng tớ phải báo đáp cho anh ấy, chuyện này chính là đơn giản như thế. Lo lắng của cậu là dư thừa.”

“Hắn không có ý tốt!”

“... Anh ấy có thể làm gì tớ?” Mạc Vong nhìn trời:

“Anh ấy đánh thắng được tớ sao?”

“...” Dưới tình huống bình thường chắc không có ai đánh thắng được cô đâu nhỉ? Nhưng vấn đề là, cậu cũng không thể nói thẳng “tên khốn kia muốn tán tỉnh cậu” được chứ? Ngộ nhờ nếu không có gì, cậu vừa nói ra lại có cái gì, như vậy không phải là làm người ta tức hộc máu à?

“Đã nói rõ ràng rồi, cũng đừng giận dỗi nữa!” Lại vỗ:

“Thiệt là, cậu đã là người lớn rồi mà sao còn giống con nít như vậy?”

“... Tại sao cậu giống mẹ tớ thế?”

“A ha ha ha, nếu vậy thì thật là tốt, dì Trương là thần tượng của tớ, gọi thì dì cho tớ nghe nào.”

“... Tránh ra.”

“He he he...”

Cuối cùng cô gái mặc đồ ngủ cũng đi rồi.

Không phải là cậu không muốn giữ lại, trong lòng cậu rất rõ ràng, nếu như cậu mạnh mẽ yêu cầu cô “Ở lại” hay “không cho đi”, có lẽ phần cô sẽ không từ chối nhưng mà... Một mặt cậu sẽ áy náy, mặt khác đối với tên mặt trắng nhỏ đó cô sẽ cảm thấy áy náy.

Đã như vậy không bằng để nàng đi cho rồi.

Sớm một chút tránh bớt cái “ân tình” kia, sớm giữ khoảng cách với cái tên khốn đó.

Đĩ nhiên, cậu không thể nào cứ mặc kệ như thế.

Nghĩ như vậy, cậu nhanh chóng nhảy xuống giường, vươn tay vào gầm giường lục lọi một lúc, rất nhanh ném ra một con “chó chết”, vỗ nó: “Đứng lên cho ta!”

“Zzzzzzzzzzz~”

“Vừa đúng lúc hôm nay ta muốn ăn thịt chó.”

“... Được rồi, người thắng.” Con chó trắng bắt đấm dẫm mở đôi mắt cá chết ra: “Cái gì ta cũng chưa nghe thấy, thật là

cái gì cũng không nghe thấy... Khụ khụ khụ, tuyệt đối sẽ không mất báo, người yên tâm đi.”

“...” Đây chính là cái gọi là “giấu đầu lòi đuôi” đúng không?

“Ta không tin lời hứa của người chi là...” Thạch Vĩnh Triết khẽ hừ: “Nếu để cho ta biết người tiết lộ chuyện đem qua dù chỉ một chút, ta sẽ làm giả giấy khám bệnh của bác sĩ Trương, nói cho bà mẹ ta biết người ăn quá nhiều ngọt, người nên biết hậu quả chứ?”

“...” Người có thật là Dũng Giả không? Quá hèn hạ rồi.”

“Cảm ơn đã khen. Tốt lắm, đừng nói nhảm nữa, tí nữa còn phải nhờ người đánh hơi giúp ta, để trả công ta mua cho người năm cái bánh ngọt vị dâu tây.”

“Tuyệt vời!” Saka im lặng gắp hai cái đem thịt lên, toàn bộ móng vuốt đều lần ra ngoài.

“Đồng ý.”

“Còn của ta đâu?” Brad lặn ra từ dưới bụng của Saka.

“Mười túi cá cơm khô.”

“Đồng ý.”

“Thật tốt.” Mèo trắng vô cùng cảm khái: “Chàng trai, người vì yêu mà chịu lỗ vốn.”

“... Cầm miệng.” Quả nhiên vẫn là diệt khẩu sẽ tốt hơn đúng không?

Sau khi chuẩn bị xong, cậu nhanh chóng thay quần áo, hào hứng chạy ra ăn sáng vậy mà khi đi qua ghế salon cậu mới chợt nhớ người, phát hiện hình như mình đã quên cái gì đó...

Ba Thạch nhìn con, ý vị sâu xa nói: “Thật là không nổi à...”

“...” Ba thật là suy nghĩ quá nhiều! *khóc*

Thạch Vĩnh Triết ngốc tại chỗ, tiến thoái lưỡng nan.

Ngay lúc này, mẹ Thạch đi tới, nhìn chồng mình, oán trách nói: “Thôi, không được trêu con.” Tuy nói “hiều con không ai khác ngoài ba” nhưng là mẹ ruột, là cũng khá hiểu con mình, nghĩ thông suốt thì phát hiện tám mươi phần trăm là do quá ham muốn.

“Me...” Cậu bị làm cảm động rồi, trên đời này chỉ có mẹ là tốt...

“Tốt rồi, đi ăn thôi.” Mẹ Thạch đi tới, vỗ vai con trai: “Để mừng con trưởng thành, mẹ đặc biệt nấu canh thịt dê để bổ dưỡng cho con.”

“...” Mẹ à! Mẹ đừng dùng giọng điệu bình tĩnh này để nói ra những câu chết người có được không? *khóc ròngh*

“Mà ga giường đã giặt sạch chưa? Có cần mẹ giặt giúp không?”

“ ... ”

“Con không quên giặt sạch quần áo cho Tiểu Vong chứ?”

“ ... ”

“Có muốn mẹ thay con đi xin lỗi không?”

“ ... ”

“Còn có...”

“Mẹ đi rồi nha...” Khóc chạy đi.

Hai vợ chồng liếc nhau đồng thời phì cười

Ừ, nuôi một đứa con trai ngu ngốc thật tốt, ha ha ha ha!

“Vợ chồng vô lương” thích nghe ngóng chuyện xấu hổ của con trai mình.

Mà khi Thạch Vĩnh Triết đi đến bàn ăn mới phát hiện “canh thịt dê” không có thật, quả nhiên mẹ đang trêu chọc cậu. *khóc*

Đồng thời, trong phòng khác ba Thạch cũng cảm khái:

“Ngu ngốc đến độ này, có thể theo đuổi con gái nhà người ta mới là lạ.”

“Đúng vậy, tốt cuộc đứa trẻ này giống ai đây?” Mẹ

Thạch phụ họa: “Nhìn thế nào cũng không thấy giống con của ông nha.”

“Cũng không xinh đẹp giống bà.” Bà Thạch nói lời ngon tiếng ngọt.

“Không phải là ôm nhằm con chứ?”

“Tôi cảm thấy rất có khả năng.”

“Chỉ là...” Một mặt mẹ Thạch rất vui vì đứa bé nhà mình “đã lớn”, mặt khác lại lo lắng có thể làm chuyện đại dột hay không...

“Không cần lo lắng.” Bà Thạch lắc đầu, cười nói:

“Mặc dù ngu ngốc nhưng miễn cưỡng vẫn có thể coi là một đứa bé đáng hoàng...” Nếu không đáng hoàng cũng sẽ không khiến bọn họ lo lắng như vậy.

Mẹ Thạch thở dài: “Đáng hoàng quá cũng không tốt.”

Bà Thạch cười càng tươi hơn: “Càng thích sẽ càng quý trọng, càng thích sẽ càng không dám vượt qua lời tri.”

Nếu là người yêu hoa chân chính thì phải hiểu ____ một đóa hoa chỉ đẹp nhất lúc nở rộ.

Hái trước thường làm nó mau khô héo.

Yêu một người cũng phải biết nhẫn nại và chờ đợi.

Đĩ nhiên, quá nhẫn nại thường có kết cục thảm thiết, giống như con trai đàn của ông, vĩnh viễn là khuôn mặt ngu xuẩn, mỗi giờ mỗi khắc đều dựng lên lá cờ “Làm đồ cười vì người khác”

“Hà?” Mẹ Thạch giận tái mặt, hỏi ngược lại: “Tôi nhớ ông xuống tay với tôi thật sớm, bởi vì không đủ yêu tôi hay sao?”

Ranh giới nguy hiểm của vấn đề này làm sao có thể làm khó ba Thạch, người có “cuộc sống doanh gia” đây? Chỉ thấy ông rất tự nhiên trả lời: “Ai bảo lúc gặp nhau là đang lúc nở rộ, đẹp nhất đây? Nếu không nhanh tay hai xuống, cẩn thận cất giữ, tôi sẽ hối hận cả đời.”

“Hiem, rất có kinh nghiệm chứ sao.”

“Làm sao lại như vậy?” Ba Thạch cầm bàn tay nhỏ bé, ấm áp của vợ mình, sáp lại hôn lên môi là một cái, dịu dàng nói: “Dù trên đời này có ngàn vạn đóa hoa tươi thì có liên quan gì đến tôi đâu?” Đặt tay bà lên tim: “Ta chỉ nguyện ý đặt một mình bà ở đây.”

Thạch Vĩnh Triết đang ngậm bánh bao đi đến gần: “...”
Vợ chồng ngu ngốc mới sáng sớm đã ân ái a a a!!! Kích thích người khác, thật khốn khiếp!!![code]edit: nammoi -

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 102: Theo Dõi Ghét Cái Gì Nhất! Đi Đạo Phố Ghét Cái Gì Nhất! (1)

Edit: nammoi

Phần một

Hai vợ chồng dùng tình cảnh vô cùng “buồn nôn” kích thích đứa con trai ngu ngốc của mình, sau đó rất không phúc hậu gọi Mạc Vong sang ăn cơm.

Thạch Vĩnh Triết: “...” #ba mẹ mình không thể nào đáng ghét đến mức này được!# Không thể nào... Mới là lạ! Được rồi, dù thế nào đi nữa hai người chính là lấy chuyện chèn ép cậu làm thú vui, cậu cũng đã quen rồi... Quen rồi... Thói quen... *khóc ròng*

Bữa sáng hôm nay của Thạch gia đơn giản có bánh bao trứng chiên và canh rau, nhưng mà sản phẩm của mẹ Thạch tất nhiên là tinh (hoàn mỹ, tốt nhất) phẩm, thức ăn đơn giản nhưng vị rất ngon, cô ăn uống rất vui vẻ.

Mặt khác, mẹ Thạch hơi nghi ngờ hỏi: “Tiểu Vong, con ăn mặc xinh đẹp như vậy, định đi đâu sao?”

Không sai, lúc sang đây Mặc Vong đã thay quần áo xong, thật ra cô cảm thấy cách dì Trương nói chuyện hơi cường điệu quá, cũng không có xinh lắm mà, chỉ là mặc váy màu xanh dương dài đến gối, mặc áo khoác len màu trắng, áo màu đen, đôi vớ màu đen cùng màu ôm chặt đôi chân thon dài, dưới chân là đôi dép đế bằng màu trắng, cái khăn quàng cổ màu trắng có sọc xanh vì lúc ăn cơm bất tiện nên cô đã để ở nhà.

Lại nói, bộ quần áo này chính là do dì Trương tặng cô lúc đầu xuân mà, mấy ngày nay nhiệt độ cũng không cao hơn bao nhiêu nên mặc bộ này cũng không bị khó chịu.

“Dạ, con có hẹn.” Cô vừa trét mứt hoa quả lên bánh mì vừa vô cùng thành thật gật đầu.

Mẹ Thạch yên lặng nhìn chồng mình, ba Thạch buồn bã nhìn bà lắc đầu, nếu như Tiểu Vong đi cùng con trai ngốc nhà mình thì từ sáng sớm nó đã vui mừng không phân biệt được phương hướng rồi? Làm gì còn rảnh rỗi ngồi ăn sáng như bây giờ? Tám mươi phần trăm là đang chọn quần áo trong phòng rồi.

“Có hẹn với bạn học sao?”

“Dạ không, có hẹn với một sư huynh.” Bởi vì trong lòng không có “quý” nên Mặc Vong trả lời rất trôi chảy.

“Sư huynh... Con trai sao?” Mẹ Thạch kinh ngạc, chuyện này là sao?... Bà yên lặng nghiêng đầu nhìn đứa con trai đang ăn cơm của mình: “Các con là cùng nhau... hẹn hò?”

“Khụ!” Cô xém tí nữa bị dọa sặc, xua tay liên tục: “Không, không phải. Có lẽ sư huynh có việc muốn nhờ con một tay?” Giọng của Mặc Vong cũng không chắc chắn lắm, tất nhiên chuyện này cũng không thể trách nàng, bởi vì lúc đó anh ấy cũng không nói rõ phải làm gì.

“Buổi trưa có về ăn cơm không?”

“Chắc con không về ạ.” Mặc Vong nhìn thời gian, bây giờ cũng đã 9h sáng, thế này thì không thể nào quay về trước 12h được. Cô cười nói: “Cho nên dì Trương không cần nấu cơm cho con.”

“Tôi có ăn cơm không?”

“Hắn là... Có ạ?” Mặc Vong không chắc chắn lắm, lần này cô nghĩ mới nói: “Ừm, hay là buổi chiều con gọi di động cho dì Trương nha.”

“Được, không thì gọi điện thoại bàn cũng được, dù sao hôm nay dì cũng không định đi đâu.”

“Dạ.”

Chỉ cần hai ba miếng đã giải quyết xong bữa sáng, cô lễ phép chào hai vị trưởng bối, trực tiếp nhảy từ phòng Thạch Vĩnh Triết về nhà, cầm khăn ở trên giường quàng lên cổ, nhân tiện kiểm tra phía dưới có lông hay không, nhìn thời gian đã sắp đến 9h, cô vội vã cầm theo túi xách đã chuẩn bị xong từ trước lên, chạy ra khỏi cửa.

Gần như trong nháy mắt khi cô đóng cửa phòng lại.

Thạch Vĩnh Triết đã yên lặng quay về phòng của mình.

Saka đánh hơi trong không khí, vô cùng tự tin vung vẩy một cái nệm thịt dưới đám lông quăn của mình.

Brad ngáp một cái, nhảy lên lưng con chó trắng ngồi.

Thanh niên tóc tím và thiếu niên tóc vàng liếc mắt nhìn nhau, vỗ mạnh lên bàn một cái.

Nhất định là phải theo dõi!

Vì vậy lúc ra khỏi cửa hai đội gặp nhau.

Đội Dũng Giả: “...”

Đội Ma Vương: “...”

Đây là cái tình huống gì vậy? ____ X với N

Thạch Vĩnh Triết đang lúng túng thì cánh cửa sau lưng chợt mở ra, ba Thạch yên lặng đưa một cái ống nhòm cỡ nhỏ cho con trai nhà mình: “Khi còn trẻ lúc ba theo dõi mẹ con đã sử dụng, độ nét cao mà mang theo cũng thuận tiện, cầm lấy đi.”

Thạch Vĩnh Triết: “...”

___ Ba à, rốt cuộc ba đã làm gì với mẹ con vậy! Sẽ không dùng thủ đoạn gì trái pháp luật chứ?

Ông lại lấy ra một quyển sổ nhỏ: “Đây là những điều tâm đắc khi theo dõi do ba viết ra, ngồi xe trong khi theo dõi, đề phòng bị phát hiện, cố gắng lên.” Ông chụp vai cậu: “Mặc dù ba không tin con một chút nào.”

Thạch Vĩnh Triết: “...”

___ Ba à, ba có phải là ba ruột của con không? Con có thể thương lượng một chút, không làm như vậy được không?!

Sau khi vô cùng bình tĩnh phớt lờ “đồ vật quan trọng” cho con trai ngu xuẩn của mình xong, ba Thạch gợn tay chào Greens và Thain: “Con trai chú xin làm phiền các cháu, nếu như nó có làm chuyện ngu xuẩn gì, cứ mặc kệ.”

Thạch Vĩnh Triết: “...”

___ Ba à, ba thật sự là ba ruột của con sao?

Greens: “...”

___ Đây thật sự là ba ruột của Dũng Giả sao? Thật không phải là người của ma giới đến đây nằm vùng sao?

“Được, cứ giao cho ta.” Thain vỗ ngực, sáng khoái đồng ý.

Greens: “...”

___ Anh hai à, người có đáng thắng được người ta sao?

“Saka, Brad, coi chừng anh hai nha.” Ông vươn tay sờ.

“Gâu!”

___ An tâm đi, nể mặt túi tiền của con trai người, bản đại nhân sẽ cố hết sức.

“Meo meo~”

___ Tên ngu ngốc này nhìn thế nào cũng thấy không thể của gái được, ta đi theo xem náo nhiệt!

Thạch Vĩnh Triết: “...”

___ Đột nhiên cậu cảm thấy hình như có người đang nói xấu mình, đây... đây là cái tình huống gì?

Cứ như vậy N người theo dõi hợp thành một tổ, trong thời tiết u ám cùng bước chung một con đường, con đường quanh co, tiền đồ... Được rồi, hình như cũng không thể nào quang minh được.

Mà lúc này Mạc Vong đã ngồi xe buýt đi vào trung tâm thành phố.

Khoảng hai mươi phút sau, Mạc Vong xuống xe, thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù là chủ nhaath nhưng vì thời gian không quá muộn nên xe buýt cũng không đông lắm.

Cô lấy điện thoại trong túi xách ra nhìn, bây giờ là chín giờ hai mươi một phút, cách thời gian hẹn chín giờ bốn mươi còn khoảng hai mươi phút, hai mươi phút đủ để cô thông thả đi đến chỗ hẹn.

Mặc kệ là hẹn với ai, Mạc Vong luôn thích đến sớm, cô luôn kiên định cho rằng chờ người khác tốt hơn để người khác chờ, mà người có hẹn với cô... Hình như cũng có suy nghĩ như thế.

Chỗ hai người hẹn nhau là trước cửa tiệm thức ăn nhanh, địa điểm là do Mạc Vong quyết định bởi vì cô... Khụ, nhận biết đường hơi kém, mà tiệm ăn ở ngay bên cạnh bến xe buýt nên cô nhớ được. Còn chưa tới nơi, cô đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, cô yên lặng nhìn trời, rốt cuộc là sư huynh đến từ khi nào thế?

Người thiếu niên cũng giống cô, hôm nay không mặc đồng phục học sinh như ngày thường mà đổi lại một bộ đồ dài màu vàng nhạt, hoàn toàn tôn lên đôi chân thon dài, lúc này anh ấy đang để tay trong túi áo, hơi ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, không biết đang suy nghĩ chuyện gì. Ngay sau đó, anh ấy khẽ nhếch miệng, nụ cười yếu ớt lúc đang cúi đầu, những sợi tóc đen nhánh rung động nhẹ nhàng, một nửa khuôn mặt tuấn tú bị che lại bên trong khăn quàng cổ màu xám tro, chỉ có thể nhìn thấy một cách mơ hồ.

Không thể không nói, một màn này là cảnh đẹp vô cùng động lòng người, không ít người đang đi trên đường cũng khó có thể kìm lòng được mà đi chậm lại để tán thưởng.

Mạc Vong dừng lại, gãi gãi khuôn mặt, không biết vì sao lại có cảm giác “Tốt nhất là không nên đi qua đó”. Đúng lúc này, hình như thiếu niên cảm giác được, nghiêng đầu nhìn qua.

Mục Từ Du: “...”

Mạc Vong: “...”

Sau khi trở mắt nhìn nhau một lúc, cô cười khan gờ móng vuốt của mình lên: “Sur huynh, chào buổi sáng, anh đến thật sớm”

“Chào buổi sáng, em cũng tới sớm”

“Không, anh đến sớm hơn.”

“...” Đây là kiểu nói chuyện quý dị gì thế?

Mạc Vong: “...” Không phải là cô nói sai gì chứ?

Mục Từ Du nhìn chăm chú vào khuôn mặt như đưa đám của cô, xoay người lại, hơi bất đắc dĩ nói: “Anh sẽ không ăn thịt em, em đứng cách xa anh như vậy làm cái gì?”

“À?” Lúc này cô mới phát hiện mình đứng cách xa đối phương, vội vàng “lạch bà lạch bạch” chạy chậm tới: “Thật xin lỗi, em quên mất.”

Mục Từ Du nhìn chằm chằm vào thiếu nữ đang bước nhanh tới, không khỏi cảm thấy những lúc cô như vậy luôn dễ dàng lấy nhiễm sức sống tràn đầy của mình cho người khác, làm cho hắn cảm thấy thoải mái từ trong nội tâm... Nhưng mà nếu nói đây là “thích” sao?

Hình như cũng không phải là hoàn toàn hồng бет.

Trong lúc hắn đang tự hỏi, cô được gia tăng nhanh nhẹn đã đến trước mặt hắn, thẳng gấp, hỏi đỏ mặt nói: “Sur huynh, huynh đợi em đã lâu rồi sao?” Vậy mafiaj để cho hắn đợi, thật là ngại quá đi mất.

“Không, anh cũng vừa mới tới.” Mục Từ Du nhú mày, mỉm cười nói: “Vốn nghĩ là sẽ phải chờ thêm một lúc nữa, không ngờ em cũng tới sớm như vậy.”

“Em sợ trên đường xảy ra kẹt xe ngoài ý muốn cho nên đi sớm một chút.” Nếu biết sur huynh đến sớm như vậy thì đã đi sớm hơn.

“Đi thôi.” Mục Từ Du nghiêng người sang.

“Dạ?”

“Mời em đi ăn.”

“Dạ?”

Hắn thở dài, quay đầu lại: “Em định dùng câu “dạ?” để trả lời tất cả câu nói của huynh sao?”

“Dạ?... Không, ý em muốn nói, em mới ăn sáng xong.” Cho nên muốn hỏi, rốt cuộc sur huynh gọi em ra ngoài để làm cái gì? Mời cô ăn cơm? Không, không, anh ấy cũng không nhàm chán như vậy.

“Ăn kem thì sao”

“Thật sự không...”

“Bánh vòng thì sao?”

“Em thật sự...”

“Mứt quả thì sao?”

“... Được, cảm ơn sur huynh.” Qua cuộc nói chuyện, Mạc Vong mơ hồ cảm thấy mình đã nhìn thấy một mặt khác của sur huynh, người nào đó luôn cố chấp “không đạt mục đích thì không bỏ qua”, chẳng hiểu vì sao, điều này làm cô hơi lo lắng. Cô cũng không biết suy nghĩ như thế từ đâu mà có nhưng cũng không có cách nào gạt suy nghĩ đó qua một bên được.

“Cho em”

Mục Từ Du nhanh chóng đưa một xâu mứt quả to cho cô, loại mứt trong cửa hàng bên đường này khác với mứt bên cạnh trường học, bên trong không chỉ có son tra và quả táo mà còn có những loại trái cây khác như quả nho, quả quýt, cà chua bi các loại. Mục sur huynh mua cho cô xâu mứt dâu tây, bên trong có từng quả dâu màu đỏ au khá đẹp mắt nhưng khi ăn rồi mọi người mới biết thật ra loại dâu này không ngọt lắm.

“Rất hợp với em”

“Dạ?... Không, ý em nói, sur huynh nói cái gì vậy?”

Mục Từ Du không trả lời mà chỉ vươn tay chọc đỉnh đầu của cô, lại chỉ vào túi xách của cô.

Trong nháy mắt Mạc Vong hiểu ra, hôm nay cột tóc của cô hình dâu tây mà túi xách của cô, cô cúi đầu nhìn chăm chú lá dâu tây cỡ lớn đeo bên hông, gương mặt cười, để hóa giải không khí lung tung này, cô cắn một miếng lên xâu mứt quả, ừ, quả nhiên là không ngọt.

“Ăn ngon không?”

“Dạ? Dạ.” Cô gật đầu: “Ăn ngon, sư huynh anh không ăn sao?”

“Ừm, anh quên mua cho mình.”

“Ặc...” Mạc Vong ngẩn ngơ, cô cũng không ngờ được mình sẽ nghe thấy câu trả lời như thế, vội vàng nói: “Vậy để em giúp sư huynh mua...”

“Như vậy là được rồi.” Mục Từ Du vừa nói vừa cúi đầu xuống, cắn một viên mứt đỏ au trong xâu mứt trong tay cô.

“...Dạ?”

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Theo Dõi Ghét Cái Gì Nhất! Đi Đạo Phố Ghét Cái Gì Nhất! (2)

Edit: nammoi

Phần hai

Giành, giành ăn!

Mạc Vong xem tí nữa giờ tay tát cho người trước mặt một bay ra ngoài, may mắn trong thời điểm ngàn cân treo sợi tóc cô chợt nhớ ra __ Đây là sư huynh, không phải Thạch Vĩnh Triết... Đây là sư huynh, không phải Thạch Vĩnh Triết __ Ừ, không thể đánh!

Lại nói mứt vốn là do sư huynh mua, anh ấy ăn cũng rất bình thường!

Sau khi lặp đi lặp lại câu nói đó mấy lần, cô khôi phục bình tĩnh.

Mà núp không xa chỗ đó, tiểu trúc mã không thể bình tĩnh được, cái tên mặt trắng nhỏ đó đang làm cái gì? Cái loại hành động mờ ám đó vừa nhìn là biết không có ý gì tốt! Mạc Vong, tại sao cậu không đánh hắn? Tại sao?

Greens và Thain lặng lẽ nhìn người bên cạnh, rụt một: “chắc, chắc, Dững giả giận dữ quả nhiên rất đáng sợ, hơi thở ma lực vì phần nộ mà tràn hết ra ngoài...”

Saka và Brad đang ngồi trên lưng liếc mắt nhìn nhau: “Bạn à, đừng tức giận, trước hết nên học tập người ta làm sao tán gái đi.”

Ở một chỗ khác, một thiếu niên có bím tóc dài buông ống nhòm trong tay xuống, khẽ cười: “Từ Du làm khá lắm.”

Cùng lúc đó, sau khi thành công “đoạt đồ ăn trước miệng cọp”, Mục Từ Du hơi nhủu chân mày: “Ném nó đi, anh dẫn em đi ăn bánh ngọt.”

“Dạ?” Lúc cô sững sờ, sư huynh đã rút xâu mứt trong tay cô ra, Mạc Vong vội vàng dùng tay kia giật lại: “Không, không cần, em cảm thấy nó ăn rất ngon, thật đấy!” Giống như để chứng minh, cô “A ô a ô” cắn hết mấy viên mứt quả, nhai nuốt xuống sau đó giờ cái que không lên: “Xem nè, ăn xong rồi.”

Mục Từ Du: “...” Mười giây...

Mạc Vong: “Ha ha ha...” Tại sao sư huynh lại dùng ánh mắt kỳ quái đó nhìn cô? Giống như cô là đứa ham ăn... Được rồi, biểu hiện lúc này đúng là rất giống. *khóc*

“Ha ha ha!” Đột nhiên sư huynh ôm bụng bật cười.

“...” Dù sao đi nữa, cười là tốt rồi.

“Em là đứa ngốc à?”

“Dạ?” Này, sao lại nói như thế chứ?

“Đổi với em, tấm lòng của người khác đáng quý vậy sao?” Mục Tử Du một lần nữa cúi người, bắt được cảm của cô: “Đừng động đây.” Lấy ra một khăn trắng nõn từ trong túi ra, nhẹ nhàng lau khô miệng của cô: “Cảm thấy vứt bỏ đồ ăn là vứt bỏ tấm lòng của người khác sao?”

Cô nhìn chăm chú vào vào cái khăn, có thể thấy rõ ràng được dấu vết màu đỏ ở trên đó, ngại ngùng đỏ mặt: “Em... Em không nghĩ nhiều như vậy, chẳng qua cảm thấy lãng phí đồ ăn là không tốt.”

“Anh cũng cảm thấy thế.” Mục Tử Du gạt đầu nhưng cũng không buông cô ra mà hỏi tiếp: “Như vậy nếu như anh đổi thành bất kỳ người nào, em cũng đều làm như vậy... đúng không?”

“... Dạ?” Rốt cuộc sư huynh muốn nói gì...

Mục Tử Du lại tiến sát lại, nhìn chăm chú vào tròng mắt đen nhánh của cô: “Đúng hay không đúng?”

“...” Về mặt sư huynh rất nghiêm túc vì vậy cô cũng nghiêm túc suy nghĩ rồi sau đó nghiêm túc trả lời: “Dạ, đúng vậy.”

“Anh hiểu.” Mục Tử Du ngồi dậy, buông cầm cô ra, tiện tay gấp khăn nhét vào trong túi áo: “Đi thôi.”

“... Vâng.” Có cảm giác hình như sư huynh không vui, là ảo giác sao? Cô làm sai chuyện gì sao?

Cùng lúc đó, hai người một mèo một chó giống như thờ phào nhẹ nhõm, thả thiếu niên bị dè phía dưới ra.

Thạch Vĩnh Triết đen mặt “phi phi” hai tiếng, nhỏ ra ít đất không cần thận ăn vào miệng: “Các người chờ đó cho ta.”

Những người khác hoặc thú khác: “...” Chỉ là bọn họ sợ cậu nhất thời xúc động làm ra chuyện gì không tốt thôi mà.

Mà ở bên kia, Lục Minh Duệ sờ cằm, than thở: “Còn tưởng rằng Tử Du sẽ trực tiếp tấn công, thật là đánh giá cao hấn quá. Không, có lẽ có tính toán trước nhưng lúc lâm trận lại quyết định rút lui? Ủ... Bởi vì phát hiện trong lòng hấn sư muội cũng không quan trọng đến như vậy? Chắc chắn, đáng thương cho trái tim của thiếu niên... Rắc, rắc!” Hấn cười nói: “Nát.”

Nếu như lúc đầu chỉ thấy có chút không đúng thì giờ phút này cô chính là cảm thấy có rất nhiều thứ không đúng.

“Sư huynh!” Cô đi nhanh đến bên cạnh Mục Tử Du, cùng hấn song vai đi về phía trước.

“Sao?”

“Hôm nay anh gọi em ra rốt cuộc là vì chuyện gì?”

“Không có chuyện gì thì không thể hẹn em hay sao?”

“Ặc... Cũng không phải, chỉ là...”

“Chỉ là?”

“Không, không có gì.” Dưới ánh mắt của sư huynh cũng không thể nói được, giống như vừa nói ra lời phản đối sẽ làm tổn thương đến huynh ấy, cứu mạng! Đây rốt cuộc là tình huống gì?

“Sư muội.”

“Cái... Cái gì?”

“Em có nơi nào đặc biệt muốn đi hay không?”

“Em sao?” Cô nghiêng đầu suy nghĩ một lát: “Nơi nào cũng được sao?”

“Tất nhiên.” Mục Tử Du mỉm cười gạt đầu, nói: “Không phải đã hẹn trước sao, hôm nay em cho anh toàn bộ thời gian của em, để đáp lại, anh cũng cho em toàn bộ thời gian của anh.”

“Ha ha ha...” Này, Mục sư huynh không phải bị một tổ ba người ở Ma giới nhập vào rồi không? Nói chuyện thật buồn nôn: “Vậy thì đi dạo phố được không?”

“Đi dạo phố?”

“Ừ, chuyện đó...” Mạc Vong gãi gãi mặt: “Không phải sắp đến lễ Giáng Sinh rồi sao? Đúng lúc em muốn đi mua ít quà và thiệp.”

“Nếu vậy...” Mục Tử Du hơi nghiêng đầu, hình như có chút tò mò: “Quà tặng của anh là thiệp à?”

“Cũng không phải.”

“...”

“Hắc hắc, là quà tặng và thiệp ạ.” Thành công “hù dọa” sư huynh, cô có cảm giác khá thỏa mãn, ngay sau đó cô nói: “Nhưng mà quà tặng cho sư huynh hôm nay em sẽ không mua đâu.”

“Hả?”

“Muốn có sự bất ngờ, làm sao có thể để cho anh biết được.”

“Như vậy quà tặng em, hôm nay anh cũng sẽ không mua.”

“Hả?” Cô kinh ngạc ngẩng đầu: “Sư huynh sẽ tặng quà cho em sao?”

“Tất nhiên.” Mục Tử Du cười nói: “Có muốn xem anh là ông già Noel để cầu xin hay không?”

“... Sư huynh xem em là đứa ngốc à?”

“Có không?”

“Chắc chắn là có.” Mạc Vong phùng mặt: “Ông già Noel không tồn tại đâu.”

“...” Chuyện này làm Mục Tử Du có cảm giác khó tin, hẳn cho là tính tình giống cô, sẽ tin tưởng những chuyện như thế này không một chút nghi ngờ.

“Ông ấy là người ngoại quốc, làm sao sẽ đến chỗ chúng ta để tặng quà chứ?”

“...” Đây, trọng điểm là cái này sao?

Mục Tử Du bị kịch phát hiện, hình như chính mình không theo kịp suy nghĩ của cô. Nhưng mà như vậy cũng không tồi, ít nhất có thể để hắn liên tục cảm thấy mới mẻ cũng sẽ không nhanh như vậy... Cảm thấy chán ghét? Bất luận thế nào, chắc chắn có thể làm hắn vượt qua giai đoạn bạn bè “Kỳ quái” này... Đầu tiên là đột nhiên có ấn tượng với một bạn nữ, kế tiếp lại là một bạn nam, khách quan mà nói hắn thả tiếp xúc với người trước còn hơn.

Ít nhất cô cũng không làm mình chán ghét, hơn nữa cô cũng có cảm tình tốt với hắn, mặc dù... Rõ ràng không đạt đến tiêu chuẩn cơ bản. Hắn đã hơi dừng chân, cô lại ở bên cạnh nhảy qua, bày ra khuôn mặt vô tội ngu ngốc nói: “Sư huynh, tại sao anh lại rơi lại phía sau vậy?” Thật khiến người ta không vui.

“Hít...” Nhưng đúng lúc này, đột nhiên cô sợ run cả người.

“Lạnh?”

“Không, chỉ là đột nhiên cảm thấy lạnh vô cùng, tám mươi phần trăm là có tên bại hoại nào đó nằng em sau lưng.” Ví dụ như là Thạch Vĩnh Triết... Hừ!

“...”

“Đúng rồi sư huynh, anh không muốn mua cái gì sao? Chẳng hạn để tặng cho Lục sư huynh...”

“Hắn thì không cần.”

“Đạ?”

“Anh không quen hắn.”

“...Ha ha.”

“?”

“Không, chỉ là em cảm thấy quá nhiên quan hệ của sư huynh và Lục sư huynh rất tốt.”

...

Từ xa nhìn lại sẽ thấy thiếu niên và thiếu nữ nói chuyện với nhau thật vui vẻ.

Ngay cả Lục Minh Duệ đối với cảnh này cũng đánh giá đây là “thời cơ tốt”.

So với hắn, người bên này thật sự không tốt, hai người hai thú khó có thể đè nén được suy nghĩ, kích động đang trào dâng trong lòng hắn... muốn xông

lên phía trước, đánh bay mặt trăng nhỏ, muốn đất bàn tay bé nhỏ của cô đi dạo phố. Khôn khiếp! Mộc Tử du cắt đi ngay cho hấn!!!

Ông nhòm của Lục Minh Duệ hơi đổi sang khuôn mặt không vui của Thạch Vĩnh Triết, lẩm bầm “Ừ, tốt nhất là đừng có quan hệ gì, khả năng bị đánh đập tám mươi phần trăm.”

Mọi người đều biết phần lớn phụ nữ đều được thêm “thuộc tính đi dạo phố”, dù là thân thể yếu ớt dễ bệnh, trong chuyện đi mua sắm cũng sẽ thể hiện tinh thần mạnh mẽ và sự nhẫn nại, lúc đó người đàn ông đi theo có thể gọi là bị kịch.

Không thể không nói, phong độ của Mộc Tử Du không tệ, đi dạo từ chín rưỡi sáng đến mười hai giờ rưỡi trưa, ba tiếng đồng hồ hấn đều mỉm cười, không oán than một câu. Dĩ nhiên thật ra trong lòng hấn cảm thấy xem như thế là đủ rồi, nhìn không ra trong chuyện này sự muội có thể có lực chiến đấu to lớn như vậy, dĩ nhiên nếu nhìn theo khía cạnh khác thì có thể nhìn ra tấm lòng chân thành của cô ____ cho dù là tấm thiệp bình thường nhất cũng muốn chọn đi chọn lại, trong số đó không có một tấm thiệp nào trùng nhau, không có bất kỳ tí vết nào mà hoa văn trên đó cũng không theo một quy tắc nào cả.

Ví dụ như__

“Đồ Đồ rất thích hình con thỏ chẳng qua em cảm thấy vẻ mặt của nó không tốt. Oa, có rất nhiều, hơn mười tấm, sư huynh cảm thấy tấm vào nhìn xấu hơn?”

“...” Có thể nói toàn bộ đều rất đáng ghét được không?

Lại ví dụ như ____

“Tiểu Lâu không thích màu đỏ sậm, ừm, tấm này thế nào?”

“Không tệ.”

“Tấm này thì sao?”

“Không tồi.”

“Còn tấm này?”

“Cũng được.”

“... Sư huynh, anh có thể nói thật rằng mình đã bị hoa mắt.”

“...”

Lại ví dụ ____

“Sư huynh, anh cảm thấy...”

Mộc Tử Du trực tiếp bị đồng thiệp dày làm mù mắt: “Khụ khụ, sư muội, em không đói sao?”

“Đạ?” Cô nhìn lại đồng hồ: “A, đã trễ vậy rồi sao?”

“Gần đây có quán pizza, cùng đi ăn được không?”

“Đạ, được.” Mạc Vong rất biết nghe lời, gật đầu nhân tiện hỏi: “Sư huynh, anh thấy tấm nào nhìn đẹp?”

“...Đều đẹp.”

“Ừm, tấm này nhìn không tệ, tấm này cũng được...” Cứ thế rơi vào thế giới của chính mình...

Mộc Tử Du: “...”

Bên cạnh một người thanh niên rất thông cảm, vỗ vai hấn: “Chàng trai à, đã hiểu chưa? Cùng con gái đi dạo phố chính là cảm giác này.”

“...”

“Cho nên mới nói, người cần gì phải bước vào hố sâu vạn trượng sớm như vậy chứ?” Vừa lắc đầu vừa cảm khái.

“...”

“Này, anh thấy tấm nào có vẻ được?” Ở bên kia bạn gái của người thanh niên kêu lên.

Người thanh niên nghiêng đầu đáp: “Cái nào cũng tốt?”

“Anh gat em?”

“Sao lại thế? Chỉ cần là do em chọn, anh đều cảm thấy rất xinh đẹp, rất khó để chọn mà.”

“Hừ, chỉ biết lời ngon tiếng ngọt.” Vui vẻ tiếp tục lựa chọn.

“Thấy không?” Người thanh niên lại chụm vai Mục Tử Du: “Con gái là phải dễ dàng, so với những lời nói thật thì họ thích nghe lời ngon tiếng ngọt hơn, học hỏi đi.”

“...”

“Tới thanh toán.”

“Được, đến đây!” Trước khi chạy đi, người thanh niên còn cố dặn dò: “Tất nhiên, đi dạo phố cùng với bạn gái, điểm quan trọng nhất là ____ com có thể không ăn nhưng nhất định phải mang theo ví tiền! Về sau người sẽ hiểu, cố gắng lên!”

Cho dù là Mục Tử Du cũng không nhận được muốn đỡ trán, rốt cuộc người này muốn cài gì?

Nhưng đúng lúc này, hình như cuối cùng cô cũng chọn đồ xong, cô xách theo bọc đồ, chạy đến trước mặt Mục Tử Du: “Thật xin lỗi sư huynh, để cho anh đợi lâu.”

“Không sao.” Mục Tử Du rất thân sĩ lắc đầu: “Đây là vinh hạnh của anh.”

“Đúng rồi sư huynh, cái này cho anh.” Mạc Vong vừa nói vừa đưa lên một món trang sức nhỏ.

“Cái này là?” Sau khi nhìn lấy hấn phát hiện đó là một viên ngọc khắc thành một người tí hon: “Móc khóa điện thoại?”

“Cũng có thể làm móc chìa khóa.” Cô xòe tay ra, trong tay cô rõ ràng là một viên ngọc màu trắng cũng khắc thành một người tí hon: “Ông chủ đưa, một mình em không dùng được cả hai cho nên...” Lúc này cô mới nhớ, có lẽ đối phương cũng không thích những thứ đơn giản thế này nên nói: “Nếu như sư huynh không thích...”

“Đây là quà giáng sinh mà em đưa trước cho anh sao?” Mục Tử Du lắc lắc món đồ trang sức nhỏ trong tay, nhú mày hỏi.

“Tất nhiên là không phải!” Cô không có hẹp hòi như vậy!

“Như vậy anh cũng không khách khí nhận thôi.”

“Dạ?”

“Dù sao, ta chính là rất chờ mong món quà mà sư muội tặng, nếu chỉ có cái này mà bị em đuổi đi.” Mỉm cười: “Anh sẽ rất đau lòng.”

“... Đột nhiên áp lực thật lớn...”

“Như vậy, để đáp lễ, anh mời em ăn trưa...”

“Không, em...”

“Xuyt.” Mục Tử Du giờ một ngón tay đặt trước môi cô, lắc đầu: “Sư muội, em muốn ăn cái gì?”

Đột nhiên Mạc Vong cảm thấy hôm nay thật sự sư huynh đã bày ra trọn vẹn tính cách thật của anh ấy, không chỉ có cố chấp lại còn rất j-j, giống như không thể chấp nhận câu từ chối, còn giống như đứa bé, không đạt được mục đích thì không bỏ qua. Theo một ý nghĩa nào đó mà nói... Hình như so với A Triết còn ngây thơ hơn. Nhưng mà sư huynh như vậy, ngược lại ngoài ý muốn làm cho người khác có cảm giác chân thật.

Sư huynh... Thật muốn kết bạn với cô sao?

Nếu thật như vậy cũng không tệ.

Vì vậy____

“Thật.”

“Hà?”

“Em muốn ăn thịt!” Cô nói lời thật lòng cũng không thành vấn đề chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 104: Xem Phim Ghét Nhất Chuyện Gì Và Bệnh Viện Ghét Nhất Chuyện Gì!

Phản một

Sau đó, Mục Từ Du thật sự cho cô một đồng thịt lớn.

Hắn nhìn chăm chú vào cô gái đang gặm chân gà không có một chút hình tượng nào, rồi nhìn thịt bò bít tết trước mặt cô, lại còn một đồng thịt đang đợi ăn bên cạnh, thật lòng cảm khái: “Muội thật đúng là thích ăn thịt.”

“Bình thường mà.” Mạc Vong nhăn mũi: “Em cũng không phải là thỏ.”

“...” Không thích ăn thịt thì chính là thỏ sao? Đột nhiên Mục Từ Du cảm thấy mình ngồi không cũng trùng đạn, hần lòng dạ hẹp hòi, có ý trả thù nói: “Nhưng mà sư muội, chẳng lẽ em chưa từng nghe một câu nói hay sao?”

“Câu gì?”

“Lúc cùng con trai ăn cơm tốt nhất là không nên gặm cánh gà nha.”

“Dạ? Tại sao ạ?” Kinh ngạc.

“Đúng vậy, tại sao nhỉ?” Bởi vì tương ăn sẽ rất bất nhã nhưng mà... Nhìn bộ dạng của cô lại có vẻ rất đáng yêu, chuyện này là vì hiện thực hay do tình cảm ảnh hưởng đây? Tóm lại, cũng không ghét.

Sau một hồi suy tư, Mạc Vong đột nhiên bừng tỉnh, vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, yên lặng đẩy mâm đầy cánh gà đến trước mặt hắn: “Sư huynh, anh muốn ăn có thể nói thẳng, không cần vòng vo như vậy...”

Mục Từ Du: “...” Ý của hắn thực sự không phải như vậy.

“Phải bỏ sung nhiều năng lượng mới có đủ sức khỏe để đi tiếp.”

“Hả?”

“Đồ mới mua được gần một nửa thôi.”

“...” Mặc dù đã sớm hiểu rõ chuyện này nhưng không thể không cường điệu một lần nữa_ con gái ấy mà, trong chuyện đi dạo phố, thật sự bộc phát sức chiến đấu vô cùng đáng sợ.

“Đừng rồi, sư huynh.” Cắt thịt bò bít tết, tiếp tục cắt thịt bò bít tết.

“Sao?”

Bởi vì có mỹ thực trong miệng nên Mạc Vong vô cùng tự nhiên híp mắt lại rồi mới hỏi: “Hôm nay mặc dù là anh hẹn em ra ngoài nhưng hình như... mọi chuyện đều do em quyết định...”

Bởi vì chính mình cũng không quá thèm ăn, lại không đói lắm nên Mục Từ Du lau miệng, chống cằm nhìn cô: “Không thích sao?”

“Ặc... Cũng không phải là thích hay không thích.” Cô sắp xếp lời nói một chút rồi nói tiếp: “Nhưng mà chuyện sư huynh muốn làm không phải là không có cơ hội làm hay sao?” Mặc dù cô không hoàn toàn hiểu sư huynh muốn làm chuyện gì? Được rồi, thật ra cô cũng không hiểu chính mình đang nói cái gì?

Cũng may Mục Từ Du vẫn hiểu ý của àng, mỉm cười nói: “Không, anh vẫn đang làm mà.”

“Dạ? Là chuyện thế này sao?”

“Đúng vậy.”

“A.” Cô cái hiểu cái không gật đầu, nếu sư huynh không định nói rõ, cô cũng không có ý định truy cứu tiếp.”

“Sư muội.”

“Dạ.”

“Hình như lễ Giáng sinh trường học có tổ chức vũ hội, đến lúc đó chúng ta làm bạn nhảy có được không?”

Ở bàn cách bàn bọn họ một bức tường gỗ, một vòng áp chế mới lại bắt đầu.

Thạch Vĩnh Triết: “Buông ta ra! Cái tên hỗn đản này muốn mưu đồ bất chính, phải trừng trị hắn!”

Những người hay thú khác: “Bình tĩnh một chút! Đại ca, người hãy bình tĩnh một chút!”

Đổi lại ở chỗ ngồi trong góc được một chậu hoa lớn che đầy, Lục Minh Duệ vừa gặm cánh gà vừa gật đầu liên tục: “Không tệ, không tệ, không hổ là Từ Du.”

Nước mắt Mạc Vong cũng rơi đầy mặt: “... Lại còn có chuyện đó nữa sao?” Cứu mạng!

Mục Từ Du bị khuôn mặt đau khổ của cô chọc cười: “Thế nào?”

“Em không biết khiêu vũ...” Nếu không phải trên bàn còn nhiều đồ đạc, cô thiếu chút nữa thì nhào tới rồi: “Sư huynh, anh biết mà...”

“Không phải lúc trước nhảy rất khá sao?”

“...” Áo giáp sao? Có cảm giác mặc dù sư huynh đang cười nhưng thật ra có hơi tức giận? Là áo giáp đúng không? Nhưng mà anh ấy nhắc đến chuyện đó: “A, chuyện đó...” Nhớ tới Esther cảm xúc của cô không tự giác tụt xuống, đã lâu như vậy tại sao anh ấy còn chưa trở lại?

“Sư muội?”

“A, thật xin lỗi.” Mạc Vong ngẩng đầu lên, cố gắng nở nụ cười: “Nhưng mà những động tác cổ điển rất khó bắt chước.” Cô cảm thấy lời mình nói rất có sức thuyết phục: “Sư huynh, anh quá yếu, em mà đạp lên chân anh, anh chỉ cảm thấy đau, tuyệt đối không thể nhúc nhích được.” Cô nghiêng đầu: “Chẳng qua là nếu như là sư huynh đạp lên chân em, em cảm thấy chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.” Đột nhiên cô nhăn mày lại: “Nhưng mà hình như chân sư huynh lớn hơn chân em rất nhiều, dẫm lên sẽ đứng không vững nha.”

“...” Chắc đây là bị khinh thường sao? Không, đây chính là lời nói thật tâm của cô, nhưng cũng chính vì như thế nên có vẻ càng thêm thâm thúy __ coi như có tức giận cũng không có cách nào giận cô, theo một ý nghĩa nào đó thì thật là ngọt ngào. Không đúng, hẳn cũng không muốn chịu bất hạnh mới nói đến đề tài này, Mục Từ Du ho nhẹ, nói tiếp đề tài này: “Không biết nhảy cũng không sao, anh có thể dạy em.”

“Dạy em?”

“Ừm, buổi trưa hoặc sau khi tan học, bỏ ra một đến hai tiếng sẽ không có vấn đề gì.”

“...Sư huynh.” Mạc Vong hơi cảm động: “Anh thật là một người tốt.”

“...” Lại bị kẹp tóc rồi hả?

“Nhưng mà, vẫn là từ bỏ đi.” Cô thở dài: “Trước kia cũng từng có người muốn dạy em nhưng mà em chỉ biết đạp người, hơn nữa lúc xoay tròn em sẽ nhện không được ném bạn nhảy bay ra ngoài... Anh hiểu không?” Nâng trán.

Mục Từ Du: “...” Yêu đương với người khác thì tốn tiền, yêu đương với cô hình như muốn tốn mạng.

“Cho nên, sư huynh à...” Mạc Vong yên lặng nhìn trời: “Em cảm thấy anh đừng nên chủ động đi tìm... Khụ.”

“Đi tìm ngược hay muốn bị đánh?”

“... Đừng nói rõ ra như vậy mà.”

“...” Không, rõ ràng người nói ra chính là cô mà? Mục Từ Du thở dài: “Sư muội, em đúng là không biết kín đáo.”

“Ha ha ha... A Triết cũng thường nói như vậy.”

Bởi vì nghe cô nhắc đến tên người mình ghét, Mục Từ Du hơi nhú mày. Cũng lúc đó, bàn sát vách cũng yên tĩnh lại, hình như rất muốn nghe rõ cuộc nói chuyện sau đó mà Lục Minh Duệ cười híp mắt nói: “Có trò hay rồi.”

“Sư muội, hình như em hay nhắc đến tên Thạch sư đệ?”

“A? Có không?” Mạc Vong hơi sững sốt, ngay sau đó nói: “Xin lỗi, em vô ý.”

Mục Từ Du cũng không vui mừng vì những lời cô nói, chỉ là hỏi ngay: “Tại sao lại muốn nói xin lỗi anh?”

“Khụ, bởi vì... Quan hệ giữa sư huynh và cậu ấy không tốt lắm, nhắc tới cậu ấy anh sẽ không vui đúng không?”

“Hả? Là đệ ấy nói với em sao?”

“Không.” Mạc Vong khoát tay: “Sao lại vậy được? Tên kia cũng sẽ không đặc biệt nói chuyện như thế này với em, với lại mỗi lần gặp mặt hai người đều... Căn bản là không cần phải nói cũng rõ.”

Mục Từ Du nở nụ cười vô cùng nhu hòa, nói: “Sư muội, em rất tò mò à?”

“Hoàn toàn không hề tò mò.” Cô trả lời vô cùng dứt khoát.

“Hả?”

“Ừ, biểu tỷ của em đã từng nói.” Cô ho nhẹ mấy tiếng, bắt chước giọng nói của biểu tỷ: “Con trai vị thành niên đều rất ngu ngốc, bọn họ chơi trò trét bùn, cứ trực tiếp coi như không thấy là tốt rồi.”

Mục Từ Du: “...” Đây coi như là đang công kích cuộc sống sao? Lại còn là kỳ thị giới tính?

Thạch Vĩnh Triết: “...” Kẻ thù bị mắng cậu rất vui mừng nhưng cảm giác quái quái chỗ nào ấy...

Những người hoặc thú khác: “...” Thân! Chính người cũng bị mắng có được không?

Lục Minh Duệ: “...” Ha ha ha, thật không hổ danh là sư muội.

Mà hình như cô cũng phát hiện lời nói của mình có vấn đề: “A, xin lỗi sư huynh, không phải em mắng anh ngu ngốc. Em...” Mạc Vong roi nước mắt đầy mặt, biểu tỷ hại cô rồi! Biểu tỷ hại cô rồi!

“Ăn đi không nguội.”

“A...”

Vì vậy cô lặng lẽ ngồi ăn hết thức ăn.

Mục Từ Du nhìn cô chăm chú, tướng ăn nhìn có vẻ rất ngon nên cũng không kìm lòng được ăn thêm vài miếng, khi phản ứng kịp lại thấy hơi buồn cười. Nếu như có nhà hàng nào khai trương, đoán chừng không cần quảng cáo chỉ cần để cô chặn cửa lại, những người khác cũng tự nhiên cảm thấy đói bụng. Nhưng mà, vóc dáng cô bé như vậy, bụng nhìn nhí như vậy, cái miệng cũng nhỏ xiu, làm sao có thể ăn hết nhiều đồ như vậy? Cô để đồ ăn ở chỗ nào?

“Sư huynh, huynh nhìn em làm cái gì?”

“Anh chỉ đang suy nghĩ, em ăn nhiều thức ăn như vậy, tại sao lại không thấy mập lên?”

“Thật?” Ánh mắt cô lấp lánh nhìn hắn, bắt luận con gái bao nhiêu tuổi đều thích nghe câu nói này.

Mục Từ Du bị hành động của cô chọc cười, ngay sau đó ho nhẹ: “Ừ.”

“Ha ha ha, dùng lời nói của biểu tỷ em chính là ___ Ta có tám cá dạ dày để chứa thức ăn, một để chứa bữa ăn chính, một để ăn bánh ngọt, một để ăn thịt, một để uống...”

“Đồ ăn nguội hết rồi.”

“A.” Tiếp tục ăn.

“...” Rốt cuộc biểu tỷ của cô là thần thánh phương nào?

Sau bữa cơm trưa, hai người lại đi dạo tiếp đến bốn rưỡi chiều. Cuối cùng cô nhìn hai túi xách bụi trong tay, hài lòng cười.

“Mua đủ chưa?”

“Ừ.” Kẻ tiếp nên nói tạm biệt với sư huynh thôi?

“Có muốn đi xem phim không?”

Lúc này Mạc Vong mới phát hiện, không biết hai người đi đến rạp chiếu phim gần đó từ lúc nào. Gần đến Noel, có rất nhiều phim quảng cáo trước nhưng cũng chỉ có một vài phim đang chiếu, so với phim chiếu vào dịp Noel rõ ràng ít hơn rất nhiều. Cô thử tính thời gian, xem phim xong cũng đã đến sáu giờ chiều, cũng không tính là muộn, hơn nữa mua đồ xong lại vứt bỏ sư huynh lại, có cảm giác là lạ, đúng rồi, giống như trong sách có hình ảnh “Dùng xong thì ném”... Hình như có chỗ nào không đúng?

Vì vậy cô gạt đầu đồng ý: “Để cảm ơn, em mời sư huynh xem phim cũng được!”

“Được.” Hình như nhìn thấu suy nghĩ của cô, Mục Tử Du cũng không quá cố chấp.

“Sur huynh muốn xem phim gì?”

“Ừ, phim đó thì sao?” Hắn chọn một bộ phim hài, nhìn đồng hồ thì cũng sắp đến thời gian bắt đầu.

“Ha ha, phim kia thì sao?” Mạc Vong có ý xấu chỉ một bộ phim ma.

“Cũng được.” Nói xong hắn đi đến phòng vé.

“Đạ? Chờ một chút... Sur huynh...” Nước mắt cô rơi đầy mặt, đuổi theo, cô chỉ nói vậy thôi cũng không thật sự muốn xem phim ma đâu, hơn nữa trời mùa đông nhanh tới hơn những mùa khác nhiều, đến lúc cô đi về... Cứu mạng! Không sợ tôi không có nghĩa là không sợ ma nha! *khóc rông*

Cũng may, cuối cùng cô cũng đuổi kịp, sau khi ngăn Mục Tử Du lại, Mạc Vong lấy một sức mạnh không thể nào ngăn chặn, mạnh mẽ vỗ tở một trăm đồng lên quầy, hô lớn: “Cho em hai phiếu!”

Người bán vé yên lặng liếc cô: “Xin lỗi, chưa đủ tiền.”

Mạc Vong: “...”

Mục Tử Du: “Phốc.”

Nước mắt Mạc Vong lại rơi đầy mặt, cầm “quả dâu tây lớn” bên hông lên, móc tiền ra: “Như vậy đã đủ chưa?”

Người bán vé lại yên lặng nhìn cô: “Em vẫn chưa nói muốn mua phim gì?”

Mạc Vong: “...”

Mục Tử Du: “Ha ha ha.”

“Sur huynh...”

“Chuyện gì?”

“Anh có thể đừng cười được không?”

“Khụ, anh sẽ cố.”

“...” *khóc rông*

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Xem Phim Ghét Nhất Chuyện Gì! Và Bệnh Viện Ghét Nhất Chuyện Gì! 2

Phần hai

Sau khi mua hai ly coca và một phần bắp rang bơ, hai người cùng đi vào rạp chiếu phim, dù sao thời gian phim giới thiệu cũng không dài, hai người ngồi gần nhau, vị trí cũng không tệ. Nhưng đúng lúc này, Mạc Vong ngoài ý muốn phát hiện có người quen đang ngồi bên phải mình.

“Lâm sư huynh?”[nammoi][diendanlequydon]

“Tiểu Vong, là em sao?” Lâm Triều Quân cười, liếc người thiếu niên đằng sau cô, hỏi nhỏ: “Đi xem phim với bạn trai à?”

“Phốc, không phải, là đi cùng với một sư huynh cùng trường.”

“Là như vậy sao?” Ánh mắt của Lâm Triều Quân liếc qua khuôn mặt ngây thơ của cô gái, lại mỉm cười liếc nhìn người thanh niên đang ngồi cùng hàng ghế với cô, giống như đã nhận ra chuyện gì nhưng lại sáng suốt giữ vững trầm mặc, đây cũng không phải là chuyện mà bản thân hắn có thể xen vào.

“Đúng rồi, Lâm sư huynh, anh đi xem phim một mình sao?”

“Không, anh đi cùng Đồ Đồ.”

“A? Vậy...”

“Em ấy đi vệ sinh.”

“Vậy à.” Mạc Vong gật đầu liên tục: “Thật là khéo.”

“Đúng vậy.”

“A, em quên giới thiệu.” Lúc này cô mới nhớ hình như mình lại tự biến mình thành con quạ, vội vàng định giới thiệu hai người với nhau, nhưng đúng lúc này, nàng nhìn thấy cách đó không xa, có một cô gái tóc ngắn đang đi tới, vội vàng vẫy tay gọi: “Đồ Đồ!”

“Tiểu Vong?”

“Ừ!” Mạc Vong đứng lên, hơi ngượng ngừng nhìn về bên cạnh: “Lâm sư huynh, anh có thể đổi chỗ cho em không?”

Lâm Triều Quân: “...” Hắn im lặng liếc nhìn nụ cười chột cứng của thiếu niên bên cạnh, sâu sắc cảm nhận được nỗi khổ của đối phương.

“Mau đứng dậy!” Tô Đồ Đồ không có nghĩ nhiều như vậy, cô một tay kéo anh họ của mình đứng dậy, một tay kéo người bạn nhỏ của mình ngồi xuống: “Tiểu Vong, nếu biết cậu cũng muốn đi, tớ đã...”

“Ừ, tớ...”

“Đứng rồi, cậu...”

“Tớ còn...”

Lâm Hưởng Quân: “...”

Mục Từ Du: “...”

Trở mắt nhìn nhau một lúc, đột nhiên ánh đèn trên đỉnh đầu tối đi, hai người vô cùng ăn ý cùng nhìn về phía màn ảnh.

Mấy người ở hàng ghế phía sau, Thạch Vịnh Triết cười lẫn lộn: “Hừ, thật là trùng hợp.”

Những người hoặc thú khác yên lặng liếc mắt: “Hả hê như vậy không có chuyện gì sao? Cẩn thận vui quá hóa buồn đó.”

Mà ở bên cạnh, Lục Minh Duệ im lặng nhìn trời: “Từ Du, người nên thấp hương trước.”

Trong lúc mỗi người có suy nghĩ riêng, bộ phim cứ như vậy mà bắt đầu. Tổng thể mà nói, toàn tâm xem phim chắc chỉ có Mạc Vong và cô bạn nhỏ thôi, về phần những người khác... Điểm danh!

Bởi vì trên đường đi uống quá nhiều nước nên Mạc Vong đứng dậy, đi đến nhà vệ sinh, cũng may đúng lúc mấy người họ ngồi cạnh hành lang, cũng không khó đi ra ngoài.

Mặc dù trong rạp chiếu phim tối đen như mực nhưng nhà vệ sinh cạnh cửa ra vào lại có đèn chiếu sáng. Từ bóng tối bước vào ánh sáng sẽ làm người khác kim lòng không được có cảm giác lẫn lộn thời gian. Có lúc ban ngày đi xem phim, lúc đi ra, thậm chí không quen nhìn ánh sáng mặt trời.

Mạc Vong vỗ đầu một cái, cô đang nghĩ cái gì vậy.

Sau khi giải quyết xong, cô hong khô nước trên tay trong máy sấy, kéo cửa phòng đi ra ngoài, nhưng mà khi hơi nghiêng đầu lại thấy cảnh khiến người khác kinh ngạc, Lâm sư huynh và Lục sư huynh lại cùng nhau đi ra khỏi nhà vệ sinh nam.

Đợi chút, sao Lục sư huynh lại ở đây?

Trùng hợp sao?

Này, chuyện này cũng quá khéo rồi.

Cô đang nghĩ có nên đi tới chào hỏi hay không, đột nhiên nghe được giọng nói của Lâm Triều Quân: “Người sẽ chết.” Trong hoàn cảnh yên tĩnh như vậy, giọng nói bình thường có vẻ an tĩnh, giờ phút này càng lộ ra vẻ hắc ám.

“Khụ! Khụ khụ khụ khụ...”

“...” Này, này!

Mạc Vong vội vàng vọt tới, quả nhiên người thanh niên lại ngồi chồm hổm trên mặt đất, ho ra máu. Cho nên mới nói, rốt cuộc là anh ấy có tật xấu gì? Cô

cố gắng kìm nén kích động muốn vỗ trán, quỳ một gối xuống, vừa đưa khăn tay ra vừa khề vồ lưng đối phương như lần trước: “Sur huynh, anh không sao chứ?”

Một lát sau, hô hấp của hắn dần ổn định, ho khan vài tiếng, cũng chỉ khạc ra một chút máu. Hắn nhìn chăm chú vào khăn tay bị chính mình vò nát, hơi ngượng ngùng nói: “Xin lỗi sur muội, gây phiền phức cho muội. . .”

“...” Nếu biết thì cũng đừng luôn miệng nói câu kia. Cuối cùng Mạc Vong cũng có thể đỡ trán rồi: “Huynh không nên nói xin lỗi với em.” Cô gơ tay chỉ người thanh niên vẫn đang đứng tại chỗ: “Xin lỗi anh ấy mới đúng.”

“Đúng...” Lâm Triều Quân đang nói chợt im bặt.

Cô ngẩng đầu lên theo bản năng, lập tức cũng giật mình. Nét mặt của Lục sư huynh... Thật đáng sợ.

Có lẽ vì mỗi lần nhìn thấy đối phương thì anh ấy luôn cười híp mắt, cho nên khi không cười nhìn có vẻ... Không, không chỉ như thế, ánh mắt ấy... Cô chợt cảm thấy, anh ấy giống như bị bóng tối bên ngoài thẩm thấu vào, cho dù thân thể ở đây nhưng người vẫn ở lại trong bóng tối như cũ.

Nhưng ngay lúc này, Lâm Triều Quân đột nhiên che tim, sau khi thở gấp mấy tiếng, cả người lâm vào hôn mê.

“Này! Lâm sư huynh! Lâm sư huynh!” Cô chưa bao giờ gặp qua tình huống như vậy nên cũng hoảng sợ, không biết nên làm thế nào, sau vài giây, đại não lại khôi phục suy nghĩ: “Lục sư huynh, em đưa Lâm sư huynh đi bệnh viện, có thể làm phiền anh nói cho Đồ Đồ biết được không? Điện thoại của bạn ấy mở chế độ im lặng, gọi điện thoại cũng chưa chắc đã nghe được. Chỗ ngồi của chúng ta...”

“Tại sao anh phải giúp em chuyện đó?”[nammo][diendanlequydon]

“Dạ?” Mạc Vong lại nhìn về phía Mục Tử Du, sau đó ngẩn ngơ, cô chắc chắn đối phương nghiêm túc nói những lời đó. Sau khi trầm mặc một lúc, khom người bế Lâm Triều Quân lên, bệnh viện trung tâm ở gần rạp chiếu phim, đi bộ cũng mất khoảng bảy tám phút, cô chạy một mạch còn nhanh hơn xe cứu thương, bây giờ cũng không thể trì hoãn thời gian. Cô chạy hai bước, dừng lại, quay đầu nghiêm túc nói: “Sur huynh, em có thể hiểu tâm tình của anh, bởi vì Lâm sư huynh cũng từng nói như vậy với em. Nhưng mà, nói như vậy không thể giết người nhưng hành động như vậy lại có thể.”

Nói xong, cô chạy như bay ra ngoài. Tốc độ của Mạc Vong thật sự nhanh đến trình độ làm người khác khiếp sợ, cho nên không ít người đi đường tròn mắt há mồm.

“Mau nhìn kìa, cô bé kia chạy thật nhanh.”

“Đã chụp hình chưa?”

“Chạy quá nhanh, chụp không rõ!”

“Chẳng lẽ đội viên chạy nước rút đang huấn luyện bí mật?”

“Không đúng, trong tay cô bé còn ôm đồ.”

“Người biết cái gì? Đây là phương thức huấn luyện bí mật của quốc gia.”

“Vậy sao?”

“Chắc chắn.”

“Đại ca, người biết thật nhiều.”

“A ha ha ha, đừng hâm mộ ta.”

Không bàn chuyện những người khác suy nghĩ ra sao. Mạc Vong vừa chạy vừa rơi nước mắt đầy mặt, rốt cuộc lúc này cô đã đùa giỡn với trai đẹp à? Sao lại nói với Lục sư huynh những lời nói “tàn bạo chết người” như thế. Mà nói, tại sao đối phương nhất định phải khiêm tốn ngã xuống chứ?

Mấy phút sau, cô thành công đưa Lâm Triều Quân đến bệnh viện, có máy móc kỹ thuật cao và các bác sĩ y tá cấp cứu. Rảnh rỗi một chút cô vội vã muốn gọi điện thoại cho Tô Đồ Đồ, kinh ngạc phát hiện trên điện thoại có rất nhiều cuộc gọi nhờ do đối phương gọi đến, cô vội vàng gọi lại, mới đó chuông đối phương đã bắt máy.

“Tiểu Vong hả? Anh họ, anh ấy...”

“Đừng lo lắng, chúng tớ đã đến bệnh viện.”

Đối diện truyền đến tiếng thở phào nhẹ nhõm__

“Chúng tớ cũng đã rời khỏi rạp chiếu phim, đang tới đó.”

“Ừ, cậu đi chậm thôi, trên đường nhiều xe.”

“Tiểu Vong, nhờ có cậu phát hiện, nếu không...”

“Khách khí làm gì, tốt rồi, đừng nói nữa, đi bộ nói chuyện điện thoại dễ phân tâm, đến rồi nói.”

“Ừ.”

Sau khi Mạc Vong cúp điện thoại mới nhớ, hình như vừa rồi Tô Đồ Đồ nói “chúng tớ”? Mục sư huynh đi với bạn ấy sao? Hay là Lục sư huynh? Ai, thật sự lúc này không nên nói những câu đó, gấp lại chắc chắn rất lúng túng.

Lại không nghĩ rằng__

“Tiểu Vong!”

Cô kinh ngạc nhìn chăm chú bóng dáng đang chạy đến trước mặt mình: “... A Triết? Sao cậu lại ở đây?”

Đôi tay Thạch Vĩnh Triết nắm được vai của cô, cẩn thận kiểm tra trên dưới, trái phải một lần mới nói: “Tớ nghe bọn họ nói cậu ở bệnh viện nên vội vàng chạy đến, cậu không sao chứ?”

“... Làm sao cậu biết chính là tớ ở bệnh viện?”

“...”

Một suy nghĩ không tốt lăm xuất hiện trong đầu cô: “Đợi chút, không phải là cậu theo dõi tớ chứ?”

“Khụ! Không có!”

“Thật?” Híp mắt nhìn.

“Thật!”

“Ai tin được!!!” Mạc Vong giận dữ, xông lên, bóp chặt cổ người nào đó mà lắc: “Thạch Vĩnh Triết ngu ngốc! Đang làm những chuyện bi ối gì vậy! Chú Thạch mà biết sẽ khóc đó biết không?”

“...” Không đâu, ba tớ còn cung cấp dụng cụ để ủng hộ đó, được chưa?

“Đợi chút, chắc không phải chỉ có một mình cậu theo dõi tớ đúng không? “ Cô lại nheo đôi mắt, lặng lẽ nhìn về phía khúc quanh đằng xa, hít một hơi thật sâu, tận lực dịu dàng nói: “Tất cả đều đi ra cho ta...”

“...”

Một lát sau, hai người hai thú lặng lẽ đi ra.

Greens là người đầu tiên thể hiện sự trung thành: “Bệ hạ, thần chỉ phát hiện vị dũng giả tà ác này theo dõi ngài, quá lo lắng cho nên...” Dũng giả bị đẩy ra chịu oan!

Thạch Vĩnh Triết: “... Đây!”

Thain tiếp tục bỏ một đao, vẻ mặt mờ mịt hỏi: “Lại nói, tại sao dũng giả lại muốn theo dõi bệ hạ?” Được rồi, hẳn thật sự vô cùng tò mò.

Thạch Vĩnh Triết: “... Đây!!!”

Saka thành thật đứng trước mặt cô, giờ một cái dẽm thịt lên đỡ trán: “Ta không phải là loại chó thò bĩ đó đâu, ta là bị ép buộc, cô gái, người nhất định là tin tưởng ta đúng không?” Sau khi so sánh võ lực, ừ, tốt nhất là nên bán đồng bạn đi thôi.

Thạch Vĩnh Triết: “... Đây!!!”

Một đôi dẽm thịt của Brad ôm lấy mắt cá chân của cô, ánh mắt lấp lánh: “Ta cũng là bị ép buộc, bị ép buộc...” Nó phải học theo bước chân của đồng bạn.

Thạch Vĩnh Triết: “... Đây!!!! Tại sao đều là do ta sai?”

“Không phải người thì còn có thể là ai?” X cái N đồng thanh.

Thạch Vĩnh Triết: “...” *khóc ròn*

Cô cười lạnh, một tay nhéo lỗ tai của cậu: “Thấy chưa!” Không một người nào đứng về phe hắn

Chương 106: Nghe Lén Ghét Chuyện Gì Nhất! Bắt Người Ghét Chuyện Gì Nhất!

Bị tiểu thanh mai dùng bàn tay nhỏ bé, mềm mại, ấm áp nhéo lỗ tai, khụ khụ khụ, vậy mà Thạch Vĩnh Triết lại run rẩy, có khuynh hướng M, cảm thấy như vậy cũng không còn gì là không ổn. Không, vẫn có vấn đề, cậu nhỏ giọng xin tha: "Trở về rồi hãy nói không được sao?" Nếu giống như bình thường, cậu đã nổi nóng từ lâu, vấn đề là hiện tại cậu rất chột dạ! Theo dõi còn dễ bị bắt, cậu siêu cấp chột dạ có được hay không?!

Mạc Vong nhe răng: "Cậu có lá gan làm chuyện xấu, không có can đảm chịu đòn sao?!"

"... Tớ sai rồi."

"Nói! Lần sau còn dám làm thế nữa không?!"

"Không dám!"

"Nói thật!"

"... Tớ sẽ cố gắng không dám."

"Này!!!"

Nước mắt Thạch Vĩnh Triết rơi đầy mặt, lời cậu vừa nói thật sự là những lời nói thật lòng, khụ, lần sau nếu xuất hiện tình huống như thế, cậu sợ rằng chính mình kim chế không được lại kích động chạy đi theo dõi. Nói đi thì nói lại, câu giờ tay bắt được bàn tay cô đang nắm lỗ tai của cậu: "Nếu tớ cùng cô gái khác đi ra ngoài, cậu có theo dõi không?"

"Sao phải làm vậy?"

"..." Hơi bị đá kích.

"Nhiều nhất tớ sẽ đi cùng thôi."

"Này!!!" Có khác nhau sao?!

"Thôi." Suy bụng ta ra bụng người, Mạc Vong cảm thấy đối với quan hệ bạn bè của người trước mặt này, cô vẫn đủ chú ý, nếu thật sự cuối tuần hay dịp lễ cậu hẹn một cô em gái đi dạo phố, nói không chừng cô... Khụ khụ khụ, thật sự cũng có suy nghĩ muốn ra ngoài theo dõi, dĩ nhiên, tuyệt đối không bị ối như cậu thể này!

Nghĩ như thế, cô khẽ hừ một tiếng, buông lỏng tay ra: "Để xem lúc về tớ sẽ nói với chú Thạch thế nào."

"..." Nói đi, cùng lắm thì bị ba cười nhạo là "Ngu ngốc", "Cuộc sống luôn thất bại", "Cả đời gặp ma chướng" mà thôi, cậu nghe cũng đã quen rồi. QAQ

"Tiểu Vong!" Nhưng đúng lúc này, những người còn lại cũng đã đến.

Mạc Vong vội vàng nghiêng đầu nhìn còn Thạch Vĩnh Triết im lặng thở phào nhẹ nhõm "cũng may, cũng may, chắc đáng về lúc bị nhéo tai không bị ai nhìn thấy".

Nói chuyện với cô bạn nhỏ mấy câu, sau khi biết được đại khái tình huống, Tô Đồ Đồ kinh ngạc nhìn Thạch Vĩnh Triết: "A! Thạch Vĩnh Triết, tại sao cậu lại ở đây? A, sao lỗ tai của cậu lại đỏ như vậy?"

Thạch Vĩnh Triết: "...Tớ chạy vội quá nên nóng"

"Vậy tại sao chỉ có lỗ tai bên trái đỏ?"

"..." Cậu nên nói như thế nào? Dùng lỗ tai bên trái để chạy bộ sao? TAT

Mạc Vong ho nhẹ, cũng không nói gì, trong lòng cô vô cùng rõ ràng, tiểu trúc mã của mình là một người rầm thú, siêu cấp thích thể diện, cô tạm thời im lặng không nói gì, ở trước mặt những người khác cũng không nên vạch mặt cậu ấy... Có câu nói như thế nào nhỉ? Đúng rồi ——

"Không nên phá hủy cuộc sống của một người..." Người nói ra những lời này chính là Tô Đồ Đồ, cô dùng một loại ánh mắt vô cùng thấu hiểu liếc nhìn

Thạch Vĩnh Triết.

Thạch Vĩnh Triết: "... Chuyện gì cô cũng hiểu sao? QAQ

Nói tóm lại, hôm nay người bị áp bức nhất ngoài Thạch Vĩnh Triết ra thì không thể là ai khác!

Mạc Vong quay đầu, kinh ngạc phát hiện Lục Minh Duệ cũng tới, suy nghĩ kỹ một chút, nếu như không phải là anh ấy đi gọi, những người khác cũng sẽ không chạy đến nhanh như vậy, như vậy những câu nói lúc trước cô...

Cô theo bản năng đi tới chỗ hai người, lúc cách bọn họ còn có mấy bước thì ngừng lại, hơi ngượng ngùng nói: "Có thể nói chuyện một mình với sư huynh một lúc được không?"

Lục Minh Duệ liếc nhìn bạn mình, vô cùng thức thời, giơ hai tay lên, yên lặng lui về phía sau: "Vậy anh đi trước..."

"... Lục sư huynh, em đang nói anh."

Mục Từ Du: "... Minh Duệ?

Lục Minh Duệ: "... Khụ." Hắn đã không dám nhìn người bạn nhỏ của mình rồi, lại nói, đây là sư muội đang kéo thù hận cho hắn đó.

Nhưng vẻ mặt của cô bé rõ ràng rất nghiêm túc, đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn hắn chăm chú, mang theo ý cầu xin, làm cho người ta rất khó có thể cự tuyệt.

"Bên kia thì thế nào?" Lục Minh Duệ giơ ngón tay chỉ khúc quanh cách đó không xa.

"Được ạ!" Sau khi dùng sức gạt đầu một cái, cô cứ ngoan ngoãn đi theo hắn như vậy.

Đột nhiên trong lòng Lục Minh Duệ nổi lên suy nghĩ muốn trêu chọc cô, đến một khúc quanh khác, ừ, người vẫn còn đi theo. lại rồi! Vẫn đi theo như cũ. Một lần nữa! Ô, vẫn còn đi theo đấy?

Hắn vô lực dừng bước, quay đầu lại nói: "Sư muội, lá gan em cũng lớn thật nha."

"... Dạ?"

Về mặt ngờ ngạc như thế làm cảm giác vô lực trong lòng Lục Minh Duệ càng lớn, rõ ràng lúc trước, khi "dạy dỗ" hắn, cô vô cùng có khí phách, trên người thể hiện hết phong phạm "Quân vương, tại sao lại biến trở về như vậy?

Chẳng lẽ cô chính là phân cách (đa nhân cách) trong truyền thuyết?

"Em cứ đi theo như vậy? Không sợ anh dẫn em đến những nơi đáng sợ hay sao?"

"Nơi đáng sợ?"

"Giống như nhà xác chẳng hạn."

". . . . ." Khóe miệng Mạc Vong giật giật nhưng vẫn rất nghiêm túc trả lời: "Sư huynh, em sẽ rất sợ, hơn nữa, một khi sợ hãi, em dễ dàng mất lý trí."

"Cho nên?"

"Cho nên sư huynh, anh sẽ gặp nguy hiểm."

"..." Có đoạn ký ức lúc trước nên tất nhiên Lục Minh Duệ hiểu rõ cô đang nói chuyện gì, như vậy, hắn đang bị uy hiếp ngược sao? Không, rõ ràng là nói thật, nhưng như vậy mới càng làm cho người ta cảm thấy bị áp bức. Vì vậy hắn lại thờ dãi: "Sư muội à, em cứ dửng dưng đi theo anh như vậy không sợ anh làm chuyện xấu với em sao?"

"Không sao đâu sư huynh." Mạc Vong trả lời vẫn trôi chảy như cũ: "Anh đánh không lại em mà."

"..."

Anh đánh không lại em mà...

Đánh không lại em mà...

Đánh không lại em...

Đánh không lại...

Lục Minh Duệ rơi nước mắt đầy mặt, thân là một người đàn ông lại bị xem thường như vậy thật đúng là đau khổ, vấn đề là, hắn thật sự không thể phản

bác.

Khổ sở dồn đến cực điểm, thiếu niên hít một hơi thật sâu: "Được rồi, em thắng." Ngay sau đó lại hỏi: "Vậy em muốn với anh chuyện gì?"

Vừa dứt lời, hần kinh ngạc nhìn cô khom lưng thật sâu trước mặt hần, rất thành khẩn nói: "Sur huynh, thật xin lỗi!"

"... Hả?"

Cô không ngẩng đầu, chỉ tiếp tục nói: "Lúc trước em không nên nói những lời quá đáng như thế với anh, thật đúng vô cùng, vô cùng xin lỗi."

"... Thôi, dù sao anh cũng không để ở trong lòng."

"Thật?" Cô ngẩng đầu lên nhìn hần.

Đôi mắt long lanh trước mặt nhìn hần chăm chú, từ trước đến giờ Lục Minh Duệ luôn nói dối rất giỏi đột nhiên cảm thấy áp lực thật lớn, hần thở dài: "Được rồi, là giả."

Mạc Vong: "... QAQ Xem đi, quả nhiên là tức giận rồi.

Lục Minh Duệ: "... " Giống như chỉ cần nói thêm một câu nữa là cô cũng có thể khóc, quả nhiên con gái đều là sinh vật yếu ớt, cho dù là người nào... Cũng giống nhau... Hần chỉ đành phải đổi đề tài: "Nhắc đến mới nhớ, lúc trước cậu ta cũng nói những lời giống như vậy với em?"

"Ừ." Mạc Vong gật đầu: "Lúc trước anh ấy cũng nói những lời giống vậy với những khác, cho nên Lục sư huynh anh không cần phải coi lời Lâm sư huynh nói là thật đâu." Cô giải thích hơi lộn xộn: "Cũng không phải là Lâm sư huynh cố ý nói ra những câu như thế, những lúc như thế hình như huynh ấy không thể không chế cơ thể, hơn nữa chỉ biết sau đó học mẫu ới rất kinh khủng, cho nên. . . . ."

"Anh hiểu."

"Ừ."

"Cho nên em có thể đứng thẳng dậy."

"Dạ?" Thiếu nữ hậu tri hậu giác phát hiện, mình vẫn đang khom lưng, cô vội vã đứng lên, gãi gãi khuôn mặt nhỏ bé, cười nói: "Không trách được em cảm thấy có chỗ đó là lạ."

"Sur muội." Đột nhiên Lục Minh Duệ hỏi: "Em thật sự nghĩ rằng lời của cậu ta là lời nói dối sao?"

"...Dạ? Đó là điều tất nhiên, làm sao có chuyện nói người khác chết, thì người đó sẽ chết ạ." Mạc Vong kinh ngạc nói: "Chuyện đó cũng quá kỳ lạ rồi."

"A, nói cũng phải." Nếu như cô đã nói như vậy...

"Ừ, thật ra thì huynh ấy cũng từng nói với em như thế, nhưng mà em lại..."

Nhưng đúng lúc này ——

"Àm!"

Có âm thanh cái gì đó ngã xuống truyền ra từ chỗ gần đây.

"Ai?!" Cô quay đầu theo bản năng, muốn chạy tới xác nhận xem đó là cái gì.

Nhưng có tình đúng lúc này ——

"Àm!"

Bên kia cũng truyền tới tiếng vang.

Mạc Vong xoay người lần nữa, trong lòng không biết nói sao, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?

Phát hiện Greens đang ngo ngắc đứng tại chỗ, không biết đã xảy ra chuyện gì, vậy mà lại quên tránh đi.

Cô kim lòng không được vỗ trán: "Ta nói, tại sao người cũng học chuyện này?" Tại sao mọi người ai cũng thích theo dõi cô như vậy. Đây! Là biến thái sao?!

Câu nói này làm Greens tỉnh lại từ trong sững sờ, hần sải bước chạy tới, hình như muốn nói chuyện gì đó, sau khi nhìn thấy Lục Minh Duệ, trầm mặc đưa tay bế cô theo kiểu công chúa rồi chạy mất.

"Ah? Đây!?" Tại sao ngay cả chuyện này người này cũng học xong?

“...”

Cuối cùng, Mạc Vong chỉ kịp quay đầu nói với Lục Minh Duệ một câu "Thật xin lỗi", đến lúc Greens dừng lại thì hai người đã đứng trên sân thượng của bệnh viện, chẳng biết lúc nào, sắc trời đã tối mịt, hôm nay không có trăng cũng không có sao, tất cả mọi thứ đều ảm đạm.

Giống như bị cảnh vật này lây nhiễm, trên gương mặt Greens cũng vô cùng âm u.

"Greens, người... Người làm sao vậy?" Sau khi được đứng trên mặt đất một lần nữa, cô gái cảm thấy được bầu không khí đang bao trùm nơi đây, trái tim cũng không nhận được cảm thấy lo lắng.

"Bệ hạ..." Dưới bóng đêm, những sợi tóc màu tím của hắn có vẻ đậm màu, màu mắt cũng giống vậy, lại giống như đang cố kìm nén chịu đựng sự đau khổ: "Ngài mới vừa nói... Người kia cũng từng nói những lời giống vậy với ngài?"

"Sao?" Mạc Vong hơi sửng sốt, ngay sau đó lại phục hồi tinh thần, gật đầu: "Ừ, Đúng vậy, nói lúc trước khi đang ở cùng Esther, nhưng mà loại chuyện này không cần phải coi là thật chứ? Dù sao chắc chắn sẽ không xảy ra đâu!" Nói đến đây, nàng tự cười giễu cợt: "Nếu như trước khi gặp được các người, nghe những lời nói đó, nhất định ta sẽ khá sợ hãi. Nhưng mà..." Nhưng mà bây giờ không giống trước kia.

Cô vẫn có thể sống rất tốt.

Làm thế nào lại có thể chết đây?

"..." Không ai rõ ràng hơn Greens, những lời Lâm Triều Quân nói là những chuyện có thật, cái khác tạm thời không cần nhiều lời, chỉ cần nhìn Esther, cái tên ngu ngốc đó là biết... Nhưng tại sao bệ hạ cũng vậy? Là vận mệnh đang lừa gạt họ, châm chọc họ làm việc không đủ tận tâm hay sao? Chuyện như vậy...

Hắn thấy vô cùng may mắn vì muốn bảo vệ bệ hạ nên đã đi theo.

Đồng thời, lại cảm thấy vô cùng căm giận, tại sao đến tận lúc này mới phát hiện chuyện này?

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Chương 75.2

Nếu như biết sớm một chút... Sớm một chút...

Có thể thay đổi được chuyện gì sao?

Buồn cười nhất chính là, ngay cả chính hắn cũng không thể xác định được chuyện này.

Phần hai

Đến lúc này, ngay cả cô cũng ý thức được tình hình có chút không đúng lắm.

"Greens, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?"

Trong đầu Greens chỉ có một suy nghĩ, muốn bảo vệ cô, cho nên thực tế tàn khốc này thật sự vẫn nên...

"Không được gạt ta!"

"..."

Mạc Vong nhớ câu hỏi của Greens lúc này, lại nghĩ tới Esther đã lâu không về, tất cả dị trạng bị xem nhẹ vào giờ phút này cuối cùng cũng liên kết với nhau, cô nắm chặt quả đấm, đôi mắt đen nhánh nhìn đối phương chăm chú, trầm giọng hỏi: "Esther đã xảy ra chuyện gì?"

"Hắn..."

"Ta không hy vọng nghe được những câu dối gạt từ miệng của người." Cô vừa nói vừa bước đến gần hắn hơn. Rõ ràng cao hơn đối phương, Greens lại cảm thấy mình bị một cỗ tà khí không rõ hoàn toàn áp chế, cho tới lúc hắn không tự chủ quỵ xuống, tự mình thể nghiệm loại phục tùng phát ra từ tận đáy lòng này: "Bệ hạ..." Đây chính là uy nghiêm chân chính của Ma vương bệ hạ sao?

"Greens, nói ra tất cả."

"... Dạ." Greens cung kính cúi đầu.

Lúc này cô không giống bất cứ lúc nào trong quá khứ, cô lúc này làm cho người ta không kìm được có cảm giác mãnh liệt muốn hiến dâng tất cả... Không dung thứ cho bất cứ sự lừa gạt và tâm cơ nào...

Vì vậy, hần thành thật nói ra tất cả mọi chuyện mình biết.

"Ý của ngươi là..." Một cơn gió đêm thổi qua làm vấy của cô bay phấp phật, nhìn thoáng qua giống như một ngọn lửa đang cháy âm ỉ. "Esther biết tính mạng của mình sắp gặp nguy hiểm, cho nên mới rời khỏi ta, lựa chọn một mình chết trong im lặng?"

"Vâng, đúng là như vậy ạ."

"Ngu xuẩn."

"..."

"Nguyên nhân thúc giục hần làm như thế là gì?"

"Sợ rằng có liên quan đến tình hình của Ma giới."

"Tình hình của Ma giới?" Đây là lần đầu tiên cô nghe được câu nói có liên quan đến chuyện này, bây giờ cô mới nhớ ra, lúc trước khi còn sống chung Esther và Greens luôn dùng giọng điệu nhẹ nhàng thoải mái nói đến các phong tục tập quán thú vị ở nơi đó, nhưng lại chưa bao giờ giới thiệu rõ ràng nơi đó với cô. Mà thật sự trong lòng cô cũng muốn trốn tránh, bây giờ nghĩ lại... Quả nhiên là có nguyên nhân.

"Đúng vậy." Greens gật đầu nói tiếp: "Kể từ lần trước sau khi Ma vương sống thọ và chết tại nhà, Ma vương bị hạ mới chậm chạp không xuất hiện, trong triều đình dần dần xuất hiện rối ren. Nhưng đúng lúc này, có một tổ chức xuất hiện, bọn họ hô to khẩu hiệu là “thứ chúng ta cần không phải là Ma vương, mà là tự do”. Thật sự vô cùng xấu hổ, nếu như không qua nhiều triều đại Ma vương chăm lo việc nước, bọn họ làm sao có thể được hưởng cuộc sống bình an như thế, rồi có sức lực và tiền bạc làm ra loại chuyện nhảm chán thế này." Nói xong, đột nhiên Greens phát hiện lời mình nói lệch đề tài quá xa, vội vàng vòng trở về.

"Bởi vì cũng gần ba mươi năm rồi không có Ma vương mới xuất hiện, không ít người quên đi tín ngưỡng, quên đi sự tôn kính, quên đi sự sợ hãi, bọn họ tin cái khẩu hiệu tội ác tày trời đó, cho rằng Ma Thần Đại Nhân cũng đồng ý với sự lựa chọn của bọn hần."

"Ma Thần?" Tên này cũng không giống Ma vương, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy cái tên này, đây hình như là thần linh duy nhất của Ma giới, tất cả mọi người đều tin phục hần, mà hần cũng đảm nhiệm tất cả công việc của thần linh, chuyện gì cũng trông nom.

"Đúng vậy." Greens tiếp tục nói: "Bởi vì Ma vương tận tâm xuất hiện bình thường đều cần Ma Thần Đại Nhân chỉ rõ, nhưng cũng gần ba mươi năm thần cũng... Sau đó chúng ta mới hiểu, sức lực của ma thần đại nhân bị những tên tiểu nhân hạ kia không biết dùng các nào cắt giảm, cho nên người bị buộc phải lâm vào nguy. Nhưng mà cuối cùng Ma Thần đại nhân cũng vẫn tỉnh lại, dùng một phần lực lượng đã khôi phục giúp chúng ta xuyên không, đến bên cạnh bị hạ."

Lời Greens nói cũng không tỉ mỉ nhưng Mạc Vong nghe xong cũng biết rõ đối phương sẽ không nói dối cô, không nói rõ mọi chuyện chứng tỏ tám mươi phần trăm là hần thật sự cũng không biết nhưng mà chuyện quan trọng cũng không phải là chuyện này mà là: "Rốt cuộc chuyện của Esther là thế nào?"

"Sợ rằng... Có liên quan đến Thain."

"Hần?"

"Bị hạ, xin đừng hiểu lầm, hần đối với ngài tuyệt đối trung thành, không thể nghi ngờ. Nhưng mà... Ánh mắt Greens trầm xuống, vẻ mặt hiện lên vẻ thống hận: "Từ sau khi Esther và ta được ngài triệu hồi đến đây, hình như Thủ Hộ Giả bị theo dõi." Chứng cứ là: "Trên người của của Thain hạ ma pháp trận."

Cô không khỏi nhớ tới kinh nghiệm “đá ác mộng”: "Chính là cái ta đã thấy."

"Đúng vậy." Greens lại gật đầu: "Đó là một ma pháp trận quy mô nhỏ, mặc dù không cách nào giống ma thần đại nhân có thể truyền tống người đến thế giới này, nhưng đưa một vài thứ cũng hoàn toàn không thành vấn đề."

"Đá ác mộng chính là như vậy sao?"

"Đúng vậy. Nhưng, không chỉ có như thế..." Greens từ từ nắm chặt quả đấm, trong giọng nói còn có sự tự trách: "Nếu lúc THAIN vừa tới, ta kiểm tra cẩn thận thân thể của hần thì tốt rồi. Nếu như ta đoán không sai, lúc đầu ma pháp trận này đang ở trạng thái chưa khởi động, cho nên cũng không hiển hiện ra."

Mạc Vong nhớ lại tình cảnh lúc Thain được triệu hoán, đồng ý nói: "Ừ, đúng là như thế, không sai."

"Sau khi trên người Thain vô thức phát ra ma lực, nó dần dần được kích hoạt."

"Không chỉ có truyền tống đá ác mộng, nó còn có thể làm cái gì?" Cô hỏi thẳng vào trọng tâm lời Greens nói: "Có quan hệ gì với Esther?"

"Tình hình cụ thể thần cũng vậy không phải rõ ràng lắm, nhưng mà... Bọn họ khẳng định ra tay gây nguy hiểm cho tính mạng."

"Tại sao lại là Esther?" Mạc Vong không hiểu hỏi: "Người bọn họ thật sự nhắm vào là các người, chẳng lẽ không phải là ta à?"

"..." Greens nhớ lại câu Esther đã nói trước khi đi, sau một lúc trầm mặc, hắn nói: "Bệ hạ, ta nghĩ chuyện đó cũng có nguyên nhân." Vì lòng trung thành, tất nhiên hắn nên nói ra, nhưng mà...

Ma vương bệ hạ lại ngắt lời hắn: "Không cần nói."

Greens ngạc nhiên ngẩng đầu lên: "Bệ hạ?"

"Không phải bây giờ ngươi cảm thấy rất khó nói hay sao? Vậy thì không cần nói." Cô hơi cong môi, ôn hòa nói: "Đợi đến lúc cảm thấy thích hợp thì nói cho ta biết."

"Bệ hạ..."

"Hơn nữa, bây giờ chuyện quan trọng cũng không phải là chuyện này." Mạc Vong hít một hơi thật sâu: "Trước tiên phải bắt cái tên Esther ngu ngốc đó về mới đúng!"

"..." Đây là lần đầu tiên Greens nghe cô gọi "đối thủ một mắt một cùn" của mình là tên ngu ngốc, những lúc thế này hắn nên há hê mới đúng, nhưng tại sao lúc này, trong lòng hắn chỉ có phiền muộn, còn có rất nhiều hi vọng, nếu như là lời bệ hạ nói, nhất định có thể... Có thể...

"Đều đã nghe được chứ? Esther!" Đột nhiên đôi tay của cô đặt lên miệng thành hình cái loa, hướng về khoảng không, ngoại trừ hai người họ không có người nào khác, kêu to: "Ngươi đi ra cho ta! Trốn trốn tránh tránh như vậy thì giống cái gì?!"

Greens kinh ngạc: "Bệ hạ?"

"Ngươi vẫn luôn không rời khỏi đúng không?" Mạc Vong hô tiếp: "Ta luôn cảm thấy kỳ quái, cảm giác thỉnh thoảng có thể cảm nhận được hơi thở của ngươi, lúc đầu còn nghĩ là ảo giác, nhưng là bây giờ mới phát hiện đó là thật!"

"Trước phát ra âm thanh 'ầm' một tiếng là ngươi, đúng chứ? Trên danh nghĩa người rời đi, lại ở chỗ tối tăm nghe lén ta cùng người khác nói chuyện, không cảm thấy xấu hổ sao? Cảm ta nói đúng thì đi ra nói xin lỗi!!!"

"Esther!!! Ngươi đi ra cho ta!!!!!!!"

Cô kêu khàn cả giọng, hình như rất chắc chắn Esther đang ở gần đây.

"Bệ hạ, hắn thật sự..."

"Greens, ngươi đi xuống dưới, gọi Thain đến cho ta."

"Dạ?"

"Đi đi."

"Dạ!"

Trong lúc lơ đãng cô lại lộ ra vẻ mặt uy nghiêm làm cho người ta khó có thể chất vấn lời cô nói, điều duy nhất có thể nghĩ tới chỉ là "phục tùng", trừ việc đó ra thì không còn lựa chọn nào khác.

Nhìn thấy bóng Greens đi khỏi sân thượng, Mạc Vong hít một hơi thật sâu: "Tốt lắm, bây giờ không còn ai khác, Esther, cái tên khốn kiếp này rút ra đây cho ta!"

"..." Đáp lại nàng chỉ có tiếng gió thổi xào xạc.

Vốn dĩ nên cảm thấy lạnh nhưng cô chỉ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào: "Ngươi biết trong khoảng thời gian này ta lo lắng cho ngươi nhiều lắm không? Mỗi ngày đêm ngón tay xem ngươi rời đi đã bao lâu rồi, còn bao lâu nữa mới có thể trở về. Ngươi đã lớn như vậy, lại để cho một cô gái nhỏ như ta lo lắng, không cảm thấy tự trách sao?"

Không được đáp lại cũng không sao, cô cứ không ngừng hô to như vậy.

"Xảy ra chuyện như vậy, tại sao ngươi lại nghĩ đến biện pháp một mình chịu chết? Esther! Ngươi tốt nhất đừng để ta bắt được, nếu không ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

.....

"Người có nghe thấy hay không? Đi ra cho ta!"

.....

"Esther!! "

Thét lên cuối cùng, nhìn chăm chú vào sân thượng không một bóng người, cuối cùng cô hoàn toàn nổi giận.

Cô cắn răng, hung tợn nói: "Người không muốn đi ra ngoài sao? Rất tốt." Nói xong, cô trực tiếp đi đến sát sân thượng, đập mắt lưới treo lên phía trên, bởi vì được gia tăng nhanh nhẹn và tốc độ, rất nhanh cô đã leo lên đến đỉnh, sau khi ngoảnh mặt vào bên trong, cô khẽ cười: "Esther, ta cho người một cơ hội cuối cùng —— Rốt cuộc người có ra ngoài hay không?"

"..."

"Rất tốt, người thắng."

Sau khi nói xong câu đó, Mạc Vong hơi ngửa người ra sau, cả người cứ rơi xuống như vậy.

Trong khi lao nhanh xuống, trong tai cô chỉ nghe thấy tiếng gió vù vù, tình huống này vốn dĩ nên khẩn trương, nhưng mà cô lại cảm thấy vô cùng quý dị, hình như nhịp tim cũng không tăng nhanh bao nhiêu, hay là do... Cô đã sợ đến mức không cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể nữa?

Trong lúc sợ hãi hình như cô có ảo giác không phải cô đang rơi xuống mà là tầng trệt của tòa nhà đang đi lên.

Mạc Vong nắm chặt khăn quàng cổ trên biển, trừ cách này cô không biết nên làm sao để ép con rùa đen rút đầu Esther kia ra ngoài, tất nhiên sinh mạng quý giá như vậy, nàng không thật sự muốn chết, nếu như tên kia không xuất hiện, cô phải tự mình cứu mình rồi!

Ánh mắt của cô nhìn lan can cửa sổ ở đối diện.

Nhưng đúng lúc này, một hình bóng quen thuộc đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt cô.

Rõ ràng mặc bộ quần áo đen nhánh nhưng trong mắt cô lại giống như ánh trăng sáng tỏ, đáng tiếc ánh trăng này lại nhanh chóng rơi xuống, chỉ trong chớp lát đã bắt được cô, vững chắc ôm cô vào tron lòng. Trong miệng phát ra một câu nói nhỏ, bỗng nhiên lòng bàn tay của hân xuất hiện một sợi dây thừng màu bạc, sợi dây quấn chặt vào lan can mà lúc này Mạc Vong đã nhìn chăm chú.

Ngay sau đó, thân hình của hân vụt qua, nhờ lực và dây thừng, hai người vững vàng từ không trung đáp xuống cửa sổ đang mở.

Từ lúc Mạc Vong nhảy xuống đến lúc này chỉ có mấy giây nhưng đối với hai người đây là thời gian mệt mỏi hơn so với thời gian vừa qua.

Hân quỳ một chân xuống, vững chắc như núi, ôm cô trong ngực, sống lưng đầy mồ hôi lạnh, hân nhủ mảy, dùng giọng nói không khách khí hiếm có nói: "Bệ hạ, ngài quá lỗ mãng rồi!"

Cô cũng sợ đến nổi đổ mồ hôi lạnh khắp người nên tất nhiên tâm trạng của cô cũng không tốt, cô ngồi thẳng người, ngẩng đầu lên, mỉm cười, vỗ nhẹ khuôn mặt hân rồi sau đó hung hăng ấn mạnh một cái. Sau một tiếng "Phanh", hân thành công úp mặt xuống sàn. Hân còn chưa kịp hiểu rõ chuyện gì xảy ra đã thấy cô cười lên người hân, cắn răng nghiêng lợi nói: "Người nghĩ rằng đó là lỗi của người nào?"

"..."

"Nếu không phải tại người, ta cũng không nghĩ đến việc trong cuộc đời tươi đẹp của mình lại có ngày phải nhảy lầu." Cô vừa nói vừa nắm cổ áo của hân, vẻ mặt đáng sợ nói: "Nói, người làm sao đền cho ta!!!"

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 108: Trói Người Ghét Chuyện Gì Nhất!

"Bệ hạ....." Dù là chàng trai luôn luôn bình tĩnh, cũng bị cô gái "Thô lỗ" như vậy làm cho sợ hết hồn, nhưng không cần nghĩ cũng biết, loại tình huống này phát sinh là bởi vì hân. Luồng nhiệt nóng bỏng ở trong lòng bắt đầu nổi lên, cho nên trong khoảng thời gian ngắn hân cũng không nói nên lời nào khác được.

"Này, rõ ràng là người nói nhiều, lúc này lại giả bộ im lặng làm gì hả!" Hiển nhiên cô gái rất bất mãn đối với người này, cô khẽ hừ một tiếng, tiếp tục nắm cổ áo lắc lắc: "Nói chuyện cho ta! Nói chuyện!! Nói chuyện!!!"

Esther: “.....” Hắn bắt đầu dỗi dằn, “Xin ngài bình tĩnh một chút.”

“Người thử bình tĩnh một chút đi cho ta xem?!”

“.....” chàng trai trầm mặc sau một lúc, chợt nói, “Thật xin lỗi.”

“Làm rồi mới nói những lời này, có ích sao?” Ma Vương bệ hạ tỏ vẻ mình sẽ không bị lừa gạt dễ dàng như vậy đâu.

“Bệ hạ,” Esther càng bắt đầu dỗi hơn, “Về sau ngài muốn trừng phạt thần như thế nào cũng được, ít nhất xin ngài đứng lên từ mặt đất trước đã, quá lạnh.” Mặc dù cô gái ngồi trên người hắn, nhưng hai đầu gối lại quỳ trên mặt đất, mà bệnh viện bản thân cũng có thể khiến người khác cảm giác được nơi này lạnh lẽo ẩm ướt.

“Làm sao ta biết được người có gạt ta hay không?” Mạc Vong cảm thấy mình không thể dễ dàng bỏ qua cho người này như vậy được, ngộ nhờ tên này lại chạy, đi đâu bắt về, cô thấy mình nhất định phải uy hiếp hắn: “Người chờ ta tìm sợi dây thừng đến.”

“.....”

“Đúng rồi, không phải người mang theo rất nhiều đồ vật tùy thân sao? Tự mình lấy dây thừng ra đây.”

Esther: “.....” Nói cái gì thế hả? Tự lấy dây thừng ra trói chính mình? Nhưng thân là trung khuyển của bệ hạ, ngay lập tức hắn không chút do dự tìm dây thừng ra, đưa tới tận tay của cô gái.

Nhưng cô gái lại nghi ngờ nhìn hắn một cái: “Thẳng thắn như vậy, không phải người có âm mưu gì chứ?”

“.....”

Sau khi nghiên cứu sợi dây vài lần, Mạc Vong xác nhận hình như không có động tay động chân gì cả, vì vậy bắt đầu suy xét xem nên bắt đầu trói người từ chỗ nào thì khá chắc chắn, sau nhiều lần nhìn lên nhìn xuống rồi đánh giá, cô gật đầu một cái, tay không chút khách khí nào: “Giờ tay lên!”

“.....”

“Nhanh, tư thế đầu hàng, hiện tại người bị bắt làm tù binh rồi!”

Ngoại trừ vron tay, Esther còn có thể làm gì khác?

Cô gái rất hăng hái dồn sức quấn dây quanh tay của chàng trai, sau đó lại kéo mạnh vài cái, mới thở phào nhẹ nhõm, cười hai tiếng: “Như vậy là người không thể bỏ chạy rồi.”

“Như vậy bệ hạ, ngài có thể đứng lên được không?”

“Có thể miễn cưỡng thôi.” Mạc Vong nói xong liền chống ngực chàng trai đứng dậy, miệng vẫn còn lẩm bẩm: “Ai thích ngồi chứ, toàn là xương với cơ bắp.”

“.....” Phần lớn thân thể đều là những thứ này mà? Nhưng chàng trai rất lý trí, biết lúc này không nên cùng Ma Vương bệ hạ, nhất là cãi cọ với một vị nữ Ma Vương bệ hạ. Hắn chỉ thờ dãi, vuốt thẳng quần áo trên người, làm xong chuẩn bị đứng lên.

“Sau đó,” Cô gái bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi, lại ngồi xuống, “Chuyện gì xảy ra với mặt của người?”

Lúc này Esther mới phát hiện ra trong lúc vội vàng, mình lại quên mất bộ dạng này, vội vàng nghiêng đầu: “Bệ hạ, xin đừng để vật ô uế này làm bẩn đôi mắt của ngài.”

“Không được nhúc nhích!” Cũng không biết là có phải do tối nay rèn luyện “Hành động vĩ đại” tính khí, cô gái lại gào lên, thái độ vừa cứng rắn vừa đưa hai tay ra quay mặt đối phương lại, bởi vì vị trí của hai người vừa đứng ở dưới bóng đèn hù, cho nên vừa rồi cô mới không phát hiện ----- chẳng biết từ lúc nào mặt bên phải của hắn đã xuất hiện đường vân đen nhánh, quả thật là giống như bị vẽ lên chứ vẫn thần bí, thỉnh thoảng còn hiện ra ánh sáng màu đỏ sậm kỳ bí.

Mạc Vong tò mò, vron tay chạm một cái, chỉ cảm thấy đầu ngón tay đau nhói, “Tê” một tiếng liền rút về.

“Bệ hạ?” Chàng trai theo bản năng dùng sức giật đứt dây thừng trói trên tay, vội vàng nắm được tay cô gái, sau khi quan sát cẩn thận trong chốc lát, thở phào nhẹ nhõm, “Xin.....”

“Ah? Chỗ ta chạm vào.....” Cô gái ngạc nhiên phát hiện, chỗ cô vừa mới chạm vào, hoa văn lại tự biến mất.

“Chắc là bị ma lực của ngài áp chế xuống.” Đối với kết quả này, rõ ràng là Esther không hề bất ngờ chút nào.

“Áp chế?” Mạc Vong suy nghĩ một chút, đưa tay ra lần nữa.

“Xin chờ.....”

“Câm miệng!”

“.....”

“Chỉ hơi đau nhói một chút thôi, ta vẫn có thể chịu được.” Hơn nữa, nếu như chỉ khẽ chạm một chút đã đau đớn như vậy, người này..... Rốt cuộc là người trước mắt này đang chịu đựng đau đớn như thế nào, cô gái hạ tầm mắt, nhìn một đường từ mặt hấn tới tận cổ, không nghi ngờ gì nữa, chú văn này kéo dài từ thân thể lên đến gương mặt. Cô hít một hơi thật sâu, duỗi ngón tay ra lần nữa, chạm vào gương mặt chàng trai, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng trong nháy mắt khi tiếp xúc, ngón tay vẫn có cảm giác như bị ong mật đốt, truyền đến cảm giác đau nhói mãnh liệt, nhưng mà, nếu như hấn có thể chịu được, cô cũng có thể.

Dưới sự di chuyển của ngón tay, quả nhiên một chút dấu vết kia đã biến mất.

Mạc Vong thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục động tác, mà cảm giác nóng bỏng trên ngón tay cũng càng lúc càng mạnh, cuối cùng, quả thật là như bị đốt.

“Bệ hạ, xin dừng lại, tiếp tục như vậy ngài sẽ.....”

“Câm miệng!”

“Nhưng.....”

“Câm miệng!”

“Thần.....”

Mấy sợi gân xanh nổi lên trên trán, cô gái không chút khách khí giơ tay bịt chặt miệng người nào đó: “Lúc nên nói thì chẳng nói lời nào, lúc không nên nói thì lại nói nhiều! Người ra ngoài ở mấy ngày liền phản sao?”

Esther: “.....” Áo giáp sao? Đột nhiên cảm thấy bệ hạ trở nên thật cường thế, rõ ràng vẫn luôn ở gần trông coi cô, làm sao có thể không cẩn thận liên tục qua điểm này được.

Cô gái vẫn tiếp tục động tác trên tay, cô cảm thấy vấn đề của thứ đồ chơi này chính là “Nhất Cỗ Tác Khí, Nhị thì suy, Tam tức kiệt”, nếu như dừng lại giữa chừng, sau này chỉ sợ không có dũng khí để làm tiếp lần thứ hai, cho dù có, thì cũng chỉ cảm nhận được nhiều đau đớn hơn, như vậy còn không bằng giải quyết một lần cho xong!

Không sai, theo một ý nào đó mà nói, cô chính là một người nóng vội.

Esther có thể cảm nhận được, lòng bàn tay che miệng mình của Ma Vương bệ hạ, dần dần ướt mồ hôi, cùng lúc đó, trên trán của cô cũng rịn ra một giọt mồ hôi, không chỉ có đau đớn, mà lực cũng đang suy kiệt, dù sao cũng không thể dễ dàng áp chế được lời nguyện rủa trên người hấn như vậy, nếu không hấn cũng sẽ không bị làm cho khổ không thể tả như vậy, nên nói không hổ là bệ hạ sao? Ma lực cường đại như vậy, giống như biển cả sâu không thấy đáy.

Rõ ràng là muốn ngăn cản, nhưng cũng biết là không được phép làm như vậy.

Hấn cảm nhận được quyết tâm của cô, cũng phải nghe theo mệnh lệnh của cô.

Nhưng mà, bệ hạ, thật sự cần phải hao phí ma lực trên người một kẻ phải chết như hấn sao? Thật không có chút giá trị nào.

“Bệ hạ!”

“..... Tiền bối Esther?”

Không lâu sau đó, khi phía sau có tiếng la lên của hai chàng trai thì rốt cuộc hành động “Áp chế” của cô gái cũng hoàn thành, cô thành công áp chế toàn bộ những chú văn đen nhánh kia xuống dưới cổ áo chàng trai, sau một tiếng thở phào, cô quay đầu lại nhìn về phía hai người: “Chạm quá đó!” Mặc dù từ đầu đến cuối mới có mấy phút đồng hồ, nhưng có thể là do tiêu tốn quá nhiều thể lực, cô cảm giác thời gian dường như đang kéo dài đến vô tận.

“Thật xin lỗi, bệ hạ.”

“Trước tiên chúng thần chạy tới sân thượng, nhưng lại phát hiện bệ hạ người không có ở đó, sau đó tìm thêm một lát thì thấy, chẳng qua là..... Tiền bối làm sao.....”

“Quay về rồi nói sau!” Cô gái vừa nói, vừa đứng thẳng người dậy, đi về phía hai người, “Ta.....” Đột nhiên chân của cô mềm nhũn, rồi sau đó cả người quy xuống.

“Bệ hạ!” X3

Tay Esther dài chụp tới trong gang tấc, ôm ngang eo cô gái: “Bệ hạ, ngài không sao chứ ạ?”

Bởi vì dáng người hai người chênh lệch, quả thật lúc này thoát nhìn Mạc Vong giống như con búp bê lớn nằm trên cánh tay hắn, nhưng mà hiển nhiên là giờ phút này mọi người không có tâm trạng để thưởng thức cảnh tượng buồn cười này.

“Tiểu tỷ bệ hạ đây là?”

“Hắn là sử dụng ma lực quá độ.”

“Nhưng tại sao phải.....”

“Được rồi.” Mạc Vong yếu ớt phát phát tay, “Tất cả quay về rồi nói sau.” Nói xong, cô hướng về phía chàng trai tóc tím, “Greens, giao người này cho người đó.” Cô đá đá sợi dây vừa bị người nào đó kéo đứt trên đất, “Trói chặt mang về.”

“Xin yên tâm, thần Greens nhất định sẽ hoàn thành tâm nguyện của bệ hạ ngài.” Hiển nhiên người này tương đối hài lòng với nhiệm vụ này, hắn lấy ra một sợi dây thừng từ chỗ không biết nào đó, từ từ đi về phía Esther cười “Khà khà”, nhìn về mặt cực kỳ giống như đang nói “Hừ, người mà cũng có ngày hôm nay?”, tóm lại là ----- Tiểu nhân đắc chí.

Những người khác quay mặt ra chỗ khác không dám nhìn thẳng, không thể không nói, về mặt thật lòng quá tệ này đã phá hư khuôn mặt anh tuấn rồi.

“THAIN.” Mạc Vong vịn tường thử đi hai bước, phát hiện mình thật sự không có sức lực nào, chỉ có thể hơi ngượng ngừng nói, “Có thể làm phiền người công ta không?”

“Dĩ nhiên, đây là vinh hạnh của thần, Tiểu tỷ bệ hạ!” Chàng trai tóc vàng cười sáng lạn, rất nhanh đã chạy đến trước mặt cô gái xoay người ngồi xuống, nghiêng đầu một tay vỗ vai, “Xin yên tâm, nhất định nó sẽ vững vàng như một cái xe.”

“.....” Này này, cách nói này quá kỳ quái chứ? Nhưng mà không còn cách nào khác, phong cách của người này chính là như vậy, “Xe gì thế?”

“Xe cáp treo?”

“Này!” Tiết tấu này là muốn khiến cô nôn ói hả!

“Ha ha ha, thần đùa giỡn.”

“.....” Một chút cũng không buồn cười được không?

Đương nhiên, Mạc Vong biết, người này thật không thể nào làm xe vượt núi cho cô, vì vậy cô vươn tay vỗ vỗ một đầu tóc vàng của chàng trai, ngón tay vung lên: “Được rồi, xe cáp treo mở đường đi.”

“Vâng, xin nắm chặt.”

“A! Đợi một chút...! Đừng nhanh như vậy!”

“Xe cáp treo phải nhanh như vậy mà.”

“Ngươi đủ.”

“Các người chờ ta một chút!” Greens vừa mới trói Lão Đồi Thủ lại thành một quả cầu cực kỳ dễ nhìn, vội vàng nắm sợi dây liền chạy theo ra ngoài, “Bệ hạ, THAIN, chờ ta một chút.”

“.....” Esther hình cầu lặng lẽ đi theo phía sau, cũng không phải là không thể chạy trốn, nhưng mà hắn rất lo lắng, nếu như lại rời đi lần nữa, bệ hạ có thể làm ra hành động quá khích nào hay không, hắn muốn xem chừng một chút, và, biết rõ ràng, lời giống như vậy mà người nọ đã từng nói qua với cô..... Rốt cuộc có thật sự đúng hay không.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Cố Chấp Ghét Nhất Cái Gì! Gài Bẫy Ghét Nhất Cái Gì!

Edit: Nguyetvansuong

Phản một

Bởi vì tình hình hiện tại thật sự không thể gặp người được, cũng là nguyên nhân dễ khiến người khác lo lắng, trên đường đi Mạc Vong lấy điện thoại di động ra trả lời những tin nhắn mà mọi người gửi tới tập tới, đồng thời nhờ Tiểu trúc mã của mình lấy đồ mình bỏ quên mang về giùm, dù sao tròn đó cũng không có quà mua tặng hẳn, nên cũng không sợ bị lộ “Bí mật”.

Dưới sự giúp đỡ của “Xe cáp treo”, mọi người về đến nhà rất nhanh.

“Tiểu tỷ bệ hạ, ngài muốn xuống xe ở đâu?”

“..... Ghế sa lon là được rồi.”

“Tuân lệnh.”

“.....” Người này vẫn còn chơi đùa rất vui vẻ được.

Khoảnh khắc chính thức ngồi trên ghế ghế sa lon, cô gái thờ phào một tiếng, khụ, xe cáp treo rất nguy hiểm, cần ngồi cẩn thận.

“Tiểu tỷ bệ hạ, nước.”

“Cảm ơn.”

Sau khi uống hai ngụm nước, cô quay đầu nhìn về phía hai người đứng ở trong nhà.

Greens tiếp tục duy trì thái độ đắc chí đi vòng quanh Esther, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng “Thành thật chút”, người sau nhìn trời bất lực, rõ ràng là rất bó tay với tình huống như vậy.

Mạc Vong hít một hơi thật sâu, vỗ vỗ ghế sa lon bên cạnh: “Được rồi, các người ngồi xuống nói chuyện.”

“Được.” Chàng trai tóc vàng cười ngồi bên cạnh cô.

“.....” Người này đúng là không khách khí gì.

Cùng lúc đó, Greens cũng ngồi xuống cái ghế sa lon đối diện cô, nhân tiện đập Esther xuống: “Người đứng sang bên khác cho ta.”

Esther: “.....” Yên lặng ngồi xuống.

“Này!”

Mạc Vong đỡ trán, đây là sự tình gì hả. Cô không thể không lên tiếng khuyên nhủ: “Greens, ta biết Esther trở về khiến người rất kích động, đợi lát nữa ta sẽ để lại thời gian riêng tư cho các người sau.”

Greens: “.....” Người nào, người nào kích động hả?!

Esther: “.....” Cảm giác bệ hạ đang hiểu lầm một cách vi diệu, ảo giác sao?

“Khụ!” Mặc kệ hai người này nghĩ như thế nào, Mạc Vong ho nhẹ một tiếng, ý bảo mọi người yên lặng, nói tiếp: “Được rồi, Esther, trước tiên người nói cho ta biết, rốt cuộc tình huống hiện tại là như thế nào?”

“Nhưng mà, bệ hạ ngài.....”

“Trước tiên đừng nhắc tới chuyện của ta! Cho dù muốn chết, chẳng lẽ phải có một đám thiên thạch thành linh từ trên trời rơi xuống đập chết ta sao? Chuyện của người mới là.....”

“Oa! Mưa sao băng!!!” Đột nhiên dưới lầu có người la lớn.

Mọi người trong phòng: “.....”

Mạc Vong lệ rơi đầy mặt co rút khóe miệng, trời, thiên thạch từ trên trời rơi xuống a ha ha ha..... Xem ra lúc nói lời thật lòng không thể không che miệng, quá nguy hiểm.

Cô ho nhẹ một tiếng lần nữa: “Được rồi, nói đi.”

Chàng trai nhỏ giọng than, biết dù làm gì cũng không thể thay đổi ý chí của vị bệ hạ này ----- nhìn như dịu dàng nhưng trong nội tâm lại kiên trì không thua kém ai, vì rút ngắn thời gian, hẳn lời ít ý nhiều mà nói lên vấn đề của mình.

Đại thể thì lời tự thuật của hắn hoàn toàn ăn khớp với Greens, mà tình huống trên người hắn, hẳn là trùng nguyên rủa, nhưng cho dù là hắn, thì cũng không biết đây là loại nguyên rủa nào, lại càng không biết cách phá giải.

Điều duy nhất có thể khẳng định là, những văn tự đen nhánh lan ra từ trái tim như dây leo này đang dần dần hấp thụ sinh mệnh lực của hắn.

Sau khi Esther nói xong, rũ rềm mắt xuống, hần bây giờ, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ Thain, coi như muốn chạy trốn lần nữa thì cũng vô kế khả thi.

“Nguyên rủa.....” Mạc Vong nhìn về phía Greens, “Người rất am hiểu cái này phải không? Trước đây cái kia trên người Thain.....”

“Không phải, bệ hạ.” Chàng trai tóc tím lại lắc đầu một cái, “Thần chỉ am hiểu các loại pháp trận, còn am hiểu về nguyên rủa bệnh tật..... Là người kia.”

“Người kia?” Cô gái nhảy bèn bắt được từ quan trọng, “Ai là người kia?”

Nhưng vào lúc này, Esther nhìn thẳng về phía đồng bạn, trong ánh mắt tràn đầy không đồng ý.

Cô gái trên ghế sa lon lấy gối ôm ném vào mặt hần: “Mặc kệ hần, người nói đi!”

Esther: “.....” Bệ hạ ngài.....

Greens: “.....” Bệ hạ uy vũ khí phách! Hần đằng hắng giọng, nói tiếp: “Người kia là chỉ Mal Đức.”

“Mal Đức? Đó là ai?”

“Cũng là Thủ Hộ Giả của bệ hạ ngài,” Ngay sau đó chàng trai nói, “Coi như là trừ ba người chúng tôi ra thì ma lực của hần mạnh nhất, nhưng mà tính tình của tên kia thật sự là.....”

Thain cười: “Tiền bối, anh lại dám nói xấu sau lưng tiền bối của mình.”

“..... THAIN, bây giờ cậu đang nói xấu trước mặt tiền bối!”

“Cấm chỉ đùa giỡn!” Mạc Vong vùng tay lên, nhân tiện cũng bái quái thêm một câu, “Tiền bối của người?”

“Vâng.” Greens bắt đầu gõ đầu một cái, “Bản về tuổi thì tên kia lớn hơn thần vài tuổi..... Nhưng mà tính tình..... Khụ, tạm thời không nói cái này, hần am hiểu nhất chính là trị liệu và các loại nguyên rủa.”

“Như vậy.....”

“Bệ hạ, xin hãy vứt bỏ loại ý nghĩ này đi ạ.”

“Người cầm miệng!” Lại bị ném thêm một cái gối nữa.

Lần này, Esther khẽ nghiêng người liền tránh được cái gối, đôi mắt màu lam của hần nhìn chăm chú vào cô gái, nghiêm túc nói: “Có thể vì ngài đánh đổi mạng sống là mơ ước của mỗi một Thủ Hộ Giả, cho nên, bệ hạ ngài không cần vì vậy mà đau lòng.”

“.....” Mạc Vong buồn cười, cô lặng lẽ vươn tay, trong nháy mắt Thain chân chó đem một cái gối nữa tới đặt lên tay cô. Cô duỗi tay, lại ném gối ra: “Đã nói là cầm miệng, nghe không hiểu à?”

Esther: “.....” Hần khẽ động, trong nháy mắt dây thừng quấn quanh người đứt thành từng khúc, rơi đầy đất. Chỉ khẽ duỗi tay, hần liền bắt được cái gối mà cô gái ném ra: “Bệ hạ, an nguy của ngài mới là quan trọng nhất, chuyện của thần thật sự không đáng kể.” Nói xong, hần quay đầu nhìn về phía hai người cùng đến từ Ma giới giống hần, “Chẳng lẽ trong lòng các người không hề cân nhắc nên lựa chọn như thế nào sao?”

“Ha ha, lựa chọn.....” Cô gái đột nhiên nở nụ cười lạnh, “Người thật sự coi thường thuộc hạ của ta là người phải không? Esther.”

“.....”

“Không nói qua cái gì với ta, đã cầm đầu cầm cổ tự mình quyết định. Nếu đã quyết định phải có một người đi chết, vậy bây giờ còn trông coi sống chết của ta làm gì?” Giọng nói của cô dần dần lạnh xuống, “Một người chết thì bảo vệ ta như thế nào?”

“.....” Chàng trai nào đó hiện lên đau đớn sâu sắc, đối với đáp án của vấn đề này, hần cũng không biết. Lúc đầu, hần cho là chỉ cần rời đi, là có thể bảo vệ tốt bệ hạ, nhưng, sự thật tàn khốc lại chứng minh rằng, làm vậy dường như cũng vô dụng thôi.

Như vậy, rốt cuộc là nên làm thế nào, mới có thể bảo vệ cô tốt hơn đây?

Mạc Vong hít một hơi thật sâu, vừa rồi giọng điệu của bản thân như vậy cũng không phù hợp với tính cách của cô, nhìn sắc mặt người đối diện càng lúc càng tái nhợt, trong lòng cô tràn ngập áy náy, bởi vì cô rất rõ ràng, người kia lựa chọn làm bất kể việc gì, động cơ đều là bởi vì cô, vấn đề là..... Những lựa chọn kia có lẽ rất tốt rất tốt, nhưng cũng không phải điều cô muốn. Cô muốn sống, nhưng lại muốn quang minh chính đại mà sống, mà không phải u mê ngồi trên thi cốt của người khác cười ngạo ngỗ.

Như vậy..... Cho dù có thể tiếp tục sống, cái giá phải trả cũng quá lớn rồi đó?

Cô chịu không nổi, cũng không cảm thấy bản thân mình có tư cách để thừa hưởng.

“Bất luận kết quả như thế nào? Trước tiên chúng ta thảo luận thật tốt được không?” Cô nói tiếp, “Ta cũng không muốn chết, hoặc là nói, ta quý trọng sinh mạng của mình hơn bất kỳ ai, nhưng mà, đối với ta mà nói tính mạng của người cũng quan trọng như vậy, nói ‘không thua gì bản thân ta’ có lẽ là gát người, nhưng mà cũng sẽ không thấp hơn bao nhiêu. Ta không thể nào lấy sinh mạng của người ra làm cái giá phải trả để sống sót. Hơn nữa, thật sự thì sự việc này đã hết cách rồi sao? Thật sự không còn một chút hi vọng nào sao?” Giọng nói của cô gái càng dịu dàng hơn, “Không cần buông tay nhanh như vậy được không?”

Nói xong, Mạc Vong nhảy xuống khỏi ghế sa lon, đi đến bên cạnh Esther, nghiêm túc nhìn hấn.

Vào thời điểm gian nan nhất, người này xuất hiện tới bên cạnh cô, thay đổi tất cả. Cô cũng muốn thử làm như vậy một chút, mặc dù ý tưởng này có thể quá mức tự đại, nhưng đã làm rồi, thì cho dù có thất bại, cũng tốt hơn việc chưa làm gì đã buông tay.

“Bệ hạ.....”

“..... Sao cái người này có mỗi tật xấu mỗi khi kích động liền quỳ xuống mà mãi cũng không sửa được vậy?”

“Thứ cho sự thất lễ của thần.....”

“Thôi, ta đã quen rồi.....”

Cô gái nhếch miệng cười cười, quay đầu nhìn về phía người bên cạnh: “Tốt lắm, nói tiếp đi!”

“Dạ.” Chàng trai tóc xõa dài cũng cười lên. Khi còn bé đọc sách một chút cũng không sai, mặc dù giới tính và hình dáng có điểm hơi không giống, nhưng ý tứ của vị này đúng thật là Ma Vương bệ hạ mà bọn họ mong đợi, điều này là không thể nghi ngờ.

Trải qua sự giải thích của Greens và sự bổ sung của Esther, cô gái hiểu rõ cuộc tình huống hiện tại là như thế nào.

Nói đơn giản, muốn chữa trị cho Esther, nhất định phải mở ra Cánh Cổng Thời Không, triệu hồi vị Mal Đức tinh thông trị liệu và nguyên rửa kia tới đây.

Nhưng vấn đề là ở chỗ, nếu đối phương đã có thể đánh dấu hiệu trên người Thain, như vậy, rất có thể cũng động tay động chân trên người Mal Đức, hơn nữa còn có thể đánh dấu vào tay chân.

Bởi vì lần này và lần trước khác hẳn nhau.

Theo thứ tự triệu hồi, có thể nhìn thấy rõ ràng, trong đó thứ tự là từ mạnh đến yếu. Khụ, mặc dù Greens không phục lắm, nhưng trong lòng mọi người đều hiểu.

Không nghi ngờ chút nào Esther là mạnh nhất.

Ngay sau đó là Greens.

Tiếp đến là Thain, mặc dù vị này còn trẻ tuổi, nhưng đã cho thấy ma lực và tiềm lực phát triển mạnh mẽ.

Mặc dù tuổi tác của Mal Đức lớn hơn chút, nhưng bởi vì sở trường và tính cách không tranh không giành, khụ, nghe nói năng lực thực chiến của hấn là 0.

“Cho nên, chắc là trước đó bọn chúng đã nắm sẵn.” Esther dường như đã hoàn toàn quên mất tình trạng của mình, chỉ bình tĩnh phân tích, “Trăm phương ngàn kế đánh dấu lên người Thain, đây có thể xem là khúc dạo đầu của kế hoạch.”

“Tại sao không phải là Greens?” Ngay sau đó cô gái hỏi, sau khi Esther được triệu hồi tới đây, chắc hẳn những người khác sẽ chú ý tới chuyện ỉnh ở thế giới này của cô chứ? Nhưng ngay lập tức, cô lại bình tĩnh, “Đúng rồi, Greens rất am hiểu phương diện này.”

“Phải là như vậy không sai.” Greens bổ sung nói, “Sau đó chúng ta liền rơi vào thế bị động.”

Thain cũng gật đầu nói: “Không sai, để chữa trị cho người bị nguyên rửa, chúng ta ắt phải triệu hồi Mal Đức.”

“Cho nên nói, nếu như lại triệu hồi, chúng ta nhất định phải đối mặt với cạm bẫy nguy hiểm.” Greens nghiêng đầu sang chỗ khác tròn mắt nhìn người nào đó một cái, “Đây cũng chính là lý do khiến người nào đó không thể không rời đi.”

Esther: “.....” Trên thực tế, lời của đối phương cũng không sai, nếu như tiếp tục ở lại, bệ hạ có thể vì chữa trị cho hấn, nhất định sẽ mạo hiểm để mở ra Cánh Cổng Thời Không, như vậy..... Hấn tuyệt đối không thể để cô mạo hiểm!

“Nhưng mà, tại sao lại là tiền bối Esther chứ?” Lúc này, Thain hỏi lại câu hỏi mà Mạc Vong đã hỏi lúc trước.

Mọi người đều trầm mặc, tình hình có chút lúng túng.

Ngay khi Mạc Vong mở miệng định chuyển đề tài thì đột nhiên Esther nói: “..... Tại vì người làm phép là em trai ta.”

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 110: Cỗ Cháp Ghét Nhất Cái Gì! Gà Bẫy Ghét Nhất Cái Gì! 2

Edit: Nguyệtvansuong

Phần hai

“Em trai?”

“Em trai của tiền bối?”

Ngoại trừ Greens đã sớm biết từ trước, chàng trai và cô hái đều kinh hô.

Nhân vật phản diện lớn nhất lại là em trai hoặc gì gì đó của người bị hại..... Trong lúc giật mình Mạc Vong có cảm giác đang xem "Naruto ". Không đúng, hình như ngược ngược ở chỗ nào rồi, quên đi, đây không phải trọng điểm!

Chẳng trách lúc trước đàm luận về gia đình cùng Esther thì khi hấn nhắc đến người nhà lại chần chừ như vậy, đây là..... Nguyên nhân sao?

“Như vậy là có thể hiểu được.” Greens nghiên cứu rất nhiều về Ma Pháp Trận giải thích, “Không phải chĩa mũi nhọn vào Esther, mà là hấn là lựa chọn tốt nhất.” Đến lúc này Greens vẫn không quên bồi nhò đối thủ một mắt một còn của mình, “Ai cũng biết người này đầu óc ngu si, tứ chi phát triển.”

Esther: “.....”

Thain: “Ai? Đó không phải là lời tiền bối đánh giá ta sao?”

Greens: “.....” Lần đầu tiên nghe thấy có người chủ động muốn ăn mắng! Hấn đằng hắng giọng, nói tiếp, “Mà không phải ta, có thể là bởi vì có học thức uyên bác, cho nên bọn chúng sợ bị ta phát hiện.”

“Khụ, khụ, khụ!” X cái N.

“Ghen tỵ đây là các người đang ghen tỵ.” Greens rất là tự tin nói tiếp, “Về phần Thain, có thể là bởi vì Ma Pháp Trận đang ở trên người hấn, cho nên mới không có cách nào tạo thành thương tổn đối với thân thể hấn.” Hấn dừng một chút, còn nói, “Mà bệ hạ..... Có lẽ là do lo lắng ma lực của ngài quá mạnh mẽ, chưa chắc nguyên rủa đã có hiệu lực đối với ngài.”

“Lại có nhiều nguyên nhân đến vậy sao?” Mạc Vong cảm thấy đầu mình có chút choáng váng rồi.

“Không chỉ có như thế.” Người nào đó được khen ngợi làm tinh thần càng phấn chấn hơn, “Thực ra làm phép xuyên không rất dễ thất bại, nhưng nếu như có thể ‘tìm kiếm nguồn gốc’ thì lại là chuyện khác, Esther và người kia là anh em, tức là trong cơ thể họ cùng chảy xuôi một dòng máu. Sử dụng máu của chính bản thân hấn làm thuốc dẫn, hoặc là cứ tận lực đi thu thập dòng máu trôi qua của Esther, là có thể xác định vị trí một cách rất chính xác.”

“Thì ra là như vậy.”

“Còn có.....”

“Còn có?” Đây đây, lại có thể có nhiều thuyết âm mưu như vậy sao?

“Đúng.” Greens gật đầu, “Còn có thể cân nhắc đến vấn đề tình cảm.”

“Tình cảm?”

“Người này, bởi vì vận khí của người này tốt nhất, thời gian làm bạn với nagfi cũng dài nhất.” Nghĩ đến đây, người nào đó rất không thích, “Có thể là đối tượng mà bệ hạ khó dứt bỏ nhất, cho nên.....”

“Esther, em trai người thật lợi hại nha.....”

Esther: “.....” Cái này làm hấn nên trả lời thế nào mới phải? Cuối cùng, người anh trai này thờ dài, “Lúc hấn còn nhỏ cũng rất thông minh, đáng tiếc, lại không đặt phần trí tuệ này ở đúng chỗ.”

“..... Đây, sao người lại quý?” Chẳng lẽ cô lại “100% tay không nhận đao” sau lại kích hoạt kỹ năng “100% bắn trúng đầu gối”? Cứu mạng!

“Bệ hạ, xin tha thứ cho thân vì đã không phát hiện ra điều này sớm hơn, khiến cho thiếu chút nữa đã tạo thành nguy hiểm đối với ngài.”

“Éc.....” Cách nói này có ý là, Esther trúng chiêu rồi mới phát hiện kẻ chủ mưu là em trai mình sao? Đây thật là..... Cô thở dài, “Cũng không phải là lỗi của người, không ai có thể nghi ngờ người thân của mình đúng không?” Kéo, “Đứng lên, đứng lên, hiện tại điều chúng ta cần lo lắng cũng không phải điều này.”

“Không sai.” Greens gật đầu, ngay sau đó nói, “Nhanh, cời sạch quần áo ra.”

Esther: “.....”

“Này! Ánh mắt nghi ngờ kia của người là sao hả?” chàng trai tóc tím nổi giận, “Biết đâu ta lại tìm được phương pháp giải quyết chứ? Cời! Cời!! Cời!!!”

Mạc Vong: “.....” Lại nữa, cái loại cảm giác “Cảm thấy có gì đó sai sai” này..... Chẳng qua, thử một lần cũng tốt, vì vậy cô gật đầu với người nào đó.

Được bệ hạ cho phép, người nào đó kích động, vọt thẳng tới chỗ “Kẻ thù một mất một còn”, “Ầm ầm ào ào” cời từng cái một, một sự đặc ý gọi lên trong lòng hấn, bao nhiêu năm qua, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy dáng vẻ nhếch nhác của cậu rồi. Mỗi một lần, mỗi một lần, luôn luôn duy trì về mặt bình tĩnh như người chết kia, tóc vụn năm cũng không rối loạn với quần áo lúc nào cũng tỉ mỉ chỉnh chu, quả thực là rất đáng ghét.

Mà bây giờ.....

“Hắc hắc he he hắc hắc.....”

Tất cả đều đã trở thành quá khứ!

Cho dù bình tĩnh như Esther, cũng hiểu được tình huống này có chút rối rắm..... Vấn đề là, đây là mệnh lệnh của Bệ Hạ đó, cho dù hấn không thích, cũng không thể làm trái ý nguyện của cô. Huống hồ, theo tình hình thân thể hấn bây giờ, cũng hoàn toàn không phải là đối thủ của bất kỳ người nào.

Nhưng ngay lúc này, “Dũng giả đại nhân” trong truyền thuyết tay xách hai túi ni lông, mang theo hai người bạn nhỏ, nghênh ngang đi ra từ phòng ngủ của cô gái: “Đồ cậu để quên ở bệnh viện tôi đã giúp cậu.....”

Tiếng nói dừng lại.

Tình thần Thạch Vĩnh Triết bị đá kích mạnh mẽ trợn mắt há mồm nhìn tình huống trước mắt, cứng nhắc quay đầu, hỏi Tiểu Thanh mai của mình: “Tình..... Tình huống gì đây?”

“A?” Mạc Vong ngây người một lát, ngay sau đó thành thật trả lời: “Cời quần áo đó.”

“.....” chàng trai học máu!

----- Đây là kiểu trả lời gì vậy hà hà hà hà Hà Này!!!

“Es, Esther đại nhân?” Mèo trắng xúc động, chỉ thấy nó nhảy vọt một bước xa, nhảy thẳng lên lưng Greens, hung ác cắn Greens một phát: “Buông Nam thần ra cho ta!!!”

“A!!!”

“Chờ một lát, Esther đại nhân, tôi sẽ cứu người ngay lập tức!”

“Dũng giả, trông coi mèo người nuôi cho tốt cho ta!”

Thạch Vĩnh Triết: “.....” Đờ trán, rốt cuộc thì hấn tới đây để làm gì chứ?

Hấn lặng lẽ đặt túi ni lông trong tay xuống, xoay người, thật là phiền muộn.

Sau đó bỗng nhiên cảm thấy ống quần của mình bị thứ gì đó kéo kéo, hấn vừa cúi đầu xuống, liền nhìn thấy là một con chó trắng nào đó đang lộ ra nụ cười bỉ ổi với hấn: “Chàng trai, chúc mừng cậu đã mở ra cánh cửa của thế giới mới.”

“.....” Đáp!

“Oăng!” Ngã xuống đất.

“A Triết, cậu chờ chút!” Cô gái chạy tới tìm được Tiểu Trúc mã của mình lại. “Vừa đúng lúc tôi có việc muốn tìm cậu.”

“Việc này.....?” Hấn lặng lẽ liếc nhìn cảnh tượng thâm phía sau.

“Đúng vậy đó.”

“.....”

Lúc này, rốt cuộc Mạc Vong cũng cảm thấy có chỗ nào đó sai sai, nghĩ một chút, mấy vết đen xuất hiện trên mặt cô, liền nhảy dựng lên vỗ đầu người nào đó một cái: “Ngu ngốc, cậu nghĩ nhiều rồi.”

Chàng trai liếc mắt xem thường cô: “Cậu không nghĩ nhiều sao lại biết được là tôi nghĩ nhiều?”

“..... Đừng làm loạn!”

“Cậu mới đừng làm loạn ấy.”

“Cậu.....”

“Cậu.....”

Nhưng đúng vào lúc này, có một tiếng nói truyền đến từ sau lưng: “Bệ hạ, thần làm xong rồi ạ!”

Nghe âm thanh khoe khoang này cũng biết là người nào, hai người cùng quay đầu lại, phát hiện quả nhiên quần áo của Esther đã bị cởi ra..... Tất nhiên, là cởi áo.

“Đó là cái gì?” Thạch Vĩ Triết giật mình, bởi vì không có áo, cậu nhìn thấy trên ngực của Esther, nơi trái tim, rất nhiều đường vân đen nhánh tụ tập lại cùng một chỗ, giống như một đóa hoa cuộn lại thành hình tròn, lấy bông hoa chưa nở làm trung tâm, xung quanh lan tràn ra rất nhiều đường vân đen nhánh, giống như là cành lá của bông hoa, mặc sức hấp thụ chất dinh dưỡng từ “Bùn đất”.

Xăm hình? Nhất định không phải.

Không vì lý do gì, cậu lại cảm thấy đúng là như vậy.

Ngay sau đó, cô gái giải thích sơ sơ toàn bộ sự việc cho cậu.

Dĩ nhiên Thạch Vĩ Triết có thể hiểu được tình huống hiện tại tốt hơn so với Tiểu Thanh mai của cậu, rất nhanh đã đưa ra phán đoán: “Nói đúng ra là, các cậu không có cách nào để triệu hồi người có năng lực chữa trị đó, cho nên, cần có sự trợ giúp của tôi?”

“Ừ, đúng là như vậy!” Cô gái gật đầu, trong lòng lại có một chút thấp thỏm, ý nghĩ như vậy liệu có gây thêm phiền toái cho cậu không? Suy cho cùng..... Về mặt nào đó, thân phận của bọn họ là kẻ địch mà.

“Tôi.....”

“Ta đồng ý!” Con mèo trắng đang cọ cọ ống quần của Nam thần nhà mình giờ móng vuốt lên thật cao, “Chuyện của Esther đại nhân chính là chuyện của chúng ta.”

Thạch Vĩ Triết: “.....” Đây đây, phản bội nhanh quá vậy?

“Hừ, thật là đáng xấu hổ!” Chú chó trắng hừ lạnh một tiếng, “Cái tên phản bội này..... Oăng~~~~” Mắt cá chết của nó trong chớp mắt đã trở nên lấp lánh, nhìn chăm chú vào đồng bánh ngọt mà chàng trai tóc vàng đem đến, một cái dემ thịt ở chân che ngực, “Cho ta cả sao?”

“Ừ.”

“Dừng giả!” Chó trắng dứt khoát quay đầu lại, trừng mắt nhìn người bạn nhỏ của mình, “Tại thời khắc có thể giúp đỡ người khác như thế này, rốt cuộc người còn chần chờ gì nữa? Quá đáng xấu hổ!”

Thạch Vĩ Triết: “.....” Đây đây, vị này còn phản bội nhanh hơn? Liêm sỉ đâu?

Cũng may, vốn là cậu cũng không muốn từ chối Tiểu Thanh mai của mình.

Bởi vì bọn họ cùng nhau lớn lên từ nhỏ, cho nên rất nhiều chuyện, bọn họ đều có chung một quan điểm ----- Mạng người quan trọng, chuyện khác có thể tạm thời để qua một bên.

Nhưng vấn đề là.....

“Hình như các cậu cần là thánh thú có năng lực chữa bệnh.” Mà Ma giới, còn chưa có biện pháp nào vươn tay tới “Rừng rậm thánh thú”, nói đi cũng phải nói lại, ai ngờ được Dũng giả sẽ giúp đỡ Ma Vương chứ.

“Ừ, hoặc là thứ tương tự.”

“Nhưng mà.....” Cậu bắt đầu dĩ dờ trán, “Tôi không có cách nào để xác định vị trí của nó.” Có lẽ các dũng giả trước có thể làm được, nhưng mà không có nghĩa là cậu có thể.

Mạc Vong ngây người, ngay sau đó nghĩ hình như ý nghĩ của bản thân mình có chút lý tưởng hóa, nhưng cô vẫn chưa từ bỏ hi vọng hỏi: “Thật sự không có cách nào sao?”

“.....Có lẽ nếu trải qua luyện tập thì có thể, nhưng mà.....” Lời nói của cậu còn chưa dứt, nhưng mọi người cũng hiểu được ý trong lời ----- Liệu Esther có thể cảm cự đến lúc đó được không?

Dưới tình huống bị cỏi áo, mọi người có thể thấy rất rõ ràng ----- Đóa hoa trước ngực hắn, đang nở ra một chút. Mặc dù tốc độ rất chậm, nhưng tình hình vẫn không mấy lạc quan như cũ.

“Nếu như là trong trạng thái đó?” Cô gái chợt nghĩ ra, “Nếu như là lúc cậu đang ở trong trạng thái tinh thần phân liệt thì sao?”

“.....Này!” Cái gì mà tinh thần phân liệt, nói khó nghe quá đấy? Chẳng qua là, “Tôi cũng không rõ lắm.” Nhưng mà, “Dưới tình huống đó thật sự tôi sẽ giúp các cậu sao?”

“.....” Hình như đây cũng là vấn đề, nhưng thử một chút chắc không sao đâu.

“Tôi hiểu.” Đôi mắt với ánh mắt mong đợi của cô gái, không tới một giây Thạch Vịnh Triết đã bại trận, nhưng ngay lập tức cậu nhún mày, “Nhưng sự xuất hiện của tên kia không có chút quy luật nào, làm sao.....”

“Việc này ta có biện pháp!” Mèo trắng đột nhiên giơ tay lên.

“Hả? Thật sao?”

“Đương nhiên!” Mèo trắng vừa cọ Nam thần của mình vừa tràn đầy tự tin nói, “Quá phức tạp thì người nghe cũng không hiểu, nói tóm lại, để hắn có thể cộng hưởng, chỉ cần làm chuyện hắn thích làm nhất là được!”

“Cái gì?” Thiếu niên lặng lẽ chảy mồ hôi, “Người muốn ta đánh Tiểu Vong sao?”

“Hả? Cũng có thể đó!”

“Này!”

“Hạn cuối đấy? Chàng trai.” Saka miệng đầy bánh ngọt vừa hưởng thụ chàng trai tóc vàng cho ăn, vừa vô cùng khinh bỉ liếc nhìn người bạn nhỏ của mình, “Luôn nghĩ tới đánh cô gái, đáng đời cả đời cũng không thoát được đoàn.”

“Này!”

“Không có phương pháp xử lý nào đơn giản hơn à?”

“Người nói là?”

“Giành kẹo que đó!” Con chó nào đó cực kỳ bình tĩnh nói ra một câu không hề có giới hạn cuối.

Thạch Vịnh Triết lệ rơi đầy mặt trong nháy mắt: “Tất cả sau khi cướp được đều cho người ăn phải không?”

“Dĩ nhiên! Dù sao thì người cũng không thích ăn đồ ngọt.”

“.....”

Cứu mạng! Rốt cuộc à đám người kia có bao nhiêu lừa bịp hả?!

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Đoạt Kẹo Ghét Nhất Cái Gì! Thánh Thú Ghét Nhất Loại Nào

Phần một

"... Đại tỷ à, cậu bỏ qua cho tớ đi, tớ không làm được đâu!" Nước mắt Thạch Vịnh Triết rơi đầy mặt, tại sao xé chiều ngày hôm sau, sau khi tan học hắn phải thô tục đứng ở ven đường như vậy, chuẩn bị giành kẹo que của con nít à?! Nhất định có chỗ nào không đúng rồi, đúng không?

"Đừng làm rộn!" Mạc Vong rất nghiêm túc nói: "Mạng người quan trọng, hơn nữa chúng ta đã đi đến bước này rồi, tại sao còn có thể lùi bước chứ?"

"... Bởi vì người giành kẹo cũng không phải là cậu mà?"

"Khụ... Khụ!"

Không sai, vì để gọi "Dũng giả" ra, thiếu niên bị ép buộc phải đi giành kẹo, hành động này nhân tiện còn có thể trợ giúp cậu tích góp ma lực từng tí một, dĩ nhiên tích góp đủ ma lực cho bản thân hẳn chính là để gọi đồng bạn mới, nhưng mà cậu vẫn lười làm mà thôi —— trong nhà nuôi hai con vật đã đủ phiền lòng lắm rồi, cậu không muốn tăng thêm một đứa như thế này nữa đâu!

"Không sao đâu, không mất mặt." Thiếu nữ không biết từ nơi nào lấy ra một cái mặt nạ con thỏ, tiện tay đeo lên mặt trúc mã nhà mình, trong nháy mắt thuộc tính bị ôi lại tăng lên mấy trăm điểm: "Được rồi, như vậy thì không ai nhận ra cậu, tuyệt tối không để lại sơ hở!"

"... Cậu chắc chắn chứ?"

"Nếu không, cậu giả gái?"

"Cậu đủ lắm rồi!"

"Tốt lắm, đừng làm rộn." Cô cũng đứng ở ven đường giống cậu, nhìn về mấy đứa trẻ mới tan học cách đó không xa: "Mấy đứa nó sắp tới kìa." Cô lặng lẽ chấp tay trước xưng tội với thần phật trên trời, tất nhiên cô biết cướp đoạt thức ăn của trẻ con là điều vô cùng đáng xấu hổ, nhưng mà vì cứu mạng Esther... Cho dù phải liều mạng cô cũng phải cố gắng thử một chút!

"..." Rốt cuộc ai là người náo loạn?!

"Lên đi!!!"

Mắt thấy mấy đứa bé đang đến gần, Mạc Vong giờ tay đẩy tiểu trúc mã ra ngoài.

Thạch Vịnh Triết lao đảo mấy bước, nước mắt đầy mặt đứng ở giữa đường phố, đang không biết nên nói những gì, đột nhiên tập thể tiểu chính thái và Lolita phía đối diện phát ra tiếng thét chói tai: "Chạy mau! Tên trộm kẹo que lại tới!!!"

Thạch vịnh triết: "... " QAQ Mặc dù hình như chuyện như vậy không phải lần đầu tiên cậu làm nhưng cuối cùng tâm tình cũng rất phức tạp...

Mạc Vong: "... " Cậu ta còn dám nói mình không có kinh nghiệm? Rõ ràng tiếng xấu truyền xa đây này...

"Đừng, đừng chạy!" Thiếu niên hạ quyết tâm "Lạch bà lạch bạch" lao ra ngoài, mấy đứa bé đầu chạy lại cậu vì vậy chỉ trong chốc lát, kẹo que trong tay đám trẻ này đều bị cậu đoạt sạch sẽ. Nhất là một tiểu bàn đồn (một đứa nhóc béo mập trắng trẻo) cầm trong tay một cây kẹo lại còn hai cây trong túi. Thạch Vịnh Triết vốn là chỉ muốn giành kẹo trong tay nó, kết quả chạy đến trước mặt, chẳng biết tại sao tay run lên thuận tiện đoạt luôn hai cây khác.

Tiểu bàn đồn đau khổ khóc lóc: "Ô oa!!! Tại sao lần nào người cũng cướp của ta nhiều nhất?!"

Thạch Vịnh Triết: "... " Hình như bởi vì giành kẹo của tiểu bàn đồn có thể lấy được nhiều giá trị ma lực hơn.

Trong nháy mắt thân hình cậu cứng đờ, cứu mạng! Tại sao cậu nhất định phải làm loại chuyện xấu xa như này?!

Nhưng đúng lúc này, cậu nhìn thấy tiểu thanh mai của mình đang liều mạng cố gắng ra hiệu rút lui —— rút lui?

A, đúng rồi, rút lui!

Vì vậy, hai tay cậu cầm đầy kẹo que hỏa tốc chạy trốn.

Đồng thời, cô xách một bịch đầy kẹo que nhảy ra ngoài, vọt tới bên cạnh mấy đứa nhỏ liều mạng phân phát: "Đến đây, mọi người ăn đi!" Để triệu hồi người thứ tư, cô cũng cần đầy đủ ma lực, mặc dù chuyện như vậy chỉ là chuyện nhỏ, giá trị ma lực cũng không tính là nhiều, nhưng chân muỗi có nhỏ cũng là thịt! Hơn nữa, coi như không lấy được giá trị ma lực cũng không thể thật sự làm cho những đứa bé này khóc lóc trở về nhà? Bọn nó vô tội.

"Cảm ơn chị."

"Đừng khách sáo, tiểu mập mạp, cho em nhiều hơn hai cây."

"... Ô oa!!! Mẹ em nói em không mập một chút nào, đây là khỏe mạnh!!!"

"... Được rồi, tiểu trắng tử, cho em nhiều hơn hai cây."

"Cảm ơn chị."

"A ha ha ha, đừng khách sáo."

Sau khi phân phát xong, Mạc Vong hỏa tốc chạy về bên cạnh Thạch Vịnh Triết, luôn miệng hỏi: "Như thế nào? Như thế nào? Có cảm giác gì xuất hiện không?"

"... Hoàn toàn không có."

"Chắc, vẫn còn chưa đủ sao?" Cô giơ tay lên nhìn thời gian: "Vườn trẻ gần đây sắp tan học."

"... Hạn cuối lúc nào?!"

Đáng tiếc, cậu không có sự lựa chọn nào khác.

Vì vậy, cả một buổi chiều trải qua cảnh Thạch Vĩnh Triết không ngừng đoạt kẹo, Mạc Vong không ngừng phát kẹo. Đáng tiếc đến tận cuối ngày vẫn không thành công dự "Dũng giả đại nhân" ra ngoài.

Đối với chuyện này, mặc dù trong lòng Mạc Vong đã sớm chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn có chút thất vọng như cũ. Mà nước mắt Thạch Vĩnh Triết rơi đầy mặt, bởi vì... Như vậy có ý nghĩa là ngày mai cậu còn phải tiếp tục làm chuyện thô bỉ này.

Cũng may ngày hôm sau, sau nhiều lần kêu gọi cuối cùng người nào đó cũng xuất hiện trong sự chờ mong của mọi người.

"A ha ha ha! Ma vương, nạp mạng cho ta!!!"

Không sai, đối với dũng giả mà nói, mục tiêu lớn nhất đương nhiên là đánh gục Ma vương vì vậy, Mạc Vong bị bức bách.

"Im lặng, bình tĩnh một chút."

"Ít nói nhảm! Hôm nay nhất định phải phân thắng bại với ngươi!"

"Chúng ta hãy nói chuyện một chút trước đã..."

"Ai muốn nói chuyện với người tà ác như ngươi! Xem kiếm!"

"Thật ra thì ta có chuyện..."

"Hừ, ngươi cho là như vậy thì có thể tránh thoát được hay sao? Quá ngây thơ rồi!"

"..."

Cái gì gọi là ông nói gà bà nói vịt? Đây chính như thế!

Nước mắt cô rơi đầy mặt: "Ngươi không thể nghiêm túc nghe ta nói sao?!"

"Đừng làm rộn! Chúng ta đang chiến đấu, chiến đấu không biết sao?!"

"..." Cô kháo! Rốt cuộc người nào đang nháo chứ? Đây!

Cuối cùng, Mạc Vong không thể nhịn được nữa, tay không bắt được đao của dũng giả, sau đó nắm hai tay của hắn, hung tợn ấn hắn lên cây bên cạnh: "Ngươi đang hoảng một chút cho ta!"

"Tên đê tiện! Mau buông ta!!!" Giãy dụa, giãy giụa.

"... Đừng nhúc nhích!"

"Buông ra! Buông ta ra!"

"..." Cô kháo! Người này thật sự quá ồn. Bình thường còn có biện pháp để cho hắn im lặng nhưng bây giờ hoàn toàn không có biện pháp được không? Bởi vì không thể để cho hắn biến mất được!

Nhưng đúng lúc này, ở gần đó có một đứa bé dắt tay mẹ đi ngang qua, trong nháy mắt đứa bé bị cảnh tượng này hấp dẫn.

"Mẹ, mẹ, hai anh chị này đang làm gì vậy?"

"Đừng xem!"

"Dạ?"

"Thôi thôi thay đổi." Ánh mắt khinh bỉ.

Mạc Vong: "... QAQ Cô chọc ghẹo ai sao?

Dũng giả: "Thấy chưa? Mọi người ở đây nhìn thấy cái ác đè ép chính nghĩa cũng cảm thấy xấu hổ, còn không mau buông ta ra?!"

Mạc Vong: "... Anh trai à, cần bản trọng điểm không phải chuyện này có được hay không?! Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng áp chế kích động muốn đánh người nào đó ngay tại chỗ, cố gắng ôn hòa nói: "Dừng giả à, bây giờ ngươi có thể triệu hồi đồng bọn thứ ba được không?"

"Ngươi có âm mưu gì?" Mặc dù bị thần kinh nhưng người vẫn có sự tỉnh cảnh giác đối với "kẻ thù".

"Ta có thể có âm mưu gì đây? Chỉ là cảm thất kỳ quái tại sao ngươi không gia tăng thực lực của mình?" Đột nhiên Mạc Vong nghĩ tới chuyện gì đó, rất sáng suốt hỏi: "Không phải chúng ta luôn quang minh chính đại đánh nhau hay sao?! Hiện tại bên cạnh ta có ba Thủ Hộ Giả, ngươi mới có hai đồng bọn, ta thắng mà không cần dùng vũ lực à!"

"Ai nói là ngươi thắng à? Chính nghĩa vĩnh viễn bất bại!" Người nào đó nổi khùng.

"..." Anh trai à, trọng điểm sao vẫn không đúng vậy?!

Trong lúc Mạc Vong một lần nữa có suy nghĩ muốn bóp vỡ đầu người nào đó thì hình như rớt cuộc suy nghĩ của người này đã vòng trở lại: "Nói cũng phải, ta cũng nên suy tính triệu hồi đồng bọn thứ ba."

"Ừ, vậy ngươi nghĩ nên triệu hồi loại nào?"

"Ta..." Lại cảnh giác: "Ngươi nghĩ muốn làm gì đồng bọn của ta?"

"..." Cô gái cảm thấy mình không muốn vòng vo lần thứ hai với người này nữa: "Ngươi có thể triệu hồi ra người có khả năng chữa khỏi hay xua đuổi hay không?"

"Dĩ nhiên có thể!"

"Vậy..."

"Mà vì sao ta phải nghe lời ngươi?" Nhìn cô khinh thường: "Chúng ta là kẻ thù!"

"..."

Dĩ nhiên Mạc Vong biết chuyện này, một chút âm mưu quỷ kế trước mặt hai người hình như cũng không áp dụng được với đối phương, bởi vì bọn họ cần bản nghe không hiểu, loại thời điểm này... Quả nhiên chỉ có thể dựa vào trực giác của con gái thôi.

Nhớ lại những khoảng thời gian chung đụng ngắn ngủi lúc trước, đột nhiên cô buông hân ra, rồi sau đó ngồi xổm xuống, đầu vai khẽ rung động.

"Ha ha, rốt cuộc đã thoát được, Ma vương, xem ta... A!" Kinh hãi! Dừng giả đại nhân bị giật mình liên tiếp lui về phía sau, trực tiếp cho dán chặt lên cây, hân súng sốt thật lâu, mới cúi đầu nhìn vào tay của chính mình: "Ta học được Thuận Phát Ma Pháp từ lúc nào vậy?" Vậy mà có thể đo ván Ma vương. A? Hình như có điểm không đúng lắm? Chẳng lẽ có quỷ kế nào đó?

Dừng giả đại nhân theo bản năng lùi chân lại, sau đó cảm thấy nước mắt rơi đầy mặt, không còn đường rồi, phía sau là cây...

"Này..."

"..."

"Ma vương!"

"..."

"Ta đánh ngươi à?"

"..."

"Thật sự ta đã đánh ngươi à?!"

"..."

"... Rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì?!"

Cô hơi ngẩng đầu lên, nước mắt giàn dụa: "Ngươi có thể triệu hồi thánh thú chữa trị hoặc thánh thú xua đuổi không?"

"Không được!" Đường đường là dừng giả, tại sao có thể nghe lời Ma vương nói được? Tuyệt đối không được.

"..." Đầu vai càng rung mạnh hơn.

"... Không được như vậy! Ngươi làm vậy là ăn gian! Nếu là ma vương thì phải dùng cảm đứng ra chiến đấu một mình!"

“...” Đầu vai cũng muốn rớt ra.

"Triệu hồi! Triệu hồi được chưa?!"

"Thật?"

"Thật, thật."

"A." Mạc Vong đứng lên: "Vây triệu hồi thôi."

“...” Loại cảm giác bị lừa đột nhiên xuất hiện này là sao?

Nhưng mà dừng giả đại nhân là ai? Trừ việc ra ngoài tranh đoạt kẹo que cũng không làm chuyện xấu xa hay lật lọng gì... Không làm được!

Vì vậy, hẳn thật sự bắt đầu triệu hồi.

Quá trình không cần nói nhiều, sau khi ánh sáng chói mắt phát ra, một quả cầu đỏ chói nhỏ bằng ngón tay từ trong trận pháp bắn ra.

"Đồng bọn trung thành nhất của ta, hãy đáp lại lời kêu gọi của ta đi!"

Không thể không nói, cái lời kịch này, dừng giả đại nhân nói thuận miệng hơn nhiều so với Thạch Vĩnh Triết bởi vì hắn đã hoàn toàn từ bỏ lòng xấu hổ.

"Chít!"

Mạc Vong: “...” Âm thanh này... Âm thanh này rất không ổn!

Phản hai

Cuối cùng là loại thánh thú nào sẽ có tiếng kêu "Chít" đây?

Đáp án chỉ có một —— con chuột!

Quả thật Mạc Vong muốn khóc thay người nào đó, rốt cuộc đây là vận khí gì? Mèo, chó, hơn nữa còn con chuột này, người này muốn tạo thành một "vòng tiêu sinh vật" sao? Đừng có đùa!

Xuất hiện trước mặt hai người quả nhiên là một con chuột toàn thân trắng toát.

Mạc Vong: "... Ngươi thật là có duyên với màu trắng."

"Hừ hừ, đó là đương nhiên, chỉ có màu sắc như vậy mới có thể thể hiện được linh hồn thuần khiết của ta!"

"..." Không, cô cảm thấy phải là suy nghĩ mới đúng.

Con chuột này nhỏ cỡ con thỏ, mặc dù không tính là quá lớn, nhưng với loài chuột mà nói không thể nghi ngờ là đã phát triển vượt trội rồi, dĩ nhiên, nhưng thứ hấp dẫn ánh mắt người khác chính là cặp kính nó đeo trên sống mũi, còn có cái áo khoác nhỏ màu xám đậm nó mặc trên người, hai chân lại đứng thẳng như vậy, nhìn thế nào cũng thấy nó thuộc tổ chức “chuột văn hóa”, làm cho người ta khó có thể khinh thường.

"Là ngươi à, Ni Tư." Saka rõ ràng là có biết con chuột này.

"Thì ra là ngươi, Saka." Chuột bạch liếc nhìn con chó trắng, bình tĩnh nói: "Những người khác còn suy đoán có phải ngươi ngủ đến nỗi để chính mình chết đói hay không, thì ra vẫn còn sống."

"Này! Tên kia, giọng điệu khinh người như vậy là sao? Cái tên ngạo mạn này, cẩn thận ta cắn chết ngươi!"

"A."

"Khôn kiếp! Xem ta đây..."

"Đợi chút..." Mạc Vong ôm cổ con chó trắng lớn, tiện tay từ trong túi lấy ra một thanh kẹo, vút vào miệng nó: "Ngoan, đừng làm rộn, ngồi xuống bên cạnh đi."

"Uông ~~~" Người nào đó không có tiết tháo bỏ chạy.

"Ma vương, nếu đã triệu hồi xong..."

"Ta đánh!!!" Cô lặng lẽ vung ra một nắm đấm.

Rất tốt, tàn cuộc đã thu dọn xong.

Dừng giả bị lợi dụng xong, cứ như vậy không biết bị ném vào trong cái góc nào, phiên bản tiểu trúc mã bình thường lại trở về xã hội loài người.

"Hít..." Thạch Vĩnh Triết xoa đầu, có chút bất mãn nói: "Sao cậu xuống tay nặng quá vậy?"

"Tớ cũng không có biện pháp nào khác, ngộ nhờ một đám không trúng, đâm thêm một cái nữa không phải sẽ đau hơn sao?"

"..." Thạch Vĩnh Triết vô cùng dứt khoát bỏ qua đề tài này, cúi đầu nhìn con chuột bạch trên đất: "Là Ni Tư thật sao?"

"Người chính là kẻ ước giả của ta sao?" Chuột bạch không trả lời trực tiếp, mà đẩy mắt kính lên, quan sát cậu một lúc, sau đó gật đầu: "Tướng mạo vẫn ở trong phạm vi ta có thể chịu được."

"..." Giọng nói tự nhiên này là sao?! Khóe miệng Thạch Vĩnh Triết giật giật, cố gắng kìm chế kích động muốn bóp chết một con chuột, ho nhẹ một tiếng rồi nói: "Người là loại hình thánh thú gì?" Thật lòng hẳn không xác định được cái người không đáng tin đó có thể triệu hồi được chính xác thánh thú hay không?

"Không nhìn ra được sao?"

"... Không nhìn ra."

"Ánh mắt thật kém."

"..."

Mạc Vong nhìn trời, vận may của tiểu trúc mã nhà cô thật đúng là quá kém, nhiều lần bị chính thánh thú mình triệu ra coi thường, rốt cuộc sao lại như thế chứ?

"Người dám nói thẳng sao?"

"A."

"..." Người nào đó tức giận! Người này thật sự rất tức giận!

"Đợi chút..." Mạc Vong kéo người đang thiếu chút nữa bùng nổ lại, ngồi xổm xuống nói: "Người thuộc loại chữa trị?"

"Mùi trên người người... Chính là tay sai của Ma tộc?"

"... A ha ha ha, lỗ mũi của người thật thính." Làm thế nào bây giờ? Đột nhiên cô cũng rất muốn đánh người... Không, là đánh chuột!

"Đó là đương nhiên." Chuột bạch đẩy mắt kính: "Mùi thối rất rõ ràng."

"..." Đây! Thân là một con chuột rốt cuộc có tư cách gì mà nói câu này?

Mạc Vong yên lặng siết chặt quả đấm, nhìn người đứng bên cạnh: "Tớ muốn đánh nó một trận, cậu có ý kiến gì không?"

"Hoàn toàn không có." Hơn nữa còn giờ hai tay tán thành.

"Ha ha ha ha ha..." Như vậy cô sẽ không khách khí!

"Dừng giả, người lại cấu kết với tay sai của Ma tộc?!" Cho dù chuột bạch luôn duy trì bình tĩnh, giờ phút này cũng kinh ngạc, thất sắc.

"Hắc hắc..." Mạc Vong không khách khí vươn tay, một phát bắt được con chuột nào đó, mỉm cười u ám: "Nên ăn từ chỗ nào đây?"

"... Ta không phải là loại hình chữa trị." Thôi khắc mấu chốt, Ni Tư đã cho thấy tinh thần "coi đạo đức như rác rưởi".

"Như vậy là loại hình xua đuổi?"

"Cũng không phải."

"..." Mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý kỹ càng, nhưng trong lòng của cô dâng lên cảm giác mất mát mãnh liệt, quả nhiên... Thất bại rồi sao? Còn có phương pháp khác nữa không? Nếu như đều không có, như vậy, Esther...

"Thật hay giả?" Bởi vì Thạch Vĩnh Triết đã ăn nhiều quả lừa nên rõ ràng không tin nhiệm đối với thánh thú mình triệu hồi.

"Nó nói thật." Người nói chuyện là Saka: "Mặc dù người này rất rầm thú, nhưng mà nói dối... Nó cũng rất ít làm."

"Đó là đương nhiên." Chuột bạch đã thừa dịp cô đang sững sờ, nhanh nhẹn thoát khỏi tay cô, nhảy xuống đất, sửa sang lại áo khoác: "Ta cũng không

giống người nào đó vì một chút kẻo mà vứt bỏ giới hạn cuối cùng.”

"..." Saka trầm mặc một lát rồi bình tĩnh nói: "Các người nên giết chết nó đi."

"Đợi đã!" Có lẽ là cảm thấy được sự nguy hiểm tấp mắg, Ni Tư lui về sau hai bước, vội vàng nói: "Mặc dù không biết vì cái gì mà các người lại cần loại thánh thú chữa trị hay là xua đuổi nhưng mà chắc là có người bị thương đúng chứ? Có lẽ ta có thể giúp đỡ."

"Thật?"

"Không sai biệt lắm." Lần này chen miệng cũng là Saka: "Mặc dù người này bị ỏỉ, nhưng dù gì cũng là con chuột được mọi người gọi là ‘thư viện di động’."

Mạc Vong: "...". Xưng hô như thế đặt lên người của một con chuột hoàn toàn không có một tý khí phách có được không?!

Nhưng dù thế nào đi nữa, có hi vọng dù sao cũng hơn không có hi vọng.

Vì vậy mấy người về nhà.

Tối hôm qua nhờ ma lực Ma vương bệ hạ áp chế nên phù văn trên người Esther đã rút toàn bộ về ngực, nhưng mà bây giờ trời còn chưa tối, những phù văn như dây mây đen lại chui ra, hơn nữa chu kỳ xuất hiện càng lúc càng ngắn, mà sau mỗi lần sử dụng ma lực cô đều phải nghỉ ngơi, cho dù ma lực có thể dự trữ lại nhưng cũng không thể thường xuyên hao tổn, người sáng suốt đều hiểu rõ... Đây là tình huống không có cách giải.

Tình huống mà mọi người biết sẽ càng ngày càng bết bát hơn.

"Là nguyên rủa sao?" Chuột bạch Ni Tư được gọi là ‘thư viện di động’ nhìn thấy ma văn trong nháy mắt đã phán đoán: "Lại là cây mây song sinh hiểm có."

Mạc Vong vội vàng hỏi: "Có nghĩa gì?"

"Là người thân hạ chú với người đứng không?"

"..." Lại đứng.

"Hơn nữa còn là máu mủ tình thân." Ni Tư đẩy mắt kính, không biết từ nơi nào móc ra một quyển sách, lật mấy tờ: "Ồ chỗ này."

Mấy người vội vàng đến trước quyển sách của nó, mặc dù chữ rất nhỏ, nhưng phù văn trên đó giống y đúc phù văn trên người Esther.

"Mặc dù nghe có vẻ thần bí, nhưng thật ra bản thân lời nguyên này cũng không có phức tạp như thế, chỉ là vật liệu để thi pháp hình như rất khó tìm, hơn nữa ít người dùng được, cho nên mới từ từ thất truyền mà thôi." Ni Tư khép sách lại, bình tĩnh nói: "Cũng chỉ đòi sinh lực đến một chỗ khác, cuối cùng..."

"Sẽ như thế nào?"

"Linh hồn của hấn sẽ hoàn toàn khô héo." Chuột bạch chỉ Esther: "Sau đó biến thành con rối không có ý thức."

"Làm sao lại..."

"Có rất ít người lại hạ độc thủ với người thân như vậy." Ni Tư khẽ cười: "Hoặc là người làm người ta vô cùng chán ghét, hoặc là người thân của người làm người ta vô cùng chán ghét."

Esther: "...".

Nghe thấy tin tức đó, nhất định hấn rất khổ sở?

Theo bản năng cô nhìn Esther, dù sao cũng là người thân của mình... Ba mẹ cũng không phải cố ý muốn tổn thương mình, lúc trước nàng cũng khổ sở thành bộ dáng kia. Như vậy, rốt cuộc trong lòng Esther sẽ suy nghĩ như thế nào đây?

Không tự mình cảm nhận sẽ chắc chắn rất khó để lý giải, vậy mà...

Cô chợt vỗ tay một cái: "Bây giờ vấn đề không phải chuyện này!"

Greens cũng lấy lại lý trí: "Đúng vậy, trọng điểm là nên làm thế nào để phá giải lời nguyên này, có phương pháp gì sao?"

"Có." Ni Tư rất khẳng định nói: "Mà còn không chỉ có một."

"Sao?" Vui mừng tới quá đột ngột làm tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Một lát sau, cô mới run run hỏi: "Là những biện pháp như thế nào?"

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên con mèo trắng nhảy người lên, kéo rèm cửa lại, cùng lúc đó, Saka đứng thẳng người, cảnh giác nhìn bốn phía.

"Chuyện gì xảy ra?"

Những người còn lại ríu rít chuẩn bị tư thế phòng thủ.

"Không cần khẩn trương." Saka giọng trầm thịch lên: "Chúng ta chỉ muốn đứng lên, trong phim truyền hình những lúc có người nắm giữ đầu mối hoặc là nghĩ ra biện pháp đều sẽ bị giết chết."

Brad hòa theo nói: "Chúng ta chỉ phòng trường hợp ngộ nhỡ mà thôi."

Những người còn lại: "... Những lúc như thế này cầu xin đừng làm diễn trò!"

"Ngu ngốc." Ni Tư khinh bỉ nhìn một mèo, một chó, rất hài lòng khi tất cả mọi người lại tập trung sự chú ý trên người của nó, vì vậy nói tiếp: "Phương pháp đơn giản nhất chính là tìm được người tinh thông phương diện này, chỉ là, xem bộ dáng các người chắc là không tìm được."

"Còn có một phương pháp càng đơn giản hơn." Nó lại lật ra sách r: "Ừ, ở chỗ này, ở đây các người có người hiểu rõ Ma Pháp Trận và Ma Văn không?"

"Có!" Tinh thần Mạc Vong chấn động: "Có." Chính là Greens!

"Rất tốt." Chuột bạch gạt đầu: "Như vậy, có thể để cho người này dựa theo phương pháp trong sách, sửa đổi ma pháp trận được in trên ngực của hắn."

"Đó là Ma Pháp Trận?" Cô kinh ngạc nhìn chăm chú vào đóa hoa đáng sợ đang cuộn tròn.

"Nói đúng hơn là hoa tâm của nó." Ni Tư nói tiếp: "Lúc nó hoàn toàn nở rộ, các người có một cơ hội."

"Sau đó thì sao?"

"Lúc này đã không thể giải trừ lời nguyền, nhưng có thể xoay ngược lại."

"Xoay ngược lại?" Trong lòng của cô dâng lên dự cảm xấu.

Sau một lúc, chuột bạch Ni Tư nói ra lời ấy ——

"Đúng, phản nguyên, khiến người làm phép tự làm tự chịu!"

"..." Nói đúng hơn là để Esther lấy sinh lực của em trai hắn, sau đó sẽ làm cho đối phương biến thành con rối không có cảm tình sao?

Chuyện như vậy... Làm sao hắn có thể đồng ý chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Lời Tiên Đoán Ghét Nhất Cái Gì! Ngoài Ý Muốn Ghét Nhất Cái Gì!

Edit: Nguyetvansuong

Phần một

"Trừ cách đó ra thì sao? Trừ cách đó ra không còn cách nào khác sao?"

"Người cho rằng đây là kẹo à? Cái này ăn không ngon thì đổi cái khác?"

"....."

Vì vậy cuộc trò chuyện bị đặt dấu chấm hết.

Rốt cuộc, là vẫn không có thu hoạch gì.

Mặc dù biết được cái mà họ gọi là biện pháp, nhưng dường như cũng không khác gì không biết cả, hay là nói, còn lừa bịp hơn cách kia.

Rõ ràng là có biện pháp nhưng lại phải nếm mùi vị không thể sử dụng biện pháp, thật là kinh khủng.

Dưới sự uy hiếp của bạo lực, mặc dù Ni Tư đã đồng ý sẽ tiếp tục nghĩ biện pháp, nhưng người sáng suốt đều hiểu, cơ hội mong manh. Sau này, rốt cuộc tình thế sẽ phát triển thành thế nào đây?

Mạc Vong cũng không biết, nhưng mà, cô rất rõ ràng, không thể cứ như vậy mà từ bỏ được.

“Tiểu Vong? Sao đột nhiên lại gọi điện thoại cho tớ?”

“..... Đồ Đồ, cậu có thể nói cho tớ biết số điện thoại của sư huynh Lâm không?”

“Hả?”

“Làm ơn đi mà.”

“Hắc hắc he he hắc, chẳng lẽ.....”

“..... Cậu nghĩ nhiều rồi.”

“Biết rồi, nhắn tin cho cậu ngay đây.”

“Ừ, tốt.....”

“Có tiến triển gì nhất định phải nói cho tớ biết trước tiên nha, anh họ nhà tớ thân thể mảnh mai yếu đuối dễ bị đẩy ngã đó A ha ha ha.”

“Cậu đủ rồi đó!”

Bị cười nói trêu chọc một phen như thế này, cô có chút dở khóc dở cười, cô nhóc kia suốt ngày nghĩ những gì vậy?

Nhưng mà, đợi một lúc lâu, vẫn không thấy tin nhắn nào, điều này làm cho cô gái có chút lo âu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đúng lúc cô chuẩn bị gọi điện thoại lại lần nữa thì đột nhiên vang lên tiếng điện thoại nhắc nhở có tin nhắn.

【 Là Tiểu Vong à? Anh là Lâm Hưởng Quân, Đồ Đồ nói em tìm anh có chuyện, không biết là có chuyện gì vậy? 】

Mạc Vong: “.....” Này này, rốt cuộc là con nhóc kia đang làm cái gì thế?

【 】

Nhưng đúng lúc này, một tin nhắn khác được gửi tới -----

【 Suy xét đến chuyện dù có số điện thoại của anh họ tớ cũng có thể sẽ ngại ngần không dám liên lạc, nên tớ đã để anh ấy chủ động liên lạc với cậu rồi, đừng cảm động quá nha. =3= 】

Trong nháy mắt cô gái đen mặt, không chút khách khí nào trả lời 【 Tạm biệt 】, tạm thời chặt đứt tình hữu nghị với người nào đó. Sau đó cẩn thận cân nhắc, nên trả lời tin nhắn của chàng trai như thế nào, nhưng bất luận là nghĩ gì, cũng đều cảm thấy loại chuyện này dùng cách nói chuyện qua điện thoại hay nhắn tin thật sự là.....

【 Sư huynh, bây giờ anh có rảnh không? 】

【 Ừ, có. 】 Đây là lời nói thật, trước mắt anh vẫn còn đang ở bệnh viện để quan sát thêm, mặc dù bệnh viện vẫn không làm rõ được rốt cuộc bệnh tình của anh là gì ----- Quả thật là thân thể vẫn đang suy nhược, nhưng lại không có bất kỳ biểu hiện nào của bệnh tật cả, cực kỳ giống với cô gái trước.

“Muốn đi ra ngoài à?”

“Ai đó..... Là người à.” Cô gái theo bản năng quay đầu lại, phát hiện có một con chuột màu trắng đang đứng trên giường mình.

“Người định đi gặp nhà tiên tri kia sao?”

“..... Ừ.”

“Mang ta đi cùng đi.”

“Hả?”

Chuột bạch đẩy mắt kính một cái, bình tĩnh nói: “Sau khi ta đã thỏa mãn điều các người muốn biết, chẳng lẽ không phải là người nên thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ta sao?”

“..... Ta biết rồi.” Giọng điệu của người này không thể khiến người khác yêu thích* một chút sao? Nhưng mà, hẳn là mang theo nó sẽ có tác dụng gì đó chứ? Nghĩ vậy cô gái đưa tay hướng tới chủ chuột bạch trên giường, “Đến đây đi.”

*Chỗ này là từ thảo hỉ, tìm hoài cũng không tra ra được nghĩa nên mình phải tìm từ gần nghĩa. Khó tìm kinh khủng luôn.

Ni Tư giống như thân sĩ thân nhiên đi lên lòng bàn tay cô rồi đứng ngay ngắn, cảm giác đậm thịt tiếp xúc với lòng bàn tay khiến cô cảm thấy là lạ, vì vậy bèn đặt nó lên vai: “Có thể đứng ở đây không?”

“Đừng đánh đồng ta với hai tên củi mục kia.”

“.....” Tên này đối nhân xử thế, không đúng, là đối chuột xử thế nhất định rất tệ!

Bởi vì Greens còn đang kéo Esther lại để nghiên cứu Ma Pháp Trận, mà Thain lại muốn đợi ở một bên để phòng ngộ nhỡ, cho nên Mạc Vong trực tiếp gọi Tiểu Trú mà nhà mình tới, loại thời điểm này cô phải có khả năng tự chăm sóc bản thân mình thật tốt, không thể lại trở thành gánh nặng của người khác nữa.

“Oa oa, lạnh quá.” Mới đi ra khỏi cửa nhà tầng, một trận gió lạnh liền thổi thẳng vào mặt, cô gái vươn tay kéo kín khăn quàng cổ theo bản năng, Ni Tư vô cùng thông minh rúc vào trong mũ áo khoác của cô.

“Ngốc nghếch, đã là mùa đông rồi mà.” Thạch Vĩnh Triết vừa đã kích cô như vậy, vừa đi tới trước mặt cô: “Quy tắc cũ đi thôi.”

“A a, không hở là A Triết, nam tử hán!”

“..... Chỉ có loại thời điểm như này cậu mới có thể nói như vậy.”

Nếu nói là quy tắc cũ, thì cũng chỉ là cô gái theo sát sau lưng chàng trai, để cậu gió lạnh giùm cô suốt đường đi, mặc dù..... Thật ra thì cũng không ấm áp hơn được bao nhiêu, nhưng mà, thói quen bao nhiêu năm, không thể nào sửa được.

Bởi vì bây giờ đã không còn xe buýt, hai người liền chọn ngồi xe taxi, không ngờ là lại không hề bị kẹt xe thuận lợi đi tới nơi như là kỳ tích.

“Ni Tư, mau trốn đi, bệnh viện không cho phép có chuột đi vào.” Nghe nói trước kia Brad và Saka đi vào liền bị các y tá phát hiện bắt ra ngoài.

“Ngươi cho rằng ta là kẻ ngu ngốc sao?”

“.....” Bỗng nhiên thật muốn ném nó tới trước mặt y tá.

Không lâu sau đó, hai người đã đi đến phòng bệnh Lâm Hướng Quân, anh ta ở một phòng bệnh bốn người, bởi vì vận may tốt, hiện tại trong phòng bệnh cộng thêm anh ta cũng chỉ có hai người, chia ra chiếm vị trí gần cửa ra vào và gần cửa sổ.

Lúc bọn họ đi vào thì người trước không có ở đây, người còn lại đang tập trung tinh thần đọc sách.

“Tới rồi à?”

“Vâng.” Cô gái gật đầu một cái, hơi áy náy nói, “Xin lỗi, muộn như vậy rồi còn làm phiền anh.”

“Không sao, dù sao anh cũng đang buồn chán, có người đến nói chuyện phiền rất vui vẻ.” Chàng trai mặc đồng phục bệnh nhân càng làm lộ rõ vẻ gầy gò của anh về mặt dịu dàng nở nụ cười, đột nhiên che miệng ho khan hai tiếng, “Đến đây, ở đây có ghế ngồi.”

“Sư huynh, anh không sao chứ? Nếu không em liền.....”

“Không, không có việc gì.” Lâm Hướng Quân bưng ly nước trên tủ đầu giường lên nhấp một ngụm, “Bệnh cũ, anh đã quen rồi.” Ngay sau đó hỏi, “Hôm nay em tới là có chuyện gì muốn hỏi anh sao?”

“Thì ra là như vậy.....”

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên có một âm thanh phát ra.

Trong lòng cô gái thâm kêu hồng bét, đáng tiếc đã không kịp ngăn cản, Ni Tư từ trong cái mũ của cô chui ra, nhảy thẳng lên chiếc chăn màu trắng, tỉ mỉ nhìn chăm chú vào chàng trai: “Cậu chính là người tiên tri kia sao?”

“.....” Đây!

Chàng trai ngẩn người, ngay lập tức liền mỉm cười: “Ha..... Khụ khụ, Tiểu Vong, không ngờ em lại biết nói rồi bụng đó? Thật là lợi hại.”

“.....” Không, theo ý nào đó mà nói, khả năng giải thích của sư huynh Lâm mới thật sự lợi hại.

“Nhưng mà, chú chuột lớn như vậy, làm sao mà em nuôi nó lớn được như thế?”

“..... Ha ha ha.” Trừ cái này ra, cô còn có thể nói gì đây.

“Cạn kiệt ma lực.” Đúng lúc này, Ni Tư mở miệng lần nữa.

Chàng trai ngán người lần nữa: “Cạn kiệt?”

“Ma lực được chứa đựng trong thân thể có một số lượng nhất định, mà khi sử dụng ma pháp cần phải xác định rõ mức ma lực. Nếu như lượng sử dụng vượt quá lượng chứa đựng, nhất định thân thể sẽ phải trả giá thật lớn vì điều đó.”

“.....”

“Vừa nhìn là biết người này không hề trải qua hệ thống học tập, không có cách nào kiểm chế ma lực thoát ra ngoài, hơn nữa vốn loại ma pháp tiên đoán này không thể sử dụng thường xuyên.....” Chuột bạch đẩy gọng kính một cái, “Cậu nhóc, cứ tiếp tục như vậy, cậu sẽ chết.”

“Ni Tư.” Cô gái vội vàng quát bảo chuột bạch dừng lại, một tay bắt lấy con chuột trên giường, luôn miệng nói xin lỗi: “Xin lỗi, thật xin lỗi, sư huynh, em.....”

“Nó nói, là thật à?” Chuyện đến mức này, hiển nhiên Lâm Hướng Quân đã không thể coi đây là chuyện cười được, mà từ nhỏ đến lớn bên cạnh anh luôn xảy ra những chuyện không thể tưởng tượng nổi, năng lực tiếp nhận chuyện này của anh phải nói là cực kỳ mạnh mẽ.

“.....”

Ni Tư đẩy ngón tay cô gái ra khỏi môi mình, nói tiếp: “Nếu chỉ là người không thể khống chế ma lực, như vậy thì ‘lời tiên đoán’ mà cậu ta đang nói tạm thời không thể coi là ‘thật sự’ được, dù sao tỷ lệ thành công của loại ma pháp này cũng không tới năm phần, cho dù thành công, suy cho cùng ‘lời tiên đoán’ này cũng chỉ có tính lập lờ nước đôi thôi.”

“Lập lờ nước đôi?”

“Nói đúng là thật ra thì xác suất đúng cũng không coi là cao.”

“Thật, thật sao?” Nếu như đây là sự thực, không thể nghi ngờ đây là một tin tức tốt. Đúng vậy, cho dù bị nói là mình phải chết, nhưng hoàn toàn không có cảm giác có vấn đề ở chỗ nào cả, cho nên, nhất định là Esther cũng không có việc gì, là như thế vậy đúng không?

“Rốt cuộc theo lời các người là.....”

“A, thật xin lỗi, Ni Tư, người có thể hay không.....”

“Hừ, Thật phiền phức.” Tuy miệng nói thế, chuột bạch Ni Tư vẫn gật đầu, “Những ngày sau để ta đi theo bên cạnh anh ta đi, nhân tiện dạy anh ta cách khống chế ma lực.” Áo choàng rung lên, “Kiểu người như anh ta ở trong trung tâm thành Thánh Thủ cũng cực kỳ hiếm gặp, ta muốn quan sát cẩn thận hơn.”

“..... Ta hiểu.”

Sau đó, Ni Tư tiện thể nói lại với Mạc Vong, nếu như cô tiếp tục không ngừng sử dụng ma pháp để áp chế nguyên rủa giúp Esther, thì sớm muộn gì cũng sẽ theo gót Lâm Hướng Quân, thân thể bị tổn thương vì “Cạn kiệt ma lực”.

Nhưng mà, trong lòng cô có nghi ngờ một chút.

Tình hình thân thể bây giờ của chàng trai rất giống với cô lúc trước, khi đó cũng là bởi vì cô không biết cách khống chế ma lực sao? Nhưng..... Nếu quả thật là như vậy, rốt cuộc cô đã thực hiện những ma pháp gì vậy?

Cuối cùng cô lắc lắc đầu làm thế nào cũng không nghĩ ra, bất kể thế nào đi chăng nữa, tình hình bây giờ cũng chưa đến mức không thể cứu vãn được.

Nhưng mà chỉ là bây giờ mà thôi, mấy ngày sau, thân thể Esther suy yếu nhanh chóng, cô rất vất vả mới áp chế nguyên rủa xuống được, không tới một giờ lại lan ra.

“Ta lại.....” Cô gái đứng dậy vừa nói đến đây, rõ ràng cơ thể lại lung lay, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi.

“Bệ hạ, xin đừng tiếp tục nữa.” Chàng trai có những chú văn đen nhánh đã lan ra đầy mặt cầm tay cô, im lặng lắc đầu, “Cho dù là vì thân, xin người phải trân trọng thân thể mình.”

“Nếu như người chết, ta trân trọng thân thể mình thì có ích gì?”

“.....”

“Thật xin lỗi.....” Cô gái nắm chặt tay đối phương, áy náy nhỏ giọng nói, “Ta kích động quá.” Quá mất mặt, dưới loại tình huống này, đau khổ nhất vẫn là anh ta, cô còn nổi giận như vậy, thật sự là rất không đúng.

“Không, thần không để ý đâu ạ.”

“Ừ.” Cô gái gật nhẹ đầu, cùng lúc đó, lặng lẽ quyết định trong lòng.

Phần hai

Ban đêm.

Esther nằm yên trên giường an tĩnh nhìn chăm chú vào trần nhà, trên thực tế, có lẽ là bởi vì hần có thể sẽ rất nhanh an giấc ngàn thu, đã lâu rồi hần không hề có được một giấc ngủ say. Hần biết rõ, tính mạng của mình đã sắp đi tới cuối cùng, cho dù có giây giũa như thế nào đi nữa thì cũng không thể thoát khỏi kết quả kia. Chẳng qua là, từ hi vọng đi đến thất vọng, nhất định trong lòng bệ hạ rất đau khổ. Rõ ràng vẫn luôn muốn ngăn ngừa điều này xảy ra, nhưng lại vẫn khiến cô phải nếm trải giống như cũ.

Trong lòng chàng trai tràn đầy áy náy, nhưng cái gì cũng không làm được.

Cảm giác bất lực lại nặng nề đến vậy.

Gần như là cùng lúc, hần bắt đầu nghi ngờ sự trung thành của bản thân mình, hiểu rõ thẳng bệ mà mình nhìn nó lớn lên đã đứng ở phía đối lập với bệ hạ, thế nhưng hần lại vẫn không thể nào hạ quyết tâm như cũ.

Đây cũng là phản bội nghiêm trọng phải không?

Cho nên hần đã bị trừng phạt như vậy.

“Bệ hạ, thật xin lỗi.....”

Chàng trai nhỏ giọng lắp bắp, cùng lúc đó, hần nghe thấy trong phòng có tiếng động rất nhỏ vang lên, hướng kia chính là.....

Hần ngừng hô hấp theo bản năng, lắng nghe càng cẩn thận hơn, ngay sau đó xác nhận, không sai, là phòng chứa đồ.

Giờ này đi nơi đó.....

Chẳng lẽ?

Bỗng nhiên đôi mắt hần tròn to, nhưng Sinh Mệnh Lực suy yếu nhanh chóng đã không thể nào giúp hần ngồi dậy trên giường được, rõ ràng là vội vã muốn đi xác thực ý nghĩ trong đầu mình là thế nào, thân thể lại không có sức lực như vậy.

Bệ hạ..... Bệ hạ..... Đúng là người đang ở đó sao?

Rốt cuộc là ngài đang.....

Hần đoán không sai.

Người ở phòng chứa đồ vào lúc tối muộn này đúng là Mạc Vong.

Sau khi lấy lý do khác nhau để điều Thain và Greens ra ngoài, thời gian cô còn lại cũng không tính là nhiều, phải giành giật từng giây mới có thể thực hiện được.

Cô nhấn công tắc của phòng chứa bí mật, nhìn chăm chú vào Ma Trận đã bị mờ đi một chút trên mặt đất, ngay sau đó, lấy ra một tờ giấy, đây là tờ giấy được Ni Tư chép lại từ cuốn sách đưa cho cô, tay cô cầm phấn viết, đối chiếu với tờ giấy, nghiêm túc về phác thảo lại đầy đủ Ma Trận trên mặt đất.

Bởi vì trước đây đã từng lên lút luyện tập, cho nên bây giờ cô làm việc này vô cùng trôi chảy.

Ngay sau đó, chính là chú văn.

Cô không hiểu chữ viết của Ma tộc, cho nên lựa chọn cách làm ngu nhất, ghi nhớ cách đọc của chúng.

Mạc Vong hít một hơi thật sâu, hướng về phía Ma Pháp Trận đã được bổ sung hoàn thiện lần nữa, bắt đầu đọc chú văn trên giấy.

Khi âm thanh huyền diệu kia vang lên thì gần như cô cũng không thể tin được đó là tiếng của mình, quả nhiên, chữ viết khác biệt sẽ khiến người ta có cảm thấy khác hẳn. Mà trong lòng, cũng đang nhớ tới đoạn đối thoại của cô với Ni Tư -----

“Cô thực sự quyết định phải làm như vậy sao?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng mà, thật sự không cần ta giúp người sao?”

“Nhưng mà, ta là Ma Vương, nghĩa vụ của ngươi là tiêu diệt ta không phải sao? Nếu như ta thật sự xảy ra chuyện gì, chẳng là ngươi có thể tiết kiệm rất nhiều việc?”

“Nói cũng phải. Nhưng mà, Ma Vương vội vàng đi tìm cái chết như vậy, đúng là lần đầu tiên ta nhìn thấy.”

“Ha ha ha.....”

Nếu như có thể, cô cũng không muốn chọn phương pháp nguy hiểm này.

Đây cũng là cách làm mà tất cả mọi người đều không đồng ý.

Nhưng mà, cô thật sự không còn cách nào khác.

Làm như vậy, chưa chắc cô sẽ gặp chuyện không may, nhưng nếu như không làm như vậy, nhất định Esther sẽ chết.

Thực ra lựa chọn đã rất dễ dàng không phải sao?

“Với tên Ma Vương, đầy tớ trung thành của ta, phụng mệnh hiện thân ở thế giới này.”

Xuất hiện đi.

Hy vọng có thể cứu người duy nhất.

Làm ơn, hãy xuất hiện ở đây!

Quả nhiên sự thật đã không để cô phải thất vọng, qua một trận gió bão mãnh liệt, lại lần nữa xuất hiện một thân hình ở trung tâm Ma Trận, mặc dù đã xem qua cảnh này vô số lần, nhưng cho tới giờ khắc này, cô vẫn kiên định cho rằng ----- Đây là kỳ tích.

“Bệ hạ!”

Nhưng vào lúc này, cửa bị phá vỡ một cách hung hăng.

Mạc Vong quay đầu lại theo bản năng, chỉ thấy Esther đã ngã lăn quay trên đất, có thể nói là hấn đang nhếch nhác nằm trên đất, kinh ngạc nhìn chăm chú vào cô gái và Ma Trận vẫn đang phát sáng: “Người..... Không ngờ người lại.....”

“Ma Vương điện hạ tôn kính, đầy tớ trung thành của người cẩn tuân theo lời triệu hồi mà đến.”

Chàng trai quý một chân trong Ma Trận nhẹ giọng nói, tiếng nói giống như tiếng suối róc rách, ngập tràn cảm giác êm ái.

“Mal Đức..... Thật sự là ngươi.”

Chàng trai có mái tóc dài màu xanh nhạt được buộc cẩn thận sợi tóc mềm mại rủ xuống từ vai trái đến bên hông, hấn ngẩng đầu lên, gần như là bị kinh ngạc mà nhìn chăm chú vào người bạn ngã quỵ trên đất: “Esther? Làm sao cậu..... Nguyên rủa?”

“Không sai.” Mạc Vong liên tục gật đầu, “Ngươi có cách nào không?”

“Ma Vương bệ hạ, trước xin thứ cho thần thất lễ.” Nhận ra mình còn chưa được bệ hạ “Cho phép” Mal Đức vội vàng cúi đầu xin lỗi.

“Không, không sao.” Cô gái khoát tay lia lịa, nhân tiện cảm ga giường đã chuẩn bị sẵn để ở một bên ném lên người Mal Đức, “Chuyện tình của Esther tương đối quan trọng.”

“Bệ hạ, người thật sự đã quá mạo hiểm.”

Hiển nhiên tâm tình Ma Vương điện hạ đang rất tốt nên cũng không thèm để ý đến lời trách móc này: “Ha ha ha, chờ ngươi khá lên rồi, ngươi muốn cảm rằm lái nhái thế nào cũng được, trước tiên bây giờ phải ngoan ngoãn nghe lời chữa bệnh đó!”

“.....”

Mal Đức nắm chặt ga giường màu trắng trên người, đôi tay khéo léo không biết phiên đảo* như thế nào, nó liền biến thành bộ đồ trông như là trang phục của thầy tế, ngay sau đó, hấn đi tới trước người Esther, nâng Esther lên.

*Thực sự không biết phải chuyển từ phiên đảo này thành gì luôn.

Mỉm cười nhìn chăm chú vào cảnh tượng trước mắt, Mạc Vong thầm thở phào một tiếng, rõ ràng là đã chuẩn bị sẵn sàng cho tình huống xấu nhất, thậm chí vì thế mà điều cả hai người kia đi ra ngoài, không ngờ cô lại có thể nhận được kết quả tốt nhất, đây chính là điều gọi là “Ở hiền gặp lành” sao? Vì muốn nhanh nhanh có đủ ma lực để triệu hồi người thứ tư, trong quãng thời gian này cô rất cực khổ.

A?

Sao bỗng nhiên lại cảm thấy mắt cá chân hơi lạnh.

Roi tất sao?

Cô gái nghĩ như vậy chuẩn bị cúi đầu, đột nhiên nghe thấy chàng trai ở cửa la lớn: “Bệ hạ!”

“A?” Cô nghiêng đầu một chút theo bản năng, bỗng nhiên cảm thấy cả thân thể trầm xuống, không ngờ cả người lại rơi xuống.

Rơi?

Rốt cuộc Mạc Vong nhìn xuống dưới, sau đó kinh ngạc phát hiện, Ma Trận vốn đã nhanh chóng tắt lịm đi nhưng chẳng biết từ lúc nào lại phát ra những tia sáng mà Tối Đen, mà vài chục cánh tay đen kịt thoát ra từ trong đó, quấn thật chặt lấy chân cô.

“Chuyện này.....”

Không kịp nói thêm gì nữa, cô cứ bị kéo xuống như vậy.

“Bệ hạ!!!”

Trong phút chốc, dường như cô nhìn thấy người đối diện vươn tay về phía cô.

Vậy mà.

Cuối cùng lại không nắm lấy được.

Đại khái nói lỡ mất dịp tốt chính là nói chuyện lúc này nhì.

Chỉ là..... Cô thật sự sẽ chết sao?

Đáng tiếc quá, cô vẫn chưa kịp viết di chúc.

Cuối cùng, cô tiếc nuối nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Nhặt Được Ghét Nhất Cái Gì! Khảo Sát Ghét Nhất Cái Gì!

Phản một

“Van Purcell, mang cái này ra ngoài thôi.”

Cô gái có mái tóc xù mặc tạp dề màu trắng gật đầu cười, bụng giỏ bánh mì nướng bước ra ngoài. Lúc sắp đi ra khỏi cửa, cô nghe thấy tiếng thím Martha sau lưng nhẹ giọng bùi ngùi: “Cô bé tốt như vậy, sao lại là một người căm thù?”

“.....” Van Purcell..... Hoặc là nói Mạc Vong bắt đắc dĩ mím môi, đây thật sự không phải là lỗi của cô nha, không phải không muốn nói, mà là không thể nói.

Cô gái tới thế giới này khoảng chừng đã được mười ngày rồi.

Khi bị những cánh tay đen kịt và lạnh lẽo kia kéo rơi xuống thì cô vốn cho rằng mình sẽ chết chắc rồi, thậm chí tại một khoảnh khắc nào đó, cô nghe thấy có người nói: “Thân hình mơ hồ kia chính là người mà chúng tôi là Ma Vương bệ hạ sao? Cuối cùng cũng rơi vào tay ta.” Vậy mà ngay sau đó, lời nói của đối phương chuyển sang gấp gáp, hô to ra tiếng: “Đây là..... Ma Trận làm sao vậy?”

Hình như đối phương đã thất bại.

Bởi vì Mạc Vong rơi từ trên trời xuống một cái đầm nuôi cá nào đó, may mà cô biết bơi lội một chút, nếu không sợ là đã chết đuối từ lâu rồi.

Tổn sức trăm cay nghìn đắng mới bò được từ trong nước lên bờ nằm xuống thì cô phơi nắng, mơ mơ màng màng nhớ lại ----- Hình như khi mình triệu hồi Mal Đức thì cuối cùng lại quên không đặt cược một phần thân thể. Nhưng cùng lúc đó, dường như người kia nhất định dùng trăm phương ngàn kế

muốn bắt được cô, thì ra là vì nguyên nhân như vậy, dưới tình huống Ma Trận đang vận hành lại thiếu mất “Cổng phẩm”, triệu hoán ra Mal Đức sao? (Không hiểu chỗ này nói gì luôn). Như vậy vận khí của cô cũng coi như không tệ, thực hiện sai nghi thức không những không hề làm trễ nãi chuyện trị liệu cho Esther, mà còn ma xui quỷ khiến cứu mạng chính mình.

Ừ, quả nhiên người tốt được báo đáp tốt!

Rồi sau đó, cô liền ngủ mê mệt không biết gì.

Khi tỉnh lại, cô đã nằm trong một chiếc xe ngựa nào đó.

Cô cứ như vậy được ông chủ của tiệm com này nhặt về.

Mạc Vong nhẹ đặt tay lên ngực, đó là chỗ đeo vật mà Ni Tư đưa cho cô, sau khi biết được cô bất chấp tất cả cũng phải triệu hồi Thủ Hộ Giả, nó liền cho cô mượn thứ này, nghe nói là bảo vật mà trước đây có một vị dùng giả đoạt được từ trong tay Ma Vương, nhưng không ai có thể sử dụng được, song kỳ diệu thay, trong khoảnh khắc cô nhận được nó, trong đầu xuất hiện cách dùng của nó, hóa ra là một ----- đạo cụ nhỏ dùng để hóa trang.

Vị Ma Vương chế tạo ra nó kia không biết có sở thích như thế nào, tóm lại, cô có thể thông qua vật nhỏ này để thay đổi màu tóc. Mạc Vong nghiêm túc cảm thấy, chuyện đầu tiên cô làm sau khi cô bò lên bờ chính là sử dụng nó thật là sáng suốt, hơn nữa lúc nghe tin “Đám vệ binh đang lùng bắt một nữ tội phạm tóc đen giả mạo Ma Vương”, cô lại càng cảm thấy như thế.

Bởi vì, cách đơn giản nhất để người ở cái thế giới quỷ dị này phán đoán ma lực mạnh yếu là dựa theo màu tóc, phần lớn tóc của dân thường không có ma lực có màu rậm nắng, màu xám tro và màu nâu, ví dụ như người nhà thu nhận cô, một nhà bốn người đều có mái tóc màu nâu.

Chỉ có người có ma lực mới có màu tóc khác, màu tóc càng thuần khiết, ma lực càng mạnh mẽ, mà trong đó, màu đen thuần khiết, nghe nói chỉ có “Ma Vương hệ hạ trong truyền thuyết” mới có thể có, Mạc Vong có cảm giác dường như cô đã nghe thấy quy tắc này ở đâu đó, nhưng mà nếu nghĩ không ra thì cũng đừng nghĩ nữa.

Hơn nữa, sau khi ở nơi này, cô phát hiện mình có thể nghe hiểu tiếng nói của nơi này, cũng có thể nói, dĩ nhiên, không biết viết.

Đương nhiên, điều này rất bình thường, hình như lúc bọn Esther đi tới thế giới của cô thì cũng xảy ra tình trạng tương tự, chẳng qua là Esther học xong rất nhanh nhờ vào năng lực học tập vượt trội, mà những người khác..... Nhớ lại bài thi rồi tỉnh rồi mù của Thain..... Cô thầm thấp nển trong lòng.

Nếu vậy, nguyên nhân cô giả bộ thành người câm là gì?

Chân tướng chỉ có một!

Cái giá phải trả khi sử dụng chuỗi vòng hóa trang.

Không sai, sử dụng nó ngoại trừ bị mất đi rất nhiều ma lực, còn phải không được nói chuyện, nếu không sẽ lập tức khôi phục lại hình dán ban đầu.

Đối với Mạc Vong mà nói chuyện trước là chuyện vui, mặc dù mỗi ngày không giây phút nào không bị hút đi ma lực khiến cho cảm thấy có chút mệt mỏi, nhưng cũng đổi lại là giảm bớt nguy cơ bị bại lộ, trong mắt người khác cô bị rút đi ma lực thì chẳng khác gì cô gái bình thường; mà sau đó..... Thôi, mọi việc sao có thể chỉ có chỗ tốt mà không có chỗ xấu được đây?

“Van Purcell, mệt không?”

Cô gái quay đầu lại, nhận ra người gọi mình là chú Jess, chú ấy và thím Martha là vợ chồng, hai người cùng nhau kinh doanh cửa tiệm này, bọn họ có hai người con trai, một người lớn hơn cô một tuổi, một người nhỏ hơn cô năm tuổi.

Lúc vừa mới tới, cô không thể nói chuyện cũng không biết viết chữ, không có cách nào nói rõ tình trạng của mình, cũng không có chỗ nào để đi, nhưng dù vậy, bọn họ vẫn thu nhận một người không rõ lai lịch như cô, điều này khiến cho cô vô cùng cảm động. Nếu như có thể giúp bọn họ một chuyện nằm trong khả năng của cô, cô tuyệt đối sẽ không từ chối.

Mạc Vong lắc đầu một cái, ý nói mình không mệt.

“Cô ta chỉ đi qua đi lại trong nhà, không cần phải chèn củi múc nước, có thể mệt mỏi được à?” Người đang nói là con trai nhỏ của chú Jess ----- Andy, hình như cậu ta vẫn luôn không thích Mạc Vong cho lắm.

Đương nhiên, là chị lớn, hơn nữa mình vẫn đang ăn nhờ ở đậu, tất nhiên cô sẽ không tranh cãi với cậu ta, vì vậy cô gái gái mặt, nở một nụ cười thân thiện với cậu ta, đổi lại là một tiền hũ nhẹ và một cái liếc mắt.

“Tiểu tử thôi!” Chú Jess gõ một cái lên đầu con trai mình, “Đi giúp mẹ con một tay đi!”

“..... Hừ!” Andy hung hăng lườm Mạc Vong một cái, phản ứng nhanh tránh được thiết quyền của cha mình, chạy tóe khói vào phòng bếp phía sau.

“Van Purcell, con đừng để ý, thằng nhóc kia thích ăn đòn.”

Mạc Vong gật gật đầu, lại nở nụ cười lần nữa.

Tất nhiên cô sẽ không để ý, mức độ đáng ghét của cậu nhóc kia, còn kém xa Thạch Vịnh Triết lúc cậu ta còn học cấp ba nhiều, không đúng, bây giờ cậu ta vẫn chưa tốt nghiệp cấp ba đâu hử.

“Thằng nhóc ngốc Lohr kia sao vẫn chưa trở về, có khách yêu cầu giao đồ ăn đấy.”

Mạc Vong ra hiệu, tỏ ý mình có thể đi.

Nhưng chú Jess lại lắc đầu: “Không được, cả nhà kia đều là con trai, con đi không an toàn, hay là để chú đi đi, tốt nhất là con cứ ở lại trông tiệm.”

Cô gái ngoan ngoãn gật đầu một cái, thật ra bằng sức lực của cô, một mình đánh mấy người đàn ông cũng không thành vấn đề, nhưng ở nơi này khiêm tốn một chút vẫn tốt hơn.

Mười ngày, cuối cùng thì cuộc sống của cô cũng coi như là an ổn, nhưng..... Rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể trở về đây? Hoàn toàn không có cách nào.

Cô mất tích lâu như vậy, nhất định là bọn họ rất lo lắng, có tìm kiếm cô không? Nếu như nói có đến, vậy họ đang ở đâu?

Hoàn toàn không biết.

“Van Purcell, là cô trông quán à?”

Gật gật đầu.

“Quy củ cũ.”

“Ta muốn thêm một ly rượu.”

Gật đầu lần nữa.

Cô gái tỏ ý “Hiểu rồi” chạy chậm tới phòng bếp, hướng về phía hình đồ ăn dán trên tường, thỉnh thoảng lại dùng ngón tay ý bảo là mấy phần, đây là biện pháp mà Lohr lớn hơn cô một tuổi nghĩ ra.

Thế giới này cực kỳ kỳ quái.

Xem ra là giống thời Trung cổ của phương Tây, nhưng lại có đồ ăn tiêu chuẩn Trung Quốc, có thể nghĩ ra loại kết hợp rất kỳ quái là bánh mì kèm với đậu hũ Ma Bà* này được sao? Rất nhiều người ăn như vậy! Mà tên của mọi người đều có cả Trung và Tây, thậm chí còn có Trung Tây kết hợp. Mức sinh hoạt cuộc sống của dân thường rất lạc hậu, chẳng hạn như dùng nến để chiếu sáng, nhưng dựa trên lời nói của bọn họ, sinh hoạt của quý tộc lại có đèn thủy tinh... Các loại đồ vật.

*Đậu hũ Ma Bà hay còn gọi là đậu hũ Tứ Xuyên là món ăn cay nổi tiếng của tỉnh Tứ Xuyên, gồm thịt lợn băm nấu với đậu phụ và các loại gia vị cay, chủ yếu là ớt. Đậu hũ Ma Bà được phục vụ ở mọi nhà hàng của Trung Quốc từ bình dân đến sang trọng, thường được ăn kèm với cơm hoặc mỳ.

Quả thật như là một món thập cẩm vậy.

Bởi vậy mới nói, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra với Ma giới rất giỏi hãm hại này?

“Van Purcell, là cô trông quán à?”

Người nói ra câu này lần nữa, là Lohr lớn hơn cô một tuổi vừa đi giao đồ ăn về, anh ta khác với em trai mình, là một người đẹp trai tính tình cởi mở, mọi người ở đây đều rất yêu thích anh ta.

Mạc Vong gật đầu một cái, cầm khăn lông sạch dưới quầy đưa tới trước mặt anh ta, do lần này quãng đường đi hơi xa, nên trên trán anh ta có không ít mồ hôi hột.

“Cảm ơn.”

Cô gái khoát khoát tay.

"Đừng khách khí."

“Còn đồ nào cần phải đi giao không?”

Cô gái chỉ chỉ chỗ chú Jess đứng trước đó, lại duỗi hai ngón tay ra làm dáng đi bộ.

“Thật sao? Cha đi rồi à.”

Gật đầu.

" Đúng vậy. "

Ở trong nhà này, có lẽ là do tuổi tác xấp xỉ nhau, Lohr giao tiếp với Mạc Vong rất trôi chảy.

Mạc Vong nhìn anh ta đang đổ rất nhiều mồ hôi, xoay người rót một cốc nước trái cây, đặt xuống trước mặt anh ta, ra hiệu “Uống nước”.

Lohr cười nói: “Cảm ơn cô, Van Purcell.”

Cô gái chỉ chỉ chàng trai.

" Là đồ nhà cậu, cảm ơn tôi làm cái gì? "

“Cảm ơn cô rót nước cho tôi đó.”

“.....”

Cô gái còn chưa nói gì, khách hàng bên cạnh đã bật cười trước: “Lohr, chiều đây của cậu học ai đây hả?”

“Đúng vậy, cha cậu cũng không biết đồ con gái như cậu đâu.”

“Ha ha ha.....”

“Chẳng trách con gái lại thích thằng nhóc này đến vậy.”

“Khi nào thì được uống rượu mừng của các cậu thế?”

Mạc Vong: “.....” Người này mới mười sáu thôi đấy, thật sự sẽ kết hôn không có vấn đề gì sao?

Lohr vốn nên xấu hổ lại chỉ cười mở cười: “Chờ chú kết hôn đã rồi nói sau.”

“..... Tôi mới hai mươi ba tuổi!” Còn chưa lên chức chú đâu Này!

“Đúng vậy, khi nào thì cậu kết hôn hả?”

Đề tài của mọi người thay đổi trong nháy mắt.

Lohr thở phào nhẹ nhõm, quay người nhẹ giọng nói với cô gái: “Bọn họ nói hươu nói vượn, cô đừng cho là thật.”

Cô gái nghiêng đầu.

" Hà? Tưởng thật cái gì? "

Bởi vì vừa rồi quá kinh ngạc, cô hoàn toàn không chú ý tới mọi người nói là “Các cậu” mà không phải là “Cậu”.

“..... Không, không có gì, không có chuyện gì quan trọng đâu.”

“.....”

Kỳ quái.

“Van Purcell, tôi đây bụng thức ăn.”

Cô gái nghe thấy tiếng kêu to như vậy xoay người, nhanh chóng chạy về phía nhà bếp.

Nhưng lúc cô đi ra, lại bất ngờ phát hiện ----- Một đội vệ binh đứng đầy trong quán.

Tay Mạc Vong bụng khay run nhẹ, cô đây xem như là..... Bị phát hiện rồi sao?

Phản hai

Bình tĩnh!

Cô tự nói với chính mình như vậy ở trong lòng.

Nếu như cô thật sự bị phát hiện, những người này đã sớm đến đây bắt người, khôn thể nào đang hoảng đứng trong tiệm được. Hơn nữa, mấy ngày nay, nghe nói vệ binh chỉ vây bắt “Cô gái tóc đen”, cũng không nói rõ những điều kiện khác. Theo những chi tiết này cũng có thể thấy được, lúc cô mới tới, kẻ chủ mưu không hề thấy rõ diện mạo của cô.

Mạc Vong che giấu tâm tình, lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, tiếp tục bung khay đi về phía trước. Bây giờ quần áo cô đang mặc trên người được may từ vải sợi đay bình thường nhất, màu tóc là màu nâu, thoát nhìn thì là một cô gái bình thường nhất.

“Xảy ra chuyện gì?” Vệ binh nhìn cô, cau mày nói, “Trên sổ hộ khẩu nhà các người không có tên của cô ta.”

“.....” Sổ hộ khẩu? Không ngờ thế giới này lại có thể có thứ đó sao?

“A, là như vậy.” Lohr giải thích, “Trước đây không lâu chú thím tôi ở quận Luke đều qua đời, em họ tôi là một cô gái không thể tự chăm sóc tốt bản thân mình, nên chúng tôi liền đưa cô ấy về đây.”

“Em họ?” Quận Luke, hẳn là nằm ở phụ cận biên giới quốc gia, nhưng vùng ấy xa xôi như vậy liệu có người không?

“Vâng.” Chàng trai biểu hiện tố chất tâm lý rất mạnh, nói dối không cần nhấp trước: “Tất cả khách hàng ở đây đều có thể làm chứng, lúc trước chúng tôi vì đi đến đó, đóng cửa cửa hàng một thời gian ngắn.”

“Đúng, tôi có thể làm chứng cho cậu ta.”

“Tôi cũng thế.”

“Đúng vậy, đã lâu không được ăn món ăn yêu thích, đã muốn đập cửa nhà bọn họ luôn rồi.”

Theo một mặt nào đó mà nói, lời nói của Lohr cũng không hẳn là lời nói dối, quả thật chú thím của cậu ta đều đã qua đời, cũng thật sự để lại một cô con gái, bọn họ cũng thật sự muốn dẫn theo cô bé kia quay về, tiếc là đường như cô ta lại không quá tin tưởng vào bác trai bác gái nhà mình đã nhiều năm không gặp, trên đường đi đã bỏ trốn cùng với tình nhân rồi.

Vợ chồng Jess rất đau lòng sau đó lại nhặt được Mạc Vong có “Màu tóc giống họ”. Chàng trai nhớ rõ ràng, lúc ấy gặp Van Purcell đã ngất xỉu ở bên khe suối nhỏ*, tóc nâu rối bù xù, hai mắt nhắm chặt, cả người tràn đầy dấu tích ẩm ướt của nước, trông cực kỳ nhếch nhác, nhưng mà, người tình mắt đều có thể nhìn ra, quần áo trên người cô không phải là loại hàng mà người thường có thể mua, nước da mềm mại mà không phải gia đình bình thường có thể nuôi được như vậy.

*Bên trèm ghi là đầm nước, không biết tại sao xuống đây lại thành khe suối

Vốn định sau khi cô tỉnh lại sẽ hỏi một chút về thân thế của cô, nhưng ai biết cô lại “Không thể nói cũng không biết viết chữ”, ngoại trừ mẹ ra, thật ra thì ba cha con họ đều không tin lời cô nói là thật, vì vậy mà Andy cũng có địch ý với cô ấy, nhưng cả Lohr và cha mẹ đều cảm thấy, cô gái này không phải người xấu. Hơn nữa, cho là lừa gạt bọn họ thì cũng chẳng được chỗ tốt gì không phải sao? Mặc dù bọn họ tốt số ở trên đất Vương Thành, nhưng cũng chỉ là dân chúng hạ đẳng trong đó thôi.

Có thể là đại tiểu thư bỏ nhà ra đi chứ?

Không phải trong kịch bản đều viết như vậy sao?

Chẳng qua là, loại cô gái nhỏ vào đời không sâu này, nếu như gặp phải người xấu thì liền đi đời, có trời mới biết sẽ gặp phải những chuyện đáng sợ gì. Cho nên, bọn họ nghĩ ra một kế, để cho cô trở thành em họ Van Purcell, mang cô về.

Cô là đối tượng bị lòng bất?

Chớ có nói đùa, mặc dù không rõ lai lịch của cô gái này, nhưng lần đầu tiên bọn họ gặp mặt ở bên khe suối, nếu như tóc của cô có màu khác, có thể nhìn ra ngay lập tức.

“Người đi ra đây.” Đội trưởng đội vệ binh nghe lời mọi người, chẳng ừ hừ gì cả, chỉ há há cảm, nói với cô gái.

Cô gái coi như ngoan ngoãn gật đầu, đặt khay thức ăn trong tay lên tủ, nhanh chóng đi ra.

“Tên họ?”

“Van Purcell.” Lohr trả lời thay cô.

“Không phải hỏi người.”

“Cô ấy không nói chuyện được.”

“..... Không nói được.”

“Đúng vậy.”

Hướng ánh mắt về phía đội trưởng đội vệ binh, ánh mắt Mạc Vong tràn ngập thiện chí nở nụ cười, tựa như không biết đối phương đang nghi ngờ mình, chỉ chỉ cổ họng của mình, lại lấy tay làm dáng ôm trẻ con.

“Cô ấy đang nói, lúc cô ấy ra đời cũng không nói chuyện.”

“Thật không.....”

Gật đầu.

“Vây, thử uống cái này đi.” Cô gái trước mặt không hề sợ sệt chút nào, nghi ngờ trong lòng vệ binh đã hơi hơi thôi, song vẫn rất cẩn thận lấy ra từ trong ngực một Bình thủy tinh nhỏ, trong đó chứa một ít chất lỏng màu nâu.

Mạc Vong không biết nên phản ứng như thế nào, vẫn tiếp tục mỉm cười.

Lohr lại hỏi: “Cái này là?”

“Nghe nói nữ tội phạm giả mạo Ma Vương bệ hạ đã tẩy màu nhuộm tóc đen, cố gắng nhờ vào điểm này để trốn thoát tội danh.” Đội trưởng giải thích, “Nhưng chỉ cần uống nước thuốc ma lực này vào, nếu như gần đây mới đổi màu tóc, có thể lộ ra dấu vết ngay lập tức.”

“Lại có thể có nước thuốc như vậy sao?”

Chẳng biết lời cảm khái của chàng trai kích thích dây thần kinh nào của đội trưởng đội vệ binh, hẳn có chút cảm thán: “Đúng vậy, đối với người bình thường không có ma lực mà nói, thế giới ma pháp đúng là rất thần kỳ.” Nhưng lại thu lại thần sắc rất nhanh, “Đến thử xem đi.”

Tay Mạc Vong nắm mép váy hơi run rẩy, cũng may mà có làn váy che đi, cho nên không ai phát hiện sự giao động của cô.

-----Không có việc gì, cô không hề nhuộm tóc, nhất định sẽ không bị phát hiện.

Cô bước lên phía trước, hai tay đưa ra nắm lấy tóc của mình, hình như không biết nên làm sao, có chút lúng cuống nhìn đối phương, sau đó vươn nón trở và nón giữa của bàn tay phải ra, ra hiệu “Xoẹt xoẹt”.

“.....” Lần này đội trưởng đội vệ binh hiểu rõ, cô ấy đang hỏi hẳn xem có cần cắt tóc không ----- Cô gái như vậy, chắc không phải là tội phạm bỏ trốn chứ?

Hắn vung tay lên với phía sau, ngay lập tức có người đưa một cái chậu màu trắng bạc đến, trên thực tế, nó đúng là được làm từ bạc trắng, nghe nói nước thuốc ma pháp chỉ có ở trong đó mới có thể phát huy được tác dụng.

Mà một vệ binh khác lại đổ nước trong một cái hũ vào chậu, đây là nước bình thường, nhưng bọn họ tự mình mang theo nước, bởi vì lo lắng nếu mượn nước thì sẽ có người tẩy máy tay chân.

Đổ nước đến một phần hai chậu, vệ binh dừng lại, đội trưởng cẩn thận nhỏ một giọt nước thuốc màu nâu vào, rất nhanh nó đã hòa tan trong đó, không hề có lấy một gợn sóng.

Chẳng biết tự bao giờ, khách hàng đã không buồn để ý đến bữa sáng của mình nữa, rớt rít chạy lại, phía sau tiếp phía trước thường thức “Ma pháp thần kỳ”.

Hiển nhiên là loại phản ứng bình thường này khiến họ không hài lòng lắm.

“Được rồi, nhúng tóc vào trong đó giống như lúc bình thường gội đầu là được.”

Mạc Vong gật đầu lần nữa, bước lên phía trước, chậm rãi cúi người xuống, nhúng đuôi tóc vào trong đó. Khóe mắt cô luôn chú ý xem tóc trong nước có biến đổi gì không, thấy đáp án là “Không”, cô hơi thở phào nhẹ nhõm.

“Lấy tay múc nước, dội ướt toàn bộ tóc.”

Trái tim Mạc Vong vừa được buông lỏng hơn phân nửa nên cô không chút do dự làm theo lời đối phương, rất nhanh làm ướt cả đầu lẫn tóc, sau khi vệ binh quan sát cẩn thận một lúc, mới nói: “Được rồi, ngừng đầu lên đi.”

Cô gái làm theo lời, nhận lấy khăn lông mà Lohr đưa cho, nở một nụ cười cảm kích với cậu ta.

“Như vậy, đại nhân, ngài xem con bé.....” Chẳng biết thám Martha đi ra từ lúc nào, ân cần hỏi han.

“Gần đây cô ấy chưa từng nhuộm tóc, đã loại bỏ hiểm nghi.”

“Ma Thần Đại Nhân ở trên cao.” Thám Martha thở phào nhẹ nhõm, “Làm tôi sợ muốn chết.”

“Mẹ,” Lohr đứng đằng sau nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng mẹ mình, ra hiệu bà đừng nói lung tung, “Các vệ binh đại nhân sẽ không bắt nhầm người, mẹ đừng tự hù dọa mình.”

“A, a, thật xin lỗi, thật xin lỗi.....”

“Không sao.” Đội trưởng đã gặp những cảnh tượng tương tự rất nhiều lần, dù sao phụ nữ lớn tuổi lúc nào cũng không lo lắng việc này thì lại lo việc kia, bao gồm cả mẹ của hắn cũng vậy, cho nên cũng không cảm thấy chuyện này có gì kỳ quái.

Nhưng vào lúc này, người đàn ông nổi tiếng ngồi bên cạnh thấy vệ binh rất hòa ái, mạnh dạn hỏi: “Đại nhân, nước thuốc này thật sự có hiệu nghiệm sao? Gần đây tôi cũng mới nhuộm tóc, có thể thử nghiệm không?” Dù sao tội phạm bỏ trốn mà bọn họ vây bắt là phụ nữ, cho dù hắn nhuộm tóc thì cũng không phạm tội.

Đội trưởng nhìn chăm chú vào ánh mắt tò mò của mọi người, chẳng biết tại sao lại nhớ tới lần đầu tiên mình nhìn thấy dáng vẻ của binh thuốc nước này, vì vậy gật đầu một cái rất dứt khoát: “Có thể, người lại đây.”

“Được!”

Trong nháy mắt trong quán vang lên từng đợt tiếng vỗ tay.

Có người ồn ào cười nói: “Tốt lắm!”

“Ha ha ha, tôi đã nói sao không thấy đầu tóc trắng kia của người, hóa ra là nhuộm rồi.”

Trong tiếng cười vang, người đàn ông ngậm cả đầu tóc vào trong chậu, chỉ qua một lát, trong nước lại tỏa ra ánh sáng màu đỏ, người khởi xướng bị dọa đến mức ngẩng đầu lên lui về phía sau liên tục, mà không biết từ khi nào, thuốc nhuộm tóc trên đầu hắn mất đi hoàn toàn, cả người hắn nhỏ giọt nước.

“A! Quần áo của tôi! Trời ạ!” Người đàn ông kêu thảm chạy ra ngoài.

“Ha ha ha, về nhà lại phải chịu đòn.”

“Đáng đời a đáng đời!”

Mà Mạc Vong lúc này, đã hiểu được hàm ý của kẻ chủ mưu, không phải muốn lừa bắt “Kẻ già mạo”, mà là, trong đợt lùng bắt mười ngày trở lại đây không bắt được “Ma Vương”, cho nên đối phương nghi ngờ cô nhuộm tóc để che giấu thân phận. Nghĩ đến đây, cô không khỏi cảm ơn Ni Tư lần nữa, nếu như không có đạo cụ mà nó đưa cho, sợ rằng cô đã sớm bị bắt lại.

Chẳng qua, bây giờ cô đã thông qua kiểm tra thành công, nên tính là tin tức tốt chứ? Trừ phi có người nghi ngờ cô ấy hơn nữa còn điều tra sâu hơn, nếu không sẽ không có ai phát hiện ra vấn đề của cô.

Nhưng mà, như vậy cũng chỉ có thể đảm bảo tạm thời cô có thể sống an toàn ở thế giới này, những thứ có liên quan tới “Trở về”, đều không có manh mối gì cả.

Mặc dù một nhà chú Jess đối xử rất tốt với cô, cô cũng vô cùng cảm kích họ, nhưng điều này cũng không có nghĩa là cô muốn ở lại nơi này đâu.

Cô có nhà của mình.....

Có người nhà của mình.....

Mà không biết là có hi vọng hay không, ngày hôm sau, cô thông qua lời nói của khách trong tiệm biết được một tin ----- Nhà Kroos Dell tuyển hầu gái.

“Sayer, có muốn đi thử một chút không?”

“.....” Kroos Dell..... Kroos Dell..... Chẳng phải đây là họ của Esther sao?! Nói như vậy, là gia tộc của hắn? Đợi chút, sự kiện lần này có liên quan tới em trai hắn chứ? Như vậy nếu như đi nơi đó, có thể lấy được đầu mối để quay trở về hay không đây?

“Thế nào? Van Purcell.” Lohr đứng bên cạnh cô hỏi, hình như nay sau đó đã nhận ra điều gì, “Cô đừng nghe chú Lorry nói bừa, chú ấy.....”

Tiếng nói ngừng lại, bởi vì cậu đã nhìn thấy đôi mắt cô sáng lấp lánh, giống như cô muốn nói -----

“Tôi muốn đi!”

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Hầu Gái Ghét Cái Gì Nhất! Thiếu Gia Ghét Cái Gì Nhất!

Phản một

“Phạm Tái Nhĩ, con có thật sự muốn đi không?”

Buổi tối, sau khi nghe con lớn Lohr nói lại quyết định của cô, thím Martha lo lắng ra mặt.

Mạc Vong gật đầu, mặc dù cô rất không nỡ xa người một nhà này, nhưng mà, đây phương pháp trở về duy nhất mà cô nghĩ ra được vào lúc này, tuyệt đối không thể bỏ qua được. Hơn nữa..... Đã mười ngày, cô rất lo có thể bọn họ đã đi đến thế giới này, rồi lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào đó.

“Nhưng.....” Về mặt thím Martha trông lại càng lo âu hơn, bàn tay thô ráp của thím hiền lành nhẹ nhàng vuốt ve mặt tạp dề: “Quy củ của những nhà quý tộc kia rất nhiều, không cẩn thận phạm sai lầm sẽ bị trách phạt, ta thương Tiểu Phạm, vừa nghĩ tới nó có thể bị đánh ta liền.....” Nói tới đây, thím ngồi xuống một chiếc ghế bên cạnh, giờ tay lau nước mắt, thoát nhìn cực kỳ đau lòng.

Mạc Vong: “.....” Cô luống cuống cầm lấy một chiếc khăn tay đưa cho người phụ nữ vẫn luôn thật lòng đối xử tốt với cô, sau đó nôi xỏm trước mặt thím, xoa tay múa chân.

【thím đừng lo lắng, con sẽ cẩn thận.】

“Nếu cô ta không muốn đi theo chúng ta sống cuộc sống khổ sở, thì tốt nhất cứ làm theo ý cô ta đi, có gì tốt mà khuyên hay sao?”

“Andy!”

“Vốn là như vậy mà!” Chàng trai ngây thơ* rất không khách khí liếc xéo cô gái: “Lén lút, có trời mới biết cô ta đang nghĩ cái gì.”

*Nguyên văn là “Tiểu chính thái” = shotaro (anime) = những chàng trai/bé trai ngây thơ.

Jess nhẹ quát: “Câm miệng!”

Vừa thấy cha mình lên tiếng, dù cho Andy có bất mãn đi nữa, cũng chỉ có thể thành thật ngậm miệng lại, ánh mắt vẫn gắt gao nhìn chằm chằm Mạc Vong, giống đang nói ----- tôi đã nhìn thấu hoàn toàn mưu kế của cô rồi.

Mạc Vong sờ sờ mặt, cô thật sự khiến cậu ta chán ghét đến vậy sao?

Nhưng không sao, bởi vì cô cũng không có bất kỳ ý muốn tổn thương tâm lòng của người nhà này, cho nên cô chỉ cười cười với cậu ta, sau đó sẽ đòi lại một tiếng hừ nhẹ.

Nhưng vào lúc này, chú Jess lên tiếng lần nữa: “Phạm Tái Nhĩ, con có thật sự nghiêm túc không?”

Cô gái vẽ mặt thành khăn gặt đầu một cái.

“Được rồi.”

“Jess!”

“Được rồi, Martha, bà không thể can thiệp quá nhiều vào quyết định của con bé.” Jess vỗ vỗ vai vợ, “Nếu đi tuyển dụng hầu gái, ít nhất phải có váy mới, con cảm thấy thế nào?”

“A, đúng.” Thím Martha nghe xong lời này, trong phút chốc quên mất lau nước mắt, giật mình liền kéo Mạc Vong vào phòng ngủ của thím, “Thím nhớ trong ngăn kéo của thím vẫn còn một cái váy lúc thím còn trẻ, vẫn còn rất mới, con với thím thử một chút xem sao.”

Mạc Vong: “.....” Theo một ý nào đó mà nói, chú Jess am hiểu thay đổi đề tài câu chuyện đúng là thành thần luôn, thím Martha dễ bị chuyển đề tài ngay lập tức cũng thật ghê*.

*Nguyên tác là ngu ru bức = rất trâu bò, mình không biết đề là gì, mong mọi người góp ý.

Sau khi hai vị phái nữ rời đi, người đàn ông nhiều tuổi nhất tron ba người thờ dài.

“Ba.....” Lohr từ nãy tới giờ vẫn không mở miệng cuối cùng cũng không nhịn được mà nói chuyện, “Thật sự để cho cô ấy.....”

Andy vừa muốn mở miệng, dưới cái trừng mắt của cha chọn ngậm miệng ngay tức khắc.

“Lohr, con nên hiểu rõ ràng.” Jess lắc lắc đầu, “Thân phận của con bé không đơn giản.”

“Nhưng.....”

“Từ lần đầu tiên nhìn thấy con bé cha đã biết được, Phạm Tái Nhĩ không thể nào mãi mãi ở lại trong nhà chúng ta được, con bé sớm muộn vẫn muốn rời đi.”

“.....”

“Hơn nữa, ánh mắt con bé rất kiên định, cho dù chúng ta nói ‘Không’, nhất định cũng không thể ngăn cản được con bé, lại càng không giữ được nó, con đã hiểu được ý của cha chưa?”

“..... Con hiểu.”

“Rất tốt.” Người đàn ông lớn tuổi vỗ vỗ lưng con trai lớn, lại vuốt vuốt đầu con trai nhỏ, “Andy, con cũng đừng bắt hòa với Phạm Tái Nhĩ, con bé không có điểm nào không tốt với con.”

“..... Hừ.” Andy nghiêng đầu sang chỗ khác, làm bộ như không nghe thấy.

“Hừ cái gì mà hừ, đi rót rượu cho cha.” Chụp.

“Hay là để con đi đi.” Lohr bắt đầu nhìn em trai mình đang tức giận, dựa vào sự hiểu biết giữa anh em trai, thật ra anh cảm thấy em trai mình không ghét Phạm Tái Nhĩ, chẳng qua là phương thức biểu đạt hơi khác lạ một chút thôi.

Sau đó không lâu, thím Martha hào hứng đẩy Mạc Vong ra: “Mọi người mau nhìn! Đẹp không?”

Mạc Vong: “.....” Đứng như vậy mà, rất xấu hổ đó bác à? QAQ

Cô mặc trên người một bộ váy dài màu trắng, xem tầm nhìn của thời buổi bây giờ, kiểu dáng khá là có vẻ người lớn, váy không chỉ có cô áo thật cao, hơn nữa còn có ống tay áo rất dài, hoàn toàn che hết da thịt, trừ cái nơ con bướm chỗ cổ áo và đai lưng bên hông ra thì dường như không còn vật trang trí nào khác. Song..... Cô gái cẩn thận nâng váy, sờ chất liệu của nó có cảm giác rất giống với tơ lụa, mặc dù không quá chắc chắn là đúng hay không, nhưng trong khoảng thời gian cô ở đây, thật sự rất ít khi nhìn thấy những người khác mặc trang phục như thế. Hơn nữa, bộ đồ này được cất giữ cẩn thận ở chỗ sâu trong tủ, bởi vậy có thể thấy ý nghĩa của nó đối với thím Martha.

“Đẹp lắm!” Chú Jess vô cùng vui vẻ vỗ tay tăng bốc, tiện tay đẩy đẩy hai đứa con trai nhà mình.

“Ừ, đẹp lắm!”

“..... Hừ.”

Cô gái buông làn váy xuống, có chút thấp thỏm mà dùng tay là động tác ra hiệu.

【 bộ đồ này quá quý giá, con còn là..... 】

“Mặc.” Thím Martha rất nhiệt tình vỗ vỗ lưng cô, “Dù quần áo có quý giá đến mức nào, không mặc cũng lãng phí.” Nói xong, thím lại trừng mắt với hai đứa con mình, “Ai bảo chúng nó không chịu tranh giành, đều là con trai.”

Mạc Vong: “.....” Ha..... Thật ra thì cái này có liên quan gì tới không chịu tranh giành chứ?

“Ừm, hình như vẫn còn thiếu cái gì đó?” Chú Jess sờ cằm.

Lohr cũng sờ cằm “Hình như là vậy.”

Andy lại hừ khê: “Giày!”

“A, đúng rồi, một đôi giày da nhỏ màu trắng hợp với bộ váy.”

“Còn có hoa tươi cài ở đai lưng.”

“Dây cột tóc xinh xắn.”

Mạc Vong: “.....” Ra sức khoa chân múa tay.

【 không cần tệ đại như vậy.....】

“Đi, đi tìm thử xem.”

Mạc Vong: “.....”

Cô ngơ ngác nhìn chăm chú vào bóng lưng của người nhà này, cẩn thận nhấc làn váy ngồi xuống ghế đầu, vỗ ngực nhẹ, trong nháy mắt áy náy trong lòng cô lại càng lớn hơn.....

Lần xâm nhập vào “Trong lòng địch” này, nếu như nhất thời sơ suất, rất có thể sẽ mang đến nguy hiểm cho chính mình và cả người khác nữa, dù vậy..... Cô vẫn không thể bỏ qua cơ hội duy nhất này được.

Quả nhiên, cô thật sự là quá ích kỷ.

Nhưng mà, khi đó, từ lời của người kia có thể đoán được, đối phương không hề muốn giết chết “Ma Vương”, ngược lại là muốn bắt sống. Như vậy, thì cho dù có xảy ra chuyện gì, cô cũng có thể nên lấy ra vật gì đó làm đồ trao đổi, bảo vệ thật tốt người một nhà này chứ?

Không, không phải “Nên”, mà là “Phải”.

Phong cách của cô cũn không phải là lấy oán trả ơn mà!

Mấy ngày sau, Mạc Vong chuẩn bị đôi mới hoàn toàn đứng ở trong đình viện nhà Kroos Dell.

Cái gọi là Vương Đô, đại khái là lấy Vương Cung làm trung tâm hiện ra kết cấu “Hình tỏa tròn”, “Vòng” càng gần trung tâm, thân phận người ở đó càng cao quý, ngược lại cũng vậy.

Cho tới bây giờ, Mạc Vong mới phát hiện Esther thật sự có xuất thân là đại thiếu gia, ở tại nơi tắc đất tắc vàng như Vương Đô mà lại có một trang viên lớn như vậy..... Mặc dù thật ra tên kia so với “Thiếu gia” thì lại càng giống với “Gia đình nậu phu” (edit cũng không biết nó là cái gì nữa), nghĩ đến đây, cô gái có chút buồn cười, nhưng đồng thời lại lo lắng nghĩ: không biết cơ thể Esther đã khôi chưa, có Mal Đức ở đó, hẳn là không có vấn đề gì chứ?

Các loại hoa tươi mà cô không biết tên đang nở rộ trong đình viện, gió nhẹ kịlot qua, đưa tới từng đợt hương thơm ngát, Mạc Vong đứng ở chính giữa con đường rộng lớn, cơ thể cảm thấy cứng ngắc bởi vì căng thẳng, cũng may hình như những cô gái khác đều có phản ứng không khác cô mấy, cho nên trông cô không khác biệt chút nào cả. Để nhanh chóng bình tĩnh lại, cô quyết định thay đổi lực chú ý, song nhìn chung quanh hình như cũng không có cái gì tốt để hoạt động, cho nên cô lại cúi đầu quan sát.

Ngay từ lúc mới đi vào cô đã nhận ra, con đường nối liền các tòa nhà này là dùng gạch nền vô cùng lớn trải thành, mà dường như giữa chúng có rắc bụi màu vàng, dưới mặt trời sẽ phản xạ lại ánh sáng nhàn nhạt, mặc dù không biết rõ đây là chất liệu gì, nhưng cũng không gây cản trở việc cô thưởng thức cái đẹp.

“Tốt lắm, người không sai biệt lắm.” Người phụ nữ đứng trước mặt bọn họ khoảng chừng bốn mươi, người mặc trang phục nữ hầu hai màu trắng đen, băng đô trên đầu màu trắng, thoạt nhìn vẻ mặt rất là nghiêm túc, bà ra hiệu cho mấy cô gái đến sau cùng đứng ngay ngắn lại, gật đầu một cái.

“Đều ngẩng đầu lên, đứng ngay ngắn lại cho ta xem.”

Mạc Vong hít một hơi thật sâu, làm theo lời nói.

Xem ra người phụ nữ này không chỉ là “Người phỏng vấn” của vòng thứ nhất nha ----- trước tiên bà ấy đứng ở gần cửa, chỉ nhìn thoáng qua, là xác định được cô gái nào ở lại cô gái nào rời đi. Mạc Vong rất may mắn được ở lại, nhưng mà những cô gái bị loại ngay từ ánh mắt đầu tiên cho dù không hài lòng, nhưng cũng tuyệt đối không dám gây sự ở trong này.

“Ừ, cũng không tệ lắm.” Mặc dù nói như vậy, vị này vẫn nghiêm mặt như cũ, không hề có một nét cười nào trên mặt, “Tốt lắm, bây giờ các người giới thiệu mình một chút, họ tên, chỗ ở, số tuổi, am hiểu việc gì..... Nếu đã dám tới nơi này thi tuyển, bình thường đều đã làm phần việc này rồi, những điều này không cần tôi phải nhắc nhở nữa chứ?”

“Vâng.” Âm thanh đáp lại của các cô gái vang lên rất chỉnh tề, xem ra đúng là đã được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Mạc Vong: “.....” Cứu mạng! Nơi này chỉ tuyển nhân công thuần thực sao? Chưa từng nghe nói nha!

Trên thực tế..... Thật đúng là, vấn đề là, cô đọc không hiểu thôn báo tuyển dụng, cho nên liền..... Thấp nèn.

“Tôi tên là Heidy, mười bảy tuổi.....”

“Tôi tên là Mary, mười tám..... ”

Các cô gái rất có kinh nghiệm đều nhanh nhẹn lưu loát giới thiệu mình xong, rất nhanh, đến lượt Mạc Vong.

Cô lộ roi đầy mặt giờ tay lên, mở miệng, cuối cùng lại bất đắc dĩ chỉ cổ họng mình, dùng tay ra hiệu không thể.

“Người không thể nói chuyện?”

Gật đầu.

“Thế này còn tới làm hầu nữ.”

Gật đầu lần nữa.

“Trước khi có nhà đã từng nhận người làm hầu nữ chưa?”

Lắc đầu.

“Đã từng trải qua huấn luyện tương tự như vậy chưa?”

Lại lắc đầu.

“.....” Người phụ nữ sau một hồi trầm mặc, rất không khách khí nói, “Cô đến để quấy rối à?”

Mạc Vong: “.....” Ngất! Tin tưởng cô! Tuyệt đối không phải là như vậy đâu!!!

“Người đâu, mau mời vị tiểu thư này ra ngoài.”

Mạc Vong: “.....” TAT cô ra sức dùng tay ra hiệu..... Vỗ ngực.....

【tôi có thể làm được! Hơn nữa không cần trả nhiều tiền! Không trả tiền, bao ăn bao ở cũng được mà.】

Các cô gái bên cạnh cũng bị cô làm cho mất chữ A miệng chữ O.

Tiểu là người phụ nữ không hề suy chuyển chút nào, chỉ thúc giục những người làm nam cũng đang ngây người: “Nhanh lên.”

Nhưng vào lúc này, chợt có người cất tiếng hỏi -----

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Người phụ nữ vốn còn đang nhìn Mạc Vong chăm chăm nhanh chóng xoay người, nâng váy cúi người, kính cẩn chào: “Nhị thiếu gia.”

Mạc Vong: “!!!” Nhị thiếu gia! Nói như vậy..... Người đó là.....

Phần hai

Cô gái kinh ngạc nhìn về hướng truyền ra tiếng nói vừa rồi, trên thực tế, không chỉ có cô, các cô gái còn lại cũng có hành động tương tự như cô, dù sao thì vị này chính là “Chủ nhân” mà sau này các cô phải hầu hạ, huấn luyện nghiêm chỉnh tới mức nào, cũng không thể ngăn cản nổi thiên tính tò mò của các cô gái.

Bởi vì, hành động của Mạc Vong cũng không tính là đột ngột.

Hình như chàng trai đi ra ngoài từ phía sau một bồn hoa nhỏ, chàng trai mặc trường bào màu trắng thoạt nhìn cực kỳ giống với quần áo của Mục Sư mà Mạc Vong từng nhìn thấy trong một trò chơi nào đó, hình như chất liệu làm quần áo là hàng thượng đẳng, nhìn kỹ trên mặt trên còn được vẽ một ít đường vẽ màu xanh nhạt không quá rõ ràng, buộc một cái đai lưng màu bạc bên hông, buộc vòng quanh đường cong eo ếch rất đẹp.

Mà dường như là ngay từ giây đầu tiên nhìn thấy đối phương, cô đã có thể ngầm xác định, quả nhiên là em trai của Esther.

Nguyên nhân không chỉ có nó (chả biết nó là gì luôn), chàng trai đột nhiên xuất hiện này, có một đầu tóc màu trắng bạc hoàn toàn giống với anh trai anh ta..... Tại sao lại có tóc mái ngang trán rất chỉnh tề! Không chỉ có tóc mái ngay ngắn, ngay cả sợi tóc chạm vai cũng mang lại cảm giác áp đặt! (các bạn có hiểu gì không? Editor không hiểu gì hết.)

Đương nhiên, thật ra thì đối phương để kiểu tóc như vậy cũng không hề khó nhìn chút nào, thậm chí phải nói là rất tuần tú (dù sao gien của gia đình còn đang ở đó), chẳng qua khi Mạc Vong mới tưởng tượng ra hình ảnh Esther lúc còn trẻ để kiểu tóc như vậy, cả người đã không thoải mái.....

Chỉ nhìn gương mặt không thôi, thì dung mạo của người em trai này không hẳn là cực kỳ giống với Esther. Gương mặt của người sau hơi hướng nam tính hóa, vẻ mặt và khí chất càng thêm lạnh lùng, tràn đầy ý “Người lạ chớ lại gần”, nhưng chỉ cần ở gần thì sẽ phát hiện, tên kia là điển hình của người ngoài lạnh trong nóng; mà gương mặt người trước lại nhiều thêm vài phần trung tính, mặc dù cũng là vẻ mặt không chút thay đổi, nhưng lại mang đến một cảm giác vi diệu cho người khác là “Hắn chẳng qua chỉ là lười lộ ra biểu cảm”.....

Nói tóm lại, nếu như dựa vào ấn tượng đầu tiên để đánh giá, thì Esther thua chắc rồi.

Nhưng mà!

Vấn đề là! Cô chưa từng nghe nói em trai Esther lại là một người mù nha!

Không sai, trên mắt của chàng trai này buộc một sợi dây màu trắng, che đôi mắt lại thật kín.

Nhưng vào lúc này, nữ hầu trưởng đã đi nhanh lên phía trước hồi báo xong tất cả mọi chuyện. Ngay sau đó, Mạc Vong phát hiện chàng trai lại có thể nhìn về vị trí cô đang đứng rất chính xác, không phải anh ta không nhìn thấy gì sao?

“Chính là cô ta sao?”

“Đúng vậy, thưa nhị thiếu gia.”

“Có thật là người không thể nói chuyện không?”

Mạc Vong biết lời này chính là đang hỏi cô, song cô không để ý đến ngạc nhiên, vội vã gật đầu.

“Để cô ta ở lại đi.”

“Vâng.”

Vì vậy, cô trong ánh mắt hâm mộ của mọi người, được ở lại.

Trên gương mặt của cô gái xuất hiện một nụ cười tự nhiên sáng lạn, thoát nhìn có vẻ rất vui vẻ, nhưng lưng lại hơi ướt, giọng nói của người kia..... với giọng nói mà cô nghe thấy khi mới đến thế giới này, giống nhau như đúc.....

Thực sự anh ta chính là kẻ chủ mưu sao?

Ước chừng tới xế chiều, cuối cùng những nữ hầu được thuê đều từng người trở về nhà mình thu dọn đồ đạc, bởi vì bắt đầu từ ngày mai các cô sẽ phải ở lại trong trang viên này của “Chủ nhân”.

Mạc Vong có phần luyến tiếc nhà chú Jess, nhưng mà, đây là chuyện không thể nào thay đổi được, mà trong mắt phần lớn khách hàng của quán com, lại là một chuyện vô cùng tốt, bởi vì công việc của nữ hầu cũng không tính là vất vả, lương bổng lại cao.

“Tiểu Phàm, ta chỉ biết ngươi lợi hại.....”

“Ha ha ha, ra mặt đừng quên mời ta uống rượu.”

“Không phải ngươi vừa mới bảo đảm sẽ kiêng rượu sao?”

“..... A ha ha, ta sai rồi.”

“Mọi người im lặng nào.” Chú Jess gõ quỳ một cái, "Để ăn mừng Tiểu Phàm tìm được công việc, hôm nay tất cả những người chúc phúc cho con bé đều được giảm giá tám phần trăm."

Vừa dứt lời, cô gái đã bị bao vây.

Ở trong “Lễ mừng” đặc biệt như vậy, cô có chút luống cuống tay chân, cũng may tất cả mọi người đều vui lòng bỏ qua cho cô.

Ngày tiếp theo, dưới ánh mắt lưu luyến không rời của thím Martha, cô mang theo hành lý mà bọn họ mua cho cô, bước chân vào trang viên sau này sẽ là nơi cô làm việc.

Nhóm nữ hầu mới được nhận vào ba người ở một phòng, không hề có một lời nói thành kiến nào, cho dù là phòng ở của bọn họ, cũng đẹp đẽ và hoa lệ hơn phòng ngủ của binh dân nhiều rồi. Ở cùng phòng với Mạc Vong chính là Wendy và Mary giới thiệu mình trước tiên, các cô ấy là hai cô gái rất đáng yêu, đối với Mạc Vong “Chưa hề trải qua khảo nghiệm đã được nhận vào làm việc” cũng không hề có địch ý, vẫn còn rất đồng tình “Cảnh ngộ” của cô, thậm chí dạy cho cô khôn ít kiến thức thông thường của hầu nữ.

Mà ngay từ lúc bắt đầu nữ hầu trưởng đã kéo Mạc Vong đi học mấy buổi bổ túc ma quỷ, cuối cùng năng lực học tập mạnh mẽ đã chinh phục được bà, vì vậy, không quá vài ngày, bà đã để Mạc Vong đi bưng trà cho thiếu gia.

Dĩ nhiên cô gái không hề muốn đi, mặc dù nhìn và biểu hiện của đối phương, dường như cô chưa hề bại lộ, nhưng dưới sự tiếp xúc nhiều, nói không chừng sẽ xảy ra chuyện rơi vào cảnh ngộ bất hạnh.

Cô liền vội vàng lắc đầu ra hiệu, lại dùng cả tay để ra hiệu.

Tôi không được, tôi là người mới, để cho những người khác làm thôi.....

Ánh mắt của hầu ừ trưởng ôn hòa một chút, nhưng vẫn như cũ không đổi mồm miệng: “Sớm hay muộn thì cô cũng phải làm, trước tiên thử một chút xem sao.”

“.....” Tiếp tục dùng tay ra hiệu.

Tôi lại luyện tập thêm vài ngày nữa.....

“Đi nhanh đi!”

“.....”

“Nếu như làm cho thiếu gia mất hứng, ta sẽ suy nghĩ đến việc cắt com tối ba ngày của cô.”

“.....” QAQ

Cô đi..... Cô đi còn không được sao?

Tinh thể còn mạnh hơn người!

Dưới tình huống như vậy, nếu tiếp tục từ chối sẽ chỉ khiến cho người ta cảm thấy khó hiểu, cũng sẽ khiến nữ hầu trưởng đại nhân mất kiên nhẫn, cô chỉ có thể thâm roi lệ trong lòng bụng Hồng trà và đĩa điểm tâm đi tới hướng phòng ngủ của Nhi thiếu gia Anya. Kroos Dell.

“Đồng đồng đồng.....”

“Vào đi.”

Mạc Vong nghe lời mở cửa, quả nhiên, vị Nhi thiếu gia này tựa như những nữ hầu khác miêu tả, lười biếng dựa vào một đồng da lông màu trắng trên mặt đất, trước mặt có một chiếc kỷ trà hình tròn, cô gái đi đến, cẩn thận đặt đồ trên tay xuống mặt kỷ trà, sau khi xác nhận không có hoàn thành mà không có bất kỳ văng vẳng nào, cô hơi thở phào một chút đứng thẳng người, hành lễ “Động tác ưu nhã” giống như ở chỗ nữ hầu trưởng đã huấn luyện, liền muốn rời khỏi.

“Đứng lại.”

“.....” Cô gái đang hoảng đứng lại.

Động tác bụng Hồng trà trên bàn lên của chàng trai chuẩn xác, khẽ nhấp môi, ngẩng đầu nhìn về phía gương mặt của cô gái: “Cô là người cầm hôm ấy?” (nguyên văn là Tiểu Ach Ba = người cầm)

“.....” Bây giờ Mạc Vong đã biết, vị Nhi thiếu gia này không phải là hoàn toàn không thể nhìn thấy, mà là một com mắt không thấy gì, anh ta cảm thấy đeo bịt mắt thì chẳng khác gì người chột mắt, thật sự quá khó coi, vì vậy tìm chuyên gia làm dây băng bịt mắt theo yêu cầu, những người khác không nhìn thấy ánh mắt của anh ta qua nó được, mà anh ta vẫn có thể nhìn rõ ràng mọi thứ xuyên thấu qua nó. Chỉ là..... Xung hô Người Cầm này quả chối tai Này!

Mặc dù trong lòng bất mãn, cô gái vẫn rất khéo léo gật đầu.

“Tên gì?”

“.....”

Sau khi Anya hỏi xong, mới nhận ra mình vừa hỏi một câu rất ngu, nếu là người cầm, sao có thể trả lời được?

Vậy mà, ngoài dự đoán của anh ta, cô gái lại tìm tòi ở trong túi của tạp dề, rất nhanh, lấy ra một trang giấy gấp nếp, cô cẩn thận mở ra, đưa tới cho anh ta xem!

“Phàm----- Tái ----- Nhĩ?”

Gật đầu.

“Đây là tự nguoi viết?”

Gật đầu.

“Chữ xấu thật.”

“.....” Mạc Vong lệ rơi đầy mặt, đây còn không phải là vì dễ dàng giao lưu sao? Cô còn đặc biệt hỏi một người khách biết chữ trong nhà trọ, cũng xin đối phương viết ra, cô âm thầm luyện tập rất nhiều lần mới luyện được như vậy! Nữ hầu trưởng đại nhân còn khích lệ cô “Có thể nhận ra là cái gì” đấy!

Chữ xấu thì sao! Ít nhất thì cô không xấu!

“Giống y hệt như cô.”

“.....” Có thật là anh ta không biết Thuật Đọc Tâm không vậy?

Anya bổ sung nói: “Ta đang nói là lúc cô mới tới.” Anh nhớ rõ, Người Cầm này mặc váy dài màu trắng quê mùa, bên hông còn cắm một hàng hoa đại không biết hái từ chỗ nào đến, trên đầu cũng thế, mới nhìn hệt như một bồn hoa di động vậy. Anh nhất thời cảm thấy buồn cười, mới bảo Cáp Lệ giữ cô lại. Nhưng mà hôm nay nhìn lại, cô đã đổi lại băng đô đan xem hồng trắng của nữ hầu, tóc dài xõa, trên đầu cũng không cắm hoa tươi dư thừa gì cả, mặc dù không thể nói là xinh đẹp, nhưng nhìn cũng thuận mắt hơn nhiều.

Dĩ nhiên, con mắt to tròn giống như “Lên án” của cô lúc nhìn anh vẫn rất buồn cười như cũ.

“Đừng khổ sở, cô dựa vào ăn mặc, bây giờ đã không còn khó coi như vậy nữa rồi. ”

“.....” Người này thật đáng ghét, thật!

Người xấu thì sao? Ít nhất thì tâm hồn cô đẹp!!!

Chàng trai vừa nói, vừa cầm một cây bút lông vũ và một trang giấy ở một bên lên, dùng kiểu chữ hoa lệ viết tên thật to trên giấy, rất nhanh Mạc Vong đã nhận ra được, đó là chữ “Phạm Tái Nhĩ”.

Sau khi làm xong tất cả, anh ta giờ tay đưa tờ giấy cho cô: “Về sau dùng cái này giới thiệu với người khác.”

Mạc Vong vội vàng nhận lấy, cô không thể không thừa nhận, chữ viết này quả thực tốt hơn so với cô viết.

Có lẽ nười này không có đáng ghét đến như vậy?

Không đợi cô cảm ơn, đối phương đột nhiên nói tiếp: “Đưa tờ giấy kia của cô cho ta.”

Cô gái ngẩn người, ngay sau đó đem tờ giấy mình tự viết tên đưa tới, rồi sau đó chỉ thấy đối phương tiện tay vẽ thành một cục, trực tiếp ném vào sọt rác.

“Loại đồ vật sẽ ném mặt mũi gia tộc Kroos Dell này thì đừng giữ lại.”

“.....” Quả nhiên người này rất đáng ghét!

Mặc dù trong lòng đã đem người nào đó lẩn qua lật lại đánh cho mười mấy lần, Mạc Vong vẫn rất cung kính đem trang giấy trong tay gấp lại thật tốt, cất vào trong túi tạp dề lần nữa, rồi sau đó cúi chào lần nữa, dùng tay ra hiệu.

< Tôi có thể đi rồi chứ? >

“Không thể.”

“.....”

“Ta đã giúp cô viết tên, mà cô ngay cả một chút ý tưởng báo đáp cũng không có à?”

“.....” Dùng tay ra hiệu.

< Tôi có nói cảm ơn. >

“Ban này lễ phép? Cũng không có thành ý quá!” Chàng trai sờ cằm, “Dùng tiền công tháng này của ngươi thì sao?”

“.....” Tiếp tục dùng tay ra hiệu.

< Thiếu gia cậu thiếu tiền à? >

“Ta không thiếu tiền, chỉ là thích xem người khác thiếu tiền thôi.”

“.....” Này!!! Rốt cuộc là người này có bao nhiêu xấu xa hả Này!!!

“Bây giờ cô có hai lựa chọn.” Anya vừa nói, vừa dựa nằm vào thảm lông lần nữa, trực tiếp duỗi chân dài ra, bề ngoài chiếc quần có vẻ là cùng chất vải với áo khoác: “Một, tiền công cho ta; hai, đấm chân.”

“.....” Đấm gãy chân được không?

Tuy lời như thế, Mạc Vong chỉ do dự không đến một giây, liền vô cùng chân chó quỳ người xuống, bắt đầu đấm bập đùi người khác.

Mặc dù tiền công một tháng không nhiều, nhưng cô còn muốn mua một chút đồ cho nhà chú Jess, mặc dù có thể họ cũng không cần cô báo đáp, nhưng mà, cô cũng muốn biểu đạt một chút lòng biết ơn của mình trong khả năng cho phép.

Loại chuyện cao quý như này, sao có thể để bị tên khốn này làm hỏng!

Tác giả có lời muốn nói:

Nữ hầu mặc đồng phục màu trắng xen hồng vẽ mặt nghiêm túc giờ tờ giấy lên, trên đó viết chữ “Phạm Tái Nhĩ” nguyệt ngoạc xấu như gà bới.....

Chú thích tên nhân vật:

Tên em trai Esther rất đơn giản đi, ngài Chaka Mia ha ha ha ha..... Camilla là gì? Chính là hấn thanh ưu Thần Cốc hạo sử nick name a! Thần Cốc gia tri nhân vật, lớn nhất đặc sắc chẳng lẽ không đúng hai sao? Các loại bất đồng hai.....

Ta gọi là rất tùy ý, ví dụ như Esther, chính là ice, băng; Greens là grace, ưu nhã; THAIN là sun, ánh mặt trời. Saka là Sataka Gintoki dựa theo họ sakata, mà Ni Tư là bởi vì trong tiếng Nhật con chuột đọc thành Ni Tư Mễ..... Khụ khụ khụ, có phải mọi người cảm thấy tên rất dễ nhớ hay không?

ps, Ứng mõ vị hôn yêu cầu, phía dưới dâng lên bốn văn thanh ưu bề ngoài..... Nếu như có bỏ sót xin chỉ ra, cảm ơn =3=

Mạc Vong: Kuginiya Rie (nhân vật lồng tiếng đại biểu: Shana, Thần Nhạc, Louise, gặp phản Đại Hà chờ)

Thạch Vĩnh Triết: Fukuyama nhuận (nhân vật lồng tiếng đại biểu: Nô Lương Lục Sinh (tên một thức thần trong Âm Dương Sư), Lỗ Lỗ Tu, ngày một tháng tư quân tìm, phú 櫻 dừng quá (xuất từ 《 trung hai bệnh cũng muốn nói yêu thương! 》, vì vậy ta mới quyết định sử dụng hán đó a!!!)

Tô đồ đồ: Aya Hirano (nhân vật lồng tiếng đại biểu: Haruhi Suzumiya, tuyến này phương chờ)

Lâm Phong: Mamiko Noto (nhân vật lồng tiếng đại biểu: Hắc Chiêu thoải mái từ, Diêm Ma yêu chờ)

Esther: đưa niềm Long Thái Lang (nhân vật lồng tiếng đại biểu: Tezuka Kunimitsu, Byakuya Kuchiki chờ)

Greens: Athrun Zala (nhân vật lồng tiếng đại biểu: còn cần ta giới thiệu sao?)

THAIN: Daisuke Namikawa (hòa nhân vật lồng tiếng đại biểu: phong sớm bay lượn quá, Fey, Gérard chờ)

Mal đức: Giáp Phi điền tuyết (nhân vật lồng tiếng đại biểu: Fuji Syusuke, Kurapika chờ (đều là Nam Thần của ta năm đó!)

Camilla: Thần Cốc hạo sử (hòa nhân vật lồng tiếng đại biểu: hạ con mắt đất chí, gây nguyên trước khi vậy. Xích tư chinh Thập Lang chờ)

Brad • Beckham: Yuuichi Nakamura (nhân vật lồng tiếng đại biểu: Grey, tháng vịnh mây đầu, ngự hồ thần song rực chờ)

Saka: sam điền trí cùng (nhân vật lồng tiếng đại biểu: Ngân Tang ta yêu người!)

Ni Tư: tuu tìm hiểu bộ thuận một (nhân vật lồng tiếng đại biểu: tích bộ đại gia ta là người cả đời hắc phấn!)

Mục Từ Du: bờ vĩ đại phụ (nhân vật lồng tiếng đại biểu: cửu lan trụ cột, gỗ tếch từ ngựa chờ)

Lục Minh duệ: linh thôn kiện một (nhân vật lồng tiếng đại biểu: Xung Điền Tổng Tư, Rabi)

Lâm hướng quân: xanh lá sông quang (nhân vật lồng tiếng đại biểu: mọi người còn nhớ rõ đen đuôi Tinh Lan và Thương ca không? Không sai, chính là chỗ này hàng! Bị may mắn E phụ thân nam nhân!)

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Ma Vương Bộ Hạ Và Bị Bắt!

Sau đó Mạc Vong tưởng rằng đối phương sẽ tiếp tục gây khó dễ cho cô nhưng mà ngoài dự đoán của cô, sau đó Amya chỉ ở bên cạnh vừa uống trà chiều vừa đọc sách, cũng không có bất kỳ dấu hiệu tương tự nào, chuyện này làm cô âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Nhưng đáng tiếc nhất là, sách mà Amya đang lật xem, cô hoàn toàn không hiểu cũng không biết là có liên quan đến phương pháp để cô có thể trở về hay không? Không thể phủ nhận, đi đến trang viên này đã ba ngày, một chút tin tức cũng không thu hoạch được, cô cảm thấy hơi nóng này.

Cứ như vậy, "Đấm chân —— thỉnh thoảng thêm trà cho thiếu gia —— tiếp tục đấm chân" đã trở thành công việc chủ yếu của cô cả buổi trưa.

Sau hai giờ, cuối cùng người nào đó cũng hào phóng từ bi buông tha cho cô, chân dài vừa thu lại đã cong một đầu gối để lấy thế ngồi dậy: "Tốt lắm."

Cô rút tay về, cảm giác nó không còn là của mình nữa, đời này ngay cả cha mẹ cũng không được hưởng thụ cô hầu hạ như vậy, chắc, người này quá nhiên dễ dàng kết thù!

"Lực quá kém." Người nào đó nói ra đánh giá.

"..." Lực quá kém mà còn để cô đấm lâu như vậy?!

"Xem ra sau này phải để người luyện tập nhiều hơn nữa."

Nói xong những lời quá đáng như vậy, thanh niên lại phát ra mùi nhân nhạ, viết chữ gì đó lên tờ giấy in hoa trắng nõn, rồi sau đó tiện tay đưa tờ giấy đến trước mặt cô.

Mặc dù trong lòng bất mãn nhưng cô vẫn rất cung kính giờ tay nhận lấy.

"Cho người."

"..." Mạc Vong nhìn tờ giấy không thua gì đang nhìn thiên thư, nước mắt cô rơi đầy mặt, khoa tay múa chân ——

【ta không biết..】

"A, ta quên mất, người không biết chữ."

"..." Ha ha, thật sự quên mất sao?

"Không trách được chữ xấu như vậy."

"..." Chuyện đó thật xin lỗi!

"Thôi, người cầm đũa cho Cáp Lệ xem đi." Thanh niên khoát tay với cô: "Bởi vì đâm chân quá tệ, trừ người một tháng tiền lương."

"!!!" Sấm sét giữa trời quang!

Không phải đã nói đâm chân có thể giữ tiền lương hay sao? Tại sao người này có thể làm như vậy! QAQ

"A ~" Amya nâng cằm lên, vô cùng hứng thú nhìn chăm chú vào cô gái đã hoàn toàn hóa đá: "Người có gì bất mãn đối với quyết định của ta sao?"

"..." Tình hình mạnh hơn người! Bây giờ vẫn không thể vì đánh người mà bị đuổi ra được! Cô nhin! Mạc Vong cắn răng, gắng gượng lắc đầu một cái, rồi sau đó bỏ tờ giấy vào trong túi tạp dề, sau khi hành lễ, thu thập chén đĩa trên bàn xong, cô lui ra khỏi phòng.

Đi tới phòng bếp Mạc Vong phát hiện vậy mà nữ quản gia đại nhân đã chờ ở đó rồi.

Vừa thấy cô, đôi phương hơi nhú mày: "Tại sao lại đi lâu như vậy?"

Cô để khay trong tay xuống, nước mắt đầy mặt, từ trong túi móc ra tờ giấy, hai tay dâng tới trước mặt đối phương.

"Lời nhắn của nhị thiếu gia?"

Gật đầu.

Cáp Lệ không giống với những nữ hầu thuê bên ngoài, thật lâu trước đây nhiều thế hệ nhà bà đã bắt đầu hầu hạ gia tộc này, cho nên rất được trọng dụng và tin tưởng. Khi còn nhỏ, các thiếu gia tiểu thư đi học thì những người hầu tùy thân như bọn họ cũng sẽ cùng dự thính, loại chuyện biết chữ như vậy dĩ nhiên không làm khó được bà.

Bà nhận lấy tờ giấy lạnh lặn kia, sau khi xem xong, sắc mặt mặc dù không thay đổi, giọng nói lại có chút dao động: "Nhị thiếu gia sai người đâm chân cả buổi trưa?"

Gật đầu.

Mạc Vong suy nghĩ một chút, vội vàng lắc lắc đôi tay mềm nhũn, nét mặt "khổ sở", bày tỏ mình thật sự không thể đảm đương trách nhiệm nặng nề này, sau này vẫn nên đổi người khác đi... Như vậy cô dễ tìm cơ hội thăm dò trong tòa trong nhà có che giấu bí mật giúp cô trở về nhà hay không?

"Người mới làm thật sự sẽ cảm thấy khó cực, về sau luyện tập nhiều một chút sẽ cảm thấy tốt hơn."

"..." Nên nói bọn họ không hổ là chủ tớ sao?

"Như vậy đi, về sau mỗi ngày trước khi ngủ, đến phòng ta để luyện tập đâm chân."

"..." Có thể nói "không cần" không?!

Cô biết cũng chỉ có thể tưởng tượng mà thôi, xung quanh có thể nhìn thấy ánh mắt hâm mộ của những nữ hầu khác, có thể nhận được sự dạy dỗ 1V1 với nữ quản gia, thật sự là chuyện rất vinh hạnh, hơn nữa chuyện này còn vì để hầu hạ chủ nhân tốt hơn, chuyện này đồng nghĩa với việc về sau có thể có nhiều cơ hội đến gần chủ nhân hơn. Nghĩ như vậy chưa chắc là vì muốn chờ đợi cái gì mà "chim sẽ thành phượng hoàng", nhưng nếu như có thể vì vậy mà được một chức vị tốt hơn (phần lớn nữ hầu mới vào làm đều giặt quần áo, rửa chén, quét dọn, đợi đến khi được cho phép hoặc là chịu đựng bỏ ra vốn liếng, sẽ có thể làm nữ hầu ở phòng khách hoặc là nữ hầu cận thân... Công việc, tiền lương cũng sẽ càng nhiều. Mà nữ quản gia để rèn luyện sẽ cho các cô bưng trà rót nước cho thiếu gia, cho dù cơ hội nhưng cũng được coi là trước mặt chủ nhân tìm cảm giác tồn tại, cho nên trừ Mạc Vong mọi người đều rất quý trọng), hoặc là sẽ được ban thưởng một chút, ai cũng sẽ không cảm thấy phiền nếu được nhiều tiền hơn.

"Nhị thiếu gia thưởng thêm tiền tháng này cho người."

"..." Sao?

Mạc Vong kinh ngạc.

Có lẽ do sự kinh ngạc trên mặt cô quá rõ ràng, cho nên dù không ra dấu tay, nữ quản gia đại nhân cũng nhanh chóng hiểu ý cô.

"Người không biết?"

Gật đầu.

"Cũng đúng, người không biết chữ."

"..." Thật là thật xin lỗi! Cô không có học thức như vậy!!!

"Nhị thiếu gia nói mặc dù kỹ thuật của người kém, nhưng cả buổi trưa cũng không hề lười biếng, cho nên tháng này thưởng cho người gấp đôi tiền lương."

"..." Hẳn lại có lòng tốt như vậy, nói đùa sao?

Giống như nhìn thấu suy nghĩ của cô, ve mặt nữ quản gia đại nhân nghiêm nghị, vô cùng nghiêm túc nói cho những người hầu gái mới được nhận vào biết: "Mặc dù nhị thiếu gia thích nói giỡn, nhưng vô cùng khoan dung với người hầu, có một vị chủ nhân như thế này là vinh hạnh của chúng ta." Nói tới đây, bà rõ ràng là không chỉ nói riêng với một mình Mạc Vong: "Mặc kệ nhận được thứ gì từ thiếu gia, đối với chuyện đó chúng ta cũng không được có chút nghi ngờ nào chỉ có tôn kính và cảm kích, hiểu chưa?"

"Vâng ạ." Các cô gái rồi rít dừng mọi công việc lại, nâng váy hành lễ.

Mạc Vong cũng thành thành thật thật cúi đầu nâng váy, dùng thái độ vô cùng thành khẩn tỏ vẻ nhận lỗi.

"Tốt lắm, các người tiếp tục công việc đi."

"Vâng ạ." Mà gần như lúc nữ quản gia nghiêm khắc vừa rời đi, Mạc Vong bị một đám người bạn nhỏ thân mến vây xung quanh.

"Này này, Phàm Tái Nhi, thiếu gia có đẹp trai không?"

"Đúng vậy, có giống như Heidy nói, vô cùng đẹp trai hay không?"

"Tất nhiên! Không phải ngày đó các người cũng đã nhìn thấy hay sao?"

"Nhưng ngày đó nhìn thấy cách một vườn hoa, không giống các người, có thể tiếp xúc gần gũi như vậy, thật hâm mộ ~~~"

"Tính tình thiếu gia như thế nào? Có ôn hòa không?"

"Cư nhiên tặng thêm tiền công, thật hâm mộ a, lần sau bùng trà có thể đến phiên ta sao?"

Đừng quên: "....." Nàng rốt cuộc hiểu rõ vì sao kêu "Hai nữ nhân tương đương với một ngàn cái con vịt" rồi, cứu mạng!!! QAQ

Tóm lại, đều là Esther em trai sai!!!

Có lẽ là bị Cực Sinh vui duyên cớ, ngày hôm sau, đừng quên thích nghe ngóng bị phái đi quét dọn gian phòng, đừng xem công việc này nghe mệt mỏi, nhưng cái này chính là gia tộc cơ hồ mỗi ngày đều có người quét dọn, căn bản không thể nào xuất hiện "Vô cùng bẩn" tình huống, công tác của nàng nhưng mà cũng chỉ là phui bụi các loại, vừa đứng lấy tên này thăm dò xuống cái vườn.

Xuống cái quyết định này hậu, nàng liền xách theo quét dọn dùng là công cụ bắt đầu đi bộ khắp nơi, làm bộ thu thập một chút gian phòng hậu, nàng áp chế trong lòng kích động, mở ra cửa lớn của thư phòng.

Nghe nữ bộc trưởng đại nhân nói, tòa trong phòng tồn phóng Kroos Dell gia tộc đòi đòi thể thể cất giữ điển tịch, ở trong cả tòa trang viên, nó cũng coi là số một số hai gian phòng lớn rồi, bây giờ nhìn lại, lời này cũng không tính khoa trương, nhìn không giả sách, cũng không biết muốn lan tràn đến địa phương nào đi. Đừng quên có chút cảm thấy nhức đầu, nàng lại không biết chữ, nên như thế nào tìm kiếm mục tiêu đây?

Đợi chút, nàng không biết chữ, nhưng nhận thức đồ a!

Lúc tới nếu cần Ma Pháp Trận, này trở về chắc hẳn cũng là như thế, nhìn Ni Tư sách, phía trên đều có vẽ bản đồ trang phụ bản, nơi này cũng có thể sẽ có chữ?

Hơn nữa, dù là khó hơn nữa, không làm thì vĩnh viễn không có hi vọng.

Cô gái cứ như vậy vừa cho mình phòng lên sức lực, vừa nhanh chóng kiểm tra nhà dưới. Xác nhận không ai hậu, nàng đi tới lân cận một giá sách bên cạnh, quyết tâm đem làm nguyên điểm. Để xuống quét dọn công cụ, lại tiện tay phui mấy cái bụi hậu, nàng ngồi chồm hồm □, từ phía dưới cùng bên trái rút ra một quyển sách, nhanh chóng phiên động. Bởi vì gia trị nhanh nhẹn duyên cớ, tay nàng chỉ tốc độ rất nhanh, mà tìm kiếm trong đó có hay không có đồ cũng không cần phí quá nhiều thần. Dù vậy, sách của nơi này thật sự là quá nhiều, khi cô bé lật xem cái này giá sách hậu, thời gian đã không đủ để nêu đề cho nàng để lại.

Nàng tiếc nuối thờ dài, tiện tay từ thứ hai trên giá sách rút ra một quyển sách thật dày, lật nhìn mấy lần hậu, trong nháy mắt trùng lớn mắt —— phía trên này rất nhiều đồ! Vận số cư nhiên tốt như vậy?

"Rốt cuộc tìm được mục tiêu sao?"

"....." Bởi vì kinh sợ, cô gái quyển sách trên tay trong nháy mắt rơi xuống —— người nào?

Một con thình lình xảy ra vững tay ổn tiếp nhận quyển sách trên tay của nàng.

Đừng quên kinh ngạc phát hiện, hình như chính mình đối mặt bất nhất tình huống, không, ngay từ lúc nghe được âm thanh lúc nên cái này ý thức được một chút.

Che tại trong mắt dây buộc không trở ngại thanh niên như bắt được con mồi chim ưng một loại sắc bén chăm chú mà nhìn lên cô gái, tầm mắt của hắn để cho nàng như đứng đồng lửa, lại giống như cả người bị ném đến trong tuyết, lạnh được lợi hại.

Nàng theo bản năng nuốt nước miếng, há miệng, hình như muốn giải thích những thứ gì, cũng đang thời điểm ngàn quân nguy kịch nhớ tới, mình bây giờ là không thể nói chuyện.

"Kỳ quái ta cái gì thời điểm tới sao?" Thanh niên một tay bốc lên tay của cô bé cổ tay, lại gần mỉm cười nói, "Người phải không cần đoán một chút nhìn?"

"....."

"A, đúng rồi, sẽ không nói chuyện, này nháy mắt như thế nào? Nháy mắt một cái đại biểu một phút."

"....."

"Chắc, Chân Vô thú vị." Hắn khẽ siết chặt lòng bàn tay, hài lòng thấy sắc mặt của cô gái vì vậy mà đột nhiên trắng lên, "Hãy để cho ta tới nói cho người biết đáp án đi —— từ mới bắt đầu nàng ta liền ở chỗ này."

"....." Người này mặc dù lúc ban đầu liền phát hiện mình, lại chờ tính tình vẫn quan sát nàng, cho đến "Bại lộ bí mật" mới xuất hiện sao? Thật là đáng sợ.....

"Vốn là nghĩ tìm người nửa đêm bóp chân, không ngờ cư nhiên gặp lại người đây phòng tìm người, ha ha, là ở vì gây án mà chuẩn bị sao? Thật đúng là đủ cẩn thận." Lăn nữa siết chặt.

"!!!" Sắc mặt của cô gái càng thêm tái nhợt, nàng tinh tường nghe được mảnh khoé đầu khớp xương tiếng ai minh, người này..... Sẽ không đem xương tay của nàng bóp nát chứ? Coi như gia trị thuộc tính thể chất, cũng không nhịn đau quá!

Thanh niên theo tay vung lên, đem lấy nàng trực tiếp vứt xuống một bên trên đất, vẫn như cũ duy trì mỉm cười khuôn mặt thấp xuống, ngón tay linh hoạt lật ra trang sách: "Để cho ta tới xem một chút, người nghĩ tìm đến tội cùng là ——" tiếng nói của hắn sẽ ngưng.

Không rõ chân tướng cô gái ở nơi này nháy mắt, bèn nhảy cảm thấy được không khí không giống nhau.

Nếu như nói trước nàng cảm thấy đối phương là thật muốn giết mình, như vậy giờ phút này, loại này lãnh khốc cảm giác ngưng trệ tựa hồ đang dần dần biến mất.

Đừng quên ngẩng đầu lên, có chút kinh ngạc nhìn chăm chú vào thanh niên nhanh chóng lật sách động tác —— hẳn rốt cuộc là phát hiện ra cái gì?

"《 nhìn đồ biết chữ bách khoa tự điển 》..... Người là muốn học chữ viết?"

"....." Ah? Thì ra là nó là loại đồ vật này sao? Không trách được nhiều như vậy đồ..... Nhưng hình như vì vậy mà cứu nàng một mạng? Lần sau muốn càng cẩn thận hơn điểm mới có thể! Âm thầm thở phào nhẹ nhõm cô gái biết, vào giờ phút này nàng không thể ra vẻ rõ ràng "Buông lỏng" về mặt, bởi vì cái dạng này ngược lại sẽ làm cho đối phương hoài nghi, đến tội cùng nên..... Đúng rồi, uất ức!

Nàng một tay vuốt bị nắm đến đau đến phải chết cánh tay, khẽ nghiêng mặt sang bên, lộ ra một bộ không muốn nói chuyện với nhau về mặt.

Anyà về mặt cứng lại, hắn không ngờ một người hầu gái dám cùng bản thân bỏ rơi sắc mặt, chỉ là suy nghĩ thêm một chút nàng còn là mới vừa vào người mới, quá khứ tựa hồ cũng không có từ chuyện phản công tác này kinh nghiệm, có hình dạng này biểu hiện cũng là rất bình thường. Huống chi..... Hắn nhìn chăm chú vào nàng xem ra vô cùng đáng thương mảnh khoé, màu xanh tím vết ứ đọng cùng trắng nõn da thịt đối lập rõ ràng đến chỗ nào đó loại nhức mắt trình độ.

Da trắng nõn, công việc thủ pháp không quá thành thạo, rõ ràng không sao cả đã làm việc nặng, rồi lại không giống Quý tộc xuất thân, nếu không thường thức sẽ không kém như vậy, cũng sẽ không không biết chữ, đại khái cũng một vốn là điều kiện vật chất coi như không tệ gia đình thượng lưu cung chiều ra ngoài đứa bé, trong gia đạo đồ suy tàn? Rồi sau đó ra ngoài làm việc kiếm tiền? Cho nên mới đối với tiền bạc có như vậy khản cầu tâm?

Thanh niên cảm thấy mình phán đoán hết sức khít khao, hẳn một gói ngồi chồm hổm □, quơ quơ quyển sách trên tay: "Cứ như vậy muốn học chữ viết sao?" Bởi vì ngày hôm qua bị hắn cười nhạo duyên cớ?

Rồi sau đó hắn nhìn thấy, cô gái nghiêng đầu sang chỗ khác, chần chờ nhìn mình một cái hậu, khẽ gật đầu một cái.

"Lấy được câu trả lời chính xác" thanh niên gõ gõ quyển sách trên tay xác, nói: "Người xem cũng không dùng....."

Amiya chưa nói xong, đồng hồ treo trên tường đột phát vang lên, dùng quên ngẩng mắt nhìn thời gian, trong nháy mắt sắc mặt thay đổi, mau ra ngoài trở về thời gian, tiếp tục như vậy nữa sẽ bị nữ bộc trưởng đại nhân mắng!

Nàng lập tức từ dưới đất bò dậy thân, cũng không kịp vỗ vào bụi đất trên người, qua loa địa hành cá lễ hậu, liền cầm lên công cụ vội vội vàng vàng chạy ra khỏi gian phòng.

Bị đơn độc một người nhét vào trong nhà thanh niên: "....." Thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy như vậy gan lớn nữ bộc, chỉ là, là bị lời của hắn chọc giận sao? Hắn vốn là muốn nói là "Người xem cũng không dùng, bởi vì sợ rằng xem không hiểu chủ âm chữ viết, nếu quả như thật muốn học lời nói.....", nếu quả như thật muốn học lời nói?

Hắn đứng lên, chần chờ vuốt ve thật dày gáy sách, chẳng biết tại sao lại lần nữa nhớ lại cô gái tràn đầy tím bầm cổ tay cùng cuối cùng đang cầm nó chạy ra bộ dáng, giống như cho dù như vậy cũng không khóc đau rồi, không thể không chảy ra nước mắt, mà là liền mắt cũng không ướt át, không chỉ có gan lớn, tính khí còn rất bướng bỉnh.

Chỉ là, so với bởi vì một chút chuyện nhỏ liền rơi lệ cô gái, hắn ngược lại hơn thường thức một loại.

Có lẽ, nên cho nàng điểm bồi thường?

Thêm chút đi tiền công? Hoặc là.....?

Bạn đang đọc truyện *Cửu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Ma Vương Bệ Hạ Và Vòng Tay!

Edit: Nguyetvansuong

Lúc Mạc Vong trở về, quả nhiên nữ hầu trưởng đại nhân đã đang chờ cô.

Cô rút đầu một cái, chuẩn bị sẽ bị ăn chửi, nhưng lại ngoài ý muốn nghe được một tiếng như thế này: “Tay làm sao vậy?”

Cô gái ngẩn người, ngay lập tức lại có chút xấu hổ mà đưa tay trái ra, Cáp Lệ cầm lấy, một phát vén tay áo lên, các cô gái trong phòng đều nhất thời phát ra một tiếng kêu nhẹ.

“.....” May là kiến thức của nữ hầu trưởng đại nhân rộng rãi, cũng chỉ sững sờ trong chốc lát, nhưng rất nhanh bà đã ý thức được nguồn gốc của vết thương này. Trong lòng bà thầm thở dài một tiếng, vốn tưởng rằng cô bé này có thể làm việc được lâu hơn, nhưng bây giờ sợ là không thể ở lại, “Người.....”

Đúng lúc này, một nữ hầu khác vội vội vàng vàng đi vào trong phòng nói rằng: “Nữ hầu trưởng, thiếu gia có việc gấp tìm người.”

“..... Ta biết rồi.” Cáp Lệ gật đầu một cái, rồi sau đó nói với cô gái vẫn cúi đầu chịu tội như cũ: “Xương tay của người không có vấn đề gì, lấy lọ thuốc mỡ màu vàng trong hộp kia mà dùng.”

“Vâng.” Thật ra thì Mạc Vong cũng cảm iasc được cánh tay không đau như trước nữa, không phải là “Ma pháp riêng của Ma vương” có tác dụng hồi sinh đây chứ? Năng lực tái sinh thật là mạnh.....

Cáp Lệ dặn dò xong, lại chưa đi khỏi phòng ngay lập tức, chỉ nghiêm túc nhìn xung quanh căn phòng, giọng nói mang theo ý cảnh cáo: “Muốn làm nữ hầu tốt, phải biết phân biệt rõ nên biết và không nên biết, hiểu chưa?”

“Vâng.”

Mạc Vong thở phào một hơi, lời như vậy, đợi chút nữa chắc là sẽ không có ai vây quanh cô hỏi “Mười vạn câu hỏi vì sao” đâu nhỉ?

Thật sự đúng là như thế, mà còn giống như “Trong họa có phúc” nữa, có vài cô gái trước đây nhìn cô cực kỳ không vừa mắt bây giờ thấy cô thảm thương thành bộ dân này, cũng đều vây quanh, mở hộp lấy thuốc, còn có người rót nước cho cô.

Cô gái dùng ánh mắt để biểu đạt lòng biết ơn của chính mình cho từng việc, ai bảo bây giờ cô không có cách nào nói chuyện được chứ?

Nhưng ngay sau đó, cô liền phát hiện đây chính là một cái hố lớn, bởi vì dù là đau đến muốn chết cũng không thể kêu thành tiếng được!

Thật sự nữ hầu trưởng đại nhân không phải đang đào hố cho cô đấy chứ? Thuốc mỡ kia tóa ra từng mùi hương thơm mát xông vào mũi, nhưng vừa mới thoa lên vết thương, quả thật là giống như ném cả tay vào trong bếp than! Nóng nóng..... Không, nóng bỏng tay! Chỉ một lát sau, Mạc Vong đã mơ hồ ngửi thấy mùi khét từ thịt của mình.

Cô cắn một miếng lên cái tay khác, vô ý thức chảy nước mắt ra, kết hợp với bụi đất khắp người cô và cổ tay hỗn hợp ba màu xanh tím vàng, thoát nhìn quả thật cực kỳ đáng thương.

Những cô gái khác cũng liên tục hít vào một hơi, mặc dù không phải là lần đầu tiên làm công việc nữ bộc này, nhưng không có nghĩa là có thể quen thấy chuyện như vậy. Hơn nữa, có thể chọc giận chủ nhân đến mức này, sợ là cô gái này không thể ở lại nữa sao?

Nghĩ đến đây, trong mắt mọi người đều tràn đầy đồng tình.

Mạc Vong: "....." Làm sao mà đột nhiên ánh mắt của những người này trở nên tràn đầy ánh sáng của tình mẹ như vậy? Thật là đáng sợ!!!

Lại một lát sau, nữ hầu trưởng đại nhân đã trở về.

Ngoài dự liệu của mọi người, bà cũng không có tuyên bố mệnh lệnh "Đuổi Phạm Tái Nhĩ đi" của chủ nhân, chỉ là ý bảo cô gái hôm nay có thể nghỉ ngơi một ngày, ngày mai sẽ tiếp tục công việc. Mà âm thầm, người phụ nữ nghiêm túc còn nói với Mạc Vong, tiền công tháng này của cô có thể tăng gấp ba.

Mạc Vong: "....." Đây coi như là lời xin lỗi đến chậm sao? Không không không, nên hiểu là cô đã thành công lừa gạt người khác chứ? Khụ, đột nhiên áy náy trong lòng là xảy ra chuyện gì?

Ngày kế, công việc cô gái được phân phối là phải..... Đi phủi bụi thư phòng.

Sau khi Mạc Vong nghe, rất là kinh ngạc, cô cực kỳ không hiểu em trai Esther đang suy tính điều gì trong lòng, chẳng lẽ là ngày hôm qua không có đánh đủ cô, hôm nay tiếp tục..... Này này, trong lòng tên kia không biết cái này sao âm u chứ?

Chỉ là, nếu như đối phương thật sự động thủ, cô rốt cuộc có nên phản kháng hay không đây?

Cứ như vậy chịu đựng tức giận bị đánh, cô lo lắng cho mình không làm được; nhưng nếu quả như thật phản ẩu rồi trở về, ngộ nhờ bại lộ cái gì, cô không trắng nằm vùng vài ngày như vậy rồi sao?

Ôm tâm tình rối rắm như vậy, một tay cô xách theo cái chổi lông gà nhỏ, có chút do dự mà đi vào trong thư phòng.

Lần này, bên trong vẫn không có người, ít nhất thì thoát nhìn là như vậy.

Nhưng có kinh nghiệm lần dạy dỗ trước, dù thế nào cô cũng không dám lật loạn đồ. Mạc Vong đột nhiên hiểu ra, chẳng lẽ tên kia là cố ý? Biết rõ cô muốn tìm cái gì trong thư phòng, còn để cho cô đi vào, chính là vì để cho cô tiến lùi đều khó?

Cũng • quá • hư • • rồi!

Trong lúc vô tình, cảm nhận của cô đối với người nào đó đã xông phá 0 hơi lớn quan, trực bức (-1)000.

Cứ vừa rối rắm vừa phủi bụi như vậy, không biết qua bao lâu, cô gái đột nhiên nghe được một tiếng ho nhẹ truyền đến từ sau lưng, sống lưng cô cứng lại, có ý không muốn nhìn, nhưng dù nói thế nào thì bây giờ đối phương cũng chính là người lãnh đạo cô trực tiếp. Cô chỉ có thể bắt đầu đi nhếch nhếch môi góc, xoay người, dùng cái tay lành lặn kia nhắc vẩy cung kính quý gối hành lễ.

"Ừ..... Lại tới quét dọn?"

Mạc Vong: "....." Gật đầu.

—— giả bộ cái gì đây?! Chuyện này chính là ngươi phân phó đấy chứ?!

Amiya: "....." Cái người hầu nữ này là đang khi dễ hần sao? Thật đúng là tất cả cảm xúc đều hiện lên ở trong mắt..... Dĩ nhiên, cô đoán cũng không sai, nhưng hần làm sao lại cảm thấy khó xử như vậy chứ? Ánh mắt của hần lần nữa rơi vào trên tay của cô gái, phát hiện chỗ vết thương đang bị tay áo thật dài che lại, hần nhíu mày, theo bản năng đưa tay ra, "Ngươi....."

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, cô gái đột nhiên nhảy bèn mà xoay người, chui ra từ trong khuỷu tay của hần chạy trốn sang một bên, một tay giữ cái chổi lông gà nhỏ, bộ dáng phòng ngự.

Mạc Vong: "....."

—— hồng bét, hồng bét, tinh thần quá khẩn trương, phòng vệ quá rồi!

Amiya: "....." Anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái tái nhợt cùng vẻ mặt khẩn trương, con ngươi đen nhánh không nháy mắt nhìn chăm chăm cô, cánh tay cầm "Vũ khí" khẽ run, giống như tiện tay làm xong đánh toi bởi nhanh chân chạy chuẩn bị. Nếu để cho "Chiến sĩ" như vậy ra chiến trường, quốc gia

tám phần sẽ xong đời chứ? Nghĩ đến chỗ này, hắn xì khê một tiếng, "Ngươi là thô sao?"

"....." Hà?!

"Vừa khản trương liền nhấc chân đạp người."

"....." Căn bản cô không hề đạp hắn được không? Mặc dù rất muốn đạp!

"Để cái chổi lông gà xuống, nếu không ta liền cắt tiền công ba tháng của ngươi."

"....." Hồn, hồn đàn!

Nhưng không thể không nói, uy hiếp như vậy là hết sức hữu dụng, trong lòng cô gái thầm roi lệ mà đem cái chổi lông gà đặt tới trong khe hở của giá sách, trong lúc đang làm vẫn duy trì động tác canh người.

Chàng trai có chút dờ khóc dờ cười, nếu hắn thật muốn làm cái gì, cô cầm cái chổi lông gà có thể lại có tác dụng... gì?

Hắn nói tiếp: "Vén quần áo lên."

Trong nháy mắt cô gái trừng lớn mắt: "....." Cầm thú! Người này muốn làm cái gì?

"Nghĩ gì thế?" Trên đầu chàng trai chảy xuống vài vạch đen, "Tuổi không lớn lắm, hiểu được cũng không ít."

Mạc Vong: "....." Chỉ đây lúc học trung học cơ sở thì đã học một khóa học về sinh lý vệ sinh, chú có không? Có không? Một đũa ngọc tin tưởng hôn môi là có thể sinh con, Hừ!

"Ta nói là, để cho ngươi vén tay áo lên."

Cô gái sùng sốt một chút, rồi sau đó chậm rãi kéo tay áo trái, để tránh cho thuốc mỡ bị lau đi, phía trên đã được quấn một lớp băng gạc lên, mà cảm giác nóng rực thiêu đốt này, mặc dù tốt hơn chút so với lúc ban đầu, vẫn làm cho người ta vô cùng khó chịu như cũ.

"Chính là dùng thuốc mỡ này à." Anya cười, "Có cảm giác mình đang bị nướng hay không?"

Mạc Vong: "....."

—— ngươi cho rằng là lỗi của người nào hả?!

Thanh niên lại buông tay ra: "Về chuyện ngày hôm qua —— chỉ là chưa được chủ nhân cho phép, đã ở trong thư phòng lật loạn sách, chẳng lẽ ngươi không cho là mình có lỗi?"

Mạc Vong: "....."

—— nôn, ta là nằm vùng đó! Muốn xem đồ nhất định không chiếm được ngươi cho phép được không?

—— nhưng là..... Chuyện như vậy hình như là không tốt lắm..... Dưới tình huống bình thường cô tuyệt đối sẽ không làm.

Lời tuy như thế, hay là trước tiên cô biểu hiện ra vẻ lúng túng, ngay sau đó là xấu hổ, cuối cùng cúi đầu, một bộ dáng "Ta hiểu biết rõ mình". Cô gái thầm thừa cảm thấy, lần này sau khi trở về, mình có thể điều chỉnh lại nguyện vọng thi tốt nghiệp trung học, báo loại trường đại học nghệ thuật —— kỹ năng diễn xuất bị buộc đến muốn nghịch thiên được không?!

"Rất tốt, ngươi đã biết được sai lầm của mình, ta liền bắt đất đi tha thứ ngươi đi."

"....." Ha ha, cảm ơn ngươi a!

Cô gái hết sức may mắn bây giờ đang cúi đầu, nếu không cô cảm thấy một giây sau nhất định mình sẽ bị đánh —— về mặt quá giấu cọt kéo thù hận quá!

"Vươn tay ra."

Mạc Vong thật nhanh ngẩng đầu lên nhìn đối phương một cái, cô rất muốn biết, đối phương không phải là muốn bóp vỡ tay của cô một lần nữa, mặc dù nói lẽ thường cũng sẽ không, nhưng..... Người có thể làm ra loại chuyện đó đối với anh trai ruột, thấy thế nào cũng không nên dùng suy đoán theo lẽ thường chứ?

"....." Loại ánh mắt cực kỳ cảnh giác này của cô là gì? Anya nâng trán, hắn rốt cuộc là để lại bóng ma trong lòng cô nặng hơn à?

Không đợi hắn nói những gì, nhìn đến cô gái đối diện đã run run rẩy rẩy mà đưa bàn tay ra ngoài, loại thái độ giống như "Khẳng khái hy sinh", làm cho người ta cảm thấy được bí ẩn sâu nặng từ trong đó.

Đột nhiên anh cảm thấy nếu không bắt nạt cô thì thật xin lỗi về mặt này.

Chàng trai nghĩ như thế một tay nắm lấy cổ tay của cô gái, người kia nghiêng đầu nhắm mắt theo bản năng, giống như đứa bé sợ bị tiêm, ngay một giây kế tiếp, lại kinh ngạc cảm thấy hơi thở lạnh lẽo dán chặt ở trên da thịt.

Mạc Vong vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy một chiếc vòng tay bằng băng chẳng biết xuất hiện từ lúc nào trên cổ tay.

"....." Cái này là.....

"Không cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều sao?"

"....." Thật đúng như vậy! Tay không còn nóng như trước nữa.

Amiya giống như nhớ ra cái gì đó, khoe miệng không tự chủ gọi lên vẻ mỉm cười: "Trước đây anh trai....." Lời nói ngừng lại, sắc mặt của anh ta giống như bầu trời bị mây đen che kín, khề âm trầm.

Mạc Vong: "....." Anh trai? Là Esther sao?

"Người cảm thấy rất hứng thú?" Rõ ràng mới vừa rồi sợ muốn chết, vừa nghe thấy có chuyện bất quá đã "Hăng hái tiến lên" rồi sao? Thật là hoàn toàn không thể giải thích được bản tính của phụ nữ, "Lấy tiền lương của hai tháng tới trao đổi như thế nào?"

"....." Nợ thấy!

Cũng không phải là không có hứng thú, mà là cô cực kỳ khẳng định người này là đang đùa bọn người khác.

"Chắc, nha đầu hẹp hòi." Chàng trai xì khế ra tiếng, ánh mắt lơ đãng lại đang nhìn hướng cổ tay của cô gái khi định dạng lần nữa. Lại nói, cái biện pháp này là anh trai dạy hần..... Người kia vẫn luôn là thiên tài, lại vì một Ma vương vốn không tồn tại, từ bỏ hoàn toàn tôn nghiêm và kiêu ngạo.

Tại sao lại muốn đành phải ở dưới người khác đây?

Anh ấy không nên ngẩng nhìn người khác, mà nên được người khác ngẩng đầu nhìn anh ấy.

Nếu như là lời của hần, rõ ràng có thể đứng ở trên đỉnh tất cả mọi người.

Cô gái nhảy bèn cảm thấy hình như không khí nơi đó có gì đó không đúng lắm rồi, cô rụt rụt người, lạng lẽ lui về phía sau.

Chàng trai cũng bèn nhảy ngẩng đầu nhìn cô: "Người chạy cái gì?"

"....." Ha ha, đương nhiên là sợ người này giết người diệt khẩu rồi...!

Amiya cảm thấy rất thú vị, người này lúc thì to gan lúc thì nhát gan, thật không biết điểm ranh giới ở nơi nào, hần duỗi ngón tay ra, điểm nhẹ một chút dưới vòng tay trên cổ tay cô gái. Người kia kinh ngạc thấy, không ngờ trên đó lại nở ra một đóa hoa tươi, cánh hoa bằng băng nhụy bằng băng, rõ ràng rành mạch, trông rất sống động, thoát nhìn quả thật không giống như là tượng đá mà giống như là thật sự tồn tại.

Nhưng chàng trai lại bất mãn nhú nhú mày, đưa một ngón tay ra nghiền nát bông hoa.

Nếu như là anh trai nhất định có thể làm tốt hơn được, dù sao anh ấy mới được xem như là người thừa kế chính thống của gia tộc.

Mạc Vong: "....." Cô đi! Người này có bệnh tâm thần à? Khí thế trên người lúc nóng lúc lạnh, cô cũng bị cảm luôn rồi được không?!

Cô đang rối rắm, đối phương đột nhiên đưa tay ra chỉ lần nữa, lần này, vòng tay không nở hoa tiếp, ngược lại trên đó lại lan tràn ra không ít hoa kiêu đường vân. Hần vừa gõ nhẹ, vài chỗ có băng liền phát ra một tiếng vang nhẹ, hóa thành vô số mảnh vụn tiêu tán ở trong không khí, một vòng tay hình bông hoa đột nhiên hiện ra ở trước mắt cô gái.

"Cứ như vậy đi." Amiya coi như hài lòng gật đầu, "Còn thù lao, tiền công tháng sau của ngươi thuộc về ta."

"....." Này! Lại chẳng có ai cầu xin hần làm cái này!

Chàng trai vung tay lên: "Đi, mang trà cho ta."

"....."

"Cho ngươi mười phút, mỗi một phút ra ngoài lại trừ tiền công một tháng."

Vừa dứt lời, cô gái liền nâng váy chạy nhanh ra ngoài, trong lòng thầm mắng: Biến thái! Biến thái!! Biến thái!!!

Chàng trai ở lại tại chỗ không tự chủ hắt hơi một cái.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 117: Ma Vương Bộ Hạ Và Thánh Thú! Ma Vương Bộ Hạ Và Việc Quét Dọn!

Phản một

Cũng may bây giờ cô có người bạn nhỏ rồi, nhìn thấy cô đã như vậy còn bị ngược đãi, em gái Heidy dịu dàng dễ thân cận trực tiếp bùng trà đến cửa giúp cô, Mạc Vong cảm động nhận khay trà từ tay cô, nước mắt lưng tròng.

"Ngoan nào... Ngoan nào." Heidy vỗ đầu cô, nhẹ nhàng nói: "Phàm Tái Nhi, chúng ta là nữ hầu, bất luận thế nào cũng không nên đối nghịch với chủ nhân, người hiểu lời ta nói không?"

Mạc Vong gật đầu, thật sự cô không có làm trái, đáng tiếc... Không giải thích được mà!

Đợi đến lúc cô cố gắng dùng một tay giữ thăng bằng khay trà, đi vào thư phòng thì phát hiện tên kia đã làm ổ trong đồng chấn lông ấm áp, nghiêng người đọc sách, bên cạnh hắn đặt một bộ bàn ghế có kiểu dáng và màu sắc khá cũ kỹ, đồ đạc phía trên được xếp vô cùng chỉnh tề, nhìn thế nào cũng thấy không giống phong cách của người này.

Khoan đã, nếu như không phải là phong cách của người này... Chẳng lẽ là bàn ghế Esther đã từng sử dụng hay sao?

Vừa nghĩ như vậy, trong nháy mắt cảm giác không khỏe đã biến mất rồi.

Cô vừa suy nghĩ lung tung, vừa quỳ xuống, đặt đồ trên khay xuống bàn thấp.

"Không tệ, không bị trễ."

"..."

"Làm tốt được thưởng, cái này cho người."

Cô luống cuống tay chân, muốn dùng cái tay lành lặn kia nhận lấy đồ hắn ném tới nhưng cuối cùng lại thất bại, cái vật đó mạnh mẽ đập trúng đầu cô, lăn một vòng vào trong váy. Vô cùng im lặng! Lúc này cô mới phát hiện đây là một vật làm bằng thủy tinh màu đen hình thoi.

Mạc Vong tò mò cầm lên, lật qua lật lại nhìn mấy lần, mặc dù thật xinh đẹp nhưng mà hắn cho mình cái này để làm gì?

"Nên nó xuống mặt đất."

"..."

"Thế nào?"

Cô yên lặng dùng tay ra hiệu.

【 Muốn tôi đập vỡ rồi người sẽ trừ tiền công của tôi hay sao? 】

Về mặt Anya "Người còn thật sự dám nói", cười lạnh: "Nếu người có thể đập bể nó, ta sẽ trả lại tiền công tháng trước cho người."

【 Thật? 】

"Thật."

Nhận được khích lệ tinh thần Mạc Vong phấn chấn, giơ tay lên đập mạnh viên thủy tinh xuống đất, chỉ nghe một tiếng "Lạch cạch!"

Bể nát.

Mạc Vong nắm quyền, GJ!

Anya: "... Bể, bể nát??? Rốt cuộc người này có bao nhiêu sức lực???"

Mạc Vong: "... Ra đầu."

【 Không phải là tôi đã làm sai chuyện gì chứ? 】

"... Người cảm thấy thế nào?"

【 ... Tôi không biết, là thiếu gia kêu tôi đập. 】

"..."

【 Đó là thứ rất quý trọng hay sao? 】

Amya nâng trán: "Không, cũng không phải rất quý trọng."

Mạc Vong thở phào nhẹ nhõm.

"Người làm công miễn phí cho ta khoảng ba năm có lẽ có thể mua được."

"..." Đây!!! Cô cũng biết chính mình bị bắt mà! QAQ

"Đó là thủy tinh Ký Ước, bên trong đã được ta truyền ma lực vào, chỉ cần hơi dùng sức gõ nhẹ có thể kích phát nó."

【 Sau đó? 】

"Nó sẽ phát ra hình ảnh đã được truyền vào trước đó."

"..." Đầu đĩa phiên bản Ma giới? Thật tiên tiến!!

"Đáng tiếc, đã bể."

"..."

【 Thật xin lỗi... 】 Nhưng mà căn bản không phải là lỗi của cô đúng không? Vì sao cô phải nói xin lỗi?

"Thôi." Amya khoát tay, không biết từ nơi nào lại lấy ra một viên thủy tinh giống vậy: "Nếu như lần này lại bể, người sẽ phải làm không công cho ta năm năm để đền bù."

Mạc Vong: "...". Đây đây, cứ tăng giá trên trời như vậy thật sự là không có vấn đề gì sao?

Tuy nói như thế cô vẫn là rất tò mò cầm lấy thủy tinh, cẩn thận từng li từng tí đập nhẹ xuống mặt đất, ừ, không có phản ứng, đập một cái nữa, lại đập một cái nữa, a! Có phản ứng!

Hình ảnh một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi xuất hiện tại trước mắt cô, mà trong tay của cô ấy đang cầm một quả táo, vừa nói "Quả táo" ở sau lưng sẽ hiện lên một chuỗi ký tự ma văn.

Cái này là...

"Àm ỉ muốn chết... Sang bên kia học đi." Amya vừa nói vừa tiện tay vứt giấy bút vào trong ngực cô.

Mạc Vong không thể không đứng lên, đi tới cái bàn mà người nào đó chỉ, không thể không nói, thật ra đối với những vật dụng Esther đã dùng qua cô cảm thấy rất hứng thú.

"Ai cho người ngồi lên đó?"

"..."

—— không phải người sao?!

"Ta để cho người ngồi dưới gầm bàn."

"..." Cô đi!!!

Cô rất giận, hung tợn làm mặt quỷ với hắn rồi sau đó như một làn khói chui xuống dưới mặt bàn, không học thì uống phỉ!

Người nào đó bị nhìn bằng ánh mắt khinh bỉ: "...". Lá gan gan của cô vẫn rất lớn, hay là do chủ nhân như hắn không đủ uy hiếp? Hắn tự hỏi...

Những ngày kế tiếp, vì để trở về nhà mà cô nỗ lực, chăm chú học tập chữ viết ở Ma giới, so với việc học tiếng anh còn nỗ lực hơn, dĩ nhiên, đây là chuyện không thể cùng so sánh. Học không tốt tiếng anh chưa chắc sẽ chết người, học không tốt cái này... Thật đúng là có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Bất tri bất giác, cô đi tới thế giới này cũng đã hơn một tháng rồi.

Về bọn Esther, vẫn như cũ không có tin tức.

—— Có phải đã quên mất cô rồi hay không?

Mỗi khi có suy nghĩ thế này thì cô luôn dùng sức lắc đầu một cái, cô biết mình không nên nghi ngờ bọn họ, cũng giống như cô đang cố gắng, bọn họ cũng nhất định đang cố gắng làm cái gì đó.

Mặc dù không thể đặt toàn bộ hi vọng lên người khác, nhưng cô cũng vô cùng nguyện ý, kiên nhẫn chờ đợi.

Mà trên thực tế, suy đoán của cô cũng không có sai lắm so với thực tế, mà vấn đề duy nhất chính là _____

"Rốt cuộc cũng tích góp đủ ma lực rồi!!!" Trên tay Thạch Vĩnh Triết cầm đầy kẹo que, ngồi ở ghế dựa ven đường, liên tục thở dốc.

Một lát sau, Esther cầm một cái túi rỗng đi đến: "Chúc mừng." Nhân tiện đưa cây kẹo que cuối cùng trong túi ra: "Muốn ăn để bổ sung thể lực không?"

Thạch Vĩnh Triết: "... " Cậu yên lặng gọt kẹo trong tay lên: "Ta thấy tụi nó đã muốn nôn rồi có được hay không?"

"Cực khổ rồi."

"Chắc, tên ngu ngốc đó, đợi đến lúc bắt được cô ấy, nhất định phải dạy dỗ thật tốt một lần!"

Mặc dù trên mặt Esther không có một chút thay đổi, trong mắt lại thoáng qua ý cười, ý tứ vô cùng rõ ràng —— Esther hoàn toàn không nghĩ là thiếu niên ở trước mắt mình có thể đắc thủ.

"Đi, trở về thôi."

Thạch Vĩnh Triết vừa nói vừa đứng lên, nâng cằm với hắn, mặc dù cũng coi như là quen biết rất lâu với cái người tên là "Esther" này nhưng vẫn không tính là quen thuộc, nhưng dù như vậy, vì phải đến cái nơi gọi là "Ma giới" để đón người nào đó bị mất tích, bọn họ không thể không hợp tác.

Dưới tình huống không có Ma vương muốn mạnh mẽ mở được lối đi thông tới Ma giới, phải có một người có năng lực "Không gian".

Bốn vị Thủ Hộ Giả bên đó và ba con thánh thú của cậu, tất cả đều không phù hợp, cho nên, mọi người gửi gắm hi vọng vào con thánh thú thứ tư cậu sẽ triệu hồi.

Vấn đề nằm ở chỗ cậu mới vừa triệu hồi thánh thú mới, ma lực hoàn toàn không đủ.

Ước chừng nỗ lực khoảng ba ngày, mắt thấy danh tiếng của mình trong lòng những đứa trẻ càng ngày càng thối, thậm chí xuất hiện cả "lời khen" "tên trộm kẹo che mặt vô sỉ", cuối cùng cậu cũng hoàn thành công việc cực khổ tích lũy ma lực.

Không sai, ba ngày!

Trong lúc đó, Mạc Vong đã ở Ma giới chờ đợi suốt một tháng.

1-10.

Tất cả mọi người đều không biết, thời gian ở thế giới này và Ma giới không giống nhau.

Mạc Vong và Thạch Vĩnh Triết không biết cũng rất bình thường.

Mà Thủ Hộ Giả và Thánh Thú cũng là lần đầu tiên tới thế giới này, cho nên không có phương pháp trực quan so sánh hai thế giới với nhau.

Trời xui đất khiến mới tạo ra "Bi kịch" như vậy.

Ngày thứ tư, lời nguyện trong cơ thể Esther được Mã Nhĩ Đức hoàn toàn tiêu trừ.

Cùng ngày này, Thạch Vĩnh Triết thành công triệu hoán ra thánh thú có năng lực không gian —— một con chim nhỏ tên là "Yoja".

Hình như nó rất nổi danh, bởi vì Brad và ba người... Không đúng, ba thú vậy mà đều biết nó, hơn nữa khi phát hiện là thánh thú này, trong nháy mắt mấy người rớt rớt như rụng bộ lông bình.

"Trời ạ! Tại sao lại là người này!"

"Saka ta cái gì cũng không thấy... Cái gì cũng không thấy!"

"Chắc, thật là tình huống bất bất nhất."

Bởi vì cố gắng triệu hồi một lần nên sức cùng lực kiệt, Thạch Vĩnh Triết không biết nói gì, mồ hôi đầm đìa ngồi dưới đất, có chút không hiểu, hỏi: "Các

ngươi bị sao vậy? Thánh thú này không phải là một con chim sao?"

"Là một con chim?"

Cả người có lông tơ màu vàng, con chim lông xù giống như lặp lại lời nói cậu nói để nghiền ngẫm, trong lúc sững sờ, Thạch Vĩnh Triết có loại ảo giác —— con chim này có loại khí thế của “ma quỷ”. Không đợi hắn phân biệt được nguyên nhân, câu thứ hai của đối phương đã truyền đến ——

"Tiểu tử, ngươi muốn chết như thế nào?"

"Sao?"

Thạch Vĩnh Triết chưa nói dứt lời, đột nhiên con chim kia giống như hỏa tiễn màu vàng nhắm vào cậu đánh tới, miệng còn hô to: "Giết!!!"

"Gì vậy? A!!!"

"A!"

"A a!"

"A a a!!!"

...

Trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng liên tục vang lên tiếng kêu thảm thiết, ba con thú không quá phúc hậu chấp tay, cùng nhau chui xuống gầm giường trong phòng ngủ.

Mấy người cách vách nghe thấy tiếng la hét liên miên không dứt, vô cùng tò mò.

"Dừng giả đại nhân đang làm cái gì?"

"Luyện giọng để triệu hồi?"

"Ừm, có thể."

"Mặc dù nghe không rõ, nhưng hình như có vẻ rất lợi hại."

...

Thạch Vĩnh Triết đáng thương, cứ như vậy bị "Người bạn nhỏ" của chính mình đụng đầu, hoa mắt, ngất đi.

Sau đó, cuối cùng cậu cũng biết vì sao những tên kia muốn trốn người này, bởi vì nó được gọi là "Cuồng chiến đấu", mỗi ngày chuyện thích làm nhất chính là đi tìm cái thánh thú khác, sau đó đánh nhau.

Đối phương nói chuyện, nó sẽ nói người ta đang giễu cợt mình, liều lĩnh giết.

Đối phương không nói lời nào, nó sẽ nói người ta không coi mình ra gì, liều lĩnh giết.

Đối phương phản kháng, nó sẽ nói người ta đang gây hấn với mình, liều lĩnh giết.

Đối phương không phản kháng, nó sẽ nói người ta miệt thị mình, liều lĩnh giết.

Nói tóm lại, mọi người trong nhóm thánh thú, gặp phải người này gần như cũng chỉ có hai kết cục:

Một, chủ động bị đánh.

Hai, bị động bị đánh.

Phần hai

Mặc dù người này... Không, con chim này có chút bạo lực, nhưng nó chính xác là thuộc tính "Không gian", đây cũng là nguyên nhân người này bách chiến bách thắng, cứ tưởng tượng mà xem, thật vất vả mới đánh được người này, nó "Vèo ——" một cái dịch chuyển không gian, lại xông ra từ rốn của ngươi hay từ cúc hoa của ngươi, chỉ cần một chiêu "ngàn năm giết địch"... Không đúng, là liều lĩnh giết! Kết quả... Diễm sát.

Một đêm, sau khi bồi vị đại gia này đánh nhau mười mấy chiêu, cuối cùng Thạch Vĩnh Triết cực khổ có được khẳng định của "Người bạn nhỏ": "Không tệ, có thể đấu ngang nhau."

Vì để duy trì phần "Hữu tình" khó có được này, Yoja đại gia nguyện ý trợ giúp cậu một lần.

Nhưng mà mặc dù có năng lực phá vỡ không gian, nhưng lối đi giữa hai thế giới cũng không phải dễ dàng mở ra như vậy, phải làm tốt công tác chuẩn bị, xây dựng một cái “cửa” mới có thể đi lại được. "Cửa" chỉ là tên gọi mà thôi, trên thực tế, chờ đến lúc chân chính làm xong thì nó cực kỳ giống một cái vòng tròn vô cùng lớn, đủ để cho mọi người đứng vào.

Mà công tác chuẩn bị này lại tốn thêm ba ngày.

Vào đêm ngày thứ bảy, lòng mọi người đã sôi nổi như lửa đốt, rốt cuộc bước lên con đường tiến về Ma giới.

Đối với những người khác mà nói, đây chỉ là việc trong bảy ngày nhưng đối với Mạc Vong mà nói lại là việc xảy ra trong bảy mươi ngày.

Vào ngày thứ tư, khi Thạch Vinh Triết đã có thể triệu hồi thánh thú mới, cũng chính là lúc Mạc Vong đến Ma giới được bốn mươi ngày.

Trải qua hai mươi ngày học trái học phải, bây giờ cô đã có thể viết được phần lớn những ký tự đơn giản rồi, cô chưa bao giờ nghĩ tới, mình lại có thiên phú về ngôn ngữ như vậy, bởi vì đối với cô, học tiếng anh thật sự rất cực khổ. Vốn không ôm hy vọng gì, kết quả đến cô cũng nghi ngờ có phải mình đã mở ra được ô khóa trí não hay không? Quả thật giống như là trước đó đã tiếp xúc với chữ viết của Ma giới rồi chỉ tạm thời quên đi —— có lẽ đời trước cô thật sự là người của Ma giới?!

Mà càng làm cho cô kinh ngạc là ngữ pháp của Ma giới lại không có sự khác biệt quá lớn thế giới của cô, chuyện này không thể không nói là một niềm vui ngoài ý muốn.

Hoặc là nói, áp lực càng lớn tiến bộ càng nhanh?

"Tiến bộ rất nhanh." Rất dễ nhận thấy, tốc độ học tập của cô khiến Anya cũng có chút kinh ngạc: "Trước kia thật sự nguoi chưa tiếp xúc qua chữ viết?"

Cô lắc đầu, cô xác định trí nhớ của mình không bị đứt gãy, mà trong đó cũng không tồn tại bất kỳ thông tin gì chứng tỏ đã học qua chữ Ma giới, cuối cùng cô chỉ có thể viết lên giấy một câu.

【Có thể đời trước tôi là một Đại Văn Hào! 】 Trừ cái đó ra không có cách khác để giải thích.

Anya xem chút nữa đã phun ra một ngụm trà, hắt ho nhẹ hai tiếng, không biết nói gì đành nói: "Nguoi thật sự rất tự tin."

【Ha ha. 】

Trải qua khoảng thời gian tiếp xúc này, Mạc Vong và Anya đã chung đụng với nhau rất tự nhiên. Cô cảm thấy tên trước mắt cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng của mình, nhưng lại thật sự có một vẻ mặt lạnh lẽo, có mấy lần trong lúc vô tình cô từng nhìn thấy hắt lộ ra vẻ mặt âm trầm, làm người ta vô cùng kinh ngạc.

Nhưng căn cứ theo lời nói trong lúc vô tình hắt lộ ra, cô lại cảm thấy hắt đối với Esther cũng không phải không có cảm tình, hoặc có thể nói ngược lại, tình cảm giữa bọn họ có thể nói là vô cùng tốt, vậy tại sao hắt lại làm ra loại chuyện đó với anh trai của mình đây?

Hoàn toàn không hiểu!

Hay là, hắt căn bản không muốn để cho cô hiểu.

Cô cảm thấy đối phương chỉ coi mình như một món đồ chơi nhỏ tinh xảo, lúc rảnh rồi thì đến trêu chọc hai cái, nói thật, cô rất ghét loại cảm giác này nhưng cũng rất rõ ràng, chuyện này mặc dù nguy hiểm cũng là cơ hội, ví dụ như cô có thể nhân cơ hội học xong chữ viết, ví dụ như cô được phép xem toàn bộ sách trong thư phòng.

Trước khi đánh mất “tư cách bị trêu chọc”, cô phải mau chóng tìm được phương pháp trở về, nếu không... Hậu quả sợ rằng sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Trực giác của cô ý thức được điểm này.

"!!!" Đột nhiên Mạc Vong cảm thấy đầu đau xót, cô giong hai tay ôm lấy đầu —— thời gian hai mươi ngày đủ cho tay cô khỏi hoàn toàn, nghi ngờ nhìn đối phương.

"Ngần người cái gì vậy?"

“...”

"Chép một trang 20 lần cho ta."

“...”

【Được】Nước mắt cô rơi đầy mặt, phát xít khốn kiếp!

"Thuận tiện viết thêm một bài luận văn."

【Hả???】 Cái... Cái tình huống gì đây?

"Không phải người nói đòi trước mình là một nhà văn lớn hay sao?" Anya chống cằm, lười biếng ngáp một cái, giống như rất nhàm chán nói: "Chuyện này không làm khó được người đi?"

【...Thật ra thì tôi cảm thấy có thể trước đòi tôi cũng không biết chữ.】

"Ừ, chủ đề là《 chủ nhân của ta 》, ngày mai ta muốn nhìn thấy nó."

"..." Mạc Vong học máu, tên này đã đến thế giới của cô làm thầy giáo hay sao?! Đối với đề mục viết văn sao lại quen cửa quen nẻo như thế, quả thật không khoa học!!!

"Từ từ cố gắng." Nói xong, Anya đứng lên, tiện tay vuốt đầu cô, trong nháy mắt, ngẩng đầu lên, bàn tay đã dừng lại, lại dè xướng, hung hăng vuốt vuốt —— thật là mềm mại...

Sau khi đối phương đi, cô có chút không quá thoải mái, vỗ đầu một cái, đây là coi nàng như con chó sao? Thật đáng ghét.

Nhưng mà... Loại luận văn dành cho tiểu học như thế này... Thật đúng là đã lâu không viết qua rồi.

【 Chủ nhân của tôi thứ cận bã. 】

A ha ha, cái này khẳng định là không được?

【 Chủ nhân của tôi là tên biến thái. 】

Ha ha... Ha ha... Mặc dù là lời nói thật nhưng tám phần sẽ bị đánh.

【 Của tôi... 】

Tại sao cô vô cùng muốn viết câu này? Cô là người tự do có được hay không? Làm "Chủ nhân" của người khác cái gì, vô cùng buồn nôn.

Nhưng đúng lúc này, cửa mở ra.

"Phạm Tái Nhĩ."

Nữ quân gia? Cô vội vàng nhảy dựng lên.

"Đang bận?"

【 Không, tôi không bận chút nào. 】

"Vội đi cùng ta."

【 Được! 】

Cô theo sát phía sau Cáp Lệ, có chút hiếu kỳ, khoa tay múa chân ra dấu.

【 Xin hỏi, muốn tôi làm công việc gì đây? 】

"Sửa sang lại đồ của thiếu gia."

Nhân tiện nhắc tới, bây giờ Mạc Vong đã bị cắt nhắc thành nữ hầu cận thân của Nhị thiếu gia, tiến vào phòng người hầu rất gần Anya, tiền công cũng tăng không ít. Nhưng bên cạnh đó... Hình như cũng có chút xa cách với những người khác, mặc dù đại bộ phận mọi người vẫn còn mang ý tốt, nhưng có rất ít người sẽ dùng ánh mắt khi dễ nhìn nàng. Thân là cô gái “câm”, thật rất khó giải thích với những người này —— Thật sự cô không có sử dụng bất kỳ thủ đoạn không tốt nào, mà cô cũng không thể nào bởi vì chút lời đồn đãi như thế này mà bỏ qua cơ hội về nhà.

【 Đồ của thiếu gia? 】

"Không phải Nhị thiếu gia, mà là Đại thiếu gia."

"..." Đại thiếu gia, chẳng lẽ là...

Trái tim của cô nhanh chóng nhảy lên mấy cái, thái độ cũng mất tự nhiên hơn.

Cũng may đối phương chỉ cho rằng cô quá kinh ngạc nên tỉ mỉ giải thích: "Nhị thiếu gia còn có một người anh, cũng chính là đại thiếu gia, chính là người thừa kế chính thống của gia tộc Kroos Dell."

Cô gật đầu, đột nhiên ý thức được, đi tới tòa trang viên này lâu như vậy, hình như "Chủ nhân" cô cũng chỉ gặp được Anya.

【 Những người khác đâu? 】

"Hàng năm lão gia và phu nhân đều đi du lịch trắng mặt ở bên ngoài, mà bọn họ cũng chỉ có hai người con."

"..." Thật đúng là một đôi vợ chồng siêu cấp không chịu trách nhiệm đây mà.

"Đại thiếu gia lớn hơn nhị thiếu gia bốn tuổi, có thể nói, từ nhỏ nhị thiếu gia đã được đại thiếu gia nuôi lớn."

【 ... Tình cảm giữa bọn họ rất tốt? 】

"Đó là đương nhiên, ta chưa từng nhìn thấy có anh em nào tình cảm tốt như họ." Không biết Cáp Lê nghĩ tới chuyện gì, gương mặt từ trước đến giờ luôn nghiêm túc lại nở nụ cười thật nhẹ, khiến cả người bà nhìn dịu dàng không ít: "Quả thật nhị thiếu gia coi đại thiếu gia trở thành người cha thứ hai."

Mạc Vong yên lặng chột hiểu 'Cho nên Esther mới chăm sóc người khác như thế sao?'

Nàng hơi tưởng tượng hình ảnh tên kia vừa làm cha vừa làm mẹ, trong lòng không tự chủ vui vẻ, không thể không nói, thật đúng là vô cùng chuẩn xác, chỉ là, bây giờ nghĩ lại ——

【 Vậy đại thiếu gia khi còn bé là do ngài chăm sóc sao? 】

"Đúng vậy."

"..." Ha, quả nhiên, chân tướng chỉ có một —— Esther mất thân tám phần là bị nữ quân gia đại nhân truyền cho!

"Người đang nghĩ cái gì?"

"..." Khẳng định không thể nói ra được. Cô cười xấu hổ, điệu bộ cuồng dại ——

【 Chỉ là đột nhiên ta cảm thấy rất hâm mộ. 】

"Đúng vậy, ai mà không hâm mộ đây...?" Nhắc tới chuyện này, đột nhiên nét mặt nữ quân gia trở nên phiền muộn.

Mạc Vong dùng kính nghiệm vài chục năm xem phim truyền hình của mình để bảo đảm, có j (gian tình)!

Cô suy nghĩ, khoa tay múa chân nói ——

【 Vậy tại sao tôi không thấy qua đại thiếu gia vậy? 】

"... Hắn đã rời nhà đi ba năm."

"!!!" Đây đây, tên kia lại biết bỏ nha đi bụi? Không khoa học mà!!! Thấy thế nào cũng phù hợp với tính tình của tên Amiya kia hơn chứ? Theo tính cách của Esther, tám phần là loại người bắt hắn về nhà, nhốt vào đại lao mới đúng.

"Hình như bọn họ vì một ít chuyện suy nghĩ khác nhau, một ngày nào đó đại thiếu gia đi ra ngoài rồi chưa từng trở về."

"..." Loại cảm giác phạm tội này là gì... Nếu như không phải cô xác định Esther không có việc gì, gần như nghĩ là...

【 Thật xin lỗi, tôi không nên hỏi. 】

Nữ quân gia lắc đầu: "Chuyện này cũng không phải chuyện bí mật gì." Ngay cả phu nhân cũng nói đại thiếu gia rời nhà coi như là một tin tức tốt, ít nhất hắn có thể chăm sóc bản thân thật tốt, nếu như là nhị thiếu gia... Dĩ nhiên, lời này cũng không thể dễ dàng nói trước mặt người mới. Bà khẽ thở dài: "Hiện tại chúng ta đi quét dọn, chính là gian phòng của đại thiếu gia, từ sau khi hắn đi vẫn duy trì nguyên trạng, chưa từng có bất kỳ thay đổi nào, cho nên cách đoạn thời gian cũng cần quét dọn."

Gật đầu.

"Nữ hầu vốn làm việc này, tuần trước đã về nhà kết hôn." Hơn nữa trải qua một khoảng thời gian khảo sát, cô bé trước mắt này coi như là đáng tin, mặc dù làm việc còn có chút hấp tấp nhưng phẩm chất không tệ, hướng chi... Hình như nhị thiếu gia rất coi trọng cô, để cho cô biết chút ít chuyện trong nhà cũng không có việc gì.

Lại gật đầu.

Có thể đến nhìn đã ở sao? Cảm giác thật mong đợi.

Mà kết quả của sự mong đợi không làm Mạc Vong thất vọng.

Căn phòng của Esther... Khụ, rất đặc biệt, vô cùng đặc biệt.

Căn phòng nửa trắng nửa đen, một nửa có phong cách nghiêm cẩn, một nửa có phong cách hoạt bát quý dị là chuyện gì xảy ra?

Trên giường, trên tủ, trên giá sách, trên bàn có một ít đồ chơi hình con rối là chuyện gì xảy ra?

Hình tượng của người nào đó trong lòng cô bỗng chốc sụp đổ...

Giống như hiểu nghi ngờ trong lòng cô, nữ quản gia nhẹ giọng giải thích: "Từ khi còn bé đến nay nhị thiếu gia ở chung với đại thiếu gia."

"..." Cho nên mới hình thành căn phòng đặc biệt như thế này sao?

"Công việc rất đơn giản, dọn dẹp bụi bặm và giặt giũ, phơi nắng, người có thời gian hai ngày để làm chuyện này."

【 Đã hiểu! 】

Sau khi nữ quản gia rời đi, cô chăm chú bắt đầu cuộc hành trình quét dọn của mình, vậy mà ngay lúc cô mở tủ quần áo để ôm quần áo bên trong ra kiểm tra thì lại không cẩn thận ngã cắm đầu vào trong đó.

"Ui da!" Cô theo bản năng phát ra tiếng la, ngay sau đó vội vàng che miệng của mình lại, không dám nhúc nhích trốn ngay tại chỗ đó, cho đến tóc lại khôi phục thành màu rậm nắng, cô mới thở phào một cái, ngay lúc đó, ngoài ý muốn phát hiện trên mặt đất dưới chỗ bị đầu cô đụng vào, có một khối gỗ bị lồm vào.

Mạc Vong theo bản năng duỗi ra ngón tay, nhẹ nhàng chạm một cái, trong nháy mắt khối gỗ bay lên, một cái hộp tủ nhỏ xuất hiện ở trước mắt cô, mà trong đó để một vật hình quyển sách.

Chẳng lẽ là?

Tìm cô lại gia tộc, cô vội vã cầm lấy, mở ra, vừa nhìn, tờ đầu tiên viết rõ ràng mấy chữ —— nhật ký.

Mà nét chữ... Là Esther?

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Ma Vương Bệ Hạ Và Nhật Kí – Ma Vương Bệ Hạ Và Quà Tặng

Phản một

Không thể ngờ được Esther lại viết nhật ký?

Dù sao vẫn có cảm giác thật vi diệu... Ừ, rốt cuộc từ lúc nào, hình tượng của anh ấy trong lòng cô đã trở thành thế này? Chắc chắn, ẩn dưới vẻ ngoài băng sơn của một nam bảo mẫu, anh ấy cầm bút kiểu gì đây? Khụ, không đúng!

Cô đóng quyển nhật ký trong tay lại, nguy hiểm thật, thiếu chút xíu nữa là đã vô thức mở ra xem rồi. Hơn nữa thật ra, cô rất rất muốn xem, nhưng mà chuyện này hình như không tốt lắm. Nếu như là nhật ký của một người hoàn toàn xa lạ, như vậy để tìm được manh mối, cô đã mở ra nhìn lên, nhưng nhật kí của Esther... Mạc Vong thờ dãi, xem ra đạo đức của cô cũng không đoan chánh như thế, trong rất nhiều trường hợp cô phán đoán theo cảm giác.

Mặc dù nếu hỏi anh ấy “Được xem hay không”, tám phần sẽ nhận được câu trả lời “Đó là vinh hạnh của thân”, chỉ là bây giờ thật sự vẫn là bỏ đi.

Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng áp chế nội tâm ma quỷ của mình, rồi cẩn thận từng li từng tí đặt quyển nhật kí về chỗ cũ, đang chuẩn bị hạ tám gỗ xuống thì sau lưng truyền đến tiếng nói: “Người làm gì ở đây?”

“!!!” Cô hét hoảng, đầu lại một lần nữa đụng phải tám ván gỗ kêu “Đông” một tiếng, cũng may có kinh nghiệm lần trước, cô nhanh chóng bịt miệng, lần này cô không hề phát ra âm thanh gì, chỉ là cả người giống như một quả cầu mặc quần áo vừa bước ra khỏi tủ quần áo.

Thanh niên: “...” =

Mạc Vong: “...” TAT

“Người đang làm cái gì vậy?” Anya đỡ trán, hẳn nghe nói người này đang quét dọn phòng của anh mình, cơ bản cũng hiểu ý của Cáp Lệ, nhưng lại nghĩ đến chân tay vụng về của người này nhân tiện nhìn qua một chút, ai biết dự cảm thành sự thật, cô thật sự làm cho tủ quần áo của Esther thành một mớ hỗn độn, hẳn nên đuổi cô ra khỏi nhà hay là dứt khoát chặt đứt cánh tay đây?

TAT

Nhìn ánh mắt tội nghiệp của cô, hắn cảm thấy nên cho cô một cơ hội giải thích.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Mạc Vong im lặng ra dấu.

Anya: “...” Thật là hoàn toàn không cần nghe cái lí do ngu xuẩn đó.

“Chuyện mờ ám?”

Sắc mặt Anya khê biến, tự mình đến bên tủ quần áo, vén quần áo còn trong tủ ra, quả nhiên thấy được vật mờ ám trong đó.

Cùng lúc đó, cuối cùng Mạc Vong thoát ra được từ lồng quần áo, cô đứng lên ôm lấy quần áo trên đất, nhìn người thanh niên trước mặt mình, có một loại suy nghĩ muốn đập một cước _ tinh táo, tinh táo, xúc động là ma quỷ!

Ngón tay thon dài của hắn cảm quyền nhật ký lên, xông lên nắm lấy cảm cô: “Đã xem trộm chưa?”

Mạc Vong vô cùng nghiêm túc giờ tay lên thẻ --- ---

Bởi vì Ma thần đại nhân là thần linh tồn tại chân thật trong thế giới này, cho nên lấy danh nghĩa Ma thần mà thẻ là lời thẻ cực kì đáng tin, dĩ nhiên, thật sự cô vốn không có làm chuyện gì xấu, không hề có chút chột dạ nào, không giống như người chuẩn bị xem trộm.

“Là bởi vì bị ta phát hiện nên thôi đúng không?”

“...” Cô cũng không phải hắn ta.

Anya cảm quyền nhật kí trong tay, đi vài bước rồi trực tiếp nằm trên giường mềm mại: “Đi pha trà.” Hiện tại hắn đã không có tâm tư suy nghĩ những việc khác.

Cô để quần áo đang ôm trong lòng sang một bên, xoay người đi ra ngoài _ bây giờ mặc dù việc giặt quần áo và dọn dẹp những thứ linh tinh không phải nhiệm vụ của cô nhưng xem ý Cấp Lệ, việc dọn dẹp toàn bộ căn phòng này đoán chắc một mình cô phải làm xong. Ai ai, sau khi Esther giặt đồ dùm cô nhiều như thế, cuối cùng cô phải “trả nợ” rồi sao? Ừ, nghĩ vậy thì thấy thoải mái hơn rồi.

Bởi vì có chút nguyên nhân, khi cô về tới, không thể ngờ Anya đã xem xong khoảng một nửa. Cô âm thầm cảm khái: Người này thật là một người nhanh nhẹn!

“Tại sao lâu như vậy?”

“Có người làm khó dễ người?”

Cô liên tục xua tay.

“Hả? Thật?”

Gật gật đầu.

“A, ta bắt đầu hoài nghi độ tin cậy của lời thẻ trước đó của người rồi.”

Mạc Vong: “...” Rốt cuộc người này có nói đạo lý không?

“Ừ, người không có xem trộm.”

“...” Vậy giọng điệu tùy tiện đó là loại nào loạn nào đây?

Thấy hắn ta hình như không có chuyện gì phân phó, Mạc Vong cũng quay người, bắt đầu dọn dẹp căn phòng.

Qua một canh giờ, đột nhiên Anya gọi cô _____

“Phạm Tái Nhi.”

Cô quay người về.

“Suy nghĩ của người đối với Ma Vương là gì?”

“...” Hả? Chẳng lẽ người này? Không, không phải, nhưng rốt cuộc lời của hắn ta có ý gì?

“Cũng hơn 30 năm rồi, đất nước của chúng ta chưa từng xuất hiện Ma Vương, người cảm thấy Ma Vương có cần thiết tồn tại không?”

“...” Cô không biết nên trả lời thế nào mới đúng, chẳng lẽ nói “Thật ngại quá ta chính là Ma Vương” sao?

“Sợ?”

“...” Cô chần chờ một lát rồi gật đầu.

“Bởi vì những gì ta nói?”

Lại gật đầu.

“Là vậy sao? Sau khi nghe bàn luận của mọi người, phần lớn đều có phản ứng như thế.” Anh cười nhạt thành tiếng, gõ vào quyển nhật kí trong tay: “Nếu như là anh trai ta, chỉ sợ đã lên tiếng trách mắng rồi. Dù sao, trong trái tim anh ấy, Ma Vương quan trọng hơn rất nhiều so với ta, với gia tộc này, không hồ là người được xếp thứ nhất Thủ Hộ Giả _ con chó trung thành của Ma vương.”

“...” Này, này, giọng điệu ước ao ganh tị này là sao? Chẳng lẽ thật ra hẳn ta rất thích Esther, chuyện này không thể nào...

Mạc Vong không nghĩ rằng hình như chính mình vừa mở ra cánh cửa vào thế giới mới, chuyện này cũng thật không ổn... Có kiểu thích người khác như vậy sao? Bị hẳn ta thích thật đáng thương. Cô lặng lẽ thấp nhang vì Esther, ừ, bị thừa ra một người em có tính huynh khổng, lên đường bình an!

“Về mặt muốn cười kia của người là sao?”

“Đến đây.”

“Ba, hai...”

Trong lòng cô thầm mắng: “Hitler! Benito Mussolini!” Nước mắt rơi đầy mặt mà vẫn phải bước qua.

“Vẫn vì lời nói lúc trước mà sợ sao?”

“Nhưng trước giờ lá gan của người cũng rất lớn mà.” Có lúc anh cảm thấy cô ấy thật giống mình, cũng không tồn tại cái gọi là “tín ngưỡng”, chỉ là một người thường. Anya tiện tay ném quyển nhật ký sang một bên, hứng thú hỏi: “Hồi nhỏ có nghe qua truyền thuyết về Ma vương bệ hạ chưa?”

Thật ra cô cũng không biết rõ những chuyện này lắm.

“Quê người ở nước lân cận đúng không? Ta nghe nói cách chỗ này rất xa, rất ít sách vở, hơn nữa người dân chỉ có thể học hỏi kiến thức qua lời kể của những người ngâm thơ du mục, người có từng nghe kể Ma Vương là người thế nào không?” Tính ra, hơn 30 năm... Cô còn chưa ra đời nữa đó.

Mạc Vong lại rơi nước mắt, cô biết mới là lạ đó. Nhưng mà những lúc như thế này cũng chỉ có thể phát huy trí tưởng tượng đến mức tối đa thôi, dù sao người này cực kì không thích Ma Vương, phá hoại hình tượng là được rồi đúng không?

Chân mày của cô nhíu lại.

“Phốc... Khụ! Tiếp tục....”

“...” Nhìn đi, người này đúng là thích này, có điều bôi xấu hình tượng của bản thân cảm giác thật đúng là hổng bét.

“Cái gì gọi là lỗi tai gây họa.”

Im lặng đưa lỗi tai ra.

“Thật xấu xí.”

“...” Hẳn ta cho rằng có lỗi tai thế này là lỗi của mình sao?

Qua một lúc nói chuyện phiếm, rốt cuộc người nào đó hài lòng nằm ngủ trên giường, cô thờ dài, rốt cuộc loại cảm giác như đang dỗ dành đứa bé như thế này là sao? Hơn nữa thái độ kì thị Ma Vương của người này cũng quá ngây thơ, giống như “Người đoạt anh trai của ta cho nên ta với người không đội trời chung”. Khụ, ảo giác, nhất định là ảo giác?

Bên ngoài ánh nắng vừa đủ, cô quyết định đi giặt quần áo, vừa ra đến cửa cô chợt dừng lại, để quần áo xuống, nhẹ nhàng đi tới cạnh giường, cúi người lấy chăn đắp cho người nằm trên giường___ mặc dù nghe nói người giấc không bị cảm lạnh nhưng vẫn nên quay lại làm chuyện tốt đi.

Mà cô tự nhiên không chú ý đến, đúng lúc mình cố gắng đến gần, lòng bàn tay người trên giường đột nhiên nắm chặt, đến khi cô đắp chăn xong chớp mắt người đó nhẹ thờ ra.

Nếu cô để ý, nhất định sẽ không nhẹ nhàng vỗ trán hẳn trước khi đi, tỏ vẻ “Trả thù”.

Mà Anya: “...”

_____ Anh trai.

Anya chậm rãi vươn tay sờ trán, cô ấy hành động giống anh trai như đúc.

Là trùng hợp sao?

Hay là điềm báo trước?

Cùng lúc đó, trong lối đi nhỏ không một bóng người, cô đột nhiên ngơ ngẩn, quần áo đang nắm chặt trong tay rơi xuống đất nhưng cô không phát hiện ra.

Bởi vì cô tình ý phát hiện ra, lúc giúp Anya đắp chăn thì chợt mở cửa sổ cuối cùng, cô vô tình nhìn thấy những dòng cuối trang, nội dung đại khái kể chuyện anh ấy muốn đi miếu thần đáp lại lời kêu gọi của Ma Vương, nhưng ngày ghi phía trên...

Esther sống cùng cô chỉ khoảng ba tháng thôi mà.

Tại sao lại gần ba năm?

Rất cuộc đây là...?

Trong lòng Mạc Vong dâng lên một loại suy đoán “đáng sợ”, nhưng nếu thật đúng như vậy thì hoàn toàn có thể giải thích vì sao đến tận bây giờ cũng không có ai đến tìm cô rồi.

Hai thế giới, thời gian trôi qua không giống nhau?

Chuyện đến nước này, dù có chậm lụt thế nào đi nữa cô cũng phát hiện ra chân tướng.

Cũng may nhờ cô hơi chậm, nếu như trong phòng có biểu hiện khác thường, sợ rằng nguy hiểm cũng theo đến.

Phần hai

Sau đó chừng mười ngày.

Chớp mắt cô đến thế giới này cũng khoảng hơn năm mươi ngày rồi.

Thời gian trôi qua thật nhanh làm cho người ta hoàn toàn không có cảm giác chân thật, mà chuyện cô lo lắng chính là... những thứ đã học được ở trường cô sắp quên sạch rồi. Chuyện này!!! Chuyện này giống như nghỉ hè thả ga đúng không, sau này về học tập lại vẫn được chứ? Hơn nữa nghĩ đến chuyện học bỏ tức, ngay cả tài liệu tham khảo cũng không có, thật là vô cùng cực khổ.

Mà dưới tình huống này, Mạc Vong nhận được kì nghỉ phép đầu tiên sau khi chính thức nhận “công việc”.

Nữ hầu một tháng nghỉ một lần, một lần nghỉ hai ngày, bởi vì mọi người vào cùng đợt nên không thể nghỉ phép cùng một lúc, cho nên phải dùng cách nghỉ “luân phiên”, hôm nay vừa vặn là ca nghỉ của cô và Heidy.

Cởi quần áo giúp việc ra mặc đồ hàng ngày vào, Mạc Vong nhìn mình trong gương cũng có chút không quen.

“Không mặc quần áo nữ hầu có chút không quen.” Heidy thay quần áo xong giống như có thần giao cách cảm, cảm thán nói.

"Đúng vậy." Mary đến tham gia náo nhiệt cũng nhẹ gật đầu: "Lần trước trở về cũng có cảm giác như vậy."

Mặc dù cô đã chuyển khỏi phòng ba người, nhưng tình cảm với hai người "Bạn cùng phòng" cũng không tệ lắm. Hơn nữa, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên cô ở "Ký túc xá", mặc dù thời gian không lâu nhưng lúc nhớ lại cũng vô cùng trân quý.

"Phẩm Tái Nhi, đồ của cậu đã thu dọn xong rồi sao?"

Gật đầu.

"Trước tiên có muốn đi mua ít thứ mang về không?"

Lần nữa gật đầu.

"Ừm, có muốn mua một cái váy mới hay không?"

Trên người Mạc Vong vẫn còn mặc cái váy dài trắng mà bác Tạp Toa đã đưa cho cô, không nghĩ ngờ chút nào, cảm giác lúc ban đầu của cô vô cùng chính xác, mặc dù chất liệu vải của bộ quần áo này không tệ, nhưng kiểu dáng đã sớm lỗi thời, hơn nữa tuổi cô không lớn, phong cách non nớt, thật ra mặc vào cũng không được coi là thích hợp, ngược lại càng có vẻ lớn tuổi. Anya là một ông chủ hào phóng, đương nhiên là cô có tiền mua váy, nhưng

mà...

Cô mỉm cười, lắc đầu.

Cô vĩnh viễn nhớ đến lúc bác Tạp Toa đại mụ mở ngăn tủ cao nhất, lấy nó ra đưa cho cô.

Đối với bác Tạp Toa mà nói, bộ quần áo này là một vật rất trân quý, đối với cô mà nói, nó cũng giống như vậy.

"Ừ, vậy thì quên đi, bộ quần áo này cũng thật đẹp mắt."

"Đúng vậy."

Không thể nghi ngờ gì, Heidy và Mary là những người bạn vô cùng biết quan tâm, cô có thể thành công chịu đựng qua khoảng thời gian này, cũng đều nhờ có các cô làm bạn.

Không bao lâu sau, hai người cùng nhau đến báo với nữ quản gia, rồi sau đó nắm tay nhau rời khỏi trang viên, dưới sự hướng dẫn của “thỏ địa” Heidy, Mạc Vong đã lựa chọn không ít quà tặng cho một nhà bốn người của chú Jess, khiêng bao lớn bao nhỏ "áo gấm về nhà".

"Phạm Tái Nhĩ, cậu thật khỏe."

Mỉm cười.

"Nếu như không có cậu, chắc chắn tớ sẽ không mua nhiều đồ như vậy."

"..." Đôi tay của cô xách đầy đồ không thể làm cử chỉ, chỉ có sử dụng ánh mắt tố cáo —— đây đều là lỗi của tớ sao?

"Dĩ nhiên!"

"..." Ánh mắt công kích —— thật là đau khổ, thật là quá đau khổ mà... TAT

"Ha ha, ngoan nào, ngoan nào!" Tay không xách đồ của Heidy sờ đầu cô.

Mạc Vong có chút buồn bực, vì sao tất cả mọi người thích sờ đầu của cô vậy? Không khoa học mà. Này! Khoan đã, cô đã đoán ra manh mối vì sao cô lớn lên không cao rồi? Không trách được tên Thạch Vĩnh Triết kia cao hơn cô...

Không lâu sau.

"Đến nhà tớ rồi, tớ cũng không mời cậu vào nhà ngồi, nhất định cậu cũng rất sốt ruột muốn trở về đúng không?"

Cô gãi gãi gương mặt, cười.

"Nhưng mà nhà chúng ta cách nhau không xa, lần sau mỗi lúc mời cậu đến làm khách nhất định phải đồng ý đó, tớ đảm bảo người nhà của tớ nhất định rất thích cậu."

Gật đầu.

Sau khi tạm biệt Heidy, tay Mạc Vong xách đầy đồ, trở lại cửa hàng của chú Jess, mặc dù chỉ rời khỏi ba mươi ngày, nhưng lúc này thật sự lại có cảm giác giống như đã qua rất lâu rồi. Ừ, nói như thế nào nhỉ? Trần đầy hương vị hoài niệm.

Mặc dù thế giới này không phải là cố hương của cô nhưng nếu như nhất định phải tìm một “ngôi nhà” ở chỗ này thì nơi đó chắc phải là nơi này!

Bác Tạp Toa vừa nhìn thấy cô, nước mắt đã rơi như nước lũ, chú Jess vừa cười vừa đưa cho cô một cái bánh bao nóng hổi vừa mới ra lò, Lohr bung lên một cái mâm rất giống những con bạch tuộc đen bị đóng băng thành một khối... Ô oa! Vẫn còn cử động! Ai muốn ăn bánh bao với cái này chứ? Này! Andy? Vẫn xa cách với nàng như cũ.

Tất cả mọi người đều giống trước đây.

Cô cảm thấy vô cùng an tâm.

Ngay sau đó, cô mang quà tặng đã tỉ mỉ chuẩn bị ra.

"Thuốc lá này..." Chú Jess ngửi say mê: "Mùi thật thơm..."

Vợ của chú lại có sáng ý: "Giữ lại, đến tết hãy lấy ra."

Jess: "... Không thể như vậy được. Này!

"Mẹ, Phạm Tái Nhĩ mua cho quần áo đẹp cho mẹ nè, không phải mẹ nên đi thử xem hay sao?" Lohr vô cùng sáng suốt giải vây giúp ba mình.

"Vậy làm sao được..."

"Nhanh đi, nhanh đi." Lohr vừa đẩy mình mẹ vừa nghiêng đầu, trừng mắt nhìn ba mình.

Mạc Vong nhìn chăm chú ông chú ôm bao thuốc lá nhanh chóng chạy mất, ôm bụng bật cười. Ngay sau đó, cô cầm vài cuốn sách đi tới trước mặt Andy. Cô nhớ cậu vẫn luôn muốn học chữ viết, đáng tiếc không có thời gian cũng không có ai dạy, ở thế giới này kiến thức rất đáng tiền, phần lớn sách đều được chuẩn bị cho những người có thể hiểu được ma pháp, mà người bình thường sẽ rất ít mua, dĩ nhiên, cho dù có mua cũng chưa chắc đã đọc hiểu, bởi vì người biết chữ rất ít. Mà giá một bộ sách cũng đắt vô cùng, đây là một quận xa xôi cũng là nguyên nhân ít người biết sách.

Thế giới này cũng có cách ghép vần, hình như Andy đã học cái này với người kia, trong lúc vô tình cô đã từng thấy cậu cầm nhánh cây len lén luyện tập trên mặt đất, lúc ấy còn tưởng rằng là vẽ xấu, sau khi học chữ viết rồi mới phát hiện là cái này.

Sách trong tay cô là một quyển 《 tự điển 》 và một quyển dạy học nhập môn, chỉ có hai quyển sách này đã tốn hết hai phần ba số tiền của cô. Phải biết rằng đây là do ông chủ rất rộng rãi, tháng này cô được nhận gần gấp bốn tiền lương, ngoài ra còn được ông chủ tặng thêm một ít giấy viết, cũng may là có quà tặng, nếu chỉ một mình cô cũng không đủ mua quà cho Lohr.

"..." Andy rất muốn duy trì nét mặt “không thêm đề ý” nhưng thứ đối phương đưa ra lại đâm vào chỗ mềm mại nhất trên người cậu, lúc này người cậu giống như bị mèo cào, không biết nên làm gì cho phải.

Nhận? Cứ có cảm giác đối phương lập tức sẽ cười nhạo mình.

Mà không nhận... Khát vọng trong lòng làm cậu không cách nào đưa ra lựa chọn như vậy.

Cũng may Mạc Vong chưa từng có tật xấu giầy vò người khác, chỉ hơi mỉm cười, nhét đồ vào trong tay của cậu, trừng mắt dẫu một cái.

Người này rất giống A Triết, có những lúc da mặt thật mỏng.

"... # ¥ "

"Ta nói, cảm ơn người!" Sau khi nói xong câu này, Tiểu Chính Thái đỏ mặt, ôm đồ chạy mất.

Mạc Vong: "....." Thật đúng là giống như đúc, nhưng mà người này thật sự không có quan hệ thân thích với Thạch Vĩnh Triết sao...? Khụ, hình như rất không có khả năng!

"Phạm Tái Nhĩ, cảm ơn người."

Đầu vai bị vỗ, cô mỉm cười quay đầu lại, ra dấu "Không cần khách khứa".

"Đúng rồi, quà tặng của ta đâu? Không phải là người quên mất đấy chứ?"

Cô vỗ đầu một cái, làm ra vẻ mặt kinh ngạc.

"A, ta thật quá thất vọng..." Lohr cũng làm ra vẻ mặt thất vọng.

Hai người nhìn nhau một lát, không hện mà cùng nở nụ cười.

Ngay sau đó, cô đưa một cái đồng hồ quả lắc nhỏ nhưng rất tinh xảo cho Lohr, cô nhớ rõ, mỗi lần đối phương giao thức ăn bởi vì không nắm bắt được chính xác thời gian mà cảm thấy cực kỳ phiền não, mà đồng hồ treo trong cửa hàng lại quá lớn, không thể nào mang theo bên người.

Hơn nữa đồng hồ bỏ túi lại mất hơn đồng hồ bình thường rất nhiều, bị vợ chồng chú Jess coi là “đồ dùng không nhất định phải có”, vẫn chưa từng có suy nghĩ muốn mua.

"Oa, cái này thật là tốt." Lohr cười nhận lấy đồng hồ, cẩn thận từng li từng tí mở ra, đối chiếu thời gian với đồng hồ treo trên tường: "Thời gian cũng đã được chỉnh tốt rồi?"

Gật đầu.

"Cảm ơn người, Phạm Tái Nhĩ, ta sẽ trân trọng thật tốt."

"..." Ngón cái.

"Lại nói, ta cũng có món quà muốn tặng cho người."

"Nhưng sau khi nhìn thấy quà tặng của người, đột nhiên cảm thấy tốt nhất là không nên đưa ra."

"Chắc chắn người sẽ không cười nhạo ta?"

"Cũng được." Lohr cười, đưa tay vào túi, một lát sau, móc ra một sợi ruy băng màu trắng, phía trên còn trang trí một vài bông hoa nhỏ màu đỏ. Hắn đưa tới trước mặt cô: "Cho người."

Cô không nhận lấy sợi ruy băng, chỉ ra dấu.

Nếu nói "Đắt", đương nhiên là nói tương đối mà thôi. Những ngày làm việc tại gia tộc lâu đời nhất Ma giới, ánh mắt của cô đã được mở rộng. Dựa vào tính chất, giá tiền của sợi ruy băng này đắt hơn rất nhiều so với sợi ruy băng bằng sợi dây bình thường, hơn nữa thợ làm rat ay nghề không tệ, còn có trang trí. Tất nhiên những thứ như thế này không phải là cô không mua nổi. Chỉ là, đối với tiền tiêu vặt mà chú Jess cho Lohr, để mua được sợi ruy băng này hẳn chắc phải "Tân tân khổ khổ" nghiêm chỉnh cả một năm, vừa cảm giác trở lại trước giải phóng".

"So với đồng hồ quả lắc của người thì cũng không thấm vào đâu."

"Lần trước người đi xin việc cũng không tìm thấy sợi ruy băng thích hợp, cho nên ta chỉ muốn, nhất định phải giúp người mua một cái. Hơn nữa, mua cũng mua rồi, không thể trả về, ta và Andy không cần, tuổi mẹ như vậy... Người không cảm sẽ lãng phí."

Nói đến thế này rồi, Mạc Vong không nhận thì ngược lại sẽ có lỗi lớn.

Vì vậy, cô vô cùng cẩn thận nhận lấy, mỉm cười, khoa tay múa chân nói ——

"Ừ!"

Nhưng mà cô không có nghĩ tới chỉ ngày hôm sau, cô đã vi phạm cam đoan của mình

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Ma Vương Bộ Hạ Và Sự Chịu Trách Nhiệm

Không quen.

Không thoải mái.

Không vừa lòng.

"Nhị thiếu gia, trà không hợp khẩu vị của ngài sao?"

"..."Amiya tùy ý phát tay, ý bảo cũng không phải là như vậy.

"Nhị thiếu gia, có cần mời bác sĩ đến không? Thoạt nhìn ngài có vẻ không ổn lắm."

"Cáp Lê..." Amiya khá bất đắc dĩ, nhưng do trong nhà có hai vợ chồng vô tâm, cuộc sống của hắn và ca ca gần như đều do vị nữ quân gia trước mặt này xử lý, có thể nói bà ấy cũng không khác gì người nhà. Trước mắt có thể nhìn thấy được người ở lại bên cạnh làm bạn với hắn cũng chỉ có vị người nhà này mà thôi, đương nhiên Amiya sẽ không vì loại chuyện nhỏ này mà giận giữ với bà.

"Nhị thiếu gia." Sắc mặt nữ quân gia đại nhân rất nghiêm túc, nói:"Nhẫn nại là một đức tính tốt đẹp."

"... Ta biết rồi." Đây coi như là phong cách chê cười của Cáp Lê hay sao? Amiya đỡ trán: "Làm phiền cho ta một bình trà khác."

"Vâng."

Sau khi bà đi, Amiya chống cằm, ngón tay nhẹ nhàng sờ mép tách trà —— nhẫn nại là đức tính tốt đẹp? Chắc, hắn không cần cũng không có thứ này.

Hơn nữa, thân là người làm, nghi phép cũng không biết báo cho hắn một tiếng, lá gan cũng thật là lớn, nên trừng phạt cô thế nào mới được đây? Ừ, phạt tiền lương và ngày nghỉ của cô tháng sau có được không nhỉ?

Thật là một ý kiến hay.

Amiya bị sự cơ trí của mình làm cho kinh sợ.

Cùng lúc đó, Mạc Vong đang đứng ở cạnh quầy đột nhiên rung mình một cái.

—— Chuyện gì xảy ra? Thời tiết rõ ràng rất ấm áp mà.

"Phạm Tái Nhi, sao thế?" Lohr bưng một cái mâm đầy chén bát bẩn, lo lắng hỏi.

"Khó lắm mới được nghỉ phép, người còn giúp chúng ta làm việc thật sự không có vấn đề gì sao? Có muốn ra ngoài chơi một lúc không?"

Cô lắc đầu, khoả tay múa chân nói ——

"Thật?"

Gật đầu.

"Vậy thì tốt." Lohr giống như thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó lại hỏi: "Đúng rồi, tiểu tử Andy kia cả đêm qua không ngủ đấy."

"Là cô đọc sách." Lohr buông tay, lộ ra mặt vẻ mặt bất đắc dĩ: "Mặc dù đã sớm biết nó muốn học chữ, lại không nghĩ rằng có thể say mê đến mức này."

Mạc Vong nở nụ cười, cô cảm thấy mình hoàn toàn có thể hiểu loại tâm tình này, kiến thức đúng là sức mạnh sao?

"Ta nói này Phạm Tái Nhi."

"Người... Sau này có tính toán gì hay không?"

"... Ý của ta là..." Lohr do dự một chút, hình như không biết nên mở miệng như thế nào, nhưng vẫn cắn răng hỏi một câu: "Người sẽ đột nhiên rời đi sao?" Mặc dù ba mẹ nghĩ rằng không nên hỏi thì tốt hơn, nhưng mà...

Cô sùng sốt, cô thể hiện rõ ràng như vậy sao? Sau khi suy tư một hồi, cô chậm rãi làm một cái dấu tay ——

"Vậy thì ta..."

"..." Lời này hoàn toàn không thể nào khiến người ta an tâm được có biết không? Lohr vô cùng không hiểu: "Không thể không đi sao?"

Cho dù thế giới này có tốt hơn nữa cũng không phải là nhà của cô.

"... Ta hiểu, đến lúc đó... Nhất định phải nói với chúng ta nha."

Cô dùng sức gật đầu, sau đó đột nhiên những sợi tóc rơi ra, nước mắt cô rơi đầy mặt, cúi đầu nhặt sợi ruy băng rơi trên mặt đất lên, lần thứ một vạn thừa nhận rằng mình thật sự không có thiên phú để dùng được cái này.

"... Từ hôm qua đến giờ, đây chắc đã là lần thứ mười rồi?"

"..." Đúng vậy! TAT

"Cần ta giúp một tay không?"

"..." Người tốt! QAA

Người trợ giúp và người được trợ giúp đều không biết một tý gì, trên đường phố bên ngoài cửa hàng, mọi người đang thù người ra.

Nguyên nhân chính là có người "đi lầm vào" con đường này.

Trong vòng tròn xung quanh trung tâm vương đô, mặc dù đây là khu dân cư tụ tập người bình dân nhưng cũng có thể coi là địa điểm chiếm được vị trí tốt. Ở nơi này hầu như mọi người đều cơm áo không lo, trị an đường phố không tồi. Nhưng so với cả vương đô, nơi này vẫn là nơi hạ đẳng như cũ, chỉ cần là người hơi có tiền cũng sẽ cố gắng leo đến gần khu trung tâm hơn. Mà mỗi một bước tiến, đường phố cũng càng náo nhiệt phồn vinh hơn mấy lần, cho nên nói, trừ phi là tình huống đặc biệt, chỉ có những người bình dân đã từng trải qua cuộc sống ở đây thì có rất ít quý tộc hay là phú thương tới đây du ngoạn —— Những thứ nơi này có, chỗ bọn họ ở cũng có, những thứ nơi này không có, chỗ bọn họ ở cũng có.

Mà hôm nay, tình huống hình như có sự thay đổi.

Mọi người vốn dĩ đang đi lại trên con đường này rồi rít dừng bước, tốp năm tốp ba tụ tập một chỗ, mà những người đang ở trong cửa hàng cũng rồi rít đi ra, nhỏ giọng nhưng lại náo nhiệt thảo luận.

"Nhìn đi, nhìn chiếc xe ngựa kia kìa!"

"Nhìn bề ngoài và chất lượng, ta đoán người ngồi trong đó ít nhất là một đại phú thương."

"Không, ta cảm thấy là một Quý tộc."

"Hả? Vì sao?"

"Người xem hoa văn khắc trên xe kia, rất giống gia huy trong truyền thuyết, chỉ có người có tước vị Quý tộc mới có thể có được những thứ kia đúng"

không?"

"Hình như đúng là như vậy!"

"Nhưng mà loại đại nhân vật đó tới nơi này làm gì?"

"Xuyt, hình như hướng hần đi là quán cơm nhà Jess."

Mọi người giống như đã phát hiện một việc bất quáí vô cùng lớn, ánh mắt lấp lánh nhìn chăm chú vào xe ngựa đang dừng trước lối vào tiệm cơm. Ở con đường này, mỗi ngày dân chúng đều tái diễn công việc bận rộn, mưu cầu ấm no, trên thực tế cũng không có dư thừa tiền bạc và thời gian tới hưởng thụ, thả lỏng và giải trí. Mà khi tin tức vui tai vui mắt này "Nổ tung", không thể nghĩ ngờ có thể kích thích sự ham muốn tìm tòi của bọn họ đến mức cao nhất.

Ngồi yên lặng trong xe, Amya hơi nhíu mày lại, những lúc như thế này chỗ xấu khi có cảm giác bèn nhảy đã thể hiện ra, dù chỉ là con kiến hôi, quá nhiều người tụ tập tại với nhau cũng rất ồn ào.

"Nhị thiếu gia, đến rồi ạ."

Amya do dự một chút, đương nhiên hần không có sở thích muốn bị mọi người vây xem, nhưng mà đối với chỗ ở của người nào đó, hần còn có chút hứng thú.

Sau khi suy tư một lúc, hần đáp: "Xuống xe."

"Vâng."

Xa phu mặc đồng phục vô cùng sạch sẽ nhảy xuống khỏi ghế lái, đi tới cửa bên, cung kính kéo cửa ra, độ cong lưng khom người giống như được cây thước đo qua, không quá cao mà cũng không quá thấp.

"Ở chỗ này chờ ta."

"Dạ, Nhị thiếu gia."

Một thanh niên tuổi mới bước xuống xe làm mọi người sợ hãi và kinh ngạc, Ma tộc có ma lực càng thuần túy hình như diện mạo cũng sẽ càng anh tuấn, mà những sợi tóc của hần trắng tinh như sương như tuyết không chứa một tia tạp chất, đây là chứng minh cho sức mạnh và huyết thống, dù là người không có kiến thức, cũng có thể lập tức phân biệt được —— đây là đại nhân vật.

Đáng tiếc bóng dáng của hần biến mất rất nhanh vào trong cửa hàng, chuyện này làm cho không ít người cảm thấy vô cùng đáng tiếc, có lòng muốn nhìn kỹ nhưng không ai dám tiến vào trong cửa hàng, thậm chí ngay cả đèn gần xe ngựa cũng không dám.

Bất quáí có đáng quý thì sinh mạng cũng quý hơn.

Cho nên bọn họ chỉ có thể hơi phóng đại âm thanh, ồn ào lộn xộn thảo luận với nhau ——

"Thấy không? Là một người con trai tuổi tú!"

"Đúng vậy, ta chưa từng thấy người nào đẹp trai lại trẻ tuổi như vậy."

"Nhưng tại sao mạng che mắt? Chẳng lẽ?"

"Xuyt! Ngươi muốn chết phải không?"

"Hần là tới làm gì?"

"Chẳng lẽ thức ăn nhà Jess đã nổi tiếng cả vương đô rồi hả?"

"Nếu đúng là như vậy, vậy thì thật là vinh hạnh cho cả phố chúng ta."

...

Mất thấy người bên ngoài càng ngày càng hưng phấn, tâm tình Amya cũng càng ngày càng khó chịu.

Nguyên nhân không khó nói, lúc đi vào trong phòng, chuyện đầu tiên hần nhìn thấy chính là có một người con trai đang cột tóc cho người nào đó, động tác của hần hình như sắp kết thúc, sau khi hần vuốt mấy sợi tóc trơn bóng của cô, mới lưu luyến buông ra. Nhưng đúng lúc này, cô quay đầu lại, bốn mắt nhìn nhau, nở một nụ cười xinh đẹp khác thường với hần, một sự im lặng lan tràn giữa hai người.

"Bốp!"

Cô không cẩn thận va vào cái bàn phát ra âm thanh, thể hiện cuối cùng cô cũng phát hiện sự tồn tại của người khác.

Cô không thể tưởng tượng nổi dụi dụi đôi mắt, lại dụi dụi, giống như bây giờ mới xác định người trước mắt "hình như" là hàng thật, cô vội vã khoa tay múa chân ra dấu ——

"Hừ." Rốt cuộc cũng phát hiện ra sự tồn tại của hắc ròi sao?

"..." Này này, đột nhiên có loại cảm giác kiêu ngạo này là sao? Hơn nữa người này tại sao lại chạy đến nơi này?!

"Đến đưa người trở về."

"Nghỉ phép của người kết thúc."

"Ý của người là..." Anya nguy hiểm nheo đôi mắt lại: "Lời của ta nói không được tính à?"

"..." Bệnh chó điên ẩn nấp mười năm trong cơ thể người này rốt cuộc cũng phát tác hay sao? Tại sao gặp ai cũng cắn vậy? Nhưng mà... Cô nhin! Lúc trước nhiều chuyện như vậy cũng chịu đựng được, tội gì vì vậy mà trở mặt với hắc, cô hít một hơi thật sâu, lựa chọn tạm thời thỏa hiệp.

Sắc mặt Anya hơi hòa hoãn một chút, ngay sau đó ngạo mạn nâng cằm với cô: "Tới đây, đi theo ta."

"Đừng để cho ta phải nói lần thứ hai."

"..." Mạc Vong bày tỏ chính mình thật sự rất muốn trở mặt với người này, nhưng mà nơi này cuối cùng cũng là nhà của chú Jess, thật sự ở nơi này trở mặt rất có thể sẽ mang đến phiền toái đến cho họ, hơn nữa, mang về cũng chỉ mấy bộ quần áo để tắm rửa, sau này nhờ người nào được nghỉ phép mang về giúp cô là được.

Nghĩ đến đây, cô gật đầu.

Cô nói xong, đang định đẩy tấm che quây để đi ra ngoài lại bị thiếu niên đứng bên cạnh kéo cổ tay lại.

"Phạm Tái Nhĩ, thật sự không có chuyện gì sao?" Mặc dù là lần đầu tiên đối mặt với đại nhân vật thế này, cũng đại khái đoán được thân phận của đối phương, trong lòng khá là sợ hãi, nhưng Lohr rất rõ ràng mặc dù cô bé trước mắt không có quan hệ máu mủ nhưng thật sự là người nhà của mình, hắc không thể trở mặt nhìn cô lâm vào nguy hiểm nhưng cái gì cũng không làm.

—— Mặc dù có thể cái gì hắc cũng làm không được.

Khóe mắt cô liếc nhìn thấy nét mặt người nào đó trong nháy mắt "Lại muốn phát bệnh", nhất thời trong lòng căng thẳng, cô cảm thấy rất may mắn là bây giờ bác Tạt Toa không có ở đây, bởi vì bà thật sự có thể làm ra chuyện ngăn trước mặt mình. Cô nhẹ nhàng thoát khỏi tay của thiếu niên, mỉm cười, lắc đầu.

Về mặt tên kia có hơi hòa hoãn... Rốt cuộc là tự kỷ đến mức nào?!

"Nhưng..."

Làm ơn, đừng làm rối rắm thêm nữa, nếu không theo như trực giác của cô thật sẽ có việc đó, a a a!

"... Ta biết rồi."

Mạc Vong thờ phào nhẹ nhõm, gật đầu một cái sau đó đi ra ngoài, còn chưa đi được mấy bước đã bị người khác bắt được cổ tay của cô, kéo mạnh.

Cứ như vậy, trước mắt bao người cô bị người nào đó kéo một mạch đến xe ngựa.

Ở đó dưới những đôi mắt sáng ngời đang nhìn soi mói, cô chầy hết mồ hôi lạnh. Hình như... Đại khái... Cô đã đem phiền phức đến cho nhà chú Jess? Cứu mạng!!! Cho nên mới nói, rốt cuộc người này tới đây làm gì? Đặc biệt tới cửa quấy rối hay sao? Này!!!

"Nét mặt người kia rất bất mãn là có chuyện gì xảy ra?" Anya "Đắc thắng trở về", khẽ xì một tiếng, bụng hồng trà trong xe ngựa lên, dưới kỹ thuật lái vô cùng tài tình của phu xe, mặt chén phẳng lặng không hề khác thường. Mà ngay cả người ngồi ở trong xe cũng gần như không cảm thấy rõ ràng sự chuyển động.

"..." Mạc Vong vô lực khoa tay múa chân.

"Hả?"

"Biết là tốt rồi."

"..." Hắc thật đúng là có thể diện.

"Đối mặt với chủ nhân khăng khải lại thân thiết như ta vậy, chẳng lẽ người không nên dâng hiến toàn bộ lòng trung thành hay sao?"

"..." Hả?

"Tháng sau, tháng sau sau nữa... Hủy bỏ nghi phép của sáu tháng sau."

"Đổi thành tiền công sáu tháng này gấp ba."

"..." Đây coi như là dùng lợi bức dụ (dụ dỗ, ép buộc) hay sao?

"Còn nữa..." Amya hơi nhíu nâng chân mày, đột nhiên vươn tay, nhanh chóng gỡ ruy băng trên đầu cô ra, hần nhớ rất rõ ràng cô chưa bao giờ sử dụng những thứ như thế này, hơn nữa nó còn rất mới, lúc tới vừa nhìn đã hiểu ngay. Cho dù không phải, những thứ bị bàn tay bản thiêu chạm qua cũng không cần thiết tồn tại: "Không được mang những vật bản thiêu như thế này vào nhà ta."

"..." Cách nói thật là quá đáng?

Cô chưa kịp khoa tay múa chân xong, đột nhiên nhìn thấy Amya ném vật cầm trong tay ra ngoài xe.

"..." Mạc Vong không chút nghĩ ngợi đã nhảy người lên, chuẩn bị mở cửa xe nhảy xuống nhặt về lại bị người khác kéo lại tay.

Buông ra! —— Sau khi tránh thoát không có kết quả, cô dùng ánh mắt tức giận truyền lại tin tức như vậy.

Hắn làm như không thấy chỉ cười lạnh tiếp tục nói: "Loại bình dân thấp hèn giống như vậy cũng không nên có tiếp xúc không cần thiết."

"Ta đã hỏi Cáp Lệ rồi, bọn họ cũng không phải là người nhà thật sự của ngươi."

"Lấy thân phận của bọn họ chỉ có thể sinh sống ở cái loại địa phương đó thôi. Hạ đẳng, ồn ào, không có giáo dục, bản thiêu, quả thật so con muỗi hay con kiến hôi còn muốn làm người khác..."

"Chát!"

Một tiếng vang thanh thúy cắt đứt lời Amya nói.

Hắn không thể tin nổi che má trái của mình, nhìn về phía cô gái đang vô cùng tức giận—— Cô dám đánh hắn?

Mà cô lại còn có thể bật cười, tránh thoát khỏi tay của hắn, chậm rãi khoa tay múa chân —— nói xin lỗi!

Hắn có thể trách mắng cô, khi dễ cô, tha hồ sai bảo cô, bởi vì bản thân cô có mục đích mới đến gần, từ lâu đã làm xong công tác tư tưởng chấp nhận tất cả, cũng nguyện ý nhẫn nại, vì đạt được mong ước mà trả giá cao.

Nhưng mà chuyện này không có nghĩa là cô có thể trở mặt nhìn hắn nhục mạ ân nhân của mình.

Người một nhà đó, có vàng tâm hồn xinh đẹp sáng rỡ như vàng, không hề có khúc mắc chịu chứa chấp người không có nhà, không biết đi đâu về như cô, cho cô cơm ăn, cho cô quần áo mặc, cho cô phòng để ở, thậm chí dù cuộc sống bên ngoài còn khó khăn cũng vẫn cung dưỡng cô mà không cần báo đáp.

Người như vậy, tuyệt đối không hề hạ đẳng, tuyệt đối không bản thiêu.

Linh hồn của bọn họ so với người khác còn cao quý hơn nhiều!

Đối với một người ngay cả anh trai ruột cũng có thể xuống tay như hắn không có tư cách nhục mạ bọn họ!

"Ngươi..."

"Chát!"

Cô đưa tay qua, tát mạnh vào miệng đối phương.

"Ngươi lại dám..."

"Chát!"

"Làm sao ngươi dám..."

Tức giận lên đến đỉnh đầu, cô dứt khoát cầm điểm tâm và hồng trà lên, cầm cái khay bằng bạc lên đánh xuống người nào đó.

Xe ngựa chẳng biết lúc nào đã ngừng lại, phu xe hiểu sâu sắc đạo lý "Bo bo giữ mình" nhảy xuống xe, lạng lẽ chạy đến bên cạnh, ngoan ngoãn chờ đợi.

Hoàn toàn không có ai ngăn cản, Mạc Vong càng đánh càng thuận tay, mà Amya quả thực khổ không thể tả, thân thể hắn không coi là cường tráng, mặc dù cố gắng muốn đuổi kịp anh trai nhưng cuối cùng vẫn đều thất bại. Trải qua nhiều năm rèn luyện, mặc dù thân thể của hắn không tệ nhưng cuối cùng cũng không thể cùng Esther đi trên một con đường. Ngược lại tương tự với Greens đều là người sử dụng ma pháp chiến đấu điển hình. Dĩ nhiên, cũng

không phải thân thể người sau không tốt, mà là cảm thấy phương thức chiến đấu đó mỗi hồi quá không ưu nhã.

Mọi người đều biết, bình thường những người pháp sư như vậy không được để người khác đến gần nếu không "Phải chết là chuyện không thể nghi ngờ".

Mà Ma vương bề hạ không thể nghi ngờ là sự tồn tại biến thái, ma lực khổng lồ, trừ lần đó ra còn gia tăng lực lượng cận chiến, nhanh nhẹn và sức lực, mặc dù chỉ là sơ cấp nhưng muốn đánh toi bời một người thanh niên bình thường tuyệt đối không thành vấn đề. Phải biết rằng nếu không phải lần trước Mạc Vong sợ bại lộ không dám đánh lại, làm sao Anya có thể bóp bầm tím tay cô mà sẽ sớm bị đánh đến gần chết có biết không? Nhưng mà có một câu nói rất hay "Thù không phải là không báo mà thời điểm chưa đến", nhìn đi hiện tại đã đến lúc rồi?

Đĩ nhiên, lúc đánh được một nửa, thật ra Mạc Vong cũng đã khôi phục lý trí, nhưng mà... Nghĩ đến chuyện sau này chắc chắn sẽ là bi kịch, cô cảm thấy mình phải chiếm nhiều lợi ích một chút, cũng cố gắng kiên trì sau đó mới thở hơi hỗn hển ngừng lại.

Anya hoàn toàn bị đánh ngã trong xe ngựa gần như là trợn mắt há mồm, ngẩng đầu nhìn cô chăm chú, cho tới lúc này hấn cũng vẫn chưa hiểu vì sao cô lại có lá gan lớn như vậy. Ngay sau đó, hấn nhìn thấy cô một cước dẫm lên ngực hấn, khí thế mạnh mẽ, lại hoa tay múa chân ——

Trái tim Anya nhanh chóng bắt đầu đập mạnh, chẳng biết tại sao, vào giờ phút này, hấn cảm thấy trên người cô có một loại khí thế vô cùng nghiêm nghị, đây là loại khí thế hấn chưa bao giờ nhìn thấy và cảm nhận được, vừa mới lạ lại có chút khiến người ta sợ hãi. Cho dù là anh trai hấn được gọi là "Thiên hạ đệ nhất" cũng chưa bao giờ tản mát ra loại khí thế này, đây rốt cuộc là... Đây rốt cuộc là...

Nhưng lại làm cho người ta kim lòng không được muốn phục thù, muốn quỳ lạy.

"Thình thịch! Thình thịch!"

Trái tim đập nhanh hơn, hình như máu cung cấp cho não không đủ, khuôn mặt cũng nóng lên, hai tai vang lên tiếng ong ong.

Trong mắt... Chỉ nhìn thấy cô.

Dưới tình huống hình như tỉnh táo này, Anya ma xui quỷ khiến mở miệng: "Được, ta nói xin lỗi."

"..." Mạc Vong lại ngây dại, rất dễ nhận thấy, cô không ngờ người này còn biết nói xin lỗi, chuyện này làm cô sững sốt, một lúc lâu sau mới phản ứng được.

"..." Một khi nói ra khỏi miệng, sau đó hình như cũng không quá khó để nói ra khỏi miệng như trong tưởng tượng, Anya có chút khó chịu nghiêng đầu sang chỗ khác: "Vừa rồi ta đã nói những lời không cần thận, ta xin lỗi người nhà của người."

Mạc Vong lại sững sốt.

Trong chốc lát, cô mở to hai mắt, lặng lẽ thu chân từ trên ngực người nào đó lại, ngồi chồm hổm, gần như nước mắt rơi đầy mặt, chăm chú nhìn người bị cô đánh vô cùng đáng thương, âm thầm suy tư —— hiện tại nhận sai có còn kịp hay không?

Không, dù có thể nào đi nữa. trước tiên phải đỡ hấn dậy đã!

Nghĩ như thế, cô vươn hai tay chậm rãi bế người đang nằm trên mặt đất lên, để tránh bị ngã, động tác của cô quả thực vô cùng cẩn thận.

Mặc kệ động tác đó, Anya nhìn chăm chú về mặt tập trung của cô, chẳng biết tại sao nhịp tim đang dần dần lắng xuống lại đập kịch liệt, ánh mắt của hấn lướt qua hàng mi dài dày của cô đi xuống lỗ mũi xinh xắn đến đôi môi phần nộn, hình như bởi vì trong lòng đang rối rắm, cô khê cần môi làm nó hơi đỏ ửng.

Có chút muốn...

Bàn tay không bị khống chế vươn ra, nắm được cằm của cô, khép hờ đôi mắt, nhanh chóng tới gần.

Trong lòng Mạc Vong còn có mấy phần cảnh giác, nghĩ là người khác muốn đánh lại, vội vàng giơ tay chuẩn bị tư thế phòng ngự tốt nhất, nhưng đúng lúc này, một cảm xúc ấm áp rơi trên khóe môi của cô

"Chát!!!"

Sau vài giây, cô nhìn chăm chú vào bàn tay của mình, lại nhìn khuôn mặt bị cô in dấu bàn tay đỏ ửng, không chút nghĩ ngợi lại giơ tay lên.

Khốn kiếp!

Biến thái!!

Sắc lang!!!

Vô sỉ!!!!

Lần này, Anya không có đánh lại

Hắn sợ ngay người khi ý thức được mình đã làm chuyện lỗ mắng gì.

Không, không phải chỉ là lỗ mắng mà thôi, quả thật...

Hắn hít một hơi thật sâu, bắt lấy tay của cô gái đang tức giận làm mặt đỏ bừng, nghiêm túc nói: "Ta sẽ phụ trách."

"Chát!!!!!"

Ai muốn loại sắc quỷ không biết xấu hổ, hèn hạ, hạ lưu này phụ trách chứ? Này!!!

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Ma Vương Bộ Hạ Và Giao Ước Ma Vương Bộ Hạ Và Hôn Lễ

Phản một

Cho nên nói, rốt cuộc bây giờ là cái tình huống gì?

Mạc Vong nhìn chăm chú vào đồng quần áo lỏng lẻo gần như chất đầy một cái giường, ánh mắt lại rơi vào đồng đồ trang sức tinh xảo chất đầy bàn, cuối cùng ánh mắt rơi vào đủ loại hoa tươi bày đầy cả căn phòng, gân xanh trên trán không thể nào lặn xuống được. Cô xoay người, ánh mắt có chút hung ác nham hiểm nhìn về phía chàng trai nhìn mình mong chờ, cực kỳ im lặng phát hiện, trên mặt người này lại hiện lên hai mảng đỏ ửng, xem ra hắn hình như rất thích bị trừng.

Sớm biết hắn sẽ phản chấn thành cái đức hạnh M này, cô tuyệt đối sẽ không hạ thủ đánh người được không?!

Cô có chút cử chỉ vô lực——

Dùng cái loại phương thức giày vò kỳ ba này sao? Được rồi, hắn thành công!

Amiya có chút bất mãn đối với cô gái mau quên: "Không phải ta đã nói qua sao?"

"....." Đúng vậy, đã nói.

Cô gái im lặng hồi tưởng lại cảnh tượng lúc vừa mới trở lại nhà Kroos Dell, người này cứ như vậy sung mặt sung mũi kéo cô chạy vào trang viên, hướng nữ quản gia đang trợn mắt há hốc miệng tuyên bố "Viết thư thông báo cho phụ thân và mẫu thân, nói ta muốn kết hôn với cô ấy!", nếu như không phải là đã khôi phục lý trí, Mạc Vong thật muốn tát thêm mấy cái nữa lên gương mặt sung bầm này của hắn.

Đợi chút..... Không phải là cô xuống tay quá nặng, không cần thận đánh hư đầu hắn chứ?

Cái vấn đề này rất nghiêm trọng nha!

"..... Tại sao?"

Cô gái nhìn chăm chú vào vẻ mặt không thể tin của đối phương, phía trên giống như viết đầy chữ "Không hợp lý! Không thể nào! Sao ta có thể bị từ chối!", có lẽ người khác nhìn thấy sẽ cảm thấy đáng thương, nhưng cô tuyệt đối sẽ không, bởi vì người này vốn là kẻ biến thái được không?

Cô mới mười lăm tuổi!

Mười lăm tuổi đấy Này!!!

Kết hôn cái quỷ ấy!

Cô cũng bị dồn đến mức không có chỗ xoay người có được không?!

"....." Amiya thật là không ngờ được, không ngờ mình lại bị từ chối, vừa nghĩ anh đường đường là một người cao phú soái, đồng ý hạ thấp sự tôn quý của mình kết hôn với một bình dân, nếu là người bình thường không phải đều sẽ vui mừng khôn xiết sao? Tại sao nét mặt của cô lại khó coi như vậy hả? Rốt cuộc cô có biết mình đang từ chối những thứ gì hay không? Hay là, đây cũng là điểm đáng quý của cô?

Từ khi quyết định muốn cùng người trước mắt kết hôn, chàng trai cảm giác mình nhìn cô chỗ nào cũng thuận mắt.

Không nghi ngờ chút nào, người này đã sắp nhanh chóng bước vào "Trạng thái tâm hôn", da dầy +1000, sức chịu đòn +1000, cơ hồ vô địch!

Chàng trai vỗ tay một cái, cánh cửa được mở ra trong khoảnh khắc, nhóm người nam nữ giúp việc rối rít đi vào bên trong, dọn dẹp phòng ở sạch sẽ, hân ung dung hỏi: "Vị người muốn cái gì?"

Nếu tiếp tục như vậy nữa cô thật sự không thể kiềm chế được xúc động muốn giết người a a a!

"..... Được rồi, người đã mệt mỏi, trước tiên đi nghỉ ngơi một chút đi." Vừa dứt lời, chàng trai đã phải rời đi, đột nhiên phát hiện cô gái lại ra động tác ra dấu tay.

"Cái gì?" Tinh thần hân tinh táo lại trong nháy mắt.

"Dĩ nhiên."

Nếu như là người khác nghi ngờ danh dự của mình, hẳn sẽ rất tức giận, nhưng bây giờ Anya cảm thấy có thể hơi nhẫn nại: "Ta bảo đảm."

"Không thành vấn đề, người muốn như thế nào....."

"....."

"Ta biết rồi!"

Người nào đó đen mặt xoay người rời đi.

Mạc Vong nâng trán, rốt cuộc là người này đang cáu giận cái gì hả? Đây là lỗi của người nào chứ? Từ đầu tới đuôi, cô và Lạc Nhĩ đều là người bị hại mà? Không, không đúng, trọng điểm không ở đây, hình như tên kia là nghiêm túc, cô cũng không muốn kết hôn thật, phải mau chóng tìm được biện pháp trở về mới được.

Cô gái nghĩ như vậy thì cũng không đoái hoài gì tới nghỉ ngơi nữa, muốn mở cửa đi thẳng tới thư viện, lúc đi tới cửa, lại bị người ngăn cản.

"....." Nữ quản gia.....

Ngoài dự liệu của cô là, người phụ nữ vẻ mặt nghiêm túc này lại nâng váy hành lễ với cô: "Tiểu thư Phàm Tái Nhĩ, Nhị thiếu gia đã phân phó, nếu như cô muốn đi ra ngoài, xin hãy cho tôi đi theo hầu hạ bên cạnh tiểu thư."

"....."

"Nếu như có thể, tôi đưa tiểu thư đi thăm cả tòa trang viên."

"....."

"Tiểu thư gọi tôi là Cáp Lệ là được rồi."

"....."

Mạc Vong biết có thể là Anya tốt bụng, nhưng mà, loại chuyện như vậy.....

"Không cần để ý, cô có tư cách này."

Cô gái có thể cảm giác được, đây không phải là châm chọc, mà là ăn ngay nói thật, nhưng dù vậy, cô vẫn còn có chút không quen, giống như mình làm chuyện gì xấu, lấy được cũng vốn là không nên đồ vật có được.

Nhưng cho dù là như thế ——

"..... Ta muốn đi thư viện."

Đây là phương pháp để thoát khỏi hiện trạng duy nhất.

"Tốt, mời đi theo tôi."

Cô gái hoàn toàn theo sát sau lưng người phụ nữ, "Thân phận" lại giống như có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất, trên đường đi ngẫu nhiên gặp người nào cũng đều rối rít ném tới đủ các loại ánh mắt, điều này làm cho cô chậm rãi siết chặt làn váy, cho đến đến nơi, mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, tận tình rong chơi ở trong biển sách.

Một cái chớp mắt, lại chừng mười ngày công sức đã qua.

Mạc Vong bấm ngón tay tính toán, ước chừng mình đã tới thế giới này được 69 ngày.

Thời gian trôi qua không dấu vết, nhưng chuyện cô có thể làm thật sự là rất có hạn, sách trong thư viện thật sự là quá nhiều, cho dù là dùng cách lật từng trang, cuối cùng vẫn không tìm được đầu mối gì. Ngược lại cô lại tìm được tin tức về "Ma lực tiêu hao" ở trong quyển sách nào đó, bởi vì nghĩ đến Lâm Hưởng Quân, cô đặc biệt xem xét cẩn thận, kết quả không khác lời Ni Tư là mấy, nếu như không sớm không trễ ma lực xói mòn trong cơ thể, một khi chúng nó đạt tới một giới hạn, thân thể sẽ nhanh chóng sụp đổ xuống.

—— cũng không biết học trưởng Lâm đã học xong phương pháp khống chế hay chưa.

"Phạm Tái Nhĩ, người lại đang đọc sách sao?"

"....." Mạc Vong rất muốn quan tâm đến người mới tới, nhưng theo lễ phép, cô vẫn quay người sang, gạt đầu một cái.

"Người thật đúng là thích đọc sách, chỉ là, đây cũng không phải là chuyện gì xấu." Chàng trai mỉm cười nói, "Nếu như người thích, ta có thể xây cho người một phòng sách riêng."

"....."

Cô gái cảm thấy, đại khái bây giờ mình đang thể nghiệm chuyện "Theo đuổi" này, hơn nữa còn là loại hạng sang trong đó —— theo đuổi kiểu thổ hào.

Chẳng qua là cô thật không muốn làm người yêu của hắn!

Mặc dù nói "Tất cả tình yêu không lấy kết hôn làm mục đích đều là giờ trò đùa giỡn", nhưng tâm tâm niệm niệm muốn kết hôn với một học sinh cấp ba đang còn là vị thành niên, thấy thế nào cũng là đột phá hạn cuối của tiêu chuẩn biến thái đấy chứ?

Mặc dù cô đã từng từ chối vô số lần, nhưng hình như đối phương rất cố chấp, lý do rất đơn giản ——

"Trong bụng người có thể có đứa bé của ta, ta sẽ không để cho nó trở thành con riêng!"

Lý do này rất tốt rất mạnh mẽ, cho nên lần đầu tiên Mạc Vong nghe được đúng là cả người cũng bị hòng, rồi sau đó mới nhớ tới, hình như ở thế giới này hôn..... Khụ, sẽ mang thai, nhưng vấn đề là, lúc ấy người này chỉ đụng phải khoe miệng của cô thôi..... Đợi đã nào...! Tại sao cô lại nhớ lại loại chuyện đáng hận này cơ chứ Đây! Không, trọng điểm không ở đây, cô..... Cô cô cô cô sẽ không thật mang thai đi Đây!!!

Dù sao cô thân ở trong thế giới này, hơn nữa còn là Ma vương? Cho nên nói.....

Sẽ không!

Loại chuyện như vậy tuyệt đối sẽ không xảy ra ở trên người cô!

Tại sao cô nhất định phải sinh con hả?!

Vô cùng phi khoa học đấy có biết không?!

Nhưng mà, ở thế giới ma pháp này nói khoa học..... QAQ

Mặc dù thời điểm lật sách cố ý đặt sự chú ý lên những tin tức này, nhưng thật đáng tiếc, cho tới bây giờ Mạc Vong cũng không xác định mình là thật hay không nữa..... Dù là sử dụng ma pháp thủ đoạn kiểm tra đo lường, cũng phải ở mang thai hai mươi ngày sau.

Sẽ không!

Cô chắc chắn sẽ không..... QAQ

Lại nói đây hoàn toàn không phải là lỗi của cô đấy chứ? Trách cô dài miệng sao? Hoàn toàn đều là lỗi của hắn được không?!

Chỉ cần nghĩ đến đây, trong lòng Mạc Vong liền giận dữ sợ, hoàn toàn không có sắc mặt tốt đối với người khác. Nhưng người sau cùng run M tựa như, càng ngược đãi càng vui vẻ, không bị ngược đi, lại sợ hãi vì được yêu thương, ha ha ha ha ha ha a, gặp phải biến thái như vậy, cô có biện pháp gì?

Đến cuối cùng, hai người giao hẹn, bọn họ sẽ cùng đi thần miếu sử dụng ma pháp để làm kiểm tra, nếu như cô không có..... Nhất định hắn phải hoàn toàn vứt bỏ cái ý nghĩ thái quá này.

"Phạm Tái Nhĩ, ngày mai sẽ phải đi thần miếu, người đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

"Nói cũng phải." Chàng trai lại gạt đầu đồng ý, "Những chuyện khác đều giao cho ta là tốt rồi."

Khóe mắt cô gái lặng lẽ co rút, trong lòng nổi lên một dự cảm xấu.

"Đúng rồi, ngày mai đi, ta hi vọng người có thể thay quần áo đã chuẩn bị xong." Giống như sợ cô gái từ chối, Amya nói tiếp, "Thần miếu là nơi trang nghiêm, về ăn mặc cũng có yêu cầu, thái độ tùy tiện quá mức cũng sẽ bị cho rằng là khinh nhờn."

Về mặt chàng trai lộ rõ sự hài lòng gât đầu: "Rất tốt. Đúng rồi, mấy người bắt kính với người đã bị ta đuổi đi hết rồi, nếu lần sau có chuyện như vậy, người có thể nói thẳng cho ta biết."

"Đây là phải có, dù sao," hấn khom người, cầm tay của cô gái đặt lên trán, cười nói, "Người cũng là nữ chủ nhân tương lai của tòa trang viên này đây."

"....." Loại giọng điệu khẳng định này là có ý gì?

Trong đầu của Mạc Vong hiện lên dự cảm xấu lẫn nữa, rõ ràng là còn chưa hề kiểm tra, tại sao hấn lại khẳng định như vậy đây?

Ngày hôm sau rất nhanh đã đến.

Cô gái hầu như là không ngủ ngon suốt cả đêm, gần như là ngay tại lúc một vài tia nắng xuyên thấu qua song cửa sổ rọi vào phòng thì đã tỉnh lại, cô dụi dụi con mắt, có chút rối rắm nhéo nhéo ấn đường, nhảy xuống giường đi tới trước gương vừa nhìn vào, quả nhiên người ở bên trong có hai vòng đen thật to xung quanh mắt.

Nhưng vào lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

" Tiểu thư Phàm Tái Nhĩ, xin hỏi người đã tỉnh chưa?"

Lúc này cô mới nhớ tới, ngày hôm qua đúng là Anya đã nói, hôm nay phải dậy sớm.

Cô gái đi tới trước cửa, một tay nắm lấy tay cầm mở ra, liền bị trợn thế ở ngoài cửa làm cho giật mình, cái này cái này cái này đây là tình huống gì?!

Phần hai

Kính sợ khiến Mạc Vong lui về sau một bước theo bản năng.

Người ngoài cửa giống như nhận được ám chỉ nào đó, sau khi hành lễ theo thứ tự nói đuôi mà vào.

"Không cần khăn trang, tiểu thư Phàm Tái Nhĩ." Về mặt Cấp Lệ bình tĩnh lời nói giống như tiêm cho cô một mũi thuốc an thần, "Họ chỉ là tới hầu hạ ngài mặc quần áo."

Tay của cô gái ngừng lại, bởi vì cô nhanh mắt thấy được một đồng đồ dọa người..... Được rồi, phần lớn cô đều không biết nên mặc như thế nào. Cuối cùng, cô thỏa hiệp.

Ba giờ sau đó, cô giống như búp bê nghe lời, bị những người đó quay qua quay lại loay hoay đủ kiểu.

Đến mức này, rốt cuộc cô cũng hiểu rõ tại sao phải dậy sớm, ha ha ha ha ha a, thế này thì không dậy sớm có được không?!

Khi đồng hồ để bàn trong phòng khách gõ mười tiếng, chàng trai nằm dựa vào ghế sa lon bằng da đang nghịch một cái đồng hồ quả quýt màu vàng kim theo tiềm thức nhìn hướng cầu thang đi lên lầu hai, thật đáng tiếc, không có gì cả. Nếu như giờ khắc này Mạc Vong ở đây, sẽ kinh ngạc phát hiện, cái đồng hồ quả quýt trong tay hấn và cái Esther có kia cực kỳ giống nhau, điểm khác nhau chính là, hình Esther để bên trong đồng hồ là cô, mà trong đồng hồ của Anya lại đặt hình Esther vào.

Chàng trai dùng một sợi dây hai màu đỏ và bạc buộc mái tóc màu trắng dài lên, lỏng lẻo kéo ở phía sau, mặc dù áo bào dài trên người vẫn là màu trắng như cũ, tuy nhiên trên viền ống tay áo và vạt áo được thêu màu đỏ, hơn nữa rõ ràng là có ẩn giấu một điều đặc biệt khác, vài vóc nhìn như thuần một màu nhưng lại cất dấu đường vân màu vàng in chìm xuống, dưới ánh sáng những đường vân lóe ra một chút ánh sáng, nếu như nhìn kỹ lại, sẽ phát hiện những đường vân kia xếp liên nhau thành huy hiệu của gia tộc này.

Một cái thắt lưng màu đỏ cũng có đường vân in chìm thất ở trên hông của hấn, và được buộc chặt ở trên thắt lưng bên hông, hai cái tua rua cùng màu rủ xuống.

Hấn đi một đôi giày da rồng màu trắng (nguyên tác là long bì, editor chịu rồi) chân khế đung đưa, giống như là đang đếm, lại giống như là đang thúc giục cái gì đó.

Cho đến hơn mười giờ mười phút, hấn đưa mắt về phía cầu thang, rốt cuộc mới truyền đến tiếng bước chân.

Anya giờ tay lên theo bản năng, đúng lúc nhìn thấy cô gái một tay nhấc làn váy, tay kia đỡ bậc thang, cẩn thận từng li từng tí đi xuống.

Chiếc váy cô mặc hôm nay là anh tự mình lựa chọn, màu sắc chủ điệu chỉ là hai màu trắng đỏ, giống như linh hồn của cô cũng trắng trong thuần khiết vậy, giống như tâm hồn của cô cũng nhiệt tình nóng bỏng vậy, nhưng mà anh cũng chỉ làm nền cho cô thôi.

Kiểu dáng không cần quá phức tạp, váy dài bình thường nhất là được rồi, giống như nụ hoa vừa mới hái xuống sáng sớm, chỉ cần một giọt sương làm đẹp cũng đủ tốt đẹp.

Cũng không cần quá bại lộ cổ, cánh tay, bắp chân ra ngoài..... Nên che lại toàn bộ, duy nhất tay nhỏ bé được phép lộ ra cũng phải mang thêm cái bao tay.

Trên người hoàn toàn là màu trắng, sợi tơ sau gáy lại lựa chọn màu đỏ chót, đấy váy áo khoác màu đỏ lên như ánh trắng mỏng lung lại như lụa mỏng màu trắng, trên nếp uốn khề của làn váy lại được điểm xuyên thêm một đóa hoa màu đỏ tươi lớn, tóc dài thẳng tắp của cô được làm cuốn nhẹ, chỉ buộc lên có vài lọn bên tai, còn lại đều thả xuống, cái mũ màu trắng đáng yêu khéo léo đội lệch trên đầu cô, cực kỳ giống như điểm thêm một nụ hoa hoặc mở phần nửa hoặc tức giận màu đỏ Hoa nhĩ.

Tay nhỏ bé của cô cũng được chăm sóc tỉ mỉ qua, cách lớp voan mỏng trong suốt phủ ở trên tay vịn, giống như sữa tươi trắng nõn tràn ra, làm cho người ta vô cùng muốn nếm thử mùi vị (biến thái quá). Móng tay đã được chăm sóc không hề sơn thêm bất kỳ màu nào, chỉ sơn một chút son móng tay màu trong suốt, phẩm màu hồng khỏe mạnh và sáng bóng đáng yêu.

Khi bước đi, giày cao gót màu trắng xinh xắn như ẩn như hiện, tiếng bước chân "Cộp cộp cộp" của cô giống như đang bước ở lòng của người ta.....

Chàng trai đứng lên nghênh đón theo tiềm thức, đứng ở bậc thang tầng dưới, ở góc độ ngưỡng mộ nhìn thiếu nữ chậm rãi đi xuống, cho đến khi cô dừng ở trước người của anh —— cách nơi anh đang đứng mười bước.

Anh quý một gói xuống, nâng tay của cô lên nhẹ nhàng hôn, gần như là một giây kế tiếp, anh có chút thất vọng khi phát hiện cô rút tay của mình lại, giấu ra sau lưng.

—— thật đúng là xấu hổ.

Mà anh còn không biết là, Mạc Vong không chỉ là rút tay về mà thôi, cô còn trực tiếp cọ cọ tay ở trên y phục!

"Ngươi hôm nay, xinh đẹp khiến cho người ta kinh ngạc."

"....." Ha ha, dẫn vật cô hơn ba giờ, liền vì nghe câu này nói nhảm sao?! Soa bình!!!

"Đi thôi." Chàng trai đứng lên, khuỷu tay hơi động về phía cô.

Khỏe miệng cô gái giật giật, cuối cùng cam chịu số phận đi xuống bậc thang, đặt tay lên khuỷu tay của hắn, hai người cứ như vậy một đường đi ra khỏi trang viên, bước lên xe ngựa đã được sớm chuẩn bị đầy đủ hết, đổi mới đồ trang trí hoàn toàn.

Cơ hồ là mới đi vào xe ngựa, cô gái liền không kịp chờ đợi đã ra động tác ra dấu tay.

"Dĩ nhiên, " Anya chậm rãi nhếch miệng, ý vị sâu xa nói trả lời, "Bởi vì hôm nay là một ngày vô cùng quan trọng."

"Đợi đến lúc đó ngươi sẽ biết."

"....." Thần thần bí bí, vừa nhìn là biết sẽ không có chuyện gì tốt.

Nơi gọi là thần miếu, hình dáng không khác lắm với tượng tượng của cô gái, cực kỳ giống với với công trình kiến trúc làm từ đá của Ai Cập, chẳng qua là toàn bộ lại có màu trắng, cho dù là nhìn từ bất kỳ góc độ nào đều chỉ nghĩ đến đây là "Thần" tồn tại, mà không phải là "Ma".

Sau khi đi qua cổng chính rộng rãi khí thế và đình viện lộ thiên bằng phẳng rộng lớn, Mạc Vong đi theo Anya đi vào chủ thể của thần miếu—— trong thần điện, hình như tòa kiến trúc này là hình tròn, phía trên có mái vòm cao không lồ, được nạm những khối màu sắc rực rỡ lớn, mặc dù không thể nhìn xuyên qua nó thấy rõ sắc trời xanh thẳm, ánh nắng lại chiếu vào không chút trở ngại nào, hơn nữa màu ánh nắng chiếu xuống lại vẫn là màu trắng nõn như cũ, cảnh này khiến tất cả bên trong tòa thần điện có vẻ quang minh mà trang nghiêm.

Hai bên trên cây cột điêu khắc hoa văn không biết tên, rất có thể là lịch sử Ma giới? Hoặc là Ma thần từ đâu tới? Cô gái chưa quen thuộc lịch sử nơi này đọc không hiểu rõ.

Mà cuối con đường màu trắng, một vị mặc lão giả trường bào màu đỏ đang lẳng lặng đứng ở trên đài cao, giống như đang đợi bọn họ đến.

Cô gái theo bản năng muốn dùng tay ra dấu, vừa đưa ra tay rồi lại phát hiện hành động của mình giống như không hợp với nơi này lắm, trong khoảng thời gian ngắn có chút xấu hổ, cũng không biết có muốn đi tiếp hay không.

Anya nghiêng đầu nhìn chăm chú vào cô, đột nhiên cười.

Đợi đến khi hai người rút cuộc đi tới bên đài cao thì Mạc Vong mới phát hiện chỗ ngồi lớn này lại gồm hai tầng, lão giả đang đứng ở tầng cao nhất, mà bọn họ..... Hình như phải đứng ở tầng tiếp theo?

Rút cuộc đi lên xong, Anya nhẹ nhàng búng ngón tay.

Đột nhiên, trong thần điện bỗng trở nên náo nhiệt.

Vô số bóng dáng quen thuộc ồ ào đi vào từ hai bên lối đi và cửa chính ở ngoài, Mạc Vong kinh ngạc phát hiện, trong đó ngoại trừ mọi người trong trang viên ra, lại còn có một nhà chú Jess, cô không thấy rõ nét mặt của họ, nhưng cho tới bây giờ trực giác lại cảm thấy tình huống này có cái gì không đúng.

Chàng trai nở một nụ cười dịu dàng và cung chiêu với cô: "Hôm nay là ngày chúng ta kết hôn, đương nhiên là muốn mời bọn họ đến."

Bị gạt!

Cô gái theo bản năng muốn rời khỏi, lại bị người khác một tay bắt được, ôm thật chặt trong ngực, chàng trai trên mặt vẫn đang mỉm cười như cũ nói nhẹ ở bên tai cô: "Nếu đã tiến vào Thần điện, điều đó nói lên hôn nhân của chúng ta đã được Ma Thần Đại Nhân công nhận, chỉ kém ký kết khế ước. Nếu như bây giờ chạy trốn, chính là xúc phạm, ngươi và người thân của ngươi đều có thể sẽ chết."

"....."

"Ngươi thật sự có thể làm như vậy sao?"

"....." Hèn hạ!

"Lại muốn cho ta một bạt tai sao?" Anya nhỏ giọng nở nụ cười, "Không sao, trở về có thể để ngươi tát cho đủ."

"....." Tại sao muốn làm như vậy?! Không phải giao ước xong sao? Tại sao muốn không tuân theo giao ước???

"Muốn hỏi ta tại sao không tuân theo giao ước sao? Ánh mắt của ngươi thật đúng là không giấu được cái gì cả." Chàng trai thở dài, "Không nói rõ ràng thì làm sao có thể khiến ngươi hết hi vọng? Được rồi, Ma Thần Đại Nhân ở trên cao, ta thừa nhận mình nói dối, thời gian kiểm tra ra 'có mang thai hay không' là mười lăm ngày mà không phải là hai mươi ngày, tất cả sách trong thư viện cũng là do ta sử dụng ma pháp khiến chúng nó tạm thời 'biến mất'."

Tiếng nói của hắn dừng một chút, hình như có chút thất vọng: "Thật ra thì ma pháp này cũng không phức tạp, cho nên năm ngày trước ta đã lặng lẽ sử dụng đối với ngươi, kết cục khiến ta rất thất vọng."

"....." Cho nên nói, nếu cũng phải ra khỏi kết luận như vậy, tại sao phải làm chuyện như vậy?!

Chàng trai bất đắc dĩ nhìn cô gái gần trong gang tấc, tư thế hai người ở trong mắt khách quan khác, quả thật giống như là thân mật nói chuyện với nhau, mặc dù tình hình thực tế hoàn toàn không phải là như vậy, thậm chí có thể nói là hoàn toàn ngược lại.

"Thật khờ nha, đương nhiên là bởi vì ta biết nhất định ngươi sẽ không gả cho ta, nên mới làm ra chuyện như vậy." Anya nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô gái, lại điếm tới liền dừng thu ngón tay về, nói tiếp, "Tuy rằng là như thế, nhưng ta hoàn toàn không thể tưởng tượng được đứa bé của ta sẽ ra đời có ở đây không là của ngươi những nữ nhân khác trong bụng, cho nên, vị hôn thê thân ái, xin tha thứ cho hành động tùy hứng nhỏ nhoi của ta." Hắn chậm rãi buông cô ra, một cái tay vẫn còn lôi kéo cánh tay của cô, "Làm báo đáp, ta sẽ lấy toàn bộ nửa đời sau chính mình dâng hiến cho ngươi."

"....." Rốt cuộc hắn muốn tự nói tự nghe tới khi nào?!

"Tức giận? Được rồi, Ma Thần Đại Nhân ở trên cao, ta lại nhỏ nhỏ thôi lui một cái tốt lắm, nếu như ngươi thật sự không muốn đáp ứng thì hãy 'không', ta sẽ đồng ý ngưng hẳn cuộc hôn lễ này, cái gì cũng không nói có nghĩa là ngươi đồng ý."

"....."

Mạc Vong hất tay của hắn ra, lão đảo lui về sau hai bước.

Trước hôm nay, cô chỉ cho là hắn là một tên biến thái bình thường; cho tới hôm nay, cô mới phát hiện hắn lại là một tên da dầy tới cực điểm biến thái.

"Dĩ nhiên, ta mới vừa rồi nhưng lấy Ma Thần Đại Nhân vì danh thề, có độ tin cậy 100%, dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là 'nói'." Mà không phải là ra dấu tay, cô thật hiểu ý tứ của hắn sao?

"Tốt lắm, đừng giãy giụa nữa, cứ như vậy đến trong lòng của ta có được hay không?" Anya vừa nói, vừa lần nữa vươn tay bắt được tay của cô bé cổ tay, xoay người đối với thần quan nói, "Xin bắt đầu thôi."

Lão già gạt đầu một cái.

Nhưng vào lúc này ——

"Không!"

"....." Bỗng nhiên đôi mắt chàng trai trừng to, anh không thể tin quay đầu nhìn lại, "Cái gì?"

"Ta nói không!!!"

"Anya • Kroos Dell, ta từ chối kết hôn cùng với ngươi!!!"

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Ma Vương Bệ Hạ Và Bao Vây

"Ngươi sẽ nói....."

Câu nói buột ra theo bản năng bị cắt đứt bởi sự đổi màu tóc của cô gái.

Từ trong nháy mắt cô mở miệng đó, ma pháp biến hình liền bị mạnh mẽ cắt đứt, Mạc Vong định ngừng sử dụng nó, khi nó không còn liên tục không ngừng hấp thu ma lực của cô nữa, trên người cô gái tự nhiên mà tản ra uy thế kỳ dị nào đó.

Tất cả mọi người tại chỗ cũng cảm thấy, tại nơi nào đây trong nháy mắt, Thần điện sợ run.

Này run rẩy rất nhanh dịu xuống một chút đi, gọn sóng trong lòng mọi người lại vừa dâng lên.

Amiya không thể tin nhìn chăm chú vào màu tóc cô gái, đen nhánh như màn đêm, rồi lại giống như lóe ra vệt bay lóng lánh sáng bóng, tuyệt không có khả năng là nhuộm màu mà đến. Suy đoán của người nào đó không sai, ngày hôm đó, hẳn thật sự đã nhìn thoáng qua "Ma vương", nhưng mà chỉ đủ nhìn để hẳn rõ ràng thân hình đó thuộc về phái nữ, ngay sau đó, Ma Pháp Trận liên tục tách ra rồi.

Ngay sau đó, đuôi bắt đã bắt đầu rồi.

Phái nữ, tóc đen, ma lực cường đại.

Từ xưa tới nay dưới tình huống không đạt được kết quả, hẳn cũng đại khái đoán được cô dùng cách nào đó ẩn dấu đi, nhưng loại khả năng tính không thể nghi ngờ này rất thấp, lớn hơn có thể là cô đã về một thế giới khác.

—— chàng trai từ đầu đến cuối cũng không nghĩ tới, lần này Ma vương tân nhậm là "Tân binh" thiếu hụt cực kỳ nhiều kiến thức thông thường, thậm chí ngay cả chữ viết của thế giới này đều cần phải học.

Cho nên, khi cô gái có mái tóc xù trở thành người hầu trong trang viên thì hẳn cũng không có quá nhiều lòng đề phòng, bởi vì người này và Ma vương theo suy nghĩ của hẳn thì sự khác biệt thật sự là quá lớn. Vụng về, câm, không biết chữ, không có bất kỳ ma lực, cho dù là điểm nào đều không đủ đưa tới cảnh giác, lại không nghĩ rằng.....

Hắn đã cho là thành công gạt cô tới nơi này, lại không nghĩ rằng, từ đầu đến cuối, cô mới là kẻ lừa gạt lớn nhất.

Chàng trai chậm rãi siết chặt hai tay để ở bên người, gần từng chữ lạnh giọng nói: "Ngươi lừa ta."

"..... Đúng, ta lừa ngươi." Chuyện cho tới bây giờ, cô gái biết mình đã không có đường lui nữa, ngược lại trấn định lại, cô trả lời nói, "Nhưng ngọn nguồn của tất cả những sự kiện này là ngươi, ta nói không sai chứ?"

Vừa nói, cô vừa khề lui về phía sau, chậm rãi đi xuống bậc thang.

"Đây là sự trả thù của ngươi sao?"

"Không." Cô lắc đầu một cái, "Ta chưa từng nghĩ qua muốn trả thù ngươi."

"Ngươi thật đúng là rất giỏi, lời nói dối mở miệng liền ra." Cái gì mà Ma vương bệ hạ đại biểu tất cả mỹ đức, thì ra là chỉ là loại mặt hàng này sao? Thật đúng là làm cho người ta cảm thấy kinh hi.

"Tùy ngươi nghĩ như thế nào." Cô gái tỉnh táo trả lời, "Coi như nể mặt Esther, ta cũng sẽ không làm ra chuyện gì quá phận đối với ngươi vậy." Khi đó, Esther tình nguyện lựa chọn chính mình tự đi chết, cũng không nguyện ý tổn thương người trước mắt này. Mà đoạn thời gian tiếp xúc thân thiết cũng làm cho cô rất rõ ràng, Amiya cũng không phải là thù hận anh trai của mình, hoàn toàn khác biệt, hẳn rất coi trọng đối phương.

"Anh hai.....?" Chàng trai ngẩn người, ngay sau đó, đường cong giễu cợt trên mặt tăng lên, "Cũng là ngươi, hẳn chỉ vì ngươi có thể bỏ lại ta, ngươi cũng vì hẳn có thể....."

"Ngươi nghĩ quá nhiều!" Mạc Vong hít một hơi thật sâu, nói cho cùng, đây là vấn đề giữa anh em bọn hắn, cô không nên can thiệp quá nhiều, nhưng mà, chuyện nên nói cô cần phải nói rõ ràng, "Thế giới này và thế giới của ta, tốc độ thời gian trôi có sai khác, hơn nữa rất lớn, cơ hồ đạt tới 1-10."

"..... Ngươi có ý gì?"

"Chuyện này cũng là sau khi ta đi tới thế giới này, qua thật lâu mới phát hiện, ta nghĩ hẳn cũng không biết chuyện."

"....." Đây xem là cái gì? Nếu quả thật đúng là vậy, vậy tất cả hắn làm đến tốt cùng tính là gì? Tiếp nhận hấp dẫn gia nhập cái tổ chức đó hoàn toàn cùng ngược lại ý nguyện của anh trai, hơn nữa lợi dụng máu của mình hạ nguyên rửa như vậy với anh ấy, dù là độc ác tạm thời biến anh hai thành con rối cũng chẳng qua chỉ là muốn mạnh mẽ mang anh ấy về..... Nếu như tất cả đều chỉ là hiểu lầm, như vậy việc hắn đang làm đến tốt cùng ý nghĩa ở nơi nào? Không, hẳn giờ phút này tồn tại ở nơi này, ý nghĩa rốt cuộc ở nơi nào???

Chàng trai lão đảo lui về phía sau, chột lắc đầu: "Ta không tin!!!"

Nếu như đón nhận sự thật này, thì giống như hủy bỏ hết thầy của mình, loại chuyện như vậy..... Loại chuyện như vậy.....

"Ta biết rõ ngươi sẽ không tin ta." Cô gái bỗng nhận ra cái gì, bất thành linh tâm linh cảm ứng y hệt thần kỳ cảm thụ để cho cô trong lòng không tự chủ hiện lên rất nhiều vui sướng, vô ý thức, tay phải của cô tự nâng lên từ thân bên, "Như vậy, để cho hấn tự mình nói với ngươi như thế nào?!"

"Cái gì....."

Gần như là cùng lúc, bàn tay cô gái hướng mặt đất toát ra ánh sáng chói lọi màu xanh dương.

Ngàn vạn điểm sáng giống như đũa tre tìm được nhà, phía sau tiếp phía trước tùm quanh cùng một chỗ, tận tình cảm thụ "Đồng tộc" ám áp. Mà loại nhìn như rối ren trong chen lẫn lại ẩn chứa tự động, rất nhanh, một Ma Pháp Trận quen thuộc xuất hiện ở bên cạnh cô gái.

Ánh sáng xanh càng rực rỡ, bóng dáng trong đó cũng dần dần rõ ràng —— đó là một chàng trai.

Một con chim hình thái giống như phượng hoàng màu đỏ giương cánh bay ra từ phía dưới Ma Pháp Trận, ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, ngay sau đó thân hình thu nhỏ lại thành một con chim nhỏ lông tơ, lông vũ đỏ như lửa bay tán loạn, rơi xuống bên người chàng trai này, dùng mỏ bằng phẳng hung hăng mổ sau bắp chân hấn một chút, sau đó hằm hừ nghỉ ngơi.

"Người này là....." Nhân vật mới?

"Yoja, Thánh thú có thể tùy ý khai thông không gian." Chàng trai chẳng biết từ lúc nào đã quỳ một chân trước mặt cô nhẹ giọng giải thích, "Nhưng mà nhờ có ma lực của người chỉ dẫn phương hướng, nếu không chúng thần sợ rằng còn có thể sẽ lạc đường ở trong Không Gian Loạn Lưu một thời gian nữa."

"....." Ha ha ha, mặc dù trên thực tế chính cô cũng không biết mình đã làm cái gì, nhưng hình như nghe có vẻ rất lợi hại, cho nên..... Thật đáng mừng? Đợi chút, "Các người?" Nói như vậy người.....

"Đúng vậy." Hấn gật đầu, trả lời, "Bởi vì loạn lưu quá mạnh, chúng ta bị buộc phải tách ra, nhưng đã có ma lực của bộ hạ và Yoja làm chỉ dẫn, rất nhanh mọi người sẽ hội tụ mà đến."

"Vậy thì tốt." Cô gái thờ phào nhẹ nhõm, mặc dù nhìn thấy bọn họ trong lòng thật vui mừng, nhưng nếu như những người này bởi vì cứu cô mà xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vậy thì tội lỗi của cô quá lớn. Ngay sau đó, cô quay lại hỏi, "Esther, thân thể của ngươi đã không sao chứ?"

"Nhờ sự nhân từ của người, thuộc hạ hoàn toàn đã bình phục."

"Không cần khách khí như thế....." Mạc Vong gãi gãi mặt, nghiêng đầu chỉ hướng vị "Nhị thiếu gia" về mặt góc trệ kia, "Nhìn xem một chút đây là ai?"

"....." Esther chậm rãi đứng lên, ánh mắt phức tạp nhìn chăm chú vào người thân cách đó không xa —— hình như biến hóa của Anya rất lớn, nhưng hấn vẫn không hiểu, tại sao phải làm ra chuyện như vậy?

Nhưng ngay sau đó, hấn phát hiện một chuyện khác không đúng lắm.

"Thần điện..... Bộ hạ, quần áo của người....." Đây rõ ràng là.....

"A, cái này nha." Cô gái nâng lên váy, cười nói, "Em trai ngươi gạt ta kết hôn kia mà, chẳng qua là ta không bị mắc lừa."

"....." Không khí quanh thân chàng trai chậm lại, rồi sau đó, hấn khẽ khom người, "Bộ hạ, xin cho phép thần cùng cái tên vô lễ ngu xuẩn đó nói chuyện riêng một chút."

"Ừ, không thành vấn đề!" Chỉ là..... Hấn xác định thật chỉ là "Nói một chút" sao? Khí lạnh trên người hấn đều đã hiện rõ rồi đó? Thôi, thích nghe ngóng phải hay không!

Sau khi Esther xách em trai mình đi một giây, lại có thêm một thân hình xuất hiện ở trong ma pháp trận.

Anh bạn này có thể không được, người ta là trái Thanh Long phải Bạch Hổ, hấn là trái chó trắng phải mèo trắng, đỉnh đầu có một con chuột trắng, chân đạp một con chim vàng nhỏ.

Sau đó.....

"Hi! Ngươi làm cái gì thế hả?!"

"Lại dám đập ta, đừng Giết!!!"

"Này!!!"

Cô gái đầu đầy vạch đen nhìn chăm chú vào cậu trai bị mờ đến mức lẫn lộn đầy đất: "Rốt cuộc thì hần tới đây làm gì?"

Tổ ba người bạn nhỏ vô cùng sáng suốt né qua một bên rồi rít phát biểu ý kiến ——

"Tôi để mắt mặt."

"Ta đồng ý cách nhìn của Ni Tư."

"Ta ngủ một lát....."

Mạc Vong: "....." Ba con bọn chúng cũng không khá hơn chút nào sao?

Một lúc lâu công phu, đầu đầy bọc lớn cậu trai mới đứng người lên, đi tới cố gắng kèm chế nụ cười cô gái bên cạnh, một đám liền đập trên đầu cô rồi.

"A!" Cô gái lệ rơi đầy mặt ôm lấy đầu, "Người làm cái gì à?"

"Cậu cứ nói đi?" Thạch Vĩnh Triết nhìn bộ dạng "Không biết hối cải" này của cô, tức giận lại đánh một cái, "Trước khi làm việc không biết thương lượng trước một chút cùng ta sao? Tự biến mình thành kẻ bị vứt bỏ ở nơi quỷ quái này, người thật là có bản lĩnh!" Biết hần lo lắng bao nhiêu không? Biết cô có thể có lúc sẽ nguy hiểm đến tính mạng, trái tim thiếu chút nữa đều ngừng được chứ?! Cứ nhiên bây giờ nét mặt "Ta không biết mình sai ở chỗ nào", thật muốn trừng trị cô thật tốt dừng lại!!!

"..... Tôi sai rồi."

"Nói to lên chút coi."

"Tôi sai rồi!"

"Hừ, phải thực sự biết rõ mới phải."

"....." Hần rốt cuộc là muốn như thế nào hả? Chỉ là cô gái cũng biết là mình phạm sai lầm, cô ho nhẹ một tiếng, kéo kéo ống tay áo của tiểu trúc mã nhà mình, "Tôi biết rõ sai lầm rồi vẫn không được sao? Nhiều lắm là lần sau nói nói trước cho cậu biết là được."

"Cậu còn muốn có lần sau???" Trùng!

"Không có....." Mạc Vong nhìn trời, "Nhưng nếu như cậu còn dừ dội như vậy nữa, tôi rất khó bảo đảm a....."

"Này!"

"Hắc hắc he he hắc....."

"Như đã nói qua, " cậu trai cau mày nhìn trang phục lộng lẫy của cô gái, mặc dù..... Khụ, là thật đáng yêu không sai, nhưng chẳng biết tại sao, xuất phát từ sâu trong nội tâm hần ghét mặc loại quần áo này, Thạch Vĩnh Triết mình cũng này không biết là vì cái gì, nhưng hần cảm thấy mình phải biết rõ, "Cái người này một thân quần áo rực rỡ là chuyện gì đây?"

"Cái này sao?" Sao bọn họ lại chỉ chú ý đến điểm này vậy? Mạc Vong nâng làn váy, thành thật trả lời, "Hình như đây là áo cưới của thế giới này đây."

"Áo cưới?!!!"

"Ừ."

"Cậu tốt nhất là giải thích rõ mặc áo cưới làm cái gì?"

"Bị cái tên kia lừa gạt, vốn là hần nói dẫn ta tới kiểm tra đo lường có phải mang thai hay không, kết quả....."

"Cái gì?????" Trong nháy mắt cả người Thạch Vĩnh Triết cũng không tốt, hai tay hần túm lấy bả vai cô gái, "Tên khốn kia là ai?!" Lúc đi đến giờ mới mấy ngày, xuống tay cũng quá nhanh đi Này! Đi tìm chết đi tìm chết đi tìm chết đi tìm chết đi tìm chết!!!

"Chính là kẻ đang bị Esther....."

"Tôi cũng đi!"

"Đội....." Cô gái đang chuẩn bị ngăn cản, lại bị người khác cản lại, cô ngạc nhiên phát hiện, chẳng biết lúc nào, ba vị Thủ Hộ Giả còn lại cũng xuất hiện ở trong ma pháp trận.

"Bệ hạ, xin hãy an tâm, thần sẽ trừng trị thích đáng kẻ đã vô lễ người kia!"

"Ah? Đội....."

"Thain, Mal Đức, chúng ta lên!"

"Được, Greens tiền bối!"

"..... Ta cũng phải cùng lên sao?"

"Đi thôi, Mal Đức tiền bối!"

Mạc Vong: "....." Cái... cái tình huống gì đây?

Mặc dù không quá rõ, nhưng mà..... Hình như tên Anya kia thật muốn ngược lại xui xẻo..... Đây nhất định không phải là lỗi của cô!

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Ma Vương Bệ Hạ Và Vây Xem

Edit: Nguyetvansuong

Cứ như vậy, hiện trường "Hôn lễ" biến thành hiện trường ẩu đả.

Mạc Vong lặng lẽ chấp tay thành hình chữ thập ở trước ngực, vui mừng thoát khỏi hiện trường chạy tới một bên. Khu, vốn cho là lần gặp lại cô sẽ bị lải nhải đủ các kiểu, bây giờ nhìn lại tên Anya này đã thành công kéo thù hận thay cô, rất tốt..... Hắn là người tốt!

Vì vậy, cậu em trai bị khổ ép lại vừa nhận được danh hiệu người tốt, thật là vui tai vui mắt!

Cô gái cứ như vậy cười một trận lui về trong đám người vây xem.

"....."

"....."

Nhìn nhau không nói gì, chỉ có điểm nhỏ điểm thiên hành.

Tên Anya này vô cùng tùy hứng, nghĩ đến cái gì thì làm cái đó, mặc dù đã gửi thư cho cha mẹ mình, rốt cuộc lại không đợi bọn họ trở về đã cử hành hôn lễ. Người trong nhà còn như vậy, thì càng đừng nói những người khác. Cho nên người xem tại chỗ gần như đều là người qua đường Ất Bính trong trang viên và một số người lòng dạ khó lường khác mà nhà chủ Jess đặc biệt mời tới.

Đám người kia giống hệt người khờ xướng, cho đến bây giờ cũng rất khó tiếp nhận được sự thật là "Phạm Tái Nhĩ = Ma vương bệ hạ".

Thế cho nên, bầu không khí trong khoảng thời gian ngắn rất lúng túng.

Cuối cùng, vẫn là Cáp Lệ được huấn luyện nghiêm chỉnh phản ứng lại trước: "..... Bệ hạ, ngài có phải có phân phó gì không ạ?"

Những người khác dưới sự dẫn dắt của bà, rồi rít hành lễ long trọng nhất, thậm chí có người "Bộp" một tiếng quỳ xuống.

Mạc Vong: "....."

Thật ra thì cũng không thể trách bọn họ, dù sao quốc gia này ước chừng đã ba mươi năm không hề xuất hiện Ma vương, mà cho dù có xuất hiện, cũng chưa chắc dân chúng có thể nhìn thấy, khách quan mà nói, Cáp Lệ coi như là người may mắn trong đó, ở thời điểm bà chưa đầy mười tuổi, từng có may mắn đi theo lão gia, cũng chính là cha của Esther gặp qua một lần, lúc ấy bà cũng như những người bình thường khác bây giờ luống cuống tay chân, không biết nên làm cái gì mới phải.

Cũng may vị bệ hạ kia cực kỳ hòa ái, không chỉ mỉm cười khoan thứ cho bà vì đã thất lễ, còn xoa đầu bà, nhét một thanh kẹo vào trong túi tạp dề của bà.

Cho tới ngày hôm nay bà đều nhớ chuyện này vô cùng rõ ràng, thậm chí trong phòng của bà lặng lẽ góp nhặt mấy Ma Pháp Đạo Cụ có giá không rẻ, tác dụng là duy trì sự tươi mới của sản phẩm, mà bên trong —— chứa một thanh kẹo có chút màu sắc —— mặc dù bà có thể tốn tiền mua đạo cụ rất tốt thì nó cũng đã sớm quá hạn.

Nếu như nói Anya là "Phản ma phái", thì Cáp Lệ lại là núp ở chỗ tối, chưa bao giờ biểu hiện ra "Rất ma phái".

Nhưng cho dù như thế, bà cũng chưa bao giờ nghĩ tới, cô gái trước mắt nhỏ nhắn xinh xắn, tính tình ôn hòa, lúc ban đầu có chút vụng về nhưng dần dần

về sau tiến bộ rất nhanh này, sẽ là người chi phối lấy vận mạng của cả quốc gia.

Rõ ràng thấy thế nào..... Đều vẫn là đứa bé nha.....

Cùng lúc đó, cô gái bị giật mình khoát tay lia lịa: "Không có, không có gì, ta chỉ là tới đây đứng, khụ, sợ bọn họ đánh tới chỗ ta."

Mọi người: "....."

"Các người cũng lui về đứng phía sau đi, quyền cước không có mất đâu."

Cáp Lê giật giật khoe mắt, cố gắng để cho mình không nhìn người bị đánh bên kia chính là Nhị thiếu gia nhà mình, mà người xuống tay vô cùng tàn nhẫn lại là Đại Thiếu Gia nhà mình —— đây rốt cuộc là tình huống lộn xộn lung tung gì?

Song bà vốn cũng không đồng ý hành động "Lừa cưới" của thiếu gia nhà mình, đáng tiếc bà thân là người làm cũng không có cách nào ngăn cản, bây giờ nhìn lại hẳn thật đúng là chọc vào phiền toái lớn. Bức hôn Ma vương bệ hạ cái gì..... Chỉ là có Đại Thiếu Gia ở đây, ít nhất sẽ không đánh đến mức ra mạng người.

Trong lòng Cáp Lê tạm thời ổn định lại cùng mọi người lui về phía sau mấy bước, rồi sau đó chỉ thấy cô gái kéo một phát mũ nhỏ cố định trên đầu xuống, rồi sau đó thờ phào một hơi thật dài: "Nặng chết đi."

"Bệ hạ."

"A, cảm ơn."

Cô gái đưa cái mũ ra ngoài xong, cầm một lọn tóc cuộn cuộn của mình bị phải làm quăn, không có thói quen ra ngoài còn phải trang điểm chút. Khụ, càng là việc không muốn làm lại càng phải làm, đối với loại học sinh ngoan ngoãn như cô mà nói, trước khi tốt nghiệp cấp ba chắc là sẽ không thể nào làm tóc quăn, cho nên đây coi như là một kinh ki ngoài ý muốn.

Mắt Mạc Vong nhìn chung quanh, phát hiện ngoại trừ đám người bên kia, cách đó không xa sau một cây cột, mấy người đang lẻ loi đứng ở nơi đó, thoạt nhìn có chút tiêu điều.

Cô vội vã nhấc váy chạy tới.

"Chú Jess, thím Martha, Lohr, Andy, tên kia không có làm chuyện gì xấu với mọi người chứ?" Cô cũng không nhận ra bọn họ là được "Mời tới" một cách bình thường

"....." Người phụ nữ lớn tuổi sững sờ nhìn cô một lát sau, đột nhiên đầu gối mềm nhũn, "..... Người là Ma vương bệ hạ?"

"Ách....." Cô gái đỡ đối phương một cái trong khoảng thời gian ngắn không biết nói cái gì cho phải, cô khá là lúng túng gãi gãi gương mặt, "Đại khái..... Đúng không?"

"Đại khái?"

"Bởi vì Esther..... Ặc, chính là tên anh trai bại hoại nói ta là, thật ra thì tự ta cũng không có cảm giác chân thật gì á."

"Ta nhưng thương Phàm Tái Nhĩ....." Trong nháy mắt thím bão tố ra khỏi nước mắt, "May mắn là như vậy, nếu không con phải chịu khổ như thế nào a, lúc đầu thím cũng không nên đồng ý con đi làm cái công việc bại hoại đó."

"....." Trọng điểm..... Không đúng sao? Chỉ là, hình như cũng tốt vô cùng, cô gật đầu cười, "Đúng vậy a, con nên nghe lời thím!"

"Cái đó đáng xấu hổ bại hoại còn gạt người nói người muốn gặp ta cửa, kết quả lại....."

"..... Hẳn không có dùng thủ đoạn bạo lực gì chứ?"

"Này cũng không có."

"Vậy thì tốt." Cô gái thờ phào nhẹ nhõm, dù có thế nào, không ai bởi vì cô bị thương thật sự là tốt quá.

"Chỉ là thật không nghĩ tới, Ma vương bệ hạ vĩ đại lại đã từng cùng chúng ta ở chung một mái nhà, điều đó thật đúng là....." Thím Martha mặt ước mơ nói, "Có lẽ nhà chúng ta có thể biến thành nơi triển lãm?"

Mạc Vong: "....." Này này.....

Chú Jess cười sảng lãng bỏ một đao: "Chủ ý này không tệ, chúng ta có thể đem Phàm Tái Nhĩ..... Không, cái gì bệ hạ đã dùng qua cũng lấy ra triển lãm, vừa nhìn là mười kim tệ."

Mạc Vong: "....." Cô nên nói mình đáng tiền còn là tiện nghi? Hả?

Cái gọi là "Người giàu càng giàu, người nghèo càng lắm mồm", thế giới này cũng thừa nhận sự chi phối của cái định lý này, đối với bình dân mà nói mười kim tệ là số tiền rất lớn, nhưng đối với người có tiền..... Tôi thiếu là cô gái cảm thấy tên Amya kia hoàn toàn không thêm đề ý đến số tiền này, mà cô..... Ừ, nếu như đem tiền của nơi này đổi thành nhân dân tệ, phòng chừng mới có thể có chút cảm giác chân thật.

Nhưng mà điều khiến cô gái cảm thấy vui vẻ chính là, hai anh em nhà kia vẫn chưa dừng lại.

Tạm thời không nói đến Lohr, Andy am hiểu cùng cô đối nghịch như vậy thật sự là quá tốt, quả nhiên là đưa đúng quà tặng rồi sao?

Cô nghĩ rồi lại nghĩ, cúi người xuống nói với tiểu chính thái: "Andy, muốn đi trường học không?"

Vốn là đang xoay xoay vắn vắn nghiêng đầu đứng, thỉnh thoảng nhìn lên mắt cậu bé trong nháy mắt tỏa sáng: "..... Trường học?"

"Ừm!"

"Có thể..... Sao?"

"Nếu như người có thể đạt tới yêu cầu nhập học....."

"Ta sẽ nỗ lực!"

Mạc Vong cười cười, bèn nhảy ngăn cản thím Martha nói cảm ơn: "Không cần khách khí với con, mọi người trợ giúp con nhiều như vậy, có thể vì mọi người làm một chút chuyện, con cũng đã rất vui vẻ."

"Đó thật đúng là....."

Chú Jess một tay bịt miệng vợ mình, ngăn không cho bà lại bật thốt nói lên lời không suy nghĩ mà nói: "Phạm Tái Nhĩ, sẽ không cho người thêm phiền toái sao?"

"Sẽ không đâu." Cô gái cười quay đầu nhìn về phía chàng trai đang đứng ở một bên, "Lohr, cảm ơn người đã chăm sóc ta trong khoảng thời gian này."

Chàng trai lắc đầu một cái, có chút công thức hóa đáp: "Bệ hạ, có thể vì ngài ra sức là vinh hạnh của ta."

"Ách....." Mạc Vong ngăn người, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên trả lời như thế nào mới phải, cuối cùng chỉ có thể nói, "Mặc kệ như thế nào, thật vô cùng cảm ơn người."

"..... Ta....."

Anh chàng Lohr há miệng, có chút muốn nói lại thôi, nhưng vào lúc này ——

"Bệ hạ!"

Cô gái vội vàng quay đầu lại: "Cái gì?" Rồi sau đó thờ phào nhẹ nhõm, "Cuối cùng các người cũng đánh xong rồi sao?"

Gương mặt chàng trai vẫn khó chịu như cũ bóp bóp nắm tay: "Nếu người cảm thấy chưa đủ, thần rất vui lòng làm lại một lần nữa."

"....." Này này, người này rốt cuộc là có bao nhiêu bạo lực?

"Còn sững sờ cái gì? Tới đây á!" Thạch Vĩnh Triết vừa nói, vừa tự động đi về hướng cô gái.

"..... Ta biết rồi, hung dữ cái gì chứ." Cô gái cúi đầu oán trách câu, nhưng vẫn là quay đầu lại lễ phép chào hỏi một tiếng xong, mới nâng váy chạy chậm tới chỗ đối phương.

"Đứa bé kia..... Cũng là Ma vương sao?" Thím Martha sững sờ, "Tóc của nó....." Cũng là màu đen, ừ, mặc dù không giống nữ ma vương bệ hạ có sợi tóc xinh đẹp như vậy, dưới ánh sáng chói lọi sẽ cảm giác khẽ hiện ra màu nâu nhạt.

"Ai biết được?" Chú Jess liếc nhìn một nhà ba người, cười nói, "Đây cũng không phải là chuyện chúng ta có thể tham dự."

"Nhưng....."

"Bên kia ấy là bên kia, bên này là bên này." Vị Gia chủ một nhà này nhún vai một cái, "Được rồi, trở về thôi, chúng ta vẫn là người nhà Phạm Tái Nhĩ như cũ, nhưng chỉ giới hạn trong thời điểm con bé là Phạm Tái Nhĩ, bởi vì con bé chỉ có thể ngẫu nhiên thôi, hiểu chưa?"

Thím Martha nâng trán: "..... Ta có chút ngất."

"Ha ha ha....."

Người một nhà tương thân tương ái cứ như vậy rời khỏi Thần điện.

Cô gái cách đó không xa đột nhiên có cảm giác, nghiêng đầu, mỉm cười nhìn chăm chú vào bóng lưng của bọn họ.

"Bệ hạ, thế nào?"

"À? Không, không có gì."

"Ngu ngốc, nét mặt của ngươi cũng không phải là bộ dạng 'không có gì'."

"Hắc hắc, này sau này trở về sẽ từ từ nói cho các ngươi nghe, ừ, Bôn Ma Vương đại nhân phiêu lưu ký!"

"..... Cái loại giọng điệu siêu cấp tài giỏi đó là có chuyện gì? Cậu căn bản chính là tự mình biến mình thành người mất tích lại được người khác tìm trở về đấy?"

"..... Này!" Cái loại giọng điệu siêu cấp ngu xuẩn đó là làm sao hả?!

Đồng nhất tiền lớn người tốt ngạt không có đem trong nhà lấy long trời lở đất, sau đó, Mạc Vong và Thạch Vĩnh Triết trực tiếp ở lại trong nhà Esther, Đại Thiếu Gia Greens này mất tích đã lâu tạm thời về nhà, mà nghe nói Thain đi tìm anh trai của hắn, về phần Mal Đức —— cái tên tự xưng là "Người lang thang không có nhà để về" này cũng cùng bọn họ tiến vào trang viên, dĩ nhiên, đám kia bấy cha động vật cũng giống như vậy.

Cô gái cực kỳ nghi ngờ, chờ sau khi bọn hắn rời đi, nhà Esther thật sự sẽ không bị phá hủy sao?

Chẳng qua là, hình như cái này không phải là chuyện cô nên lo lắng vào lúc này.

"Lên, lên ngôi???"

Không sai, cô gái hoàn toàn bị tin tức này làm cho sợ ngây người —— lên ngôi lên ngôi cái gì..... Cô chưa từng nghe nói qua a!!!

"Đúng vậy." Chàng trai quỳ một chân trước vẻ mặt vạn năm như một trấn định, "Nếu ngài đã trở về, dĩ nhiên nên đi lên vị trí vốn thuộc về ngài."

"..... Ta còn muốn trở về, tối thiểu trước khi tốt nghiệp đại học ta không suy tính chuyện công việc." Hơn nữa công việc vẫn là bấy cha khi Ma vương a!

Trong chốc lát Esther hết ý kiến, nhưng ngay sau đó liền giải thích: "Đó cũng không phải là trở ngại, bệ hạ, nếu ngài nguyện ý tiếp nhận trước, quốc sự có thể để cho chuyên gia xử lý, nhưng mà, mọi người cần tín ngưỡng, bọn họ đã đợi hơn ba mươi năm."

"....."

"Thế giới này cần ngài."

"Là cần Ma vương bệ hạ thôi."

Chàng trai ngẩng đầu lên, thật sâu nhìn chăm chú vào cô gái nhỏ nhắn đang ngồi yên lặng, nghiêm túc nói: "Không thể nghi ngờ, thần..... phải cần chính là ngài."

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Trấn An Ma Vương Bệ Hạ Ma Vương Bệ Hạ Và Quái Nhân

Editor: nammoi

Phản một:

"Tôi cảm thấy mình không quan trọng đến thế."

"Bệ hạ..."

"Xin lỗi, có thể cho tôi chút thời gian suy nghĩ được không?"

"... Thần hiểu."

Đoạn đối thoại cuối cùng cũng chấm dứt.

Ban đêm, cô gái nhỏ nằm trên ban công của căn phòng mới rộng lớn, ngửa đầu nhìn chăm chú vào ánh trăng trên bầu trời, không kìm được tiếng thở dài: "Haiz..."

"Đang tốt sao lại thở dài?" Bên trái đột nhiên phát ra tiếng nói.

Mạc Vong quay đầu nhìn lại, phát hiện Thạch Vĩnh Triết đang ở căn phòng bên cạnh mà ban công phòng bọn họ chỉ cách nhau một đoạn ngắn, cô không tự chủ liền cười nói: "Thật là đúng lúc nha!" Ủ, theo đúng nghĩa đen là thế.

"..." Thật ra cậu đã ngồi chờ lâu rồi nhưng cậu sẽ nói ra sao? Rõ ràng là không!

"A Triết."

"Cái gì?"

"Cậu nói xem tớ sẽ phải làm Ma vương bệ hạ sao?"

"Mặc kệ có muốn hay không cậu đều phải làm đúng không?"

"... Nói cũng phải." Mạc Vong thật sự không thể không thừa nhận điểm này, theo một ý nghĩa nào đó, cô đã được hưởng nhiều chỗ tốt khi là "Ma vương" nhưng rồi lại do dự có nên gánh vác trách nhiệm hay không, thật lòng thì cô cũng hơi hèn hạ. Mặc dù đã biết điều đó nhưng cô cũng không thể dễ dàng hạ quyết tâm được: "Nhưng tớ có hơi sợ."

"Sợ ư?"

"Ừ..." Cô lại thở dài: "Tớ thật sự có thể gánh vác được trách nhiệm đó sao? Tớ... Tớ ngay cả công việc bình thường nhất cũng chưa từng làm qua." Không đúng, trừ việc đi học cô đã từng làm người giúp việc một thời gian nhưng so với "Ma Vương bệ hạ" thì cách xa vạn dặm đó chứ?

"Cậu suy nghĩ hơi nhiều rồi đấy?" Thạch Vĩnh Triết cũng nằm ở trên ban công, nghiêng đầu nhìn cô, "Tên kia không phải đã nói, chuyện triều chính có thể để cho chuyên gia xử lý sao? Hơn nữa cậu cũng không ở lại đây lâu dài, thỉnh thoảng vào chủ nhật, cậu tới xem là được rồi."

"Mặc dù đúng là như vậy, nhưng hoàn toàn không trông nom sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?" Mạc Vong gãi gãi gương mặt, có chút bối rối nói: "Làm vua mà để mặc mọi thứ hình như rất quá đáng thì phải?"

Thạch Vĩnh Triết buông tay: "Tớ nói nè, so với việc nhúng tay vào rồi phá hoại lung tung thì lính mới nên ngồi yên quan sát mới là lựa chọn sáng suốt hơn đúng không?"

"... Cũng đúng."

"Hơn nữa, tình hình quốc gia này hình như cũng không tệ lắm, mặc dù đã ba mươi năm chưa từng xuất hiện Ma vương bệ hạ, nhưng mà..." Vì đây là chuyện liên quan đến cô bạn thanh mai trúc mã, đừng giả đại nhân đàn ông phải giãi giải thật tốt: "Tình hình chỗ này vẫn tương đối ổn định, không có chiến loạn, cuộc sống nhân dân được đảm bảo. Phiền não duy nhất chính là mọi người đều cho rằng "ma vương bệ hạ là không cần thiết" đúng không?"

Cô gật đầu một cái: "... Ủ." Cũng là do Anya lừa gạt bọn họ gia nhập tổ chức thần bí kia. Bây giờ Esther vẫn đang điều tra hướng đi của bọn họ nhưng không biết khi nào mới có kết quả.

"Nếu bọn họ thất bại, ít nhất cậu sẽ không phải nhận một cục diện rối rắm. Nếu họ thành công, cậu có thể phui tay không làm gì, đến lúc đó tớ sẽ lệnh cho Yoja phong ấn không gian hai bên thông đạo lại, như vậy thì không cần phải lo lắng nữa?"

"... Cậu nghĩ được nhiều thật." Mạc Vong tỏ vẻ bị người bạn thân nói cho hoảng sợ.

Thạch Vĩnh Triết nâng trán: "Là bởi vì cái đầu bả đậu của cậu, không thêm suy nghĩ đến chuyện gì hết không phải sao?!" Nếu không sao cậu còn phải lo lắng đến mức này? Thiệt là, rõ ràng thân phận của cậu ở thế giới này là kẻ địch của cô mới đúng chứ?... Thôi, Ma Vương bệ hạ ngốc như vậy cũng coi là trăm năm khó gặp, nên phải yêu mến thật tốt.

"Không biết làm sao... Nghe xong lời nói của cậu, tớ đột nhiên cảm thấy có chút lòng tin."

Thạch Vĩnh Triết nghiêng đầu, phát hiện đôi mắt của cô gái mặc váy ngủ màu trắng viền tơ đang tỏa sáng lấp lánh, chăm chú nhìn mình. Con ngươi đen nhánh phản chiếu ánh trăng sáng ngời. "Đều là ánh trăng gây họa" để tìm cậu bỗng nhiên lạc nhịp. Cậu ho nhẹ một tiếng, có lẽ trăng sáng cho cậu thêm dũng khí, cậu rất tự nhiên hỏi một câu vô si: "Có thương sao?"

"Ha ha..." Cô bật cười: "Có nha!"

"..." Thật là có? Trái tim nhỏ bé của cậu lại bị lời cô thử thách: "Cái... cái gì?"

"Ừ." Mạc Vong sờ cằm: "Sau khi trở về tớ sẽ không mách với chú Thạch."

"... Hả?"

"Cậu không quên chuyện hôm nay đã đánh tớ chứ?" Cô vừa nói vừa vuron tay sờ đầu." Hừ, đầu cũng bị sưng."

"...". "Này, sao mọi chuyện lại diễn ra thế này? Không phải ít nhất sẽ hôn lên gương mặt cậu rồi nói: “A Triết... Cậu vất vả rồi sao?” Tại sao lại như vậy?... Tại sao?!"

Đáng tiếc cô hoàn toàn không nghe thấy tiếng rên rỉ trong lòng cậu, giờ tay vấy vấy về phía cậu: “Vay tớ đi ngủ nha, ngủ ngon!"

"Đợi đã..."

"Còn chuyện gì sao?"

"Ặc... Không có..."

"Ừ, vậy tớ đi đây, cậu cũng nghỉ ngơi sớm một chút nha."

"... Ừ." Cậu đỡ đầu.

Nhìn bóng lưng cô hoàn toàn biến mất sau ban công, cậu thật đau lòng, vô lực nằm trên lan can, nặng nề thở dài: “Aiz..."

"Cơ hội tốt như vậy cũng bị bỏ qua, thật là vô dụng" Một con mèo trắng đã chạy tới cạnh chân cậu từ lúc nào, dồn hết sức biểu đạt sự khinh thường của mình.

Thạch Vịnh Triết: "..."

"Đồng cảm." Con chó trắng đang ôm hộp điểm tâm lớn ăn ngấu nghiến cũng đảo mắt, rất không có cốt khí nói: "Thời điểm này cậu nên vuron tay như vậy... Sau đó như vậy... Rồi như vậy... Ha ha ha. Lại nói điểm tâm này ăn ngon thật, tôi có thể đổi chỗ làm khác, cùng Ma Vương kí kết ước thú không?"

Thạch Vịnh Triết: "...[nammoi][diendanlequydon]"

Chuột bạch Ni Tư nhanh nhẹn nhảy lên lan can, đẩy mắt kính, lặng lẽ móc một quyển sách từ trong lòng ra: "《 36 kế tán gái 》, muốn xem không? Nhưng điều kiện là lúc cậu áp dụng tôi muốn ở bên cạnh ghi chép lại hiệu quả."

Thạch Vịnh Triết: "..."

Chẳng biết lúc nào một con chim vàng đã đụng vào lưng cậu: "Hoàn toàn mất hết tôn nghiêm của dũng giả, GIẾT!!!"

Thạch Vịnh Triết roi nước mắt đầy mặt, ôm lấy lan can: "Này! Cậu thật sự muốn giết chết tôi sao? Này!!!"

Hôm nay người bạn nhỏ vẫn bị lừa như cũ!

Mà lúc này Mạc Vong cũng lệ rơi đầy mặt: “Tên A Triết kia ồn ào quá. Chỉ là bốn con vật được gọi là “Thánh Thú” của cậu ta thật là... Khụ! Nhân gian chắc bị phá hủy mất thôi?

Ở trên giường lăn lộn, Mạc Vong bị thám phát hiện mình bị mất ngủ lại có chút đói bụng. Suy nghĩ một chút, cô trực tiếp nhảy xuống giường, thời tiết cũng hơi lạnh nên cô khoác áo choàng Wendy đưa, đi dép, nhẹ nhàng ra khỏi phòng, hướng đến mục tiêu ____phòng bếp!

Đã có kinh nghiệm khi làm giúp việc trong tòa nhà này, cô vô cùng quen thuộc đường đi, chỉ chốc lát đã đến nơi nhưng lại kinh ngạc phát hiện bên trong đã có người đến trước rồi.

"... Nữ quản gia?"

"Bệ hạ?" Vì đã được huấn luyện nghiêm chỉnh nên dù sững sờ nhưng vẻ mặt bà ấy vẫn nghiêm túc, cẩn thận hành lễ: "Ngài muốn...?"

"Ha ha ha, tôi cảm thấy hơi đói, có đồ gì ăn không?"

"Cái này được không?" Bà vừa nói, vừa mở lò nướng ra, mùi thơm nồng đậm tràn ra ngoài trong nháy mắt.

"Oa, thơm quá." Cô tham lam hít mũi một cái, nước miếng thiếu chút nữa cũng chảy ra: "Làm sao lại làm nhiều như vậy?"

"Bởi vì thiếu gia vẫn còn làm việc, cho nên....."

"Esther?" Amya đã bị chính anh nhốt lại, cho nên chắc chắn Esther sẽ là người gánh vác tất cả mọi việc.

"Đúng vậy."

"Aiz Trễ như thế còn chưa ngủ sao...?" Cô suy nghĩ một chút, cười nói: "Vay để tôi đem đồ ăn lên cho anh ấy!" Nhân tiện hỏi thăm ý kiến và suy nghĩ

của anh ấy.

Cáp Lê dĩ nhiên không có ý kiến.

Một lát sau, cô thuần thục bung cái khay nhỏ đến trước cửa phòng Esther.

"Cốc... Cốc... Cốc..."

"Mời vào."

Mạc Vong nhẹ nhàng mở cửa phòng, phát hiện anh cũng mặc đồ ngủ, đang ngồi trên bàn cạnh cửa sổ. Bởi vì ngồi nghiêng về phía cô lại không ngẩng đầu nên không chú ý đến người tới là ai, chỉ có âm thanh trong trẻo mà lạnh lùng vang lên: "Cáp Lê? Đặt đồ lên bàn rồi đi ngủ đi, thức đêm không tốt cho cơ thể đâu."

"..." Bận rộn đến mức này luôn sao? Có lẽ cô không nên quấy rầy anh thì tốt hơn nhỉ?

Lúc đến gần cô mới phát hiện những thứ được bày trên bàn không phù hợp với phong cách của Esther. Con rối cũng không được lấy ra mà cẩn thận bỏ vào hộp đặt ở nơi cách xa lộ mục... Khắp nơi trong căn phòng đều có dấu vết của hai anh em.

"... Bệ hạ?"

Lúc này anh mới phát hiện ra người đến là ai, anh vội vã lấy mắt kính xuống, định đứng lên, lại bị cô đè xuống: "Không cần, tôi không phải có ý tới quấy rầy."

"... Ngài làm sao sẽ quấy rầy đến thần."

"..." Người này thật là càng ngày càng biết nịnh hót, đúng là có thiên phú nha! Im lặng một lúc, cô hỏi tiếp: "Anh đang làm gì vậy?" Lại nhìn một cái, bìa sách nhìn rất quen nha: "Nhật ký?"

Esther sững sờ: "Bệ hạ, ngài thế nào..."

"Ha ha ha..." Cô rơi nước mắt đầy mặt, hồng hồng, nhất thời nhanh miệng liền bại lộ, cô đành phải nói thật: "Hồi trước lúc dọn dẹp căn phòng này, khu, tôi không cẩn thận phát hiện nó đặt ở trong tủ quần áo....."

Sắc mặt anh chợt biến: "Bệ hạ quét dọn dẹp phòng ư?"

"Ừ."

"Anya!" Anh cắn răng mà nói ra: "Nó làm sao dám..."

"Đừng như vậy... Dù sao anh đã trừng phạt anh ấy rồi, thôi bỏ qua đi."

"Nhưng..."

"Dù sao anh cũng từng giúp tôi dọn phòng nhiều lần như thế, tôi giúp anh dọn dẹp cũng rất bình thường mà." Cô nở nụ cười: "Hơn nữa, bây giờ tôi làm việc nhà rất nhanh, cũng có thể tự làm bánh quy, tôi có giỏi không?"

"Ừ." Anh chân thành gật đầu: "Rất giỏi." Nói xong, ánh mắt của anh rơi trên đĩa điểm tâm tinh xảo.

"A, đừng hiểu lầm, đĩa bánh này không phải tôi làm, trà cũng không phải tôi pha, tôi chỉ là nhân tiện bung tới mà thôi."

"... Như vậy sao."

"..." Đây này, giọng nói đầy thất vọng này là sao? Cô đã làm chuyện gì xấu sao? Làm sao? Cô nâng trán, không đúng, cố ý đến gặp anh cũng không phải nói chuyện này! Mà là: "Đúng rồi, Esther."

"Vâng, thưa bệ hạ?"

"Tôi... Thật sự không chắc mình có khả năng nhận phần trách nhiệm nặng nề kia hay không, như vậy cũng không sao chứ?"

Phần hai

Sau khi nói xong, trong lòng cô thấp thỏm, lo lắng sẽ nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của Esther.

Vậy mà ngoài dự đoán của cô, anh lại cười, một nụ cười vô cùng dịu dàng khiến Ma Vương bệ hạ nhỏ bé sững sờ. Sau đó, cô nghe anh nói: "Bệ hạ, chúng thần tồn tại vì điều này mà."

Mạc Vong ngờ ngác nhìn chăm chú cánh tay mình bị anh lôi kéo đặt trước ngực, cảm nhận được nhịp tim trầm ổn mà hữu lực, theo bản năng lặp lại: "Vì

thế mà tồn tại?”

“Đúng, Thủ Hộ Giả chúng thần tồn tại vì chính chuyện này. Tất cả những điều khiến bệ hạ phiền lòng, tất cả đều để chúng thần gánh vác.”

“... Sẽ không cảm thấy phiền sao?”

“Phải nói đây chính là vinh hạnh khó có được của thần.”

Nghe được câu trả lời khuôn mẫu như thế, cô trầm mặc. Ngay sau đó, cô hỏi một lần nữa: “Esther, anh hi vọng tôi sẽ ngồi lên vương vị sao?”

Anh cũng trầm mặc, ngay sau đó trả lời: “Đây là kì vọng của tất cả mọi người.” Không thể nghi ngờ đây là một câu trả lời gian xảo nhưng anh không thể không trả lời như vậy. Nếu là lúc trước, anh sẽ không một chút do dự nói ra câu trả lời khẳng định nhưng bây giờ... Thật sự muốn cô xuất hiện trước mặt mọi người ư? Thật muốn để mọi người ngắm nhìn vẻ đẹp của cô ư? Để sau đó, những việc anh có thể làm vì cô càng ngày càng ít đi, thậm chí không thể ở chung với cô dưới một mái nhà nữa. Đây thật sự là điều anh mong đợi sao?

Đúng, đúng, như thế mới là điều đúng đắn.

Anh cố thuyết phục mình như thế.

Cuộc sống này quá mức tốt đẹp khiến anh không cẩn thận nổi lòng tham, tham lam quá không phải là điều tốt sẽ làm người ta rơi vào bùn lầy.

Anh nhất định phải thoát ra kịp thời.

Nếu không sẽ.....

Cũng may, cô không để ý đến lời nói dối nho nhỏ kia mà chỉ lặp lại lần nữa: “Tất cả mọi người đều kì vọng?”

“Đúng vậy.” Anh cố gắng áp chế lời nói thật lòng đang gào thét trong tim: “Không phải như vậy”, nhẹ nói: “Xin ngài hãy đứng ở chỗ cao nhất để cho thần dân biết đến_ Đây chính là điều chúng thần mong đợi thật lâu, Ma Vương bệ hạ.”

“.... Tôi sẽ luống cuống.”

“Không sao, thần... Chúng thần đều ở sau lưng ngài.”

“... Có lẽ tôi sẽ khiến những người khác thất vọng.”

“Điều đó sẽ không bao giờ xảy ra.” Giọng nói của anh tràn đầy kiên định: “Bất cứ ai nhìn thấy ngài cũng sẽ nảy sinh sự thuần phục thôi thúc từ sâu trong nội tâm, không có ngoại lệ.”

“... Anh nói khoa trương quá đó chứ?” Cô có chút ngượng ngùng nhìn lên trời: “Lỡ có ai vừa nhìn tôi đã thấy chán ghét thì làm sao?”

“Thần sẽ khiến hần ta không có cách nào làm phiền ngài nữa.”[nammoi][diendanlequydon]

“Này, anh lại muốn làm chuyện nguy hiểm gì nữa vậy?” Mạc Vong bị lời nói u ám của anh dọa giật cả mình, kết hợp với mặt than... Cô không nhịn được bật cười: “Ừ, vậy mọi việc giao cho anh nha, Esther!”

“Dạ, bệ hạ, thần sẽ không phụ sự ủy thác của ngài.”

Mạc Vong gạt đầu, đột nhiên nghĩ tới một chuyện: “A, đúng rồi, tôi có chuyện muốn xin lỗi anh.”

“?”

“Đầu tiên, vì ngoài ý muốn nên tôi không cẩn thận đã đọc được trang nhật kí cuối cùng của anh nhưng tôi tuyệt đối không cố ý.” Cô chấp tay trước ngực, nét mặt xin lỗi rất chân thành: “Thật sự vô cùng xin lỗi.”

Esther trả lời quả nhiên giống suy nghĩ của Mạc Vong: “Bệ hạ, ngài không cần phải như vậy.” Nói xong, anh cầm quyển nhật kí trên bàn lên, trực tiếp đưa vào tay cô: “Nếu ngài muốn đọc nhật kí, có thể đọc bất cứ lúc nào.”

“... Tôi không phải có ý này.” Khả năng lí giải của anh thật làm người khác chịu thua, đợi chút: “Này Esther, có phải lúc ở Trái Đất anh cũng viết nhật kí đúng không?”

“Đúng vậy.”

“...” Người này là học sinh tiểu học sao?

“Khụ, bệ hạ, cách vài ngày tôi mới viết một lần.” Có lẽ là vì cố gắng lí giải tâm lý của cô gái nhỏ, Ánh mắt anh có chút xấu hổ.

“Khụ... Khụ, tôi biết rồi.”

Hai người nhìn nhau không tự chủ được đều nở nụ cười.

Vốn là Mạc Vong còn muốn hỏi chút tin tức về tổ chức bí mật kia, nhưng bây giờ cô cảm thấy đúng là không nên hỏi thì tốt hơn? Bởi vì một khi đã hỏi ra miệng, nét mặt Esther sẽ lại trở nên vô cùng nghiêm túc. Dù sao cô rất ít khi thấy anh cười vui vẻ như vậy. Hơn nữa, trong khoảng thời gian này, anh đã quá vất vả rồi, coi như tạm thời để cho anh nghỉ ngơi một chút cũng tốt.

Nhưng rõ ràng là anh quan sát rất kỹ và hiểu điều cô muốn nói: “Bệ hạ, ngài đặc biệt đến tìm tôi vì có chuyện muốn hỏi đúng không?”

“Ặc...” Có, có không? A, đúng rồi, còn một chuyện: “Chuyện đó, Mã Nhĩ Đức là người như thế nào?”

Mặc dù cũng là “Thù Hộ Giả”, nhưng Mạc Vong và anh ta cũng không quá quen thuộc. Lần đầu tiên gặp mặt, cô bị anh ta kéo tới ma giới, lần thứ hai gặp mặt anh ta bị kéo đi đánh nhau, sau đó không biết vì sao bị Thái khiêng về. Lần thứ ba... không đúng còn chưa có lần thứ ba.

Ấn tượng duy nhất chính là mái tóc màu xanh xinh đẹp như những chiếc lá non đầu cành và giọng nói trong suốt như tiếng suối reo của anh ta.

Ừ, có vẻ là người rất dịu dàng.

“Mã Nhĩ Đức à...” Esther trầm ngâm, dường như đang suy nghĩ phải sắp xếp từ ngữ như thế nào: “Anh ta là một người hiền hòa nhưng cũng khó ở chung.”

Mạc Vong: “...” Đây, hai câu trước sau tương phản cũng hơi lớn như thế?

Anh hơi cau mày, hình như có chút khó khăn để diễn đạt ý mình: Làm sao để giải thích cho bệ hạ hiểu đây? Hơn nữa việc này giống như nói xấu sau lưng người khác làm cho anh cảm thấy không quen.

“Nếu khó nói quá...”

“Không, không phải như vậy, thưa bệ hạ.” Esther lắc đầu, hình như cuối cùng cũng nghĩ ra được nên nói thế nào: “Mã Nhĩ Đức thật ra là người có thực lực cường đại. Ma lực của Ma tộc sẽ tăng lên theo tuổi tác, mà ma lực càng mạnh khuôn mặt cũng chậm lão hóa cho đến khi ma lực bắt đầu suy yếu, người có tài mới dần xuất hiện dấu vết tuổi già. Mà tuổi của Mã Nhĩ Đức lớn hơn nhiều so với ba chúng thần.”

“Nhưng... Không phải anh ta xếp thứ ba sao?”

“... Chuyện này có quan hệ rất lớn đến tính cách của anh ta.” Esther thở dài còn mang theo chút tiếc hận: “Từ khi tôi bắt đầu hiểu chuyện đã nghe đến tên anh ta, mà lúc đó mọi người đã gọi anh ta là _____ quái nhân Mã Nhĩ Đức.”

“Quái nhân?”

“Đúng vậy.” Anh gật đầu, không biết từ đâu lấy ra một cái ghế bành hình dáng xinh đẹp, trang trí mỹ lệ: “Bệ hạ, mời ngài ngồi.”

“Ừ.” Vừa thấy có chuyện để tâm, cô lập tức nghe lời.

“Ngài muốn uống trà không?”

“Muốn!”

Cấp Lệ rất cẩn thận, như đã sớm đoán trước được chuyện này nên đã chuẩn bị sẵn một bộ trà cụ.

Cô đá rơi dép, ngồi xếp bằng lười biếng trên ghế bành, phủ áo choàng lên đùi, bưng một ly hồng trà nóng trong tay, một bộ dáng khéo léo hiểu chuyện kiểu: “Tôi đang tập trung nghe giải thích.”

Anh nhún mày, không biết từ đâu lại móc ra một cái khăn bông mỏng, cẩn thận khoác lên vai cô, xác định cô sẽ không bị cảm lạnh sau đó mới kể tỉ mỉ: “Từ khi mới ra đời, Mã Nhĩ Đức đã có ma lực hùng mạnh, người nhà và gia tộc có mong đợi rất cao với anh ta. Khi đi học, thành tích của anh ta vô cùng ưu tú, sáng tạo ra rất nhiều kỉ lục đến tận bây giờ cũng không có người nào phá vỡ được, có thể nói là nhân vật truyền kì.”

“Học giỏi như vậy...?” Thật là ghen tị nha. Đây, nhưng như vậy: “Tại sao lại gọi là quái nhân?” Chẳng lẽ mọi người không làm được như thế nên ghen tị sao?

“Bởi vì khóa học thực chiến...”

“Thực chiến?”

“Vâng, trường học của chúng thần là trường học liên thông, quy định rất giống như trường của bệ hạ, được chia làm ba cấp: sơ cấp, trung cấp, cao cấp. Nhập học sơ cấp không được nhỏ hơn năm tuổi, không lớn hơn mười lăm tuổi, phải hoàn thành bài học rồi thi đậu mới lên trung cấp rồi tốt nghiệp. Nếu thi thất bại năm lần liên tiếp thì cũng bị đuổi học.”

“... Nghe có vẻ rất nghiêm khắc nhỉ.”

“Thật ra thì cũng không phải như vậy.” Esther lắc đầu: “Có thể học tại trường này, nếu không phải là thiên tài hiếm thấy thì chính là đã tu luyện ma lực từ nhỏ. Cho dù thành thạo thì tốt nhưng sẽ không đến nỗi bị khai trừ.”

“A, vậy Mã Nhĩ Đức? Anh ta bị đuổi học sao?”

“Không, không phải như vậy.” Anh nhớ lại: “Từ sơ cấp đến trung cấp không phải học thực chiến, ở đó chúng ta chỉ học các cơ sở lý luận, xem mình giỏi hay không giỏi cái gì vì khi lên cao cấp ngoài việc hoàn thành các khóa học bắt buộc còn chuẩn bị các khóa học tự chọn nữa.”

“Nghe giống như đại học nha, chọn môn học bắt buộc gì gì đó...”

“Đúng vậy, ví dụ như thần chọn lớp sử học, kiếm pháp và phụ ma... Chính là làm sao vận dụng ma lực trên vũ khí, mà Greens học thiên về khống chế ma lực cùng với các loại trận pháp và các phương diện tri thức.” Anh nói tiếp: “Mã Nhĩ Đức năm tuổi nhập học, bảy tuổi đã lên cao cấp. Mà đây là do nhà trường có quy định mỗi cấp phải học ít nhất một năm, nếu không thần nghĩ anh ta năm tuổi đã học cao cấp.”

Mạc Vong uống một ngụm trà, cảm thấy từ cổ đến bụng đều ảm áp, cô cảm thán: “Thật lợi hại, anh ta đúng là một thiên tài đó.”

“Đúng vậy.” Anh không nghi ngờ chút nào đồng ý với ý kiến của cô: “Đáng tiếc, bi kịch xảy ra sau khi anh ta vào học lớp cao cấp.”

“Sao?”

“Thành tích thực chiến của Mã Nhĩ Đức... là số không.” Hoặc là nói, nếu như môn học này có quy định điểm thi điểm của anh ta sẽ là âm vô cùng.

“Hả?”

“Trăm trận đều thua, không có ngoại lệ.”

“Ah? Không phải anh nói ma lực của anh ta rất là cường đại hay sao? Thế nào lại...”

“Bệ hạ, đây là hai việc khác nhau.” Esther cúi đầu suy tư: “Ma lực mạnh không có nghĩa là giỏi thực chiến, căn bản Mã Nhĩ Đức không thể chiến đấu với người khác, chỉ cần đứng trên sàn đấu anh ta đã cảm thấy khó thở thậm chí có mấy lần hôn mê bất tỉnh.”

“... Thật là bi kịch? Không thể miễn học sao?” Lại nói hôm nay... Anh ta cũng bị ngắt đi chứ?

“Lớp học thực chiến là lớp bắt buộc.” Esther thở dài: “Hơn nữa có thể nói là lớp học quan trọng nhất, bởi vì đối với Ma tộc mà nói, chiến đấu gần như là bản năng, mà Mã Nhĩ Đức... Ma Thần Đại Nhân chúc phúc cho anh ta trở thành thiên tài nhưng lại quên cho bản năng.”

“Thật là đáng tiếc...”

“Đúng là như thế.”

“Sau đó thế nào? Anh ta thi rớt?”

“Không.” Anh lắc đầu một cái: “Sau đó, anh ta đưa ra một lựa chọn cực kỳ đặc biệt, cho đến hôm nay cũng không có ai có khả năng làm được.”

“Hả? Cái gì?”

“Anh ta chọn học tất cả các môn học.”

“... Ah? Tất cả?”

“Đúng, gần năm mươi môn học, anh ta học toàn bộ.” Trong giọng nói của Esther có chút than thở: “Người bình thường nhiều nhất chỉ sẽ lựa chọn bảy đến tám môn, nhiều hơn nữa sẽ rất khó tập trung nhưng Mã Nhĩ Đức lấy phương pháp này chứng minh mình là thiên tài, thuận lợi lấy bằng tốt nghiệp.”

“... Thật sự rất trâu.”

“Đúng, dựa vào thành tích này, dù anh ấy không thể thực chiến cũng không sao. Dù sao bây giờ không phải thời chiến tranh. Mà tất cả mọi người đều tin rằng nếu anh ấy tập trung vào việc nghiên cứu sẽ đạt được thành tựu. Lại nói, coi như ra ngoài làm việc cũng dễ dàng thăng chức.” Giọng anh lần nữa trở nên mỉa mai: “Nhưng lựa chọn của anh ta lại là...”

“Là gì?”

“Anh ta mua một miếng đất lớn ở ngoại ô Vương đô, cải tạo thành vườn hoa, trở thành thợ chăm sóc hoa.”

“...” Theo một ý nghĩa nào đó, anh ta thật đúng là kỳ tài!

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 124: Ma Vương Bệ Hạ Và Dạ Đàm! Ma Vương Bệ Hạ Và Chinh Phục!

Phản mặt

Nhưng ngay sau đó, cô gái lại nghi hoặc: "Nếu như chỉ là lời như vậy, sao có thể xưng là quái nhân chứ?" Nhiều lắm là hơi..... Khụ khụ khụ, không đi theo đường thường?

Esther cầm một cái bánh bích quy nhỏ hình đám mây từ trong đĩa lên đưa cho cô gái, người nào đó bị hấp dẫn bởi chiếc bánh được nướng đến vừa đúng màu sắc và mùi hương nồng mê người, không hề nghĩ ngợi liền nhét vào trong miệng, khi phản ứng lại, nó đã lặng lẽ trượt đến trong bụng. Mạc Vong che bụng của mình, lệ rơi đầy mặt, trẻ như thể còn ăn cái gì, sáng sớm ngày mai khi tỉnh lại sẽ rất đói..... Mặc dù nghe như vậy có chút kỳ quái, nhưng cô thật sự là như vậy, buổi tối ăn càng nhiều, buổi sáng càng nhanh đói bụng, chẳng lẽ là lúc tối ngủ dùng quá nhiều năng lượng để tiêu hóa thức ăn?

"Nếu chỉ là như vậy, đương nhiên không thể xưng hấn là quái nhân, nhưng mà, sau khi rời xa nơi này sống một mình, có lẽ là do trong thời gian dài không tiếp xúc với người lại đặc biệt yêu thích chăm sóc các loại hoa, Mal Đức trở nên ần ần như là không thể trao đổi với người bình thường."

"Ai?" Mạc Vong hỏi tưởng tình cảnh ngày đó lần đầu tiên nhìn thấy Mal Đức, "Hắn không phải thật bình thường sao?" Sẽ cùng Esther chào hỏi, còn có thể đỡ hấn lên, ngay cả khi phát phát hiện mình mặc áo sát nách cũng rất bình tĩnh..... Không, điểm này hình như hơi..... Khụ khụ khụ.

"Nói đúng ra, hấn là lựa chọn giao lưu khó khăn."

"..... Hả?"

"Hắn chỉ trao đổi cùng người mình công nhận, mà ở bên ngoài phạm vi này, mặc kệ xảy ra chuyện gì, hấn cũng có thể không nhìn thẳng."

"Ah? Cái này, như vậy phải không?" Nghĩ như vậy, ngày đó Mal Đức lại chào hỏi với cô! Thật là vinh hạnh nha phải hay không! Bỗng nhiên cô gái có một loại cảm giác "Trúng số năm trăm vạn!"

"....."

"..... Loại ánh mắt muốn nói lại thôi của người là có chuyện gì?" Nhìn chăm chăm

"Không, không có....."

"Nói thật!" Chi.

Chàng trai rõ ràng là hơi do dự một chút, cuối cùng cam chịu số phận thờ dài: "Khi thần mới quen Mal Đức thì thỉnh thoảng cũng sẽ tới vườn hoa của hấn ngồi một chút, trà hoa và điểm tâm hoa tươi do đích thân hấn làm đều cực kỳ mỹ vị ngon miệng, thần....."

"Thật?" Mắt lấp lánh nhìn, "Ăn ngon cỡ nào?"

"..... Bệ hạ." Esther bắt đầu dĩ, đề tài câu chuyện hoàn toàn đi sai lệch rồi.

"Khụ, " cô gái che miệng ho nhẹ một tiếng cố ý che giấu tính tình, nhân tiện lặng lẽ lau khô miệng một cái, ừ, rất tốt, không có chảy nước miếng, "Người nói."

"Có một lần, vừa lúc đụng phải quản gia Nhâm trong nhà hấn mới tới, lý do là dẫn hấn trở về..... Gặp vị hôn thê sắp quyết định một lần."

"Ai à? Sau đó thì sao?" Ánh mắt của cô gái lần nữa sáng lên, khụ khụ khụ, phải nữ nha, cho dù là bao nhiêu tuổi, vẫn cứ thích nghe loại bát quái kiểu này, đã thông vạn tuế! (-_- suong ko hiểu gì hết)

"Hắn không biến sắc nghe đối phương nói suốt mấy tiếng xong, chỉ trả lời một câu nói."

"Câu gì?"

"Chừng nào thì người tới?"

"..... Phốc!" Cái này thật là hoàn toàn không coi đối phương ra gì mà, "Hấn cố ý?"

"Không, " Esther lắc lắc đầu, "Thần cho là hấn là nghiêm túc." Không phải chính là vì vậy mới để cho người cảm thấy dở khóc dở cười —— phần công lực hoàn toàn không thêm chú ý đến người này, chắc hấn cả đời anh cũng không cách nào học được.

Mà cố tình, người được hấn công nhận đã ít lại càng ít, vì vậy.....

"Thật đúng là đủ kỳ quái....." Mạc Vong sờ cằm, sau khi suy tư một hồi, lại hỏi, "Nói đi thì nói lại, nghe nói hình như hấn là một người không thích tiếp xúc với đám người lắm, vậy tại sao sẽ đến làm Thủ Hộ Giả đây? Nghe không phải rất mâu thuẫn sao?"

"....."

"..... Loại ánh mắt muốn nói lại thôi lần nữa kia của ngươi là sao hả?!"

"Bệ hạ, thần....."

"Nói thật!"

"Bởi vì trở thành Thủ Hộ Giả có thể được miễn thuế, hơn nữa mua vườn hoa lân cận vùng này cũng có thể được bớt tám phần trăm."

"....." Lời này, dĩ nhiên không phải là Esther nói, như vậy..... Là ai?

Mạc Vong chợt quay đầu lại, chỉ thấy chẳng biết từ lúc nào ngoài cửa sổ, lại có thể có một U Linh màu trắng nổi lơ lửng (bạn nào hay đọc truyện ma hoặc là thể loại cổ trang gì đó hấn là hiểu, con này chính là con ma trắng đấy ạ), trong ánh nền chập chờn trong gió hoàng hôn, nó lạnh lạnh cười một tiếng.

"A!" Cô gái bị dọa đến thiếu chút nữa rơi trên mặt đất, phản ứng của cô chính là cầm đồ trên bàn lên đập tới hướng ra ngoài.

"Bệ hạ!" Esther một tay đỡ được cô gái ngã lệch một tay kia nhanh chóng tiếp được đồ bị cô ném ra ngoài, "Mal Đức, ngươi làm cái gì?"

Mạc Vong: "....."

Cô ổn định tinh thần nhìn kỹ, người tung bay ở ngoài cửa sổ quả nhiên là Mal Đức, hấn mặc một bộ quần áo ngủ màu trắng, trong tay là một cái đĩa nhỏ bằng bạc trên có một cây nến đã cháy được một nửa, ước chừng bởi vì đã là buổi tối, tóc hấn màu xanh nhạt dài dài đến giữa eo không có buộc lên, ở trong gió đêm thổi lất phất đung đưa trái phải, tất cả điều này cũng đã tạo thành cảnh tượng phim ma kiệt tác.

"..... Bệ hạ cũng ở đây?" Mal Đức thổi tắt cây nến trong tay, vươn tay gõ gõ cửa sổ, "Cho phép thần đi vào được không?"

"Mời người ngồi vững." Esther vừa nói, vừa đỡ thân hình cô gái ổn, ngay sau đó đứng lên, đẩy cửa sổ đang đóng chặt ra.

Trước tiên Mal Đức đưa đĩa bạc tới trong tay của đối phương, rồi sau đó nhanh nhẹn đập lên cái bàn nhảy vào trong phòng, quỳ một chân trước mặt cô gái: "Bệ hạ, thần xin lỗi vì hành động lỗ mãng của mình giống như ngài."

"....." Quái nhân lại có thể nói xin lỗi giống như cô á!

Một luồng cảm giác tự hào lại nổi lên trong lòng của cô gái. Cô ho nhẹ một tiếng, lắc đầu: "Không có, không sao." Sau đó lại tò mò, "Ngươi hơn nửa đêm chạy tới làm cái gì?"

"Tối nay ánh trăng vừa đúng, cho nên muốn tới thăm bạn chí cốt."

"..... Vậy tại sao ngươi không đi cửa?"

"Đi cửa sổ tương đối gần."

"..... Vậy ngươi cầm theo cây nến làm gì?"

"Dựa theo thói quen bình thường làm việc và nghỉ ngơi, lúc này phần lớn mọi người cũng đã buồn ngủ."

"....." Đây đây, cho nên hấn là không bình thường sao? Chính hấn cũng không khá hơn chút nào chứ? Hơn nữa..... Người bình thường sẽ ở dưới tình huống biết rõ người khác đã ngủ tới thăm sao? Mạc Vong nâng trán, "Nếu thật là Esther đã ngủ, ngươi định làm như thế nào?" Gọi hấn dậy mở cửa sổ sao?

Được Ma vương bệ hạ cho phép đứng lên, chàng trai lại dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn cô một cái: "Cái gì làm thế nào?"

"Ngươi không phải là tới thăm hấn sao?"

"Đúng vậy."

"Vậy....."

Esther đã quen với cái đức hạnh của người này cũng nâng trán: "Bệ hạ, theo lời hấn nói là tới thăm, đại ý là đi dạo một vòng ở gần cửa sổ phòng thần, hoặc là ngồi ở trên bệ cửa sổ phòng thần tới hơn nửa đêm."

"Đúng vậy." Mal Đức mỉm cười gật đầu, "Giữa bằng hữu nguyên nhân chính là như thế."

"....." Này! Người bình thường tuyệt đối sẽ không có kiểu tới thăm hỏi như vậy đi? Cái này nhất định là có chỗ nào đó không đúng Này! Tam quan từng trải bị rửa sạch từng chút một, cô gái bắt đầu nhìn trời, cùng lúc đó, cô đột nhiên ngáp một cái, theo bản năng vừa nhìn cái chuông hình mèo nhỏ trên bàn, kinh ngạc phát hiện bây giờ đã rất muộn. Phát hiện được điểm này thì cả người giống như đều có chút mệt nhọc, cô không tự chủ dụi dụi con mắt.

"Bệ hạ, người nên nghỉ ngơi." Esther cũng chú ý tới thời gian.

"Ừ, nói cũng phải." Mạc Vong biết nghe lời gật gật đầu, mỉm cười nói, "Vậy các người trò chuyện đi, ta quay về đi ngủ."

"Thần đưa....."

"Không cần phải vậy á!" Cô gái nhảy xuống khỏi ghế, bỏ tấm chăn mỏng đắp trên người xuống xong, cầm áo choàng lên khoác trên đầu vai, "Ta đi trước, các người cũng cố gắng nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngủ ngon!"

"Ngủ ngon."

"Ngủ ngon, bệ hạ."

Cho đến khi cửa bị cô gái trở tay mang theo, chàng trai có mái tóc như tuyết cũng không rời ánh mắt đi, ngược lại theo bản năng đi về phía trước vài bước, lại ý thức được cái gì tựa như ngừng lại, ho nhẹ một tiếng, ngồi lại trên ghế.

Mà để cho hắn cảm thấy hơi an tâm là, hình như lão bằng hữu của mình cũng không chú ý tới hắn vừa mới luống cuống, bỏ hoa tươi và điểm tâm mình tự mang tới vào trong đĩa..... Người này thậm chí còn mang theo một bộ trà cụ nữa.

Sau khi làm xong mọi thứ, Mal Đức chỉ chỉ casin ghế bành mà cô gái đã ngồi lúc trước, nhẹ giọng hỏi: "Có thể để cho ta ngồi sao?"

"Dĩ nhiên."

Chàng trai gật đầu một cái, sau khi ngồi xuống, bưng Hồng Trà lên uống một hớp, hài lòng gật đầu.: "Thủ nghệ của Cáp Lệ vẫn còn tốt như vậy, còn chưa có về hưu sao?"

Esther lắc đầu một cái: "Bà ấy nói ít nhất còn phải làm việc hai mươi năm."

"Thật là một người trung thành có thể tin được."

"Ừ, đúng vậy a." Đối phương không dùng từ "Người hầu", Esther cũng rất hiểu một điểm này, ở chung nhiều năm như vậy, hắn đã sớm xem Cáp Lệ là người thân của mình, ai bảo người thân của hắn cũng không quá quan tâm đáng tin, hai người đó cả ngày lẫn đêm ở bên ngoài loạn quạng, còn có chỉ hơi không thấy một chút đã lệch ra khỏi đường.

Bảo vệ một gia đình, cũng khó khăn đến mức này..... Hắn đột nhiên cảm thấy khác thường hiểu thấp thòm trong lòng cô bé, mà hắn lấy nói như vậy ngữ khí lịch sự đi lên cái kia có thể cô tự thân cũng không thích con đường, thật sự là không có vấn đề sao?

Nếu như.....

"Trước đây người không phải là người thường hay ngờ ngẩn."

"....." Esther thế này mới ý thức được, suy nghĩ của mình chẳng biết lúc nào đã treo ngược cành cây, hắn tính che miệng ho nhẹ một tiếng che giấu lại, lại cảm thấy vẫn không thể nào gạt được, nghiêm túc nói xin lỗi, "Xin lỗi."

"Không, ta cũng không thêm đề ý." Mal Đức thay vì nói là không thích nói dối, chẳng bằng nói là lười nói dối. Nói đi nói lại, người mà hắn bằng lòng nói chuyện cùng với nhau là rất ít, thậm chí cảm thấy ít như vậy lại rất tốt, ít nhất ở trước mặt những người này cũng không cần nói ra lời nói trái lương tâm, "Dù sao ta cũng thường mất hồn như vậy."

"..... Người thật đúng là vẫn như cũ."

"Còn người đã thay đổi."

"....." Esther hơi ngần ra, có chút không rõ nguyên nhân, nhưng vẫn giải thích, "Thế giới kia của Bệ hạ vô cùng kỳ diệu, mặc dù chỉ sống ở nơi đó cùng lắm là ba tháng, lại giúp cho ta học được rất nhiều kiến thức mới mẻ."

Chàng trai tóc dài màu xanh nhạt ở dưới ánh đèn thủy tinh nhu hòa mà trắng ảm áp chiếu rọi xuống, lóe ra ánh sáng vừa dịu dàng vừa đẹp, hắn đưa mắt từ hoa văn trên mép chén nhìn lại, thẳng tắp nhìn vào đối diện người trên mặt: "Ta không phải nói cái này."

"Không phải thay đổi bề ngoài."

Esther đột nhiên có cảm giác, nhưng lại không nói gì.

"Người thật sự xảy ra thay đổi, " Mal Đức chỉ hướng ngực của chính mình, "Là nơi này."

"....."

Tay của chàng trai chỉ chỉ chỗ đó: "Quá khứ, nơi này chứa vật đó, hiện tại, nơi này vẫn như cũ chứa vật đó, người có thể cảm thấy có chỗ nào khác nhau không?"

"....."

"Xem ra, người đã nhận ra được."

Đối mặt với bạn chí cốt vô cùng nhạy cảm, khóe miệng Esther tràn ra một nụ cười khổ: "Không hổ là thiên tài Mal Đức, cái gì trong mắt người đều là trong suốt. Thậm chí có lúc ta hoài nghi, có phải là bởi vì có thiên phú như vậy, người mới có thể không thêm để ý với tất cả trên cõi đời này hay không?"

—— thật là người không cách nào thực chiến sao?

—— còn chưa phải xảy ra tranh chấp nhỏ với bất cứ người nào?

"Không đúng." Chàng trai được đánh giá cao như vậy nhưng về mặt chỉ là bình tĩnh lắc đầu, hần chỉ ngực của chính mình, "Những thứ kia cũng có rất nhiều."

"Hả?"

"Ví dụ như, nếu như Thiên Như quả vẫn tiếp tục tình trạng đi xuống, ta sẽ phải sử dụng ma pháp tạo một trận mưa vì nhóm cây cối đáng yêu của ta."

"....."

Phần hai

Theo lời của Mal Đức, không khí trong nhà trong khoảng thời gian ngắn này ngưng trệ xuống. Người này giống như cố ý hoàn toàn không có ý thức được, uống hai hớp trà, ăn vài miếng điểm tâm, vô cùng bình tĩnh nói: "Đùa thôi."

Esther: "..... Chuyện cười người kể vẫn là đặc sắc như vậy."

Chàng trai lên tiếng yên lặng giờ tám chân trên tay vịn ghế ngồi lên: "Có muốn không?"

"Không cần, cảm ơn."

Nhưng bây giờ đôi thoại này phức, cái loại khí thế kỳ quái mới vừa rồi đó hình như cuối cùng cũng tan thành mây khói.

Nhưng ngay sau đó người này còn nói: "Yên tâm đi, ta sẽ giữ bí mật giúp người."

Esther: "....." Trước cái đề tài kia phải nên bị nhảy vọt qua? Khi hần nhìn chăm chú đến ánh mắt hơi ranh mãnh của đối phương thì trong lòng bùng tình, ngay sau đó là một hồi im lặng, theo một ý nghĩa nào đó mà nói, đây cũng là chứng cứ rõ ràng cho mối quan hệ tốt đẹp của bọn hần, chỉ là bị trêu cợt cũng không phải là trải nghiệm tốt lành gì. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hần tuyệt đối không có khả năng vì vậy đã tức giận, cho nên hần chỉ có thể bất đắc dĩ lần nữa nói tới, "Mal Đức, cơ trí như người, mới có thể biết ta bây giờ thay đổi đến tột cùng là tốt hay xấu chứ?"

"Người ở đây hỏi ta?"

"Phải."

"Có ý nghĩa sao?"

"....."

Mal Đức nhẹ nhàng chơi đùa ngón tay của mình, bởi vì tiếp xúc với hoa lâu dài lại cũng thích chơi các loại nhạc cụ có dây, đầu ngón tay của hần có một chút thô ráp, đồng thời lại nhuộm mùi hoa nhàn nhạt. Hần lạnh nhạt nói: "Nếu như mà ta nói đó là hồng, người có thể lập tức dừng lại thay đổi này, trở lại ngày trước một lần nữa sao?"

"....." Chàng trai sử dụng ánh mắt cười khổ, "Xem ra ta đã hỏi một vấn đề ngu xuẩn."

"Đừng để ý, ta sẽ không vì vậy mà cho rằng người ngu xuẩn." Mal Đức về mặt lạnh nhạt nói tiếp, "Dù sao rất ít người có thể giữ vững lý trí dưới tình huống này. Theo một ý nghĩa nào đó nói, người đánh bại ta."

Esther có một chút kinh ngạc: "Nói như thế nào?"

"Ngày trước ta cho là người sẽ là một ngoại lệ, nhưng bây giờ ta mới phát hiện ra mình sai quá sai. Người đi bộ vẫn cẩn thận tránh qua vũng nước, thế

nhưng không phải là bởi vì người cẩn thận, mà bởi vì là người cẩn bản không đem nó để ở trong mắt, cho đến khi người tìm được một đại dương mênh mông vô tận, thôn suốt lại thâm thúy. Người một lòng một dạ muốn nhảy vào trong đó, rồi lại đứng ở lằn ranh của nó chần chừ không tiến. Bởi vì người không biết sức nâng của nước biển là bao nhiêu, rồi cuộc nhảy xuống là sẽ nổi lơ lửng hay bị đưa đến đáy biển, hay là trực tiếp bị ngấm chết." Hắn để ly xuống, đáy ly cùng cái bàn phát ra một tiếng "Chát" vang nhỏ, "Nhưng thật ra hai chân người đã bị thủy triều dâng lên bao phủ, đồng thời lọt vào bên trong bờ cát mềm mại mà trí mạng, sớm muộn gì người cũng sẽ bị nước biển cuốn đi."

"....."

"Nhìn thẳng vào sự thật đi, Esther, lựa chọn trước mặt người chỉ có hai, hoặc là từ bỏ giấy giữa đặt số mạng vào trong tay người khác, hoặc là muốn mạng của người khác. Chỉ là, "Mal Đức dùng đôi mắt gần như đã cạn đến màu trắng nhìn bạn lâu năm của mình một cái, trong ánh mắt có đồng tình, đồng thời lại có chút hâm mộ, giống như vậy, không giữ lại chút nào cho chính mình lấy toàn bộ cả người dâng hiến ra ngoài đến tột cùng là cảm giác như thế nào? Đây là hắc hắc không biết sự vật, "Người thật làm được đến lựa chọn sau sao?"

Esther không cần suy tư, cũng thành thực trả lời nói: "Tuyệt đối không thể." Bất luận là sinh, hay là chết; bất luận là làm Ma tộc, hay là làm Vong Linh..... Vậy cũng là hắc hắc tuyệt đối không thể nào lựa chọn điều sau đó.

"Người đã rất rõ ràng, lại hỏi ta làm cái gì đây?"

"Đúng vậy a, thật sự là ta quá mức ngu xuẩn."

"Ta nói, người cũng không ngu ngốc, đừng hoài nghi câu trả lời đó, sẽ thương tổn đến tự ái của ta." Tại trước mặt bạn bè, Mal Đức giống như không cần suy nghĩ đã để lộ ra một mặt ôn hòa khác, "Hơn nữa, ta chỉ có thể phát biểu ý kiến tại lĩnh vực quen thuộc của chính mình. Chuyện tình người hỏi thăm, sợ rằng chỉ có chính người và đối phương tự thân mới có thể phán đoán, người khác không có cách nào..... Cũng không có quyền can thiệp." Nói tới chỗ này, hắn cười, nụ cười của hắn và âm thanh giống nhau, đều làm cho người ta cảm nhận được cảm giác yên tĩnh, tựa như dòng suối thanh mát tĩnh lặng trong núi chậm chậm lưu động, "Ừm, phiền não nhỏ ngọt ngào."

Esther lúc này là nở nụ cười khổ thật rồi.

Mal Đức dùng xanh tại trên lan can tay nâng cầm lên, tỉ mỉ quan sát "Người thủ hộ Ma giới đứng đầu" lâm vào khốn nhiều, nhìn hắn đứng lên mạnh mẽ dường nào —— ma lực dư thừa, tính tình trầm ổn, phẩm chất cao thượng, linh hồn không rảnh, quả thật giống như là một miếng bảo thạch được Ma Thần Đại Nhân tỉ mỉ điêu khắc thành, cho dù là nhét vào nơi nào đều không thể che giấu được hào quang óng ánh kia.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy người này là hắn đã biết, người là thiên tài bẩm sinh, cho dù là che giấu như thế nào, có chút đặc tính đều là đã định trước. Có một loại người rất hiếm thấy, không cần biết bọn họ bị ném đến chỗ khi họ có gậy nào, cũng nhất định sẽ được người ở nơi ấy ngẩng nhìn, người trước mắt này không thể nghi ngờ là người vô cùng phù hợp với đặc trưng đó.

Nhưng Esther lại cũng không kiêu ngạo, khiêm tốn mà từ bi. Thật ra thì lòng của hắn rất mềm, nhưng cũng không dễ dàng công phá, hắn sẽ chỉ đặt người hắn công nhận vào bên trong đó, nghiêm nghiêm cẩn cẩn bảo vệ. Nếu có người muốn có ý muốn thử tiến vào, ắt sẽ dẫn phát một đại chuỗi "Cảnh giác ma pháp".

Mal Đức đã từng cho rằng tim của hắn sẽ vĩnh viễn duy trì sự cân bằng này mà ổn định trạng thái, lại không nghĩ rằng nó sẽ thay đổi trong phút chốc, một vật vừa đáng yêu vừa đáng sợ len lén xâm lấn vào trong đó, mọc rễ này mầm, cũng ngày từng ngày phát triển to lớn, một ngày nào đó, nó sẽ chiếm đoạt tất cả. Nó hoặc là một thân cây, lớn mạnh cũng cho trái tim chất dinh dưỡng; hoặc là một sợi dây leo, đưa ra sợi tua xinh đẹp mà tàn nhẫn vững vàng bọc trái tim lại, hấp thu xong toàn bộ chất dinh dưỡng của nó, cuối cùng để cho hoàn toàn khô héo hủy diệt.

Nhưng lập tức liền như thế.....

"Thật làm cho người hâm mộ a, Esther."

"..... Người thật đúng là khác biệt với người khác a, Mal Đức." Lại có thể biết cảm khái như vậy.

"Thật sao?" Mal Đức nhẹ giọng nở nụ cười, giống như suối nước róc rách. thật ra thì hắn cũng không quan tâm thế giới này có Ma vương hay không, bởi vì điều này cũng sẽ không làm trở ngại tới cuộc sống của hắn, nhưng hắn cũng từng nghĩ tới, nếu như trên cái thế giới này có một người có thể đi lên vương tọa, người nọ sợ rằng sẽ chỉ là Esther.

Xét từ phương diện này, mặc dù tên Anya đó nhằm chắn lại ngu lại không có thú vị, nhưng ở trên điểm phán đoán này vẫn là tương đối chính xác.

Chỉ là.....

"Trường hợp của ta đây, rốt cuộc có cái gì đáng giá hâm mộ chứ?"

Mal Đức thu lại tươi cười, dùng một loại giọng điệu nghiêm túc nói: "Chinh phục và bị chinh phục." Nhất là người sau, đối với bọn hắn thứ người như thế mà nói, thật sự là khó có được.

Esther khẽ nghiêng đầu, như có điều suy nghĩ, một lát sau, không thể không đồng ý gật đầu: "Người nói không sai."

Mal Đức an tĩnh ngẩn người ra.

Cho nên nói, rốt cuộc là cô gái như thế nào, mới có thể làm cho người bạn lâu năm này của hắn cam tâm tình nguyện thần phục dưới người cô đây?

Xinh đẹp?

Có thể nói là "Đáng yêu", nhưng dùng "Xinh đẹp" là quá mức khoa trương.

Thông minh?

Ít nhất hắn không thấy được điểm này.

Dịu dàng? Cao nhã? Khéo hiểu lòng người? Hoặc là.....

Không, có lẽ những thứ này đối với Esther mà nói đều không quan trọng.

Mà sở dĩ hắn nghiêm túc suy nghĩ những thứ này, cũng chính bởi vì hoàn toàn không hiểu chỗ mấu chốt của chuyện này. Nghĩ như vậy tới, Esther làm cho người ta hâm mộ đến cỡ nào, thì hắn có bao nhiêu làm cho người ta bi ai.

"Ai....."

"Tại sao than thở?"

"Sách vở đều là gạt người."

"....." Cho dù là Esther, có lúc cũng bắt không được mạch suy nghĩ của vị bằng hữu này, vì đuổi theo đề tài, hắn không mở miệng hỏi thăm thì cũng không được, "Nói thế nào?"

"Nếu như chủ nhân hết lòng chăm sóc hoa cỏ, chúng nó sẽ hóa thành Yêu Tinh xinh đẹp."

Esther: "....." Là hắn biết ngay sẽ là như thế này mà, "Chính ta ở thế giới của bệ hạ cũng xem qua chuyện xưa tương tự vậy."

"Hả?"

"Chỉ là phần lớn kết quả chuyện xưa là, cuối cùng chủ nhân bị Yêu Tinh từ bỏ, bởi vì chênh lệch giữa chủng tộc của bọn họ quá lớn."

"....."

"Hơn nữa, Mal Đức, ở nước ta thực thi chính là chế độ một vợ một chồng, số lượng hoa cỏ chỗ người trông trọt quá nhiều, sợ rằng sau này sẽ gặp phải phiền toái không nhỏ." chàng trai vừa nói, liền sát có kỳ sự gạt đầu, "Đến lúc đó nếu như người nâng nặc yêu cầu ta đưa cơm cho người, ta sẽ đi cầu bọn họ mở một mặt lưới."

Mal Đức rốt cuộc trợn mắt hốc mồm: "Esther, đây là người có ý nói cho ta nghe chuyện cười lạnh sao?"

"Có lẽ?"

"Lạnh quá." chàng trai phát ra âm thanh không nhận được cảm khái, "Người biến thành xấu." Mới chỉ thời gian mấy tháng a, trên người của Esther rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ nói, cái gọi là "Tình yêu" thật sự sẽ tạo nên kỳ tích như vậy sao?

Hắn phát hiện mình càng ngày càng hiểu kỳ.

Nhưng đồng thời lại cố gắng áp chế loại tâm lý này, bởi vì hắn rất rõ ràng: lòng hiếu kỳ đủ để giết chết bất kỳ con ma thú nào.

"Ta hối hận."

"Cái gì?"

"Tôi nay ta không nên tới thăm người."

"Tại sao lại nói như vậy?"

Mặc dù Mal Đức nói là hối hận, giọng điệu rõ ràng vẫn lạnh nhạt như cũ: "Bởi vì tôi nay người có lẽ sẽ ngủ ngon giấc, mà ta lại sợ rằng phải mất ngủ."

"Nếu như người cần, ta có thể cho người mượn chỗ để điều phối nước thuốc ngủ."

"..... Người thật vẫn biến thành xấu." Có lẽ là bị kích thích có chút phiền não, xem ra chàng trai lạnh nhạt có phần không có ý tốt nói, "Chỉ là, tình huống của người cũng không tốt hơn bao nhiêu so với ta."

"?"

" Anya Nhà người, từ nhỏ đã quen được người khoan dung và nhường nhịn, lần này, người sẽ làm như ý nguyện hần sao?"

"....." Chẳng trai hơi bị chột trướng chỗ hiểm trên mặt co quắp hơi nhú mày, hiển nhiên, hần không có cách nào trị em trai của mình, hoặc là nói, hần lấy chính mình người cả nhà cũng không triệt. Không chịu trách nhiệm mà đem gia nghiệp và em trai cùng nhau ném cho cha mẹ hần, em trai từ nhỏ bị hần nuôi lớn cho tới là người nhìn như ôn hòa cao nhã thật ra thì có chút ngang ngược kiêu ngạo ngậy thơ lại có dục vọng độc chiếm ngu ngốc..... Đây cũng là phiền não ngọt ngào nho nhỏ nha.

Nhưng rất nhanh, hần vừa buông ra chân mày.

Mal Đức có chút hiếu kỳ hỏi: "Thế nào? Cho ra đáp án?"

Esther lại lắc đầu một cái: "Ta có đáp án hay không cũng không quan trọng."

"?"

"Tựa như trước đây người nói như vậy, quyền quyết định từ đầu tới đuôi đều không ở trong tay của ta." Hần đã giao ra toàn bộ quyền chủ động, từ lúc chào đời tới nay đây là lần đầu tiên nếm thử được loại cảm giác gần như tuyệt vọng bị động này, nhưng kỳ lạ là, không cảm thấy có bất kỳ khó chịu hoặc là khó nhin.

Chuyện này bản thân có lẽ chính là một kỳ tích.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Chương 92

Phần một

Ba ngày sau.

Lễ đăng cơ được giống trống khua chiêng cử hành đúng giờ trong Thần miếu.

Địa điểm vẫn như cũ là Thần điện, chỉ là lần này, trang trí bên trong nếu so với lần trước hoa mỹ hơn nhiều, mỗi một cái cột đá cũng bị dây leo màu xanh lá cây quấn quanh, phía trên là một loại hoa tươi nào đó vừa trắng nõn vừa có mùi hương mê người thỏa sức nở rộ, rất trùng hợp, tên loại hoa này gọi là "Phạm Nặc Nhĩ", nghe nói cái từ này đến từ Ma văn Cổ, ý là "Được hào quang thánh khiết bao phủ", từ xưa tới nay được dùng ở trong tế điển hoặc là trường hợp trọng đại.

Không biết là dạng ma pháp gì, thậm chí khiến những cành hoa này theo cột đá leo đến đỉnh thần điện, bọn chúng mặc sức kéo dài thân thể, cành lá gãy vỡ, rồi sau đó lại có thể phối hợp ăn ý "Vẽ" lên từng ô vuông, mào chính giữa ô vuông, ánh nắng tự vậy quanh những thứ thất thải thủy tinh ở nóc nhà kia trung phóng mà xuống, lóe ra một mảng lớn ánh sáng làm cho người ta hoa mắt.

Bọn chúng mặc sức nở rộ, cho đến khi cánh hoa trắng nõn hình trái tim tự không trung chậm rãi phiêu du rơi, rơi trên sợi tóc của mọi người, vạt áo cùng với dưới chân trên sàn nhà trắng nõn làm bằng đá, đội phiên hoa toàn bộ tiêu tán, ánh sáng màu trắng mỏng lung sẽ bao phủ lấy chúng, rồi sau đó Phạm Nặc Nhĩ lần nữa khôi phục hình dáng nụ hoa, dưới ánh nắng sáng chói chiếu rọi xuống nở rộ lần nữa, vòng đi vòng lại. . . . .

Khi cô gái khoác áo khoác ngoài màu đỏ bước vào trong đó thì trên đất đã sớm được trải một tầng cánh hoa thật dày, cũng không thấy rõ hình dạng ban đầu của sàn nhà.

Từ cửa thần miếu mãi cho đến trong thần điện, hai bên trên đường cũng đứng đầy người mặc trang phục chính thức, y phục của bọn họ theo thứ tự toàn bộ y theo với thân phận, điểm duy nhất giống nhau là, khi cô gái đi qua thì bọn họ rồi rít quỳ một chân xuống, đều không ngoại lệ cúi thấp đầu cao ngạo xuống, dù là lòng hiếu kỳ trong lòng tràn đầy đi nữa, cũng không có ai tự tiện ngẩng đầu lên, bởi vì đó là bất kính.

Mà nơi duy nhất bọn họ có thể nhìn đến, chính là vạt áo áo choàng của cô gái đi tiếp đang lúc rơi ở trên mặt cánh hoa, nó kéo dài từ trong điện đến tận ngoài điện, sắc thái diễm lệ giống như giọt máu đầu tiên chảy ra từ trái tim, mà cuộn cuộn như là tầng viền vàng kia hoặc như là tia nắng thứ nhất nở rộ nơi chân trời.

Gần "Lễ đài đăng cơ" nhất, là bốn vị Thủ Hộ Giả.

Trong nháy mắt, dưới ánh nhìn chăm chú đến thân hình bọn họ, Mạc Vong khẽ thở phào một cái, mặc dù nét mặt của cô thoát nhìn có vẻ bình tĩnh lại thông dong, nhưng trong lòng thật sự là có chút bối rối —— từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên kinh nghiệm loại trường hợp lớn này, hơn nữa chính mình hình như chính là trung tâm.

Dọc theo đường đi cô phải không ngừng thôi miên chính mình ở trong lòng "Bên trái là cái trắng, bên phải là khoai tây",mới giữ vững trấn định trên mặt

tốt lắm, không thể không nói, cái phương pháp A Triết dạy cho cô này thật đúng là tương đối hữu hiệu.

Mà bây giờ, loại này nhìn như vinh quang hành hạ hình như rốt cuộc phải chấm dứt.

Mặc dù trong lòng càng không ngừng suy nghĩ lung tung những thứ ý tưởng phân tạp này, cô gái nhấc chân bước đi vẫn không có một tia dừng lại giảm xuống, điều này cũng nhờ có ba ngày này "Tập trung huấn luyện", thật là một chết người.

Nhưng đồng thời cô cũng rất rõ ràng, người khổ cực nhất kia tuyệt đối không phải là cô.

Tái hiện lại "Buổi lễ đăng cơ" mấy chục năm chưa từng xuất hiện, mỗi người cũng đem hết toàn lực, cho dù là Greens, trong nhà các loại bộ sách cũng cơ hồ chất đống còn cao hơn cả núi, hẳn từ trước đến giờ chú trọng hình tượng không biết từ nơi nào lấy ra một mắt kiếng như đáy chai rượu (gọi là đít chai đáy ạ), thần bí lắm nhảm trong phòng đi tới đi lui lật sách.

Mà trên người cô mặc bộ này có chút tương tự với bộ lễ phục tọa kỵ, cũng là đặc biệt làm theo yêu cầu —— nghe nói trước kia không phải là không có nữ Ma vương, trong kho của vương cung thậm chí còn giữ lại quần áo năm đó họ mặc, nhưng Ma vương nhỏ tuổi giống như cô vậy thật vẫn chưa từng xuất hiện, lại nói. . . . . Hình như không ai nghĩ tới để cho cô mặc quần áo cũ, vì vậy dứt khoát thiết kế lần nữa đã làm ra một bộ.

Tóc Mạc Vong được vén lên thật cao rồi buộc chặt lại, dùng một cái kẹp tóc phía trên có hình Lam Thủy Tinh sáu cạnh cố định, đuôi tóc khẽ đánh cuốn, lúc làm như vậy so với cô lúc bình thường xem ra lại thành thực hơn chút.

Trang phục trên xanh dưới trắng, quần áo được cắt may khéo léo ôm dáng người cô gái hết sức, đồng thời, cũng vô cùng thoải mái.

Dải lụa màu vàng kim đeo chéo dưới ánh nắng được chiếu sáng lấp lánh, ở bên hông một điểm cùng màu đỏ sậm đai lưng liên tiếp ở chung một chỗ, cũng rủ xuống chút tơ lụa.

Mỗi cái nút áo từ trên xuống dưới cũng phải cài cực kỳ chặt chẽ, màu trắng quần bò bày cẩn thận không có vào màu đen đều cùng giày ủng trong. Ở áo khoác ngoài thật dài tôn lên, cả người cô gái nhìn trang trọng mà uy nghiêm.

Như lần trước như vậy, đi tới thứ nhất trên đài thì cô gái dừng bước.

Cùng lúc đó, bốn vị Thủ Hộ Giả quỳ gối dưới đài đứng dậy, cũng phân biệt đi tới, cầm các loại vật phẩm được đặt lẳng lẳng ở trên đó lên.

Trong tay Esther cầm một quyển sách thật dày, đó là pháp điển của quốc gia này (chính là cuốn sách luật pháp đó).

Trong tay Mal Đức cầm một nhánh lúa mạch màu vàng kim, đó là lương thực chính của quốc gia này.

Trong tay Thain cầm một thanh kiếm kỵ sĩ trang sức hoa lệ, nó là vũ khí, tượng trưng cho võ lực và chiến tranh.

Trong tay Greens cầm một chiếc thụ cầm trắng nõn ưu nhã, nó là nhạc khí, tượng trưng cho hòa bình và an nhạc.

Ngay sau đó, cô gái quỳ xuống, tay phải đặt lên trái tim —— đại biểu tất cả lời nói sau của cô là xuất phát từ nội tâm, lấy ngón trỏ tay trái chỉ điểm mặt đất —— đây là điển hình khi mỗi người ở quốc gia này tuyên thệ, dùng cái này biểu đạt lời thề là chân thật có thể tin.

Mal Đức lên tiếng đầu tiên, hẳn đặt nhánh lúa mạch lên trán cô gái, âm thanh như suối nước róc rách, nhẹ nhàng chảy xuôi ở sơn giản yên tĩnh, tẩy đi mọi người tâm linh: "Xuân Sinh, hạ dài, thu hoạch vụ thu, đông giầu. . . . ." Lời nói lần lượt từ trong miệng hắn chậm rãi chảy ra, mặc dù lúc trước tập luyện đã nghe qua vô số lần, nhưng Mạc Vong rõ ràng cảm thấy, lần này là khác biệt —— chưa bao giờ vậy một lần có thể giống như bây giờ cho cô cảm xúc rung động, "Ngài nguyện ý dùng tâm lòng chân thật của mình coi trọng nó không?"

"Ta nguyện ý." Cô càng thêm thấm thía cảm nhận được, những lời này cũng không phải chỉ là nói một chút mà thôi, mà là lưng đeo trách nhiệm nặng nề nào đó.

Thật có thể làm được sao?

Thật sẽ không để cho những người khác thất vọng sao?

Chàng trai thả bông mạch màu vàng lên cô gái trên đầu gối, dùng âm thanh êm tai đáp lại: "Nguyện ngài thề nguyện không đổi, từ đầu tới cuối." Sau khi nói xong, hắn trở lại vị trí cũ lẩn nữa, một chân quỳ xuống, lẳng lẽ chờ những người khác nói.

Chàng trai bước ra kế tiếp, có mái tóc không chút nào kém hơn bông mạch xinh đẹp, hẳn gác kiếm kỵ sĩ ở trên vai trái cô gái —— dĩ nhiên, thanh kiếm này nhìn qua là xinh đẹp, trên thực tế lại bị làm ma pháp, là không có bất kỳ lực sát thương nào, âm thanh của hắn cùng bản thân giống như nhau, tràn đầy sức sống mãnh liệt: "Vũ khí, không có ý thức, không có linh hồn. . . . . Là công cụ giết người, đồng thời. . . . ." So sánh với tiếng Mal Đức nhanh chóng khá chính hắn nói xong một ít chuỗi dài hậu, giống nhau hỏi, "Ngài nguyện ý lấy nhân từ thúc giục nó không?"

"Ta nguyện ý."

Chàng trai cười cười, đeo kiếm kỵ sĩ ở bên hông cô gái, nhân tiện sáng lẳng nói một câu: "Ta tin tưởng, nếu như là lời nói của bệ hạ, nhất định có thể làm được."

Rồi sau đó hắn cũng như Mal Đức bình thường trở lại tại chỗ.

Greens đứng ở trước cô gái lấy ngón tay mảnh khảnh mà thon dài xinh đẹp khẽ vuốt dây đàn, tấu lên một ít chuỗi vận luật đẹp đẽ nhạc khúc, âm thanh của hắn cao nhã mà du dương, tựa như cùng loại âm nhạc này, giống như có thể ở trong lòng người đưa tới một hồi lại một hồi vang vọng về: "Âm nhạc, là tốt đẹp, là cao nhã, là thánh khiết. . . . . Nó là tâm linh âm thanh, là linh hồn cộng minh. . . . ." Đang khi nói chuyện, này âm nhạc cũng chưa từng ngừng nghỉ, khi hắn tiếng nói vừa ngừng, này nhạc khúc cũng vừa tốt tấu cuối cùng một âm phù, "Ngài nguyện ý lấy linh hồn nhiệt tình yêu thương nó không?"

"Ta nguyện ý."

"Mong đợi có thể có một ngày nghe được ngài tấu lên một khúc nhạc động lòng người."

Cuối cùng bước ra, là Esther.

Bốn người giống nhau đều mặc quân phục, Mal Đức là xanh nhạt, Greens là thuần trắng, THAIN là kim sắc, mà hắn còn lại là màu xanh đen, màu bạc đại lung cùng hắn tuyệt chính là sợi tóc tương ánh thành huy.

"Luật pháp, là hành động quy tắc, là ý chí thể hiện. . . . . Nó gò bó, đồng thời cũng bảo vệ. . . . . Nó nói cho chúng ta biết, tự do cũng không phải là Vô Câu Vô Thúc, mà cần hạn định ở cho phép trong phạm vi. . . . ." Thanh niên giọng nói như trong suốt nước đá, không chút nào ngưng trệ lưu động, đồng thời lại bay lên làm người ta hít thở không thông rét lạnh cảm giác, sẽ không ai hoài nghi lời hắn tính chân thật, cũng không có ai sẽ hoài nghi hắn duy trì nó tín niệm, Hắn giống như chỉ là ở nhớ tới tế điển phòng lời nói, lại giống như là tự cấp cho người cửa nhắc nhở, đến tốt cùng là như thế nào, sợ rằng chỉ có chính hắn mới rõ ràng. Như bản nhân tính tình loại nghiêm cẩn có lực lời nói không có một tia kéo dài dừng lại, hắn hỏi, "Ngài nguyện ý lấy sinh mạng thủ hộ nó không?"

"Ta nguyện ý."

Trong lúc lơ đãng, thanh niên nhếch miệng lên nho nhỏ đường cong, hắn khom người, tướng pháp điển giống nhau đặt ở trước người của cô gái, dùng cùng vừa rồi rõ ràng bất đồng nhu hòa tiếng nói nói: "Dù là đem hết điều này sinh mạng, cũng tất nhiên thủ hộ ở bên cạnh bệ hạ, giúp ngài đạt thành tâm nguyện." Rồi sau đó trở lại tại chỗ quỳ tốt.

Không khí trong khoảng thời gian ngắn, trở nên yên lặng.

Không có ai nói nữa, cũng không có ai cử động nữa.

Cô gái bị loại không khí này lấy ngưng thần định khí, trong lòng trang bị đầy đủ nào đó không nói ra miệng yên lặng trang nghiêm, cô an tĩnh quỳ gối tại chỗ, chờ đợi. . . . . Ma Thần Đại Nhân phủ xuống.

Theo cách nói của điển tịch, trước đang hoàn thành tất cả nghi thức hậu, đang đầu thần miếu chỗ sâu Ma Thần Đại Nhân sẽ lấy chân thân xuất hiện,

vì mỗi vị ma vương bệ hạ đẳng cơ, mà quan sát bức họa của Ma vương đời trước, hình như vương miện của mỗi vị thật vẫn đều không giống nhau, mà những chiếc vương miện kia, sau khi bọn họ qua đời cũng liền rồi rít mất đi bóng dáng, hình như tất cả đây đều chứng minh một ít truyền thuyết.

Vốn là Mạc Đông có chút không tin tưởng quá loại chuyện như vậy, nhưng vào giờ phút này, cô đột nhiên liền tin.

Cô gái an tĩnh mà kiên nhẫn chờ đợi.

Cũng không biết trải qua bao lâu, cô đột nhiên cảm thấy

thời gian giống như đều ngừng, không khí chung quanh ép tới người hơi thở mạnh chỉ là tức.

Cô đang chuẩn bị lãng tử ngẩng đầu đi xem một cái, lại kinh ngạc thấy một lỗ đen màu đen, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện tại trước mắt của cô.

Đây là?

Phần hai

Mạc Vong ngẩng đầu lên theo bản năng.

Yên tĩnh đứng ở trước người của cô, là một vị phái nam mặc trường bào đơn giản màu đen, không biết đã bao nhiêu tuổi, bởi vì trên mặt hắn mang một cái mặt nạ màu bạc, che hơn nửa gương mặt phía trên, chỉ lộ ra hình dáng đôi môi hoàn mỹ sắc màu lại cứ đậm, mơ hồ có thể nhìn đến sống mũi cao thẳng.

Trường bào bao thân hình hắn nghiêm nghiêm thật thật ở trong đó, từ cổ đến chân, không có một chỗ nào trên người nào lộ ra. Có lẽ là bởi vì cô gái đang lấy tư thế quỳ ngẩng nhìn đối phương, cô cảm thấy người này thật đúng là cao lớn, lại có vẻ hơi gầy gò, toàn thân tràn đầy phong cách khó tả nào đó. Mà hấp dẫn ánh mắt người khác nhất, là mái tóc dài đen óng một đường xoắn đến mắt cá chân của hắn, không sai, tóc đen cũng với cô giống nhau, chỉ là màu sắc muốn sâu hơn, thậm chí dưới ánh nắng, phiếm tương tự với u lam sắc màu. — cả người hắn giống như mới từ trong bóng tối đi ra, vẫn như cũ bị hắc ám vừa dày vừa nặng bao vây.

Vào giờ phút này, phái nam đang cúi đầu, nhìn chăm chú vào cô gái.

Bốn mắt nhìn nhau, thời gian không biết qua bao lâu, nhưng không ai động đậy.

Cho đến Mạc Vong đột nhiên phản ứng kịp, ngay sau đó, cô cảm thấy hình như chính mình bị áp chế, loại cảm giác này vô cùng rõ rệt, nhưng cô cảm thấy chỉ dựa vào chuyện "Cư nhiên mình không ngờ phải đứng lên" này, cũng đã là nào đó chứng cứ rõ ràng.

Một bàn tay khớp xương rõ ràng đột nhiên đưa tới trước mặt cô.

Cô gái hơi sững sờ, ngay sau đó phát hiện thì ra là đối phương cúi người xuống hướng mình đưa ra.

Sững sờ, đầu ngón tay tay kia khẽ nhúc nhích, tựa hồ đang ý bảo cô.

Vì vậy cô vươn tay, nhẹ nhàng đặt vào bàn tay tái nhợt không có chút huyết sắc nào này, ở giữa động tác, cô phát hiện tay của đối phương lạnh kinh người, cho tới khi vừa mới đứng lên, cô gái liền nhanh chóng thu tay về.

Cần như là đồng thời, Mạc Vong phát hiện đối phương cũng không có cao lớn như mình vừa mới cảm thấy, thân thể của hắn cao thậm chí hơi kém với Esther, thế nhưng loại khí thế với trong im lặng tản ra làm cho người ta ngược đầu ngưỡng mộ của cũng không có theo cô đứng lên tiêu tán.

"Nào!" "Ồ! Cô gái mở miệng âm thanh có một chút

Người. . . . . Cô gái nhớ những, âm thanh có một chút
khàn khàn, cô muốn hỏi chính là "Người chính là Ma
Thần Đại Nhân sao?", nhưng bật thốt lên lại là,
"Chúng ta không phải là đã gặp qua ở nơi nào chứ?"

Cảm giác quen thuộc!

Thình lình xảy ra cảm giác quen thuộc!

Cuốn lấy trong lòng của cô gái.

Cô liết rõ đây là hoang đường, không hề thật, không thể
nào xảy ra, nhưng vẫn như cũ không cách nào ức chế ý
tưởng này như cỏ dại ngày xuân trên vùng quê lan tràn ra
ở trong lòng.

Nhất định bảo trì trầm mặc phái nam đột nhiên hơi nhếch
miệng, rồi sau đó, mở miệng nói: "Ta không nghĩ tới, câu
nói đầu tiên người nói với ta lại có thể là cái này." Âm
thanh của hắn rất là trầm thấp, giống như xuyên qua đêm
tối mà đến, còn dính nhuộm thêm lạnh gió đêm, mang theo
tư vị cực kỳ mê người.

Cô gái không liết nên dùng lời nói như thế nào đáp lại
lời nói của đối phương, mà cô đột nhiên lại phát hiện, bên
trong thần điện này, trừ hai người bọn họ ra, cứ nhiên toàn
bộ im lìm bất động rồi.

"Đây là. . . . ."

"Không cần lo lắng, chỉ có một chút Ma pháp nhỏ nhỏ
mà thôi."

"Người. . . . . Chính là Ma Thần Đại Nhân sao?"

"Trong lòng đã có câu trả lời vấn đề, còn muốn lần nữa hỏi thăm ta sao?" Phải năm lần nữa hơi cong môi một cái, tiếng nói dịu dàng khiến tinh vi khẽ giật lên, "Được rồi, nếu như trả lời có thể cho người cảm thấy vui vẻ——là ta."

Mạc Vong: ". . . . ."

"Ma vương hệ hạ đệ nhất từ trước tới nay, người không phải là muốn tìm kiếm vương miện từ ta sao? Tại sao không nói một lời vậy?"

". . . . . Xin lỗi."

"Tại sao muốn nói xin lỗi?"

". . . . ." Cô quả nhiên vẫn là cảm thấy, từng tại nơi nào thấy qua người này, loại này mãnh liệt nghi ngờ cảm giác cơ hồ có thể đem người ép điên cuồng, vì vậy cô gái lớn mật hỏi, "Xin hỏi, có thể để cho ta nhìn xem mặt của người không?"

Nhất định bảo trì thần bí phái nam cư nhiên dứt khoát trả lời nói: "Có thể."

"Ai?" Người này hình như còn rất dễ nói chuyện chứ sao.

"Nhưng mà," lời của hắn lại lặng lẽ quẹo khúc quanh, "Tất cả những người nhìn thấy gương mặt của ta, đều phải vĩnh viễn lưu lại làm bạn ta. Nếu như là người, có tư cách này." Trong lúc nói chuyện, tay của hắn hướng lên với tới, chạm vào phía dưới mặt nạ.

"Khoan đã!" Cô gái vội vàng cắt đứt, "Không, không cần!" Nói gọn, cô giờ không nghĩ ở lại chỗ này a!

"Thật?"

"Ừ, thật!"

Ma Thần Đại Nhân trong truyền thuyết buông tay ra:
"Người thật đúng là hay thay đổi." Giọng điệu cùng lúc
trước không có nửa phần khác biệt, hình như cũng không
để ý chuyện này.

Nhưng cô gái còn là nói xin lỗi: "Thật xin lỗi. . . . ."

"Tò mò là đặc tính bẩm sinh, người không cần vì vậy mà nhận lỗi với ta." Nói xong, phái nam đột nhiên mở miệng hỏi, "Người cảm thấy thế giới này như thế nào?"

"À?" Cô gái sững sờ, nhưng ngay sau đó trả lời, "Rất tốt. Mặc dù, mặc dù ta mới đến không bao lâu, chuyện nhìn thấy cũng không phải là rất nhiều, nhưng tôi thiểu cho tôi bây giờ, ta cảm thấy được nơi này rất tốt!"

"Vậy sao. . . . ."

"Cái đó. . . . . Xin hỏi. . . . ."

"Cái gì?"

"Tại sao. . . . . Liệu là tại đây?" Cô gái do dự nói, "Cái thế giới này lạ có nhiều người như vậy, tại sao, cố tình là ta đây?" Cố tình là một cô gái đến từ cái thế giới khác.

"Đúng vậy a, tại sao có người thì sao?" Ma Thân hỏi ngược lại.

". . . . ." Này này, người này hoàn toàn chưa cho ra dáng đáp giống như đáp án được không? Cô nếu là biết cũng sẽ không hỏi!

"Chuyện này, phải chờ người chính mình tự đi tìm hiểu mới có thể."

"Tìm hiểu?"

Phái nam khẽ gật đầu: "Được ta nói cho, còn lâu mới có thể thú vị được như tự mình phát hiện, không phải sao?"

". . . . . Thật ra thì ta không phải người thú vị như vậy." Nói một chút cũng sẽ không đau bụng!

"Nhưng ta sẽ cảm thấy e rằng thú vị."

". . . . ."

Hắn ngay sau đó còn nói: "Người phải biết, mình sẽ trở thành vua của quốc gia này, cũng không phải tình cờ, mà là tất nhiên. Mà người và số mạng quốc gia này, ở cực kỳ lâu trước kia cũng đã đụng vào nhau."

Cô gái lắc đầu một cái: ". . . . . Ta không hiểu rõ."

"Người sớm muộn sẽ rõ."

"Lúc nào thì?"

"Thì đến lúc đó thì biết." "

Chờ ai đến nên đến ngay ai em.

"....."

"Tốt lắm, Tiểu tiểu Ma vương bệ hạ, thần dân người đều đã chuẩn bị xong vui mừng, không thể khiến cho bọn họ chờ đợi quá lâu." Phái nam vừa nói, vừa từ trong tay áo trường bào lấy ra một chiếc vương miện màu bạc.

". . . . . Phàm Nặc Nhĩ?" Cô gái ngạc nhiên phát hiện, cái vương miện này đầu mỗi chính còn lại là dây leo Phàm Nặc Nhĩ, mà trung của dây leo đan chéo, chỗ nên là hoa tươi nở rộ, nằm một khối tinh thạch hình thoi màu đen, mà trong tinh thạch, lại còn bao hàm một khối tinh thạch màu trắng hình tròn khác.

"Đúng, phàm nặc nhĩ, bông hoa hy sinh được hào quang thánh khiết bao phủ." Nở rộ đồng thời liền bắt đầu khô héo đóa hoa mỹ lệ.

". . . . . Bông hoa hy sinh?"

Ma Thần không trả lời nghi ngờ của cô, chỉ duỗi đôi tay ra, đem vương miện ti mi đặt lên trên đầu cô gái, rồi sau đó phát phát tay: "Tốt lắm, người nên đi."

"Nhưng. . ."

"Đi đi."

Cần như là ở trong nháy mắt tiếng nói phun ra nơi này, cô gái rõ ràng cảm thấy được, thời gian đình trệ bắt đầu lưu động lại, mà chàng trai vốn là đứng bên cạnh cô, chầna biết lúc nào đã triệu hầu phuona thối tới. aiõna như

đóa hồ công anh màu đen bị gió thổi đi, hoàn toàn, hoàn toàn lần nữa sáp nhập vào trong bóng tối thâm thúy, cho đến khi có người lần nữa kêu hân tỉnh lại.

Cùng lúc đó, cửa môi của hắn khẽ khép mở, hình như muốn nói thứ gì đó.

"Lần sau. . . . . Sẽ. . . . ."

Mạc Vong rất dễ nhận thấy không có đọc lên từ này.

"Bệ hạ lấy được vương miện!"

Những người vốn là quỳ gối tại chỗ vui mừng nhìn chăm chú vào đỉnh đầu cô gái mang chiếc vương miện xinh xắn kia —— này dù sao cũng là thịnh cảnh mấy chục năm không thấy, có vài người thậm chí còn là lần đầu tiên thấy.

"Bệ hạ được Ma Thần Đại Nhân công nhận!"

. . . . .

Sau đó chính là khánh điển long trọng.

Cô gái đầu đội vương miện ngồi ở trên xe ngựa trang sức hoa lệ, dưới sự bảo vệ của vệ binh diễu hành khắp vương đô.

Nói đơn giản, chính là đi ra ngoài bị vây xem.

Sau đó lại là dạ hội.

Mạc Vong rất may mắn, tất cả thủ hộ giả làm hết phận sự

luôn luôn đi theo bên người cô, thấp giọng kể những tin tức về đám người lái kiến phía trước kia.

Đến cuối cùng, cô gái ngay ngắn cũng bối rối, chỉ biết là tự động tái diễn không biết bao nhiêu lần lời nói. Thật may là có Esther thỉnh thoảng đưa tới trà nhuận họng, nếu không cổ họng của cô sẽ sợ rằng sẽ làm cho hư mất.

Nói tóm lại, thật là một ngày siêu cấp "Rối ren", cho tới khi buổi tối cô nằm trên giường ở vương cung thì thậm chí hoàn toàn quên mất đây là một hoàn cảnh xa lạ, nhắm mắt lại liền vù vù ngi thẳng đến mức như là bất tỉnh nhân sự.

Ngày kế khi tỉnh lại, thời gian đã là buổi trưa.

Lúc Mạc Vong xoa đầu tỉnh lại, nhận ra rằng những người còn lại đều rất thông cảm cho cô, không có đánh thức cô.

Chỉ là. .

"Cô. . . . ." Cô ôm lấy bụng không ngừng vang lên, yên lặng lệ rơi đầy mặt —— mệt quá. . . . . Thật đói. . . . .

"Ah? Rốt cuộc tỉnh à?" Một cái âm thanh truyền đến từ bên người, cô gái nghiêng đầu vừa nhìn, trong nháy mắt đầu đầy hắc tuyến, "Tại sao cậu lại ở trên ban công phòng tôi hả? !"

"Bởi vì ban công phòng tôi ở cách vách nha." Chàng trai không cảm thấy có một chút không ổn trả lời.

". . . . ." Cô gái nâng trán, "Tôi nói, cậu đường đường là

một dững giả, ở nơi này thật sự là không có vấn đề gì sao?"
Này hơi tương đương với kỳ sĩ cứu vớt công chúa cuối cùng ở trong Long thành đường lão chứ?

Chàng trai nhẹ chặc chặc hai tiếng, nháy qua tới quay dưới cô gái đầu: "Ma vương ngu ngốc giống như cậu vậy, ngay cả giá trị bị đánh ngã cũng không có, có cái gì lo lắng?"

"Này! ! !" Lời này cũng quá đã kích người chứ? !

"Được rồi, đừng có bày ra dáng vẻ Ma vương, thu thập đồ đạc xong liền nhanh chóng theo tôi trở về." Chàng trai đôi tay ôm ngực, "Cậu còn muốn xin thêm một ít ngày giả bộ à?"

". . . . . Nói, nói cũng phải đấy." Khụ khụ, mặc dù cô đã thành công tìm được một phần công việc cả đời sẽ không thất nghiệp, nhưng việc học vẫn là rất quan trọng đấy! Cô cũng không muốn trở thành từ trước tới nay thứ nhất. . . .
. Ma vương có trình độ học vấn thấp nhất a Này!

"Như đã nói qua," Thạc Vinh Triết liếc nhìn cô gái,
"Theo thời gian coi là, cậu tới đây đã hơn bảy mươi ngày hả?"

"Ừ, Đúng vậy a, thế nào?"

"Tương đương với buông thả cả kỳ nghỉ hè dài, thứ cậu được học trước đây, thật còn nhớ không?"

". . . . ." Vì vậy, Ma vương bệ hạ mới nhậm chức, cứ như vậy bị dững giả đại nhân làm ma pháp đáng sợ hóa đá.

Chương 126: Ma Vương Bệ Hạ Và Đánh Người Ma Vương Bệ Hạ Tham Dự Hội Nghị Mặt!

Phản mặt

Rất lâu sau đó.

Giọng nói của cô gái run run hỏi: "A Triết. . . . . Cậu có mang sách tới hay không?"

". . . . . Người nào đi cứu người sẽ mang loại đồ vật này chứ!" Dùng để đập người sao?

". . . . ." Cô gái lặng lẽ lấy chăn bọc người lại, co mình lại thành một quả cầu, "Quả nhiên là tôi không trở về còn tương đối khá hơn thôi." TAT

"Này!"

"Nếu không, tôi trở về cầm một quyển sách rồi quay lại, học bỏ tức xong rồi lại về?"

"Gặp lại!"

". . . . . Đừng như vậy mà!"

Ma vương bệ hạ rất không có hình tượng ôm lấy bắp đùi dùng giả đại nhân: "A Triết, tôi không muốn bị lưu ban đâu! Rất là mất mặt đó!"

Thạch Vĩnh Triết nâng trán: "Buông tay."

"Không buông!"

"Buông tay ra."

"Không buông đâu!"

". . . . . Cậu không thả tôi ra làm thế nào tôi trở về lấy sách cho cậu được hả? !"

"Không. . . . . Ai?" Mạc Vong buông tay ra, giống như nhìn thấy thiên sứ vậy nhìn chăm chú vào tiểu trúc mã nhà mình, "Cậu thật là một người tốt."

"Không cho tôi kẹp tóc, nếu không tôi không đi nha!" Ai ngờ cắt xong người tạp a Này!

"Tôi sai lầm rồi!" Nhanh chóng rút tay về, "Cậu là người xấu được chưa?"

". . . . . Cậu đủ rồi!"

Sự thật chứng minh, Ma vương bệ hạ bị vây trong sự nóng ruột thật là không có chút khí tiết nào, ừ, thật may là chuyện này không có bị nhiều người hơn thấy, nếu không thật là hình tượng bề đầy đất nha bề đầy đất.

Bởi vì dùng giả đại nhân "Tốt bụng" nhắc nhở, Mạc Vong quyết định tiếp tục nghỉ ngơi mười ngày tại thế giới này, cũng chính là bằng một ngày ở thế giới kia, nhiều hơn nữa cô thật sự sợ sẽ bị vạch trần. Trong mười ngày ở nơi này, cô muốn đột kích huấn luyện! Cố gắng nhớ lại toàn bộ kiến thức đã quên! !

Ôm loại chí hướng vĩ đại này, Ma vương bệ hạ bắt đầu hành động!

Nhưng mà, trừ lần đó ra, hình như còn có chuyện khác cần cô tới xử lý.

"Hình phạt cho Anya?"

"Vâng."

Cô gái kinh ngạc nhìn chăm chú vào quý gồi chàng trai trước người mình, hơi đắn đo một lát mới nói: "Thật ra thì cậu ta cũng không có làm gì với chuyện gì quá phận ta cả." Trừ chuyện lừa cô đi kết hôn. . . . . Hơn nữa cũng đều nhờ đối phương, cô mới học được chữ viết của thế giới này, cho nên nói,

“Người định bỏ qua cho hắn như thế nào?”

"Bệ hạ, xin không cần bận tâm đến thần, xin hãy quyết định công chính."

"Cho dù là người đã nói như vậy. . . . ." Mạc Vong bối rối nâng trán. Dù như thế nào đi nữa thì tên kia cũng là em trai Esther nha, coi như nể mặt mũi của người sau, cô cũng không biết. . . . .

"Bệ hạ." Đối với chuyện này, chàng trai nói ít nhưng lại rất kiên trì, "Xin đừng quên lời thề ngài lập hạ tại nghi thức lên ngôi."

". . . . ." Lấy sinh mạng bảo vệ luật pháp công chính sao? Nhưng. . . . .

"Tội Anya không thể tha." Cứ như vậy nói ra phán quyết thì trong lòng Esther không phải chỉ có khổ sở, đúng như cô gái nghĩ, tên kia là em trai của hắn, hơn nữa tình cảm của bọn họ có thể là nói tương đối tốt, nhưng mà, đây không phải là nguyên nhân có thể làm cản trở công bằng, "Lừa cưới vốn dĩ là trọng tội, huống chi hắn còn âm mưu muốn tổn thương ngài. . . . ." Bất kể là nguyên nhân gì, sai lầm chính là sai lầm rồi, vậy nhất định phải bị trừng phạt.

Cô gái đứng lên, lấy bộ sách nặng trĩu trên giá sách bên cạnh xuống, đây là quy định luật pháp quan trọng nhất của Ma giới, chỉ là không phải duy nhất, từ cuốn này ra còn có thật nhiều những thứ luật pháp pháp quy khác, ước chừng bày đầy một tầng giá sách.

Sau khi cô lật ra, dễ dàng tìm thấy điều mình muốn tìm, dùng câu nói đơn giản của mình rút gọn lại lời nội quy rất dài nói: "Chủ mưu sát hại Ma vương, tội chết."

". . . . ."

"Chủ mưu sát hại Thủ Hộ Giả, tội chết."

". . . . ."

"Cầu kết với tổ chức không hợp pháp. . . . . A, cái này còn phải xem tình huống mới biết có phải tội chết hay không."

". . . . ."

"Lừa cưới. . . . . Ha, thì ra là ngoại trừ ngài tù còn có thể bị xử hình phạt bằng roi."

". . . . ."

"Esther, người nghĩ nên xử hắn thế nào? Sau khi chết lại dùng roi vọt sao?"

"Bệ hạ. . . . ." Chàng trai khổ sở nhắm mắt, vẫn dùng ý chí mạnh mẽ và có lực khống chế chính mình như cũ, cố gắng trấn định nói, "Nếu như không thể phạt nặng hắn, thì không đủ để răn đe những người khác." Nếu như có ý sát hại bệ hạ cũng có thể thoát khỏi trừng phạt, ai biết sẽ có nhiều người dấy lên dã tâm hơn hay không đây? Dù sao làm như vậy cũng sẽ không chết, không phải sao?

Hắn cũng rất muốn cứu Anya, nhưng. . . . . Hắn đã sai quá sai rồi.

Nếu như chỉ là tổn thương thân là người anh như hắn, như vậy Esther cảm giác mình có lẽ sẽ cố gắng hết sức để chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không còn, nhưng mà, tình huống bây giờ cũng không là đơn giản như thế này.

Tên Anya ngu ngốc kia đã tiếp nhận hấp dẫn tuyệt đối không nên tiếp nhận, làm chuyện tuyệt đối chuyện không nên làm!

"Hắn làm cái gì?"

Nghi vấn của cô gái khiến chàng trai hơi ngờ ra: "Đương nhiên là. . . . ."

"Dưới tình huống không biết gì mời Ma vương sao? Hay là dưới tình huống đang không biết chuyện gì dạy Ma vương viết chữ? Hay là dưới tình huống đang không biết chuyện gì muốn kết hôn cùng Ma vương?"

Esther quả thật muốn sợ ngây người, bệ hạ đây là. . . . .

"Chuyện thứ nhất và chuyện thứ hai hoàn toàn là công trạng mà." Cô gái khép lại quyển sách trên tay, lời lẽ đanh thép nói, "Ma vương bệ hạ lớn lên từ ờ dị giới, bởi vì phát động Ma Pháp Trận thất bại, không cẩn thận lưu lạc đến cái thế giới này, tạm thời mất đi năng lực nói chuyện, thậm chí mất trí nhớ ngắn ngủi, cũng quên mất cách sử dụng ngôn ngữ như thế nào. Là Anya cho cô công việc, lại dạy cho cô ngôn ngữ, hơn nữa thành công bắt sống ‘trái tim’ cô——oa, tự mình dùng cái từ này thật ghê tởm." Cô le lưỡi một cái, nói tiếp, "Vậy mà, ở trong hôn lễ, Ma vương bệ hạ bởi vì cộng hưởng với Ma Thần Đại Nhân, đột nhiên khôi phục trí nhớ, tiếp theo biết được, mình đã từng lập được lời thề——trước khi trưởng thành tuyệt sẽ không suy tính gả cho bất luận kẻ nào, vì vậy bắt buộc dĩ cắt đứt hôn lễ. Ngay sau đó, tất cả thủ hộ giả được cô triệu hồi ra, bởi vì hiểu lầm cái gì đó với Anya đáng thương nên đã hạ độc thủ với hắn, hắn bị đánh thành một cái đầu heo, a, thật là một chuyện xưa thê thảm."

". . . . ." Chàng trai nâng trán, "Bệ hạ, đây là cái gì?"

"Chân tướng nha!" Mạc Vong ở phía trước hai chữ tăng thêm cường điệu âm

"Nhưng. . . . ."

"Esther, ta so với người cũng biết, Anya có tội;" thiếu nữ khẽ đề cao âm lượng, cắt đứt lời của đối phương, cô nói, "Cũng biết, hẳn nên nhận trừng phạt; còn biết, chuyện ta đang làm bây giờ là đổi trắng thay đen, hết sức đáng xấu hổ. Nhưng mà. . . . . Nhưng mà ta lại kiên trì với phán đoán của mình, ta cho là đây là tốt nhất."

"Tại sao ngài sẽ nghĩ như vậy?"

"Bởi vì ta không muốn mất đi người."

". . . . ." Đôi mắt chàng trai bỗng nhiên tròn to, ngọn lửa nóng bỏng dấy lên trong đôi mắt màu xanh dương như băng tuyết lạnh lẽo, nhưng ngay sau đó, hẳn nhanh chóng thu liễm lại, nhẹ nói, "Bệ hạ, ngài vĩnh viễn sẽ không mất đi thần." Kể cả khi hóa thành linh hồn không chốn quay về, dù là chỉ có một chút khả năng, hẳn cũng sẽ không rời đi trước khi người bên cạnh Ma Thần Đại Nhân an giấc, mà sẽ cố chấp tiếp tục làm bạn ở bên người cô.

"Người nói dối!" Cô gái không phát hiện trong giọng nói của mình hơi có ý nghĩa khác, "Nếu như mà ta thật sự xử phạt Anya, người tuyệt đối sẽ không bao giờ làm Thủ Hộ Gia nữa phải không?"

". . . . ." Rốt cuộc chàng trai để ý hàm nghĩa khó hiểu trong giọng nói của cô, có chút mất mát, đồng thời lại có chút kinh ngạc, có chút vui sướng, bệ hạ lại có thể hiểu rõ mình tới tình trạng này rồi sao?

"Một mặt, người là anh trai của ‘tội nhân’ Anya; mặt khác, người cảm thấy chuyện này xảy ra là bởi vì mình. Cho nên, bất luận là xem xét từ phương diện nào, người đều cho là mình không có ‘tư cách’ tiếp tục làm Thủ Hộ Giả, là như thế này không sai chứ?"

"Thần. . . . ."

"Không cho phép gạt ta!" Cô gái đột nhiên nâng cao âm thanh, khí thế nghiêm nghị cao thượng, "Vào giờ phút này, ta không nghĩ đến lừa gạt."

". . . . . Đúng vậy." Esther hợp chộp mắt con mắt, "Ngài nói hoàn toàn chính xác."

"Esther, " cô gái đến gần chàng trai, đột nhiên giơ sách trong tay lên, không chút khách khí nào nện lên đầu hắn, "Người mới thật sự là tội nhân!" Đang khi nói chuyện, cô ngồi chồm hóm, đem sách vút xuống trước mặt của hắn, "Đã nói rồi đấy ‘dù là đem hết điều này sinh mạng, cũng tất nhiên thủ hộ ở bên hạ bên cạnh, giúp ngài đạt thành tâm nguyện’ đây? Đều là lời nói dối sao?"

"Không." Chàng trai nhanh chóng phủ nhận, "Cho dù không còn là Thủ Hộ Giả của ngài nữa, ta cũng vậy sẽ. . . . ."

"Người còn có thể làm được cái gì?" Cô gái hỏi ngược lại, "Một gia tộc mang tội, một em trai bị phán án tử hình, và một người anh trai bị tước đoạt ‘người thủ hộ đệ nhất’. Người còn có thể làm cái gì vì ta? Bụng trà xếp chần đưa nước sao? Hiện tại ta không thiếu người làm loại chuyện như vậy."

". . . . ."

"Bệ hạ. . . . ." Chàng trai không nhận được khoe miệng nở một nụ cười khổ, "Ngài rõ là. . . . ."

"Thật là cái gì? Sắc bén quá mức sao? Là người quá ngu rồi!" Mạc Vong đứng thẳng người, đôi tay chống nạnh nói, "Vấn đề quá phức tạp ta không hiểu, nhưng đề toán vẫn sẽ làm—— xử phạt hắn, người sẽ không có, bỏ qua cho hắn, hắn sẽ trả ở đây." Nhiều vấn đề đơn giản thế, cần suy nghĩ nhiều như vậy sao?

"Thần rất cảm kích ngài coi trọng, chỉ là. . . . ."

"Nếu cảm kích thì báo đáp cho ta xem đi! Vậy thì người cho là sau khi về đến nhà ngày ngày lên đốt cho ta ba nén hương coi như là báo đáp?" Cô gái có chút tức giận định vươn tay, một phát nắm cổ áo chàng trai, "Gánh vác trách nhiệm thật tốt cho ta, người ngu ngốc! Mỗi một lần, mỗi một lần, cũng hoàn toàn không thương lượng với người khác đã tự tiện quyết định. Có phải hay không cảm giác được tự mình hy sinh thật vĩ đại? Có phải hay không cảm thấy chỉ cần lưng người đeo tất cả, những người khác sẽ yên tâm thoải mái sống thật tốt? Người quá kiêu ngạo, Esther!"

"Ngạo mạn. . . . ." Chàng trai nằm mơ cũng không nghĩ tới, cư nhiên mình lại bị đánh giá như vậy.

"Đúng vậy đó, ngạo mạn! Người không phải là nô bộc của ta sao? Vậy thì ngoan ngoãn nghe lời! Có tư cách gì ra quyết định thay ta? !"

"Bệ hạ, thần chỉ là muốn duy trì công chính." Mặc dù dưới tình huống này, Esther vẫn duy trì sự trấn định của mình như cũ, "Anya xác thực đã phạm tội, nếu như chỉ bởi vì là em trai của thần, mà có thể được miễn trừng phạt, ta không thể nào tiếp thu được kết quả như thế."

Mạc Vong khổ sở nắm tóc: "A a a a! Cái người này sao lại cố chấp đến trình độ này!" Hoàn toàn nói không thông thể nào rách? Người này chính trực hơi quá a khốn kiếp! Cô hít một hơi thật sâu, "Ta hiểu rõ, người là vì tốt cho ta, không muốn nhìn thấy ta tổn hại luật pháp, thậm chí cho là, nếu như bởi vì mình khiến cho tên kia được miễn trừng phạt, người gây hại cho quốc gia này."

"Đúng là như thế."

Cô gái không thể nhận được nữa lại đi trên đầu hắn đập một đấm: "Hãy nghe ta nói hết rồi hẵng nói! ! !"

"....."

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Di Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Chương 93.2

Phần hai

Một quyền này đầu đánh ra, Mạc Vong cảm thấy trái tim góp nhặt hỏa khí hình như tiêu tán chút, cô hít một hơi thật sâu, nửa chậm rãi thở ra, khiến hỏa khí còn lại đi theo hô hấp cùng nhau bay đi. Ngay sau đó, nói lần nữa: "Nói thật, Anya xác thực làm lớn vô cùng chuyện sai lầm, nhưng mà, ta cảm thấy được hấn lớn nhất lỗi không phải tổn thương ta, mà là thương tổn tới anh trai mình." Bởi vì kinh nghiệm bản thân, cô gái rất khó tha thứ cho hành động "Tổn thương người nhà", cô rất rõ ràng, bên bị thương nặng nhất sẽ khổ sở đường nào.

"Nhưng mà, Esther, người oán hận hấn sao?"

Chàng trai ngó ngàng, thành khẩn trả lời: "Không." Hấn biết rõ, nếu như mình nói dối, nhất định cô ấy có thể nhìn ra.

"Ta biết ngay sẽ là dạng này." Cái loại người tốt này, "Tám phần còn cảm thấy trách nhiệm hoàn toàn là do mình hả? Không có dạy tốt hấn cái gì, đối với hấn không quan tâm đủ cái gì, cứ nhiên không có chú ý tới chênh lệch thời gian quá mất chức cái gì. . . . . Nếu như, " Cô gái đưa ra một

giả thiết, "Ta nói là nếu như, hấn chỉ làm 'tổn thương người' một món đồ như vậy chuyện sai lầm, hơn nữa trừ người ra không có những người khác biết được, người sẽ tha thứ hấn lại giấu giếm cho hấn sao?"

"....."

Không cần chờ đợi, cô gái đã biết đáp án của đối phương: "Nhất định là sẽ." Cô buông tay ra, "Ta và người đều đưa ra lựa chọn giống nhau." Nếu hấn đều có thể tha thứ cho em trai của mình, tại sao cô không làm được?

"Nhưng. . . . ."

"Từ đầu tới đuôi, người hấn chân chính thương tổn được chỉ có hai người chúng ta chứ?" Nét mặt Mạc Vong nghiêm lại, cô nghiêm túc nói, "Nếu như hấn còn tổn thương những người khác nghiêm trọng hơn, ta chắc chắn sẽ không quyết định như vậy, nhưng trên thực tế, hai chúng ta chính là người xui xẻo bị hại, người đã có thể tha

thứ hấn, vì sao ta không thể? Về phần ảnh hưởng, chỉ cần chúng ta không nói ra chân tướng, ai sẽ biết đây?"

Không đợi đối phương trả lời, cô nói tiếp: "Ta biết rõ ý nghĩ của mình có chút ngây thơ, nhưng mà, ta cảm thấy được, tội nhân lớn nhất không phải hấn, mà là kẻ giật dây hấn đi làm những chuyện này. Nếu như xit phạt Amya, lại mất đi người, quả thật giống như là một kiểu thỏa mãn bọn họ, loại cảm giác thua thiệt này sẽ làm ta vô cùng không thoải mái!"

"....." Lý do này.....

"Hừ!" Cô gái khẽ hừ một tiếng, "Dù sao ta là Ma vương hệ hạ, có quyền lợi bốc đồng chứ? Nói? Có hay không!"

"..... Có." Rõ ràng mới vừa rồi còn nghiêm trang khí thế mười phần, thế nào đột nhiên liền.....

"Chuyện kia cứ quyết định như vậy!" Mạc Vong vừa nói, vừa vươn tay vỗ vỗ đầu Thôi Hộ Giả của mình, "Đám phản đối lời của ta, khóc cho người xem!"

Chàng trai không khỏi im lặng, không thể phủ nhận, cái này thật đúng là mạnh mẽ mà có lực uy hiếp —— hấn thật biết sợ khi thấy cô khóc.

"Ah?" Tay của cô gái đột nhiên cẩn thận lau một cái ở trên đầu chàng trai, "Kỳ quái, thế nào có một chút thô sáp..... Cái bao? Ở đâu ra?"

"Bởi vì Tiểu Ty hệ hạ ngài mới vừa rồi cầm sách đập đầu Esther tiền bối nha!"

"À? Đúng, đúng như vậy phải không?"

"Ha ha ha a, Esther, người cũng có hôm nay, đã biết kết quả khi đối đầu với ta sao? !"

"Không, cái này không liên quan gì tới Greens tiền bối người chứ?"

"Thain, câm miệng!"

"Đến đây đi, Esther, ta giúp người chữa trị."

"Mal Đức. . . . ." Chẳng trãi mặt than dầu treo vách đen nhìn chăm chú lên hạ người nhảy ra từ sau giá sách, "Tại sao các người lại ở đây?"

"Đương nhiên là bởi vì có chuyện cần thương lượng!"

"Ha ha ha a, Esther người thật là ngu bạo, quả nhiên ta mới là cực mạnh đây!"

"Không, cái này thật sự không liên quan gì tới Greens tiền bối người chứ?"

"Thain, câm miệng!"

"Esther, không cần tránh, để cho ta sờ đầu một cái ta chữa trị cho."

Esther: ". . . . ." Đây rốt cuộc là một tình trạng hỗn loạn như thế nào?

Trong lúc đang lất đẩ dĩ hấn nhìn hướng cô gái nhất

Cơng cơ đang cứ thế đi, nhìn nhìn xuống cơ gái, như hiện đối phương đang trừng hai mắt về phía hắn, rồi sau đó dựng ngón cái đáng yêu lên, giống như đang nói "Ngưu ngốc! Không thương lượng tốt với những người khác, làm sao họ nể phục người được?", rõ ràng mới vừa rồi thời điểm nghe hắn nhắc tới Amya bày ra một bộ mặt giết mình, kết quả. . . . . Đã sớm ở chỗ này chờ hắn sao? Thật không hổ là lệ hạ. Không biết thế nào, chàng trai nghĩ tới lúc ban đầu mới quen biết cô luôn dùng ánh mắt sợ hãi nhìn hắn giống như cực kỳ sợ hãi, cô gái đó sẽ bởi vì người nhà không gặp mình mà len lén núp ở trong chăn khóc thầm, cái đó. . . . .

—— trong lúc vô tình, lệ hạ thật sự là trưởng thành hơn rất nhiều a.

Esther không khỏi nghĩ tới người mẹ đã từng nói với hắn: " Esther yêu quý của mẹ, con vẫn luôn thành thực đáng tin, nhưng mẹ vẫn luôn nhắc nhở con, ngàn vạn lần không được xem thường bất kỳ người con gái nào, bởi vì các cô kiên cường hơn con nghĩ nhiều, cũng trưởng thành nhanh hơn nhiều. Nếu không cẩn thận nhìn chăm chăm, có lẽ một ngày nào đó con sẽ phát hiện, mình đã bị tụt lại, mà đối phương cũng đã đi tới cực xa, đến mức rất khó đuổi kịp."

Bây giờ nghĩ lại, mặc dù cô không chịu trách nhiệm, cũng là thông minh như vậy.

—— cho nên, từ đó về sau cũng vẫn như cũ để cho thần mà nhìn chăm chú vào ngài thật tốt đi, lệ hạ.

" Bắt giữ thành công!" Một đôi tay vững vàng bắt được đầu chàng trai lại, chàng trai có màu tóc màu khói hơi

cong môi một cái, nói khẽ với lão lăng hữu của mình,
"Esther, chỉ hướng ánh mắt đến người khác, mình sẽ
không cần thận rơi vào trong bẫy nha."

" . . . . . "

"Chỉ là, " Mal Đức chọc chọc cục n to trên đầu Esther,
"Cái người này cá là cũng đã sớm rơi vào trong bẫy, hoàn
toàn không cần phải lo lắng cái này chứ?"

Esther: " . . . . . " Rốt cuộc có dạng lăng hữu này thì nên
cảm thấy may mắn, hay là cảm thấy lo lắng?

Nói tóm lại, tình hình tiến triển thuận lợi ngoài ý muốn.

Còn lại ba vị Thù Hộ Giả đối với chuyện tình " Amya"
cũng không có cách nhìn quá mức gì, đại khái là ——

Greens: "Hừ, chính là tên mặt trắng nhỏ bị ta đánh bại
sao? Em trai Esther quả nhiên cũng là cùi mục như hần."

Mạc Vong: " . . . . . " Trọng điểm lệch rồi á!

EDAIN: "Ha ha ha, ta nhớ được lúc ấy hung ác đánh
xương sườn của hần, không biết có đứt không, nếu sớm
biết đó là em trai Esther tiên bối thì sẽ không xuống tay
nặng như vậy rồi."

Mạc Vong: " . . . . . " Hần thật sự không biết sao? Hơn
nữa. . . . . Quia nhiên viết bở vở học ngây thơ ra đều là
đen tối cả!

Mal Đức: "Cái gì ta cũng không biết, gì cũng không

nhớ."

Mạc Vong: "... ." Đúng vậy a, hẳn ngất đi sao!

Cho nên, Amya cứ như vậy giữ được một mạng, thật là thật đáng mừng, thật đáng mừng!

Mà người chứng kiến còn dư lại chỉ có dũng giả đại nhân và mấy người bạn nhỏ của hắn, nhưng mà, hình như bọn họ không có hứng thú trông nom những thứ này nhân sự. Dũng giả đại nhân đang bận soạn bài để giúp tiểu thanh mai của mình diện cường học bổ túc, mèo trắng Brad với vàng dây của Esther, chó trắng Saka núp ở trong nhà bếp vương cung thời gian ăn không uống không sẽ không chịu đi, chuột bạch Ni Tư đang lặng lẽ siết dụng năng lực phục chế niêm thiếp Vương Cung trong thư viện điển tịch, mà "Chim nhỏ điên cuồng" Kim Mao Yojia không biết thế nào lại cùng Thain con này Kim Mao xem hấp nhân, hai người cả ngày đi khắp nơi ẩu dả, nghe nói Esther thấy sít chữa báo cáo sau cả người cũng không tốt, trực tiếp rút kiếm ra đóng băng một người một chim suốt cả một ngày!

Mà mấy ngày sau, theo cô gái học bổ túc đánh một chầm hết, cô trở về thế giới kia thì học kỳ cũng đến gần.

Ở trước đó, Mạc Vong biết được một chuyện —— Amya muốn gặp cô.

Sau khi suy tư một hồi, cô đồng ý, dù sao tất cả chuyện đều đã kết thúc, hẳn cũng không tổn thương nội cô nữa, lại nói. .... Nếu đánh nhau thật, nếu đánh cận chiến, thân là Ma Pháp Sư chính hắn cũng chưa hẳn là đối thủ

của cô —— có lẽ là bởi vì lên ngôi hoặc là nguyên nhân khác, cô kèm theo ma pháp tự nhiên toàn bộ được tăng đến trung cấp, đơn giản là một kỳ tích —— thật ra thì bản thân một hàng là có thể lên tới cao cấp, đáng tiếc lúc vì chuyện Amya cô nói dối rất lớn, vì vậy giá trị ma lực bị trừ "Rầm rầm", a, thật là khiến người ta đau lòng!

Nhanh nhen cùng thể chất tạm thời không đề cập tới, lực lượng thêm được thật là dọa cô.

Chỉ là khẽ đặt chén trà xuống kết quả đập bể cái làn. . . . .
. Sau đó sàn nhà cũng nứt, cô và mảnh vụn cái làn cùng nhau rơi xuống tầng dưới. . . . . A a a! Cái loại ải nghiệm đáng sợ đó tuyệt đối không nên nhớ lại!

Bây giờ nghĩ lại, lúc trước đập đầu Esther thật là quá mạo hiểm, vạn không cẩn thận đánh đến mức vỡ đầu hẳn. . . . . Cô đừng làm hung thủ giết người a Này! Cũng may, trải qua khoảng thời gian luyện tập này, cô đã có thể không chế được hơi sức tốt giống như trước kia vậy.

Ha ha ha ha ha, hi vọng Amya tên kia đừng ngoan, nếu không. . . . . Khụ, cái tên ngu ngốc đó bị đa thương xong, cô gái đã lên lên cùng những người khác thương lượng qua về chuyện của hắn, cho nên chàng trai vì nguyên nhân "Bởi vì bị thương cho nên cần tĩnh dưỡng" được ở lại trong vương cung.

Hắn đang ở trong phòng phân bổ di loại kiểu dáng, tất cả lớn nhỏ Ma Pháp Trận giam cầm ẩn hình, mà gian phòng hai bên trái phải theo thứ tự là Chain và Mal Đức —— khác với Esther và Greens cần xử lý sự vụ trong nhà, bọn họ không phải Gia chủ, không cần gánh

vác nhiều trách nhiệm như vậy, cùng lắm là đi về nhìn một chút người thân nhỏ nữa tự hạ xuống, trừ lẫn đó ra có thể tận tình ở trong vương cung hưởng thụ "Thời gian hạnh phúc" .

Khéo léo từ chối những người khác cùng đi, cô gái không hề khiếp ý mà đi vào phòng của Amya.

Bởi vì tất cả Ma Pháp Trận trong phòng đều mở ra vô điều kiện với cô, cô không bị bất kỳ trở ngại nào liền đi tới bên giường của đối phương. Mạc Vong mặc dù không thấy được, lại biết rõ, trên sàn nhà khắc một Ma Pháp Trận khổng lồ màu đỏ, nó là do hơn ba mươi Ma Pháp Trận mô hình nhỏ liên kết mà thành. Mà trên cổ chàng trai cũng mang một cái dây chuyền màu bạc. Cô nghe Greens nói qua bố trí cái này, một khi Amya có bất kỳ dấu hiệu muốn chạy trốn, trong nhà sáu vòng Ma Pháp Trận sẽ đồng thời phát động, cùng lúc đó, ống khóa trên cổ hắn cũng sẽ hiện ra nguyên hình, vũng vàng trời buộc chặt, trừ phi chém đứt cổ, nếu không không có bất kỳ phương pháp nào rời đi nơi này.

Thấy Mạc Vong đi vào, chàng trai tĩnh tọa ở trên giường, mở miệng nói: "Người đã đến rồi?"

"Ừ." Cô gái gật đầu một cái, "Thân thể như thế nào?"

"Trừ xương sườn còn có chút đau, còn lại cũng không cái gì đáng ngại."

Mạc Vong: "... "Này này, rốt cuộc là tênCHAIN kia hạ độc thụ như thế nào?!"

"Người biết là ai làm?"

"À?" Cô gái bị dọa cho phát hoảng, yên lặng xoa gò má chảy mồ hôi, "Cái đó a. . . . ."

"Vẫn còn bị nhìn thấu dễ dàng như vậy." chàng trai bật cười một tiếng, "Người thật sự là Ma vương bệ hạ sao?"

Cô có chút xấu hổ trả lời nói: "Không thể giả được. . . . .
. Đại khái. . . . ."

"Vẫn là đừng dối, dù sao Ma vương ngu xuẩn giống như người vậy sợ rằng không thể nào gặp lại —— nghe nói người định bỏ qua cho ta?"

Không biết thế nào, nghe được đối phương vẫn độc miệng như vậy, cô gái ngược lại cảm thấy không khí không còn kỳ quái thế kia: "Xem như thế đi, chẳng qua nếu như người làm tiếp chút chuyện kỳ kỳ quái quái, hại người không lợi mình chuyện, ta sẽ trừng phạt người thật nặng."

"Hả?" Chàng trai chau mày, hiển nhiên có chút không quá tin tưởng lời của cô. Một Ma vương mềm lòng ngu ngốc như vậy, có thể nghĩ ra biện pháp trừng phạt gì à?

"Ừ, ví dụ như lột sạch quần áo cho người dạo phố?"

". . . . ."

"Lại ví dụ như lột sạch quần áo treo người lên tường thành?"

". . . . ."

"Lại ví dụ như lột sạch quần áo của người. . . . ."

Amya không thể nhìn được nữa hỏi "Vì cái gì phải lột sạch quần áo của ta? !"

"Bởi vì có người nói với ta, loại phương pháp này đối với người thích thể diện mà nói cực kỳ hữu dụng, cảm giác xấu hổ mãnh liệt có lúc so với cảm giác đau đớn còn ghê hơn đây." Mạc Vong cười, "Muốn thử một lần không? Thật ra thì ta rất có hứng thú." Dương nhiên là nói dối, chỉ là không cần nói cho hắn, chờ đã! Giá trị Ma lực! Giá trị Ma lực lại bay đi! A a a, tại sao lại quên cái này!

QAQ

". . . . ." Tính S! Ngay từ lúc cô đánh của mình hắn nên biết, cô gái này mới nhìn thì như là đơn thuần đáng yêu thiện lương ngây thơ văn nhả nghiêm túc nhưng tuyệt đối lại là tính S!!!

Nhưng mà, nói như thế nào đây? Bị cô ngược đãi hình như còn rất mang cảm giác? Không không không, nhất định có chỗ nào không đúng!

Bạn đang đọc truyện *Cứu Thế Đi Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.